

LORESİMA

BÜLBÜL
KAPANI III

EPHESUS

AŞK ÖLÜME SEVDALI.

MAŞUK İSE
AŞKIN
KENDİSİ.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

f /ephesusyayinlari
@ /ephesusyayinlari
t /ephesusyayinevi
v /ephesus yayinlan
in /ephesus yayinlan

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 090958

BÜLBÜL KAPANI III

Ninova

BÜLBÜL KAPANI - III (Ciltsiz)

Yazar: Loresima

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Gökem Kankavi

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Gülten Girgin Gültekin

Son Okuma: Ayşe Özer

Kapak Tasarım: Beyzanur Şen

Kapak Görseli: zebartdesign

Cilt Tasarım: Hatice Çetin

Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

1. Baskı: Ağustos, 2025

Düzenleme

Ny.ozlem

ISBN: 978-625-6090-95-8

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2025, Loresima

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

BASKI

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 43087

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı

Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti. 'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından

yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com

iletisim@ephesusyayinlari.com

Uyarı: Bu hikâyedeki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünü olup gerçek kişi ve kurumlarla ilgisi yoktur.

LORESİMA

BÜLBÜL
KAPANI

III

EPHEBUS

*Bir g ne tir umut, karanlığın sonunda parlar.
Ölüm ise amansız bir kapan.****

1. BÖLÜM

*"Beni dünyaya bağlayan
Zayıf kollarındır.
Düşünmen, gülmen, konuşman,
Çocuksu hallerindir."
*Cahit Külebi **

*"Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben halime,
Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime..."*

Radyodan yükselen hoş mırıltılara buruk sesiyle eşlik ediyordu Şehrazat. Parmakları pencerenin önündeki pembe menekşelerde gezindi. Bu yıl pembe açmışlardı. Tıpkı annesinin sevdiği gibi. Şarkı su gibi akıp, giderken mutfak penceresinden yoldan geçen çocukları izliyor, kızı Göldeste'yi bekliyordu. Bakışları mağrur, omuzları düşüktü.

Boynu bükük menekşeyi parmak ucuyla düzeltmeye çalıştı. Olmadı. Kırıkların iz bırakması gibi bükülen de başını yere eğdiği kadar eriyip gidiyordu. Yere değil, göğe bakmalıydı insan. Yer yutar, gök ise hayat verirdi. Ama Şehrazat artık gökyüzünü göremiyordu.

Göğüs kafesinin altında, kaburgalarının arasında hareketlenme hissedene kadar yüzü gülmemişti, ifadesiz bir donuklukla yola bakıyordu. Bebeği buradayım, der gibi varlığını belli ettiğinde düştüğü bataklıktan zorla sıyrıldı. Dudaklarına derin bir gülümseme kondurarak elini göbeğinin üstüne sarmaladı. Henüz beş aylık olmasına rağmen şimdiden göbeği bir hayli fazlaydı. Elleri ve ayakları şişmeye başlamış, tüm bunlara rağmen yüzüne ayrı bir ılık ve güzellik gelmişti.

Erkek olacak. Erkek bebek anaya güzellik verir, demişti Ayşe nine. O da öyle hissediyordu. Tekmeleri minik ama güçlüydü. Göldeste'nin darbeleri nahif, okşar gibiydi. Bu bazen midesine amansız bir ağrı girmesine neden oluyor, daha sonra ise günlerce hareket etmeden kalıyordu. Şehrazat bebeğinin bu

hareketsizliğinden korkarak karnını okşadığında sağlam bir darbe indirerek varlığını belli ediyordu.

Buradayım, diyordu bebeği. Ben varım, gül.

Yüzünü en içten şekilde güldüren tek şey bebeğinin bu minik darbeleri ve Güldeste'nin neşeli sesiydi.

Göbeğini yavaşça okşadı.

"Buradasın, biliyorum."

Bir darbe daha geldi.

Gülüşü kıkırtıya dönüştü. "Çok mu hareketli olacaksın sen?" dedi. "Canıma okuyorsun şimdiden."

Bir darbe daha.

Şehrazat'ın gülüşü büyüdü ama kısa bir andı. Bebeği hareket etmeyi bıraktığında gülüşü silindi. Derin bir nefes verirken, camın önünden çekilip musfaktan çıktı ve merdivenlere yöneldi. Üst kata ulaşır yatak odasına girdiğinde üzerine çöken kasveti geri itelemeye, kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Dudaklarına zoraki bir tebessüm kondurdu. Üzerine çiçekli, rengârenk bir elbise geçirdi. Uzun, dalgalı kumral saçlarını açık bıraktı. Dudaklarına hafif bir ruj sürüp eşinin, Kadir'in en sevdiği kokudan sıktı.

Bugün evlilik yıldönümleriydi.

Yıllar önce bugün canından çok sevdiği bir adamla evlenmişti. Annesiyle babasına sırtını dönmüş, bütün ömrünü koşulsuzca onun ellerine bırakmıştı. Sıcak elleri, yüreğini hoplatan bir gülüşü vardı. Dokunduğu yerde çiçekler açar, Şehrazat'ı dizlerine yatırarak saçlarını okşardı. Onunlayken mutluluk hiç bitmeyecek, ayakları asla yere değmeyecek sanırdı.

Artık ayaklarının altında bir yer dahi yoktu.

Evlendiği adam gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Yine de seviyordu Şehrazat. Gözlerindeki pişmanlığı ve acıyı görüyordu. Karnında bir can daha varken ailesine bir şans daha vermek istiyordu. Takı kutusunu açtı. En altta sakladığı bir yüzük vardı. Annesi Akkadın'dan ona kalan son şeydi.

Damla şeklindeki kan kırmızı yakut taşının etrafını minik pırlantalar sarmalamıştı. Eski ama bir o kadar da kıymetliydi. Sonsuz aşkın sembolüydü yakut. Şans ve uğur getirir, demişti annesi. Ve eklemişti: İyi kötü hissedersin, iyi birinin parmağındaysa bolluk, kötü birinin elindeyse ona uğursuzluk getirir. Karanlığı kan kırmızı gövdesine çekip yutar ve minik bir parıldamayla yeniden kendi rengine bürünür.

Şehrazat, sevdiği adamla evlenmek için kendi evinden kaçtığında bu yüzüğü geride, annesine bırakmıştı. Onun izni olmadan yaptığı bu evlilikte eski hayatına dair hiçbir şey istememişti. Birkaç yıl sonra babasının cenazesine gittiği gün Akkadın bizim senin gibi bir kızımız yok, diyerek kovmuştu kovmasına ama Şehrazat ağlayarak geri döndüğünde cebine sıkıştırılmış bir yüzük vardı.

Kan kırmızı yakut yüzük.

Annesi onunla arasındaki son bağı da koparıp atmıştı. Ya da o öyle sanmıştı. Akkadın'ın bu yüzüğü onun cebine şans ve güzel bir hayat için bıraktığını, kızına kendinden bir parça bırakmak istediğini asla bilemeyecekti. Kendi düşüncelerinin ağırlığıyla yıllarca bu yüzüğü takmamış, hak etmediğini düşünmüştü.

Bugün hem kendini hem de eşini affetmeyi deneyecekti. Ona son bir şans verecek, içindeki sevgiyi gömmeye başlamadan önce son kalan umut dalını uzatacaktı. Yüzüğü parmağına usulca taktı. Gözleri kapanırken içinden geçen tek bir dilek vardı: Bu sana son şansım, Kadir. Sana geldiğim gün bu yüzüğü çıkardım. Eğer bugün seni affedemezsem senden gittiğim gün de bu yüzüğü çıkarır, seni içimde bitiririm.

Dış kapının sesini duydu. Güldeste gelmişti. Aynadaki aksine bakarken yüzündeki acıyı sildi. Gerçek kadar yalan bir tebessüm kuşandı. Kimse ardını görmedi. Kızı neşeyle, "Anne!" diye bağırarak, üst kata çıkıp odadan içeri girdiğinde sıkıca sarıldı. On beşine yeni basan kızı gün geçtikçe güzelleşiyor, bir gül gibi serpiliyordu.

"Öğretmenimden bir sürü kitap aldım, anne. Hepsini okumak için sabırsızlanıyorum. Bak şimdi," diyerek çantasındaki kitapları tek tek gösteren kızını ilgiyle izledi. Öptü, saçlarını okşadı. Güldeste odasına çekildiğinde alt kata indi. Mutfığa küçük ama tatlı bir masa hazırladı. Dudaklarında umutlu bir tebessüm vardı. Ama evin kapısı açılıp Kadir karşısında belirdiğinde hepsi bir balon gibi söndü.

İçmişti. Yine.

Oysa dün içmeyeceğine dair söz vermişti. Yine.

Yapmayacağım, içmeyeceğim, beni affet, demişti. Yine.

Ayaklarına kapanıp ağlamıştı. Yine.

Şimdi ise ayakta duramıyor, sendeliyordu. Yine.

Omuzları düştü. "Yine mi içtin sen?" Sesi her zamanki yumuşaklığında değildi.

Kadir cevap vermedi. Ayakkabılarını çıkarırken kravatını çözmeye çalışıyordu. Hevesle hazırladığı yemeklerdeki bütün lezzet eriyip gitti. Evlilik yıldönümünü bile hatırlamayacak bir haldeydi.

"Baba, geldin mi?" diyerek merdivenleri hevesle inen Güldeste'ye aynı anda baktılar. Güldeste artık iki babası olduğunu biliyordu. Bu gözleri kırmızı adam, onun babası değildi. Merdivenin son basamağını inmedi. Hatta bir adım geriledi. Bu canavarı tanıyordu.

"Güldeste, odana git. Sakın çıkma," dedi Şehrazat.

Güldeste'nin bakışları üzgün ve şüpheliydi. Görmüyor ama gelen seslerden, annesinin bedenindeki morluklardan ne olduğunu anlayabiliyordu. "Anne," diyebilirdi sadece.

Şehrazat'ın ona dönen bakışlarında itiraza yer yoktu.

"Odana git ve kitabını oku. Sakın ben gelene kadar çıkma."

İstemese de geriledi. Şehrazat ağır ağır merdivenlerin ucuna doğru ilerledi. Güldeste üst kata çıkıp odasının kapısını kapatana kadar Kadir'in o yöne ilerlemesine izin vermedi. Kapı en nihayetinde kapandığında Kadir sendeleyerek ona ilerlemişti ama bu defa gerileyen oydu. Elini karnına sarıp, mutfığa doğru gerilerken Kadir kan çanağı olmuş gözleriyle ona doğru ilerlemeye devam ediyordu.

"Niye kaçıyorsun?" diye mırıldandı Kadir. Bu, sevdiği adamın sesi değildi.

Eli karnındayken mutfığa doğru gerilemeye devam etti. "Kaçmıyorum." Arkasını döndü. "Yemek hazır. Gel, yiye-"

Gerisini getiremedi. Kadir mutfığa girmiş, masa örtüsünü kavrayıp üzerindeki bütün yemek ve tabakları yerle bir etmişti. Kırdığı cam, dağıttığı yemekler değildi ama gözü kördü. Son umuduna üflenmiş içki kokulu nefes yüzünden gözlerini kapatarak yutkundu Şehrazat. Karanlıktaki tek ışık da sönüp gitmişti.

"Benden kaçıyorsun!" diye bağırdı Kadir. "Şu bakışlarına bak. Kocandan korkuyorsun!"

Ona doğru ilerlediğinde Şehrazat hızla mutfaktan çıktı. Evet, kocasından korkuyordu. Kendi için değil. Çocukları için. Merdivenin ucunda durdu. Elini kaldırıp hem ona hem de yukarı yaklaşmasına engel olmayı denedi. "Kadir, sakın!" diye soludu.

Bu senaryoya artık alıştığı için işe yaramayacağını biliyordu. Kadir ona doğru ilerlemeye devam etti. "Benden kaçıyorsun," diyordu delirmiş gibi.

Yanına gittiğinde ellerini Şehrazat'ın yanaklarına yaslayıp yüzünü kendine çekti. "Ben seni deli gibi severken sen benden korkuyorsun."

Yanaklarını sıkan el eskisi gibi şefkatli değildi. Canını yakıyor, başını hızla sallıyordu. "Yapma şunu!" diye bağırarak ellerini geri iteledi. Kadir bir adım gerilediğinde o da merdivenlere doğru bir adım atmıştı. Göğsü sinir ve üzüntüyle inip, kalkarken iki elini birden göbeğine doladı ve yan döndü. Korumak istediği ilk şey bebeği ve üst kattaki kızıydı.

Kadir'in bakışları oraya takıldı. Karnındaki cana, kendi kanına. "Onun yüzünden mi?" dedi dönen gözleri. "Onu korumak için mi benden uzaklaştın? Önceden böyle değildin. Beni severdin." İlerleyip yeniden yüzünü kavradı. Bir eli saçlarını kavrayıp var gücüyle çekti. "Onu korumak için mi beni her gördüğünde kaçıyorsun?" Şehrazat'ın acısını umursamadan zorla dudaklarını dudaklarına yasladı. Öpmedi, kanatmak ve koparmak ister gibi ısırdı. İçki tadı dudaklarına değdiği an irkilen Şehrazat var gücüyle adamı itti. Kadir sendeleyerek gerilediğinde titreyen eli dudaklarını silmek için uğraşıyordu. Kanamışlardı. Oysa bir zamanlar Kadir bu dudakları öpmeye dahi kıyamazdı.

Hayat neden onu en sevdiğiyle sınıyordu?

Cevap en derinlerden geldi.

Geride seni daha çok seven kırık kalpler bıraktığın için, Şehrazat...

Yanağına düşen yaş, bütün pişmanlıkları içindi. Uzun uzun baktılar birbirlerine. Çok sevgi, zehirden farksızdı. Eşinin gözünden düşen yaşa bakarken Kadir'in omuzları çöktü. Yaptığı ama engel olamadığı hislerin ağırlığıyla geriledi. Zarar vermek istemiyor ama duramıyordu. Tıpkı içmeye bir son veremediği gibi. İradesi dışında bir zarar vermemek için ellerini koltuk altına sokarak geriledi. Merdivenin altındaki dolaba ilerledi. Hızla bir keser alıp elini duvara yasladı.

Keseri kendi eline vuracağı anda, "Kadir, dur!" diyerek Şehrazat elinden almış ve diğer köşeye savurmuştu.

Kadir ağlayarak, yere çöküp duvar dibine ilerledi.

"Yaklaşma bana, yukarı çık ve kapıyı kilitle. Yaklaşma bana, Şehrazat."

İçti ezildi Şehrazat'ın. Yanağına doğru ağır bir yaş daha süzülürken, minik adımlarla eşine ilerleyip yanında diz çöktü. "Dinle beni, doktora gidelim, Kadir. Bir yolunu bulurlar. Seni bundan kurtarırlar." Bu defa yüzünü avuçları içine alan oydu. Son sevgi kırıntısıyla baktı gözlerine. "Ne olur, ne olur doktora gidelim, tedavi ol. Yalvarıyorum, Kadir." Ellерinin arasındaki yüz kendi içindeki canavardan korkar gibi titriyordu. Titreyen dudaklarını alına yasladı. "Lütfen, sana da bana da bunu yapma artık." Göğsündeki sevgiyi hissedip ona

tutunsun diye sıkıca sarmaladı. "Yalvarıyorum, yalvarıyorum... Bırak, yardım edeyim sana, çocuklarımız için. Lütfen."

Sessiz kaldı Kadir. İçindeki canavarla verdiği savaşı kaybedeli çok olmuştu ama henüz farkında değildi. Şehrazat'ı seviyordu. O canavarı görmeden onu seven, gördüğünde ise sevgiyle iyileştirebileceğini düşünen Şehrazat'ı. Başka hiç kimseyi değil. Sadece onu.

Sözünü dinledi. Sakince onu üst kata çıkarmasına ve yatağa yatırmasına izin verdi. Oysa o gece ilk defa Şehrazat yanına gelmemiş, aynı yastığa başını koymamıştı. Bunu da görmedi.

Ama Şehrazat gördü. Sevdği adam artık yoktu. Gözleri zifiri karanlıktı. Yalvarmak boşunaydı. Yeşerttiği son umut dalı da kurudu. İçindeki sevgi kanadı, kanadı, kanadı. Tükendi. Geriye kırık bir kalp ve büyük pişmanlıklar kaldı. Gideyim, dedi, yapamadı. Annesinin attığı tokadın sızısı hâlâ tazeydi. Babası bile onun acısıyla kalp krizi geçirip, ölmüşken hangi yüzle gidecekti?

Mutfaktaki kırık parçaları ve dağılan yemekleri topladı. Pencerenin önüne oturdu. Karnındaki can bir tekme daha atmıştı ama bu defa canının acıdığını hissetmiş gibiydi. Nahifli dokunuşu. Elini karnına sardı. Parmağındaki yüzüğü usulca çıkardı. Uğruna her şeyi hiçe saydığı aşkı o gece içinde bitirdi. Yüzüğü masanın üzerine bıraktı. Kırmızı yakut ay ışığıyla parlıyordu.

Tıpkı annesinin dediği gibi karanlığı yutmuş gibi koyu bir kırmızıydı. Çünkü bu ev karanlıktan ibaretti. Gerçek aşkı bulduğunda şans getiren bu yüzüğe onun hayatında yer yoktu. Onun gerçek bir aşkı yoktu. Bu yüzüğü hak etmiyordu.

Güldeste usulca yanına sokuldu. "Anne?" dedi. Yorgun bakışları kızına döndü. Gülümsemeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Yıldızlara bakıyorum."

Güldeste de baktı. Dudaklarında beliren bir tebessüm vardı.

"Yine çok fazlalar."

"Öyle..."

"Az önce okuduğum kitapta, dünyadaki insanlar kadar gökyüzünde yıldız vardır, diyordu. Doğru mu anne?"

Karnındaki can bir tekme daha atarken Şehrazat gülümsedi. Bir eli karnını okşadı, bir eli kızının saçlarını. "Bilmem, ilk defa senden duyuyorum," dedi.

"O zaman ilk defa ben sana bir şey öğretiyorum." Hevesle yerinde kıpırdanmıştı. Yıldızlardan ikisini işaret etti. "Şu en parlak iki yıldız var ya, onlar biz olalım mı anne?"

Kızının kumral saçlarını geri itti.

"Olalım."

"İkisinin arasında küçük olan var ya, o da kardeşim olsun mu?"

Gülüştü derinleştirdi.

"Olsun."

"Sence kız mı yoksa erkek mi anne?"

Dudak büzdü. "Bilmem," demekle yetinse de erkek olacağını hissediyordu. Sesli dile getirmedirdi.

"Keşke seninle yıldız olsaydık, anne," diyerek hevesle konuşmaya devam etti genç kız. Hayran bakışları, siyah bir örtünün üzerine inci atılmış gibi parlayan yıldızlardaydı. "Bütün dünyayı izledik."

"Benimle izlemekten sıkılmaz mısın?"

Kocaman olmuş gözleriyle baktı. "Asla!" Bakışları masanın üzerindeki yüzüğe takıldı. Gözleri ışıldadı. "Babam mı aldı?"

Burukça gülümserken başını ağır ağır iki yana salladı. "Benden sana hediye." Eli karnında usulca gezindi. "Ya da size..."

"Ben mi takacağım?"

Başını sallayarak onayladı. Ben bunu hak etmiyorum, diyemedi. Gerçek sahibi o değildi. "Sen ya da kardeşin. Belki de kardeşin erkek olur, kendi eşine verir. Hiç fark etmez." Kızını kendine çekip dizine oturttu. Sıkıca sarılırken ikisinin de bakışları yıldızlardaydı. Yüzüğü avcuna aldı. İçinde ne kadar dilek varsa kırmızı bir taşın içine hapsetti.

Dilerim size şans getirir... Dilerim sizi korur...

"Bana verdiysen ben takmalıyım. Kardeşimin eşi bir dursun bakalım!"

Minik bir kahkaha attı Şehrazat. Kocaman olmasına rağmen dizine tünemiş kızını keyifle öptü. "Nereden öğreniyorsun sen bu lafları?" dedi.

"Annemden."

Şehrazat'ın gülüşü büyüdü.

"O zaman şimdi anneni iyi dinle. Eşyaların da ruhu vardır. Sahiplerini kendileri seçerler."

"Kitaplar gibi mi?"

"Kitaplar gibi." Avcundaki yüzüğü ileri uzattı. Yıldızlar kırmızı yakutun içinde parladı. İki yıldız içine hapsedi. "Bu yüzük beni seçmedi. Ya seni seçecek ya da kardeşini."

Dudak büzdü.

"Beni seçsin, anne ya."

Gülerken kızının yanağını bir kere daha öptü. Sessiz kaldı. Karnındaki can şiddetli bir darbe savurduğunda gülüşü büyüdü. Hayır, beni seçsin, der gibiydi. Art arda birkaç tekme daha geldi. Güldeste okuduğu kitaptaki bir hikâyeden bahsederken dinledi. Elini bebeğinin üzerinden çekmedi. Avcuna kırmızı bir yüzüğü hapsetti ve bütün kalbiyle yaşadığı hiçbir karanlığın çocuklarına bulaşmamasını diledi.

Tutukları yıldız o gece kaydı. Sonra diğeri. Sadece biri kaldı. Aralarında, en küçük ve sönük olanı. Yüzük böylece sahibini seçti. Diğer iki yıldız kaybolup gitti.

Anılar keskin bir bıçak değil, en kızgın ateşlerde dövülmüş demirdi. Her biri kendisiyle aynı renk olan gözlerden içine akıp Timur'un derisine, etine ve kemiğine battı. Korkuyu öldürmüştü ama irkilme ve mide bulantısı diriye. Tıpkı öfkesi gibi. Bitmiyor, üzerinden yıllar geçmesine rağmen azalmıyordu. Buraya döndüğünde onu yeniden göreceğini biliyordu ama kendini hiçbir zaman buna hazırlamamış, hazırlamak istememişti. Onu görmeyecek. Görse dahi bakmayacaktı.

Ama karşısındaki adam öfkesini daha da harlayacak bir tebessümle ona bakarken görmemek imkânsızdı.

Baba: Kadir Töngce.

Onu son gördüğünden daha beter bir haldeydi. Yaşlılığı, saçındaki akları ve yüzündeki kırışıklıkları artmıştı. Değişmeyen tek şey yüzündeki nefret ve etrafına yayılan kokuydu. Rutubet, kan, dayak, acı ve gözyaşına bulanmış bir koku. Baskın ve keskin.

Kadir Töngce dizlerinin üzerine çökmüştü. Ardından ateşlenen silah sesiyle şaşırılmıştı ama gördüğü kişiden memnun gibiydi. Günah çukuruna, yumruk torbasına, her hatasının kamburuna, öfkesinin izine ve nefretine bakıyordu: Timur'a.

Timur'un adımları gerilemedi. İçinde yine korku arandı ama bulamadı. Öfkesi her geçen yıl biraz daha sivrilmişti. Onu akademide gördüğü gün

batmıştı. Artık yakıyordu. Bu kadar yoğun bir nefretin, içine ne zaman yerleştiğini bilmiyordu. Ahu'nun elinden aldığı rüfeği sıkıca tutarken diğer eli onu inatla arkasına saklamaya çalışıyordu. Ama baba bunu fark etmişti. Bakışlarını arkasındaki kadına odakladı.

"Karın, ha?" diyerek sırtımayı sürdürdü.

Timur'un kulaklarında az önce duyduğu ses yankılanmaya devam ediyordu.

Duydum ki evlenmişsin. Babanı karınla tanıtırmayacak mısın?

Bir ses daha yankılandı.

Ben nasıl yaşıyorsam sen de öyle yaşayacaksın. Sürüneceksin. Başını o yastığa huzurla koyamayacaksın. Bir yuva kuramayacak, itibar sahibi olamayacaksın. Her şeyin sorumlusu senken hayatına böyle devam edemezsin.

Keskin dişleri ve tırnakları olsaydı şu an hepsini çıkarıp karşısındaki adama saplardı. Göğüs kafesini tırmalamayan duygular artık boyunu aşmıştı. Tek olsa yine arkasına bakmadan giderdi ama yıllar sonra koruyup yaşatması gereken bir hayat vardı. Karşısındaki adamın ona bakmasına, gözünün ucunun dahi Ahu'ya değmesine tahammülü yoktu.

"Babası mı?" diyerek arkasından çıkmaya meyleden Ahu'ya izin vermedi. Yeniden arkasına iteleyip gövdesiyle saklamayı denedi ama şaşkın sesini tanıyordu. İçinde beliren öfke kıvılcımlarını da. Siniri yine yakıp yıkmıştı. Tüfek sesini duyduğunda uyanıktı ama bunu beklemiyordu. Aklı tamamen Kralşan'daydı. Koşarak Ahu'nun odasına gittiğinde boş yatakla karşılaşp birkaç saniye için korkmuştu. Sonra dışarıdan duyduğu, "Seni geberteceğim!" diye bağırın sesle bölünürken şu an gördüğü manzara hiç de şaşırtıcı gelmemişti ama yine de bu kadarını beklemiyordu.

Bakışlarını babaya kilitledi. Çenesi kasıldı. İçki kokusu şu yaşında bile midesini bulandırmaya yetti. Kadir'in bakışları, Ahu'dan ona döndüğünde dudaklarındaki arsız ve pis tebessüm büyümüşü.

"Demek hâlâ geberip gitmedin."

Çenesini yukarı dikti. Sesi netti.

"Şansına küs."

"Benden bahsetmedin mi?" derken bakışları göz ucuyla Ahu'ya değdi. "Yoksa müstakbel karına *babam öldü* mü dedin?"

Dişlerini sıkı. Konuşmaya hatta yüzüne bile bakmaya değmeyecek biriydi. Ablasına uzanmayan bu elleri tanıyordu. Kendine uzanıp bedeninde ve ruhunda yaralar bıraktığında sesi çıkmamıştı ama bu ellerin Ahu'ya

uzanmasına tahammülü yoktu. Elindeki rüfeği sıkarken birkaç saniye çek, vur feryadı zihninde yankılandı ama mantığı her zamanki gibi ağır bastı.

“Ula köpek, ben sana *bu köye adım atmayacaksın*, demedim mi?” diyerek nenenin ileri atıldığını duyduğunda hızla arkasını döndü. Ona şaşkın ve ters bakışlarla bakan Ahu’nun elini kavradı. Yüzüne bakmadı. Cılız bir ses, attığı kurşunlar isabet etse ona minnettar kalacağını mırıldanıyordu ama mantığı yine ağırdı. Kenan’ın kanından bile daha pis bir kandı, Kadir Töng’e’nin damarlarından akan sıvı. Kendi ellerine bulaşmıştı. Yıllardır silemiyordu. Ahu’ya dokunmasına izin veremezdi.

Elinin içinde kaybolan parmakları sıkıca kavrayıp, ilerlerken, “Timur!” dedi Ahu.

Durmadı.

Baba, “O ellerle mi tutuyorsun kanının elini?” dediğinde ise elleri kasıldı. Zihnindeki ses susmak bilmiyordu. Çenesi seğirdi.

Ahu’nun arkasına dönüp o adama öfke, şaşkınlık ve sorularla dolu bir ifadeyle baktığını gördüğünde ise çenesi daha da kasıldı. İmkânı olsa kendi beyninden bile atmak istediği bir adamı ona ne diye tanıtacaktı? Ahu’nun bakışları babadan ona dönmüştü. Yüzüne ve omuzlarına dökülen gür, kahve saçlarının ucundan, gözlerinden, öfkeyle kızaran dudaklarından bile kıvılcıklar çıkıyordu. Yanmaya başladığında etrafında ne varsa kül etmeden durmayacağını biliyordu.

Şaşkın ve öfkeli bakışlardan göz ucuyla kaçıp yeniden arkasına baktı. Kadir Töng’e topallayan bacağıyla yerden toparlanma derdindeydi ama nene izin vermemiş, elindeki çubukla sırtına ve kafasına sert darbeler indirmeye başlamıştı. “Defol kapımdan!” diye yükseldiğinde köyde yanmayan ışıklar da yandı. “Çık, git ocağımdan, uğursuz deyyus!” Kadir kafasına gelen darbeleri koluyla savuşturarak gerilemeye çalışıyordu ama nafileydi, sarhoştı.

Eskiden bu haline acırdı Timur. Sonra iğrenmeye başlamıştı. Sonra korkmaya. Şimdi ise hiçbir şey hissetmemeye. Nene elindeki çubuğu yere fırlatıp hızla Timur’a doğru ilerledi. Öfke dolu gözlerinin kimseyi görmeyeceğini biliyordu. Elindeki rüfeği hızla alıp babaya dönen bu defa nene olduğunda ses çıkarmadı. Ahu’nun gözlerinin daha büyük bir şaşkınlıkla büyümesini izliyordu.

Rezil hayatının izlerini. Geçmişin en karanlık yükünü...

Akkadın rüfeği en az Ahu kadar kararlılıkla hedefine doğrultmuştu. “Eğer hemen buradan gitmezsen...” dedi ağır ve öfke yüklü bir sesle. “Gelirim gibi kurşunları ziyan etmem!”

Seni koruyacağım, demişti yıllar önce. Bunu yapmıştı da. O yangından kendi yanma pahasına Timur'u çıkaran da oydu, yıllarca kol kanat geren de. Önceden güvende hissederdi. Şimdi ise âciz. Ama bu duyguyu da yuttu. *Sonra düşünürüz* kutusuna atamadı. Ortada bıraktı. Sahiplenmek istemeyeceği ama uzağa da gönderemediği bir histi. Yine umursamamayı seçti. Köy halkının ağır ağır karanlık alt yola dökülmeye başladığını hissettiğinde yeniden Ahu'ya odaklanmayı seçti.

Ahu'yu ilerletmek için bir adım attıklarında ayaklarının çıplak olduğunu fark etti. Şortlu, ip askılı geceliği üzerindeydi. Kendi ayakları da çıplaktı ama önemsemedi. Tek hamlede kucaklayıp arkasındaki adamdan, nenenin öfkeli bağırışından ve köy halkının, "Ula, noliy?" diyerek uğuldanışından onu sıyırdı. Kimsenin görmesine izin vermedi.

Ne zaman kucağına alsa Ahu'nun gözleri yüzünde olurdu. Bakmadan dahi yeşil ve elanın birbiriyle harmanlandığı tonun yanaklarına dokunduğunu, çenesindeki çukurda oyalandığını hissederdi ama bu defa hissetmedi. Zarif dokunuşlarla kollarını boynuna dolardı. O da yoktu. O adamı görerek göğsünde beliren huzursuzluk büyüdü. Kapıdan içeri girip, dışarının karmaşasından koparak bakışlarını ona çevirdi. Elleri sıkı sıkı kucağındayken, yüzüne asla bakmadan tam karşısına baktığını gördü.

Alev gibi yanan gözlerle, "Bırak," dedi aynı saniyelerde.

Merdivenlerin önüne geldiğinde durdu ama Ahu'yu bırakmadı.

Ahu, "Sana *beni bırak*, dedim!" diye yükseldiğinde yine umursamadı. Kucağındaki bedeni daha sıkı sarmalayıp üst kata ilerledi. Düşündüğü tek şey o adamdan onu uzaklaştırmak, gözünün değmeyeceği bir yere saklamaktı. Ama tam merdivenin uç kısmına geldiğinde Ahu kucağından beklenmedik bir hız ve öfkeyle sıyrıldı. Kollarını ve bacaklarını hızla hareket ettirerek kendini yere bırakmasını sağladı. Ani bir hareketti. Yere bırakmıştı ama yarasının acıyacağına emindi.

Ayakları yere değdiğinde inleyerek elini karnındaki yaraya atmıştı. Siyah geceliğinin altından sızan kanın, şortun üzerinde gölgeyi anımsatan izler bırakarak çıplak bacağına doğru süzüldüğünü gördü Timur. Yarası kanıyordu. Korkmuş, koşmuş ve hırpalanmıştı. "Ahu," diyerek ileri atılacak oldu ama ona dönen alev gibi gözlerde net bir emir vardı.

"Yaklaşma," dedi su gibi zarif ses. Bu defa Timur'un defalarca karşılaştığı, aşinası olduğu öfkeyle doluydu.

İfadesiz ve suskundu. *Dur*, dediyse durmalıydı. Ağzına sıçardı.

“Ben az önce babana silah çektim!” derken gözlerinde parlayan öfkenin ateşi yanağındaki çilleri daha da belirginleştirmişti. Şikâyetçi değildi Timur. Bu halleri daha da oydu.

“Babadan sayacağın biri değil,” derken sesi ve ifadesi her zamanki gibi durgun ve duygudan yoksundu.

Ahu bir adım geriledi. “Sen şaka mısın?” derken bu defa bağıırıyordu. Gözlerindeki alev büyülmüştü. Kralşan ona dair ne varsa yok etmiş gibiydi. Günlerdir gözlerindeki bu ateşi arıyordu Timur. Ateş, demekti Ahu. Yakıp yıkan, demekti. Onu kendine çeken de bu ateşti. Öfkesini ona kusması umurunda değildi, ona dair gördüğü her yaşam kırıntısına tutunurdu. *Öfkesine dahi*. Ama öfkeli bakışlarının arasında, memlekete benzeyen gözlerde bir duygu daha vardı.

“Sakinleş, Ahu,” demekle yetindi.

Ama imkânsız görünüyordu. “Babanı neredeyse vuruyordum!” diye bağırdığında bunun bir üstünün etrafı yakıp yıkmak olduğunu bildiği için çenesini kapalı tuttu Timur. “Sen bana kendinle ilgili hiçbir şey anlatmadığın için ve ben senin babanı dahi tanımadığım için sevdiğim adamın babasını neredeyse öldürüyordum!” diye öfkesini kusmaya devam ettiğinde Timur’un ifadesiz bakışları sekteye uğradı.

Ama Ahu ateşe bürünmüştü bir kere. Yakmaya devam etti. Adımları geriledi.

Başını usulca sola eğdi. Sessiz bir dileği vardı. *Yapma, Ahu... Öyle olmadığını biliyorsun.*

Her zamanki gibi anladı, duydu. Ama öfkeyle, “Bilmiyorum!” demeyi tercih etti. “Ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!” Bacağından akan kan artık ayaklarının altında ve halıdaydı. Yarası daha da kanıyordu.

Bir adım atıp tenine dokunmak, alnını alnına dayamak, nefesini yüzüne yaslayarak sakinleştirmek istedi ama Ahu bunu hissetmiş gibi iki adım gerilemişti. Nefes nefese kalışının sebebi koşması değil, öfkesiydi. Haklıydı kuzmakta. Timur’u ne kadar tanıyordu?

Timur’u aslında kim gerçekten tanıyordu ki? Asırlar boyu kilitli duran kapılar paslanırdı. Tıpkı söylenmeyen, yutulan ve kalbin üzerine batan kelimeler gibi. Timur o kadar uzun zamandır susuyordu ki her bir kelimesi pas ve yosundan ibaretti. Ne diyecekti? Bilemedi.

Ahu da bir şey söylemesini istemiyor gibiydi. Öfkeli gözlerde belir-meye başlayan minik dalgalanmaları hissettiğinde içi titredi Timur’un. Saf öfkesini biliyordu. Kralşan’a bakarken gözlerindeki ateş bir kere dahi

titrememişti ama ona bakarken titriyordu. Öfkeliydi ama kıyamıyordu. Bunu saklamak ister gibi bakışlarını hızla kaçırdı. Bacağından sızıp, ayak altında biriken kan izlerini arkasında bırakıp sert adımlarla odasına ilerledi. Kapı en sert şekilde Timur'un yüzüne kapandı.

"İşte şimdi ha bu gelini daha da çok sevdim," diyerek merdiven ucunda beliren neneye bakmadı. Elini alnına atıp ovuşturmak dışında bir şey yapmadı. Nene gülüyordu.

"Komik mi?" dedi ters ters.

Nene daha çok güldü. "Allah var, çok keyuflendüm." Timur ters ters bakmaya devam ederken ağır ağır ilerledi. "Gitti, cehenneme gidesice." Elindeki tüfeği yeniden aynı yere astı.

"Nene," derken sesi yorgundu. O adamı görmek, bastırıldığı lanet hissini diriltmekten başka bir işe yaramıyordu. "Yarası kanadı. Gidip baksana." Sesi belki de ilk defa bu kadar yumuşak ve ılıktı. Çünkü istediği kendi için değil, kalbinde büyüttüğü tek hayat dolu his içindi.

Akkadın'ın bakışları torununa döndü. "Ne o? Götün yemiy mi karının yanına gitmeye, Koçarı?" Gerekli kısmı yine fazlasıyla vurgulamıştı.

Yalana gerek yoktu. Gereksiz yiğitliğe de. *Yemiyordu.*

Nadir görülen derin bir gülüş vardı Akkadın'ın dudaklarında. "Daha da keyuflendüm. Böyle huyları olduğunu önceden söyleseydin daha çabuk ısınırdım, ula." İlerleyip yanından geçti. Aynı keyifli ifadesiyle Timur'un omuzuna iki kere vurdu. "Askerde mermiden hızlı koşmayı da öğrettiyseler hiç durma, kıyalum bu kıza nikâhi."

Ters bir bıkkınlıkla baktı. Yanına gitmek, boynundaki yaraya ve sıcaklığa sokularak, bir bacağının nahif varlığını kendi bacakları üzerinde hissederek hemen uykuya dalmak istedi ama bu gece bunu yapmak oldukça zor görünüyordu. Lanet geri gelmişti. Nenenin pansuman malzemeleriyle Ahu'nun odasına yöneldiğini gördüğünde, kapı aralığından bakmaya çalıştı ama nene anında kapıyı yüzüne kapamıştı.

Yavaş adımlarla odasına ilerledi. Kapıyı kapatıp karanlığının içine süzüldü. Yatağa girmedi. Zihnindeki sesler saklandığı köşeden bir bir çıkmıştı. *Acı çek,* diyordu her biri.

Yaşama. Senin bir hayatın yok. Yaşama.

Artık o var, diyordu diğer yanı.

Ama sessizliğin öyle keskin ki en kıymetlini dahi kırdın. Konuş be adam! Susma.

Başını geri atıp duvara yasladı. O kadar uzun süre susmuşken nasıl den anlatılır, bilmiyordu. Nenenin söylediklerinden sonra değişen ruh halinin, sessizce yanından kalkıp odasına gittiğinin farkındaydı. Elindeki sıcaklık her zamanki gibi ten yakmamış, bu defa Timur'un içini üşütmüştü. Söylemediği, söyleyemediği şeylere kızdığını da biliyordu. Bilmediği tek şey anlatmaktı. En çok da kendini. Yoktu, hiçti. O gelene kadar kendini, içindeki hisleri bile düşünmemişti.

Her zaman sırtını yatağa yaslayarak yere otururdu ama bu defa sırtını Ahu'nun olduğu duvara doğru yasladı. Yere attığı pantolonuna uzandı. Cebinden sigarasını çıkarıp yaktı. Normalde bir günde bitecek paket bir haftadır cebindeydi. Silmesi gereken düşünceler o varken yoktu. Şu an o yine yoktu madem bir sigara yakıp odanın karanlığına üfledi. Sonra bir tane daha. Kadir Töng'e'nin bakışlarındaki nefret hâlâ değişmemişti. Artık korkutmuyor ama acıtmaya devam ediyordu.

Yokmuş gibi yaşarken bu kadar nefret niyeydi?

Karanlığın içinde, karşısında kalan masanın üzerindeki vazoya değdi bakışları. Geceyi griye bulayan duman, görüşünü engelliyordu ama ezbere bildiği renkleri ve figürleri seçmekte asla zorlanmıyordu. Küçük Timur bu vazounun sihirli olduğuna o kadar çok inanmıştı ki sessizce hiç tanımadığı, adından başka bir şey bilmediği anne için bile dilekte bulunur, ona söylemek istediklerini bu vazoya fısıldardı.

Beni seviyor musun anne? Ben geldim diye gittin diyorlar. Peki, bana kızgın mısın?

Cevap hiçbir zaman gelmemişti.

Ablası kan gölünün içine kaldığında da bu vazoya fısıldamıştı.

Ablamı geri istiyorum. Ablamı geri istiyorum. Lütfen, ablamı geri istiyorum.

Ablası hiçbir zaman gelmemişti. Vazo yalandan ibaretti ama oradaydı işte. Hâlâ parlak, canlı ve sağlam. Yıllardır başucundaydı ama ona artık hiçbir şey fısıldamamıştı. Ölümün aralarına ördüğü görölmez duvar vardı. O vazo, ablasının hayal olmadığının, Timur'a bu hayatta verilen tek sevginin kanıtıydı. Bakışları kolundaki siyah bilekliğe takıldı. Ay ışığı belli belirsiz odaya dolarken karanlığa alışan gözleri nesneleri seçmekte zorlanmıyordu. Bu da ona koşulsuzca verilen bir sevginin kanıtıydı. Aklında dönen sadece tek bir cümle vardı.

Vazoyu baba görmüştü. Ya onu da görürse?

Kadir Töng'e'nin, Timur'un zihninde bıraktığı izler o kadar fazlaydı ki silmeyi denedikçe kanatmıştı. Ahu'nun zihninde yeterince kan izi varken bir de o adamın eklenmesi canını sıkıyor hatta yakıyordu. Hiçbir zaman gerçekleşmeyen son dilek hakkını bu defa da elinde kalan son cana, tek kalp çarpıntısına sunmak istedi. Ağır ağır yerden ayaklandı. Biten sigarasını masanın üzerindeki küllüğe bastırırken bakışları vazodaydı. Parmakları usulca ona uzandı. Soğuk ve pürüzsüzdü. Tıpkı mezar taşları gibi. Bu vazonun ona son bir dilek hakkı daha vardı. Tek bir şey diledi.

Artık beni değil, onu görünmez yap. Baba onu görmesin. Kralşan onu görmesin. Hiçbir karanlık ona ulaşmasın. Lütfen, o bana kalsın. Sadece o.

Yan odanın kapısının kapanma sesi geldi. Akkadın kendi odasına çekilmiş olmalıydı. Öfkeli olduğunu, canına okuyacağını biliyordu ama ne zaman olduğunu bilmediği bir şekilde alışmıştı kokusuna. Deli gibi hissetmek istiyordu. *Her şeyini*. Kırgınlığını ve öfkesini bile. Sessizce odadan çıktı. Nenenin odasının önünden geçip Ahu'nun odasına yöneldi. Kapıya sessizce vurdu. Hemen açılacağını düşündü ama içeriden ses gelmedi. Uyumadığını, uyusa bile en ufak bir seste uyanacağını biliyordu. Kuş gibiydi uykusu. En sessiz olduğu yer bu halleri olabilirdi. Kendinde olduğu anlarda yakıp yıkmasına rağmen uyurken, nefesini bile ürkerek alıyordu.

Elini kapının koluna atıp açmayı denedi ama kilitli olduğu gerçeğiyle yüzleşince Timur'un kaşları ağır ağır havalandı. İçeriden kapıya ilerleyen minik adım seslerini duyabiliyordu. Tahtalar gıcırdıyordu. Şu an tam kapının önünde olduğuna da adı gibi emindi. "Ahu," dedi sakince. "Sen kapıyı mı kilitledin?"

Net bir cevap aldı: "Evet."

Derin bir nefes verirken elini alnına attı. İşte bunu beklemiyordu. Eline geçen her şeyi kafasına fırlatmasına kendini hazırlamıştı. Kapıyı yüzüne kapatmasına değil.

"Sebep?"

"Uyuyacağım," dedi düz ve ifadesiz bir sesle.

"Açarsan ben de uyuyacağım."

"Git, uyu o zaman!"

"Kapıyı açmazsan bunu yapabileceğimi sanmıyorum, Ahu." Cevap gelmedi. Timur sessiz bir *ya sabır* çekti. Sessizce yeniden tırmıkladı kapıyı. "Yaran nasıl?"

Yine net bir cevap aldı ama kurgunluğunu anlatmak için yeterliydi. “Kı-
nıyor.” Aralarına kısa bir sessizlik çöktü. “Git, Timur,” dedi Ahu en so-
nunda.

Sessiz ama ağır bir nefes verdi. İsteddiği zaman pekâlâ ağzına sıçabili-
yordu. Geçmişte bunu yapmışlığı vardı. Gitmedi. Sırtını, ardında Ahu’nun
uyuduğu kapıya yaslayarak yere çöktü. Başını geri atıp gözlerini kapadı.
Her zamanki gibi sessizdi. İçeriden gelen tahta gıcırtdılarının sesini okuyabi-
liyordu. Ahu da yatağına ilerlememiş, kapının arkasına çökmüştü. Emindi.

“Yatağına git, Ahu,” diye sessizce mırıldandı.

“Sen de git.”

Gidemezdi.

“Orada belin ağrır.”

“Hep ağrıyor,” dedi. Sesindeki kurgunluğu öfkeyle saklamaya çalışıyordu.

Aralarında duran kapı ilkti. Ahu için Timur’un sessizliği, Timur için
ise dile getirilemeyen her şey demekti. Kırmak, aradan söküp atmak istedi
ama o an gücü yoktu. Gözlerini açmadan yutkundu. Ne diyecekti? Dayak,
hakaret ve ölümden başka ne anlatacaktı?

Kapının diğer tarafındaki Ahu da Timur gibi yere oturmuş, dik dik ka-
pıya bakıyordu.

Birkaç saniye için bir şey demedi Timur. Yatağındaydı zaten. Ahu ne-
redeyse Timur’un yatağı artık orasıydı. Rahat bir yastıkta uyuyamazdı ama
onun iyi ve yanında olduğunu bildiği her yerde en rahat şekilde uyurdu.

“Kapıyı açıp kafama bir şey fırlatmanı beklerdim,” dedi birkaç dakika
sonra. “Böyle rahat edemiyorum.” Elinden geldiğince sessiz olmaya çalışı-
yordu. Nene canına okuyabilirdi. Bir yanı şu an uyumayıp onu duyduğunu
biliyordu ama umursamadı. Kızacak olsa çoktan başına dikilmiş olurdu.

İçeriden ses gelmedi. Derin bir nefes verdi Timur. Sessizliğiyle cezalan-
dırıyordu. Konuşup ağzına sıçsa daha az canı sıkılırdı. Bu zamana kadar
kimsenin yürek kurgunluğunu umursayıp gönlünü almaya çalışmayı deneme-
mişti ama o Ahu’ydu işte. *Onun olan tek şey.* Yüreğini ısıtacak kadar güzel
bakan, dokunduğu her yeri yakan tek nefesti. Ne diyeceğini bilemedi. Yıllar
sonra gördüğü lanetli yüzün yükü ağırdı. Korkuyu yendiğini sanıyordu ama
bütün cümleleri yine başını alıp gitmişti.

Tıp, diyordu derinlerden bir ses. *Tıp, tıp, tıp.*

Ahu birkaç dakika sonra, “Gerçekten baban mıydı?” dedi.

“Öyle.”

Kelimeler talihsiz bir olay dizisi gibi dökülmüştü dudaklarından. Ahu'nun, onu Kralşan sandığına emindi. Korkusunu da anlıyordu, bunu önceden söylemesi gerektiğini de ama nereden başlayacaktı? Bu kadar çok yara nasıl anlatılırdı?

İkisi de konuşmadı. Ahu öfke ve kurgınlık, Timur ise bıkkınlık dolu bir yas içindeydi. Yataklarına girmediler ama kapının önünden de ayrılmadılar. Biri anlatmak, diğeri deli gibi dinlemek istiyordu ama o an ikisi de buna cesaret edemedi. Aralarındaki kapı inceydi. Birbirlerine sokulamadılar ama uzaklaşamadılar da. Timur sırtı kapıya yaslı bir şekilde, Ahu ise kapının önüne kıvrılarak titreyen dudakları, kaynayan öfke ve kurgınlığıyla bekledi. Gece sessizliğe büründü. Kadir Töng'e'nin karşısına çıktığı anda yine her şeyi yerle bir etmesinin yüküyle doluydu Timur.

Asıl lanet oydu.

Timur yorgun hissediyordu kendini. Ahu'nun yanından ve varlığından uzaklaşmadan gözlerini kapadı. Kısacık uykusunda yıllar sonra yine o karanlık evde ve yangının içindeydi. Ama bu defa dışarıdan bakan o, alevler içinde yanan Ahu'ydu. Ateşi yakan ise yine o adamdı. İkisinin yanmasını izlerken elini asla uzatmıyordu.

Bir süre sonra irkilerek uyandı. Etrafını saran karanlık, zihninden daha güvenliydi. Hâlâ kapının önünde olduğunu fark ettiğinde bakışları duvardaki saate ve bacaklarının üzerindeki battaniyeye takıldı. Saat beşe yaklaşıırken günün sarıya bulanmış altın ışıkları sedire yansiyordu. Üzerindeki battaniyeyi nene getirmiş olmalıydı. Dövmeden burada beklemesine izin verdiğine göre olayın ciddiyetinin farkındaydı.

Battaniyeyi kenara atıp ayağa kalktı. Bu uyku ona yeterdi. Avuçiçiyle bir gözünü ovuştururken eli yeniden önündeki kapıyı yokladı. Kilitliydi. Ahu hâlâ yerde uyuyorsa beli ağrırdı. Kendi odasına ilerleyip kapıdaki anahtarı aldı. Ahu'nun bu eve dair bilmediği çok şey vardı ama en önemlisi şuydu: Bütün kapıların anahtarları aynıydı ve hepsi her kapıyı açardı. İçeride anahtar varken dışarıdan zorlama yapıldığında da bu değişmezdi.

Anahtarı takıp diğer taraftaki anahtarı ileri ittirdi. Yere düşme sesi gelmedi ama düştüğüne emindi. Minik, tatlı bir homurtu duyduğunda anahtarın kafasına düşmemesini umuyordu. Eğer arkasındaysa bedenine zarar vermemek için kapıyı yavaşça araladı. İçeriye girecek kadar açılmadan ilerleyişi durmuş, kapı bir noktaya takılmıştı. Bakışları yere eğildi. Tam ayakucunda, sırtı ona dönük bir şekilde uyuyordu Ahu. Kapıyı biraz daha ileri

iterse sırtını zorlayacaktı. Dev cüssesini küçük kapı aralığından zorla iteledi Timur.

En sonunda odaya girmeyi başardığında aynı sessizlikle kapıyı kapadı. Koyu kahve saçları kırmızı ve siyah desenli halının üzerine yayılmıştı. Kıvrıldığı yerde bacaklarını karnına doğru çekmişti ama ayaklarının altındaki taşları ve çizikleri hâlâ temizlememişti. Siyah gecelik bel oyuntusunu ve sırtındaki dövmenin çiçekli kısımlarını açıkta bırakmıştı.

İçli bir nefesi sessizce bıraktı. İçti gidiyordu. En son kendi kendine radyo dinleyip, söylenirken hangi ara bu seviyeye geldiğini dahi bilmiyordu. Ahu'yu dikkatlice yerden alıp kucağına sakladığında homurdanır gibi oldu ama uyanmadığına emindi. Kızgın olsa bu kapıyı asla kilitlemez, canına okurdu. Kırgın olduğunun farkındaydı. Kucağındaki sıcak bedeni yatağa bıraktı. Yine uyanmamıştı ama anında sırtını dönmüştü. Öyle inattı ki uykusunda dahi bazı şeylere devam edebiliyordu.

Bu inatçılıktan asla şikâyetçi değildi Timur. Her parçasını tek tek kabullenmişti. Şimdi ise tek tek ezberleyecekti. Avuçiçiyle ayaklarının altındaki taş parçalarını sildi. Yarasını kontrol etti. Nene temizleyip yeniden sarmıştı. Sırtını ağır ağır ovaladı. Platinlerin ağrıdığına emindi. Ahu'nun yüzündeki gergin ifadenin dağılmaya başladığını hissettiğinde birkaç dakika buna devam etti. Yakıyordu teni, hele de her kıvrımına dokunduktan sonra. Uykusunda dahi konuşuyordu. Ağzının içinde mırıldanıyor, ne dediği anlaşılmıyordu ama bu mırıltıyı dinlemek anlamsızca Timur'a hoş geliyordu. Boynunda uyuduğu anlarda da kulağına derinlerden bu mırıltilan geliyordu. Ninni gibiydi. Varlığının hâlâ yanında olduğunu bilerek uykuya daha kolay dalıyordu.

Yorganı üzerine çekerken çıplak omzuna ve dövmenin kuşlarına minik bir öpücük bıraktı. Yüzüne dökülen saçları parmak ucuyla geri çekti. *Zorsun*, demişti bir keresinde. *Zor olsam şu an karşında olmazdım*, diye cevaplamıştı Timur. Oysa haklıydı. Zordu. Göğüs kafesini sıkıştıran duygular öyle yoğundu ki şunca yıllık ömründe bu da ilkti.

Nasıl sevecekti?

İşte bunu bilmiyordu. Her şeyi bilen Timur, bir tek nasıl seveceğini bilmiyordu.

Şakaklarına derin bir öpücük bıraktı. Sessizce izledi. Kirpiklerini, uyku haliyle kızaran yanaklarını ve çillerini, çıkmaya başlayan bordo ojelerini, boynundaki yarayı, omzundaki yan yana üç küçük beni... Gün daha da girdiğinde odadan sessizce süzüldü. Kendi odasına girdiğinde yaptığı tek

şey her zamanki gibi ablasından kalan şiir kitabının ezbere bildiği dizelerini okumak oldu. Cihan bu kitabı, daha o söylemeden hazırladığı bavula yerleştirmişti. Bunun için ona hep minnettar kalacaktı. Son sayfada takılıp kaldı. Ablası sadece bu beyitin altını çizmişti. Neden çizdiğini o zamanlar anlamazdı. Bunu diğerlerinden ayıran neydi?

Artık anlıyordu. Sevda denen şeyin doyumsuzluğunu anlatabilecek tek dizeler bunlardı.

"Aşk odur ki sevdiğini görürse memnun, görmezse mahzundur.

Dert odur ki sevdiğini görürse de mahzun, görmezse de mahzundur."

Yüzüme vuran güneş ve kulağıma çalınan horoz sesiyle gözlerimi aralamaya çalıştım ama saçlarım görüşümü fazlasıyla kapatmıştı. İrkildim. Yastıkta debelenerek, etrafıma bakınırken saçlarımı uyuşuk bir şekilde yüzümden çektim. Son zamanlarda artan rüyalarım yüzünden her uyandığımda üşüyordum ama bu gece zihnimde beliren hiçbir an yoktu. Uyuştum. Hem de kesintisiz bir şekilde. Birkaç saniye için nerede olduğunu idrak edemeyen sabah sarhoşluğu içindeki zihnim, dışarıdan odaya süzülen gün ışığıyla aydınlandı.

Rize'deydim. Memlekette.

Üzerimdeki yorganı itip, ayaklarımı yataktan sarkıtırken dün geceye dair anılar da teker teker geri geliyordu. Bakışlarım kapının önüne takıldı. Orada uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Şu an burada olduğuma göre bir şekilde kilidi açıp odaya girmiş olmalıydı.

Neden kapını kilitlemiyorsun, diye sormuştum bir keresinde. Çünkü saklayacak bir şeyim yok, demişti.

Benim de olmazdı. Ama dün gece ilk defa kendimi ondan saklamam gerektiğini hissetmiştim. *Kendimi ve gururumu.* Kenan sanarak, babasını tüfekle kovaladığım an aklıma gelince ellerimi utanç içinde yüzüme kapadım. Rüya olmasını tercih ederdim ama maalesef her şeyiyle gerçekti.

Ben âşık olduğum adamın babasını tüfekle kovalamış, yetmemiş, bir de üç el sıkılmışım!

Yüzümü tırmıklama isteğiyle kavruldum. Utanç devasaydı. Dün geceki öfke ve kırgınlık yeniden üzerime hücum etti. Kolay kolay kırılmazdım. Öyle ya, Ahuzar'dım ben. Yakar, yıkardım ama sözkonusu o olduğunda

iterse sırtını zorlayacaktı. Dev cüssesini küçük kapı aralığından zorla iteledi Timur.

En sonunda odaya girmeyi başardığında aynı sessizlikle kapıyı kapadı. Koyu kahve saçları kırmızı ve siyah desenli halının üzerine yayılmıştı. Kıvrıldığı yerde bacaklarını karnına doğru çekmişti ama ayaklarının altındaki taşları ve çizikleri hâlâ temizlememişti. Siyah gecelik bel oyuntusunu ve sırtındaki dövmenin çiçekli kısımlarını açıkta bırakmıştı.

İçli bir nefesi sessizce bıraktı. İçti gidiyordu. En son kendi kendine radyo dinleyip, söylenirken hangi ara bu seviyeye geldiğini dahi bilmiyordu. Ahu'yu dikkatlice yerden alıp kucağına sakladığında homurdanır gibi oldu ama uyanmadığına emindi. Kızgın olsa bu kapıyı asla kilitlemez, canına okurdu. Kırgın olduğunun farkındaydı. Kucağındaki sıcak bedeni yatağa bıraktı. Yine uyanmamıştı ama anında sırtını dönmüştü. Öyle inattı ki uykusunda dahi bazı şeylere devam edebiliyordu.

Bu inatçılıktan asla şikâyetçi değildi Timur. Her parçasını tek tek kabullenmişti. Şimdi ise tek tek ezberleyecekti. Avuçiçiyle ayaklarının altındaki taş parçalarını sildi. Yarasını kontrol etti. Nene temizleyip yeniden sarmıştı. Sırtını ağır ağır ovaladı. Platinlerin ağrıdığına emindi. Ahu'nun yüzündeki gergin ifadenin dağılmaya başladığını hissettiğinde birkaç dakika buna devam etti. Yakıyordu teni, hele de her kıvrımına dokunduktan sonra. Uykusunda dahi konuşuyordu. Ağzının içinde mırıldanıyor, ne dediği anlaşılmıyordu ama bu mırıltıyı dinlemek anlamsızca Timur'a hoş geliyordu. Boynunda uyuduğu anlarda da kulağına derinlerden bu mırıltıların geliyordu. Ninni gibiydi. Varlığının hâlâ yanında olduğunu bilerek uykuya daha kolay dalıyordu.

Yorganı üzerine çekerken çıplak omzuna ve dövmenin kuşlarına minik bir öpücük bıraktı. Yüzüne dökülen saçları parmak ucuyla geri çekti. *Zorsun*, demişti bir keresinde. *Zor olsam şu an karşında olmazdım*, diye cevaplamıştı Timur. Oysa haklıydı. Zordu. Göğüs kafesini sıkıştıran duygular öyle yoğundu ki şunca yıllık ömründe bu da ilkti.

Nasıl sevecekti?

İşte bunu bilmiyordu. Her şeyi bilen Timur, bir tek nasıl seveceğini bilmiyordu.

Şakaklarına derin bir öpücük bıraktı. Sessizce izledi. Kirpiklerini, uyku haliyle kızaran yanaklarını ve çillerini, çıkmaya başlayan bordo ojelerini, boynundaki yarayı, omzundaki yan yana üç küçük beni... Gün daha da ağardığında odadan sessizce süzüldü. Kendi odasına girdiğinde yaptığı tek

şey her zamanki gibi ablasından kalan şiir kitabının ezbere bildiği dizelerini okumak oldu. Cihan bu kitabı, daha o söylemeden hazırladığı bavula yerleştirmişti. Bunun için ona hep minnettar kalacaktı. Son sayfada takılıp kaldı. Ablası sadece bu beyitin altını çizmişti. Neden çizdiğini o zamanlar anlamazdı. Bunu diğerlerinden ayıran neydi?

Artık anlıyordu. Sevda denen şeyin doyumsuzluğunu anlatabilecek tek dizeler bunlardı.

"Aşk odur ki sevdiğini görürse memnun, görmezse mahzundur.

Dert odur ki sevdiğini görürse de mahzun, görmezse de mahzundur."

Yüzüme vuran güneş ve kulağıma çalınan horoz sesiyle gözlerimi aralamaya çalıştım ama saçlarım görüşümü fazlasıyla kapatmıştı. İrkildim. Yastıkta debelenerek, etrafıma bakınırken saçlarımı uyuşuk bir şekilde yüzümden çektim. Son zamanlarda artan rüyalarım yüzünden her uyandığımda üşüyordum ama bu gece zihnimde beliren hiçbir an yoktu. Uyu muştum. Hem de kesintisiz bir şekilde. Birkaç saniye için nerede olduğunu idrak edemeyen sabah sarhoşluğu içindeki zihnim, dışarıdan odaya süzülen gün ışığıyla aydınlandı.

Rize'deydim. Memlekette.

Üzerimdeki yorganı itip, ayaklarımı yataktan sarkıtırken dün geceye dair anılar da teker teker geri geliyordu. Bakışlarım kapının önüne takıldı. Orada uyuyakaldığımı hatırlıyordum. Şu an burada olduğuma göre bir şekilde kilidi açıp odaya girmiş olmalıydı.

Neden kapını kilitlemiyorsun, diye sormuştum bir keresinde. Çünkü saklayacak bir şeyim yok, demişti.

Benim de olmazdı. Ama dün gece ilk defa kendimi ondan saklamam gerektiğini hissetmiştim. *Kendimi ve gururumu.* Kenan sanarak, babasını tüfekte kovaladığım an aklıma gelince ellerimi utanç içinde yüzüme kapadım. Rüya olmasını tercih ederdim ama maalesef her şeyiyle gerçektir.

Ben âşık olduğum adamın babasını tüfekte kovalamış, yetmemiş, bir de üç el sıkışmışım!

Yüzümü tırmıklama isteğiyle kavruldum. Utanç devasaydı. Dün geceki öfke ve kırgınlık yeniden üzerime hücum etti. Kolay kolay kırılmazdım. Öyle ya, Ahuzar'dım ben. Yakar, yıkardım ama sözkonusu o olduğunda

kalbim hem arsızlaşır hem de hassaslaşırdı. Dizginleyemediğim hislerim her geçen gün biraz daha artıyordu ama ona yaklaştıkça bir o kadar da uzaklaştığımı hissetmek can yakıcıydı.

Tanımaması gereken kişileri tanıyor, demişti. Yani onun uygun gördüğü kişileri. Yani hiç kimseyi.

Ben kör kütük âşık olduğum adamı tanıımıyordum. Ne annesini, ne babasını ne de hayatını. İnsan *evimi buldum*, dediği bir sinede üşüyünce üzerini ne kadar kalın giyerse giysin ısınamıyordu. Ama yine de kıyamıyordum ona. Derin bir nefes vererek, ayağa kalkarken, kör kütük âşık göğüs kafesime iki kere vurmada edemedim. Kendine gelmeliydi. Ona olan hislerimi inkâr etmemiştim; bundan sonra da etmeyecektim ama gururum her zamankinden diriye. Günlerdir öldü sandığım Ahuzar dışarı çıkmak için zihnimin duvarlarını tırmıyordu.

Fısıltısı keskindi.

Yine severken abarttın, Ahuzar. Abarttın ve ondan da bunu bekledin. Hiçbir şeye mecbur değil. Ahu olmanın bunu değiştireceğini mi sandın? Özünü yok edebileceğini... Dikenlerin yokken sen bir hiçsin. Dikenlerin olduğunda ise öfkeden ibaretsin.

Gözlerim masanın üzerindeki saate takıldı. Altı olmak üzereydi. Akkadın'ın birkaç dakika içinde kapıma geleceğine emindim ama onun yüzüne bakacak yüzüm de yoktu. Haklıydı, torununun *karım*, diyerek getirdiği kadın hakkında hiçbir şey bilmiyor, yetmezmiş gibi babasını tüfekte kovalıyordu. Dün gece odama gelip, yaramı temizlerken hiç konuşmamış, kızmamış, bir tepki vermemişti. Belki de *deli deliyi görünce çomağını saklarmış* hesabını güderek susmuştu. Hanım hanımcık bir gelin olayım diye uğraşırken başıma gelenler inanılacak gibi değildi.

O gelmeden, dolabı açıp yeşil elbisemi giydim. Saçlarımı tarayıp pullu yazmamı taktım. Makyajsız yaşamaya bir şekilde alışıyordum. Eskisi kadar solgun değildim. Çillerim artmış gibiydi ama rahatsız etmiyordu. Yaram her zamanki yerinde kendini belli ederken bakışlarımı ifademe takıldı. Bu keskin bakışı tanıyordum. Ahu değildi, Ahuzar'dı. Kalbimin daha da kırıldığını hissettim. Çünkü ben Ahuzar'ı değil, Ahu olmayı sevmiştim.

Çok sevmiştim.

İçimde bir noktanın acıdığını hissettim. Bakışlarımı kendimden kacırdım. Sanki kırgın Ahu, öfkeli Ahuzar'la göz göze gelmek istemiyordu. Dün gece bulduğum fotoğrafı ve bebek kıyafetlerini hızlıca aynı yere itelemlerdim. Şu an yeniden onlara bakmak içimden gelmemişti. Sessizce odadan

çıkıtm. Henüz kimse uyanmamıştı. Zihnimdeki düşüncelerden uzaklaşmak için yapacağım tek şey vardı: Çalışmak. Alt kata inip banyoda yüzümü yıkadım. Çamaşır makinesine asla bakmamışım. Göğsüm karıncalanıyordu ve şu an buna ihtiyacım yoktu.

Çay demleyip Akkadın'ın demir sofrasına kahvaltılıkaları hazırladım. Belki kızacaktı ama şu an umurumda değildi. Kafamı dağıtmalı, düşüncelerden sıyrılmalıydım. O adamda bir gariplik vardı. Timur ve Akkadın'da da. Bu resimde bana söylenmeyen büyük bir parça vardı ve açığa çıkmadıkça her şey eksik kalıyordu.

Yarım saat geçmesine rağmen üst kattan ses gelmeyince, köşedeki süt kovasını alıp dışarı yöneldim. Güllü lastikleri ayağıma geçirdiğim anda Ahuzar yeniden sönüp gitmişti. Kapıyı açtığımda içime dolan yeşillikler ve toprak kokusu ise ikinci darbe olmuştu. Nafileydi. Burada Ahuzar'a yer yoktu. Dudaklarımda beliren tebessüm gerçekken her sabah böyle bir manzaraya uyanmak ise paha biçilemezdi.

Parmaklarımı fotoğraf çeker gibi dikdörtgen yapıp karşımdaki manzaraya odakladım. Yüksek dağlar, sis ve yeşilin bin bir tonu. Asla unutmak istemiyordum. Her bir köşesini zihnime özenle kazıdım. Akkadın damına ondan izinsiz geldiğim için de kızabilirdi ama şu an bu da umurumda değildi. Timur bir konuda haklıydı. Her halükârda kızacak bir şey buluyordu. Hem bu şekilde belki müstakbel kayınbabamı rüfikle kovalamamın utançından sıyrılabilirdim.

Babadan sayabileceğin biri değil.

Neden böyle dediğini sorgulamayacaktım. Hayır, madem onun lütfettiği kadarını bilmem gerekiyordu, bunu yapmayacaktım. Kapıyı sertçe geri açtım. Yüzüme vuran inek kokusuyla irkildim ama kendime gelmem için yeterli olmuştu. İçeri girip köşeden ışığı açtım. "Günaydın," dedim bütün ineklere.

Narkız ve Yıldız mö'ledi. Buzağı Timur ise yine tahtalara kafa atmaya başlamıştı. Akkadın bir konuda daha haklıydı. Gerçek bir *got kafaydı*. Neden Timur olduğu belliydi. Tek yaptığı kafa atmaktı. Bu tahtalara, *benimki* ise kapılara.

Kovayı köşeye bıraktım. Narkız ve Yıldız'ın önüne ot yerleştirdim. Yeniden ot kucaklayıp, Buzağı Timur'u alandan ayıran tahta kapıyı açıp içeri girdim. Beni gördüğü an tam anlamıyla deli danalara döndü. Zayıf, uzun bacakları üzerinde hoplayıp kendi etrafında döndü. İlerleyip otları önüne

bırakmayı denediğimde kafasını bacaklarıma öyle inatla sürüyordu ki gülmeden edemedim.

“Bir dakika duracak mısın sen?”

Kocaman olmuş gözlerini bana dikti. Kolumun altını kokladı. Yeniden başını bacaklarıma sürtmeye başladı. Kafasını tahtalara vuran bir got kaşı olmasına rağmen şu bakışları öyle tatlıydı ki bana birilerini hatırlatıyordu. İsmi bu buzağıyla aynı olan kişileri. Belki de Akkadın tam olarak bu yüzden ona *Timur*, demişti.

Alnını okşadım. Bu dokunuşla arka ayaklarını yere daha çok vurduğunda gülüşüm büyüdü. Hatta minik bir kahkaha attım. Annesi Narkız göz ucuyla bize bakarken, Yıldız asla umursamadan otlarını yiyordu. Buzağı Timur bir kere daha etrafımda dönüp kollarımı koklamaya başlamıştı. Sırtını okşayarak yanından çıktım ama şimdiden çit üzerinden boynunu uzatarak bana bakmaya, bunu başaramadığında ise kafasını tahtalara vurmaya başlamıştı.

Bu haline karşılık, “Tam anlamıyla bir Timur’sun,” demeden edemedim. Tahtalardan el verdiğinde ona doğru eğilip alnını okşadım. Her şekilde kıyamıyordum. Etkisi inanılmazdı. “Yemeğini ye, hadi.” Ağzını yukarı kaldırıp avuççımdeki yarayı kokladı. Gıdıklandım ama geri durmadım. “Hadi ama,” diye mınıldandım. “Bari sen dinle beni.”

Dinledi. Bazı kişilerden daha makul olduğu kesindi. Geri dönüp otlarını yemeye başladı. Narkız beni tanıdığı için onu sağlamama izin vermişti. Hızlıca halletmiştim ama Yıldız hırçındı. Kendimi anlatmak için bir süre uğraşmam gerekse de başarmıştım. Elimde ağzına kadar dolu kovayla çıkışa yöneldiğimde ise karşımda aniden Akkadın’ı görünce, irkilerek geriledim. Ağzına kadar süt doldurduğum kova gerilememin etkisiyle sallanıp yere dökülecek gibi olduğunda durdum. Bakışlarımı yeniden Akkadın’a çevirdim.

İçeriye girmemişti. Damın kapısında her zamanki dik ifadesiyle dikiyordu ama bakışlarındaki şaşkınlık fark edilmeyecek gibi değildi. Kızgın değildi. Böyle anlarda alınının ortasında derin oyuklar belirliyordu. Şu an ifadesi bir hayli yumuşaktı.

“Günaydın.”

Başını aşağı yukarı salladı. “Günaydın.” Bakışları önce elimdeki süt dolu kovaya değdi, daha sonra ise arkamda kalan altları temizlenmiş, önlerine ot bırakılmış ineklere. Timur tahtalara bir kere daha kafa attı.

“Erken uyandım,” diyerek açıkladım. “Siz de uyanmamıştınız. Gelelene kadar halledeyim dedim.” Dün benden daha şiddetli bir öfkeyle

kovaladığına göre Akkadın da o adamı sevmiyordu. Aralarında ne geçtiğini yine bilmediğim halde sorgulamamak için verdiğim gururlu direniş takdire şayandı.

Akkadın içeri girdiğinde yanımdan geçip gidecek sandım ama elimdeki süt kovaasına uzanıp yanına bıraktı. Başını sessizce aşağı yukarı salladı.

“Sağ olasın.”

Bana ilk defa bu ifadeyle bakıyordu. Hiçbir öfke, sinir ve ters davranma belirtisi yoktu. Yeniden kovaya uzanmaya meylettim ama izin vermedi. Kolumdan kavrayıp dikleştirdi. “Gerek yok, ağır o. Ben getiririm,” derken de bir hayli sakindi. “Sen daha buraya gelme.”

Nasıl yani? Gençliği bok ettiğime dair söylenmeyecek miydi? Şok olmuş bir ifadeyle yüzüne bakarken, gözlerini kaçırarak Buzağı Timur’a ilerledi.

Hızla arkamı döndüm. “Akkadın Hanım, sizden izin almadan girdim diye kızdıysanız...” dedim.

“Fışku fışku konuşma, gelin,” deyince cümlem yarım kaldı. Göz ucuyla bakıyor, sanki yüzündeki yumuşak ifadeyi görmemi istemiyordu. “*Kendi* evinde iş yapmak için izin alacak değilsin.” Arkasını dönüp otlara ilerledi. “Ayrıca bir daha bağa Akkadın Hanım dersin işte o zaman seni bir daha bu dama sokmam. O ne öyle? Boh gibi.” Kucağında otlarla Narkuz’a ilerledi. Önü zaten doluydu ama umursamadı. Bana bakmamaya çalışıyordu. “*Nene*, diyebilirsin,” dedi net ama nahif sesi.

Üzgün ve kırılgan bir sabaha uyandığımı sanıyordum. Bu dünyada hiçbir zaman bir evimin olmadığını, olamayacağı ve tam anlamıyla sevilmeyeceğimi. Ama söylediği şeyler tüm bu düşüncelerden arınmamı ister gibiydi. Dudaklarıma engel olamadığım bir tebessüm yayıldı. *Bana nene diyebilirsin*, diyordu.

Bir aile bağı...

Yüzüme inatla bakmadığını, sözde fluğuyla yerlere eğildiğini gördüğümde, “Teşekkürler,” diyerek geriledim. Ama tam kapıdan çıkacakken, “Özür dilerim,” diyerek, geri dönmeden edememiştim. İlk defa gösterdiği sıcaklıktan faydalanmalıydım. Her zaman bulunmuyordu. Bu sabah sağından kalkmış gibiydi. Yarın solundan kalkma ihtimali vardı. Yaramı temizlerken hiçbir şey söyleyememiştim zira öfke ve korkuyla karmakarışık olmuş bir haldeydim.

Narkuz’ın önünden ayrılıp Yıldız’a ilerledi.

“Ne için?”

"Dün..." diye geveledim. "Gece olanlar için. Ben başka biri sandım. Eğer babası olduğunu bilseydim..."

"Özür dileyecek bir şey yok, gelin. Ha illa bir şey için özür dilemek istiyorsan ıskaladığın kurşunlar için dile. Eğer kim olduğunu ve ne yaptığını bilseydin şu an o kurşunları ıskaladığın için pişman olurdun." Otlarla uğraşmayı bırakıp doğruldu. "Topal bacağuna sıçtığımın godalağı!" Çenesi dik, bakışları yine tersti. Yıldız'ın yanından çıkıp Buzağı Timur'a ilerledi. Hâlâ tahtalara kafa atıyordu garibim. "Ula, gudurdun gene, he!" diye yükseldi. "Bileman, dur."

Ne yaptı da bu kadar nefret ediyorsunuz, diye sormak istedim ama yuttum. Ben hariç herkes her şeyi biliyor ve sadece bana söylemiyorlar gibi geliyordu. Baş etmesi zor bir histi. Gururum ise haddinden fazlaydı. Onun anlatmadığı şeyleri sırf merak için başkasından öğrenmek istemiyordum. Dünkü adamdan gelen koku fark edilmeyecek gibi değildi. Sarhoştı. Şehrazat onunla kaçarak evlendiğinde de bu halde miydi diye merak etmeden edemiyordum. Fotoğraftaki ablasının ve annesinin nasıl öldüğü de başlı başına merak konusuydu.

Ama bütün soruları yuttum. Babasının adını söylememişti. Ben de sormadım. Sessizce damdan çıkıp eve yöneldim. Kapı ben elimi uzatmadan bir hışımla açılmıştı. Bir adım gerilememe karşımda duran beden engel oldu. Keskin kahveler her zamanki sabah şişliği içinde değildi. Daha çok hiç uyumamış gibi göz altları hafif mordu. İçime batan kıymık yüzünden dilimi ısırardım. Bedenine sokulmak, *günaydın*, diye şakıyarak çene altından öpmek, parmak uçlarımı göz altlarında gezdirmek için yanıp kavrulmama rağmen ifadesizliğimi korudum.

"Günaydın," diye mırıldandı.

Başımı aşağı yukarı sallayarak sessizce onayladım. Bu sabah tepkileri değişmiş gibiydik. Elimi göğsüne yaslayıp, minik bir baskıyla kenara ittiğimde zorlamadan geriledi. Yüzüne bakmadım. İrademi fazlasıyla zorluyordu. Arkamdan baktığını hissediyordum. Sırtımdaki dövme yanıyordu. Mutfığa ilerledim. Sofra bezini alıp üst kata çıkma niyetindeydim ama hiçbirini yoktu. Akkadın ya da o, üst kata kahvaltıyı hazırlamış olmalıydı. Mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldiğimde tam üçüncü basamakta bileğimden yakaladı.

"Ahu."

Durdum. Ahuzar yine ortalarda yoktu. Söz konusu Timur olduğunda beni hep yüzüstü bırakıyordu. İfadesiz tutmaya çalıştığım bir bakışla arkamı

döndüm. Üç adım aşağımdaydı. Parmakları bileğimi usulca okşarken, bir adım yukarı çıkıp yaklaştı. İlk defa ona bu kadar öfkelenerek dikenlerimi batırmıştım çünkü ilk defa bu denli kırılmıştım. *Gözlerini bana değdirme*, diyerek evinden kovduğunda dahi bu denli incinmemiştim. İçimdeki hisler o zaman bu kadar büyük değildi. Belki de büyüktü ama ben bu kadar farkında değildim. O zamanlar *sen onun hiçbir şeyi değilsin*, diyerek kendimi teselli edebiliyordum.

Peki, ya şimdi?

Sakin bir soğuklukla baktım.

“Günaydın, demeyecek misin?” diye mırıldandığında sesinde ilk defa duyduğum bir ton vardı. Sımsıcak bir su gibi...

“Günaydın,” dedim küssadan.

“Böyle değil,” derken daha da yaklaştı. Tenlerimiz arasındaki çekimin pekâlâ farkındaydı. Bunu biliyor ve kullanmaktan çekinmiyordu. Yaklaştığı anda tenimde kıvılcımlar gezinmeye başlıyordu ki şu an o durumdaydım. Parmakları avuç içimi okşamaya devam ediyordu. “Her zamanki gibi söylemiyorsun.”

Dilimdeki çatalı tutamadım. “Demek ki günü her zamanki gibi aydıramamışım.” Dış kapının açılma sesini duyduğumda elinden sıyrıldım. Akkadın’la arayı yeni yeni düzeltmeye başlamışken yine edepsiz gelin olmak istemiyordum ki bugün hiç öyle bir niyetim yoktu. Arkamı dönüp üst kata ilerledim. Kahvaltının yerde olmasına alışmıştım. Kendi köşeme geçip oturdum. Timur sessizce yanıma kuruldu. İkimize de çay dökmeye başladığında bakışları yine üzerimdeydi. Hissediyordum keskin kahveleri.

Bakmadım. Bal ve yağa bakmak daha makuldü. En azından onlar hakkında daha çok şey biliyordum. Akkadın, “Ula, bana da çay dök,” diyerek merdivenlerden çıkıyordu. Gelip o da aynı yerine oturdu. Diğer günler yaptığımız gibi sessizce kahvaltıya odaklandık. Birkaç dakika kimse konuşmadı. Timur nenesinin önünde kalan her şeyi yine önüme yığıyordu. “Başladuk gene!” diye yükseldi Akkadın. “İder sıça o ellerine. Bıraksana ula şunları.”

Umursamaz bakışıyla karşılık verdi. Ama bu sefer boş durmadım. Önüme bıraktığı zeytinleri yeniden Akkadın’ın önüne bıraktım ve yemeğe devam ettim. Çay içip domates tükündüm. Ortama çöken sessizlik bu defa ağırdı. Bu hamlemi Akkadın da beklemiyor gibiydi. İkisine de bakmadım. Madem bazı şeyleri onlar uygun gördüğü kadar bilmem gerekiyordu, ben de kurcalamayacaktım. Dün tadı damağımda kalan bal ve yağa

odaklanmaya devam ettim. Ekmeğim bitmişti. Sofra bezinde var mı diye aşağı doğru bakarken, Timur bu anı bekliyormuş gibi ekmek dilimi uzunca bakışlarımı istemsizce ona çevirmek zorunda kaldım.

Bakmaz olsaydım.

Bakışlarının Buzağı Timur'dan hiçbir farkı yoktu. Melül melül göz kır pıstırıyordu. Bu ifadesi de ilkti. Gülmek istedim ama olmadı. İfadesizce elindeki ekmeği alıp, yemeden köşeye bıraktım. Bir kere çıkmışken diken lerim, batırmadan duramıyordum.

"Ne kadar güzel bir sabah," dedi Akkadın ellerini semaya açarak. "Sup hanallah el azim."

Ya, bir de bana sor, nene. Timur da benimle aynı ruh halindeydi. Bıkkınlıkla baktı nenesine.

Ama onun umurunda değildik. Çok başka dertleri vardı. "Kahvaltıdan sonra seninle çarşıya ineceğiz, gelin," dedi.

Duygularıma Timur tercüman oldu.

"Sebep?"

Akkadın keyifle çayından bir yudum aldı. "Alacaklarımız var," dedi.

Timur duygularıma tercüman olmaya devam etti.

"Ne gibi?"

Ve nihayet beklenen cevap geldi: "İtin götü gibi! Sana ne, ula! Yaptığım her şeyin hesabını sana mı vereceğim?" Ağzına bir parça ekmek attı. "Dursungilin Temel'in hafta soni düğünü var. Hep beraber oraya gideceğiz." Çene ucuyla beni işaret etti. "Kızın doğru düzgün kıyafeti yok. Boynu, kolu, parmağı da boş. Zehiroğlu'nun gelini *âdetsiz töresiz dolaşıyor*, de dırtmem."

Boynu, kolu ve parmağı boş, derken?

Timur daimi bıkkınlığı içindeydi. Oflayarak yüz ekşitti.

"Cidden bunu yapacak mısın?"

"Tabii ki yapacağım!"

Derken kapı çaldı. Ben kalkmaya meyletmişim ama Akkadın daha gençti. Ben daha toparlanmadan, ayağa kalkıp merdivenlere ilerlemişti. O gözden kaybolurken, Timur'un nefesini hemen dibimde hissedince minik bir irkilemeyle ona bakmak zorunda kaldım. Hangi ara bunu başardığımı bilemediğim bir şekilde dibime sokulmuştu. Gözlerine bakmak kalbime iyi gelmiyordu. Hızla önüme döndüm.

“Yine ağzını açmadan ağızıma sığıyorsun, Ahi.”

Eğer üzerinde öyle bir etkim varsa hoşuma giderdi. İfadesizliğimi korudum.

“Bir şey yapmadım.”

“Yap o zaman,” dedi. “Sofrayı kafama geçirmeni şu haline tercih ederim.”

Sofrayı kafasına geçirmemem için çözüm önerileriyle gelmemesi hâlâ takdire şayandı. Hiçbir zaman ona saf bir öfkeyle yükselememiştim. Dikenlerimi batırdığımda kaçmasından korkuyordum ki fark etmeden batırdığımda da kaçmamış, daha da sokulmuştu. Beni cevap verme zahmetinden, ortama heyecanlı bir sesle giriş yapan adam kurtardı.

“Nerede benim gelinim?” diyerek merdivenin ucunda dikilen adama baktım.

Tahmini kırklı yaşlarında, uzun boylu ve geniş omuzlu bir adamdı. Giydiği beyaz gömleği ve siyah pantolonu içinde oldukça özenliydi. Yaşlı olmayan ifadesine rağmen gür saçları beyazlamıştı. Saçlarının aksine kaşları, sakal ve bıyıkları hâlâ sarıydı. Mavi gözleri boş bakmıyordu. Derin bir yaşanmışlığın izlerini saklıyor gibiydi. Yüzünde hem hüznün vardı hem mutluluk. Huzursuzluk arandım. Yoktu. Aksine sıcak bir ılıklik göğüs kafesimde gezindi.

Kimdi? *Yine bilmiyordum.* Timur’a bakmadan usulca yerden kalktım. Bakışları bedenimde gezinip yüzüme odaklandı ama rahatsız edici değildi. Babacan bir ifadesi vardı. Uzun uzun gözlerime baktı. Mavi gözlerinde dalgalanan bir deniz vardı. Dudağının kenarında beliren tebessüm ise gördüğüm en içten gülüşlerden biriydi. Merdivenin ucunda kıpırdamadan, bana bakarken ilerlemesini sağlayan şey arkasındaki Akkadın’ın elindeki değneği kucına dayamasıyla oldu.

“Çekil, ula! Gemi direği gibi dikildin, kaldın.”

Adam sendeleyerek ilerledi. İki adım attığında artık karşımdaydı. Gülüşü büyüdü. Timur yerden kalkmış, yanımda belirmişti. Adamın bakışları ona döndü. Gözlerindeki buğu arttı. Dolu dolu bakıyordu Timur’a. “Atmaca Resul, *Zehiroğlu gelini çok güzel*, diye yeri göğü inletirken abartıyor sanmıştım.” Babacan bakışları yeniden bende idi. “Az bile demiş.” Gülüşüyle birlikte gözlerindeki buğu da büyürken anlamlandıramadığım bir hüznle bakıyordu. “Maşallah sana, güzel kızım.”

Gülümsemeye çalıştım. Akkadın arkamızda kalan sofrayı toparlıyordu. Yardım etmek için o yöne ilerleyecektim ama adam, “Ben Âdem Yılmaz,” diyerek hevesle elini uzatınca karşılık vermek zorunda kaldım.

Elini kavradım.

“Ahu.”

Gölüşü büyüdü. Bakışları Timur’a dönerken elinin içindeki elimi iki eliyle kavradı ama rahatsız etmiyor, aksine incitmeye korkar gibi gözlerimi yokluyordu. “Çok memnun oldum,” dedi. Cümlesi bütün içtenliğiyle dudaklarından dökülmüştü.

Gülümsemem bu defa gerçekti. “Ben de.” *Kimsiniz*, diyecek oldum ama yuttum. Malum, onun uygun gördüğü kişileri tanımalıydık. Bunu uygun görmemişti.

Elimi bıraktı ama bakışları hâlâ Timur ve benim aramda gidip geliyordu. Gururla bakıyormuş gibi hissediyordum. “Timur benden bahsetmemiştir,” derken kendi evi gibi rahatça sedire kurulmuştu. Avcuyla yanına dokundu. “Gel şöyle, kendimi tanıtayım.”

Göz ucuyla Timur’a baktım. Oldukça imalı bir üslupla, “Timur genelde kimseden bahsetmez,” dedim.

Yediği lafla dudakları seğirir gibi olsa da her zamanki umursamazlığı içindeydi. Sessiz adımlarla sedirin diğer ucuna ilerledi ve oturdu. Çenesi dik, bakışları yine bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama ilk defa sessizliğini okumak ağır geliyordu.

“He ya!” diye neşeyle çıkıştı Âdem denen adam. “Bizim oğlan bileman ketumdur. Küçükken de böyleydi, ha. Güldeste’m’le ağzundan lafı alana kadar çatlarduk.”

Güldeste. Ablası. Kendisine ne olduğunu hâlâ çözemediğim ablası. *Güldeste’m*, demişti. O zaman? Gözlerim belli belirsiz kısıldı. Çözebildiğim yere kadar parçalar şöyleydi: Annesi Şehrazat, babasıyla kaçmıştı. Akkadın bundan sonra onu evlatlıktan reddetmişti. Şehrazat mektubunda bile *torunlarına sırtını dönme*, diyordu. Demek ki Akkadın yıllarca bu küslüğü sürdürmüştü. Annesi Timur’a hamileyken ablası oldukça büyüktü. Yani şu an tahminen o da kırklarında olmalıydı. Belki o da ölmüştü. Çünkü adı anıldığı anda ikisinin de göz ucuyla birbirine bakmasının başka izahını bulamıyordum.

Âdem abi hüznle gülümsemişti. Timur ise bakışlarını beklenmedik bir şekilde kaçırmış, ellerine bakıyordu. Sanki bu adamın gözlerine bakamıyor, inatla kaçırıyordu. Odanın bile en köşesine çekilip sedirin en ucuna tünemişti. Saklanmak istiyor gibiydi.

“Güldeste?” dedim sorar gibi.

Âdem abi anında, “Karım,” dedi. Kelimeler dudaklarından büyük bir sahiplenmeyle dökülmüştü. Kelimelerle sahiplenışı az gelmiş olmalı ki elini kalbinin üzerine attı.

Bakışlarım Timur’a değdi. Duyduğu tek bir cümleyle öne eğik başı daha da eğilmiş, gözleri kapanmıştı. Dişlerini sıkıyordu. Gözlerini açtığı anda derin bir nefes alarak duruşunu dikleştirdi. Bakışlarımız denk düştü. Acı vardı gözbebeklerinde. Katı, zehir gibi bir acı.

“Yani karımdı,” dedi Âdem abi. Gülüşü belli belirsiz soldu ama belli etmeden toparladı. “Timur benim oğlum sayılır. O seni gönlüne buyur ettiyse benim de başım gözüm üstünesin, kızım. Böyle çat kapı, elim boş geldim ama affet. Biraz heyecanlandım seni göreceğim diye.”

Bu denli bir heyecana değer miydim emin değildim. Tek bir şeye takılmıştım. *Karım. Karımdı.* Geçmiş, gelecek ve şimdi. Varlık, yokluk ve hiçlik. Ölü, diri ve araf. Hangi köşeye koymalıydım Güldeste’yi?

Ölüm. O da ölüydü. Tıpkı annesi gibi.

Ortaman sessizliğini bölen Akkadın oldu. “Ula, bağa bak, Âdem.” Biz bakışırken sofrayı çoktan toplamıştı. Yeniden merdivenlerin ucundaydı. Düze çıktığında değneğini yere sertçe vurdu. “Bir daha kapuma erzak bırakırsan o pirinçleri senin götüne sokarum, orada yeşillenurlar. Anladın?”

Âdem abi sıırttı. O da Akkadın’ın gazabından nasibini fazlasıyla almış gibiydi. Akkadın ağır ağır ilerleyerek ikisinin arasına oturdu. Bakışları ben-deydi. Oturmamı bekliyorlardı ama yapamadım. O sedirde yerimin olmadığını hissediyordum. Bundandır gururumu kırıp ilerleyemedim.

“Ne oldu?” dedi Âdem abi. “Markalarını mı beğenmedin? Hep en iyisinden alayrım onları, Aknene!”

Ters bir bakışla karşılığını aldı. “Akulsuz başı neyler tıraş,” diye mırıldanması eşliğinde bana döndü. “Sen hazırlanıp gel, gelin. Çarşıya ineceğiz.”

“Ben bırakırım,” dedi Âdem.

“Gerek yok,” dedi Timur soğuk bir sesle. “Biz gideriz.”

Âdem abi hem nenenin sinirine hem de Timur’un soğukluğuna tam anlamıyla idmanlıydı. İfadesini asla bozmamıştı. “Ula, gelinimi alıp memlekete getirmişsin,” dedi. “Çayımı içmeden bırakmam onu.”

“Âdem abi,” dedi Timur sadece. Hâlâ ellerine bakıyordu. Sesinde uyarı vardı. *Yapma*, diyordu. Ben anlamıştım ama onun umurunda değildi.

“Ula, ne var? Ha bu dediğine taş osurur, deve güler. Hem senin bizle ne işin var? Biz gelin kızım ile gider, geliriz.” Bana baktı. “Di mi kızım?”

“Ula, sus!” diyerek gerekli cevabı Akkadın verdi. “Ne geveze adamsın, Riv riv riv konuştun, durdun. Çarşıya biz gideriz, sana başka bir iş vereceğim.”

Âdem abi dikleşti. “Ne?” dedi hevesle. “Ne dersen başım üstüne Akne, ne’em, bilirsin.”

Cevap şok ediciydi:

“Yabancı bir imam bul.”

İfadesiz tutmaya çalıştığım bakışlarım sekteye uğradı. Timur ellerini dizlerine yaslamış, öne eğik bir şekilde yine ellerine bakıyordu ki bu cümleyle başını dikleştirdi. Yanındaki nenesine göz kırptıştırarak baktı. Benim aksime hiç de şaşkın değildi. Sadece bunun şu an, Âdem abinin yanında dile getirilmesinden rahatsız gibiydi.

Şaşkınlığını en net belli eden Âdem abi oldu. Sarı kaşları havalandı. “*Yabancı*, derken? Yani Hristiyan imam mı?”

Akkadın, “Koyayum o olmayan akluna,” dediğinde Âdem abinin yüzünde, *ee, ne istiyorsun o zaman*, der gibi bir ifade belirmişti.

“Napacasun sen yabancı imami, Aknene?”

“Kefen paramı verip mezarımı şimdiden kazdıracağum,” dedi. Sinirle kalkın eli yanındaki Timur’a döndü. “Bu golot kafalı yüzünden erkenden gideceğim yoksa.”

Haklı olduğu konular vardı. Âdem abi bir kulağını çekip parmağını se-dire vurdu. “Allah gecinden versin, Aknene’m,” dedi.

“Ula, nerden nenen oliyırım? Boş beleş konuşup canımı sıkma.” Azarı birince önüne döndü. “Bizi tanımayan, başka köyden hatta şehirden bir imam bul. Ha bu ikisinin imam nikâhını kıyacak.”

Ciddi olduğunu düşünmemiştim. Yalan yok, düğün fikri dün banyodayken bana da cazip gelmişti. Dokunuşları her yerdeyken aklıselim düşünemiyordum. Yakınımda olduğu süre bir ömür aklıselim düşünebileceğimi de hiç sanmıyordum ama, *aması* vardı artık. Aramızda beliren duvar ve dikenler, onun sessizliği benim ise öfkem. Sorun olmayacağını, onu sessizliğiyle kabullendiğimi sanıyordum ama yine de can yakıyordu. Sevmeyi bu kadar abartmasaydım kurgunluk da bu denli olmazdı.

Timur’a baktım. Bakışları ben ona bakmadan bendeydi. O yine şaşırmamıştı. Benim ifademi okumaya çalışıyordu. İfadesizlik duvarına bürünen bu defa bendim.

“Zaten evli değiller mi?” dedi Âdem abi. “Bir daha mı yapacağız? Yoksa burada da mı düşün olacak? Hemen hazırlıklara başlayalım. Kırk gün kırk gec-”

Heyecanını Akkadın böldü. “Evli falan değiller.” Göz ucuyla Timur’a baktı. “Anlat ona. Rize’de eli kolu en uzun olan o. Tehlikeli bir şey olursa haber verir. Başka kimseye güvenemeyiz. Hele de o Kadir deyyusu kızı görmüşken.”

Timur hâlâ sessizdi. Sakinliğini çelik bir zırh gibi kuşanmıştı. Zihnini okumak imkânsızdı. *Kadir...* Babasının adı bu olmalıydı. Kadir Töngü.

“Ula, noldi?” dedi Âdem abi. “Ne tehlikesi?” Dikleşti. Bakışları göz ucuyla bende gezindi ve yeniden Timur’a odaklandı. “Bir şey mi dedi o? Zarar mı verdi?” Babacan ifadesi silindi. Az önceki tatlı adam gitmiş, yerine öfke dolu bir ifade kurulmuştu.

Akkadın’ın dudağının kenarında ilk defa beliren minik bir tebessüm vardı. “Gelini, tüfekte kovalayıp, götüne üç el sıkınca konuşmaya pek vakti olmadı,” dedi.

Artık utanamıyordum bile. İfademi bozmadım. Onun ise bana dönen bakışları artık şaşkıncı.

“Nasi?”

Kırk yıl düşünsem *Fıkralarla Türkiye*’nin içine düşeceğim aklıma gelmezdi. Evet, ben kayınbabamı tüfekte kovaladım. Oldu mu?

“Şanslı ki gebermedi,” dedi Akkadın. Çene ucuyla ikimizi işaret etti. “Asıl mesele bunlar.”

Âdem abinin kafası daha da karışmış gibiydi. “Ula, noldi?” dedi. “Adamakıllı anlatın şu işi.”

Timur’a baktım. Abisine bakarken düşünüyor, bütün ihtimalleri zihninde tartıyor gibiydi. “Diğer meseleyi Timur bilir ama imam nikâhına gerek yok,” dediğimde sesim netti. “Gerekli olduğu için *karım*, diye tanıttı, bitti. Daha ilerisi yok.” Timur’un bakışları bana döndüğünde gözlerimi kaçırmadım. Keskin kahvelere en sert dikenimi sapladım. Dakikalar sonra ilk defa tepki verdi. Kaşları usulca havalandı. Umursamadan Akkadın’a döndüm. “Hem merak etmeyin, bundan sonra hassasiyetleriniz konusunda daha dikkatli olacağım, Akkadın Hanım.” Son söylediğimi düzeltme ihtiyacı hissettim. “Yani nene.” Gülümsemeye çalışırken adımlarım geriledi. “Ben hazırlanayım. Giderken haber verirsiniz.”

Ve ona bakmadan hızla arkamı döndüm. Bakışlarının tenimi yaktuğunu hissediyordum. Bakarsam canım yanacaktı. Canım yanarsa daha çok can yakardım. Ahu sessiz, Ahuzar diri. Odama girip kapıyı kapatırken arkamda ağır bir sessizlik bıraktım.

Birkaç dakika sonra, "Sanırım Timur trip yedi," dedi Âdem abi.

Sessiz kaldı Timur.

"Hak etti," dedi nene. "*Karım*, diye elinden tutup getirdiği kuza bizden zerre bahsetmemiş. Atası, izi, soyu sopu yok sanki. Ander kaldırsun seni. Fıskı yiyen!"

"Hani karısı değildi?" dedi Âdem. "Ula, noliy ha buraya? Adamakıllı anlatun da."

"Ben hazırlanmaya gidiyorum, sen anlat," dedi Akkadın'ın ters sesi. Tahta gıcırtiları ve odasının kapısının açılıp kapanma sesi geldi.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Timur," dedi Âdem abi. "Oğlum, başın mı belada senin? Ne oldu? Anlat bana. Sen anlatmazsan da ben bulurum, bilirsin."

Bakışlarının kapıda olduğunu hissediyordum. Ona değil, bu kapıya baktığına emindim. Hem de en ters bakışıyla. Ya kapı ya da sırtımdaki dövme yanıyordu. Şu an düşünmek istemiyordum.

"Şimdi sırası değil," diyen tok sesini duydum. "Akşam konuşalım."

Kapıdan uzaklaşıp dolaba yöneldim. Etrafımda kapıyı kilitlemek için anahtar aradım ama yoktu. Dün almış olmalıydı. Buraya geliyordu. Hissediyordum. Ve şu an onu görmem demek, dikenlerimin daha da keskinleşmesi demekti. Öfkem kendimeydi. Ona kusmak istemiyordum. *Yanması gerekiyorsa yak*, demişti ama belki de kaçacaktı. Belki de bu zamana kadar olan bütün ilgisi sadece hoşlantıydı. Sönüp gidecekti. İhtimaller karanlık bir fıslu gibi zihnime dolarken odanın ortasına ilerledim. Başımdaki pullu yazma daha da bunalmama neden olunca, çıkarıp masanın üzerine savurdum ve sandalyeyi kavradım. Amacım alıp kapının arkasına yaslamakta ama olmadı. Kapı ağır ağır açıldı.

Heybeti kapı önünde belirdiği anda titreyen kalbime derin bir nefes almasını tembihleyerek çenemi dikleştirdim. Her zamanki gibi siyahlar içindeydi.

"Daha hazır değilim," derken oldukça sakindim.

Hazırlığımla ilgilenmiyordu. İçeri girip aynı sakinliğiyle kapıyı kapadı ama bakışlarını benden asla koparmıyordu. Duruşumu bozmadım. Hatta daha da dikleştirdim.

“Bir konuyu netleştirmeye geldim,” dediğinde bana doğru iki adım atmıştı. “*Daha ilerisi yok, derken?*”

Kırgınlık, öfkeyle harmanlanarak patladı. “Var mı?” dedim. “Görevdesin. Saklanıyoruz ve dikkat çekmemek için evli numarası yapıyoruz. Herkes böyle bilmeye devam edebilir. Oyunu kuralına göre oynuyoruz işte. Daha fazlasına gerek yok. Ne gerek var imam nikâhına?”

İki adım daha attığında artık tam karşımdaydı. Başımı geri atıp yüzüne baktığımda ise sakinliği içinde parlayan kıvılcımları görmemek imkânsızdı. “Oyun?” dedi ağır ağır.

Geri durmadım. “Oyun,” dedim dik dik. Nefesimden benden bağımsızca dökülen öfke kırıntılarına engel olamıyordum. “Laf çıkmasın diye böyle söylemen gerekti. Anlıyorum, merak etme. Her şeyi bu kadar ciddiye almak zorunda değilsin. Benden biraz hoşlanıyorsun diye tutup nikâhına almak zorunda da değilsin. Ayrıca ben de hiç tanımadığım, ismi ve soyadı dışında hiçbir şey bilmediğim bir adamla nikâh kıyacak kadar kafayı sıyı-”

Gerisi gelmedi. Ona bakmak için geriye attığım çenemi bir eliyle kavradı. Başımı daha da geri atarken, üzerime doğru gelince istemsizce geriledim. Sırtım camın yanındaki duvara denk düştüğünde gözleri öyle keskin, öyle net bakıyordu ki kesik bir soluk dudaklarımdan zorla döküldü. Eli hâlâ çenemdeyken dudaklarıma doğru eğildi. Nefesi nefesime karıştı.

“Bu sana oyun gibi mi geliyor?” diye mırıldandığında dudaklarının ince kırmızılığı dudaklarımdan üzerimdeydi. “*Biraz hoşlandı?*” dedi aynı sakinliğiyle ama sesindeki kıvılcım parçaları yakıyordu. Serin bir suyun içine karışan alev gibiydi. İçini tamamen okumam için gözlerini ilk defa bütün netliğiyle gözlerime kilitledi. *Ne varsa gör, bütün duvarları indirdim*, der gibiydi. Gördüm. Gözlerinin içindeki saf yansımanı gördüm. Sadece kendimi gördüm. Kalbim göğüs kafesime şiddetli bir darbe indirdi. “Bu sana hoşlandı gibi mi geliyor?” Belimden kavradı ve bedenine yaslayarak ayaklarımı yerden kesti. Ne olduğumu bilemeden, dudaklarımdan üzerindeki sıcaklığı bütün nefesimi sarıp sarmaladı.

Altdudağımda gezinen dudaklarına tepki vermemek imkânsızdı. Cinsel çekim dedikleri şeyin abartı olduğunu düşünmüştüm. Dilimi dağlamalıydılar. Az bile söylemişlerdi. Daha da abartmalarını söylemeliydim. Öfkem karın boşluğumda kaynayan başka bir duyguya karıştı. Belimden kavrayıp

yukarı kaldırdığında bacaklarımı beline, kollarımı ise boynuna dolamaktan başka şansım yoktu. Sırtımı duvara daha sert yaslayıp ağırlığını bana yıktı. Dudakları ağır ağır değil, yakıcı bir tutkuyla dudaklarımı esir aldı.

Nefes almak için bir saniye için geri ayrıldığında, “Bu sana...” dedi kesik nefesi. Elim yanağına doğru ilerlerken, bir kere daha nefesini dudaklarıma yaslayıp gözlerime baktı. “*Biraz mı geliyor, Ahu?*”

Dilim gerçekten dağlanmalıydı. Bu *biraz* değil, devasaydı. Hoşlandı değil, yıkımdı. Biliyordum ama nefes nefese kalmış bir şekilde inip kalkan göğüs kafesime laf anlatmak zordu. “Aksini göster o zaman,” diye mırıldandım dudaklarına. Kalçalarımın altındaki eli sıkılaştı. Bacaklarımı beline daha sıkı doladım. Yeşil elbise kalçalarıma kadar sıyrılmıştı. Yaram sızladı ama umursamadım. Bu defa ben onun çenesini sıkıca kavradım. “Bana kendini göster. Her şeyinle. Göreyim ki bileyim, bileyim ki daha çok seveyim.”

Alnını alnıma yasladı. Gözlerinden kopan bir parça toprağı öfke ateşimin üzerine attı. Bedeni sakindi ama tenime değen nefesi yakıyordu. O benim hakkımda her şeyi bilirken benim hâlâ duvarlarının dibinde oturuyor olmam haksızlıktı. Sırtım duvara dayanmış, bacaklarım beline dolanmış bir haldeyken bir eli kalçalarıma kadar sıyrılan elbisem yüzünde çıplak kalan bacaklarımda gezindi. Nefesimi toparlayamadım.

“*Zor bir adamım, demiştim, hatırlıyor musun?*”

Unutmam imkânsızdı. Geri durmadım.

“Benim kolay olduğumu sana düşündüren ne?”

Cevap hoşuna gitmiş olmalıydı. “Hiçbir zaman bunu düşünmedim. Aksine *bu kadın beni yakar, iki yakam bir araya gelmez*, dedim.” Baldırımdaki elleri sıkılaştı. Sıcaklığı tüm bedenime yayıldı. Dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldığında bakışlarım gözleri ve o nokta arasında gidip geldi. Nefesimi hâlâ toparlayamıyordum. Her şey yine saniyeler içinde oluyordu. Ellerimi sert omuzlarında gezdirdim. Canıma kastı vardı. Her öfke kusmamda böyle yapacaksa işimiz çoktu.

Bir şey söyleyecek oldu ama dışarıdan Akkadın'ın, “Ula, Koçari!” diyen sesi yükseldiğinde derin bir nefes vermek zorunda kaldı. Yan odanın kapısı sertçe kapandı. Akkadın salona çıkmıştı. En son hassasiyetleri konusunda dikkatli olacağımı söylediğim an da tarihten silinmeliydi. Koçari torununa karşı başka hassasiyetlerim vardı. Elleri bedenimden ayrıldı. Ama bunu yapmadan hemen önce boynuma, yaraya bıraktığı öpücük ve tenime değen nefesinin mideme gönderdiği kelekler inanılmazdı.

Ayaklarım yere değerken o ağır ağır geriledi. Dağılmış bir halde baka kaldım. Saçlarım yüzüme dökülmüş, elbisemin yakası kaymıştı. Başımın dönmesi de cabasıydı.

“Konuşacağız,” dedi gerilerken.

Nefesimi hâlâ toparlayabilmiş değildim ama bakışlarımı yumuşatmadım. “Duy da inanma!” dedim.

Umursamadı. Salınarak ilerledi ve kapıyı açıp dışarı çıktı. İlk cümlesi, “Senin huzurevine gitme yaşın gelmiş, Aknene,” demek oldu.

“Ula, itin sıçtuğu!” diye bir cevap alması kaçınılmaz oldu. “Ne işin var senin o odada? Hani hassasiyetlerime saygı duyaydunuz?”

Dişlerimi sızlayan dudağıma geçirirken önüme düşen saçlarımı ters bir hamleyle geri iteledim.

“Benim öyle bir iddiam olmadı,” dedi *benimki*. “Sen yabancı imamı erkenden bulmaya bak.”

İnanılır gibi değildi. Akkadın’ın sırtına indirdiği darbelerin sesi geliyordu. Fazlasıyla hak ettiği için bu defa çıkıp *vurmayın*, demeyecektim. Benim ateşim onu yakmıyordu. Yakamıyordu. Onun ateşi beni yakıyordu. Bu durumda yanan hep ben oluyordum. Olacak iş değildi.

“Dağ öküzü!” diye terslendim. Parmaklarım dudaklarıma ilerledi. Gerçekliği başımı döndürüyordu. Öyle yoğun hissettiriyordu ki elimi uzatsam yıldızları tutabilirmişim gibi geliyordu. Başımı iki yana sallayarak bu hissi kovalamaya çalıştım ama zordu. Dizginleyemediğim duygular canıma okuyordu. “*Konuşacaktınız!*” Dolaba ilerleyip hızla açtım. Tek seçenek kot pantolon ve beyaz tişörttü. “*İmamı erkenden bulmaya bak*, diyor bir de! Laflara bak, laflara! İmamın önünde üç kere *baş ol*, diyeyim de gör. Öküz!” Dolabın kapağını sertçe kapadım.

Dışarıdan, “Yeni imam bulurum,” dediğini duydum. “Yabancı imamdan bol ne var? Değil mi nene?”

Hayret edilesi bir insandı. Aynadaki aksim, tüm söylediklerimin tersiydi oysa. Dudaklarım dudaklarının etkisiyle kırmızı, yanaklarım canlı, gözlerimdeki yeşil hareler parlaktı. Solmalıydım oysa. Dalımdan koparılmıştım.

Koparılmadın, dedi çok derinlerden bir ses. Babamın sesiydi bu. *Yanlış toprağa ekilen her çiçek kuruyup gider, kızım. Asıl toprağını buldun. Rüzgâr köklere zarar vermez.*

Aynadaki aksimden gerileyip üzerimi değiştirdim. Karışık bir gündeydim. Kendimle göz göze gelmek istemiyordum. *Ona haksızlık ediyorsun*,

diyen yanımla *ileri gidebileceğin kadar git demedi mi sen, gidiyoruz işte*, diyen yanımla savaşı içindeydi. Pantolonun beli hafif boldu. Son birkaç günde fazlasıyla zayıfladığımı hissediyordum. Timur alırken bugünkü halime göre değil, öncesine göre hesaplamış olmalıydı ki bunu nasıl yaptığını asla anlayamayacaktım. Tek seferde bedenimi tutturması etkileyiciydi. Saçlarımı açık bıraktım. Dalgalar karışık ama hâlâ gürdü. Poşetlerin birinde beyaz spor ayakkabılar vardı. Almak için yatağın altına eğildiğimde içi bebek kıyafeti dolu sepetle göz göze geldim.

Dün yeterince bakamamıştım. Odaya geri döndüğümde Akkadın görmesin diye sinirle yatağın altına geri itelemiş, hiçbir şey sormamıştım. Geri çektim. Gün ışığında örme kazakların, eteklerin ve çorapların rengi daha netti. Sarı, pembe, mor ve daha nicesi. Hepsi kız bebek içindi.

Fotoğrafa uzandım. Şehrazat ve Güldeste. Annesi ve ablası. Derin bir nefes verdim. Kadının şiş karnındaki eline takıldım. Sevgi dolu bir anne olmalıydı. “Ne oldu size?” diye mırıldanırken Akkadın, “Gelin Hanım!” diye seslenince, fotoğrafı sepete geri bırakıp yeniden yatağın altına iteledim. Odadan çıktığımda Akkadın şalvarı ve yeleği yerine, koyu kahve, dizlerinde biten bir etek ve gömlek içindeydi. Saçlarını ensesinde toplamış, ak tutamı alnına dökmüştü. Özenli ve güzel görünüyordu. Elimde ayakkabılarımla peşine takıldım. Timur önden gitmiş olmalıydı.

Dışarı çıkıp evi kilitlemesini beklerken kucağıma siyah bir hırka ilaştirdi. “Al şunu,” dedi ılımlı ama bir o kadar da ters bir sesle. “Buralar sizin oralara benzemez. Soğuk, yağmur aniden basturur. Gök döner baş aşağı.” Üç kere kilitledi ve anahtarı çantasına atarak ilerledi. Yine peşine takıldım.

Çaylığın yanımdan geçerken, “Burası da sizin mi?” dedim.

“Bizim,” dedi sadece. “Birkaç güne toplamaya başlayacağız.”

Bizim...

Bir adım geride kaldım. Yavaşladım. Beni kabullenmeye başladığının işaretleriyle dolu olan bugünün, en kırgın hissettiğim günle denk düşmesi evrenin mizah anlayışının en net kanıtıydı. Geride kaldığımı fark ettiğinde duraksayıp bana döndü. “De hayde!” dedi. “İşimiz uzun.”

Hızlandım. Gülümseyişime ise engel olamamıştım. Timur’un ona olan saygısını anlayabiliyordum. Kızıyor, bağılıyor ve sürekli sövüyordu ama sıcak bir yanı vardı. İnsan kolunun altına sokulmak istiyordu. *Yani isterdi sanırım*. Bana sunulmayan bir sevgiydi. Yabancıyıldım. İlerlemeye devam ettik. Timur olmadığı için beni kucaklayıp kısa yoldan aşağıya indiren de yoktu. Patikanın uzun kısmından devam ettik. Yanımızdan geçen teyzeler

ve amcalar dönüp bize bakıyordu ama Akkadın'ın duruşu dik, ifadesi yoruma kapalıydı.

Sırtında ot taşıyan bir kadının yanında salınarak ilerleyen bir adam vardı. Tam yanlarından geçerken, aniden çantayı adamın koluna indirince durmak zorunda kaldık. “Ula, ha bu karı yüklü değil mi?” dedi ters ters. “Ne işi var sırtında otun, fişki diden!”

Genç adam irkilerek geriledi. “Ev ha bu yanda da!” dedi. “İki adumluk yol, Aknene. Sabahtur ben taşıyrum zate. Kopti o yani belim.”

Koluna bir çanta darbesi daha yedi. “Afkurma bağa, yersin silleyi! Erkeğim diye de geziysin, he! Hacer, ver o sırtındaki otu kocana!”

Kadın ürkek bir bakış atarak doğruldu. Şiş karnı ancak şimdi belli oluyordu. İplerle sırtına sabitlediği otu usulca çıkarıp yere bıraktı. Başında siyah bir yazma, ayaklarında lastik, kan kadar kırmızı yanakları vardı.

“Al şu şelege¹ taşı! Benim canımı sıkma. Bir daha o yükü karına verdiğini görürsem bütün otları sana yediririm.”

Adam başını yere eğdi. Saygıyla yediği azarı kabullendi ki fazlasıyla hak etmişti. O otları alıp, ilerlerken arkasında kalan kadın Akkadın'a minnet dolu gözlerle bakıyordu. “Sağ olasin, Aknene,” dedi.

Sessiz kaldı. Elini çantasına atıp hızla bir miktar para çıkardı ve kadının avuç içine sıkıştırdı. “Çocukların okul masraflarını hallet,” dedi kısık ama sert bir sesle. Önde giden adam geri döner gibi olduğunda hızla ellerini geri çekti ve az önce böyle bir an yaşanmamış gibi ilerlemeye başladı. Kadın parayı tutan elini arkasına sakladı ve eşine doğru ilerledi ama dönüp Akkadın'ın sırtına baktığı kısacık an sayısız şükranla doluydu.

Yeniden ona yetiştiğimde köyün meydanına inmiştik. Geldiğimde Timur'un kucagında geçtiğim yerden şimdi nenesiyle geçiyordum. Değişmeyen tek şey yine bize dönen gözlerdi. “Hiçbirine bakma,” diye mırıldandı. “Önüne bak, dimdik yürü.”

Dediğini yaptım ama soru sormadan durmam imkânsızdı.

“Ne zamana kadar dik dik bakmaya devam edecekler?”

“Düğün yapana kadar.”

Sıkıntıyla soluyup, “Siz ciddi misiniz?” dedim.

“Ben şaka yapmam,” dedi. Tanıdık bir cevaptı.

“Ne kadar konuşacaklar ki? Birkaç haftaya susarlar. Herkes bir şekilde kabullenir.”

¹Ot yığını.

"Millet susar da sizi ne yapacağız, Gelin Hanım?" diye lafını çaktı. "Pek cilvelisin, maşallah!"

Torununuz da az değil, demek vardı ama edepli gelin sicilimi daha da zedelememek için susmak zorunda kaldım. Köy meydanından geçerken sessizdik. Dediği gibi sadece önüme baktım. İlhami ve Rahmani kahvenin önünde deli gibi bana el salladıklarında minik bir tebessümle karşılık vermiştim. Patika yola yeniden girdik.

"Çok kızma Koçari'ye," dedi aniden, kendi adamın canına okumuyormuş gibi. "Yarası çok, hepsi de burada, memlekette. Hepsi de bizden yana. Çok yalnız kaldı, çok hırpalandı. Sessizliği konuşmak istemediğinden değil, derdini anlatacak kelimesi olmadığından. Elbet döker içini sana. Hatta belki de sadece sana. Kimsenin elini bu denli tutmuş değil. İlk defa gözleri sıcak. Sevdalı sana, şüpheli olmasın. Kız, bağır, çağır, canına oku. Erkek dediğin karısından hafif tırsacak. Ama sakın yüreğini kırma. Aslanın başını okşarsan yelesini sallar. Pençelersen göreceğin tek şey dişleri olur."

Yandan çehresine baktım. Yılların yorgunluğu bir nakış gibi tenine işlenmişti. Ahuzar'ın daha da sindiğini hissediyordum. Ani parlayan öskem sönüyor, kırılganlığı da alıp gidiyordu. Sessiz kalıp dudaklarımı kemirdim. Birkaç dakika sonra, "Şehrazat," dedim. "Yani kızınız, gerçekten dün gördüğüm adama mı kaçtı?"

"Gençti. Aşkın, sevdanın her şeyden üstün olduğunu sandı."

Sesinde tersleme yoktu. Kelimeleri duygusuzca söylemeye çalışıyordu ama nafileydi. Öskesini gören biri bu kırık ses tonunu tanırdı.

"Olmadı mı?"

"Olmadı," dedi anında. "Hayat hayallerden ibaret değil, Gelin Hanım. Sevdaluk ise kimseyle sonsuza kadar gitmez. Hele de ömrünü sorgusuzca eline teslim ettiğin adam şeytansa."

Patikanın sonunda, köyün çıkışındaydık. Timur karşımızdaki toprak yoldaydı. Sirtını arabaya yaslamış, dudakları arasına bir sigara sıkıştırmıştı ama nenesini gördüğü anda arkasını döndü. Sigarayı yere atıp ayağının ucuyla söndürdü.

Akkadın'ın ardı sıra ilerledim. Cilve dozunu yanında azaltmam gerektiğinin sinyalini az önce vermişti. Timur'a hiç bakmadan, önünden süzülüp arka kapıya ilerledim. Akkadın ön kısıma kurulurken ben de sessizce arka koltuğa yerleştim. Timur da yerleşip arabayı çalıştırdı. İlerlemeye başladığımız ilk saniyeler yoğun bir sessizlik içindeydik. Dışarıya odaklandım. Yeşilin sayısız tonuna, toprakla nasıl eşsiz bir ahenkle karıştıklarına ve mavi

gökyüzüne. Camı açıp yüzüme bir parça hayatın değmesine izin verdim. Rüzgâr tenimi narin bir el gibi okşadı. Birkaç ay önce babamın rüyamda söylediği her şey canlı bir şekilde karşımda gibiydi.

Güneş yakın, Ahuzar. Deniz var, yeşilin bin bir sonu var. Tutunduğun umudu bırakma. Onun arkasında hayat var.

Tutunduğun hayatın arkasında hayat var...

Bakışlarımı Timur'a çevirdim. Önüne bakıyordu ama ona değen gözlerimi aynadan yakaladı. Mucizeydi. Başka bir ihtimal yoktu. Keşke bende ki kendini görseydi. Zorluğunun değil, ilk defa hissettiğim yürek çarpıntısının telaşı içinde olduğumu o zaman anlardı.

Yarası çok. Hepsi de burada, memlekette.

"Bu arabayı nereden buldun sen?" diyen Akkadın yüzünden bakışlarımız ayrıldı.

"Satanlardan."

"Kim sattı?"

"Satanlar."

Cevap kaçınılmazdı.

"Boh boh cevaplar verme, sıçarım gırtlığuna!"

Timur sessiz kalmayı tercih ederek radyoya uzandı. İnceden tulum ve Karadeniz ezgileri her bir köşeyi doldurdu. Bakışlarımız yine aynadan denk düştü. Hoş bir erkek sesi aramızda süzüldü.

"Sevdalığın acısı,

Kalpten aşağı akar.

Sevdam olsun yanumda,

Ölüm olsa kim takar?

Bazen tulumun sesi,

Bazen navun ağzıyım.

Sevdamla beraber,

Ölüm olsa razıyım..."

Bakışlarımı yeniden dışarıya, yeşilliklere çevirdim. Radyo başında olsaydım bana yine şarkı ithaf eder miydi acaba? Ben bunu ömrümün sonuna kadar yapabilirdim. Ve o heyecanımı özlemiştim.

Şarkı bitti. Başka birine geçerken radyoyu değiştirdi. Dışarıdaki manzaranın her bir köşesini aklıma not etmeye çalışırken birden tanıdık bir ses duydum.

“İyi günler, ben İbrahim.”

Olduğum yerde dikleşmem ya da *sesi aç*, demem lazımdı belki ama hiç birini yapmadım. Aynadan yine göz göze geldik. Eli radyonun kanal ilerletme kısmında kalmıştı. İbrahim, “Bugün nasılsınız? Ben bomba gibiyim!” dediğinde yüzü ekşidi ama kanalı değiştirmede. Elini geri çekti. İstemsizce güldüm. İbrahim nefreti asla değişmeyecekti.

“Yayınımız dolu dolu,” diye neşesini sürdürdü İbrahim. “Şöyle bir mesaj kutumuza bakıyorum da yine ağzına kadar *Ahuzar Hanım nerede*, diyen mesajlarla dolu. Kıncıyorsunuz, ben neyinize yetmiyorum?”

Ahuzar hiç olmuştu. Bir avuç hiç.

“Dün de dediğim gibi Ahuzar minik bir tatilde,” diye açıkladı İbrahim. Geridekilerin tatile gittiğini düşünmesi trajikomikti. Gerçi artık bir önemi yoktu. Belki de geri dönemeyecektim. Artık her şey bir parça önemsiz geliyordu. Sırtıma işlenen ölümün sızladığını, varlığını belli ettiğini hissettim. Unutmamın imkânı yoktu.

Akkadın, “Niye bağıyor bu deyyus?” diye huysuzlandı. “Kıs sesini. Çatlattı başımı.”

“Fazla neşeli, değil mi?” diye homurdandı benimki. Gözleri yine bana eğdi. “İlk defa seninle aynı fikirdeyiz, Aknene.”

Gülmemek imkânsızdı. Kırgın kalmak ve kızgın olmak da. Sevmek de ğırdı, sevmeme ihtimalini düşünmek de.

Sevda! sana, şüpheli olmasın.

“Şimdi Ahuzar’ın en sevdiği şarkılardan biri geliyor,” dedi İbrahim. “Onun şerefine bu yayını bu şarkıyla açalım dedim. Eğer tatilinde gizlice bizi dinliyorsan göz kırp, Ahuzar. Göksel, *Gittiğinde*, diyecek, efendim. Keyifli dinlemeler.”

Şarkının tanıdık ritmi usulca kulaklarıma süzüldü. O ana gittim. Ona bu şarkıyı ithaf ettiğim güne.

Ben ona gelmedim, o bana geldi. Mucizem...

Nasıl bir mucizeymiş bu?

Söylemem. Sadece bana ait. Söylersem kanatları kaybolur. O yüzden bu şarkıyı hayatıdaki en büyük mucizeme armağan ediyorum.

Göksel’in zarif sesi aramızda kurulurken bakışlarımız yeniden denk düştü. Hatırlıyordu. Kolunda hâlâ benim verdiğim dilek bilekliği, zihninde ona armağan ettiğim şarkılar vardı. *Hayatınla ilgilenmiyorum*, demişti ama ilk günden itibaren radyomu, beni dinlemişti. Kendi içimdeki çelişki ve

kurganlığı olgunlukla dizginlemeye çalıştım. Ahuzar'ın bir parçası Ahu'ydu. Sevince abartan, kıyamayan. O an, en büyük mucizeme dokunma şansım olmamıştı. Ölümle burun buruna geldiğim şu günlerde ise yaşanacak her şey ertelenmeden yaşanmalıydı. Koltukta sessizce onun olduğu yöne doğru kaydım.

*"Bu yol çıkmaz bu yol,
Gönül vazgeçmiyor.
Dur, diyor içimde bir ses,
Peşinde diğer yarım."*

Dakikalar önce trip atıp, akşam ateş kusup, kapı önünde bırakmamış gibi elimi cam tarafından gizlice geçirip omzuna dokundum. Kararlılık seviyem bu ayarda bir yerdeydi. Sadece minicik bir temastı ama bunu bekliyor gibiydi. Bir eli direksiyondayken diğeri omzundaki parmaklarımı anında kavradı.

*"Susmasan olmaz mı?
Anlatsan bir kere.
Önümde kilisli kapılar,
Anahtarları sende."*

Yaralı avuçiçimdi. İze derin, sessiz bir öpücük bıraktı. Camdan dışarıyı izleyen Aknene bu ciltvenden habersizdi. Umarım öyle kalmaya devam ederdi. Timur'un parmakları benim parmak uçlarımda gezindi. Şarkı devam etti. Ben ise alnımı önümdeki koltuğun sırtına yaslayıp yeşillikleri izlemeye devam ettim.

Mucizen burada, Ahuzar. Lütfen Ahu'ya yaşaması için bir şans ver. Mucizen burada.

Dakikalar sonra merkezdeydik ama yollar o kadar engebeli ve virajlıydı ki bir araba dayak yemiş gibiydim. Timur arabaya park yeri bulmak için bizi bir köşede indirip devam etmişti. *Ben sizi bulurum*, demişti ama şu an bundan emin değildim. Aknene atom karınca gibiydi. Hızlı, atik ve ters. Kalabalık bir sokağa daldık. Mağazalar, dükkânlar ve vitrinler oldukça canlıydı. Bakışlarım her köşede geziniyordu.

"Gel şöyle. Düğün için güzel bir şeyler bakalım," diyerek bir mağazaya yönlendirirdi. "Herkesin gözü senin üzerinde olacak."

"Can sıkıcı," diyen homurtusuyla arkamda beliren bedenle irkilmedim ama şaşırdım. Kokusunu ezbere biliyordum ve bizi bu kadar hızlı bulmasını beklemiyordum. Akkadın kendisini umursamadı. Büyük bir mağazaydı

ama çok bana hitap etmiyordu. Yine de *bir şeyler bulurum* umuduyla aralara bakınmaya başladım. Akkadın gözlerimin içine bakıyordu.

Timur kendini köşede bulduğu bir koltuğa bırakmış, bıkkın bakışlarla tavanı izliyor ve içinde bulunduğu ortamı sorguluyordu. Görünürde fazla bir şey yok gibi duruyordu ama iki tane elbise bulmayı başarmıştım. Kucağımda elbiselerle kabine ilerlerken Akkadın da kendi seçtiği bir elbiseyi kucağıma bırakmıştı. Önce kendi seçtiğim gri elbiseyi giydim. Bedenimi tamamen sarmalıyor, dizlerimin üzerinde bitiyordu.

Dışarı çıktım. Timur'un keyfi yayıldığı koltukta yerindeydi ama her an uyuyacak gibiydi. Elini yanağına yaslamış, her zamanki sessizliği içindeydi. Bıkkın bakışları beni görünce canlandı. Ama Akkadın memnun değildi.

"Olmaz," dedi. "Çıkar şunu. Götü başı hep meydanda."

Kıyafetlerim konusunda izin istediğimi veya birine bağlı olduğumu sanmıyordum. Sınır çizgilerime zorlama yapıldığı anda kafamdaki kırmızı çizgiler parlamaya başlıyordu. *Ben sevdim*, demeyi planlıyordum ki Timur yine netliğini konuşturdu.

"Ben ortada olan bir göt ve bacak göremiyorum."

"Kör müsün?"

"Yoo," dedi geniş geniş. "Asıl sen gözlüklerini evde bırakmışsın."

Bu cümlesiyle kafasına nenesinin tokadını yemesi bir oldu.

"Senin iyice dinin imanın kaymış! Deyyus."

Hâlâ büyük bir bıkkınlık içindeydi ama bu kadar uzun bir tartışmayı devam ettirmesi bile mucizeydi. Normal şartlarda *tamam, sen ne dersen o*, deyip konuyu kapatacak bir adamdı. Ama yine susmadı. Şaşırmaya devam ediyordum. "Hani *karım* ya," dedi en boş vermiş haliyle. "Ortada bir yer olsa ilk ben görürdüm." Bana baktı. Bacaklarıma, elbisenin belime oturan kısmına ve kalçalarıma. Kısa bir an duraksar gibi oldu. Bir şeyleri görmüş gibiydi. Tek kaşımı kaldırdım. Mesajı aldı. Yeniden geri yaslandı ve boş vermiş ifadesini kuşandı. "Giyecek olan o, nene. Sen değilsin."

"Lan, deyyus!"

"Aynen, gâvurum ben," dedi umursamazca. "Başlama yine aynı tera-neye." Bana döndü. "Bunun kırmızısı varsa onu da alalım."

Oldukça fenaydı. Özellikle de nenesiyle inatlaşma konusunda. Denediğim diğer kıyafetlerde de sonuç değişmemişti. Akkadın ya *kısa* ya da *dar*, diyordu. Timur ise hepsini büyük bir keyifle izliyordu. Bazen parmağı dudağında geziniyor, bakışları bile tenimi yakıyordu. Akkadın'ın beğenip

denemem için elime tutuşturduğu kahverengi çiçekli elbiseyi giydiğimde ise yüzü gözle görülür bir şekilde ekşidi. Bütün cazibem yerlerdedi. Bir yerde haklıydı. Müştemilattaki evimizin perdesine benziyordu. Kahverengi, kocaman çiçekleri vardı ve yerlere kadar uzanıyordu. Boynu, kolları tamamen kapalıydı. Nefes almak için bir düğmeyi zorla araladım.

Bu defa mudu olan Akkadın'dı. Güldü. Hem de ilk defa bütün yüzünü kaplayacak bir şekilde. "Hah!" dedi. "Bak bu ne güzel oldu."

Timur ekşimiş bakışlarını nenesine çevirdi. "Gerçekten huzurevine verilme yaşın gelmiş, Aknene," dedi.

Kafasına sağlam bir şamar daha yiyerek gerekli cevabı aldı.

"Güzel," diyerek yalan söyledim. Zerre sevmemiştim ama bir şekilde Akkadın benim için seçmişti. Kırmak istemiyordum. "Sevdim."

Timur netti ve beni tanıyordu. "Hayır, zerre sevmedin, Ahu," dedi.

Akkadın ondan daha netti.

"Kızdan daha mı iyi bilecesun, ula?"

Korkusuzca net olmaya devam ediyordu. "Yoo," dedi yine harfleri uzatarak, en umursamaz şekilde. "O zaten ne yapacağını bilir." Keskin kahveler bana odaklandı. Gözleri hafifçe kısıldı. "Ben de onun ne yapacağını."

Göğüs kafesime vurulan darbe ciddiydi. İfadesiz duruyordum ama içimde kaynayan his kalbime baskı yapıyordu.

"Ne kadan da büyük bir sevdaluk!" diyerek en küçümser tonuyla araya girdi nene. Kendisi Timur'a kızmaya başladığında adımlarım geriledi. Kavgaları artık alışlagelmiş bir döngüde ilerliyordu. Yeniden kendi kuyafetlerimi giyip elbiseleri kucakladım. Kabinin kapısını açıp çıkacaktım ama itmeme rağmen açılmadı. Bir kere daha ittiğimde ise az önce takılan o değilmiş gibi hızla açıldı. Tamamen açıldığında sorunun kapı olmadığını anladım. Kapımın önünde nöbet tutan heybetli bir bey vardı.

"Ne yapıyorsun sen burada?"

"Sence?"

"Anlamadığım için soruyorum."

Kucağımdaki elbiseleri aldı. "Karımı bekliyorum," dedi.

Bunu yapmaya bir son vermeliydi. Gülmek zorunda kalıyordum. "Hep bu anı beklemiş gibisin, Zehiroğlu," dedim.

İlerlediğimde peşime takılmıştı. Kırk yıl düşünsem ikimizi alışveriş yaparken hayal edemezdim oysa. Kan gölünün içinde yüzmüştük. Şimdi ise her yer berraktı. Aydınlık, temiz ve normaldi. Sahte ama bir o kadar da

gerçek gibiydi. Kırk yıldır hayatımda, asırlardır kalbimde gibiydi. Bozulmasından ölesiye korktuğum bir rüyaydı.

Akkadın'ı göremiyordum. Bakışlarım onu ararken, "Timur Töngge," dedi sessizce. Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Gri elbisenin, kırmızısını da bulmuştu. Alıp kucağına sıkıştırdı. Durup ona döndüm. Etrafına bakındı. Kimsenin olmadığına emin olduğunda bir adım daha yaklaştı. Bakışları pürdikkat bendeydi. "25 Temmuz 1992 doğumlu. Özel Kuvvetlerde Üsteğmen. Şırnak, Silopi görev yeri. Bağlı bulunduğu timin adı Barut. Biriminden önemli bir görev için ayrıldı. En yakın dostunun ve komutanının adı Murathan. Tim arkadaşları: Zülfikar, Süleyman, Aybüke, Hasan, Barbaros, Alican ve Emek. Yakın olduğu kişiler sadece onlar ve onların aileleri. En sevdiği yemek yok. Ama tatlı şeylerden nefret eder. Çayı demli ve şekersiz içer. Takım tutmaz. Alerjisi yok. Çok konuşmak yerine kitap okur. Siyahı ve bordoyu sever. Sahip olduğu tek şey ablasından kalan bir vazo." Bir adım daha atıp daha da yaklaştı. Başımı geri atmak zorunda kaldım. "Şimdi bir de Ahu'su var, o kadar. Kan grubumu da söylemeli miyim?"

Kendine dair kurduğu en uzun cümleydi. Unutkandım ama her bir kelimesini aklıma kalın bir kalemle kazıdım. Kendini anlatmayı sevmiyordu ama deniyordu. Görebiliyordum. Yüreğine batan kıymık büyüdü. Neden o kadar öfke kusmuştum ki? Öfkem can sıkıcıydı. Deniyor, benim gibi sevmeyi yeni öğreniyordu belki. Son söylediğine minik bir gülüşle karşılık verip, "Tabii ki," dedim.

Ciddi ciddi cevaplayıp, "0 Rh pozitif," dedi.

Gülerek, "Asla unutmayacağıma emin olabilirsiniz," dedim.

Konudan bağımsız olarak Akkadın'ın seçtiği elbiseyi kucağındaki yığından ayırıp önünden geçtiğimiz pantolonların üzerine fırlattı. Evet, fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" diyerek elbiseye ilerlemeye çalıştım ama kolumu kavrayıp durdurdu.

"Rezil bir şey, siktir et."

Haklılık payı yüksekti ama sözkonusu Akkadın'dı. Hem benim için seçtiği ilk şeydi. "Önemli olan görünüşü değil, Timur," diyerek, elbiseye uzanıp aldım ve yeniden kucağına bıraktım. "Nenen benim için seçti. Bu bir değer göstergesi. Başkalarının çirkin gördüğü detaylar bir başkasının hayatını güzelleştirebilir." Bakışları yumuşaktı. Dilim kuruyan dudaklarımda gezindi. Bakışlarımı kaçırmadan cümlemi tamamladım. "Tıpkı

senin kendinde çirkin görüp bana göstermekten kaçındığın şeylerin aslında benim gözümdeki seni daha da güzelleştireceği gibi.”

Sadece baktı. Öfkem sindikçe bazı şeyleri idrak edebiliyordum. *Çok yalnız kaldı, çok hırpalandı*, demişti Akkadın. Ömrü boyunca hırpalanan ben, bu duyguyu ona yeniden yaşatmamalıydım. Herkesi ezip geçerdim ama göğüs kafesimin bağı bir ona su gibi akıp gidiyordu. Belki de büyük bir güçsüzlükle sınanmıştı. Gözümdeki yıkılmaz imajını zedelemek istemiyordu. *Ben ölümden başka bir şey getirmem*, demişti. Ağır bir yaşanmışlıkla harmanlanmış bir cümleydi. Belki de öfkemi biraz daha yutmalı ve duvarlarına vuran sert dalgalarını okşamaya devam etmeliydim. Ateşim buzlarını böylece eritirdi.

Gülümsedim. Onun ise gözleri dalgalandı.

“Yine aynı şeyi yapıyorsun, Ahu.”

“Ne yapıyormuşum?”

“Güveniyorsun, hem de ben bile kendime güvenmezken.”

Tebessümüm derinleşti. Duvarlarına vurdukça, nasır bağlayarak geri döneceğimi düşünüyordu. Onu o kafes dövüşünde gördüğüm andan sonra inatla ona güvenmeyi seçtiğim her anda geri itmeyi denemişti ama nafi-leydi. Hakkımda her şeyi bildiğini varsayıyordu ama asıl bilmediği şey, benim duvarlarımın zaten nasırlarla kaplı oluşuydu. *Dikenli teller ve karanlık düğümler*.

Tebessümün derinleşti. “Kendine sadece benim gözümde bak o zaman.” Gece sinir krizi geçirip, sabah trip atarken öğlen cilveniyordum. Ahuzar garipti ama Ahu daha da garip bir kadın olma yolunda ilerliyordu. Hayat kısa, ölüm ise bir nefes uzağımdaydı. Kelimelere dökemese de beni sevdiğine emindim, hissettirdiği şey *az* ya da *biraz* diye sınıflandırılamayacak kadar yoğunlu. Sırtıma işlenmiş ölüm bu kadar ağırken kırgınlık ve öfkeyle artık kendimi kanatmak istemiyordum. Onu, asla yaralamak istemiyordum.

Etrafıma bakındım. Akkadın hâlâ yoktu. Tepki vermeden, bana bakarken usulca yaklaştım. Sıcaklığına sokuldum. Kucağında benim kıyafetlerim varken istediğim etkiyi alamıyordum ama yeterliydi. Siyah spor ayakkabılarının ucuna basıp, kollarına tutunarak kendimi yukarı çektim ve çenesine minik bir öpücük bırakarak geriledim.

“Akşam sesimi yükseltip sabah da ters davrandığım için özür dilerim.”

Bu özrü asla beklemiyordu. Göz kırıştırtarak baktı. Dev gibiydi, gözü döndüğünde yakıp yıkıyor, benim için savaş çıkarabiliyordu ama ifadesi

radıydı. İlk defa bu kadar çocuksu bakıyordu. Söylediğim hiçbir şeyde ifadesi bu hali almamıştı. İlk defa biri ondan özür diliyor gibi bakıyordu. Hem de duvarlarına rağmen.

“Canım sıkıldığında biraz can sıkarım, bilirsin. Sadece...” Cümlelerimi toparlamaya çalıştım. Gözlerine bakarken konuşmak zordu ama hayatı kaçarak yaşadığım bu son günlerde artık hiçbir hissi yutmak istemiyordum. İçimde kalanlar yeterince ağırdı. “Benim sana güvendiğim kadar sen de bana güveniyorsun sanıyordum. Konunun güven olmadığını şu an sakın düşününce anlıyorum. Seni zorlayarak kendime çekmektense senin istediğin anda bana gelmeni tercih ederim.”

Bakmayı sürdürüyordu. Ama derin derin. İçine taş atılan bir su gibi dalgalandı gözleri. Bakışlarıyla tüm ruhumu okşuyordu. “Ahu...” dedi şiir gibi sesi birkaç saniye sonra.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

Bir şey demedi. Sadece uzun uzun baktı. Gözlerinden gözlerime kırmızı bir pamuk ipliği aktı. Ruhumun her köşesine, en kuytu yerlerine bile ulaştığını hissettim. Sardı, sarmaladı. Sıkıca düğümleyip ucunu yine kendi gözlerine attı. Bir kolunda kıyafetlerimi tutarken diğer eli bileğime uzandı. Kavrayıp kendine çekti ve saçlarıma derin bir öpücük bıraktı. Sessiz kelimeleri her yerdeydi. Yine *o kadar çok kelimem yok ama sen beni anla*, diyordu. Anlıyordum.

“Sik herifin tekiyim,” dediğini duydum. “Seni hak edecek ne yapmış olabilirim?”

Gülüşüm büyüdü. Önünden sıyrılıp, yanına geçerek koluna girdim. “Nenenin hayır duası?” dedim.

Yüzü hafifçe ekşidi. “Hiç sanmıyorum,” dedi.

Bakışlarım arkasında kalan bir noktaya takılmıştı. Rafta muazzam bir şey vardı. Işıl ışıl bir çanta. Hem de takip ettiğim markanın son kreasyonundan. Normal şartlarda hipnoz olmuş gibi kendisine ilerlerdim ama şu an öyle bir lüksüm yoktu. Bakışları arkamda kalan noktaya döndü ama ben ilerlemiştim.

“Hadi, gidelim. Nenen seninle yalnız kaldığım her an ırzına göz diktiğimi düşünüyor.”

“Haksız sayılmaz.”

Bu defa gülüşüm hayret doluydu. “Tabii, torunundan haberi yok,” dedim.

Sessiz kaldı. Yine o yürek hoplatan minik gülüşünün dudaklarında olduğuna emindim ama bakmadım. Timur aldıklarımızı ödedikten sonra bir yere gitmesi gerektiğini söyleyerek yanımızdan ayrılmıştı. Bir saat sonra otoparkta buluşacaktık. O gittiği anda Akkadın beni kuyumcuya sürüklemişti. Önüme getirilen hasır setlerle bakiştık. Uçuk fiyatlar sözkonusuydu. *Almayalım*, diye direttiğimde *sen Zehiroğlu gelinisin*, diyerek öyle bir yükselmişti ki kendimi aşirete gelin gidiyormuş gibi hissediyordum. Ki öyle de oldu. Gösterişli iki hasır set ve tamı tamına on tane bilezik aldı. Beş bir koluma, beş bir koluma...

Her birinde tek tek *hangisini beğendin*, demiş, boynuma ve kollarıma bakarken ilk defa gördüğüm bir şekilde tatlı tatlı gülümsemişti. Timur'un haberi var mıydı bilmem ama nenesi milyarder olabilirdi. O an beğendiğim çantayı aldırmadığım için içten içe pişmandım. Gurur bazen çok can sıkıcı olabiliyordu. En son kuyumcudan çıkarken Akkadın'ın söylediği tek bir cümle ise yine içimdeki arsız sevgi açlığını gülümsetmeye yetti.

"Gelininiz çok güzelmiş," demişti kadın.

Elimden tutmuştu.

"Gelinim değil, *kızım*."

Âdem elindeki kitabı masanın üzerine bıraktı. *Dostoyevski, Karamazov Kardeşler*. Gözlüğünü çıkarıp, sayfaların arasına yerleştirirken kapısı art arda çalıyordu. "Gel," dedi sert bir sesle.

Başı yere eğik, elleri önünde bağlı, yirmili yaşlarının ortalarında bir genç içeri girdi. "Beni çağırmissın, Âdem abi, buyur," dedi.

Siyah koltuğuna geri yaslanırken odada gergin bir sessizlik vardı. Elini masanın üzerine atıp tırnaklarıyla minik sesler çıkardı. *Tık, tık, tık*. Genç, göz ucuyla başını yerden kaldırıp Âdem'e bakmaya çalışıyor, delici mavi gözleri üzerinde hissettikçe bir daha başını yere eğiyordu.

"Neydi senin adın? Berkcan mı?"

"Berkay, abi."

"Berkay..." Minik bir duraksamanın ardından yineledi. "Berkay, biz seninle daha önce konuşmuştuk, değil mi koçum?" Berkay yutkunurken sessizce onayladı. Âdem deri koltuğundan çıkan gıcırtilarla yerinden doğrulup, ona doğru yaklaşırken şakaklarından terler akıyordu. Hemen

dibinde durdu nefesi. “Ne konuşmuştuk, Berkay? Unutmuş gibisin. Tekrar üzerinden geçelim dedim.”

Berkay aniden başını kaldırdı. “Abi, valla ben vermedim,” dedi. “Ha, berim yok.”

İfadesizdi Âdem. Bu şehirdeki bütün esnafa verilen kesin bir talimat vardı.

Kadir Tönce denen adama içki satılmayacak. Mağazalardan alışveriş yapılmayacak, ekmek verilmeyecek, yemek verilmeyecek, konuşulmayacak, yüzüne bakılmayacak ama bu şehirden de çıkamayacak. Kaçamayacak, burada yaşamaya devam edecek. Burada acı çekecek. Burada sefalet içinde sürünerek, geberip gidecek.

Tam burada! Canını gömdüğü topraklarda!

“Kulağıma öyle gelmedi,” dedi. “Batum’dan getirdiğin kaçak içkilerin bir kasasını gizlice Kadir Tönce denen adama vermişsin, öyle dediler. Berkay yapmaz, dedim. Arkasını topladık, işini kurduk, borç istedi, verdik, dedim. Ama dün gece senin arabanda görmüşler. Tepedeki bir yaylaya bırakmışsin. Doğru mu Berkay?”

Berkay’ın ifadesi mahcubiyet doluydu. “Abi, çok ısrar etti. Kurtaramadım yakamı yoksa yapar mıyım dedi-” Gerisi gelmedi. Âdem tek eliyle tişörtünün yakasını kavrayıp sıktı. Herkes için pamuk gibi bir kalbi vardı ama sadece sözkonusu o adam olduğunda içinden bir şeytan çıkıyor, gözü kimseyi görmüyordu.

Aralarındaki husumeti eski Rize bilirdi. Yenilere de eskiler anlatmış, hikâye dilden dile yayılmıştı. Güldeste Çay Bahçesi’ni ve kütüphanesini, Âdem’in ölen eşi için yaptırdıklarını bilirlerdi. Kadir Tönce’yi vurarak total bıraktığını da hapis yattığını da. Kulaktan kulağa fısıldanan sessiz detayları ise sadece en eskiler bilirdi.

Kadir Tönce kendi kızını öldürmüş. Hem de kız hamileymiş. Daha bebeğinin varlığını bile öğrenemeden, yitip gitmiş. Küçük oğluna da yapmadığı zulüm kalmamış. Âdem o yüzden ona husumetli. Öldürmüyor, süründürüyor.

“Bir daha...” Kelimeler dudaklarından buz tutmuş bir taş gibi sert çıkıyordu. “Ona yardım edersen Berkay, seni de o adam gibi yaparım. Ne yaşatırım ne de gebertirim. Anladın mı beni?”

Berkay korkuyla başını aşağı yukarı salladı. Yakası bırakıldığında hızla odadan çıkmıştı ama bunun beyhude bir uğraş olduğunu biliyordu. Altan alta birçok kişi o pisliğe içki taşıyor, haline üzülenler, gerçek yüzünü bilmeyenler kapısının önüne yemek bırakıyordu. Ses çıkarmıyordu. Çünkü

Kadir Töngge ona canlı lazımdı. Her gün süründüğünü, ölmekten beter bir halde yaşadığını görmeliydi. O ölemediyse ve Güldeste'siz bu hayatı yaşamak gibi bir ceza çekiyorsa o adam da aynı azabı çekecekti.

Beyaz gömleğinin yakalarını dikleştirdi. Kıyafetlerini de saçlarını da hiçbir zaman dağınık bırakmıyordu. Odanın kapısı yeniden çalmıştı ama bu defa gelen kişi onun onayını beklemeden içeri girmişti. Çalışanlardan biri olan Semih, elinde tuttuğu iki kırmızı kutuyu masasının üzerine bıraktı. Otuzlu yaşlarında, esmer bir delikanlıydı.

“İstediklerini çeturdum, Âdem abi. Nereye koyayum?”

“Ula, masanın üstüne bıraktın ya zaten.” Semih sessizce onayladı. Doğru, bırakmıştı. Âdem parmağını iki kaşının arasına atıp çatık ifadesini elinden geldiğinde düzeltti. Kutulara doğru ilerledi. “En güzelini alsaydın,” dedi. “Hatta kızlardan birini götürseydin, o seçseydi.”

“Ayup ettun, abicuğum. Ben zevksiz bir adam mıyım?” İleri uzanıp iki kutuyu da büyük bir ciddiyetle açtı. “Rize’de tek, başka kimsede yok. Özel üretim.”

Bir kutuda gösterişli bir hasır set, diğerinde ise zarif pırlanta kolye ve bileklik vardı. Âdem masaya eğilip dikkatle inceledi. Oldukça kararsızdı. Semih de hemen dibinde aynı şekilde eğilmiş, onunla aynı noktaya bakıyordu.

“İkisini de alacağuk mı Âdem abi?”

“Bilemiyorum.” Başını düşünceli bir şekilde sola eğdi. “Şimdi şöyle ki gelinim çok güzel.”

“Öyledir mutlaka, abim,” diye onayladı Semih.

“Aynen,” diyerek devam etti Âdem. “Tam Timur’uma göre, ha. Böyle cıvık cıvık, yeşil gözleri var. Yaylalar gibi bakay. Ama ters, belli. Azıcık da gözlerinde ateş çakay.”

“Bileman da deli olabilir mi? *Kadir Töngge’yi tüfekle kovalamış*, diyeler.”

Keyiflendi Âdem. “Bu deli değil, akıllı olduğunu gösterir, Semihcuğum. Şimdi konumuza dönelim.” Yeniden takılara odaklandı. “Zarif bir kıza benziy, pırlanta sevebilir. Ama *hafif deli*, dedin, bak ha uni doğru dedin, belki de hasır daha gösterişli olur.”

“Abi,” dedi Semih. “Sen zenginsin. İkisini de alsana.”

Göz kırpıştırarak aydınlandı Âdem. “Ula, ha buni da doğru dedin, he. Benim gelinime ikisi de yakışır.” Dikleşerek gömleğinin yakalarını düzeltti.

“İkisini de alıyorum. Paket yapıp getir, akşama götüreceğim. Bir de şeker al, Aknene’nin sevdiklerinden olsun.”

“Aknene neyi seviyor ki? Şimdi götüreceğük ona şeker bize diyecek *boh*.”

“Ula, o zaman sen de git, o dediğinden al, Allah Allah.”

“Gerek yok,” diyen Timur’un sesi odayı doldurduğunda Âdem önce şaşırılmış, daha sonra büyük bir gülüşü bütün içtenliğiyle kuşanmıştı. Kapı kadar boyu, geniş omuzları vardı ama onun gördüğü hâlâ kumral gür saçları alnına dökülen, tombalak, iri çocuktu. İlerledi. Kimseye sorma gereksinimi duymadan kendini masanın önündeki deri koltuğa bıraktı. Kendi ayağıyla gelmişti Âdem’e. O çağırmadan, *gel*, demeden, konuşmak için zorlamadan.

İçindeki umut ışığının ilk defa bu denli diri olduğunu hissetti adam. İlk gören Kadir Töng’e benzediğini düşünürdü ama aksine büyüdükçe yüz hatları daha da oturmuş, çenesindeki derin çukur Güldeste’ninkiyle aynı noktaya gelmişti. Çehresini sarmalayan ışık, ablasıyla aynıydı. Gülüşü daha da büyürken, “Hoş geldin,” diyen sesi büyük bir coşku içindeydi. Semih’i kapıya iteledi. “Ula, git iki tane çay getir. İkisi de demli olsun.”

Küçükken demli içerdi. Bunun değişmemiş olmasını umuyordu ki sesinin çıkmaması bu düşüncesini onaylıyordu. Semih odadan çıktığında koltuğuna oturmadı. İlerleyip tam Timur’un karşısındaki koltuğa oturdu. Timur dikkatle odayı inceliyordu. Bakışları masanın arkasındaki kütüphanane ve önündeki fotoğrafa takıldığında gözlerinin titrediğini kimse görmezdi ama Âdem o çocuğu tanıyordu.

Güldeste, o ve Timur vardı. Evlendikleri buruk ama mutlu günden kalan bir anı. Üçü de gülüyordu.

Anılar silinmeye başladıklarında ucu keskin bir bıçağa dönüşürlerdi. Unutmak can yakardı. Tıpkı hatırlamak gibi. İkisinin de geçmişte asılı kalmasının nedeni buydu. Kıymık gibi batan anılar ve tek bir isim: Güldeste.

“Şaşırtıyorsun. Şimdi gelmeni beklemiyordum,” dedi Âdem hevesle. “Akşam konuşuruz, dedin diye size gelmek için akşamı bekliyordum.”

Timur’un bakışları fotoğraf karesinde uzunca oyalanmıştı. Yeniden Âdem’e döndü. “Nenemin yanında konuşmak zor,” dedi.

“Öyle. Ters ama tatlı kadın.”

Sessizce onayladı Timur. “Nasıl oldu?” dedi Timur aniden. “Yani tüm bunlar, bu çay fabrikası falan. Rize’nin en zengini olmuşsun.”

Gülüşü buruk ama samimiydi. “Hapishaneye girdiğimde beş parasızdım. Bilirsin zaten.” Timur bakışlarıyla onayladı. Ablası üniversite için

ders kitabı alması gerektiğinde zorlandıklarını, bazı günler bayat ekmeği buharda ısıtarak parça parça yediklerini hatırlıyordu. Çocukluğuna dair tek mutlu anları unutmak imkânsızdı.

“Hapishanede bir adamla tanıştım. Harun amca. Yaşlı bir adamdı. Allah razı olsun, kol kanat gerdi bana. Babalık yaptı. Oğlunun işlediği bir suçu üzerine almış ama oğlu yıllar boyunca hiç ziyarete gelmedi. Sonra haberi geldi. Buraları, bu şirketi falan bırakıp yurtdışına gitmiş. Hemen ardından Harun amca hastalandı zaten. Yaşlıydı, ben baktım elimden geldiğince ama toparlanamadı.”

“Ve bütün mal varlığını sana bıraktı, öyle mi?”

“Hayır, ortağı yaptı. Ben hapisten çıktığımda o hâlâ içerideydi. *Eğer bu fabrikayı yeniden toparlarsan işte o zaman sana bütün mal varlığımı bırakırım*, dedi.” Koltuğunda geri yaslandı. “Bir de oğlunun götünü yakmamı istedi.” Ellerini iki yana açtı. “Dediklerini yaptım.”

Etkilenmiş bir şekilde dudak büzdü Timur. Kısa bir sessizlik aralarına kuruldu. Sadece birbirlerine baktılar. Önceden gözlerini kaçırarak küçük Timur artık oldukça dik bakıyordu. Bu, Âdem’in dudaklarında minik bir tebessüme neden oldu.

“Mezarları yaptırmışsın,” diye mırıldandı. Oysa Timur yaptırmak isterdi ama sebep olduklarının utancıyla yeterince yanıp, tutuşurken kaçmaktan başka bir şey yapamamıştı. Korkularını yendi sanırdı. Yanılmıştı. En büyük korku hâlâ yüreğinin orta yerindeydi: Onlarla yüzleşmek.

“Sana bunu borçluydum. Onları bana emanet ettin.” Âdem’in sesinde minnet ve sevgi vardı. “Güldeste’nin emanetine sahip çıkamadım ama senin emanetlerine sahip çıkmak için elimden geleni yaptım.”

Utançla baş etmeye, çenesini dik tutmaya çalışıyordu. “Eyvallah,” diyebilirdi. Sormayacaktı ama kendine engel olamayarak, “Evlenmemişsin,” dedi.

Başını iki yana salladı.

“Evlenmedim.”

“Niye?”

“Zaten evliyim.” Gözleri dalgalandı. Timur’un bakışları parmağındaki ince alyansa takıldı. İnce, eski ve özensizdi ama aynısından ablasında da vardı. Hatırlıyordu. Âdem’in yüzük taktığı eli kalbinin üzerine gitti. “O burada hâlâ hayatta. Nefes alıyor, benimle konuşuyor, kitap okurken benimle okuyor. Yarası derin, hâlâ kanıyor ama ben Güldeste’nin yarasına bile

ihanet edemem, Timur." Sesi ve dudakları titredi. "Ne dirisine ne ölüsüne yüz çeviririm." Yanağına doğru bir yaş ağır ağır süzüldü. Yaşanmışlık ve derin bir kederle yüklüydü. "Öyle sevdim ki onu ben..." Başını iki yana salladı. "Varlığını da yokluğunu da... Ona dair hiçbir şeye ihanet edemem. *Beni sevmeye devam et*, dedi. Son sözüne ihanet edemem. Ondan başkasına *sevdiğim*, diyemem. Onunla kuramadığım yuvayı başkasıyla kuramam."

Timur daha fazla gözlerine bakmadı. Başı önüne düştü. Dişlerini sıkarak genzinde biriken acı zehri yutmayı denedi ama ilk defa bu denli zorlanıyordu. Gözlerini kapatıp dişlerini sıkıttı.

"Ben düşündüm, Timur. Seni düşündüm, Güldeste'yi düşündüm. Hep düşündüm." Yanağına düşen yaşı silerek dikleştirdi. "Ben seni bırakmadım. Ablanı da seni de bırakmadım, bırakmam." Kelimeler acı ve beklentiyle dudaklarından dökülüyordu. Bunlar yıllardır anlatmak istediği şeylerdi. "O şerefsiz senin hayatını da mahvetmesin diye öldürmek istedim. Yoksa sana asla rahat vermeyecekti. Güldeste gibi sana da zarar vermeye devam edecekti. Onu koruyamadım ama seni koruyabilirim diye düşündüm. Gençtim, kördüm. Korunmaya değil, bana ihtiyacın olduğunu görmedim." İleri uzanıp Timur'un baktığı ellerini kavradı. *Kanlı ellerini*. "Affet beni. Lütfen, affet artık Âdem abini."

Gözlerini açıp karşısındaki adamın yüzüne bakmak, Timur için fazlasıyla zordu. Ellerini tutuyordu. Kanlı ellerini. Hayatını mahvettiği adam ondan özür diliyordu. Neden bugün herkes bunu yapıyordu? Öfkeye alıştı o. Hata yaptığında dayak yemeye ve nefret kusulmasına. Sevgi böyle sunulduğunda ne yapacağını bilemiyordu.

"Sen niye af diliyorsun ki?" Bakışlarını ellerinden kaldırdı. Zorla da olsa baktı karşısındaki adama. Sesi sakın ama yorgundu. "Senin hayatını mahveden benim. Sen neden benden af diliyorsun, Âdem abi?"

Âdem ellerini iki eliyle kavradı. Öne eğilerek yaklaştı. "Bana bak!" derken sesi bu defa net ve ağırdı. "Sen Timur'sun. Güldeste ve benim oğlum. Başka hiç kimseyle bir alakan yok. Güldeste'nin elinin değdiği birinin başka bir hayatı mahvetme şansı var mı? Benim hayatım zaten sizdiniz."

Sessiz kaldı. Düşük omuzlarla ve yorgun bir ifadeyle karşısındaki adama bakmaktan başka bir şey yapamadı. Şefkat ve anlayıştan yıllarca kaçmıştı. Çünkü kim ne derse desin içten içe bütün ölümlerden kendini sorumlu tutar, zihni onu aklayacak gerekçeler sundukça sustururdu. Onun için yitip giden canlara bunu borçluydu. Acı çekmeliydi. Bu sevgi gardını düşürüyordu.

“O adamın lanetinden kurtul.” Ellerini sıktı. “Bak, bir hayatın var. İşin var, seni seven bir kadın var. Gözlerinde seni gördüm, senin ona nasıl baktığını da gördüm. Bir geleceğiniz var, oğlum. Bizi mahvetti, seni de mahvetmesine izin verme.”

“Ya laneti hâlâ üzerimdeyse? O zaman ne yapacağız?”

Âdem’in kaşları merak ve endişeyle havalandı. “Anlat. Ne olduğunu bana en başından anlat. Artık ne sen çocuksun ne de ben genç ve güçsüz.” Ellerini daha da sıkı kavradı. “Anlat ki bu defa beraber üstesinden geleyim.”

Timur’un bakışları titredi. Nene haklıydı. Kenan hâlâ yakalanmamıştı ve onun burada olduğu haberi tüm Rize’ye yayılmıştı. Abisinden başka kimseye güvenemezdi. Merkezde bir göze ve kulağa ihtiyacı vardı. Üstelik babanın ona zarar vermek adına yeniden Ahu’nun karşısına çıkıp çıkmayacağına emin olamıyordu. Nene ve o varken imkânsızdı ama ya yokken? Bir şekilde tek görür ve o karanlık gözleriyle ona bakarsa Timur bunu kaldırmayacağını sanmıyordu. Ona değen nefret dolu gözlere alışkındı ama Ahu’ya değen her kötülüğü yakıp yıkmak istiyordu.

“Ölüm,” dedi usul usul. “Onunla birlikte, Âdem abi. Ahu’da.”

Âdem’in titreyen merak dolu bakışlarında artık endişe de vardı. Devam etmesi için büyük elleri daha da sarıp sarmaladı. Kaçmak istediği her an neden ellerine baktığını biliyordu. Elleri büyük ama alışkanlıkları hâlâ küçüktü.

“Beni korudu. *Sevme*, dedim, sevdi. *Yapma*, dedim, yaptı. Sonra...” Başı sola büküldü. “Ölüm yine geldi. Yine bir hayat beni korurken cehennem’in ortasında kaldı, Âdem abi. Kurtardım, aldım onu oradan, çıkardım. Buraya getirdim ama...”

“Peşinizde birileri mi var?”

Başını sallayıp, onaylarken de yorgundu Timur. “Çok detay veremem. Sadece onu saklamam gerek. Ölüm arkasında. Her şeyden, herkesten uzak tutmam gerek. Yaşamam gerek, abi. Kendi hayatım pahasına onu hayatta tutmam gerek. Burası beni saklamadı. Sizin bu memleketiniz bana bir hayat borçlu. En azından onu bana saklasın diye buraya getirdim ama...”

Âdem sorgulamamıştı. Sadece gülümsedi. “Sevdalanmışsın.” Sessizce bunu da onayladı. Gülüşü büyüdü Âdem’in. “Buralarda sevdaluk üçe ayrılır, bilirsin. Senin yüreğin hangisi? Deli mi? Zırdeli mi yoksa hınzır deli mi?”

Timur gülmemişti ama ifadesi daha yumuşak ve ılımlıydı. Delilik yitip giderdi. Bir anlık duygu karmaşasıydı. "Hiçbiri," dedi usulca. "Gayet aklımda başımda seviyorum. *Sizin gibi...*"

Âdem'in gülüşü hem hznly hem de gurur doluydu. Tıpkı Glde-re'sini sevdiği gibi. Deli gibi değil, gayet akly başında... Avcunun içindeki ellere babacan bir şekatte vurdu. "Bu Rize sana bir hayat, bana ise bir sevdadır. Borçlu, oğlum. Borcunu deme vakti geldi. Benim sevdadır hakkımda da şanıdır. Yaşayamadığım ne varsa sevdiğinle yaşa. Saklanmak mı istiyorsun? Saklan. Kimsenin sizi görmesine izin vermem."

Yine sessiz kaldı ama dudaklarında abisine yıllar sonra sunduğu minnet dolu bir tebessüm vardı. Minik ve küçük. Âdem için yıllar önce okulun bahçesindeki küçük Timur'un yanağına kondurduğu pckten farksızdı.

"Yayladan bir süre inmeyin," dedi. "Bir ihtiyaınız olursa beni arayın, getiririm. *Zehiroğlu Rize'ye geri döndü* haberi her yere yayıldı. Bir süre ortaklıkta grnmeyin ki sesler sussun. O eğri sikin mahsulü şerefsizi de kafana takma. Bir daha yaylaya çıkmaya cesaret edemez. Herkesi uyardım. Yanınıza yaklaştığı an bu şehri ona daha da dar ederim."

"Hapisten çıktığında öldürürsün sanıyordum," diyerek tereddütsüz bir ifadeyle paylaştı düşüncesini Timur.

"lmek onun için kurtuluş olur. Bu şehirde sürünerek yaşamaya, her gün azap çekmeye devam edecek."

Tabii azap çekecek bir yüreği ve merhameti varsa, diyemedi. Yine, "Eyvallah," demekten öteye geçemedi.

Âdem'in gülüşü samimi ve içtendi. Yıllar sonra ilk defa yüreğinin orta yerindeki ağırlığın ve yükün bir parça olsa da hafiflediğini hissediyordu. Ellerini geri çekti ama gülüşü karşısındaki adamı sarmalamaya yetti.

"şimdi asıl konuya dönüyorum. Ahu senin karın mı? Değil mi?"

"*Henüz değil.*"

"Yani olacak."

"Kaçınılmaz."

"Sabah hayır, dedi."

"Arada kafası atıyor."

Tek kaşı havalandı.

"Arada mı?"

Timur diğer kaşını havalandırdı. "Sık yaşanan bir ara," dedi.

“Sevdim oni. Senin inadı bile yola getirdiyse korkulur.”

Sessizliği bu defa kabulleniş içindi. Yola mı getiriyordu yoksa yoldan mı çıkarıyordu, emin değildi ama ortada ona giden bir yol kesinlikle vardı. Yüreği kaynıyor, içi akıyordu.

“Gelin kızım o şerefsizi essahtan vursaydı bu iki seti de verecektim ama ıskalamış. Hangisini sever?”

“Gerek yok,” dedi. “Sevmez bunları.”

Âdem’in yüzü ekşidi. “Ula, kari ruhundan heç anlamıysin, he. Her kari takıyı sever, oğlum. Hele de Rize gelini hasır set için kurşun atar, kurşun yer.”

Yavaşça ayağa kalktı. “Benimki diğerlerine benzemez.” Kapıya ilerlerken duraksadı. “Çok istiyorsan çanta al. Onu sever.”

Anında ayaklandı. “Nerede? Hemen alayım gelinime.” Yarım, belli belirsiz bir gülüşle karşılık verdi. Bir adım atmışken Âdem, “Bekle,” deyince duraksadı. Masasına ilerlemiş, çekmecedен küçük, mavi bir kutu alıp yeniden Timur’un önüne dikilmişti. Elini kavrayıp avuç içine sıkıştırdı. “Ahu’ya ver.”

Kutuyu açtı. Ortasında kırmızı, parlak bir yakut olan eski bir yüzüktü. Zarif ama bir o kadar güçlü duruyordu.

“Annenindi,” dedi Âdem. “O da Güldeste’ye bırakmıştı. Güldeste de senin için sakladı.”

Gözlerini yüzükten koparamadı. Lanete inanırdı. İsimlerin, eşyaların ve anıların lanetine. Bu yüzüğü takan her bir can, bu lanete bulanmışken nasıl ona verebilirdi? Ablasının fotoğrafının yanına bile koyamamıştı onu. Annesinin yüzüne ise yıllardır bakamıyordu.

Tereddüdünü görmüş gibi, “Annenden önce Aknene’ninmiş. Güldeste’m anlatmıştı. Aknene annene vermiş ama annen onun istemediği bir evlilik yaptığı için bunu asla takmamış, kendi kızına bırakmış. Güldeste’m ise...” Duraksadı ve yutkunarak devam etti. “O evden annesi olmadan çıktığı için bu yüzüğü asla takmadı. Hak etmediğini, sahibinin o olmadığını söylerdi. Artık sende. Belki de yıllardır asıl sahibini bekliyordu. O yüzden ikisine de dar geldi. Bunu ona ver; asıl sahibine, sevdana.”

Kanı kan, laneti ise belki bu yüzük kırardı. Umut, zihnindeki karanlığın arasında yeşermeye devam ediyordu. Küçük bir ışık, dar bir çıkış görüyordu. Ulaşabileceğine emin değildi ama var gücüyle deneyecekti. Yüreğindeki

deniz artık dingin değildi. Karadeniz kadar hırçın ve gözü karaydı. Sevdası için savaşmaktan başka bir yol yoktu.

“Şu sandalyeyi biraz daha düzgün tutar mısın?”

Parmak ucuyla önündeki sandalyeyi tutan Cihan bir hayli ciddiymi.

“Tutuyorum işte.”

Takmaya çalıştığı lambayla bakişti Biricik. Kolu ağrımişti. Elleri iki yanına düştü. Hincını alamadı, parmak ucuyla sandalyenin arka kısmını tutan, bir yandan ise telefonuna bakan Cihan’ın kafasına tokadı patlatı. “Sana şunu düzgün tut, dedim! Ayakları sallanıyor, düşeceğim.”

Cihan elini kafasına atarken şaşkındı. “Kızım, ne vuruyorsun?” dedi. “Adamakıllı söylesene!”

Ters ters baktı Biricik. “Şu lambayı senin takmam gerekirken beni uğraştırdığın şeye bak,” dedi.

Ciddileşerek, “Travmalarım var diyorum,” dedi. “Neden anlamıyorsun? Bir arkadaşımı elektrik çarpmıştı ve yüzü yamulmuştu. Korkunç.”

Hayretle soludu.

“Ya beni çarparsa peki, geri zekâlı?”

Sırıttı Cihan. “Merak etme, yamuk halinle de güzel olacağına eminim. Ama benim o şekilde hiçbir giderim kalmaz. Biraz kendimi düşünmem laz-” Kafasına bir şamar daha yediğinde sırtışı söndü. “Kızım, ne vurup duruyorsun?”

Günler bir şekilde ilerlerken iki genç hâlâ barakanın içinde saklanıyordu. Önce kavga ediyor, daha sonra gülüyorlardı. Biricik, evi elinden geldiğince yaşanacak bir yer yapmaya çalışıyordu. Tenha, karanlık sokağa bakan pencere önüne çöpün kenarında bulduğu turuncu kadife çiçeğini bırakmıştı. Solmaya başladığı için bırakılmış olmalıydı. Saksısı da paramparçaydı. Oysa dibinde yeşeren bir tohum vardı. Karanlığın içindeki tek renk şu anlık buydu. İçini rahatlatan tek şey ablasının sesini duymaktı. Bu çiçek de ablasından bir işaretti.

Ahuzar’ın büyüdüğünü hissettiği ilk anda yanında olan Kadife’si bir attı. Biricik’in Kadife’si ise bir çiçek oldu.

Cihan gündüz her zamanki ayak işleri için dışarı çıkıyor, akşam geri dönüyordu. Bazen iş olmuyor, barakada pinekliyordu. Bulduğu birkaç kitabı

vakit geçirmesi için Biricik'e getirmişti. O kitap okurken genelde uyuklamayı tercih ediyordu.

“Gerçek bir salaksın!” dedi Biricik.

“Hayatını kurtardım. Ne nankörsün sen!”

“Sürekli bunu başıma kakacaksan gerçekten hayatımı kurtarmış mı oluyorsun?”

“Tabii ki başına kakacağım. Senin için camdan atladım ve kaslı bacağımı zedeledim. Bu benim gibi sportif biri için ne kadar büyük bir fedakârlık, haberin var mı?” Lambayı takma işine geri koyulmuştu. Cihan'ın bütün söylemlerine göz devirerek karşılık verdi. “Bence dünyadaki insanlar, *yapılan iyilik yüze vurulmaz* lafı yüzünden bu kadar nankör. Kim buldu yani bu lafı? Yaptığımı söylemezsem nasıl kıymetim bilinecek? *İyilik yap, denize at*, diyorlar. Tabii ya. Balık doycak, ben yine aç kalacağım. Bunun bana ne katkısı var? Sokakta hayatta kalmak için birinci kural şud-”

Fakat açıklayamadı çünkü zaten sallanan, Cihan'ın parmak ucuyla tuttuğu sandalye daha da sallandı. Minik bir çığlık atarak yana devrilen Biricik'in bir ayağı sandalye üzerinde kalmıştı. Lamba yere düşüp, paramparça olurken kırıkların üzerine yığılmamak, düşmekten kurtulmak için Cihan'ın tişörtünün bir yerini kavradı. O an için neresi olduğunun bir önemi yoktu. Ama her şey çok ani geliyor, dengesini sağlamakta zorlanıyordu.

Yine yere düştü ama tutunduğu tişört sayesinde hızı azalmış, canı yanmamıştı. Duyduğu tek şey kendi çığlığı ve bir şeyin yırtılma sesi oldu. Üzerine devrilen bir sandalye olmayınca gözlerini araladı. Ve yanı başındaki manzarayla elini ağzına kapatmak zorunda kaldı.

Cihan artık sandalyeyi sıkı sıkı tutuyordu. Ama soluk yeşil tişörtünün boğaz kısmından en ucuna kadar beliren yırtık fazlasıyla netti. Başını eğip yırtılan tişörtünün içinden görülen iç çıplaklığına ve kendi göğüslerine baktı. Daha sonra ise Biricik'e. Sessizlik iki saniye sürdü. Sandalyeyi bırakmış, bağırarak kollarını bedenine sarmıştı.

“Ne yaptın, kızım ya?”

Şaşkındı Biricik. Hızla yerden toparlandı. “Özür dilerim,” dedi. “Gerçekten çok özür dilerim. İyi misin?”

İyi değildi Cihan. Namusuyla oynanmış gibi elleri yırtık tişörtünün önünü sıkı sıkı kapatırken en sıkıntılı halindeydi. “Tişörtüm, tişörtüm!” diye ağıt yakıyordu. Biricik, dudaklarını dişlemekten başka bir şey yapamadı. “Yetişin komşular, bu nankör üstümü başımı yırtıyor! Kimlere bıraktın beni, Tulpar abim?”

İleri atılıp ağzını kapatmayı denedi Biricik. “Abartmasan mı?” dedi. “Dikeriz. Hem bu kadar kolay yırtıldığına göre demek ki eski. Sadece da kundum!”

“En sevdiğim tişörttü,” dedi Cihan içli içli. Ellerini geri çekti. Sol kısmı fazlasıyla hasar almış gibiydi. Bakıp ağlamaklı bir ifadeyle kendini koltuğa bıraktı. Göğsü çıplaktı! Ellerini yeniden bedenine doladı.

En masum ifadesiyle izliyordu Biricik. “Lambayı sen çıkıp taksaydın o zaman!” diye diklendi. “*Sandalye sallanıyor, tut*, dedim sana. Parmağının ucuyla tutarsan olacak olan bu!”

“Şu an kim kimi tutmuş gibi sence?” diyerek Cihan da diklendi.

“Özür diledik işte. Ne yapabilirim başka?”

Göz kırpıştırarak mahcup bir edayla göz kırpıştıran kıza baktı Cihan. Bakışlarını çıplak, cılız göğsünde hissedince elleriyle yine bedenini sardı. Temennisi yanaklarının kızarmamasıydı. “Namusumu iki paralık ettin,” diyerek utancını bastırmaya çalıştı. “Allah’ım, kendi evimde bu da mı gelecekti başıma?”

“Abartıyorsun.”

“Susar mısın? Beni acımla yalnız bırak.”

Göz devirdi Biricik. “Gerçekten abartıyorsun,” dedi. Cihan ters ten baktığında dudaklarını dişleyerek susmak zorunda kaldı. Arkadaki odayı söylenerek ilerlediğinde de geri durmayarak birkaç laf daha soktu ama zorlamadan sustu. Yerdeki kırık parçaları temizledi. On dakika sonra Cihan yırtılan tişörtün aynısıyla geri gelmişti. Ama hiçbir yırtılma belirtisi yoktu. “Hani bu yırtılmıştı?”

“En sevdiğim tişört olduğu için...” dedi Cihan yüksek sesli bir imayla. “Aynısından iki tane almıştım.”

Ellerini beline atarken, “Madem bir tane daha vardı, neden ortalığı ayağa kaldırdın?” demek zorunda kalmıştı Biricik.

“Sayende artık iki tane değil, bir tane kaldı.”

“Sen bir delisin.”

“Kimin yüzünden acaba?”

Laf sokmaya devam edecekti ama kapıya ilerlediğini gördüğünde oturduğu yerde dikleşti. “Nereye? Akşam çalışmıyordun hani?” Tek kalmak istemiyordu. Düşünceler zihnini kemiriyor, durmaksızın kötü düşünceleri kulağına fısıldıyordu. Ablası neredeydi? Sesini duymuştu ama gerçekten iyi miydi? Hiçbir kötülüğün ona değmesine izin vermezdi. Yaşadığı şeyler

bu kadar ağırken Biricik her şeyden habersizce yaşamıştı. Yine ondan bir şeyleri saklıyorsa? Peki, ya Irmak? O adamın yanında iyi miydi? *Abim beni sever*, derdi sık sık. Şeytan sevebilir miydi?

Cihan kapının arkasındaki eski askılıktan siyah bir şapka alıp taktı. “Yeni lamba almaya gidiyorum,” dedi. “Hava kararıyor.”

Ben de geleyim, diyecek oldu Biricik ama yuttu. Sık sık dışarı çıkamıyacağını, görülmesinin ablasının hayatını daha da tehlikeye atacağını biliyordu. Belki de o adam yıllarca ablasını onun hayatıyla tehdit etmişti. Hiçbir şey bilmiyor ama artık bilmek de istemiyordu. Tek istediği ayak bağı olmamaktı. Sessizce onayladı.

Cihan kapıdan çıkarken, “Çabuk gel,” diye mırıldandı. Işık yoktu ve hava hızla kararmaya devam ediyordu. “Yemek yaptım. Soğumasın.”

Arkasında kalan kıza göz ucuyla baktı Cihan. Lamba bahaneydi. Utancını gizlemek adına hızla bu evden uzaklaşmalıydı. Ama evin ortasında göz kırptırarak ona bakan sarı saçlı, ceylan gözlü bir kız varken her şey daha da zorlaşıyordu. Hayata gözünü açtığında tekti. Ne bir evi vardı, ne merak edeni ne de yemek hazırlayıp *çabuk gel*, diyeni.

“Yemek mi yaptın?” dedi şaşkın bir alıklıkla.

Tatlı bir mırıltıyla onayladı Biricik. “Makarna,” dedi. Omzunu yukarı kaldırıp indirdi. “Başka bir şey bilmem. Yemekleri ablam yapardı.” Ayağa kalkıp, tebessüm ederek mutfığa ilerledi. “Sen dönene kadar sofrayı hazırlayayım. Ayrıca aynı tişörtten alacağım sana, söz.” Aynı tebessümü bozmadan ilerlemeye devam etti.

Cihan göz kırptırmaya devam ediyordu. Ne yaptığığının ne önemi vardı ki? Yemek, yemektir. Sıcak bir yemek, sofrası ve karşılıklı yiyeceğin bir insan... Mutfığa yönelen kızın arkasından sadece baktı. İçeri girip gözden kaybolduğunda da aynı noktaya bakmaya devam ediyordu. Bu bakış birkaç saniye sürdü. Göğüs kafesinde ince bir batma, sıcak bir dalgalanma hissettiğinde yanağına ufak bir tokat atarak kendine gelmeye çalıştı. “Harbi salaksın, Cihan. Kendine gel, güzel kardeşim, kendine gel.” Bir tokat daha attı. Şapkayı yüzüne indirip hızla barakadan çıktı. Kapıyı kapatırken bakışları camın önündeki turuncu çiçeğe takıldı. Biricik bırakmış olmalıydı. Onun iziydi. Kırık saksıyı poşetlerle bir araya toplamaya çalışmıştı. Renksiz, eski camın önüne hayat gelmiş gibiydi. Cihan aynı tokattan diğer yanağına da attı. “Sana *kendine gel*, diyorum!”

Hızla evden uzaklaştı. Gündüzleri her zamanki gibi bulduğu her ayak işini yapıyor, iş bulamadığı günlerde mahallenin kahvesinde çalışarak

harçlığını çıkarıyordu. On dakika sonra köşe başındaki marketteydi. Bir lamba aldı. Sonra birkaç makarna daha. Belki yine yapardı. Geri dönerken gözünün önüne poşetlere sarılı kırık saksı geldi. Ayakları eve değil başka bir yöne ilerledi. Yarım saat sonra elindeki poşette bir lamba, beş paket makarna ve bir saksı vardı.

“Gerçek bir salaksın,” diye homurdanarak ilerledi. “Neden aldın şimdi bunları? Lambayı al, geri dön, lan! Oldu olacak oyuncak ayı da al.” Aynı dakikalarda gözüne, önünden geçtiği bir oyuncak vitrini takıldı. Aylık tatlı tatlı göz kırpyordu. “Yok, ebesinin amı, Cihan!” diyerek hızla ilerledi. Aniden gökyüzü kararıp yağmur yağmaya başladığında adımlarını hızlandırdı ama İstanbul’u ter ve tozundan temizlemek isteyen gökyüzü, şiddetli gök gürültüsüyle bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Sırılsıklam olmuşken adımlarını hızlandırdı. Baraka su alırdı. Işık yoktu. Şimşek sesleri ise onu korkutabilirdi. Poşetin ağzını sıkıca dolayıp kollarıyla göğsüne sakladı. Bu yaşına kadar her yağmurda bir çatı ucuna siner, bitmesini beklerdi. Üşüdüğünde yerinde kıpırdanır, kollarını ovuştururdu. Bazen kaçmaz, uzun uzun altında dikilirdi. Herkes için hiçken bu yağmur tanelerinin her biri onu es geçmeden bedenine değiyor, yaşadığını hissettiriyordu.

Adı neydi, bilmezdi. Belki de bir adı yoktu. Cihan da değildi. Sadece hiçti. Yaşayan bir hiç.

Ama ilk defa kucağına bir şeyler saklayarak barakasına koşuyordu. Sırılsıklam olmuştu ama umursamadı. Sokağın köşesini döndüğünde adımları yavaşladı. Yağmur hız kesmeden devam ederken on adım ötesinde kalan köşede şemsiyeyle dikilen biri vardı.

Biricik.

Durdu. İleriye gidemedi. Biricik’in ona değen gözleri tanıdık bir sima görmenin ışığıyla parlamıştı. Rengârenk şemsiyesiyle ilerledi. Hatta Cihan’a doğru koştu. Her şey yavaşladı, yağmur taneleri, gök gürültüsü ve Cihan’ın yanaklarından süzülen damlalar ağırlaştı. Birkaç saniye için evren durdu. Biricik renkli bir şemsiyeyle ona koşarken saçları omuzlarından geriye savruldu. Koştu, koştu ve koştu.

Cihan sadece yutkundu.

Tam önüne gelip ayakucuna dikildi. Ayakkabılarının ucu birbirine değerken şemsiyeyi ona doğru uzattı ve ikisini de yağmurdan uzaklaştırdı. “Seni bekliyordum,” dedi nefes nefese kalmış bir halde.

Evren yeniden normal döngüsüne girdi ama Cihan’ın göğüs kafesinde şiddetini artıran bir baskı vardı. “Beni mi?” dedi.

Onayladı Biricik. “Yağmur birden bastırdı. Şemsiye almadan çıkmıştın.” Bakışları tek bir kuru yer kalmamış kıyafetlerinde gezindi. “Çok ıslanmışsın. Hadi, eve dönelim.”

Hareket edemedi Cihan. Varlığının kanıtı olan yağmur damlaları ona değmedi. İlk defa başının üzerinden sıyrılıp gitti. Kanıt karşısındaydı. Ona bakıyordu.

“Hadi!” dedi Biricik. Önünden ayrılıp yanına geçti. Şemsiyeyi ona doğru uzatmaya devam ediyordu. Kolundan çekiştirdi.

Aval aval bakmaya devam eden Cihan bir an için beynine inme indiğini düşündü. Belki de şimşeklerden biri başına düşmüştü ama haberi yoktu. Elektrik çarpması sonucu yamulan arkadaşına fazlasıyla gülmüştü. Şu an bazı çarpmalar sonucu yamulduğunu hissediyordu. “Ne?” dedi alık alık. “Nereye?”

“Eve,” dedi Biricik. “Hadi.”

Hâlâ alıktı. “Ev neresi?” dedi.

“Cihan, sen iyi misin?”

Değildi. Başını belli etmeden, sağa sola sallayarak kendine gelmeye çalıştı. “Kızım, ev mi orası?” dedi. “Baraka!”

Biricik çekiştirmeye devam ederken, “Neyse ne, hadi,” diyerek ilerletti. Yüzünü göstermemek için yere bakıyor, saçlarını yüzüne dökerek saklanmaya çalışıyordu. İçinde bulunduğu durumun ağırlığının farkında olan Cihan zorlamadan ilerledi. Yağmur şiddetini azaltmadan, devam ederken aynı şemsiyenin altında koşar adım ilerlediler.

Barakadan içeri telaşla girdiklerinde gri bir karanlıkla karşılaştılar. Biricik, “Ablam evden birkaç parça eşyasını almamı istedi,” dedi. Islak şemsiyeyi kapamaya çalışıyordu.

“Ahuzar abla ölüp gitmemi istiyor gibi.”

Biricik ıslak ayakkabılarını çıkarıp ilerledi. “Birkaç gün sonra yine sessizce gidelim, olmaz mı?” Tatlı tatlı gülümsedi. “Söz, bu defa gereksiz eşyalarla vakit kaybetmeyeceğim.”

“He, aynen,” diyerek her zamanki silahı olan goygoya sığındı. “Kesin yaşanır bu.” Şapkasını şemsiyenin yanına bıraktı. Gür, ıslak saçlarını parmaklarıyla dağıttı. “Başlayacaksın yine, *şurada bu anım vardı, burada şu bebeğim vardı*, diye ağlamaya. Sonra iki saat *ablam evi temiz isterdi*, diye temizlik de yaparsın. Çöpü de atarız tabii. Bu defa kesin götümüze kurşunu yeriz.”

“Abart, abart. Biraz daha abart.”

Salınarak ilerledi Cihan. Sesini inceltti. “Çok korktum, Cihan. Beni bırakma, Cihan.” Kollarını bedenine doladı. “Sensiz ben ne yaparım, Cihan?” Biricik koluna sağlam bir tokat attığında neşeli bir kahkaha attı. Ciddileşmek için omuzlarını kabarttı. “Çekil bakayım şöyle kenara. Cihancığın şimdi evin lambasını takacak. Seni kötü adamlardan kurtardığı gibi karanlıktan da kurtaracak.” Sandalyeyi evin ortasına çekti.

Küçümseyen bir ifadeyle izliyordu Biricik ama eğleniyordu da. “Tay da giyecek misin?” Kendi kendine güldü. “Cihanman!” Gülüşü kahkahaya dönüştü.

Sandalyenin üzerine çıkan Cihan ters ters baktı. “Nankörlük yapma,” dedi. “Şu poşetten lambayı ver.”

Biricik gülmeye devam ederken poşete ilerledi. İçindeki saksı ve makarnalar lambadan daha çok ilgisini çekmişti. “Bunlar ne?” diye sordu.

Utangaç bir halde elini ıslak saçlarına attı. Bakışları etraftaydı. Karanlık ortam imdadına yetişiyordu. “Öylesine, ıvır zıvır işte,” diye baştan savma bir cevap verdi. “Şu lambayı verecek misin artık? Aşağı inip yine seni buraya çıkarmama iki saniye kaldı. Yaptığım fedakârlığa pişman olmak üzereyim.”

Gülüşü derinleşmişti Biricik’in. Saksıya parmak ucuyla dokundu. Cihan poşeti sıkıca göğsünde sakladığı için ıslanmamışlardı. Çiçek için aldığı emindi. Ve makarnalar... Gülüşünü, dişlerini dudaklarına bastırarak dizginlemeye çalıştı ama zordu. Lambayı alıp Cihan’a ilerledi. “Çiçeğim için saksı mı aldın?” dedi.

Sessiz kaldı Cihan. Gözlerine bir bakıyor, bir kaçıyordu. “Öyle gördüm, aklıma geldi,” diye geveledi. “BİM poşetini saksı yapmışsın. Barakamın seviyesini ne kadar düşürdüğünün farkında mısın?”

Güldü Biricik. “Çok pardon. Fakirliğime ver lütfen, akıl edemedim,” deyip lambayı uzattı.

Lambayı alıp takmak için yukarı uzandı Cihan. “Makarnayı da en pahalısından aldım, haberin olsun,” dedi.

“Yerken daha dikkatli olacağım, emin olabilirsiniz.”

“Ha şöyle, biraz yapılanın kıymetini bi-”

Gerisi gelmedi. Cihan’ın lambaya değen elleri ve başı titrediyordu. Sadece, “Ananı avradını!” dedi. Vücudunda dolaşan akım, minik karıncalar gibi elrinde gezindi. Ve korktuğu başına geldi. Gözlerinde şimşekler çaktı.

Gözlerini araladığında, hemen dibinde adını mırıldanarak yüzünü okşayan yumuşak eller ve telaşla bakan koyu kahve gözler vardı. Sarı saçları yüzünü gıdıklıyordu. Çilleri vardı, belli belirsizdi ama vardı. Gözlerinin önündeki şimşekler minik kalplere dönüştü. Küçük, pembe kalpler...

Sırıttı, çarpıldı, yamuldu.

Hem de her anlamda.

Güneş batmış, Rize karanlığa bürünmüştü. Ama biz hâlâ bütün mağazalara tek tek girmeye devam ediyorduk. Akkadın hep bu anı beklemiş gibiydi. Amacının bütün tanıdıklara *işte dedikodusunu yaptığınız gelinim*, diyerek beni gözlerine sokmak olduğunu girdiğimiz kırkuncı dükkânda algılayabilmişim.

Torunun kız kaçırmış diyorlar, doğru mu, diyen bir teyzenin alnını tam anlamıyla karışlamıştı. Bunun ardından kırk mağazaya daha girmiştik. İhtiyacım olan şeylere bakıyor, fazlaya kaçmamaya çalışıyordum. Elim mini bir eteğe uzandığında Akkadın kalp krizi geçirecekmiş gibi baktığı için sakince uzaklaşmışım. Yüreğine indirmeye gerek yoktu. Sadece dayanamayıp bir tanecik topuklu ayakkabı istemişim. Bir tanecik...

Köydeki düğünde giyerim, dediğimde Akkadın yüzüme öyle boş bir bakışla bakmıştı ki ayakkabıyı geri bırakmak zorunda kalmışım. Yaylada topuklu giymeye çalışmak sadece benim gibi birinin fikri olabilirdi. Güllü lastiklerimle devam edecek gibiydim. En azından küçük topukları vardı.

Ama kasaya geldiğimizde Akkadın o ayakkabıları çoktan almıştı. Poşeti elime tutuştururken yine tersti ama tatlıydı. Gülümsemiştim fakat mahcupiyet hissine engel olamıyordum. Lisede Cemil babadan para istememek için *part time* işlerde çalışmışım. Kimseye bel bağlamamış, kendi ekmeğimi dişimle tırnağımla kendim kazanarak Biricik'e getirmeye çalışmışım. Şu an ellerimdeki poşetler hem sıcak hem de çıplak gibi hissettiriyordu.

Kötü bir niyetle alınmadıklarını biliyordum ama yine de... Fazlaydı işte. Beni aşan bir duyguydu. Ama her şeye rağmen Rize tatlı bir şehirdi. İnsanlar biraz gergindi, bunu inkâr edemezdim ama yadırgamamışım. Oldukça tanıdıktı. En çok dikkatimi çeken şey herkesin Akkadın'a minik bir baş selamı vererek yanından geçmesiydi. Göz ucuyla bana bakanlar da çoğunluktaydı. Fısıltıları duyabiliyordum.

Zehiroğlu gelini.

Neydi bu Zehiroğlu? Hani eski itibarını kaybetmişti? Gerçi kuyumcu da geçirdiğimiz dakikalarda anlamıştım ki mal varlıklarını çok da kaybetmemişlerdi. Yan yana ilerliyorduk. O yaşlı olduğu için ellerindeki poşetleri ben almıştım ama ben ondan daha yaşlıydim. Ve Rize hep yokuştur. Neden çarşı içinde yokuş çıkıyorduk ki? Bayılmak üzereydim.

Gerisinde kaldığımı fark ettiğinde durup bana baktı. Bu yaşta şu atikliği normal değildi. Durup soluklandım. "Akkadın Hanı- yani nene," dedim nefes nefese. "Artık biraz dursak mı?"

Yüzü ekşidi. "Sözde bir de gençsin," dedi. "Boh ettin oni attın kenara!"

Nene, ben vuruldum. Günlerce ateşler içinde kendime gelemeden uyudum. Bunlara ek bir de belimde taşıması zor bir platin var. Sence de gençliğim yeterince yaşlı değil mi?

"El insaf," derken, nefesimi toplamaya çalışarak ilerliyordum. Yaram sızlıyordu. Dün zorladığım için zaten kanamıştı. Umarım bugün de aynı şey yaşanmazdı yoksa elimdeki yara gibi kapanması asırlar sürecekti. Gerçi unuttuğum bir detay vardı: *Benim yaralarım geç kapanırdı.*

"Hani işten kaçmazdın? Noldi?"

Durdum. Omuzlarım ellerimdekilerin ağırlığıyla çöktü. İnadına oynuyordu ki bu yapınca yapamayacağım şey yoktu. Bakışlarım dikleşti. "Kaçmıyorum," dedim tane tane. "Kaçmam." Sert bakışlarıma aynı şekilde karşılık verirken, yanından geçip yokuşun iniş kısmına geçtim. Bu daha kolaydı.

Garip bir ilişki içindeydik. Bazen ikimiz de yumuşak bir ifade kuşanıyor bazen de dik dik bakıyorduk. Arada laf sokuyordu. Karşılık verdiğimde *sok o dilleri içeri*, diyerek yükseliyordu ama öyle bir niyetim yoktu. Aynı şekilde cevap vermeye devam ediyordum. Ama ilişkimiz için kritik bir gün olduğu kesindi. En azından artık yerin dibine sokmuyor, delici bakışlarını kuşanmıyordu.

"Hep de beylik beylik laflar." Yanımda belirmişti. "Yatsan ne geçecek eline? Daha mı hızlı geçecek yaran? Gezen kaplan, yatan tilkiden iyidir."

Sessizce ofladım. "Hayat dersi için teşekkür ederim," dedim. "Ama bu yaşıma kadar zaten bir tilki gibi değil, kaplan gibi geldim, emin olun."

"Ona ne şüphe!" diye homurdandı. Bir elimdeki poşetleri aldı. Dönüp elinden geri alacaktım ama bakışlarıma arkamızda kalan bir bina takıldı. Büyük bir kütüphaneydi. Akşam olmasına rağmen kapısı açıktı. Camlarında

ışıklar parlıyor, üst katlarda pencere önünde oturmuş, ders çalışan öğrenciler görünüyordu. Gözüme takılan ismi oldu.

GÜLDESTE YILMAZ KÜTÜPHANESİ

Başım arkama dönükken ilerledim ama düşünceler daha hızlıydı. Güldeste, Timur'un ablası. Âdem Yılmaz, Güldeste'nin eşi. Yeniden önüme döndüğümde Akkadın üç adım uzağımdaydı. Hızlanıp yetiştim.

"Bu kütüphane..."

"Âdem, Güldeste için yaptırdı," dedi anında. "Yukarıya da bir çay bahçesi mi ne yaptırmış. Boş işlerle uğraşıp duruyor. Aç da bir Yasin oku kızın ruhuna, deyyus. Mezarda kıza çay mı soracaklar? *Rabbi'n kim, kitabın ne, diyecekler!*"

Adımlarım ağırlaştı. Öldüğünü tahmin ediyordum ama yine de içime batan anlamsız ince bir sızı vardı. Bakışlarım yeniden kütüphaneye döndü. Hüzünlü ama canlıydı. Timur anlatmadan sormamakta kararlıydim ama dilimi tutmam zordu.

"Başınız sağ olsun."

Önüne bakarken, çenesini minikçe aşağı eğerek tepki verdi. Hafifçe yutkundüğünü görebiliyordum. Güldeste adı ne zaman geçse hepsinin yüzünde beliren ifade buydu. Timur'un da Âdem'in de Akkadın'ın da. Önce kıızı, daha sonra ise torununu kaybetmişti. Kolay olmasa gerek. Belki ikisi de bir kazada ölmüştü. Ya da çok başka bir şey. Zihnimde dönen senaryolar sonsuzdu. Kadir Töngge denen adama duyulan saf nefret net olan tek şeydi. Adı geçtiği anda Timur'un gözbebekleri buz tutuyordu.

Bir süre sessiz kaldım ama gerçekten zordu. Dilimi ısırmak istiyordum. "Bir kaza falan mı oldu acaba? Hem kızınız hem Güldeste..." Belki de Timur o andan sonra nenesinin yanına gelmişti. *Neneme geldiğimde yeterince büyüktüm*, demişti.

Hemen cevap vermedi. "Hayır," dedi en sonunda. "Farklı zamanlar, farklı hikâyeler. Aynı olan tek şey kaderleriydi." Yokuş bitmiş, çarşının uç kısmına adım atmıştık. Durdu. "Burada bekleyelim, Koçari şimdi gelir."

"Ama geldiğimiz yerden çok uzaklaştık."

"O nerede onu bekleyeceğimi bilir."

Sessizce kabullendim. Ellerimdeki poşetleri yere bırakıp önümden geçen insanları izlemeye başladım. O an aklıma uzun zamandır oynamadığım bir oyun geldi. İnsanları izlemek ve tahmin etmek. En son Tulpar'la sahilde otururken oynamıştım, oynamıştık. Deli olduğumu düşünmeden

bana uyum sağladığı ilk anlardı. Belki de kalbime adını işlemeye başladığı ilk anlar.

Hayır, dedi derinlerden bir ses. Sen onu çok önceden sevmeye başladın. Ağır ağır, haberin olmadan yüreğine işledin. Tıpkı istediği gibi sessizce...

O patlamada yara alan boynuma, şahdamarıma dokunan ilk kişi oydu. Parmak izi şahdamarımda kalmıştı. Onu gördüğümde yaramın deli gibi atması, onun ise yaraya çekilmesi bu yüzdendi. İzler sahiplerini tanırdı. Kalpte bırakılan izler ise birer mühüdü. En derine işler, soluğuna karışırdı. Ben onu bin yıl görmesem bile tanırdım. Bende izi vardı. Şahdamarımda, gözlerimde, kanımda ve yaramda. *Her zerremde.*

Yanımdan siyah pardösülü, kapalı, toparlak bir kadın geçti. Gözlerimi kısıtım. *Uç çocuğu var. Uçu de erkek. Kocası ters bir adam. Kadını sürekli sinirlendirdiği için iki kaşının arasında derin oyuklar var.*

“Ne yapaysın?” dedi Akkadın.

İrkildim. İfademi hızla toparlayıp, “Hiç,” dedim. “Bakıyorum öyle.”

Kınayarak bakıyordu bana. “Burası Rize,” dedi. “Millete öyle dik dik bakarsan noldi, ula, der, tak diye çekerler silahı.”

Zehiroğlu soyadı bile bu yorumu yaptırıyorsa oyunuma son vermiydim. Birkaç dakika daha sessizce dikildik. Akkadın burada beklememi, beş dakika içinde geleceğini söyleyerek yanımdan uzaklaştı. On adım ötedeki bir mağazaya girmişti. Ödemesi gereken fatura varmış ve yeni aklına gelmiş. Gittiğinde zihnimdeki oyuna devam ettim. Bu seferki inatlaşmam Rize'yleydi. Kim çekip vuracakmış, hadi bakalım! Dik dik baktım. Dik dik... En dik...

Hiçbiri silah çekmedi.

Karşımda, beş dükkân ilerimde kalan kozmetik mağazasıyla bakışırken, “Güzel kızım,” dedi kalın bir erkek sesi. Dönüp sol yanıma baktığımda gördüğüm yüz yabancı değildi. Her bir santimine aşınaydım çünkü dün gece tam olarak bu yüzün kafasına silah dayamıştım. Kadir Töngre, Timur’un babası yanı başımdaydı.

Eski, lacivert, mavi çizgili bir gömlek ve keten pantolon giymişti. Ayak-kabıları yırtılmak üzereydi. Dün karanlık yüzünden tam anlamıyla görememiştim. Timur sürekli arkasına iteleyerek buna engel olmuştu. Boyu Timur kadar uzundu ama omuzları çökmüş, heybeti kaybolmuştu. Gür saçları dağınık, göz aldarı halkalı ve mordu. Çok yaşlı olmamasına rağmen yaşından daha yaşlı görünüyordu. İçki kokusu dün gece kadar baskın değildi.

“Merhaba,” dedi ılımlı, babacan bir sesle. Önümüzden geçen birkaç kadın ve adamın bu defa bize baktığını hissedebiliyordum. Herkes bir şey biliyor ve bunun şaşkınlığıyla bizi süzüyor gibiydi.

Göğüs kafesime oturan taş ağırdı. Hem de çok. Nefesim midemin üzerinde sıkışıp kaldı. Duruşumu dikleştirerek toparlamaya çalıştım. *İyi biri değil, Ahu.* Karanlık yoğun. Gözleri boş, nefesi batıyor. Yine de üzerimde dünün mahcubiyeti vardı. Kenan korkusuyla onu kovalamışım ve ıskalamasaydım şu an çok farklı yerlerde olurduk. Dün ona söylediği cümle ise zihnimde yankılanıyordu.

Demek hâlâ gebermedin...

Ama bir şekilde onun babasıydı. Yutkundum.

“Merhaba.”

Gülüşi büyüdü. “Hatırlıyor musun beni?” Konuşması hiç buranın yerlisi gibi değildi. Herkes bazı kelimeleri yutarak söylüyordu ama onun diksiyonu pürüzsüzdü. Perişan görüntüsüyle oldukça zıttı.

“Evet,” dedim sadece. Dün için özür dileme gereksinimi hissetmedim. Ona benziyordu. Anneye, Hülya Kralşan’a.

Büyük, buruşuk elini uzattı. “Dün için kusura bakma,” dedi. “Seni korkuttum. Ben Kadir Töngü. Timur’un babasıyım.”

Ahuzar saklandığı karanlıktan usulca çıktı. Ahu bu eli tutardı. Ahuzar tutmadı. Hoşlanmamıştım. Hem de hiç. Detay bilmeden duyduğum şeyler önyargı duvarını en sağlam şekilde örmüştü. Eline dik dik bakıp yeniden yüzüne bakmakla yetindim.

“Memnun oldum.”

Uzattığı eli geri çekti. Çatlak ve buruşuk olduğu için tutmadığımı düşünmüştü. Avcunu mahcup bir şekilde gömleğine sildi ama hâlâ gülüyordu. “Ben sadece oğlumu ve gelinimi görmeye gelmiştim,” dedi. “Timur’u o kadar uzun zamandır görmedim ki *evlendi*, dediklerinde merak ettim.”

Tepki vermeden bakmaya devam ettim. Ahu duygularıyla hareket ederdi ama Ahuzar mantıktan ibaretti. Gariplik görülmeyecek gibi değildi. Timur merhametli bir adamdı. Nenesine bile bu kadar hürmet ederken babasından kaçması imkânsızdı. Haklı bir sebebi olmalıydı.

“Evi gizlice izlemeseydiniz daha güzel bir şekilde tanışabilirdik.”

“Seni bana göstermezlerdi,” dedi. “Başka çarem yoktu.” Sesi samimiydi ama derilerime dikenler batıyordu. Cevap vermeden karşımdaki adamı süzdüm. Bunu fark ettiğinde, “Sana benim hakkımda ne anlattı?” diyerek

yaklaştı. “Belki de hiç bahsetmedi. Ne dedi? *Babam öldü* mü dedi? Annesi için ne dedi?” Daha da yaklaştı. İçki kokusu artık baskındı. “Annesini nasıl öldürdüğünden bahsetti mi? Peki, ya ablası? Onu nasıl öldürdüğünden bahsetti mi?”

Duyduklarımdan değil, kokudan irkilerek bir adım gerilemek istedim ama ayaklarımı bastığım yerden koparamadım. Şaşkın bir sinirle kaşlanm havalandı.

“Efendim?”

Gülüşü söndü. Nefesi yüzünden kusmak üzereydim. Aniden elimi kavradığında ise şaşkınlığım daha da parladı. “Kaç!” dedi panikle. Gözleri yuvalarında hızla dönüyordu. “Kimse bana inanmadı. *Deli*, dediler ama ben doğruyu söylüyorum. Ondan kaç! Yoksa seni de öldürecek. Doğdu, annesini öldürdü. Büyüdü, ablasını öldürdü. Hepsi onun için öldü.” Elimi sıkıca kendine çekti. “Doğduğunda gördüm. Kendi gözümle gördüm avuçlarındaki kanı. Elleri kanlı onun. Sevdiği herkes ölüyor, dokunduğu her şeyi kana buluyor.” Kendi elini sertçe göğsüne vurdu. “Bari sen dinle beni. Kaç, kendini kurtar ondan. Yoksa sevgisi seni de öldürecek. Ellerindeki kan sana da bulaşacak. Kimse onu sevmemeli, anlıyor musun? Yaşamamalı, yaşamamalı.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanmış, kelimelerim boğazımda düğümlenmişti. Kelimeler dudaklarımdan asırlık bir laneti anlatır gibi korku ve panikle dökülüyordu. Gözleri yuvalarında fırt dönüyor, beni inatla kendine çekiyordu.

Deli! Babası kesinlikle deli!

Elimi elinden kurtarmak için hızla geri çektim.

“Bırak!”

Bırakmadı. Daha da çekti. “Doğduğu gün onu öldürmeliydim. O zaman kimse kurbanı olmazdı. Şehrazat’ım hayatta olurdu, Güldeste’m yanımda olurdu. Beni bu hale o getirdi.” Gözleri daha da büyüdü. “Öğretmendim ben, biliyor musun? Çok iyi bir öğretmendim hem de. Beni bu hale onun laneti getirdi. Öldürüyor, öldüremediğini tüketip bitiriyor. Kurtul onda-”

Gerisini getirememişti. Aramıza kokusunu ezbere bildiğim beden girdi. Dingin deniz... Ama bu defa dingin ve sakin değildi. Yüzünü görme fırsatım olmadı. Birkaç saniye içinde karşımdaki adamın boğazını tek eliyle sıkıca kavramış, beni arkasına alarak onu uzaklaştırmıştı. Şaşkındım. Bunu beklemiyordum.

"Timur," diye soluyarak omzuna dokundum ama teninden avuççığıma değen ateş ilk defa bu kadar sıcaktı. Hiç olmadığı kadar öfkeliydi.

Elini babasının boğazından çekmeden önümden iki adım geriletti. Kralşan'ın beni kapattığı, hayatımı nasıl mahvettiğini bir film anlatır gibi keyifle dile getirdiği depoya geldiğinde de ifadesi vahşiydi ama öfkesi bu kadar sert değildi. Bir aslan gibi pençelerini babasının boğazına geçirerek benden uzaklaştırmıştı.

Kadir Tönce de bunu beklemiyordu. Boğazını sıkan el yüzünden nefes alamadığı için elini onun bileğine sardı. Her şey o kadar ani ve hızlı olmuştu ki önüme nasıl geldiğini, boğazını kavrayıp nasıl gerilettiğini seçememişim.

"Hele bir dokun..." diye soludu Timur. Sesindeki nefret ürpermeme neden olacak kadar baskındı. "Hele bir daha ona parmağının ucuyla dahi bir dokun, Kadir Tönce." Tehdit netti. Sesi itiraza yer tanımıyordu.

Çevredeki bakışlar bize dönmüştü. Arkasından çıkıp aralarına girmek, Timur'u geri çekmek istedim ama izin vermedi. Yana bir adım atmadan diğer kolu beni yine arkasına aldı. Karşısındaki adama öyle büyük bir öfkeyle bakıyordu ki ilk defa bir ifadesinden ürktüm, üşüdüm. Geri durmaz, çekinmezdim ama adımlarım olduğu yere çakıldı.

Bu ifadeyi tanıyordum. Bir başkasından değil, kendimden. Anne denen kadına nefes aldığım her an bu ifadeyle bakmışım. Biricik benden habersizce Kralşan malikânesine gittiğinde Hülya Hanım onu görmesin diye arkama saklarken de yüzümde bu vahşi ifade vardı, elinden tutup kana bulanmış yemek masasından uzaklaştırırken de.

Çünkü bana zarar vermişti. Nefret kusup hırpalamıştı. Bunun yaşattığı acıyı bir tek ben bilirdim. Ve gözümünden sakındığım birine aynı acıyı yaşatmasına asla izin veremezdim.

Kızma Koçari'ye. Çok yalnız kaldı, çok hırpalandı.

Aynı ifadeyle dikiliyordu aramızda. Beni ondan korumaya çalışıyordu. Çünkü *baba*, dediği adamın en büyük zehri ondaydı. Tedirgin bakışlarım gerilen sırtında gezindi. Babasının sözleri bir deli zırvalığından farksızdı.

Doğdu, annesini öldürdü. Büyüdü, ablasını öldürdü. Doğduğu gün onu öldürmeliydim.

Geçmişten annenin sesi zihnimin duvarlarında yankılandı.

Doğmana asla izin vermemeliydim. Hayatımı mahvettin. Senin yüzünden sıkışıp kaldım bu ahıra!

Kendi oğlu boğazını sıkıyormuş gibi Timur'un yüzüne bakarak güldü. "Ne yapacaksın? Öldürecek misin?" Örkürtücü gülüşü solarken gözleri irileşti. "En iyi bildiğin şeyi mi yapacaksın? Yap, öldür beni de!"

Dişlerini sıkıyordu. Çenesi kasıldı. Bir gözünü belli belirsiz seğirirken başı usulca sola büküldü. Kendi içinde savaşıyor gibiydi. Birkaç saniye sonra elinin altındaki bedeni hızla geri itti. Kendi oğlunun elleri boğazından ayrıldığında gerileyen Kadir Töngce sarhoşluğunun da etkisiyle dengesini sağlayamayarak yere düştü. Timur işaretparmağını yerdeki adama doğru ağır ağır kaldırdı.

"Karıma yaklaştığın an..." diye dişlerinin arasından öfke kustu. "Bu dileğini seve seve gerçekleştiririm."

Hızla arkasını dönüp elimi kavradı. Babası, "Kanlı ellerinle mi dokunuyorsun karına?" dediğinde adımları olduğu yere çakıldı. Gözlerini kapatıp başını yine sola eğdi. Zihninde dönen başka ses ve görüntüleri susturmaya çalışıyor gibiydi. "Seviyor musun onu?" dedi bu defa babası. "Senin sevgin ölüm, lan! Senin adın bile ölüm, köpek herif!" Yerden zorla toparlandı. "Mahvettin beni, mahvettin her şeyi. Şimdi de başkasının hayatını mı mahvedeceksin?" Sağa sola sendeledi. "Yıllardır geberip gitmeni bekliyorum. Yıllardır bekliyorum." Geriye düşecek gibi olduğunda zorla toparlandı. Sarhoşluğu her zerresini ele geçirmiş gibiydi. Damarlarımdaki kanım donup kaldığını hissettim. Kelimeleri kurşun değil, bıçak kesikliğiyle eşt. Benim dahi canımı yakmıştı. Geçmiş zihnimde dalgalandı.

Ben ölümünden başka bir şey getirmem, Ahu...

Bana bu kadar güvenme.

Beni tanımıyorsun.

Sandığın adam değilim.

Umudumsun, demiştim. Gözlerinde beliren titremeye o an anlam verememişim ama şu an netti. Daha fazla dayanamadım. Olayın içeriğine dair hiçbir fikrimin olmaması umurumda değildi. "Ne diyorsunuz siz?" diye çıkışarak ona doğru bir adım attım ama Timur anında durdurdu. Gözlerini hâlâ açmamış, sırtı babasına dönükken dişlerini sıkıyordu. Beni yeniden önüne çekip saklamayı denedi. Artık bize dönen bakışlar artmıştı.

Kadir Töngce'nin bakışları bana döndü. "Seni de öldürecek," dedi. "Annesini ve ablasını öldürdü, diyorum. Seni de öldürecek. Kaç! Kurtar kendini ondan."

Hem sarhoş hem hastaydı. Belki de yıllarca bu adamla yaşamıştı. Belki de... İhtimallerin her biri daha da can yakıyordu. Bakışlarım karardı. Çenem

dik, ifadem her zamanki gibi kor bir alevdi. "Ölmem gerekirse, ölürüm," dedim. "Ve bunu oğlunuz için yapacaksam asla pişmanlık duymam. Siz beni merak etmeyin."

Sarhoştur. Kendi kendine saçma sapan şeyler mırıltırken tamamen yere devrildi. Zihnimde patlayan trafolar gurur ve sabır dinleyecek halde değildi. Elimi sıkıca kavrayarak, arkasına bakmadan ilerledi. Birkaç adım için ona uyum sağladım. Ama üç adım sonra durmuştum. Öfke, sabırsızlık, kurnalık ve merak. Her şey birbirine karışmış bir haldeydi. Dönmedi bana.

Elimi geri çektim. "İnadın da sabır da artık umurumda değil!" Dişlerimin arasından, sesimi yükseltmemek için yoğun çaba harcayarak konuşturdum. "Bana bugün, burada, şu dakika her şeyi anlatacaksın, Timur. Kendine dair ne varsa anlatacaksın!"

Yine sessizdi. Sessiz ve yorgun. Bana baktı ve kısa bir an gözlerini gözlerimden kaçırmadı. Bu defa itiraz etmedi. Başını sessizce aşağı yukarı sallayarak söylediklerimi onayladı. Gövdesindeki yorgun deniz öfke ateşimi yutarken yeniden elimi kavradı ve ağır adımlarla ilerletti.

"Nereye?"

Durmadı. Devam etti. Verdiği cevap yaşanmışlık ve ızdırap doluydu. "Mezarlığa..." Devamı var gibiydi ama getirmede. Yine sessiz bir kelimesi vardı ve ilk defa bu kadar ağırdı.

Mezarlığa. Ahu. Sana kendime dair ne varsa anlatmaya, mezarlığa...

Yürüdük. Caddelerden, yollardan el ele geçtik. Ne o konuştu ne de ben soru sordum. Renkli evleri, insanları ve yeşil caddeleri geçtik. Büyük bir mezarlıktan içeri el ele girdik. İssiz ve sessizdi. Karanlığın içine elimi bırakmadan dimdik ilerliyordu. Adımları en az buradaki ölümler kadar sessizdi. Üç mezarın önünde durduk. Mezarlığın etrafını sarı sokak lambaları aydınlatıyordu. İsimler ise bir o kadar tanıdık.

Elimi bırakıp en baştaki mezarın önüne ilerledi. Sadece orada dizleri yere değdi. Ablasının mezarının önünde diz çöktü. Kaburgalarıma dolan hüznün ve acı onun içindi. Gözümde o kadar güçlüydü ki canımı yaktı bu hali. Minik adımlarla ilerleyip yanına çöktüm. Bakışlarım yüzündeydi. Başını kaldırıp mezarlara bakmıyordu. Omuzları çökmüş, küçüldükçe küçülmüştü.

"Tanış, Ahu," dedi ilk defa duyduğum kurnık sesi. "Yaşamamın bedeli olan canlarla tanış."

Baktım. Üç mezarda da gözlerim ağır ağır gezindi. Yaşam, ölüm kadar karanlık, ölüm ise yaşam kadar acı verici olmalıydı. Yaşam kokuyordu

toprak. Pişmanlık, kursakta kalan hevesler, hayaller ve yarım kalan hayatlar.
Mermer zeminde yazan üç isim vardı.

Şebrazat TÖNGE

Güldere YILMAZ

Bebek YILMAZ

Annesi, ablası ve...

Ablasının bebeği.

Ve içinde biriken, omuzlarına yük diye bırakılan, kelimelerini ondan alan, kalın bir duvar ardına saklayan, *ölüm* diye üzerine giydirilen, *lanet* diye kulağına mırıldanan ne varsa ağır, durgun ve yorgun bir kırılganlıkla anlatmaya başladı. Bütün nefreti, kini, umudu ve onu; heybeti arkasında kimsenin görmediği gerçek Timur'u.

Düzenleme

Ny.ozlem

2. BÖLÜM

*“Bir masal senin ömrün, tükenip bittiği gün,
Gölgelerde kalıver...
Donunca sıcak kanın,
Bir ölüm kervanının peşine takılıver...”*
-Halit Asım

TİMUR TÖNGE'DEN;

Derin bir sessizlik.

Zihnimdeki tek ses buydu: Derin bir sessizlik.

Sesini, kokusunu ve sevgisini unutamadığım o beden yıllarca bu sessizliği fısıldamıştı kulağıma. Oyun sanmıştım. Beni nefret ve öfkeden saklayan bir kalkan olduğunu yüzüme yediğim tokatlara, sırtıma, karnıma ya da belime gelen ağır darbelere bir *ah* bile demediğimde öğrenmiştim. Sessiz olursak o adam beni görmeden giderdi. Görmezse öfkelenmezdi. Kızmaz, vurmazdı. O zaman ablam ağlamaz, önüme siper olmak zorunda kalmazdı.

Sustum. Kendim için değil. Ablam için.

Saklandım. Kendim için değil. Ablam için.

Doğduğum lanetin içindeki tek aydınlık, başımı okşayan, beni geceler boyu göğsünde saklayan koku için.

Kulağıma fısıldanan laneti sessizliğimle kırabilirim, sessizce onu seversem hep elini tutabilirim sandım. Önüme bırakılan, payıma düşen nefret öyle ağırdı ki görünmez olursam nefret beni görmez sandım. Sessizlikten kalın bir duvar inşa ettim. Her bir taşı sustuklarım kadar ağırdı. Arkasına sindim. Tek bildiğim şeyi yapıp ablamın elinden tuttum. Sadece onu yanıma çektim. Bunun bizi koruyacağına inandım. Ama elimin altındaki toprak geçmişte kalan umutlar kadar soğuk ve sertti.

Yeşille dalgalanmış ela gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Hemen dibimden bana bakıyor, dikkatle izliyordu. Mezarlığa girdiğimiz andan beri nefesini dahi sessizce alıyordu. Ama gözlerindeki ateşi görebiliyordum. Haklıydı. Sik herifin tekiydin. Sevda ne bilmeden onu da bu ateşin içine çekmiş, daha sonra da yine saklanmaya çalışmıştım. Alışkanlıklar öyle keskin, sustuklarımla inşa ettiğim duvarlar öyle ağırdı ki dönüp dolaşıp aynı yere sığınacak kadar korkaktım.

Ama oydu işte, *Ahu*. Benim olan tek şey. Bana böyle bakan tek göz. Sıkıca sarılan tek ten.

İçimde kaynayan tek his, bunca yıl sonra yaşadığımı hissettiren nefesti. *Sen umutsun*, diyordu. Bilmezdi, asıl umut oydu. Ama kelimeler hâlâ ağırdı. O kadar çok susmuştum ki kendime dair anlatacak bir şey arandığımda zihnimde beliren tek şey yine derin bir sessizlikti. Ezberletmişim kendime. *Timur Töngge bir hiçti. O, bir hiçe âşık. Ben ise onun her zerresine.*

“Tanış, *Ahu*,” diyebildim en sonunda. “Yaşamamın bedeli olan canlarla tanış.”

Sadece ablamın mezarının önüne gelip onun toprağına dokunabilmişim. Diğerleri ağırdı. Buz gibi soğuk ve bıçak gibi keskin. Mezarın önüne ağır ağır çöktüm. Ablam hep boyumun onu geçmesinden korkardı. Geçmişti ama görmesine izin vermedim. Küçülebildiğim kadar küçüldüm önünde. Anne ve bebeğe yine bakamadım. Bana bırakılan bu hayatı bok gibi yaşamıştım. Zihnimde yüzleri olmayan nefeslere karşı hissettiğim tek şey derin bir mahcubiyet ve utançtı.

Ahu’nun da yanıma çöktüğünü hissettim. Kısa soluklar alıp veriyor, gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Çok kelimem vardı aslında. Ama hepsi paslanmıştı. Ne diyecektim? Nereden başlayacaktım? Kimdi ki Timur? Kendime dair hatırladığım ilk şey neydi?

Yine derin bir sessizlik...

Bakışlarım en baştaki mezara takıldı. **ŞEHRAZAT TÖNGE.**

Hangi çocuk nefes aldı diye annesi ölürdü?

“Anne,” dedim usulca. “Babayla kaçarak evlenmiş.” Hiçbiri bana ait değildi. Ne anne ne baba. Bir tek ablam vardı, artık olmayan. Bir de o. Yokluğu ölüm olan. Ay ışığı, gözlerini koyulaştırmıştı. Dikkatli bakışları sadece bendeydi. Böyle bakmasaydı, umutlu, ıslıl ıslıl, yeşil yeşil... Göğüs kafesim bu denli sıkışmazdı. Beni bir mucize sanmasaydı, varlığından haberimin olmadığı bir his ona doğru dört nala koşmazdı.

Devam et, der gibi bakıyordu. Bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. Ne diyecektim? *Dayak, küfür, hakaretle büyüdüm. Yıllarca ablamın arkasında saklandım ve en sonunda onu da bebeğiyle yok ettim mi?* Onu buraya getirmiştım ama neyi, nasıl toparlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kendime dahi anlatamadıklarımı nasıl kelimelere dökecektim?

Elini kavrayıp kendime çektim. Yara izi olan avcuydu. Sıkıca kavradım. Bırakmadım. Bırakamazdım. Yapamazdım. Ondan güç almayı denedim. Avcundaki ateşten ve ruhundaki güçten bir parça istedim. Bu kadardı işte Timur. Hâlâ bir şeylerin arkasında saklanacak kadar korkak.

“Baba eskiden tarih öğretmeni idi.” Kelimeler ağır ağır dökülüyordu. “Herkes tanır, severdi. Çok da iyi bir öğretmenmiş, öyle diyorlar.” Ben bilmezdim. Gördüğüm tek şey kırmızı gözler ve leş gibi kokan nefesti. Sadece eline baktım. İnce parmaklarına ve artık çıkan bordo ojelerine. Ne ona bakabildim ne karşımdaki mezarlara. “Anneyle severek evlenmişler. Çok severlermiş birbirlerini. Yani ablam öyle anlatırdı.”

Anılar iğne gibi zihnime battı. Küçük bir yatağa, ablamın kucağına sokulmuşum. Sıcak, güvenli ve huzurlu.

Ablam, babalar hep böyle midir? diye sormuştum.

Nasıl yani? demişti.

Sessiz kalmıştım ama beni anlayacağını biliyordum.

Hayır, demişti şefkat dolu sesi. Babalar böyle değildir. Bizim babamız da böyle değildi. Sadece... Gerisini getirememişti. Dudaklarını dişleyerek beni yeniden göğsüne çekmiş, saçlarıma derin bir öpücük bırakmıştı. *Sana anne ve babamızın tanışma hikâyesini anlatayım mı?*

Anlatırdı. Hevesle dinlerdim. O zamanlar bir masal gibi gelirdi. Masal ağır ağır öfkeye dönüşmüştü. Herkese bir aile sunan bu hayat, bir bana mı dardı? Ellerim ve dudaklarım sigara arandı. Duman, bok gibi düşünceleri bir nebze de olsa yok ediyordu. Ama onun parmaklarına dokunarak bu isteği bastırmaya çalıştım.

“Yıllarca mutlu yaşamışlar,” diyen sesim duygudan yoksundu. Hepsini öldürelili uzun zaman olmuştu. Benim için sıradan bir hikâyeden farksızdı. Bakışlarımı parmaklarından ayırıp bir kez daha aynı mezara diktim. *Şehrazat...* “Sonra ben doğmuşum. Anne beni doğururken ölmüş.”

Bu defa sessiz olan oydu. Rüzgârın uğultusu bile onun nefesinden daha gürdü. Beni bölmek istemediğini biliyordum. Ben de bunu istemiyordum. Bir kere daha susarsam her şey yitip gidecek gibiydi. O, ne kimseydi ne de hiç kimse...

"Baba hep avuçlarımin içinde kanla doğduğumu söylerdi. Annenin kanıymış. Ben doğdum diye o gitmiş. Karısını ondan çalmışım." İlk defa sesli dile getirdiğim gerçekler yüzünden ağır ağır yutkundum. "Nefret eder benden, sen de gördün zaten." Göz ucuyla baktım. Bakışları dalgalanmaya başlamıştı.

"Bu yüzden mi?" diye mınıldandı. "Annen sen doğarken öldü diye mi bütürün bu nefret?"

"Hayır. Yıllarca kulağıma fısıldadığı bütürün lanetleri gerçekleştirdim diye."

Kaşları çatıldı. İfadesi ateşle parlarken başıma bela çilleri yüzüne düşen yıldızlar gibiydi. "Kadir Töngge önceden de içermiş ama karısı öldükten sonra daha çok içmeye başlamış. Her akşam eve sarhoş gelirdi. Kendime dair hatırladığım ilk şey içki kokusu." Yeniden bakışlarımı mezarlara çevirdim. "Karısını ondan aldım diye benden nefret etti. Belki başka sebepleri de vardı, bilemem."

Şaşırmamıştı. Kendi annesi tarafından ölüme gönderilmişti. Anları bilirdim. Sessizliğimin içine sızmasını sağlayan, denk düşen bu acıları Dert bilmeyene dert anlatılmazdı.

"Bakma şimdi bu halde olduğuna. Bir zamanlar takım elbisesini üzerinden çıkarmazdı. Çalışma odasında büyük bir kütüphanesi vardı. Her çeşit tarih kitabı bulunurdu. O evde yokken gizlice o odaya girer, kitaplara üzerindeki resimlerden içini tahmin etmeye çalışırdım."

"Benim, insanların hayatını tahmin etme oyunum gibi."

Ona baktım. Burukça gülümsüyordu. Karşılık vermek istedim ama zordu. Yine de başardım. Herkese sırt çevirip bir ona gülümsedim. Acısı denkti. Defalarca kırmama rağmen bir kere bana sırtını dönmemişti. Paramparça etmiştim. Yine de benim gibi bir adama *umut*, demeye devam etmişti. Başımı aşağı eğip minik bir hareketle onayladım.

Senin gibi.

Sessiz kelimemi duydu. Her zaman duyardı. Beni tanıımıyorken bile. Asıl mucize ona ait her şeydi. Gülüşü derinleşti.

"Ben bunu yaparken *bize ne başkasından*, demiştün."

"Görüntü yanıldır, Ahu. Ne ben kitapların içini bilebildim ne de sen insanların içini." Gece kadar karanlık toprağa baktım. "Kadir Töngge de öyleydi. Herkes onu saygın bir öğretmen, annesi olmayan iki çocuğuna bakan bir baba sanırdı ama kapıların ardında bambaşka bir adamdı. Her akşam

sarhoş gelirdi. Gördüğü tek şey ise bendim. Sesimi duymaya tahammülü yoktu. Sustum ben de. Bazen saklanırdım. Bazen nefes sesimden yakalardı." Ayak bileğimdeki parmakları hâlâ sıcaktı. Tıpkı tenime değen ateş gibi.

"Dövüyordu," dedi kısık sesi. Soru sormuyor, öyle olduğunu biliyor ve onaylatmak istiyordu.

Gözlerimi mezarlardan ayırmadım. Utanç duygusu yaşadıklarına mıydı yoksa âcizliğime mi bilemedim. Sessizliğimle söylediğini onayladım.

"Ablan?" dedi.

"Onu severdi. Anneye benzediğini söylerdi. Kıyamazdı. Ama bana nefreti öyle fazlaydı ki görmeye bile tahammül edemezdi. Döverdi, söverdi. Bazen..." Gerisini getirmeden önce duraksadım. Ama susmadım. İlk defa susmak da istemedim. Yine de her şeyi anladığı gibi bunları da anlayamaz mıydı? "Eline ne geçerse fırlatırdı. İçki şişesi, sandalye, kitap. Şanslıysam odaya kaçma fırsatım olurdu. Hızlı koşmak zorundaydım. Bir kere düşsem ya da tökezlersem yakalardı. Sonrası..."

Sonrası gelmedi. Utanç ağırlaşıyordu. Omzuma değen dudaklarını hissettiğimde gözlerimi kapamak zorunda kaldım. *Buradayım*, diyordu. *Drum et*.

"Zorla annenin fotoğrafına bakarmaya çalışırdı. Hep aynı şeyi bağırdı. *Sen öldürdün, ona bak. Ellerin kanlı. Ona bak.*" Gözlerimi açıp omzumdan bana bakan yeşilliklere döndüm. "Bakamadım, Ahu. Ben yıllarca beni doğuran kadının yüzüne bakamadım. Öyle bir işledi ki lanceti beynime, el kadar çocukken bile öyle inandım ki kendi annemi öldürdüğüme, elimde kan olduğuna, bu siktiğimin ellerini yıllarca yıkadım da yıkadım."

Yeşiller daha da buğulanıyor, gecenin karanlığında parlıyordu. Bir kere daha omzumdan öptü. *Bırak*, diyordu bütün yükleri, *bırak*. Peki, geri nasıl toplayacakum?

Bir kere daha aynı yeri öptü, *omzumu*. Bu defa da *beraber toplayınız*, der gibiydi.

"Beni ablam büyüttü." Bakışlarımı gözlerinden koparıp mezara, ablama baktım. "Yedirdi, içirdi, giydirdi. Hastalandım, başımda bekledi. Kendi derslerini bırakıp bana ders çalıştırdı. Her gece üşenmeden kitap okudu. Elimi bir saniye bırakmadı. Babadan korumak için kucagından bir saniye bile ayırmadı. Hakaretlerini, küfürlerini duymayayım diye kulağımı kapar, ninniler söylerdi. Nahifti. Kırılğandı ama baba bana yaklaşırsa turnaklarını öyle bir çıkarıyordu ki arkasına sinmekten başka bir şey yapamıyordum. Nefretle aramdaki tek duvardı."

Yokluğunu ve bıraktığı acıyı anlatacak kelimem yoktu. Böyle bir yokluğu dolduracak cümle de.

“Çok çalışkandı.” Dudakları kolumdan ayrılmıştı ama bakışlarının bende olduğunu biliyordum. “Sürekli kitap okurdu. Birlikte yapardık her şeyi. Elinden geldiğince beni yanından ayırmazdı ama o da çocuktü. Çocuktan anne olur mu? O bana oldu. Kendi çocukluğunu, gençliğini unutup sadece bana baktı, beni sakladı. Gece bile yanından ayırmadı.” Buruk bir tebessüm belirdi dudağımın ucunda. Hatta acı. “Bacaklarını bacaklarıma sıkıca kenetleyip öyle uyuturdu. Gelip bana zarar vermesin diye kendi hep kapı yönünde yatar, beni duvar dibine saklardı.” Gülüşüm bıçak değmiş gibi söndü. “Olur da baba kapıyı kırıp içeri girerse ilk darbe ona gelsin diye kendini bana duvar yapardı.”

Üzerime yüklenen anıların ağırlığıyla sustum. *Sonra düşünürüm, sırası değil, geri at Timur, boş ver*, dediğim her anı buradaydı. Zihnimdaki en derin mezarda. Ablamın avuçiçi sıcak, parmak uçları hep soğuk olurdu mesela. Yanaklarında güneşte parlayan ayva tüyleri, sol işaretparmağında ise minik bir ben vardı.

“Ama yine de bir şekilde yaşıyorduk. Ablam bize ait bir dünya kurmuştu. Baba görmesin diye beni o dünyanın en sessiz köşesine saklardı. Bazen bir dolap, bazen yatağın altı, bazen de okulun önü.”

Canın yandı mı diyebilirdi. Ya da *korktun* mu? Bu, utancı artırmaktan başka bir işe yaramazdı ama hiçbirini demedi. “O da okumuyor muydu?” dedi. “Güldeste yanı.”

Başımlla onayladım. “Üniversiteye başlamıştı. Edebiyat okuyordu. Öğretmen olacaktı. Evden beraber çıkar, akşam beraber girerdik. Ablam yokken o eve adım atmam demek, cehenneme düşmem demektü. O da beni yanından asla ayırmazdı.” Yutkundum. Mecburdum. Sustuklarımı toparlamak zordu. “Ayşe nene diye bir yan komşumuz vardı. Yaşlı bir kadındı ama okula başlayana kadar bana o baktı. Hayal meyal hatırlıyorum. Ablam okuldan gelir, beni oradan alırdı. Bizim evde televizyon yoktu. Olsa da baba varken ses çıkaramaz, açamazdım. Ayşe nene, yedi yirmi dört Kadir İnanır filmleri izlerdi. Ben de oturur, onunla izlerdim.” Göz ucuyla baktım. “Kadir İnanır’ın kocası olduğuna inanıyordu.”

Buruk gözleriyle eş bir tebessüm dudaklarına kuruldu. Minik ama içtendi. Bu, devam etmem için gerekli cesareti değilse bile yeterli gücü verdi. En başından hissettirdiği buydu zaten: *Sözkonusu o ise her şeyi yapabilme gücü* Garipti. Ama bir o kadar da sıcak. Onun gibi. Gözleri, dudakları ve

elleri gibi. Boynu ve avuççindeki yaralara bıraktığım her öpücük, yanında olmadığım günler için birer özürdü. Hiçbir zaman bilmeyecekti.

“Âdem abi...” dediğimde bakışlarımı ondan kopardım. Bu şekilde bakmaya devam ederse derdi kederi siktir edip öperdim. Yeniden ona baktım, onlara. Anne, abla ve bebek. “Ayşe nenenin torunuydu. Birlikte yaşarlardı. Bana Ayşe nene baktığı için sık sık görüşürlerdi. Ablam görmezdi ama ben Âdem abinin, ablama nasıl baktığını hep gördüm. Gizlice ablamın okuduğu kitapları okumaya çalışırdı. Ablam ne zaman çantamı taşıyacak olsa elinden alırdı. Hayal meyal ama beni bile o kucaklardı. Ablama taşıtmazdı.”

Anılar mutlu bir hüznle kaplıydı. Tozlu ama sıcak. Bakışlarım kara toprakta, zihnim ise o andaydı. İkisi de benim görmediğimi sanırdı ama görmüştüm. Birbirlerine nasıl baktıklarını, ablamın Âdem abiyi gördüğündeki utangaç hallerini, perdenin ucundan yoldan geçiyor mu diye bekleyişini, onu gördüğünde elimi daha çok sıkışını ya da kızaran yanaklarını saçlarının arasına gizleyişini anbean izlemiştim.

Belki de Timur sessiz bir anı bulutundan ibaretti. *Hüzün ve acı yüklü sessiz bir bulut.*

“İzledim,” dedim sakince. “Beni büyütürken küçük bir sevdayı da nasıl büyüttüklerini izledim. Eğlenirdim onları izlerken. Baba da gelmezdi aklıma, anne de ev de. Birbirlerine öyle güzel bakarlardı ki...” Kelimeler boğazıma battı. Çaldığım hayaller ve hayatlar ise omuzlarıma. Başım önüme düştü. “Evlendiler sonra.” Yeniden önüme baktığımda çenem daha dikti. “Baba izin vermedi. Ablamın gelinliğini yırttı.”

Derin bir soluk verdiğini duydum. Canı yanmıştı. Ablamın da yanmış olmalıydı. Güçlü bir hafıza en büyük cezaydı. Her anı, silmek istediğim her acı, *sonra düşünürüz*, dediğim her şey yerli yerindeydi. Zamanında düşünülmeyen şeyler ağırlaşmış ve kararmıştı. Yırtılan gelinlik, babanın beni köşeye savuruşu ve ablamın gözünden usul usul süzülen bir damla yaş zihnimde netti. O zamana kadar onu ağlarken hiç görmemiştim. Baba söverdi. O gülerek kulaklarımı kapatırdı. Baba döverdi. Yaralarımı temizlerken yüzümün her santiminden öperdi. Baba nefret kusardı. Koynunda öyle bir saklardı ki tüm nefret yok olup giderdi.

Küçük Timur’un dünyada gördüğü ilk kadın oydu. En güçlüsü de en güzeli de.

Sessiz bir nefes aldım. “*Evlenebilirsin*,” dedi baba. Âdem abi okumadı diye ablama göre değilmiş. Rest çekti ablam. Aldı o gün beni, gittik Âdem abinin kapısına.” Gözlerini görmek istiyordum. Güce ihtiyacım vardı. Ona

döndüm. *Hiçbir mücevher takmasına gerek yok, onun gözleri yeter, diyor
şaire de siktir git*, demiştim ama geri alıyordum lafımı. Görüntü tam olarak
buydu. “Dikildi Âdem abinin karşısına, *şimdi evlenelim*, dedi!”

Kaşları havalandı. İfadesi yine hüzünlüydü ama gülümsüyordu. “Ablam
mı evlenme teklifi etti yani?” diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. “Tuttu Âdem abinin elinden, götürdü
nikâh dairesine. Sadece üçümüz vardık. Ablam, ben ve Âdem abi. Sessizce
evlendiler.” Önüme döndüm. Kara toprağa, mezar taşlarına ve geceye. “Ge-
linlik bile giyemedi ablam. Beyaz bir elbiseyle evlendi. Ama mutluydu. Bili-
yordum. İlk defa böyle gülüyordu. Sesinde kuşlar vardı sanki. *Âdem*, derken
bile ayrı bir neşeli çıkıyordu sesi.”

“Sevmiş,” dedi sadece.

“Çok...” diyebilirdim. Anlatacak daha fazla kelimem yoktu. “O evden
ayrıldık.” Yerden bir parça toprak alıp avcumun içine hapsettim. Ufaladı-
kça ufaladım. Tıpkı yıllardır kendime yaptığım gibi. “Âdem abilere yer-
leştik. Ev alacak paraları yoktu. Hatta eve yemek alacak bile paraları yoktu.
Ayşe nene ölmüştü. Âdem abi düzensiz işlerde çalışıyor, ablam üniversiteye,
ben ise kendi okuluma gidiyordum. Ama mutluyduk.” Sesim sandığımdan
daha kırılgan çıkmıştı. “Mutluyduk, Ahu. Bazı akşamlar bir üzüm ve ekmek
yerdik. Âdem abi faturaları ödeyemezdi, elektrikler olmazdı. Defter yok
diye aynı defteri siler siler baştan yazardım ama mutluyduk, anlıyor musun?
Mutluyduk!”

Öfkeliydim. Kendime ama en çok da hayata. Bu kadar nefrete ve kana.
Her şeye öfkeliydim. Başını sallayarak, anladığını belirtirken gözlerindeki
bulutlar artmıştı. Ağlamamak için kendini sıkıştırmaya emindim. Bu ifadesini
de ezbere biliyordum. Oysa kendi derdine bile zorla ağlardı.

Öfkemi dahi *sonra düşünürüz*, diyerek geri atmıştım ama yıllardır hatta
asırlardır kaynıyordu içimde. Sesim ilk defa çıkarmaya çalıştığımdan daha
gür ve öfkeli çıkıyordu. Belki de suskunluğum hep bu anı beklemişti. Tıpkı
bu zamana kadar düşünmediğim her şey gibi. “Gülüyorduk, yemek yiyor,
birlikte oyun oynuyorduk. Âdem abi şakalar yapardı, ablam kahkahalarla
gülürdi. Okula hevesle giderdim. Sabah gülerek kalkardım, Âdem abiyle
şakalaşıp ablamı öperdim. Mutluyduk, anlıyor musun Ahu? Mutluyduk!”

Onaylatmak istediğim o değil, kendimdi. Mutlu hissettiğim an karanlık
anıların içinde öyle geride kalmıştı ki o anları düşünerek huzur buldu-
ğumda aldığım her bir canın yüklerini omuzlarımda hissederdim. Ben yıl-
larca kendimi kendimden bile saklamıştım.

Sessizce onayladı. Bir eli kolumu kavradı. Okşadı, okşadı, okşadı. Yine omzumdan öptü. Tek bir dokunuşunun etkisini bilse bu kadar küçükleriyle yetinmezdi. "Sonra..." Sesimi kısa bir an için toparlayamadım. Gözlerinden kopup yeniden karanlığa karıştım. "Sonra bir gün uyandık. Menemen yedik. Ben yumurtalı, Âdem abi yumurtasız severdi. Ablam kavga etmeyelim diye ikimize de ayrı ayrı yapmıştı." Genzim sızladı. Sesimin kısıklığına engel olamadım. "Hiç üşenmezdi ablam, biliyor musun? Ne yemek istesem yapardı."

Kaybı öyle büyüktü ki ablamın, ona dair hiçbir anıyı sesli dile getirmezdim. Anıları kelimelere dökersem uçup gidecek gibiydi. Kimse bilmezdi ama *sonra düşünürüz*, dediğim her şey de bu yüzdendi. Düşünürsem uçup giderlerdi. Orada kalmalıydılar. Acı verseler dahi varlıklarını hissetmeliydim. Hayatımdan kayıp giden ablamı zihnimden de atamazdım.

O kolumu okşamaya devam etti, ben ise içimdeki dağı yıkmaya.

"İkisi de elimden tuttu, okula bıraktı. O an zihnimde biri anneydi, diğeri baba. Ablam son sınıftı. O sene mezun olacaktı. O gelmeden okuldan ayrılmamamı tembih etti ama ben..." Genzimdeki sızı büyüdü. Batmadı, yaktı. Yıllardır omzumdaki en büyük taş buydu.

Niye ablanı dinlemedin? NİYE ABLANI DİNLEMEDİN, TİMUR?

"Dinlemedim, Ahu," dediğimde genzimdeki yangın gözpınarlarımı kavurdu. Asırlık bir suskunluk bütün ateşiyle patlıyor gibiydi. Dişlerimi sıkıttım. Güçsüz bir velet değildim. Ağlayamazdım. En son bu mezarın başında, toprağı daha sıcakken kendime verdiğim bir söz vardı. Şu yaşıma gelene kadar bozmamıştım. Yine bozamazdım. Ondan öğrendiğimi yaptım. Gözyaşımı öfkeyle kuruttum.

"Dinlemedim!" diyen sesim artık öfkeye boyanmıştı. Avcumu kafama vurdum. "Siktiğimin aklı her boku dinledi ama bir tek ablasının o sözünü dinlemedi!"

Sessizdi. Sadece başıma vuran elimi kavrayıp yumuşak ellerinin arasına aldı. *Kanlı*, dediğim eli okşadı. Bakamadım yüzüne. Hesabım ben ve karşımdaki üç mezarlaydı. "Sikiğin biri düşmüş okulda. *Eve kadar yardım eder misin*, dedi. *Ablam gelene kadar evine bırakıp gelirim*, dedim ama olmadı. Baba yolda yakaladı. Tuttu ensemden, zorla çekerek eski eve götürdü."

Kendinden daha büyük bir ateş söndürür bir başka ateşi, derlerdi. Yanan genzim öfkenin üzerine kuruldu. Öfke de nefret de gitti. Bir tek acı kaldı, kırgınlık ve pişmanlık. Sustum. Gerisini getirebilecek uygun bir kelime arandım ama tek bir ses vardı.

Kardeşimden uzak dur!

Mutlular mı? Söyle! Bensiz mutlu musunuz? Söyle!

Sessizliğe büründüğümü gördüğünde, "Dövdü mü?" diye mırıldandı.

Âcizlikti bu kelime. Dile getirmedim. "Nefret kustu. Yumruk torba sıydım ben onun. Aslında nefret ettiği hep kendisiydi ama o kadar korkak bir adamdı ki..." derken ona baktım. Yanağında yaş yoktu ama izleri ay ığıyla parlıyordu. "Kendine olan bütün nefretini yıllarca bana kustu. Anne öldü diye ablama da aynı şeyi söyleyip durdu. *Uzak dur ondan, seni de öldürecek, elleri kanlı, lanetli, sevdiği herkes ölecek. Adı ölüm, kendi ölüm!* Dedi de dedi. Her gün, her saat bıkmadan, usanmadan dedi."

Başını iki yana sallayarak söylenenleri reddetti ama gerisini bilmiyordu.

"Dediği oldu, Ahu." Sesim ilk defa bu kadar kırgındı. "Ablam o eve geldi." Yere bakmamaya, güçsüz olmamaya söz vermişim. Bu yaşıma kadar da hep öyle gelmişim ama boynum büküldü. Bakışlarım önüme, avuçlarıma değdi. "Beni o adamın elinden aldı ama kendisini kurtaramadı. Bana gelmek istedi ama baba izin vermedi. İtti. Tutmadı. Kendi kızı gözünün önünde düşerken elini dahi uzatmadı."

Genzimdeki sızı artık keskindi. Kan, ablam ve açık gözleri bana bakıyordu. Yaşlar yine içimdeki kan gölüne süzüldü. Ama tenime değen su damlaları vardı. Görünmez olan benim, görünen ise gökyüzünün acısıydı. Biri Timur'un, diğeri Rize'nin asırlık yasıydı. O gün de yağmur yağıyordu. Onu anlattığım bugün de yağmur yağmaya başladı. Bu şehir beni hiçbir zaman saklamamıştı ama ilk defa sakladı. İçimde biriken katranı dışarı döke-medim ama memleket ilk defa *ağla*, diyordu. Gök gürledi. Şimşek karanlığı delip çekti.

Dök içini, Timur. Saklarım...

"Düştü," dedi çatallı sesim. Dudaklarım titremesin diye ısırdım. "Ablam gözümün önünde o merdivenlerden düştü, Ahu. Ben onu da tutamadım. Kan gölünün içinde kaldı. Kahverengi çiçekli elbisesi vardı. Her yeri kan oldu." Yutkunamadım. İstedim ama olmadı. *Ağlayayım*, dedim o da olmadı. Memleket sustuklarıma da ağladı.

Ablam karşımda durdu ama elimi uzatamadım. Aynı çiçekli elbise üzerindeydi. Oysa yıllardır rüyama bile gelmezdi. Yağmur beni ıslattı ama ona değmedi. Ölüler ıslanmazdı. Ama etekleri hâlâ kan kırmızıydı. Yağmur kanı temizlemeye yetmiyordu.

Özür dilerim, demek istedim. *Beni niye bıraktın*, diye öfke kusayım istedim. *Özledim*, diyerek sarılayım istedim. Hiçbirini yapamadım. Gerçekler

kadar hayaller de ağırdı. Uzansam dokunacağım şey soğuk topraktı. Ablamın sıcak eli değil.

"Hamileymiş," demeye çalıştım. Dilim sızladı. "Üç aylık." Başımı yere eğdikçe eğdim. Bebek mezarına bakamadım. Bakamazdım. Dünyanın en iyi annesini benim gibi bir sikik herif yaşasın diye toprağa gömmüşken ona bakamazdım. İçimde ne varsa döksem şu Rize'nin bulutları bile kaldırmazdı. Acıyı yutmayı denedim. Büyüktü bağırim. Bütün acıları alırdı.

Ama, "Kanların içinde kaldı," diyen sesim kontrolüm dışındaydı. Gök şiddetle gürledi. Ablam bana bakmaya devam etti. Erekerinden kan damladı. Tek, tek, tek... "Başında bekledim, elini tuttum." Avuçlarıma bakamadım. Sıktıkça sıktım. Kan hâlâ oradaydı. Kara bir leke, lanetti. "Bana baktı, sadece bana. Ben ise onu ölürken izledim. Başka hiçbir şey yapamadım. Beni korumak için öldü ama ben kanlı elini tutmaktan başka bir şey yapamadım."

Erekerindeki çiçeklerden damlayan kan, toprağına karıştı. Toprak ise benim yerime ağlayan gökyüzüne. Her bir damla ablamın eteğinin ucundaki bir kanı söküp attı. Yıllardır o kandan sıyrılmak için bunu bekliyordu sanki. Ona konuşmamı, sesimi duymayı.

Gülümsedi. Ablam yıllar sonra bana gülümsedi. Genzimde biriken her acı onun içindi. Yıllar sonra gördüğüm tebessümde asılı kaldım.

Özledim, abla.

Boynu büküldü. Ben de.

Hayatını çaldım.

Başını iki yana salladı. Asla.

"Öldü," dedim zorla. "Benim ablam karnında bebeğiyle beni yaşatmak için öldü, Ahu." Zihnime dolan acı sesle gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Bu ses zihnimde canlıyken ablama bakamazdım. "Âdem abi, elini kalbine vurarak öyle çok ağladı ki onu da sessizce izlemekten başka bir şey yapamadım."

Güldeste, yaktın beni, Güldeste! Yaktın yüreğimi, Güldeste!

Hıçkırdığını duydum. Ağlıyordu ama dönüp bakamadım. İçimi dök-rüğüm aslında kendimdi. Hesaplar, kaçışlar, yok sayılanlar ve görmezlikten geldikçe büyüyenlerdi.

"Ölmesi gereken bendim!" Titreyen elim mezarlara doğruldu. Yağmur avcumdaki kanı temizlemeye yetmiyordu. "Onlar değil. Geberip, siktir olup gitmeliydim bu hayattan! Bir kişi yaşasın diye bu kadar kurban verilir

mi?” Ona baktım. Yasımı da acımı da saklamadım, sakınmadım. Yağmur onun da yaşlarımı saklamaya yetmiyordu. Ağlıyordu. “Değer mi?” dedim sessizce. “Sen söyle, Ahu. Bir can için bu kadar kayıp vermeye değer mi?”

“Değer,” dedi anında.

Benim için yaşa, değmez mi, demiştim. Bana olan inancı öyle büyüktü ki zerre düşünmeden *değer*, demişti. Ama benim kendime dair hiçbir inancım yoktu.

“Değmez!”

“Değer,” diye yineledi. “Senin için yaşamaya da ölmeye de değer, Timur.”

Baktım. Sadece baktım. Parmaklarım mezarları işaret etti. “Beni sevdikleri için öldüler,” dedim. “Beni sevdin diye sırtına ölüm işlediler.”

Boynu büküldü. Güzel yüzüne ve kirpiklerine değen yağmurlar ağır ağır yanaklarına süzüldü. “Hayır, sen yoksun diye sırtıma ölüm işlediler, Timur. Senin sevgin ölüm değil, yaşam. Kan değil, umut.” Elimi kavradı. Bu defa o, avuç içimi öptü. Dudakları kanlı ellerime umut bıraktı. Kalbimi ağrıyordu bu sevgisi. Korkmadan, sakınmadan belli ediyordu. Ne yapsam az kalacak gibiydi. Büyüktü benim ellerim. Acıttı. Keskindi kelimelerim. Yaralardı. Nasıl sevecektim onu? Nasıl yaşatacaktım onu? Nasıl bana saklayacaktım onu? “O yüzden mi?” dedi titreyen sesi. “En başından beri sana ablanı hatırlatığım için mi bana yardım etmeyi kabul ettin?”

Yağmur şiddetini azalttı ama gök daha büyük bir sesle gürledi. Başımı iki yana salladım. “Başta evet. Ablamla bana el uzatan olmamıştı. O yüzden sırtımı dönemedim.” Mezara baktım. Hâlâ oradaydı ablam. Bize bakıyordu. Tebessümü derin ve sıcaktı. Yağmur hâlâ ona değmiyordu. “Ama sonra...” Zihnimde doğru kelimeyi arandım. “Sen başkaydın, Ahu. Öyle bir baktın ki bana, öyle güvendin ki göğüs kafesim yandı. Kimseye zarar vermeyeyim diye yıllarca görünmez gibi yaşadım ama sen sadece bana baktın. Konuşmadım, sessizliğimin sesini duydun. Başta *merhamet*, dedim. *Ablana benze-ttiyorsun, Timur, o yüzden*, dedim ama sonra...”

Duraksadım. Sahi, ne zaman sızmıştı göğüs kafesime? Alevler üzerinde yürürken mi? Yoksa cehennemin içinde bile dimdik dururken mi? Belki de sahilde otururken, korkusuzca Kralşan’ın boğazını sıkarken, *batarsak da birlikte batarız*, derken, önce vurup sonra *acıdı mı*, diye başımı okşarken, kalbini paramparça etmeme rağmen yine bana sıcak yemek yaparken. Seçmek zordu.

“Korktum,” dedim korkusuzca. Gözlerine baktım. Başıma dokundum. Buraya değil de...” Kalbime ilerledim. “Buraya sızdığını anladığımda seni

de kaybetmekten deli gibi korktum. *Git*, dedim. *Bana öyle bakma, güvenme*, dedim. Sana *dur*, dedim ama ben kendimi durduramadım. Öyle bir ateştin ki sadece parmak ucuma değdin ama hızla her yere yayıldın. Kanlı ellerle sana dokunamazdım ama *dur*, diyemedim. Durdurmak da istemedim. Yapamadım, sana kıyamadım. Seni yaşatmak istedim, sen de...”

Toprak olma diye, diyemedim. Yuttum. Kelimelerin lanetiyle ağırlaşmış bir hayat yaşamışken bunu yapamazdım.

Yine öyle bakıyordu. Gözlerinden sayısız yıldız ve alev aynı anda akıyordu. Yanağına doğru bir yaş daha süzülürken yeniden dudaklarını kanlı avuççime yasladı. Nasırlıydı benim ellerim. Silah tutar, kan yutardı. Acı kusar, vicdan yükü gibi beni izlerdi. Nefesi bunu temizlemeye yetmedi ama dudağının değdiği yerden minik bir kan parçası silinip gitti sanki. Elimi avuççine aldı. Yağmur hafıflemiş, yerini tek tük düşen tanelere bırakmıştı.

Kulağıma mırıldanan, zihnimde yıllardır dönüp duran lanetli seslerin arasına, “Senin sevgin ölüm olamayacak kadar kıymetli, Timur Töngge,” diyen mırıltısı sızdı. “Annemi sen öldürmedin. O bir anne. Bir şansı daha olsa evladı uğruna kendi canını vereceğine adım gibi eminim. Ablanı sen öldürmedin. O bir abla. Bir şansı daha olsa kardeşi uğruna kendi canını vereceğine adım gibi eminim. Beni de sen öldüremezsın. Ahuzar değilim ben. Ahu’yum. *Senin Ahu’n.*” Elini enseme uzatıp minik ve narin dokunuşlarla okşadı.

Kocaman herifin tekiydim. Bir baş okşamasına süs köpeği gibi boyun eğmem dünyanın en sikik işi olabilirdi ama *yapmam*, dediğim her şey gibi bunu da yaptım. Sihir vardı ellerinde. Yaktığı kadar yatıştırıyordu. *Senin Ahu’n, Timur*. Anne benim değildi, baba benim değildi. Artık abla bile benim değildi. Sahiplendiğim hiçbir şey benim değildi ama *o* benimdi. Öyle olmalıydı. Hayat bari bu kadarını bana sunamaz mıydı?

“Sonra...” dedi. “Aknene mi gelip aldı seni?”

Başımı iki yana salladım. Avcumun içindeki elini kucığıma çektim. Yağmur durmuştu. Artık saklanacağım tek köşe başımı yere eğmekti.

Vazgeç şu içine sıçtığımın huyundan, dedi derinlerden bir ses. *Kaldır lan başını!*

Kaldırsam ne görecektim? Mezar.

“Âdem abiyle birlikteydik ama o acısına öyle çok kapılmıştı ki beni görmedi. Ben de onun yüzüne bakamıyordum. Dağıldık. Ablam git-tikten sonra toparlayamadık. İkimizi de hayata bağlayan ip ablamdı sanki.

Koptuk, iki ayrı uca savrulduk. Bir gün evden çıktı. Geri gelmedi. Babam vurmuş. Niyeti öldürmekmiş ama eli titremiş. Bacağına iki el sıkabilmiş.”

“O yüzden topallıyor.”

Sessizce bunu da onayladım. “Altı yıl hapis verdiler. Onu vurmaya gitmeden önce neneyi aramış. O zamana kadar bir anneannem olduğunu bilmezdim. Anlatmamıştı ablam. Anne kaçarak evlendi diye küsmüş nene, yaylaya kaçmış. Tanıdın az çok onu, yanlış tahammülü yoktur.”

Sessizce dinliyordu. Yağmur yavaşladı. Minik damlacıklara dönüştü. Bütün gök başımdan aşağıya döküldü ama vicdan yükü bir parça azalmadı.

“Âdem abi gidince yine o eve, Kadir Töng’e’nin yanına dönmek zorunda kaldım.”

Avcumun içindeki parmakları kaskatı kesildi. İçindeki ateş harlanıyordu. “*Aknene’ye söyledi, demiştin? Neden onun yanına dönmek zorunda kaldın ki?*” dedi.

Çünkü çocuklara bir seçim hakkı sunulmazdı. Büyükler hangi yöne çerkeş öyle yaşamak zorunda kalırlardı. “Nene hemen gelmedi,” diyebilirdim. “Kendisiyle savaştı ya da reddettiği kızının çocuğunu hemen görmek istemedi, bilemem.”

“Ne kadar tek kaldın o adamla?”

O adam... Bilmeden önce *babam*, derdi. Artık onun için de yabancıydı. Sahi, ne kadar tek kalmıştı Timur o adamla? *Sekiz gün, on sekiz saat.* Kimi için kısa ama küçük bir çocuk için uzun bir zamandı. Gitmek istemediğim bir andı. İçki kokusu, dayak, küfür ve hakaretten başka bir şey yoktu.

“Bilmem,” dedim. “Bir süre işte.”

Parmakları elimi daha da sıktı. *Buradayım, o ana gitme,* diyordu. Benim de o rezil yere gitmek gibi bir düşüncem yoktu.

“Yemek yoktu, ev leş gibiydi. Ablam en karanlık odayı bile aydınlatıyormuş. Onsuz o eve girmek zorunda kalınca anladım. Odadan o yokken çıkar, mutfakta bulduğum tek tük şeyleri yedim.” Bakışlarım boşluğa takıldı. Ezbere dökülüyordu cümleler dudaklarımdan. Oysa bunların hâlâ zihnimde olduğunu bile bilmiyordum. “Akşam yedide gelirdi, o gelmeden odaya girip kapının arkasına sandalye çekmeliydim. Salondaki içki şişelerini atmalı, gözüne batmadan yine odaya saklanmalıyım. Bacağındaki kurşun yaralarının kanını ben sildim. Ablamın katilinin yaralarını temizledim. *Sen öldürdün onu,* dedi. İnandım. Kendimden korktum.” Derin bir nefes aldım. “Sonra bir akşam ev yandı.”

Boştu artık sesim. Ateş ilk gün gibi sıcaklığıyla tenimde geziniyordu oysa. Ona baktığımda dağılmış ifadesi daha da dağılmıştı.

“Duman kokusuna uyandım, ev yanıyordu. Salona çıktığımda baba merdivenlere koşuyordu. Neden yandı, yangın niye başladı, bilmiyorum.” Gözlerim artık mezarlardaydı. “Ablam o evin tek ışığıydı. Belki de o da yasını böyle göstermek istedi. Cayır cayır yandı. Merdivenlere koştum. İlk defa, hayatımda ilk defa o adama *baba*, dedim.” Hayal kırıklığı bile yoktu. Derin sessizlik yerli yerindeydi. “*Ateşin içinde kaldım, yardım et*, diyerek elimi uzattım. Tutmadı, Ahu. Ablamı merdivenlerin ucunda ölüme mahkûm ettiği gibi beni de ateşler içinde ölüme bıraktı. Kapıyı üzerime kapatıp kaçtı. Yaşayabilmem için bir açık kapı dahi bırakmadı.”

“Timur...” diyen mırıltısı yüreğimi titretecek türdendi ama dönüp gözlerine bakamadım.

“Ellerim yandı. Bacaklarım, dizlerim, sırtım, yüzüm, her yerim yandı. Ama en çok da...” Elim kalbime ilerledi. “Burası yandı. O adam beni bıraktığı için değil, âcizliğim ve ablamın elinin değdiği yerler yandığı için.” Yağmur sonrası toprak kokusu rüzgârla karışıp yüzüme çarptı. Burada sabahladığım günlerde öğrenmiştim. Mezarlık toprakları daha güzel kokardı.

“Bir an oradan çıkamayacağımı düşündüm. Ama sonra alevlerin içinden nenem çıktı. Tuttu elimden, sakladı önüne, ateşi kendi bedeniyle söndürerek beni oradan çıkardı. Sırtına yanan bir odun parçası düştü. Yandı ama yine de bırakmadı. Beni o evden sağ salım çıkardı. Komşular yardım etmek istedi, izin vermedi. *Kimse benim torunuma el süremez*, diyerek önüme dikildi. Babanın göğsüne öyle bir yumruk attı ki gücünü izlemekten başka bir şey yapamadım. *Seni kim gönderdi*, dedim. *Annen ve ablan*, dedi.”

Ağır ağır yutkundum. Annenin mezarına en uzun baktığım andı. Utanmadan, saklanmadan. Hayatta olsaydı her şey nasıl olurdu? Sevgi dolu olduğunu söylerdi ablam. Şüphem yoktu. Beni yalnız bıraktığını, omuzlarıma büyük bir yük bırakarak gittiğini düşünürdüm. Yanılmıştım. Belki de en başından beri beni koruyan oydu. Omuzlarımda onun ölümünün yüküyle yaşamayayım diye hep kendinden bir parça bırakmıştı. Önce ablamı, daha sonra neneyi, şimdi ise yüzüğünü.

Şehrazat Töngü.

“Öyle mi nenenin yanına geldin?”

Sessizce onayladım. “Öyle...” Birkaç saniye sessiz kaldım. Bakışlarımı annenin mezar taşından koparamadım. “Evine aldı. Okula yazdırdı. Yedirdi, içirdi. Hastalandım, başımda bekledi. Kızdı, sövdü, vurdu. Sonra gece gelip

alnımdan öptü, gizlice saçlarımı okşadı. Ama ben onu da öldürmekten deli gibi korktum, Ahu. Ne bir kere sarılabildim ne de elini öpebildim. Âdem abi hapisten çıkınca yanıma gelecekti, biliyordum. Beni görmek isteyecekti ama yapamadım. Yüzüne bakamadım. Birinden bir evlat, diğerinden bir yuva çaldım.” Yutkundum. “Ben de kaçtım. Bari onlar yaşasın diye Rize’den on beş yaşında ayrıldım. Önce askeri liseye gittim. Harbiye ve Özel Kuvvetlerin eğitimi, daha sonra da görevler derken arkama bile bakmadım. Buraya dönmedim, dönmeyi de düşünmedim.”

“Ya şimdi?”

Zihnindeki sessizlik uğuldadı. Cevap netti. “Sen varsın.” Ona baktım. Gözleri kızarmış, saçları ıslanmış, kirpikleri birbirine karışmıştı. Yine de güzeldi her şeyiyle. “Bu şehir bana bir hayat borçlu, Ahu. Beni saklamadı ama *sevdamı* saklamak zorunda. Bana bunu borçlu. Şu Rize’nin her santimi bana bir hayat borçlu. Anlıyor musun?”

Yanağına doğru bir yaş daha süzüldü. “Anlıyorum,” dedi sadece. Hep anlardı. Çocukluğunu yaşayamamış bedenler olgunlaşmak zorunda kalırdı. Her şeyi anlardı, her şeyi. *En nefret ettiğin şeyleri anlat, sevmeye oradan başlarım*, demişti. En çok nefret ettiğim şey kendimdi. Ne yapabilirdi ki?

Her zamanki gibi alev alev yanıyordu gözbebekleri. Sessizce bakışlarını benden koparıp önüne döndü. Mezarlarda gezindi gözleri. “Seni sakladıkları ve hayatta tuttukları için her birine minnettarım,” dedi.

Beni bu kadar sevmeye, göğüs kafesimdeki ateş canıma okuyor, diyemedim. Bitmişti bütün kelimeler. Yaşadıklarımın ilerisi yoktu lügatimde. Göz ucuyla ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. “Ahu,” diyebildim sadece. Yorgundum. Fazlasıyla yorgun.

Ahu olduğunu onaylayan bir mırıltı çıkardı. Bana ait olan tek şey: Ahu, *Ahu’m*. Başka kimseye, Ahu dediklerinde böyle bakmıyordu. Nasıl yapıyordu, bilmiyorum ama sesi başka geliyordu kulağıma. Gülüşü başka, bakışı başka. Bir bana böyle bakıyordu sanki. Kısa bir andı ama gözlerinden öyle bir his aktı ki içim titredi. Kollarını elinden geldiğince bedenime dolayıp başını omzuma yasladı. Omzumdan üç kere daha öptü. Her zaman konuşurdu ama bu acının sesi olmadığını da anladı.

Yalnızlık gibi sessizlik de paylaşılmazdı. Ben de paylaşmamıştım. Aşk-kanlıklar bütün benliğine ilmek ilmek işlemeye başladığında onları geri sökmek kolay değildi. Bütün benliğime sızan bir yalnızlık ve sessizlik vardı. Bu karanlıktan ben bile dışarı çıkamayacağımı sanırdım. Çıkamamıştım

da. Ama o bu karanlığın içine benim haberim olmadan sızmıştı. *Sessiz ve yalnız.*

“Teşekkür ederim,” diye mırıldanmasını zor duydum. “Teşekkür ederim.” Bir kere daha omzumdan öptü.

Acıttı. Canımı değil, yüreğimi. Gözlerimi kapatıp zorla yutkundum. Boğazım, dudaklarımdan yıllar sonra dökülen isyanımla yanıyordu. “Ne için?” Kısıktı sesim. Derdimden ötesi yoktu. Sustukları kadardı Timur. Bir de kaybettikleri.

Bir kere daha öptü omzumdaki yüklerden. Gitmediler ama hafiflediler. Silinmediler ama silikleştiler. İçimde biriken zehir, sustuklarımdan ibaretti sanki. Akıp gitmedi ama hafifledi.

Nefret ederdim varlığımdan ama o, “Varlığın için,” dedi.

Boğazıma bir yumru daha takıldı. Göğüs kafesime ektiği güller de yandı, güllerin içindeki kül olmuş yüreğim de. Ateş yok ederdi ama o, hayat verdi. Sevgimden korkmuştum bunca yıl. Haklıymışım. Öldürüyordu. Bir başkasını ya da beni. Göğsümü sıkan bu hissin başka izahı olamazdı.

Kolumu sakince omzuna doladım. Bülbül gibi sineme sokuldu. Dudaklarımı ıslak saçlarına yasladım ama öpmedim, kıyamadım. Sadece içime derin bir nefes çektim. Bu sessizliğin teşekkür olduğunu anlayacağına da emindim. Bu onun sihriydi. Kolları belime dolandı. Önümde üç can, üç mezar ve üç ölüm vardı. Göğsümde ise kocaman bir yaşam.

Bir hakkım daha olamaz mıydı?

Şehrazat, Güldeste ve bebek. Hepsinin mezar taşında ağır ağır gezinen gözlerim yavaşça kapandı. Annenin yüzü yoktu, bebeğin ise nefesi. Ama ablam yine karşımdaydı. Bu defa üzerinde kanlar içindeki çiçekli elbisesi değil, nikâh günü giydiği beyaz elbisesi vardı. O gün en mutlu olduğu, onu gerçek bir tebessümle gördüğüm tek gündü. Ömrü boyunca hep benim için gülmüştü ama o gülüş kendi içindi. Yine öyle güldü. Dudakları kıvrıldıkça kıvrıldı. Çehresi aydınlandı. Bir bana baktı, bir göğsümdeki sevdaya. Hep uzağımda dururdu ama bu sefer bana doğru bir adım attı.

Çünkü onu kendinden iten sendin, Timur.

Bir adım daha attı. Sonra bir sessiz adım daha. Ölüler yaşlanmazdı. O da hâlâ öldüğü yaşıyordu. *Ablam artık benden küçüktü.* Önümde eğildi. Gözleri asırlar sonra gözlerimle buluştu. Kapalıydı oysa gözlerim. Narin eli saçlarıma değdi. Hâlâ küçük bir çocukmuşum gibi başımı okşadı ama artık saçlarım kısaydı. Ben de onun beni bıraktığı yaşıyordum. Onun bedeni büyümemişti, benim ise yüreğim.

Konuşmadı ama gülüşü yerle bir etmeye yetti. Dudaklarımı ısırdı. Ahu'nun kollarını bana daha sıkı doladığını hissettim. Yüzünü boynuma, nefesini ve öpücüğünü enseme hissettim. Bu sefer o bana *yaslan*, diyordu. Yaslandım. Ablam başımı okşadı, Ahu enseme öptü. Bilmediğim bir ne elimin üzerinde gezindi. Büyük bir sevginin altında kaldım.

"Hâlâ benim oğlumsun," dedi ablam. Sesi Rize'nin dağları kadar siliydi.

Söylememeliydi bunu. Bana bunu yapmamalıydı. Siktiğimin otuz yaşını geçmişken çocuk gibi zırlayamazdım ama genzimdeki yangın anlaşılabileceğimden fazlasıydı. Bir ağlarsam bu defa Karadeniz'in hiçbir yağmuru beni saklayamazdı. Dişlerimi dudağıma geçirerek direndim. Ama ne abla durdu, ne elimin üzerindeki yabancı nefes ne de Ahu.

"En nefret ettiğin şey kendinse..." dedi Ahu. "Seni sevmeye senden başlarım." Sıcak nefesi boynuma değdi. "Seni seviyorum, Timur Töngö. Her şeyinle. Yaşamda da ölümde de."

Sızı büyüdü. Onu hak etmediğim hissi de. Boktan hallice bir haya sürmüştüm. Hayır duası alamayacak kadar da her şeye siktiri çekmişim. Neydi onu kaderime düşüren? Beni Beyrut'a, oradan da İstanbul'a sürükleyen, tam ayağının önüne atan, ateşiyle kavuran?

Ablamın başımdaki eli yanağıma ilerledi. Soğuktu elleri. Soğuk muydu mezar? Gülüşü daha da büyürken dudakları alnıma değdi. Tam sol şakağıma, nabzımın üzerine. Sıktığım dişlerim de kastığım çenem de artık hiçbir şeyi tutamadı. Çenem titredi.

"Nana..." dedi ablamın su gibi sesi. "*Nana, çkimda komoxti nana...*"

Bana bunu yapmamalıydılar. *Yapma*, dedim sessizce. *Ne olur yapma, abla. Bu özlemle baş edemem. Unuttuğumu bana hatırlatma.*

Durmadı. Unutulanlar hatırlanmazdı.

"*Meveşi lazuri tkvala...*"

Başım önüme düştü. Genzimdeki sızı yakıp kavurdu. Ablamın eli yeniden saçlarımda gezindi. Sanki yine uzunlarmış gibi gözlerimin önünden çekmek için yana taradı. Oysa saçlarım kısıydı. O an anladım. Onun için hâlâ dokuz yaşında, büyüttüğü kadardım.

"*Mibiri nani nana...*"

Kalbinde siyah bir izle doğarmış insan. Yaşadıkça o iz ya büyür ya da silinip gidermiş. Kalbimi kendimi bildim bileli simsiyahı. Ama gözümünden yıllar sonra süzülen sessiz damlalar siyah lekenin üzerine damladı.

Tutulamayan bir yasın izleriydiler. İki aydınlık nokta siyahın rûm kasvetini dağıttı. Küçük bir lekeyken, büyüdükçe büyüdüler. Biri sevdanın nefesiydi biri yaşamın. Biri Ahu'ydu. Biri Göldeste. Biri ben, diğeri benden içerideki ben.

Timur Tönce, işte sadece bu kadardı. Üç mezar, iki damla yaş, bir yas ve büyük bir sevda.

Işığın olmadığı, karanlığın hüküm sürdüğü günlerde dedeler ve nineler torunlarına ve çocuklarına yıldızların ışığıyla masallar anlatır, toprağa anlattıklarını çizerlermiş. Gökyüzünü kaplayan yıldızlar o kadar fazlaymış ki bütün dünyayı aydınlatmaya yeter, gece de gündüz kadar aydınlık olurmuş. Güneş, kıskanmış. Işığına denk ışık istememiş. Yandıkça yanmış, yaktıkça yakmış. Yerkürede ona bakan herkesin gözünü kendiyile doldurmuş. Ama yıldızların ışığını söndürmeye yetmemiş.

Güneş, öfkelenmiş. Dünyaya kendi bedeninden minik bir ateş kıvılcımı göndermiş. Küçük bir kıvılcım değdiği yeri yakmış, küle çevirmiş. Ama insanlar sonsuz karanlığın içinde en nihayetinde kendilerine ait bir ışık bulabilmişler. Kıvılcım aleve, alev ateşe dönüşmüş. Dilden dile yayılmış. Ateşin ışığı gökyüzündeki yıldızları söndürmeye yetmemiş ama insanların artık karanlıkta göğe değil de yere bakmasına yetmiş.

Görünene aldanan insanoğlu semaya bakmayı unutmuş. Yeryüzünden yükselen dileklerle parlayan yıldızlar unutulmaya başlandıkça sönmüş. Zamanla bütün dünya aydınlanmış. Yerin ışığı arttıkça, göğün ışığı saklanmış. Yıldızlar karanlığın içine çekilmiş. Ne zaman biri onlara bakıp görmediği halde dilek dilerse ortaya çıkar ve kayıp giderlermiş. Bu, karanlığın içinde fark edildikleri için minnettarlık göstergeleriymiş.

Kayan her yıldız aslında karanlığın içine hapsolmuş birer esirdi.

Öyle derdi babam. Çiftlikte gece uyuyamadığım ya da ahırdan gelen hayvan sesleriyle irkilerek uyandığımda dışarı çıkar, minik evimizin önündeki eski sedire oturdum. Babamın da uykusu en az benim kadar hafifti. İçeri gir, demezdi. Yanıma sokulur, omuzlarıma battaniye atardı. Gökyüzünü birlikte izlerdik. Kırık bir kalp, soğuk mezara denktir. Babamın kalbinde de büyük bir kırıklık vardı. Uyuyamıyordu.

"Yıldızları görüyor musun?" demişti bir gece.

Görememiştim. İstanbul'da gökyüzü zifiri karanlıktı. Bu hikâyeyi anlatmıştı. *Sen göremesen de oradalar, sessizce seni izliyorlar*, demişti. Saçmaydı kendilerini göstermeye bile güçleri yetmiyorsa benim dileğimi nasıl gerçekleştireceklerdi?

“Evrenden ve Yaradan'dan istersen Ahuzar, sana istediğin her şeyi verir. Yeter ki istemesini bil.”

Anlamsız totemlerim ilk o gece başlamıştı. *Üç yıldız bana kendini gösterirse yarın okullar tatil olur*, diye saçma bir dilek tutmuştum. Mucize ilk o gece hayatıma dokunmuştu. Eve gireceğim anda üç yıldız gözüme çarpmıştı. Onları gördüğüm anda ise iki tanesi art arda kayıp gitmişti. Kalan tek yıldız yeniden karanlığa karışırken ertesi gün hayatın bana minik bir sürprizi vardı.

Yoğun kar yağışı nedeniyle okullar tatil.

Oysa ben eve girerken kar dahi yağmıyordu. Mucize dediğimiz şey buydu. Ama artık sadece tek bir mucize vardı: Timur. Odanın camından izlediğim yıldızlar ilk defa bu kadar fazla ve netti. Buraya geldiğimden beri hayranlıkla izlemekten vazgeçmeyeceğim bir görüntüydü. Yıldızlar burada kendilerini saklamıyordu. Tıpkı ben gibi.

Mezarlıktan el ele çıkıp sessizce yaylaya geri dönmüştük. Konuşmamıştım. İlk defa uzun uzun susmuştum. Söylenecek her şeyi o söylemişti. Duyduklarım üzmemişti. Paramparça etmişti. Bu kadar çok şeyle tek başına baş etmeye çalıştığını bilmek can yakıyordu. *Zorsun*, demiştim. Hataydı. Sadece yastaydı. Görememiştim.

Yeterli süre geçtiğine emin olduğumda sessizce odadan çıktım. Geri döndüğümüzde Aknene çoktan eve gelmişti. Baş başa olduğumuzu biliyordu. Normal şartlarda değneği Timur'un kafasına geçirirdi ama bu defa hiçbir şey söylememişti. Sadece caddede bıraktığımız poşetler konusunda homurdanmıştı. Şanslıymışız ki o hemen gelmiş ve almıştı. Yoksa gırtlığımızı sıçarmış. Ben demiyordum. Aknene diyordu.

Eve girdiğimizde Timur sessizce odasına çekilmişti. Yol boyunca yüzüme asla bakmamış, göz teması kurmamıştı. Ona acıdığımı düşünmüştü belki de ya da benim gibi güçsüzlüğünden utanmıştı. İlk defa yanağında ıslaklık, gözlerinde kırılganlık yakalamıştım. O beni defalarca en güçsüz halimle görmüşken benim onu hep dimdik görmem haksızlık gibi gelirdi. Artık hesaplar sıfırdı. Acılar ise denk.

Aknene'nin odasının önünden parmak ucuyla geçtim. Odasının kapısını bizi yakalamak için açık tuttuğuna yemin edebilirdim. Her zamanki

gibi başına doladığı beyaz yazmasıyla horlayarak uyuyordu. Tatlı görünüşü nadir anlardan biri olabilirdi. Timur'un kapısına geldiğimde çalma gereksinimi duymadım. Sessizce açıp içeri süzuldüm. Yıldızlar aydınlatıyordu karanlığı. O ise yatakta değil, camın önündeydi. Altında siyah eşofmanı varken üzerine hiçbir şey giymemişti. Omuzları ay ve yıldız ışığıyla fazlasıyla göze batıyordu. Sırtındaki bana ait yara izi de. Sigara içiyordu. Minik tıkırtılarımı duyunca arkasına döndü ve bana baktı.

Kapıyı sessizce kapadım. Aynı saniyelerde o da bakışlarını benden çekmeden, sigarasını camın önünde bir yere bastırarak söndürmüştü. Kısa bir an bakıştık. Bir bahane lazım mıydı bilmiyorum. *Ayılar dağdan inebilir*, diyebilirdim. Etrafın çok karanlık olduğunu ya da yine rüfeği kapıp birini kovalayacağımı. Ama bahane sunmama gerek kalmadan konuştu.

"Sevdiğim geceliği giymemişsin," diye mırıldandı. Camı sessizce kapadı. "Canım sıkıldı."

Haklıydı. Üzerimde bugün Aknene'nin zorla aldıracağı mor pijama takımı vardı. Çiçekleriyle olabildiğine kapalıydı. Öyle ki boğazında nefes alma payı bile yoktu. Gırtlığıma kadar kapatıyordu.

Parmak ucumda ilerlerken gülümsemeye çalıştım. "Nenen çok seveceğini söylemişti," dedim.

Bana döndü ama yine yüzüme bakmadı. "Çok içtim. Sigara kokarım," dedi sadece. Sesi hâlâ kısıktı. Sevmemiştım bu halini. Eskisi gibi başıma bela olmasını tercih ederdim. Ya da arsızca dibime sokulmasını.

Umursamadım. İlerleyip, yatağın duvar kısmına yaslanarak kendi köşem gibi kuruldum ve onun da gelmesini bekledim. Bütün sessizliğiyle karanlığın içinde ilerledi. Büyük bedeniyle yanıma sıkıştı. Bedenlerimiz büyüktü ama tek bir yastığa sığdık. Yine yüzüme bakmadı. Anında kollarını belime dolayıp yine yüzünü boynumdaki yaraya sakladı. Haklıydı. İlk defa sigara kokusu bu kadar netti. Deniz bu gece hüznünlüydü. Ama rahatsız etmedi. Elim büyük, kaslı omzunda, daha sonra ise ensesinde oyalandı. Kolunda bir kurşun izi vardı. Onu Tulpar olarak o kefesin içinde ilk gördüğümde de bu iz dikkatimi çekmişti. Görevde yaralanmış olmalıydı. Sorgulamadım.

"Neden yüzüme bakmıyorsun?" dedim. Cevap vermedi. Onun için bir cevaptı. Kızaran gözlerini ve dağılan ifadesini görmemi istemiyordu. "Beni defalarca en güçsüz halimle gördün. Ben de senden saklansam hoşuna gider miydi?" Boynuma nefesi vurdu. Tam yaranın üzerine. Yine sessiz kaldı. Derin bir nefes vermek zorunda kaldım. "Her şeyi bir gecede anlatmana izin vermemeliydim. On yıllık konuşma kotanı doldurmuş gibisin."

Kesik nefesi yine yarama değdi. Ya gülümsemişti ya da soluklanmıştı. İkisi de baş döndürücü bir ihtimaldi.

“Sana susmam.”

Kısa bir kelimeydi. Ama onun söylediği düşünülürse kalbimi ısıtmaya yeterdi. Gülümsedim. “On yıl geçse bile mi?” dedim.

“Bin yıl geçse bile.”

Gülümsemem büyüdü. Boynuma vuran nefesi yatıştırıyordu. Karanlığın içinde karşı masanın üzerindeki vazoyu gördüm. İstanbul'dayken de yanındaydı. Burada da. *Ablamdan kaldı*, demişti. Değerliydi. Ve en değerlisinin yanına bana ait bir şey bırakmıştı. Bordo bir oje. *Ablan mı aldı*, demekten korktum. Bu gece fazlasıyla şey anlatmıştı. Daha fazla zorlayamazdım. Anlamalıyım. O beni her zaman anlamıştı. Bunu ona borçluydum.

Boynumdaki nefesine daha da sokuldum. Hissediyordum. Artık arada kalın bir duvar, sert bir sessizlik yoktu. Sadece o vardı. Sessizce çıplak sırtını sıvazladım. Parmak uçlarım sırtındaki kıvrımlarda gezindi. Büyüktü, heybetliydi ama en yüksek dağların da zirveleri üşümez miydi? Yaşadıkları içinde tuttukları ağırdı. Hele de bir çocuk için. Ahuzar'ı, annesi ölüme göndermişti. Timur'u ise babası. *Anne neden benden bu kadar nefret ediyor*, diye sormuştum. Cevabı hâlâ zihnimdeydi.

Kaybettiği bir şeyin bedelisindir.

“Bu kadar sessiz olma,” diye homurdandı. “Canım daha da sıkılıyor.” Boynumdan geriledi. “Ayrıca sikerim böyle pijamayı! Aç şunun boynunu, Ahu.”

Bunu beklemiyordum. Aknene hedefine ulaşmış gibiydi. Boynumu kapatan pijama yüzünden tam verim alamıyordu ki haklıydı. Kaşlarım çatıldı. “Düzgün konuş,” dedim.

Dikleşerek oturdu. Kolları bedenimden ayrıldı ama kolumu kavrayarak benim de dikleşmemi sağladı. Yatak o an öyle bir gıcırdadı ki elimi dudaklarıma kapamak zorunda kaldım. “Nenen duyacak!” diye sessizce yükseldim. “Yavaş olsana.”

“Ne yaptık sanki,” dedi en boş vermiş haliyle.

Onu böyle görmek çok daha iyiydi. Alışmıştım bir şekilde bu umursamazlığına. Üzgün görmek canımı yakıyordu. Pijamanın üst kısmının uçlarını kavrayıp yukarı doğru çekti. İtiraz hakkı sunmadan, tek seferde çıkarıp yere savurdu. Öyle netti ki izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Önünde yeşil bir sutyenle kaldığımda kollarını yeniden çıplak belime

dolayıp yattı. Yüzünü aynı noktaya sakladı ama bu defa halinden bir hayli memnundu. Eli çıplak belimden bacağıma uzandı ve kendi bacağının üzerine attı. Hep bunu yapıyordu. Artık sormadan duramayacaktım.

“Bacağımın orada olmasının sana katkısı ne?”

“Varlığın.”

Gülerek, “Bunu sadece bacağımdan mı anlıyorsun?” dedim.

Bu defa o da gülmüştü. Sesi netti. Yarayı öptü. “Hayır,” dedi. “Her yerinden.” Nefesi göğsümde ilerledi. Tam kalbimin üzerinden öptü. “Kokundan.” Elleri belimden kalçalarımın ilerledi. “Teninden.” Kendi bacağının üzerindeki bacağıma okşadı. “Her zerrenden.”

Gülerek sıcaklığına sokuldum. Elim omuzlarında oyalandıkça oyalandı. Kıpırdandım gövdesinde. Bacağıma ve bedenimi daha da yaklaştırdım.

“Bence hemen uyumalısın,” diye bir öneri sundu. “Yoksa gerçekten nemin duyacağı şeyler yaşanacak.”

Gülüştüm büyüdü. Cilveyle kıkırdadım. Dudaklarımdaki gülüşü izledi sadece. Aklım almıyordu. Nasıl incitilirdi böyle bir yürek? Bu denli güzel seven bir kalbin sevgisine nasıl *ölüm* denilebilirdi? Ben ondan başkasını göremezken nasıl yıllarca görünmez olmak için çabalamış olabilirdi? Elim yanağına ulaştı. Hafif çıkan sakallarına parmak izlerim karıştı. Sadece derin bir nefes verdi. Yine sessizliğine gömülmüştü ama duvarları ardında bana açtığı kapıyı görebiliyordum. Mezarlıkta söyleyemediğim, içimde biriken cümleler vardı.

“Ölüm olan sen değildin, Timur,” diye mırıldandım. “Baban. Asıl ölüm o adam. Farkında değil misin? Asıl onun sevdikleri ölmüş. Görmüyor musun? Herkesi o yok etmiş. Kendi lanetini sana yüklemiş. Seni hayatta tutan şey onun nefreti. Eminim, ablanı ve anneni hayatta tutan şey ise senin sevgin ve varlığındı.”

Sessizce yutkundum. Yine öyle baktı. Kelimelere dökemeyeceğim, hissederken kalbimi sıkıp bırakan bir nefes gibi. Çenesindeki gamzeye ilerledi parmaklarım. Benzer ama bir o kadar da farklıydık. Ona dair her şey mucizeydi.

“Sahilde oturduğumuz gün bana *yaralarına iyileşmesi için zaman vermemişsin*, demiştin. Sen de kendi yaralarına iyileşmesi için zaman vermemişsin.”

Sevgisinin neden bu denli yoğun olduğunu, kalbimi yerinden sökecekmiş gibi hissettirdiğini de bu gece anladım. Çünkü el değmemişti.

Dünyayla kirlenmemiş, toza ve pislığe bulaşmamıştı. Dışına bakan herkes için korkunç, gösterişli ve heybetliydi ama yüreğinin kimseye açmadığı köşesi saf ve temizdi. Küçük bir çocuk hâlâ oradaydı. Kendini büyütmek zorunda kalan insanların ruhunun bir köşesinde sessiz bir çocuk zamansızca ağlardı. Büyüdüğümüzde onu korumak yine bize kalırdı. Tek büyük bildikleri bizim içimizden kopamazlar, ellerini bıraktığımızda yok olacaklarını sanırlardı.

“Bana bak,” dedim. “Sadece benim gözlerimdeki sana bak. Başka hiç kimseye değil, sadece benden kendine bak. Sevmekten korkma. Hele de beni sevmekten...” Parmaklarım çenesinden dolgun dudaklarına ve yanağına ilerledi. “Senin sevgin, Timur... Ölüm olamayacak kadar gerçek, gerçek olamayacak kadar güzel. Sadece bunları düşün, tamam mı? Beni nasıl bir cehennemden çıkardığını sakın unutma. Dikenlerime, öfkeme rağmen elimi nasıl bırakmadığını unutma.”

Baktı. Gözlerimde kendini gördü mü bilmiyordum ama ben onun gözlerinde kendimi gördüm. İçli bir nefes verdi. Bakışları yüzümde büyük bir mucizeye bakar gibi gezindi. Bacağımdaki eli belime, oradan sırtımdaki ölüme ulaştı. “Artık ciddi anlamda düşünüyorum.” Yutkundü. “Seni hak edecek ne yapmış olabilirim?”

“*Nenenin duası*, diyorum ama inanmıyorsun.” Minik bir tebessümün izi belirdi yanağında. Saniyelik bir andı. Yeniden boynuma sokuldu. Dinlenmek istiyordu. “Sabah yine kendi yatağımda uyanacak mıyım yoksa burada bırakıp panik atak krizine mi sürükleyeceksin?” dedim.

“İkincisi can sıkıntımı azaltabilir.”

“Ama benim canımı sıkabilir.”

“Yabancı imamı daha hızlı bulmamıza vesile olur işte, fena mı?”

Minik bir kahkaha attım. “Elinden geldiğince hızlı olmaya bak, Töngge,” dedim.

Bunu beklemiyor olmalıydı. Kumaşın üzerinden bacağımyı okşayan eli durdu. Yüzünü gerdanımdan geri çekti ve göz kırptırdı.

“Ne?” dedim bu bakışına karşılık.

“Böyle dersin yarın bulurum o imamı. Biliyorsun, değil mi?”

Bu defa daha sesli gülmek zorunda kaldım. “Bul,” diye süzüldüm yatıgım yerden.

Gözleri kısıldı. “Ben şaka yapmam,” dedi.

“Ben de şu an gülmüyorum zaten.”

“Hayır, gülüyorsun.”

Ciddileştim. “Gülmüyorum,” dedim.

“Bak, getirim o imamı,” dedi buna karşılık.

“Getir.”

“Mecbur hissediy-”

Cevap sözle verilemezdi. Dudaklarında nefeslenmeyi tercih ettim. Ağır ağır oyalandım dudaklarında ama o anında elini yanağıma sararak karşılık verdi. Ben minik bir kıvılcım başlattım, o ise ateşe dönüştürdü. Ama bu ateş ağırdı. O da bu gece hüzünlüydü. Dudaklarımız ayrıldığında, “Bu sana mecburiyet gibi mi geliyor?” diye mırıldandım.

Onu, onun cümleleriyle vurmak keyifliydi. Bacağıma ona bırakmadan bacaklarının -hatta belinin- üzerine atıp, boynumu yastukta geri atarak gelmesi gereken yeri gösterdim.

Bakışında sayısız duygu vardı. Aralarından bir cümle seçti. “Pek anlamadım,” dedi. “Bir daha mı göstersen?”

Yine güldüm. Hayat kısa ama dolu anlardan ibaretti. Yaşadığım hayatta kendime dair hiçbir şey yoktu. Geri baktığımda her şeyi düşünerek yapan, redbirli adımlarla ilerleyen, öfke dolu bir kadından başka bir şey göremiyordum. Ahuzar bir hayatı öfke ve gerçeklikle hiç etmişti. Ama burası Ahu’ya aitti. Huzur ve hayaller vardı.

Gözlerimi kapadım ve ilk defa kendimi bir gelecekte hayal ettim. Kendime ait bir dünya kurdum. İçine ilk onu koydum. Bir aile. O, ben ve sevdiklerimiz. Bir avuç insan, bir avuç muduluk. Karanlıktan, kurşunlardan, kandan ve ölümlerden uzak bir hayat.

Yarama sokuldu. Sıkıca sarıldı. Bacaklarıma istediği gibi dokunamadığını iddia ederek alt pijamamı da çıkarmayı denedi ama o an uyku o kadar bastırmıştı ki tepki veremedim. Vazgeçerek yeniden yuvasına sokuldu. Bacağımdaki pijamayı baldırlarıma doğru çekip avcunu yeniden bacaklarıma yasladı.

“O imamı bir bulayım...” diyen homurtusunu duydum. “Seni yanıma üzerinde kıyafetle sokarsam namert olayım. Şu siktirik pijamaların hepsini nenenin gözünün önünde benzin döküp yakacağım.”

Uykumun arasında gülmeye çalıştım ama gerçekten başarılı olup olmadığımı bilemiyordum. “Nenen bu sefer seni gebertir,” diyen uykulu homurumu duydum.

“Gebertsin,” dedi anında. “*Gaz maskesiyle gül koklanmaz*, demişler.” El bacağımanın çıplak yerinde ve bel oyuntumda gezindi. Yüzü gerdanıma yıkıldı. “Tam olarak ondan.”

Bir şeyler homurdandım ama anlamsızdı. Bedenim ve ruhum için yorucu bir gündü. Burası ise huzur ve güvendi. Tepki veremedi uykunun içine çekildim. Karanlık bir rüya üzerime gelmeyi denediğinde izin vermedi. Küçücüktü yatak ama huzurluydu. O ve ben. Dünya, bu gece bu kadardı.

Kendi yatağında uyanacağıma emindim. Yanılmamıştım. Gözümü açtığımda kendi yatağımdaydım. Ama üzerimde hâlâ sadece sutyen oluşunu, alt pijamamın bacaklarımı açıkta bırakarak kalçalarımın doğru sıyrılmış olmasını beklemiyordum. Hele hele tepemde dikilmiş, yataktaki bu halime en ters bakışlarıyla bakan Akkadın’ı hiç beklemiyordum.

Ellerini beline attı. Kaşları artık alıştığı siniriyle çatıldı. “Hayurdur?” dedi ters ters. “Gece sağa bastılar herhalde?”

İnanılmaz bir adamdı. Hani odasında yakalatmıyor ama bilerek bu şekilde bırakarak paniğime oynuyordu. Ya da yabancı imam için ciddi anlamda süreci hızlandırma derdindeydi. Gerçekten inanılmaz bir adamdı. Gözlerim istemsizce üst pijamamı aradı. Çok şükür ki gelişigüzel bir şekilde yere fırlatma zahmetini göstermişti. Hızla yataktan doğruldum. Ani hareketle belim ağrımişti ama toparladım. Bir yandan ise pijamayı bacaklarıma geri çekmeye çalışıyordum.

“Gece birden çok sıcak oldu da,” diye geveledim ağzımın içinde. “O yüzden çıkarmıştım.”

İnanmışa benzemiyordu. Ters bakışını zerre bozmadı. “Aynen,” dedi. “Size bayağı sıcak, maşallahınız var!” Dudaklarımı dişleyerek, ayaklanıp yerdeki pijama üstüne uzandım ama bu sefer de başka bir kınayıcı sesle irkilmiştim. “Aziz Allah! Kız senun o sırtındaki ne du?”

Pijamayı alıp doğruldum ama giymedim. Zaten birazdan çıkaracaktım. Ayrıca sırtımdaki şey hakkında eskiden uzun uzun muhabbet edebilirdim. Artık o şeyle ilgili hiçbir şey söylemek istemiyor, sırtımdan söküp atmak istiyordum. Özgürlüğün bedeli ağırdı. Çiçekler, kuşlar, pusula ve at bile bu bedeli ödemeye yetmemişti. “Dövme,” diye homurdanarak dolaba ilerledim. “Uzun zaman önce yaptırmıştım.”

"Tövbe estagfurullah tövbe!" diye yükseldi. "Atun sırtında ne işi var?"

Dolabı açıp kıyafetlere bakındım. "Babamla aynı gün ölen atının anısına yaptırmıştım," dedim.

"Babanla aynı gün kapıdaki köpek ölse onu da mi yapturacadun sırtına?"

İstemsizce gülerken, dönüp ona baktım. "Tabii ki hayır, nene," dedim.

Nene. Söylemesi garip ama hoştu.

Göz devirerek kınadı. "Bir şey diyeceğim şimdi olacak söz, demeyeyim diyorum o da olacak içime maraz! Din, iman hak getire size, münafıklar." Gülmek istedim ama kızacağını biliyordum. Dudaklarımı sıkıca birbirine kenetleyip bana doğru ilerleyişini izledim. "Biri gâvur gâvur işler yapar, öbürü gâvurluğun kitabını yazar. Allah'ım bağa sabır versin!" Yaklaştığında kolumu kavrayıp hafifçe kendine çevirdi. Bakışları karnımdaki yaramdaydı. Bandajın ucunu açıp ters bakışlarıyla yarayı yokladı. "Dün..." dedi gözlerini bana değdirmeden. "Sana içini döktü mü Koçari?"

Başımınla onayladım. O bana bakmıyordu ama ben ak kâküllerini, sert ama şefkatli yüzünü izlemeyi seviyordum.

"Döktü."

"Mezarlıkta mı?"

"Mezarlıkta."

"Ağladı mı?"

Buna sessiz kaldım. Benim önümde bile bunu saklamaya çalışmıştı. Belki de yıllar sonra döktüğü ilk yas yaşlarıydı. Başkasına söyleyip yasına ve güvenine ihanet edemezdim. Nenesi bile bunu sorduğuna göre onun önünde dahi *ah* etmemişti.

Cevap alamayınca bakışlarını gözlerime kaldırdı. Bandajı yeniden kapadı. "Yaran iyileşiyor," dedi.

Gülümseyişim, minnetimi anlatmaya yetmedi ama denedim. "Sayende," dedim. "Sürdüğün ilaç çok iyi geldi. Teşekkür ederim."

Sessiz kaldı. Minik bir çene hareketiyle onayladı sadece. Gerileyip gidecek sandım. Ama gitmedi. Ne geriledi ne de gözlerini gözlerimden çıkardı. "Koçari yıllardır yanımda. Elimde büyüdü." Dili kuruyan dudaklarında gezinirken ağır ağır yutkundu. "Ama bu sabah ilk defa bana gülümsemi."

Sesinde ilk defa duyduğum bir nahiflik ve hüznün vardı. Bocalamıştım. Her zamanki sert hallerine fazlasıyla alışmıştım. Ama asıl şaşkınlığı kollarını

bedenime dolayıp bana sarılması, bir eli sırtımda, az önce kınadığı dövme-
deyken diğer eliyle saçlarımı okşamasıyla yaşadım. Beklenmedik sevgilere
vereceğim bir dönütüm yoktu. Zihnimde buna ait tek şey boşluktu. Sadece
göz kırptırabilirdim. Limon kolonyası ve bahar çiçekleri gibi kokuyordu
boynu. Belki de gerçek anneler böyle kokardı.

“Teşekkür ederim,” dedi hüzünlü sesi. Çıplak sırtımdaki yara izlerini
fark ettiğinde duraksamadı. Teselli verir gibi okşamaya devam etti. “Te-
şekkür ederim.” Mırıltısı bu defa sessiz bir ağıt gibiydi.

Kıpırdayamadım. Sadece bir elimi kaldırıp sırtına dokundum ama onun
gibi kucaklayamadım. Göğsümde bir yer sızladı. Yokluğun ve sevgisizliğin
sızısı. Saçlarımı okşamaya devam etti. Timur’a savurduğu darbeler sertti
ama o hiç acıtmadığını söylemişti. Ne demek istediğini artık anlıyordum.
Kuş kadar hafifti eli.

Gerilediğinde gözlerinde de ilk defa gördüğüm bir nem bulutu vardı.
“Biz ona bu şehri dar ettik. Ne acısına ne yüreğine sahip çıkabildik.” Du-
dakları titredi. “Sen ona bu şehri sevdin, olur mu kızım?” Kollarımdaki el-
leri yavaşça geri çekildi ama eli elimi kavrayıp avuçları arasına hapsetti. Hep
dikti ama ilk defa boynu büküldü. “O bana kızımın emaneti. Canımın son
kalan canı.” Sol gözünden sessiz bir yaş tenine süzüldü. “Madem içini bir
sana döktü, gönlünü sana verdi, ona bu zamana kadar bizim veremediğimiz
bütün sevgiyi ver, olur mu? Çok gülmez ama ruhu çocuktur. Dili keskindir
ama yüreği buluttur. Boyu vardır ama aklı bileman gittir.” Gülmüştü son
söylediğine belli belirsiz. Diğer elini de avcunun içindeki elimin üzerine
sardı. “Bu zamana kadar kızımın ve Güldeste’nin gözü arkada kalmasın
diye elimden geleni yaptım. Zamanında onlara sahip çıkamadım ama ema-
netlerini canım pahasına korudum, kolladım. Ama benim sevgim serttir.
Gösteremem.” Titreyen dudaklarına doğru bir yaş daha süzüldü. “Sen sev,
olur mu? Kadın, kadının dağıdır. Artık ben de onu sana emanet ediyorum.
Sakın yalnız bırakma. Yaşlandım artık. Şayet ölürsem burayı unutmasına
izin verme. Atasını, yurdunu, toprağını bilsin. O babası olacak deyyus bu-
rada diye kaçmasın, saklanmasın. Anasını, ablasını, nenesini unutmasın.
Onu buraya getiren sensin. Toprağına küsmesine izin verme. Sevdin bu
memleketi ona. Olur mu?”

Her bir cümlesi iğne gibi kalbime batmıştı. İkisi de dimdikti. Ama ikisi
de gözyaşı döküyordu. Acı en gösterişli dağı bile içten çürütürdü. Yıllardır
sustukları her şey kurt gibi yüreklerini kemirip tüketmiş olmalıydı. Sessizce
gözlerime bakarken yanağına ağır bir yaş daha süzüldü. Avuçları arasındaki
elim bir anne şefkatiyle okşadı. Nasıl bir his olduğunu bilmiyordum ama

yürek ısıtan bir sıcaklığı vardı. Ellerimi bırakıp geriledi ama yorgun değildi. Omuzlarından büyük bir yükü atmış gibi dikti. Yanımdan geçip kapıya doğru ilerledi.

“Nene!” diyerek arkamı döndüm. Hâlâ karşısında sutyenleydim ama umursamadım. Kapıdan çıkacakken, durup bana döndü. Yanağındaki yaşlar gitmiş, bakışı az önceki kadından sıyrılmış ve yeniden Akkadın olmuştu. “Şehrazat...” dedim. “Çok mu kızdın ona?”

“Kızmadım,” dedi. “Kırıldım.” Sesi de kırgındı. “O benim tek canımdı. Yaslandığım dağ, tutunduğum daldı. Dağımı yıkıp dalımı kırdı da gitti. Aşkın gözü kördür ama sevgi her şeyi bilir.” Elini kalbinin üzerine yerleşti. “Benim ana yüreğimdaki sevgi o adamın içindeki şeytanı gördü ama Şehrazat’ın aşkla kör olan gözleri görmedi. Şeytanı sevdi. Sevdığını sandı. Çok dil döktüm, dinlemedi. Allah var, torunlarım o adama benzemesin diye her gece Rabbi’me dua ettim. Benzemediler ama Şehrazat’a da kalmadılar.”

Hatalar, günahlar, yanlış kararlar ve bedeller. Süregelen yaşam dizisinde her şey art arda yaşanıyordu ama kırgınlıklar geçmek ne demek bilmiyordu. Arkasını döndü. Elini kapının koluna attığında, “Timur buradan nefret ettiği için gitmedi,” dedim. Bana dönmedi ama kapıyı açmaya niyetlenen eli durdu. “Sizden de nefret etmedi. Sadece sizi yaşatmak için...”

“Biliyorum,” dedi. “Ben de o yaşasın diye gitmesine izin verdim. Burası ona dardı. Yeni bir hayat kurması için uçmayı öğretilip gökyüzüne saldı.” Dönüp göz ucuyla bana baktı. “İyi ki de öyle yapmışım.” Yeniden önüne dökerken, “Artık dama girme,” dedi. “Belin ağrıyor. Sonra *ah vah* edip duruyorsun.” Kapıyı açtı. Az önceki şefkatli kadın o değilmiş gibi aniden yükseldi. “De hayde gelin! Kalk, kahvaltıyı hazırla. Çay suyunu koy. Soyunmuş, dökünmüş, başçavuşun beygiri gibi hâlâ yatay!” Kapıyı sertçe kapadı. “Ula, poh yiğen! Ben sana kaç kere üstün cıbilken ortalıkta dolaşma dedim, götü yanuk.”

Timur’un, “Giyinmeye gidiyorum işte,” diyen umursamaz sesini duydum. Sonra ise Akkadın’ın şamarını.

“Sıçayum o muncurlara! Arsuz edepsuz, münafık! Karisi don koynek yatar, bu cıbil cıbil gezer.”

Hâlâ umursamazdı.

“Karım donla mı yatmış? Bakayım.”

Bir şamar daha yedi.

“Ula, senin derdin ne?”

Bu defa netti. “Yabancı imam,” dedi.

“Edepsiz!” dedi Akkadın. “Gel bakayum ha bu yana. Sen de o gâvur ellerinde götünü başını çizdurdun mi?”

“Ne?” diyen Timur nadir duyulur bir şekilde şaşkıındı.

“Gir içeri, çıkar üstünü. Her bir yerine bakacağım. O gâvur ellerinde kim bilir ne bohlar yedin, ne günahlar işledin sen?”

“Oradan bakınca Ebu Cehil gibi mi görünüyorum, nene?”

“Valla birkaç günahla gerisindesin bence. Yetişmene çok az kaldı! La bağa bak, kulağını da deldurdun mi?”

Onaylayan bıkkın bir mırıltı çıkardı. “Aynen, götümü bile deldirdim,” dedi.

“Ula!” dedi Akkadın ama gerisi gelmedi. Şamar sesi yükseldi. Sonra ise eşsiz küfürler.

Başımı sallarken gülmeden edemedim. Bir şekilde alışmıştım bu hallerine. Dışarıdan yine dayak ve küfür sesleri yükselirken derin bir tebessümle dolaba döndüm. Dün fazlasıyla kıyafet almıştık ama burada elbise giymeyi sevmiştim. Aknene’nin *olmaz*, Timur’un ise *bunun kırmızısını da alalım*, dediği elbiseye uzandım. Dizlerimde biten, bedenimi sarmalayan triko bir elbiseydi. Sıcak diye yalan söylemişim. Aslında Rize her geçen gün biraz daha soğuyordu. Kasım kapıdaydı. İstanbul bu aylarda da sıcak olurdu ama buraların başı dumanlıydı. Saçlarımı tarayıp ensemde bol bir atkuyruğu yaptım.

Yatağımı topladım ama odadan çıkamadım. Eğilip yatağın altındaki sepeti çıkardım. Artık bütün pembe bebek kıyafetleri buruktu. Şehrazat’ındı belki de. Aknene kızını bütün kızgınlığına rağmen seviyordu. Fotoğraf karesine uzandım. Üç can: Güldeste, Şehrazat ve annesinin karnındaki Timur. Acımasızdı fotoğraflar. Bir daha asla yan yana gelmeyecek üç kişiyi aynı ana sıkıştırıp bırakmıştı.

İlk baktığımda Şehrazat’ın gülüşündeki hüznü hissetmiştim. Artık nedenini anlıyordum. Sevmek, bazen iyileştirmiyordu. Güldeste’ye değdi gözlerim. Daha neşeliydi gülüşü. Annesine sıkıca sarılan kolları şefkatliydi. Su gibi zarif ve temizdi. Parlıyordu çehresi. Derin ve sisli anıların içinde bir rüya belirdi zihnimde. Ne zaman ve nerede gördüğümü bilmediğim bir uyaıdı.

Uçurumun ucunda bir kadın, uzun kumral saçları, çenesinde derin bir çukur. Yüz yok, ses yok, sadece varlığı var. Işık, sırtımı okşayan elleri ve derinlerden gelen bir ezgi.

Nana, nana, nana...

“Sendin,” dedim Güldeste’ye. “Sendin o, değil mi?”

Sustu. Gülümsemeye devam etti. Anneler evlatlarını rahimlerinde, ab-lalar kardeşlerini kalplerinde büyüttü. İsimleri ve yüzleri değişirdi. Bazen Güldeste, bazen Ahuzar. Ama kalpleri her zaman aynıydı. Düşündüm. Ölse Biricik’in ömrü de böyle yasla mı geçecekti? Kalbim ağrıdı. Eminim ki Güldeste hayatta olsaydı onun kalbi de ağrırdı.

Gülümsedim ona. Gülümsedi bana. Parmak ucumla dokundum saçla-rına. Kendisiyle beraber götürdüğü bebeği, aşkı ve geride bıraktığı kardeşi için avazım çıktığı kadar ağlamak istedim ama yuttum. Bugün yeni bir gündü. Hayatım, pişmanlık ve keşkelerle daraltamayacağım kadar kısaydı. Eskiden Biricik içindi aldığım her nefes. Artık Biricik ve Timur. Ben yoktu bende. Beni ben yapanlar vardı.

Sepeti geri iteleyip fotoğrafla doğruldum. Aknene, “Ula, gelin! Hâlâ çay suyu komadun mi?” diye bağıınca panikledim. Unutmuştum. Kapıya iler-ledim. Elimdeki fotoğrafı fark ettiğimde gerileyip dolabı açtım ve ilk rafa yerleştirip kapağını kapadım. Kim olduklarını tam anlamıyla öğrendiğim şu günlerde üzerlerinde uyuyamazdım. Bana en büyük mucizeyi bıraktık-ları için yerleri başköşemdi.

Salonda kimse yoktu. Timur’un kapısı ise kapalıydı. Merdivenlere yöneldim ama adımımı attığım an aklımda tek bir cümle yankılandı:

Merdivenlerden dikkatli in.

Öyle demişti. Sıradan bir cümle olduğunu düşünmüştüm. Artık faz-lasıyla ağırdı. Merdivenleri ağır ve dikkatlice indim. Biri için sıradan olan şeyler bir başkası için acı verebiliyordu. Mutfığa girdiğimde Aknene damdan getirdiği sütleri tencereye döküyordu.

“Özür dilerim, geldim.”

“Geldin de nasıl geldin?” diye terslendi. “Akşam yemeğini yapacasun herhalde. Güneş karşı dağa geçti.”

Demliği ocağa bıraktım. “Saat daha yedi, nene,” dedim.

“Yani?”

Dışarıdan horoz sesi yükseldi.

“Horoz bile yeni ötüyor. Güneş karşı dağa nasıl geçebilir?”

“Horozun adını da Ahu koydim. Damdaki Timur kadar akıllı gıt!”

Güldüm. Bir yerden sonra bu hakaretler insanın hoşuna gitmeye başlıyordu. Köşeden demir sofrayı çıkardım. Buzdolabındaki kahvaltılıkları tek tek üzerine yerleştirirken, “Adı gerçekten Ahu mu?” diye sordum. Sırtarak dolabı kapadım. “Buzacı Timur’dan uzak tut bence.”

Ağzının içinde bir *la havle* çekti. “Dillerin olmuş bugün pabuç, gelin! Maşallah.” Ters bir bakışla çıkışa ilerledi. “Kahvaltıdan sonra dama bir uğra. Buzacı tahtaları kıracak yoksa. Ne fıski idi ha bu iş benim başuma he! Ne üstteki duray ne damdaki! Ula, bokun uşağı!” diye bağırdı Timur’a. “Geri mi uyudun sen?”

Üst kata çıkmıştı. Aynı anda Timur banyodan çıktı. Siyah pantolonu, gözüme değen çıplak üst bedeni ve yüzündeki su damlalarıyla canıma okumaya adaydı. Saçları uzamış, sakalları çıkmaya başlamıştı. Her zamanki hallerinde değildi artık. Dağınıktı ama her şekilde çekiyordu. Normalde kısa saçları için havlu kullanmazdı ama artık az da olsa uzamaya başladıkları için havluyu rastgele hareketlerle başına sürtüyordu.

Bakışlarımız kesişti. Giyinmek için odasında olduğunu sanıyordum. Burada görmek beklenmedikti. Belki de banyoda giyinecekti. O zaman neden hâlâ giyinik değildi? Benim canıma minnetti ama evde tehlikeli unsurlar vardı. Elimde peynir kâsesiyle öylece kaldım. Havluyu geri çekti. Öylece kalmaya devam ettim. Ona olan aşkım bakiydi. Dün gece yanına büyük bir şiddetle eklenen şey ise derin bir sevgiydi.

Sırıttım. Evet, tam olarak bir yağ gibi eriyerek sıırıttım. Bana doğru ağır ağır ilerlerken bu sıırıış büyüdü.

“Günaydın.”

Başını sallayarak sessizce onayladı. *Günaydın*. Dün kendi konuşma rekorunu kırdığı için bugün ağzını açmama ihtimali oldukça yüksekti. Peyniri sofraya bıraktım ve hızla geri çekildim. Öpecekti. Her sabah bunu yapıyordu. Kaçmam gerekiyordu. “Sofrayı yukarı götürür müsün?” dedim hızla.

Tam o niyetle hafifçe eğilmişti ki kaçan bana baktı. Gözleri hafifçe kısıldı.

“Hayırdır?”

“Ne?”

“Az önce sen benden mi kaçtın?”

“Evet.”

“Sebec?”

Çenemi yukarı diktim. “Aknene’yle arayı daha yeni düzelttim. Çok rica ediyorum göze açık alanlarda bana yaklaşma. Kendime engel olam-” Gerisi gelemedi çünkü aradaki mesafeyi üç adımda kapatıp belimden kavradı. Kulağımın altını, yaranın başladığı noktayı öpüp geriledi.

“Aknene kendi işine baksın.”

Kendime engel olamıyorum, derken ciddiydim. Sesli güldüm ama bir yandan da çıkışa iteliyordum.

“Kadın bizi evden atacak. Dur artık.”

Mükemmel bir planı vardı. “Arka kapıdan yine gireriz,” dedi.

“İnanılmazsın.”

Tam kapı önüne geldiğinde durdu. İstese adım bile atmazdı. Benim itelemem sinek etkisindeydi ama bozmamıştı. Bana döndü. Dirseklerini kapının iki yanına yasladı. “Sofra,” dedi aklımı başımdan alacak bir sakinlik ve bakışla.

Boş bulunup, “Ne?” dedim.

Dudağı hafifçe kıvrıldı. Kaşları arkamı işaret edip, “*Sofrayı götür*, demedin mi?” dedi. “Ver.”

“Ha, o,” diyerek aydınlandım. “Akıl mı bırakıyorsun, Allah aşkına? Sabah sabah...” Sofrayı kavrayıp onun kucağına iteledim.

Alıp geriledi. Dudağının bir köşesinde çapkın bir gülüş vardı. “Kahvaludan sonra bir saat yokum,” dedi. “Haberin olsun.”

Haber vermese de olurdu ama merak edeceğimi biliyordu. Çayı demleyip yeniden ocağa bıraktım.

“Peki.”

“*Nereye*, diye sormayacak mısın?”

“Sormalı mıyım?”

“Ne bileyim? Siz kadınlar, kocanıza sürekli bunu sormuyor musunuz?”

“Bakıyorum da evlilik hakkında pek bir bilgin var.”

Yüzü buruştu. “Timim bok gibi aşk kokuyordu,” dedi.

“Bunu onlara da söyledin mi?”

“Her gün.”

Bu sefer sesli güldüm. “Yabancı imam hâlâ yok,” dedim.

Gözleri kısıldı. “Âdem abi elini çabuk tutsa çok iyi olur.” Merdivenlere yöneldi. Üst kata çıktığında arkasından hâlâ tebessüm ederek bakıyordum.

Bir şey kurulmuştu aramızda. Belki onun duvarı, belki benim dikenlerim. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey yuva hissiydi. Burada Kralşan laneti yoktu. Sadece yeşil ve deniz vardı.

Sofraya oturmadan nene muhlama yapmayı öğretti. Kızdı ama yediğinde ters ters *güzel olmuş*, demesi yetti. Birlikte sofraya oturduk. Timur önüme her şeyi bırakmaya başladığında Aknene yine sinirlenip, *kavga* ederek küsmemizi önerdi. Dün sabah her şey daha güzelmiş mesela. Bugün kepaze bir sabah oluyormuş. Timur umursamazca ekmek kemirdi. Nene söylendikçe söylendi. İkisini de tebessüm ederek izledim. Geldim geleli ilk defa çekinmeden, kendimi yabancı gibi hissetmeden yemek yiyordum.

Ama aniden kapı çaldığında hepimiz kısa bir an bakıştık. Aknene memnuniyetsiz bir sesle Timur'a, "Geldi senin ikinci deli," dedi. "Artık her gün aşındırır kapıyı." Bizden genç olduğu için yerden ayaklanıp merdivenlere yöneldi. Ağzının içinde söylenip durmaya devam ediyordu. Muhtemelen sövüyordu.

Birincisi Atmaca Resul'dü. İkinci deli kimdi? "İkincisi?" dedim Timur'a.

Boş vermiş bir şekilde muhlama yiyordu. Cevap verme zahmetine girmeden gerekli cevabı aşağıdan yükselen ses verdi. "Nerede güzel gelinum?" dedi Âdem abi.

"İtin götünde!" dedi Aknene.

Düne kadar nötr olduğum bu adama karşı artık içimde beliren bir ılıkılık vardı. Eşini yıllar önce kaybetmesine rağmen hâlâ ona *karım*, diyordu. Gözlerindeki hüznün ve sevgiyi görmemek imkânsızdı. Kucağına almadığı bir bebek gömmüştü toprağa ama yine de Güldeste'nin emanetine sahip çıkıyordu. Timur'a kendi babasından çok babalık yapmış olmalıydı. Âdem abinin yanında başı önüne eğiliyor, saygıyla sessizleşiyordu.

Merdivenleri paldır küldür çıkıp karşımıza dikildi. Elllerinde fazlasıyla poşet vardı. "Günaydın!" dedi neşeyle.

Akkadın sofraya davet etme nezaketini göstermedi. Yine biz yerken sofrayı önümüzden aldı. Artık alışmıştım. Bala hızla ekmeğimi daldırıp, sofraya önümden uçmadan hızla ağzıma attım. Önünden giden sofraya baktı Âdem abi. "Ee, kahvaltı ederiz diye gelmiştim," dedi.

Akkadın yine netti. "Edup gelseydin o zaman. Biz ettik." Yana iteledi. "Kaç o yana."

O, merdivenlerden aşağı inerken bu hallerine alışan Âdem abi umursanmamıştı. Sırttı. "Böyle diyeceğini bildiğim için yedim de geldim," dedi.

Timur'la aynı anda ayağa kalktık. Eğilip sofraya bezini toplayacaktım ama izin vermedi. Koluma yavaşça dokunup geriletti. Sofra bezini katladı ve muazzam bir şekilde sedirin diğer ucuna savurup kendini de sedire bıraktı. İnanılmazdı. Toplamasa daha çok yardım etmiş olurdu.

"Erkek ya!" dedi Âdem abi. "Nasıl da karusuna yardım ediy." Bana ilerledi. "Gelin kızım, bak sana neler getirdim. İnşallah seversin."

Sofra bezini fırlatıldığı yerden almaya gidecektim ama ellerindeki poşetlerin benim için olduğunu söylediğinde istemsizce durmuştum. "Bana mı?" dedim.

Sedire oturup poşetleri önüne aldı. Eliyle yanına dokundu. "Gel, kızım," dedi.

Öyle içten söylüyor, mavi gözleri öyle parlıyordu ki yanına gitmemek imkânsızdı. Hüzün vardı ruhunda. Ne endişe, ne huzursuzluk ne de nefret. Saf bir hüzün.

İlerleyip yanına oturdum. Önündeki poşetlerden bir kutu çıkarıp kucağıma bıraktı. "Bu gelinim olduğun için." Bir kutu daha bıraktı. "Bu da..." Duraksadı. Bir şey diyecek oldu ama dudaklarından başka bir şey döküldü. "İçimden geldi. Zenginim ben da! İkisini de beğendim, aldım."

Timur geçmişte sadece bir ekmek yediklerini, bazen elektrik faturasını bile ödeyemediklerini söylemişti. Anlaşılan hayat Âdem abiye bambaşka bir yol çizmişti. Kutuları açtığımda gördüğüm şeylerle düşüp bayılmak isterdim ama dik duruşumu korudum. Biri zarif pırlanta bir setti, diğeri ise hasır set.

"Ne gerek vardı, Âdem abi?" diye mırıldandım. "Dün Aknene aldı hepsinden."

Güldü. "Olsun. O kendi gelinine aldı, ben kendi gelinime." Önündeki poşetlerden birini daha kucağıma bıraktı. Setleri diğer yanıma bırakıp poşeti kavradım.

"Başka bir şey daha mı aldın?" dedim. Oldukça mahcup ediyordu.

Ama o verdiği her bir hediye için bir hayli mutlu görünüyordu. "Timur bunları sevdiğini söyledi. Aç bakayım sevecek misin?" dedi.

Yanımdaki adama baktım. Göz göze geldik. *Neymiş o çok seveceğim şey,* der gibi gözlerim kısıldı. Dudak büzdü.

Aç da gör.

Açtım ve gördüm. Küçük dilimi yutmamam mucizeydi. Çantaydı. Hem de son derece pahalı bir çanta. Siyah deri üzerinde gezinen parmaklarım

Âdem abiye alnından öpmek istiyordu ama kendimi dizginledim. “Sevdim mi?” dedi hevesle. Poşetlerden bir çanta daha çıkardı. Krem rengi, yüreğimi hoplatacak bir görünüşü vardı. “Bak, bu da var? Sevdim mi? Ha?”

Sevmek ne kelime, şu an düşüp bayılabilirdim ama bu kadarı oldukça fazlaydı. Gururum el vermiyordu. “Çok sevdim,” dedim samimi bir tebesümle. “Ama bunlar çok fazla, Âdem abi. Ben kabul ede-” Dilim dönmedi “Edeme-”

Etmek istiyordum işte!

“Ediyoruz,” dedi yanımdaki Timur.

Beklediğim gazlama buydu. Kocam öyle diyorsa ben de kabul ederdim, ne yapabilirdim yani? “Ediyoruz, evet!” diye neşeyle yükseldim. “Tabii ki ediyoruz.” Çantaları bağrıma bastım. “Çok teşekkür ederiz.”

Âdem abinin gülüşü tüm yüzüne yayıldı. Mavi gözleri ve yanakları ışıldadı. Aknene değneğini tahtalara vurarak, merdivenleri çıkıp karşımızda belirdi. Köşeye fırlatılmış sofra bezini gördüğünde sessiz bir *la havle* daha çekti. “Koçari,” dedi. “Ha bu değneği sana öyle bir fırlatırım ki bokuni tutsun diye o sofra bezini götüne bağlar, gezersin. Al ula oni oradan!”

“Yav, nene, bırak şimdi onları,” dedi Âdem abi. “Sana hayırlı bir haberim var.”

“Ne?”

“Yabancı imam buldum.”

Kucağımdaki çantalardan kopup ona baktım. Aynı şekilde yanımdaki Timur da. Ama Aknene bu anı bekliyor gibiydi. Kaşları havalandı. “Ne kada yabancı?” dedi.

“Yani...” Dudak büzdü Âdem abi. “Bence çok yabancı.”

“Nerede?”

“Ofra.”

“Bizi tanıy mı?”

“Yok. Başka memleketten gelmiş. Buradan hiç kimseyi tanımay.”

“Sonradan tanır mı?”

Âdem abi kendinden emin bir şekilde omuzlarını kabarttı. “Susturdum oni, merak etme,” dedi.

“Ey,” dedi nene. “Ne zaman geliy?”

“Siz ne zaman iste-”

“Ahu ne zaman isterse,” dedi Timur anında. Bakışları nenesindeydi. “Kafana göre iş yapma.” Sesi buz gibiydi. Aniden bu tonu duymak üşütüyordu.

Nene de diklenip, “Niye?” dedi. “Sen kafana göre iş yaparken iyi de biz yaparken mi olmuyor, Koçari?”

“Bu başka,” dedi Timur soğuk bir ciddiyetle. Yine sertliğe bürünmüştü. Duvarları arkasındaydı, içeriye sızmak bir hayli zordu. “Onun gönlü ve isteği yoksa olmaz. Zorla olacak iş değil.”

“Madem gönlü yok, yanında ne işi var?” dedi nene. İkisi de yine bakışlarıyla inatlaşma yarışındaydı. Bunu ne zaman yapsalar gerilmeden duramıyordum. Resmen gözleriyle birbirlerine taş fırlatıyorlardı.

Sert bir bakışla baktı Timur. Bunun için zorlandığımı ya da mecbur hissettiğimi düşünüyordu. Oysa ona dair hiçbir şeyde mecburiyet yoktu. Hayatı kısa yaşadığım bu son günlerde enine boyuna düşünerek kararlar alacak zamanım yoktu. Geleceğe dair yaptığım bütün planlar her defasında bir avuç acı olup içimde kalmıştı. Muhabir olmak isterdim. Bunun için yıllarca çalışmıştım Kemiklerim kırılmıştı. *Radyoda ilerleyeceğim*, demiştim. Gece gündüz çalışmıştım. Hayatım parçalanmıştı. Peki, şimdi ileriye dair düşünecek ne vardı? Yoktu ilerisi. Sadece bu an vardı. Belki de bir zamanım da yoktu. Ne yaşıyorsam bu an yanıma kalacaktı.

“İmam size uygun bir zamanda gelebilir,” dedim sakinlikle. “Benim için sorun yok.” Yanımdaki adama derin bir tebessümle baktım. Hafifçe omzumu kaldırdım. “Gönlüm var.”

Ters ifadesi, kaşlarının arasındaki iki çizgi ve çatuk kaşları ağır ağır yumuşadı. Sessiz kelimeleri yoğundu. Keskin kahvelerin içindeki minik siyahlarda ben vardım. Titredi. Sadece daha çok gülümsedim. Ona onun sessizliğiyle cevap verdim.

Kralşan’ı da düşünmedim, karanlığını da. Sadece o anı yaşadım. Ve ilk defa kurduğum aile hayalinin içine bu fotoğrafı da ekledim, geniş duvarın en başına astım. Zihnimdeki yuvanın ilk eşyası buydu: Ben, Timur, Âdem abi ve nenenin olduğu bir fotoğraf karesi. Genişti duvar. Çünkü daha asacığım bir sürü anım olacaktı. Buna inanmalıydım. Umut, karanlığa saklanan bir yıldızdı. Onu gördüm. Onun da beni görmesini dilemekten başka şansım yoktu. Belki kayıp gidecekti. Ama umut onu bana getirecekti.

Timur tepeyi seri adımlarla çıkarken, arkasına dönüp bakıyor, onu izleyen biri olup olmadığını kontrol ediyordu. Tepe bittiğinde ormana daldı. Telefonu gömdüğü taşın altına gelene kadar durmadı. Başından bir atma geçti. Gagasından dökülen ses tüm dağlarda yankılanırken bunun Atma Resul'ün habercisi olduğunu biliyordu. O gelmeden halletmesi gereken birkaç telefon görüşmesi vardı.

Taşı kaldırıp toprağın altına gömdüğü poşeti ve içindeki telefonu çıkardı. Yeniden etrafı kontrol ettikten sonra ilk aradığı kişi Cihan olmuştu. Anlamsızdı ama özlemişti, her sabah elinde poğaçayla kapısına gelen dağınık saçlı genci. Arama üçüncü çalışta açıldı.

"Alo."

Cihan'ın sesiydi ama bir o kadar da değildi. Öyle ki Timur telefonu geri çekip doğru aramamı diye yoklamıştı.

"Benim," dedi sadece. Sesin şiddeti arttı.

"Abim!"

Kesinlikle oydu. "Bağırma, lan," dedi.

Cihan daha da, "Abim, Tulpar abim," diye bağırırdı.

Sesi garip geliyor, bazı harfleri yutuyor gibi konuşuyordu. Yüzünü ekşitti Timur. "Senin sesine ne oldu, lan?" diye sordu.

Karşı taraftan içli bir ses yükseldi. "Ağzım yamuldu, abi," dedi.

"Ne?"

"Bıraktın bu belayı başıma. Her yanıam yamuldu işte! Mutlu musun?"

"Biricik'e bir şey mi oldu?"

"Abi ben *çarpıldım*, diyorum, sen *Biricik*, diyorsun. Ağzım yamuldu, ağzım!"

Elini beline atarken sıkıntıyla ofladı. Anlamsızca bunu da özlemişti. "Ölmemişsin işte," dedi. "Tatava yapma."

"Allah razı olsun be Tulpar abim. O kadar incedin ki sağ ol." Kesik bir nefes alıp, "Biricik iyi," dedi. "Merak etme."

Duraksadı ama sonunda, "Sen?" demeden de edemedi. Bilmediği bir cehennemine içine bırakmıştı onu. Bir yanı bunun vicdan yüküyle sızlıyordu.

Cihan bu soruyu bekliyordu. "Abi, ağzıma sıçtılar, abi," diyerek bütün ciddiyetini bozdu. "Başıma olmadık işler geliyor, hemen dönmezsen buralar karışacak, abi!"

"İkiniz de iyiyseniz gerisini merak etmiyorum, Cihan."

“Ama Tulpar abi...” Sesi kısıldı. “Bu kız bana makarna yapıyor.”

Duraksadı. “Sana ne lazımdı, koçum?” dedi. “Sus da zıkkımları işte.” Cihan’ın kesik of nidasını duydu ama umursamadı. “Şimdi beni iyi dinle, Cihan. Biricik’i bir süre daha dışarı çıkarma. Kimse görmesin. Sen normal hayatına devam et, dikkat çekme. Seninle çalıştığımız spor salonunda, ringin sol köşesinden bir demir oynuyor. Onu sök. İçindeki para senindir.”

Söylenenlerin aksine tek bir şeyi merak ediyordu Cihan. “Benim için para mı biriktirdin, abi?” dedi.

Evet, biriktirmişti. Görevin ne zaman biteceğini ya da oradan ne zaman ayrılacağını bilmiyordu. Her sabah kapısında beliren, evini temizleyen ve yemek getiren bu gence bir şeyler bırakmak istemişti. Borçlu kalamazdı.

“Biriktirmedim,” dedi. “Hepsi senin hakkın.” Sessizce soluklandı. “Cihan, *eyvallah*, abiciğim.” İlk defa söylüyordu bunu. Belki de bir daha söyleyemeyecekti. Ona hep minnettar kalacaktı.

Önce hızlı nefes alıp verişini, daha sonra ise bir hıçkırık sesi duydu. Cihan her zamanki duygusallığıyla ağlamaya başlamıştı. “Ne zaman döneceksin, Tulpar abi?” dedi.

Bilmiyordu. Zamanında bu şehre sığamamış, arkasına bakmadan kaçmıştı. Şimdi ise bu şehirden çıkmak, kalbini yeniden savaşın içine bırakmak istemiyordu.

Bu sessizliğini, “Anladım,” diyerek cevapladı Cihan. “Merak etme, gözün arkada da kalmasın. Buralar bana emanet.”

“Eyvallah.” Telefonu kapatacakken durdu. “Cihan.”

“Buyur, abim.”

“Harbi mi çarpıldın, lan?”

“Beni acımla yalnız bırak, abi.”

Küçük bir tebessümle telefonu kapadı. Son arayacağı kişi Teoman Doğu’ydu. Kenan’la ilgili bilgi almalı, her ihtimali hesaplamalıydı. Arama tek çalışta açıldı. “Bekle,” demişti Teoman. Başka birilerine biraz işi olduğunu söyleyerek uzaklaşmıştı. Birkaç dakika sonra, “Töngel!” diyen sesi daha gür ve netti. “İyi misiniz?”

“Sorun yok. Kralşan ne durumda?”

“Hâlâ yakalanmadı. Kurul dedikleri şeye bile kafa tutuyor, it herif!”

Parmakları kaşlarının arasını ovuşturdu. O şerefsiz sık kırığı hayatta olduğu sürece derin bir nefes alamayacaktı. Bu dünya ikisine dardı. İçindeki

nefret ve öfke artık sadece görev olmaktan çıkmış, ete, kemiğe ve cana sahip bir nefrete dönüşmüştü.

“Köstebek?”

“Herkes tek tek inceleniyor. Merak etme, en kısa sürede bulacağız. Kralşan şu an peşinizde değil. Sizi arasa mutlaka kulağıma gelirdi. Kendi canının derdine düşmüş gibi görünüyor. Sessizliğinin başka nedeni olamaz.” Kısa bir sessizlik oldu. “Fiko’yu öldürdü. Kadının yakın arkadaşına saldırdı.”

Kaşları havalandı. “Yakın arkadaşı kim?” dedi.

“Defne Demirsoy denen bir kadın. Ahuzar ve kardeşi ortada olmadığı için polise kayıp başvurusunda bulunmuş. Kenan şerefsizi de kadını öldürmek için evine gitmiş. Sizi bulamadıkça deliriyor.”

Zihnini yokladı. Yanında yakın bir arkadaş gördüğünü hatırlamıyordu. Birkaç ay öncesinde, göreve ilk geldiği anlar düştü aklına. Bara, Irmak Kralşan’ı almaya gittiği gün yanında bir kadın vardı. Yüzü yoktu zihninde. Dikkat etmemişti. Defne denen kadın belki de oydu. Biricik’i saklayarak ne kadar doğru bir karar verdiğine bir kere daha emin oldu. Düşmanını tanıyordu. Kralşan ölüme tek başına gitmezdi.

“Kadın iyi mi?” diye sordu.

“İyi, merak etme. Son anda ekibimden biri fark edip kurtardı.”

“Tumturaklı?”

“Hastanede,” dedi Teoman. “Hayati riski atlattı ama hâlâ toparlanamadı. Kısa bir soluk verdikten sonra, “Siz neredesiniz?” dedi daha kısık bir sesle. “Güvenli mi?”

Emin olmadan burayı kimseye söyleyemezdi. “Kralşan gerçek adımı hâlâ bilmiyor, değil mi?” dedi.

“Hayır. Dediğim gibi sen benim gizli kurşunumsun. Operasyonda adın asla geçmiyor.”

“Güzel, o zaman asla bulamayacağı bir yerdeyim.”

“Konumunu Hayri’ye mesajla ilet. Her şeye hazırlıklı olmamız lazım. Ne olursa olsun sizi savunmasız bırakamam.”

O da bunun için aramıştı zaten. Yerleri en az bir kişi tarafından bilinmeliydi. Sessizce onayladı. “Görevdeyken yaşadığım eve gidin,” dedi. “Koltuğun önündeki tahtaların altına saklı bir dosya var. Onu oradan alın.”

“Ne dosyası?”

“Alınca görürsünüz.”

Aramayı bitirecekken Teoman, “Tönce,” deyince duraksadı. “Kadın nasıl?”

“Kralşan hâlâ hayatta olduğuna göre iyi. Aksi halde size bırakmadan o iün leşini önünüze atardım!”

Aramayı bitirdi. Telefonu poşete yerleştirdi ama aynı noktaya gömmedi. Ahu’nun anlattığı ağaca ilerledi. Sakallı kızıl, bilmem ne. Şu an adını düşünemeyecekti. Arka kısımdaki bitkisiz kısma telefonu gömmeden hemen önce numarayı gizleyerek uzaklardaki dostuna, ezbere bildiği numaraya, Murathan’a tek bir mesaj atmıştı. Kimden geldiğini ya da ne demek istediğini anlayacağını biliyordu. Uzun yıllarını o adamla yan yana geçirmişti. Çok konuşmazlar ama birbirlerinin her şeylerini bilirlerdi. Anlatmıştı sevdasını ama yine bilsin istedi. Artık anlattığından daha fazlasıydı çünkü.

Bir gözleri Ahu’ya zebun etti felek. Gülersen dalağını sikerim!

Telefonu kapatıp gömdü ve yeniden öne geldi. Ağacın etrafı papatyalara, kırmızı ve pembe güllerle sarmalanmıştı. Kırmızı güllerin önünde eğildi. Parmak uçları papatyalara dokundu. Papatya, ablasına benziyordu, güllerse Ahu’ya. Güllere ulaşılmasın diye papatyalar etrafına bir duvar örmüş gibiydi. Oysa savunmasız olan papatya, dikenleri olan güldü. Gülün güzelliğini korumak için papatya kendini feda ediyordu.

Derin ama yakın olduğunu hissettiği bir ses ilişti kulağına. “*Ve-nnecmu re-şşeceru yescudân,*” diyordu Atmaca Resul. “Yıldızlarla ağaçlar Allah’a secde eder, yıldızlarla ağaçlar Allah’a secde eder. *Vallâhu enbetekum mine-l-ardı nebâtân.*” Birkaç saniye sonra Timur’un yanına tünemiş, dibine soku-larak onun gibi çiçeklerin önünde eğilmişti. Ellerini çiçeklere doğru açıp neşçyle birbirine vurdu. “Allah sizi yerden çiçekler gibi büyüttü. Allah sizi yerden çiçekler gibi büyüttü.” Timur’a döndü. “Zehiroğli niçun burayadur? Zehiroğli niçun burayadur?”

Sessiz kaldı. Çiçeklere bakmaya devam etti. Ahu sevmişti burayı. Onunla yeniden gelmeliydi. Makinası olsa belki de fotoğrafını çekerti. Öyle demişti. Eskiden her şeyin fotoğrafını çeker, defalarca bakarmış. Daha çok güler, korkusuzca her yere gidermiş. Kralşan hayatundayken tanırmıştı onu. Öfke ve ateşten ibaretti. Halbuki bütün hallerini görmek istedi. Öfkesi gibi neşesini de gözyaşları gibi gülüşünü de. Karanlık ruhuna değmese bu çiçekleri ve ağacı görseydi yine kıkırdayarak güler, aklını başından alırdı belki. Ama o gün sadece uzun uzun bakmakla yetinmişti.

Pantolonunun cebindeki yüzük varlığını belli etti. En az karşısındaki güller kadar kırmızıydı. Vermeli miydi bu yüzüğü ona? Korkusuzca elini tutuyordu. Bir hayatı yokken nasıl bir hayat sunacaktı ona?

“Zehiroğlu çok düşünür,” dedi Resul. “Derdi ne? Derdi ne?”

“Sence...” dedi Timur. “Eşyalar ölüm getirir mi Resul?”

Kaşları çatıldı. “Ölümi yalnız Allah bilir. Allah bilir. Kullar bilemez. Bilemez.” Sessiz kaldı Timur. Resul ileri geri sallandı. “Belayı getiren kuldur, dildur. Belayı getiren kuldur, dildur,” dedi. “Kul der, Allah verir. Kul güzeli istesun, Allah güzelu verir.”

Gülümsedi. “*İyi*, dersem *iyi* mi olacak?” dedi.

“He!” diye yükseldi Resul. “Tabii öyle olacak da!” Atmacası uçarak yanı başına kondu. “Kulun ağzundan çıkan her cümle zikirdur. Güzel iste, güzel iste. *Ölüm*, deme. *Ölüm*, deme.”

Yine sessiz kaldı. Öyleydi belki de. Baba o kadar çok *ölüm*, demişti ki tek bir kelimeyi *hayat* diye üzerine giyinmişti. Ama dün gece öğrendiği bir şey vardı. Timur ölmek değil, yaşamak istiyordu. Öldürmek değil, yaşatmak istiyordu. İçinde biriken katran temizlenmemişti ama ömründe ilk defa aydınlık bir sabaha gözlerini aralamıştı. Anladı, öğrendi. Konuşmak değil, asıl susmaktı yoran insanı.

Resul, papatyalara dokunurken, “*Loresima*,” diye mırıldandı papatyalara. “*Loresima*.” İlerideki gülleri işaret etti. “*Neculi, Neculi*.” Lazca konuşuyordu. Yeniden neşeyle el çırpı. “Allah güzel yaratmış, Allah güzel yaratmış. Dikenli olan çiçeği en masum, güçsüz çiçekle donatmış, çiçekle donatmış.” Timur’a baktı. Cam gibi mavi gözleri ışıltı ışıltı. Tek bir siyah nokta ve leke yoktu. “Zehiroğlu karısına götürsün. Desun oğa *şurumşine*, desun oğa *efulim*.”

Sevdiğim, gönül eşim, yârim ve yoldaşım, demeye denkti iki kelime de. Timur’un gülüşü büyük ve tüm yüzüne yayılacak türdendi. “Görmeyeli bir romantiklik gelmiş lan sana. Hayırdır?” dedi.

Güldü Resul. “Zehiroğlu bağı güldü, Zehiroğlu bağı güldü.” Yanağını Timur’un koluna dayayıp masum bir çocuk gibi baktı. “Romantik ne du da? Ne du da?”

Gülüşü büyüdü. Doğru ya, daha önce ona hiç gülmemişti. Hep sessizliğini görmüştü Resul. “Boş ver.” Çiçekleri işaret etti. “Götüreyim mi bunlardan efulime?”

“Götür dedük da!”

“*Yaradan onu öyle yaratmış, toprağından koparma, demeyecek misin?*”

Güldü. “Yaradan güzel yaratmış, güzel güzeli bulsun diye yaratmış. Vardır her yaradulanın bir hikmeti. Kimi derde şifadur kimi yârin başına raç, ayağına paspas.”

“Sana harbi bir romantiklik gelmiş, lan.”

“O ne du dedük da.”

“Sevda adamı olmuşsun demek, Resul.” Göz kırptı. “Hayırdır?”

Sırıttı Resul. “Severum Rabbi’mi, severim Rabbi’mi. O bana yârdır, o bana sevdadur.” Ayağa kalktı. “Leylayı bul, Mecnun ol. Sana gelmeyen yâr utansun.” Ormanın çıkışına koşarken atmacası da peşinden uçuyordu. Gözden kaybolduğunda sesi hâlâ derinlerden geliyordu. “Kerem’i bul, Aslı ol. Sen yandıkça yanmayan yâr utansun. Yak yüreğuni yak! Sevdaluk ateşiyle yanmayan yürek utansun!”

Sadece dinledi Timur. Son cümleyi duyana kadar dudaklarında minik bir tebessüm vardı.

Uzaktan yine Resul’ün sesi geldi. “Zehiroğlı’nın efulisi var,” dedi. “Zehiroğlı’nın efulisi var. Yakışır oğa sevdaluk, yakuşur oğa sevdaluk.”

“Lan, Resul!” diyerek dikleşti Timur. Hafifçe yükseldi. “Bağırma, lan!”

Umursamadı Resul. Gülüp, el çırparak ormanın çıkışına koşmaya devam etti. Susturmadı Timur. Bütün köye rezil olmak ya da dillerine düşmek hiçbir zaman ilgisini çekmemiş, hayattaki öncelikleri arasına girmemişti. Çiçeklere baktı. Yeni bir şansları olamaz mıydı? Yeniden, en baştan... Mecnun oldu. Kerem oldu. Önce kayboldu. Sonra yandı. En sonunda yine *Ahu’nun Timur’u* oldu. Parmakları yaralandı, elleri kanadı ama umursamadı. Başkasının kanıydı ellerini yakan. Bu yara da kan da sevda içindi. Acıtmadı, yakmadı. Sardı, sarmaladı.

Teoman Doğu’nun gözleri, önündeki kalın, mavi kapaklı dosyada dikkatle geziniyordu. Alnına düşen saç tutamını avuçiçiyle geri yasladı. Bakışlarını dosyadan kaçırmadan elini ileri uzattı. Yanında oturan Doktor, yıllardır yanında çalıştığı, onu eğitip bu günlere getiren adamı fazlasıyla tanıyordu. Ne demek istediğini anladı ve mavi kalemi Teoman’a uzattı.

Teoman kalemi alıp dosyada bir noktayı yuvarlak içine aldı. Bakışları daha da keskinleşti.

Dosyayı emrettiği yerden alıp getiren Doktor'du ama içinde ne olduğunu bilmiyordu. Onay almadıkça Teoman Doğu'nun hiçbir evrakına bakmazdı. Sadakati bir demir kadar sertti. Ama merak etmeden duramıyordu.

"Sormak haddim değil, efendim ama o dosyada önemli bilgiler mi var? Fazla dikkatle okuyorsunuz."

Teoman diğer sayfaya geçti. "Bilmediğimiz şeyler değil." Sesi dalgındı. Kâğıtta bir noktayı daha işaretledi. "Ama hayli ilginç detaylar mevcut."

Tulpar'ın evinden getirmişti. İçindeki bilgileri tahmin etmek zor oluyordu. "Kralşan'la mı ilgili?" dedi.

Diğer sayfaya geçerken, başını eğerek onayladı. "Sadece Kralşan değil, tüm Kralşanlarla ilgili," dedi.

Teoman, o an dosyayı Timur'un hazırlayıp hazırlamadığını deli gibi merak ediyordu. İçindeki her bilgiye hâkimdi ama bu kadar detayı o incesizmayan biri bulamazdı. Kenan ve Mahir Kralşan'a ait bütün pis işler, Hülya Kralşan'ın hayır kurumları adına toplayıp hesabına aktardığı paralar, Kenan'ın yılda bir görüştüğü mafyalar, liderler, sevkiyat güzergâhları, saatleri ve daha fazlası.

"O adamı bu operasyona almakla hayatımın en doğru kararını vermiş olabilirim," derken kalemi masaya bıraktı ve geri yaslandı. Dosyayı Doktor'a iteledi. Ekipteki herkese güvenirdi ama sağ kolu her zaman bu genç adam olmuştu. Kızılgerdan Operasyonu'na ilk aldığı kişi de. Sorgusuzca ne derse yapar, vatani ve devleti için canını seve seve verirdi. Zengin bir aileden geliyordu ama hiçbir zaman bir yalı çocuğu olmamıştı. Buraya aitti. Gözlerindeki bu ışığı gören Teoman onu yanına alıp yıllarca eğitmişti ve bundan bir an bile pişmanlık duymamıştı.

"Adama bak," dedi belli belirsiz bir gururla. "*Biz sadece Kralşan'ın inine* siz, dedik, o don markasına kadar öğrenmiş."

Doktor dosyayı kendi önüne çekti. Bu defa dikkatle inceleyen oydu. "Onlara ulaşabildiniz mi?" dedi. "Güvenli bir yerdeler mi?"

Başını sallayarak onayladı Teoman. En kısa sürede Hayri'den yerlerini öğrenecekti ama bunu yüz yüze yapmalıydı. Telefonda öğrenemeyeceği kadar kritik bir bilgiydi. Ekipte hiç kimse adını bilmiyor, herkes *Tulpar* olarak anıyordu. Bilen tek kişi Ayla ise hâlâ yoğun bakımdaydı. Önceliği işlerindeki o köstebeği bulmaktı. Her adımlarını önceden haber alan Kenan oir fare gibi kaçıyordu.

Dosya sayfalarını çevirmeye devam ederken, “Şimdi plan ne?” dedi Doktor.

Dirseğini masaya yaslayıp bakışlarını boşluğa dikti. Kurul’un Kenan’ı öldüreceğini düşünmüştü. Planı söylenen bu kural doğrultusunda ilerleyecekti. *Kefili ve şifreyi ver ya da öl!* Ya Kralşan’ı Kurul öldürecek, ona sadece leşini bulmak kalacaktı ya da Ahuzar ve Timur’un peşine düştüğünde enseyecekti. Ama Kenan hâlâ hayattaydı. Yani yine bir yolunu bulmuştu. Yumruğunu ağır ağır dudaklarına vurdu. Başka bir plan lazımdı. Başka bir ihtimal...

Kurul’dan nasıl kurtulmuştu? O kadar tehlikeli bir topluluğa dahi kafatutmuş olabilir miydi? Peki, bir sonraki hamlesi? Sakladıkları Defne denen kadına yeniden saldırmak için gelecek miydi? Hayır, o kadar salak değildi. Hatta hiç salak değildi. Düşmanı bir hayli zekiydi. Yem atmalı ve köşeye sıkıştırmalıydı. Savaşı burada oturarak kazanamazdı. Yeni bir plan kurmalıydı.

“Benim bir fikrim var,” diyen Doktor’un sesiyle dalgın bakışları dağıldı. Ona döndü. Devam etmesi için çenesini yukarı dikti.

“Söyle.”

“Ahuzar ve Tulpar’ın yerini, Kralşan’ın kulağına biz uçursak. Onlar için oraya gittiğinde ise yak-”

Elini keskin bir harekede aralarında kaldırıp susturdu. “Asla!” dedi. “Bir ihtimal için ikisini riske atamam. Tulpar bu görev için yapması gereken her şeyi fazlasıyla yaptı. Onun şu anki tek görevi o kadını korumak. Gerisi bizde. Kralşan daha fazla kimseye zarar vermeden onu biz bulmalıyız!”

“Ama Kralşan Kurul’dan kurtulmak için o kadını vermeli. Zaten peşindedir. Köşe bucak aradığına eminim. Eğer biz sağlam bir savunma duvarı oluşturursak...”

“Kralşan denen şerefsiz mal mı?” diye yükseldi Teoman. “Beynini siktiğimin adamının kafasının içinde kırk günah dolaşıyor. Sence bu kadar aramaya onları bulamamışken aniden kulağına üflenen bir bilgiye inanır mı?” Sinirle alnını ovaladı. “Defne denen kadına da korumak için polis ayarla ve evine gönder. *Fikrim var*, deyince makul bir şey sandım. Kralşan içindeki adamın bu kadar açık bir şekilde vereceği bilgiyle ayağımıza gelir mi sence? Ayrıca varsayalım ki el altından biz kadının yerini dedik, kulaktan kulağa gitti. O zaman köstebeğin kim olduğunu ne bileceğiz?” Yüzü ekşidi. “Defne denen kadını da boş yere bir yere tıkmayın. Yoga mı boka mı ne yapıyormuş. Bağırıp duruyor, *beni bırakın*, diye. Bırakın, gitsin. Ne yapıyorsa

yapsın. Dört kişi ayarda, dönüşümlü olarak yedi yirmi dört uzaktan konuşurlar.”

“Ama efend-,” diyecek oldu Doktor. Teoman Doğu’nun ters bakışlarına maruz kaldığında susmak zorunda kaldı.

“Yine fikrin varsa kendine sakla, Doktor.” Sıkıntıyla alnını ovuşturdu. “Kasap, Şef ve Terzi nerede?”

“Mukbil’in yanındalar. Beyrut’ta bir köyün tüm halkı sabah ölü bulunmuş. Şüpheli bir durum var mı diye araştırıyorlar.”

Dövmedeki şifreyi çözüp hızla harekete geçmişlerdi ama geç kalınmıştı. Kurul önce davranmış olmalıydı. Gidilen yer Beyrut’ta bir bankaydı ama kayda değer hiçbir şey bulamamışlardı. İhtimaller sınırsızdı. Belki de şifreyi yanlış çözmüşlerdi.

Dikleşti Teoman. “Şu dövmenin fotoğrafını bana bir daha versene,” dedi.

Yanındaki bir başka dosyayı uzattı Doktor. Üzerine ince harflerle yazılan bir not vardı. Ataçla köşesine tutuşturulmuştu: **Kızılgerdan Operasyonu / ÖNEMLİ!**

Fotoğrafa odaklandı. Ar, pusula, kuşlar ve dikenli çiçekler. Pusulanın yönü güneye bakıyordu. Şifre son derece minik, dışarıdan bakan birinin desen diyebileceği bir şekilde pusulanın içine yedirilmişti. “Her ihtimali denediniz mi?” dedi.

“Bütün kombinasyonlar denendi. En makulü Beyrut konumuydu.”

Aralarına kısa bir sessizlik çöktü. İkisi de önündeki kâğıtları incelerken Doktor’un gözleri bir sayfada takılı kaldı. Sayfayı hızla çevirdi. Oturduğu dikleştirdi. Yeşil gözleri her bir satırda hızla gezindi. Bir noktada takılı kaldı. “İmkânsız,” diye mırıldanması, dikkat edilmese duyulmayacak kadar kısık.

“Ne?” dedi Teoman.

Doktor bir sayfa daha çevirdi. “Bilmesi imkânsız olan şeyleri biliyor!” dedi.

“Tulpar mı?”

Bakışları Teoman’a döndü. Gözleri şüphe ve endişeyle büyümüşü. “Hayır. Kralşan!” Önündeki dosyayı işaret etti. “Sevkiyat güzergâhlarına bakın. Hep belli bir yere kadar izleyebiliyorduk, bir yerden sonra kayboluyordu. Kimlerle görüştüğünü bulamıyorduk. Şuna bakın.” Dosyada bir noktayı işaret etti. “Kralşan tam onu beklediğimiz noktalara gelmeden

güzergâhları değiştirmiş. İstisnasız her sevkiyatında hem de!" İki sayfa geri döndü. "Masadaki mafya liderlerinin art arda öldürülmeye başladığı tarihe bakın." Baktı Teoman Doğu. Gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordu ama sesli dile getiren Doktor oldu. "Kızılgerdan Operasyonu'nun resmi olarak başladığı, ekibi ilk defa bir araya topladığınız günden bir hafta sonra!" Acele hareketlerle sayfaları çevirdi. "Şuna bakın." Parmağı kâğıda yaslandı. "Odasındaki kasa şifresi."

041119

"Operasyonun başladığı gün!" diye yükseldi Doktor. "Adam en başından beri onun peşinde olduğumuzu biliyordu. Galeri baskınında da kâdının sırtındaki dövme ortadaydı. Kimse anlamadı. Resmen bizimle dalga geçti! Bunca zaman hep son anda kurtuldu, son anda kaçtı, hep son anda, son anda, son anda! Tesadüf mü her şey? Olamaz, Teoman Bey! Ve bu tarihi sadece beş kişi biliyor!"

Teoman'ın gözünün önünden geçen görüntüler saç diplerini uyuşturuyordu. O tarihi bilen kişiler belliydi: Kendisi, Doktor, Şef, Kasap ve Terzi. Cengo, Ayla ve Tulpar sonradan dahil olanlardı. Bu tarihten haberdar olanların imkânsızdı.

Alnını ovuşturdu Teoman. "Bizden biri olsa Ayla ve Cengiz'i de söylerdi," dedi.

"Zaten biliyordu, Teoman Bey!" Dikleşti. "Bu kadar yanındayken Adriel'in Kurul denen şeyi bilmemesi mantıklı mıydı sizce? Kenan ona *sağ kolum*, dedi ama hep ayak işleri yaptırdı. *Ahuzar'ı koru, Irmak'ı koru*, dedi. Hiçbir zaman işlerinin içine tamamen sokmadı. Adriel onun için en başından şüpheliydi. Sadece Tulpar'ı bilmiyor, hiçbirimiz tanımıyorduk. Bu bilgilere de bir tek o ulaştı çünkü Kenan ona güvendi. Onun da bizden olduğunu ajanı söylemediği için yanına sızan biri olduğunu ön göremedi." Tek bir sonuca çıkıyordu. Can yakan bir sonuç. Sesli dile getiren yine Doktor oldu. "Köstebek bizden biri. İçimizden biri en başından beri Kral'ın adamıydı."

Kızılgerdan Operasyonu'nu iki ekibe bölmüştü: Öncüler ve gözlemciler. İki ekip de görevlerini yerine getirmekle yükümlüydü. Timur'u tam olarak bu ihtimal için herkesten saklamıştı ama sadece ihtimal vermişti, beklemiyordu. Düşünceler ihtimallere, ihtimaller can yakan bir ihanete dönüştü ve Teoman'ın sırtına bir bıçak gibi saplandı. Doktor'a kendinden daha çok güvenirirdi. Geri kalan üç kişi arasında gezindi zihni. Oysa hepsine koşulsuzca

sırtını dayamıştı. Gözlerini kapatıp burnundan soludu. Hayat ona çok şey öğretmişti. Aldığı ilk darbe değildi ama hayal kırıklığı kızgın bir şiş gibiydi.

“Mukbil’e söyle, artık sadece bana rapor verecek. Bilgi isteyen kimseye açık vermesin. Defne’yi emrettiğim gibi bırak. Diğerleri öyle bilsin ama peşinden ayrılma. Gizlice her adımını izle. Gittiği üç mekân seç. Şefe Kasap’a ve Terzi’ye ayrı mekânlar söyle. Bakalım hangisinin bildiği mekân patlayacak.”

“Fikir boş, Kralşan gelmez, dediniz.”

“Hâlâ boş, o yüzden boş kapana yem atıp gelmesini bekleyeceğiz.” Kızlarının gölgelediği bakışları Doktor’a döndü. Koyu kahveler içinde dönen kızgın bir ateş vardı. “Dediğim gibi hepsine kadının gittiği farklı bir mekân söyle. Tam iki hafta sonra üçünün de kulağına Defne’nin Ahuzar denen kadının yerini bildiği bilgisini uçar. Hangisi yemi yutarsa onu kendi ellerimle parçalayacağım!”

Elini masaya sertçe vurdu. Masanın ucundaki su yere düştü. Kırılan cam parçaları suyla karıştı. Teoman Doğu odanın kapısını sertçe vurarak dışarı çıktı ve sinirden titreyen çenesiyle ilerledi. Bu iş haddinden fazla uzamıştı. Artık oyunu düşmanı gibi oynayacaktı. *Kan ve kandırmacayla.*

“Ula, kırdun hep tamları! Cebre yiyeson he!”

“Yav, dokunduk hauna da!” diye isyan etti tanımadığım, on yedi yaşlarında bir genç. “Başka türlü nasi keseceğük haunları, Aknene?”

Haklıydı. Çay toplamaya başladığımızdan beri Aknene susmuyor, çalışan herkese bulaşıyor ve kızıyordu. Hâlâ gitmeyip yardım etmeye devam ettikleri için şanslıydı zira ben makasla kendimi kesme noktasına gelmiştim. Elimdeki büyük çay makasına baktım. Saatlerdir bir arpa boyu yol alamıyordum. Diğer kadınlar gibi sesler çıkararak seri bir şekilde doluramıyordum torbayı. Ayrıca belim бүрүн bedenimi sızlatacak bir şekilde ağrımaya başlamıştı, yara da varlığını belli ediyordu.

Aknene çok düşünceli bir insan olduğu için sağ olsun, çaylığın en üstündeki en düz kısmı bana vermişti. Belim ağrıyor diye dama göndermiyor ama çay tarlasına düşünmeden sokuyordu. Harika bir kadındı.

Doğrulup torbama baktım. Bence çayları kesmiyor, koparıyordum. Bu görüntünün başka izahı olamazdı. Aknene aşağıda çalışanlara bakıyordu. O

görmeyen makasın torbasını yandaki çay torbasına boşalttım. Sonra *sıçtın haunların içine*, diye bağıırıyordu. Bunu diyeceğimi hiç düşünmezdim ama inek sağmak daha zevkliydi. Bana döndüğünü hissettiğimde hayırlı bir gelin olarak yeniden işime odaklandım. Bu sefer elim alışmış gibiydi. Makası daha hızlı doldurmuştum.

İki çaylık arasındaki yoldan geçen bir kadın, “Aknene!” diye bağırdı. Kapalı, hafif tombalak bir teyzeydi.

“Ne?” diyerek kibar bir cevap verdi.

Kadın elini beline atarak güldü. “İstanbul gelinin bu mu?” dedi.

Güneş yüzünden elimi alnıma yaslayarak ona baktım. Bacağımda saçma bir eşofman, üzerimde uzun, turuncu bir hırka, belime bağlı keşan örtüsü ve başımda siyah pullu yazmamla oldukça rezil bir haldeydim. Ayağımdaki güllü lastiklerden bahsetmiyordum bile ama bir şekilde alışmıştım. Topuklu giymeyi sevdiğimi sanırdım. Bu, topuklu lastik giymeden önceydi. Buna bayılmıştım.

“Sana ne!” dedi nene. “Ne yapacaksın benim gelinimi?” Şivesi özenliydi. Dışarıdaki insanlarla daha dikkatli ve tam bir öğretmen gibi konuştuğu gözümünden kaçmamıştı.

“Ee, sorduk da!” dedi kadın.

“Sorma!” Eliyle kışkıışladı. “Bak işine!”

“*Gelin yüklü. Zehiroğlı ondan apar topar evlendi*, diyeler. Haberin ola.”

Yüklü, derken? Boş boş göz kırpıştırdım. Aknene ise bu noktada patlamıştı. Elindeki değneğin hedefi bu sefer kadındı. Şeytan taşlar gibi o yöne savurdu. “Sıçarum o dilinun kemuğuna Nazmiye!” dedi. “Atturma benim kafami! Benim torunumun zürriyetini sorgulamak size mi düştü ula, hadsiz! Zehiroğlı sizin dedikodu malzemeniz değil! De hayde!”

Buralarda herkes bu sinire alışkın gibiydi. Kadın üç adım uzaklaştı. Yazmasının ucunu ağzına sarıp kınadı. “Ey, ne bağıırıysun?” dedi. “Ne dedum sanki? Herkesin deduğunu dedum.”

“Herkesin dilinin kemiğune de sıçarum, beni ayağa kaldırmayun. Ha bu köyü sizin başınıza yıkarım, ha! Yüklü olsa tarlaya mı sokarum oni! Çık, git!”

Kadın kınayarak uzaklaştı. Çaylığın alt kısmında çalışan kadınlar durmuş, gülerek bu anı izliyordu. Aknene onlara da bağırdı. Hepsi aynı anda sırtıtmayı kesip yeniden işlerine koyuldu. Yanımda çalışan bir teyze daha vardı. Bulunduğum kısmın en ucundaydı. Beline siyah bir şey sarmış,

kırmızı yazmasını ağzına kapatarak başına dolamıştı. Bir saattir herkes bir-biriyle konuşmuştu ama o hiç kimseyle konuşmadan işini yapıyordu. Ak-nene'ye baktım. Çay kesiyordu ve işine fazlasıyla odaklanmıştı. Bu kadının yaşlı olması imkânsızdı.

Makası amaçsızca çayların üzerine sürterek on adım uzağımdaki kadına ilerledim. Salak saçma makas darbelerimin hiçbir amacı yoktu. Yaklaştığımda yüzüne doğru eğildim. "Kolay gelsin," dedim tatlı olmaya çalışarak.

İşine devam ederken göz ucuyla baktı ve başını salladı. Çok da kibar olduğu söylenemezdi. Birkaç dakika yanında dikilip amaçsız makas darbelerine devam ettim. Konuşmaya pek niyetli değildi. Mühim değildi. Daha beteriyle de başa çıkmıştım.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim. Onaylayan bir mırıltı çıkardı ama yine işine ara vermedi. Makası dolunca, yana dönüp torbaya döktü ve devam etti. "Yüklü ne demek?"

Bu noktada durdu. Dikleşti. Koyu kahve gözleri bir hayli boştu. Kaşları göbeğimi işaret etti. O noktaya baktım. Sonra yeniden kadına. Ve birkaç saniye içinde aydınlandım. Hamilelikten bahsediyorlardı! Allah aşkına, bunu anlatacak başka kelime mi yoktu?

"Hayır!" dedim panikle. Makası iki yana salladım. "Yemin ederim, hayır, öyle bir şey değil."

Umursamadı bile. *Bana ne*, der gibi omuz salladı. Çayların üzerinden atlayıp aşağı kasma indi ve uzaklaştı.

Harika. Dedikoduda sınır tanımıyorlardı. Yakıştırmadıkları bir bu kalmıştı. Omuzlarım çöktü. "İnanılmaz," diye mırıldandım.

Arkamdan, "Pişti!" diye bir ses yükseldiğinde o yöne baktım. Timur birkaç adım uzağımda bana doğru ilerliyordu. Etrafımı sarmalayan yeşil kadar huzurlu, yağmur kadar hüznüydü. Tam karşıma geldiğinde bakışları kıyafetlerimde gezindi. Önüme bağlı keşan, başımdaki pullar ve lastiklerim yine hoşuna gitmiş gibiydi. Minik tebessümü yaklaştıkça büyüdü.

Makası bırakmadan ellerimi belime attım. "Sana *şöyle gülme*, demedim mi?" dedim. Yine öyle güldü. Hatta gülüşü büyüdü. Buraya geldiğimizden beri bunu o kadar sık yapıyordu ki İstanbul'da tanıdığım adam bir yabancıymış gibi geliyordu. Ters bir bakış atarak önüme döndüm. Makası aynı saçma darbelerle kullanmaya devam ettim. "Sizin köyün dedikodu anlayışı inanılmaz."

"Ne duydu?"

“Yüklüymüşüm!” Yüzüm ekşidi. “Bu ne saçma bir terim, Allah aşkına. İnek miyim ben ya da at!” Sinirleniyordum.

Her zamanki gibi sakindi. “Dedikoduya *siktir et*, dersin artık dedikodu olmaz,” dedi.

Ona döndüm ama yanımda değil, arkamdaydı. Gövdesini sırtıma yaslayıp, kollarını iki yanımdan geçirerek ellerimi kavradı. Makası tutan parmaklarım büyük elleri altında yok oldu. Çaylara acımış olmalıydı. Yavaşça ellerimi yönlendirdi. Benim aksime biliyordu bu işi. Darbeleri çayı tek seferde torbaya gönderiyordu. Çenesi ve nefesi saçlarımdaydı. Canıma minnetti ama ortam artık ürkütüyordu.

“Bence şu an bunu yapmamalısın,” derken sesim kısık çıkmıştı. Bakışlanm Aknene’deydi. Her an başımıza çay makasını fırlatabilirdi.

“Bakanlara da *siktirin gidin*, dersin artık bakmazlar.”

Kıkırdadım. Bunu beklemiyordum. “Kriz yönetim şeklin mükemmel,” dedim. Sessizdi ama saçlarımdaki nefesi ve sırtıma yaslı gövdesi sıcaktı. Ellerimi yönlendirmeye devam etti. O an bütün parmak uçlarındaki kesikler dikkatimi çekti. İğneyle kesilmiş gibiydi. “Ellerine ne oldu senin?” Sağ elimi hâkimiyetinden kurtarıp kavradım. Avuççılarında de ince ince çizikler vardı. Geri dönüp yüzüne bakmak istedim ama izin vermedi. Çenesini başıma yaslayıp bedenimi durdurdu.

“Sorun yok.”

“Bence var.”

Yeniden makası ve elimi kavradı. Sessizce işine, işimize devam etti, ettik. “Tepeye çıkarken oldu,” dedi.

Sessiz kalan bu defa bendim. Tepeye çıkmamış, yuvarlanmış olmalıydı. Bu kesiklerin başka izahı olamazdı. İçim burkuldu. “Nenenin benim yarama sürdüğü şeyden sürelim,” dedim hızla. “Hemen acısını alıyor.”

Yine sessizdi. Dudaklarını saçlarımda hissettim. Onu düşündüğüm için sessiz bir minnetti. Oysa özel bir askerdi. Elleri defalarca yaralanmış olmalıydı ama içimdeki hislere söz geçirmem zordu. Avuççısında silah tutmaktan oluşan minik bir nasır bile vardı ama güzellerdi. Tırnakları biçimli, parmakları uzun, damarlı ve garip bir şekilde zariftiler. Benim gıptayla bakışım, dokunduğunda güven veren bu ellerini kanlı bilmesi, ona bunun ezberletilmesi büyük bir haksızlıktı.

Bu anı, aniden kafamıza uçan bir çay makası böldü. Timur antrenmanlı olduğu için gelecek hamleyi önceden fark etmiş, ikimizi de sola eğerek

başımıza uçmaya niyetli makastan kurtarmıştı. Her ihtimali düşünerek avcuyla yüzümü sakladı. Makası fırlatanın kim olduğunu bilmemek imkânsızdı.

Birkaç çay sırası uzağımızdaki Aknene, “Ander kaldırsun sizi!” diye yükseldi. “İki dakika yalnız bırakmaya gelmiyorsunuz!”

Timur’un bıkkın bir nefes verdiğini duydum. “İşine bak, nene,” dedi.

“Fışki yiyenun uşağı! Arsız, edepsiz, gâvur, münafık!”

Bize doğru büyük bir atıklıkla ilerlemeye başladığında Timur’un gövdesinden sıyrıldım. “Başladık yine,” diyerek ona döndüm. “Sen dayak yemekten zevk mi alıyorsun?”

Umursamazca dudak büzdü. Uygun adım bize gelen Aknene’yi umursamadan elimi kavradı. Diğer elimdeki çay makasını çayların üzerine atıp ilerletti. Dayak yiyeceği hedefe kendi ilerliyordu. Nene önümüzde belirdiğinde omzunu dönüp gelen değnek darbesini memnuniyetle kabullendi ama ben hâlâ kabullenemiyordum.

“Nene, vurma artık!” diyerek öne çıkmaya çalıştım. Öfkeli bakışları bana döndüğünde zekâmı kullanmaya karar verdim. Öfkem Aknene’ye saygısından bir köşede bekliyordu. “Herkes bize bakıyor. Zaten yeterince yalan yanlış şeyleri yaymışlar. Şimdi bir de *Aknene gelini ve torunuyla anlaşıyor*, diyecekler.”

Durdu. Etrafa bakındı. Tarlada çalışan herkes göz ucuyla bize bakıyordu. Önerim mantıklı gelmiş olmalıydı. Elindeki çubuğu diğer eline alıp Timur’un omzuna toz bulaşmış gibi silkeledi. Oysa az önce aynı noktaya acımadan darbelerini indiriyordu. “Ha uni doğru dedin, gelin,” diye mırıldandı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi ve çalışanlara bağırdı. “Bugünlük paydos. Yarın devam edeceğiz.”

Her biri bu anı bekliyor gibi doğruldu. Kiminin elinde makas kiminde motor vardı. Durup Aknene’nin etrafına toplandılar ve günlüklerini aldılar. Timur’a büyük çay çuvallarını kaldırma görevini vermişti. Ağır torbaları herkes zorla kaldırarak, bayırdan aşağıya atarken, Timur zerre zorlanmadan arka arkaya savuruyordu. Ona içim geçmiş bir şekilde baktığımı gören nene de boş durmamıştı.

“Gelin Hanım!” dedi imayla. “Aklun burada mı?”

Değildi. Ama hızlı toparladım. “Tabii,” dedim ciddiyetle. Çay torbalarını aşağı yuvarlayan ekibi işaret ettim. “Onları aşağıda nereye fırlatıyorlar?”

Yüzünü ekşitti. “Çöpe!” Elini salladı. “Git, şu yolda bekle. Birazdan çoban ineklerle oradan geçecek. Bizimkileri dama al.”

Bu defa benim yüzüm ekşidi. “Nasıl yapacağım onu?” dedim.

“Onlar geleceği yeri biliyor, sen bekle, yeter.”

Başka seçenek tanımadan önüne dönmüş, çayları ezerek ilerleyen birkaç demana yükselmişti. Çaylıktan çıkıp aradaki yolda dikildim. Hayvanlar buradan ne diye geçecek, merak içindeydim. Beş dakika sonra inek ve zil sesleri duyuldu. Bakışlarımı yolun üstüne, bizim evin arkasına çevirdim. En yüksek Aknene’nin evi olduğu için yukarısı dağlara uzanıyordu ve arada kalan patika yoldan gelen bir inek kabilesi vardı. Onları buradan çeviremezdim. Koşar adım evin önüne çıktım. Çiftlik günlerime en içten dileklerle teşekkür ediyordum.

Genç, kırmızı yanaklı bir çocuk elindeki çubukla hepsini bir arada tutmaya çalışıyordu. Evin önünden koşarak, birbirinin kıcını iterek geçen inekleri izledim. Hepsi birbirine benziyordu. Bizimkileri nasıl bulacağım derken, sürünün içinden daha ben seslenmeden, bana doğru salınarak gelen Narkız’ı gördüm. Peşinde ise hoplayan bir Buzağı Timur. Yıldız hemen arkalarından ilerliyordu. Sürüden ayrılp, sakince bana doğru gelirlerken zekâlarına hayran kalmamak elde değildi. Tanıyordular yuvalarını.

Sen de artık tanıyorsun, dedi derinlerden bir ses. Bizim ev dedin.

Minik bir tebessüm kuruldu dudaklarıma. Yanıma ilk gelen Narkız oldu. Aknene bu sabah süslemiş olmalıydı. Alnında rengârenk iplere dolanmış nazar boncuğu vardı. *Möö*’leyerek yanımdan geçip dama ilerledi. Yıldız sessiz ve asildi. Aynı şekilde ilerledi. Buzağı Timur ise yine son derece çılgındı. Arkasını dönüp gidecek gibi olduğunda, “Timur!” diye bağırdım.

“Efendim,” dedi arkamdaki gerçek Timur.

Yönünü bularak yine bana koştu Buzağı Timur. Deli deli başını bacaklarıma sürtmeye başladığında güldüm. Ne zaman geldiğini bilmediğim Timur ise bu manzaraya boş boş bakıyordu. Bu bakışa daha çok güldüm. “Sana demedim.” Dudaklarını bana kaldırmış, kocaman gözlerle belime sürtünen buzağıyı işaret ettim. “Adı Timur.”

Bir kaşı havalandı. *Nasıl yani?*

Gülerken, buzağıyı boynundaki kuşaktan tutup ilerletmeye çalıştım. “Nenen seni çok seviyor, belli. Adını en sevdiği buzağıya vermiş.” Bakışı daha da beter bir hal alınca minik bir kahkaha atım. “*En az evdeki öküz kadar got kafalı, dedi.*” Bir kahkaha daha attım ama o gülmüyordu. Tip tip

bakmaya devam etti. Hâlâ gülerken yanına sokuldum. "Tamam, tamam. Kızma. Ben demedim, nenen dedi."

"Hoşuna gitmiş, belli."

Kıkırdadım.

"Yalan yok, gitti."

Birkaç saniye gülüşüme takıldı. Güler gibi oldu ama dışarıda olduğu için ciddileşti. Her zamanki ifadesizliğine büründü. Ağzının içinde, "Bence sen böyle sesli gülme insan içinde, elimden bir kaza çıkacak," diye mınıldandı ama ifadesinin aksine sesi yumuşacıktı.

İmkânsızdı. Aynı şekilde gülüyordum ki Aknene, "Ula, buzağı kaçtı, akluna koduklarım!" diye bağırınca, irkilerek gerilemek zorunda kaldım.

Dama değil, damın yanındaki yoldan hoplayarak giden Buzağı Timur'la panik seviyem arttı. Koşar adım peşine takıldım. Benim arkamdan ise Aknene geliyordu. Ya buzağıyı yakalayacaktı ya da beni dövecekti. Şükür hiçbiri olmadı. Timur daha hızlıydı. Bizden önce alt yola koşup buzağının önüne atlamıştı. Boynundaki kuşaktan kavrayıp, geri çekince hayvanın gözleri kocaman oldu. Can havliyle mөө'ledi ama bence daha çok mee'lemişti.

Buzağı Timur'u zapt eden, gerçek Timur oldu. Zorla dama ilerletti. Dışarı çıktığında kaşları çatıktı. Akkadın'a ters ters baktı.

"Ne var?" dedi Aknene. "Ne kararttın yine o gözleri?"

"Buzağının adı beni çok etkiledi."

"Değil mi?" dedi Aknene imayla. "Beni de çok etkiler. Her gün dama sokmak için böyle harp edip dururum. Çok tanıdık!" Değneğiyle koluna vurup yana iteledi. "Çakil hau yana!" Dama girip gözden kayboldu.

Laf kavgalarını umursamadan ilerliyordum ki bileğimden yakaladı. Arkasına bakmadan ilerletti. "Damdan çıkmadan üzerini değiştir, gidelim," dedi.

Çekiştirmesine uyup, "Nereye?" diye sordum.

"Gidince görürsün."

Evin önüne geldiğimizde kapıyı açıp beni ilerletti, kendi dışarıda kaldı. Kaşlarıyla içeriyi işaret etti.

Çabuk ol

Sorguladım ama kısıtlı zamanın farkındaydım. Aknene görürse susmayacaktı. Hak verdim ve geriledim. Odama girip üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Gri, rahat, ön kısmı düğmeli bir elbise giydim. Saçlarımı açıp

iki yanıma savurdum. Kıyafetlerin üzerindeki Göldeste ve Şehrazat'a değdi bakışlarım, gülerek bana bakıyorlardı. Fotoğraf kareleri bu hayatın gizli tanıklarıydı. Bir zamanlar canlı anılardan geri kalmışlardı ve her canlı bu dünyaya bir iz ve ruh bırakırdı.

Onlara büyük bir minnetle gülümsedim.

Âdem abinin sabah getirdiği çantalardan birini şefkatle okşayarak aldım. Belki de çanta gerektirmeyen bir yere gidiyorduk ama mühim değildi. Yanımda durmalıydı. Özlemiştim onları. Hızla odadan çıkıp alt kata ilerledim. Merdivenleri dikkatlice indim. Kapının önünde bekliyor, hiçbir fırsatı kaçırmayarak sigara içiyordu. Önceden daha sık içerde. Azalmıştı. Farkındaydım. Benim yanımda ise asla içmiyordu. Bunun da farkındaydım. Spor ayakkabılarımı giyip dışarı çıktım.

"Geldim."

Dudaklarından ve burnundan çıkan dumanla bana baktı. Kolumdaki çantayı gördüğünde minik bir tebessümle başını iki yana sallamıştı. Sigarayı taş duvara bastırarak söndürdü ve elimi kavradı.

"Nereye gidiyoruz? Gidince görürsün, deme."

İzmariti yanından geçtiğimiz çöpe attı. Aknene damdan çıkmadan oradan uzaklaştık. Yine uzun yolu değil, kestirme yolu seçmişti. Bayırlardan aşağı atlıyor, daha sonra beni kucaklayıp aşağıya indiriyordu. "Ama gidince göreceksin," dedi.

Göz devirip, "Yine çok açıklayıcısın," dedim.

Bir kere daha kucaklayıp, yere bırakmadan önce boynuma derin bir öpücük bıraktı. O an susmam ve sorgulamayı bırakmam için yeterliydi. Köy meydanından el ele ilerledik. Bize dönen gözler yine fazlaydı ama Aknene'nin nasihatini dinledim ve dimdik yürüdüm. Sadece tuttuğum ele odaklandım. Hiçbirine bakmadım. Köyün çıkışındaki arabanın önüne geldiğimizde arkadan yükselen bir ses vardı.

"Zehiroğlı dursun! Karisi dursun! Zehiroğlı dursun! Karisi dursun!"

İkimiz de aynı anda durup bakışlarımızı arkaya çevirdik. Atmaca Resul patika yoldan bize doğru koşuyordu. Gökyüzünde onunla birlikte ilerleyen atmacası vardı. Onu gördüğümde rüyamı anımsamam kaçınılmaz oldu. Önüme bırakılan kanlı parmak ve söyledikleri... *Kurbanın kanı.*

İrkildim ama belli etmemeyi başardım. Tam önümüze geldiğinde nefes nefese elindeki gülden yapılmış tacı bana doğru uzam. Gülün gövdesindeki dikenleri kesilmiş, birbirine sarılarak yapılmıştı. Aralarına sıkıştırılan

minik, tek r k papatyalar vardı. Cam gibi parlak mavi gözleri korku değil, huzur hissettiriyordu. Gülerek uzattığı g llerden oluşan taca ben şaşkınlıkla bakarken, Timur elimi bırakıp hızla aldı.

“Lan, onun sende ne işi var?” dedi tatlı bir kırgınlıkla.

Resul ona da sırtıttı. “Zehiroğli yaptı oni karısına! Yaptı oni karısına!” Bana döndü. Gülüşü büyürken güneşin yaktığı ve soyulmaya başlamış ya-nağını kaşıdı. “Utandı vere oni sağa, utandı vere oni sağa. Bıraktı gitti or-mana, bıraktı gitti ormana.”

“Lan, Resul!” dedi Timur. Dişlerinin arasından konuşmuştu.

Resul bir adım geriledi. El çırparak, gülerken birkaç adım daha uzak-laştı. Atmacası o hareket etmedikçe, gökyüzünde dairler çizip duruyordu. “Sevdaluk yakuşur, sevmesini bilene. Sevdaluk yakuşur, sevmesini bilene.” Arkasını dönüp yeniden köye doğru koştu. Kendi etrafında döndü, el çırpıttı. “Edecesun sevdaluk, baş tacı edene. Edecesun sevdaluk, gönlünü bilene!” Bize bakarken geriledi. “Söyledim oni. Söyledim oni.”

Kısa bir sessizlik oluştu. Bakışlarımı yanımdaki adama çevirdim. *Utandı*, derken? En ters bakışıyla Atmaca Resul’  izliyordu. şu an tam olarak Akka-dın’dı. Gülüp utancını daha da artırmamak için dudaklarımı sıktım.

“İyi bok yedin!” diye sakince sinirlendi.

Ona baktığımı fark ettiğinde göz kırpıştırdı. İlk defa ne yapacağını bi-lemiyor gibiydi. Elindeki g lden yaptığı taca ve hafifçe kızarmaya başlayan yanaklarına baktım. Hastalandığında da yanakları kızarıyordu. Gerçekten inanılmaz bir adamdı. Kalbimi yerle bir edecek cümleler kuruyor ama g lden bir ta  verirken utanıyordu. Aklımı başımdan alacak gibi öpüyor ama aynı şekilde karşılık verdiğimde nefes alıp verişi hızlanıyordu. Doğum günümde çiftlikte uyandığımda da başucumda minik bir g l vardı. Belki de *senin için g llere dilek ektim*, dedim diye sürekli bunu yapıyordu. Varlığını ve mucizesini gösteriyordu.

Eline uzandım. Kesiklerin dağa tırmanırken olmadığı artık aşık rdı. Parmak ucum avu i inde ve parmaklarında gezindi. “Bunu yaparken mi ellerini bu hale getirdin?” diye sordum.

Sessizdi. Bu onun dilinde *evet*, demekti. En güzel mücevherlerin dağın derinliklerinden çıkması gibiydi duruşunun arkasındaki adamı tanımak. Avcunun içine değdirdim dudaklarımı. Ağır ağır öptüm. Doğrulup ye-niden gözlerine baktığımda, gözbebeklerinde sadece ikimiz varken beliren titreme vardı. Kendi sevgisini sorgusuzca gösteriyor ama ben yaptığımda kuçuk bir  ocuk gibi boynu bükülüyordu.

“Aşk olsun. Atmaca Resul getirmese bana vermeyecekmişsin.”

Yanaklarındaki kızarıklık belirgindi. Dağ gibi adam demeyip dudaklarına yapışacaktım ama kendimi dizginledim. “Vermek istemesem yapmam, Ahu,” dedi en net şekilde. “Ama şimdi...” Ağır abi gibi boynunu hafifçe sola eğdi. Etrafa bakındı. “Böyle ortalık yerde de vermeyecektim hani. Ulan, Resul!”

Gülüşümün sıcaklığını içimde hissettim. “Ne zaman verecektin?” dedim.

“Ne bileyim, bir zaman işte.”

Gülüşüm daha da büyüdü. “Neden gülden yaptın ki?” dedim. “Elle-
rinin haline bak.”

Tacı yavaşça başımın üzerine bıraktı. “Dikensiz çiçeği herkes baş tacı yapar, Ahu.” Parmak uçları saç uçlarıma değip sıyrıldı. “Mesele gülü diken-
leriyle sevmekte.”

Yürek çarpıntısı, kalp sızısı, mucize, umut ve gözyaşı... Bir bedende nasıl bu kadar ruh aynı anda olabilirdi? Ne o kolaydı ne de ben. Ama o da bana kolaydı ben de ona. Acıların da bir dili vardı. Aynı yerden yara alanlar, aynı dili konuşurdu. Kimsenin bilmediği bu sır ruhlarına fısıldanırdı. O da benim ruhuma fısıldanmış gibiydi. Baktım keskin kahve gözlerine, çenesin-
deki çukura, biçimli burnuna ve heybetli duruşuna. Sadece baktım.

Bakmak yetmedi. Yaklaştım. Spor ayakkabılarının üzerine bastım, parmak ucuma yükseldim ve koluna tutunup kendimi yukarı çektim. Bir elim başımdaki tacı tutarken her zamanki sessiz teşekkürümden sundum. Çenesindeki çukura minik bir öpücük bırakıp geriledim. Tebessümüm, göğüs kafesimin içinde hissettiğim kalp çarpıntısı kadar büyüktü.

Derin bir nefes verip kolumdan kavradı. Gardı düşmüştü. Bu haline karşın dudaklarımdan minik bir kıkırtı kaçtı.

“Gülme şöyle,” dedi arabanın önünden geçip diğer kapıya ilerletirken. “Yoksa ciddi ciddi köy ortası demeden nenemin ağzıma sıçacağı şeyler yapacağım.”

Kıkırdamadım. Sadece tebessüm ettim. Buna engel olamazdım. Ka-
pıyı açıp, arabaya binerken o da sürücü kısmına yönelmişti. Gün henüz batmamıştı. Hızla ilerlemeye başladığımızda bir süre sessiz kaldım. Ne-
reye gittiğimizi sorsam da söylemeyecekti. Kendimi yormadım ve doğanın bütün yeşillerini saklayan manzaraya baktım. Eşsizdi. Her gördüğümde ve izlediğimde nefesim kesiliyordu. Camı açıp yüzüme vuran rüzgâra karşı

gözlerimi kapadım. Özgürlüğün at sırtında koşmak olduğunu sanırdım. İsteddiği yere uçan kuşlar ve çiçekler.

Oysa at yelesini hangi yöne çekersen oraya gider, her çiçek mevsiminde açar, kuşlar özgürlüklerinin farkında olmadan uçarlardı. Asıl özgürlük buydu. İsteddiği yöne esen rüzgârın, ölümü de üzerimizden, peşimizden alıp çok uzaklara götürmeye gücü yeter miydi? Kollarımı camın açık kısmına, yanağımı ise kollarıma yasladım. *Neden sessizsin*, demedi. Bu anın tadını çıkardığımı biliyordu. Radyoyu açtığını duydum. İnceden bir Karadeniz türküsü değdi kulağıma.

"Yokluğunun kefeni dar gelir bedenime..."

....

Yok senden başka yolum gidemem hiçbir yere,

Olacaksan ol sonum, razıyım kaderime.

Sığamadık seninle iki can bir yüreğe,

Zamanı sarsam sana döner miyiz geriye?"

"Bir şey sorabilir miyim?" dediğinde anında dikleştim. Nadir yaşanan bir andı.

"Tabii."

"Defne diye bir arkadaşın var mı?"

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Evet. Ne oldu? Kenan bir şey mi yaptı?" Sesimdeki paniğe engel olamıyordum.

Benim aksime son derece rahattı. "Sakin ol, iyi," dedi.

"Neden sordun o zaman?"

Göğüs kafesimin sıkıştığını hissettim. *Kurbanın parçası, kurbanın kanı...* Elimi göğsüme atıp zorla yutkundum. Ben kaçmıştım, Biricik'i saklamıştım. Peki, ya diğer sevdiklerim? Cemil baba, Kadife ve Defne. Kendi acıma ve yıkıma o kadar odaklanmıştım ki Kenan'ın nasıl bir şeytan olduğu aklımdan çıkmıştı. Beni yok edemezse sevdiklerimi yok ederdi. En sevdiği şey buydu.

"Timur, susma!" diye çıkıştım. Öfke ağır ağır kaynıyordu.

Göz ucuyla baktığında bunu fark etti. Kısa bir nefes vererek yeniden yola baktı. "Bir şey yapamamış, koruma altında. Merak etme," dedi.

"Yapmaya çalışmış yani?" Buna sessiz kaldı. "Cemil baba?"

"Hastanedeymiş. Durumu iyi."

Başımı geri atıp gözlerimi kapadım. Ben hüznü ve karanlığı geriye atıkça üzerime çullanmanın, beni boğmanın bir yolunu buluyordu. Ya Kenan gerberip gitmeliydi ya da ben yeryüzünden silinmeliydim ama istemiyordum. Deli gibi yaşamak istiyordum. Yanımdaki adamla bir hayat kurmak, yaralara gül tohumları ekerek onları büyütmek istiyordum. Dövme sızladı. Bu kadar zor muydu sırtımdaki ölümden kaçmak?

Bir süre sessizce ilerledik. O andan sonra gözlerimi açmamış, içimdeki karanlığa gömülmüştüm. Yeşillik *umut*, demekti. Şu an Defne'nin benim yüzümden yaşadığı korkudan başka bir şey düşünemiyordum. Araba durduğunda gözlerimi araladım. Gün batmamış ama gökyüzü turuncu ve mavi renklerin karışımından oluşan enfes bir renk cümbüşüne dönüşmüştü. Yeşil bir alandaydık. Arabadan inip etrafa bakındığımda, arkamızda kalan dere ve köprüyü gördüm. Başımdaki taç düşer gibi olduğunda elimle yakalamıştım ama hayran bakışlarım manzaradaydı.

Fırtına Deresi ve Sevdaluk Köprüsü.

Birkaç saniye sonra bedeni yanımda, eli elimdeydi. Köprüye doğru ilerletti.

Her şeyi ezberlemek isteyen güçsüz zihnim manzarayı bütün detaylarıyla inceliyordu. Zamana meydan okuyan bir köprü ve ona inat şiddetini asla azaltmayan bir dere. Mükemmeldi.

Taşların üstünden dikkatle atlayıp derenin yanına indik. Diğer kolunun altına sıkıştırdığı kutu dikkatimi çekti. Soracaktım ama köprüye adım attığımız anda sustum. Anı bozmak istemedim. Heybetliydi. O önden ilerledi, ben ise elini bırakmadan arkasından. Tam köprü'nün ortasına geldiğinde durdu. Etrafı izliyordum ama durduğu için ona odaklandım.

"Ahu," dedi ağır ağır. Eli parmaklarımdan ayrıldı. "Çok cümlem yok, bilirsin. Ama seni uzun uzun anlatırım." Yaralı parmak uçları omzumdan dökülen bir tutam saça uzandı. "Kendime kelimem yok ama sözkonusu sensen dünyadaki bütün cümleleri önüne dökerim. Ama yine de yetmez. Seni anlatmaya yeter mi bilmem ama denerim."

Gözlerine bakarken kesik bir nefes verdim. Gözbebeklerim titredi. "Neden bunları söylüyorsun?" dedim.

"Benim gibi bir adamın yanında mecbur kaldığın için değil, istediğin için yaşa diye," dedi tek nefeste. "Çünkü ben seni mecbur kaldığım için değil, yaşamak için buraya getirdim." Durup yutkundu. "*Ablan için mi bana yardım ettin*, dedin ya..." Başını iki yana salladı. "Sadece onun için değil. Nerede görsem el uzatırdım sana. Öyle bir bakıyorsun ki o patlamadan bir

sen kaldın aklımda. Sana mutlu bir hayat vaat edemem. Sik herifin tekiyim. Bok gibi yaşadım. Sıkıcıyım, ince düşünmem, ayarım yoktur, ağzıma geleni söylerim ama çoğunlukla susarım, gelişine yaşarım, üşenip bol bol söver, günde bir paket sigara içerim. Ama isterim ki seninle...”

Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama diğer elindeki kutuyu uzatınca, kelimeler başını alıp gitti. Kutuyu kavrayan parmaklarımın titremesine zor engel oldum. Açtığımda gördüğüm şey göz pınarlarımı sıplatmaya yetmişti. “Yeniden başlayalım,” dedi ben fotoğraf makinesine bakarken. “Ne sen cehennemde ol ne de ben. Birbirimizi tanımadığımız ama aslında tanıştığımız o ilk andan başlayalım.” Genzimdeki sızı büyüdü. Dolu dolu gözlerle baktım. “Sen yine muhabir ol.” Elini boynuna atıp tişörtünün içine saklı künyeyi çıkardı. “Ben asker. Bu makineyle ne kadar kötü anın varsa sil.” Elini cebine atıp avuç içine sakladığı kan kırmızı bir yüzük çıkardı. “Eğer bunu mecburiyetten değil de isteyerek kabul edersen ben de bundaki bütün kötü anıları sileceğim.”

Çok sevgiden kalp ağırırsa şayet benim kalbimin her köşesi sızlıyordu. Zorla yutkundum. “Anısı ne?” dedi çatallı sesim.

“Annemle ablamın anıları.”

Yanağıma düşen ıslaklık kontrolüm dışındaydı. Bu da ilkti. Acıdan, üzüntüden ve kederden değil de mutluluktan gözümden akan ilk yaştı. Yine de tenimi yaktı.

“Evlilik teklif ediyorsun şu an. Farkında mısın?”

Kaşı havalandı. “Ee, yani?” dedi.

“Ve oldukça uzun konuştun.”

“Fazlasıyla.”

Gülüşüm büyürken, burnumu çekip yanağımdaki ıslaklığı yok etmeye çalıştım. “Bu aralar kendini aşırıyorsun, Zehiroğlu,” dedim.

Gözleri kısılırken her bir kelime dudaklarından ağır bir sakinlikle dököldü. “Herkesten saklandım ama sen gör diye,” dedi. “Ne varsa bilip ya kaç ya da kal diye.”

“Kaçmam.”

“Korkarsan?”

“Senden mi?”

“Sıkılırsan?”

Gülümsedim. Sessizce başımı iki yana sallayıp, “İmkânsız,” dedim.

Kısa bir an gözlerimde oyalandı. “İstemezsen imam falan gelmez,” dedi. “Bakma sen neneye. Kendini hiçbir şeye mecbur hissetme. Şu an bu yüzüğü de siktir edip dereye savu-”

Gerisini getirmesine izin vermedim. “Çok konuşuyorsun, Töngge,” dedim, onun bana hep dediği gibi.

İlerleyip yeniden ayaklarına bastım ve parmak ucumda yükseldim. Bir elim kutuyu tutarken diğer elim omzuna dolandı. Elimden geldiğince kendimi yukarı çekip dudaklarımı dudaklarına yasladım. Tereddüt etmedi. Durmadı, duraksamadı. Belimden kavrayıp, kendi boyuna getirerek ayaklarımı yerden kesti. Dudaklarımız bu defa aceleci ve hoyrat değildi. Yakmıyor, yanıyorduk. Ağır ağır ruhunu nefesime sakladı. Dili içimde bir kandili yaktı. Belimdeki ellerine güvenerek elimi ensesine attım. Güneş battı ama son ışıkları bize değdi. Fırtına deresi aktı, zaman aktı. Bir o kaldı, bir ben.

Dudaklarımız ayrıldığında alınlarımız birbirini buldu. “Yeniden...” diyebildim sadece.

Ne ben cehennemde ne de sen. Ne ben tutsak ne de sen ölüm. Ne ben diken ne de sen kan. Yeniden. Ne Ahuzar Soykamer ne de Timur Töngge. Sadece Timur ve Ahu. Sadece...

Sessizdi ama keskin kahvelerdeki titreme beni onayladı.

Yeniden, Ahu. En baştan. Ne senin bedenine ölüm işlensin ne de benim elime. Ne senin tüm kemiklerin kırılsın ne de benim kalbim. Yeniden.

Dudağına sakın, telaştan ve her şeyden uzak bir öpücük daha bıraktım. Geçmişin kötü anılarını silemedik ama yerine iyi anılar ekledik. Kan kırmızı bir yüzük taktım. O ise yıllar sonra çektiğim ilk fotoğraf karesine yerleşti. Başını yanağıma yasladı ve daimi ciddiyetine büründü. Ama bu defa dudağının kenarında yüzündeki hüznü dağıtan minik bir tebessüm vardı. Bir fotoğraf karesine sadece bize ait bir mutluluk sakladık. Biz hariç kimse ruhu duymadı.

Gücü ele geçirmesi zordu. O seni ele geçirdikten sonra kurtulmayı denemek de. Tırnakları sivri, keskin ve zehirliydi ama verdiği acıyı göremeyecek kadar kör ederdi gözleri. Sarmaşıklarını boğazına dolar, okşayacak

sanılan anda keserdi nefesi. *En güçlü sensin*, diyerek göğe yükseltip, tek bir hatada bacağından tuturup aşağıya çeken de odur seni.

Kenan Kralşan bunu göremeyecek kadar kördü. Güç sadece benliğini değil, bütün varlığını ele geçirmiş, tırnaklarını sırtına batırmıştı. Kolundaki saate baktı. Gece yarısına yaklaşıyordu. Kurul'un görüşme talebini kabul etmesinin ardından iki gün geçmişti. Sessiz geçen iki gün işkenceden farklıydı ama en sonunda bu sabah beklediği mesaj gelmişti.

İstanbul'un çıkışında, ıssız bir evin önünde duran arabasından dimdik indi. Gece kadar siyah gözleri etrafta gezindi. Eski, bahçesi olan tek katlı bir eve gelmişlerdi. Etrafında hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Büyük bir alanın ortasında tek başına dikiliyordu ıssız ev. Omuzları kabardı. Kurul'u dahi İstanbul'a, kendi ayağına getirmişti. Yenilmek?

İhtimal dahilinde bile değildi.

Arabanın içinden çıkan Tarık'ı eliyle durdurdu. İçeri tek girmeliydi. Parmakları arasındaki madeni Roma parasına minik bir öpücük bırakıp ceketinin iç cebine attı. Şans getireceğine emindi. En büyük şans tilsimini, Ahuzar'ı şu anlık kaybetmişti ama gücü eline yeniden aldığı an onu da saklandığı yerden söküp çıkaracaktı. Ölü ya da diri. Ona gelecekti.

Yarası yüzünden hâlâ aksayan bacağına rağmen kendinden emin adımlar ve dik bir çeneyle ilerledi. Bu bacağın ve kolundaki kurşunun hesabını da soracaktı. İki kurşunu da saklıyordu. Tulpar denen adamın payına daha fazlasını ayırmıştı. Dört merdiveni aksayarak çıktı. Kapıyı çalmak için eli ileri uzandığında açık olduğunu fark etti. Tedbirli adımlarla içeriye girdi. Loş, sarı ışıklarla aydınlanan hol eski tablolarla kaplıydı. Solda geniş bir kapı varken hol öne doğru uzanıyordu. Eski değil, oldukça bakımlı ve temiz görünüyordu.

Kapıyı kapatıp sarı ışığın devamı olan büyük kapıya ilerledi. İçeri girdiğinde ortadaki büyük masanın en ucunda istediği kişi oturuyordu: Kurul Başkanı. Siyahi. Arkasında, duvara asılı büyük bir ayı postu ve kafası vardı. En son Beyrut'ta gördüğü bütün üyeler buradaydı. Arnavutluk yeraltı lideri Blarte Bella, ağzındaki sakızı umursamazca çiğnerken seksi bir tebessümle el salladı.

"Welcome, Kralşan."

Hemen yanında Meksika Karteli Andres Fernando Jovan vardı. Siyah dağınık saçları yüzüne dökülüyor, anlamsız dövmeler bedeninin her yerine yayılıyordu. Koltuğa boş vermiş bir şekilde yayılmıştı. Parmak uçlarını kaldırarak Kenan'a minik bir selam verdi.

Karşılarındaki Domenico Russo İtalyan imajını koruyan siyah bir takım elbise içindeydi. Başıyla sessiz bir selam verdi. Onun yanındaki Dimitri kürküne sarılmıştı. Kenan'a en ters bakışıyla bakarken selam verme nezaketini göstermedi. Kurul'a yeni eklenen kişi, ölen Japon Yakuza yerine gelen Koreli Dong Hyun'du. Dimitri'nin hemen yanından el salladı. Mor çiçekli gömleği, kaşının altından çenesine kadar inen yılan dövmesi ise fazlasıyla aykırı görünüyordu.

"Hello, Kralşan!" dedi aksanlı bir İngilizceyle. "Tanıştığıma memnun oldum."

Hepsi ölmesini bekleyen çakal sürüsünden ibaretti. İfadesizliğini korudu ve onun için ayrılan koltuğa ilerledi. *Siyahi'nin tam karşısına*. Diğerlerinin kulağında, konuşulanları daha net bir şekilde İngilizceye çevirmek için kulaklık vardı. Aynısı onun önünde de vardı ama almadı. Koltuğa kurulup geri yaslandı. Siyahi'nin keskin bakışlarına umursamaz bir tebessümle cevap verdi.

"Selam," dedi İngilizce. Bundan sonraki bütün kelimelerini karşısındaki adamın en net şekilde anlaması için kendi söyleyecekti. Bir çevirmene ihtiyacı yoktu.

Siyahi yaslandığı yerden doğruldu ve ellerini masanın üzerinde bağladı. "Sen!" Kelimeler dudaklarından en sert şekilde dökülüyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun, Kralşan?"

Tüm gözler Kenan'daydı. Koltuğuna yaslandı. "Ne yapmışım?" dedi. "Ben ortada bir şey göremiyorum." Dimitri öfkeli bir ayı gibi burnundan soludu. Ona döndü Kenan. "Sakin ol, şampiyon." Bakışları tüm üyelerde gezindi. "Hem iyi tarafından bakın, yıllar sonra bir araya geldik, fena mı?"

Dong Hyun gülüşünü saklamak için elini dudaklarına kapamıştı. Aksanlı İngilizcesiyle, "*I like it!*"² diye mırıldandı yanındaki Dimitri'ye.

"Kurul'a ihanet ettin," dedi Siyahi.

"Hayır, etmedim. Emanetinize gözüm gibi baktım. Hatanın sorumluluğu bana ait değil."

"O zaman emanet nerede?"

"Görev sürem bitene kadar bende kalmaya devam edecek. Beş yılın dolmasına daha bir buçuk yıl var. Neden kendi hatam olmayan bir sebepten liderliğimi kaybedeyim?"

²(İng.) Beğendim.

“Hata sorumluluk sahibine aittir. Ve sen Kralşan, sorumluluk sahibi tek kişiydin!”

Büyük bir kahkaha attı. “Ben mi? İki damlası büyük bir yerleşim alanını yok edecek bir silahı salak gibi gerçekten de verilen koordinatlardaki yere saklamışsınız. Yıllarca koordinatların bir aldatmaca, sadece elimize temsili tutuşturulan şeyler olduğunu sanmıştım ama o kasada minik sihirli şişecikleri bulduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin bile edemezsin. Liderliği verdiğiniz kişiye bu kadar güvenmeniz...” Elini kalbine bastırdı. “Kalbimi yumuşacık yaptı, emin olun.”

Siyahi söylenen bütün kelimeleri dikkatle dinliyordu. Sinirleneceğini düşündü Kenan ama oldukça ifadesizdi. “Size güveniyoruz çünkü ihanetin bedeli olarak sizden bir kefil, bir can alıyoruz. İhanet edeni öldürmektense en kıymetlisini yok etmeyi tercih ediyoruz.” Çenesi dikleşti ve koltukta yeniden geri yaslandı. “Sevgi bağı en büyük cezadır, öyle değil mi?”

Tüm masa sessiz kaldı. Gözler Kenan’daydı. Siyah gözlerini siyahiden bir saniye bile çekmiyor, savaş silahlarını ve kozlarını açık açık gösteriyordu. Hayır, kesinlikle ölmeyecekti.

“Yeniden liderlik istiyorsun, öyle mi?” dedi Siyahi.

“Hayır, olan liderliğimi devam ettirmek istiyorum.”

“O zaman ihanetinin bedeli nerede? Sorumluluk al ya da alma, ortada bir ihanet var. Bize sunduğun en kıymetlinin canı nerede, Kralşan?”

“Kaçtı!” diye en sonunda yükseldi Dimitri. Büyük elini sertçe masaya vurdu. “Bu sik kafalı elinde bir kadını tutamadı!”

“Bir daha bana bağırırsan...” dedi Kenan tane tane. “O üzerindeki kürkü senin kan gölünün üzerinde yüzdürürüm, Dimitri.”

Daha da yükselecekken elini kaldıran Siyahi engel oldu. “Kes!” dedi otoriter sesi. Koyu gözleri Kenan’daydı. “Teklifini sun.”

Bıçağın kemiğe dayandığı kadar netti. “Ya liderliğe devam ederim ya da kendimle beraber bütün dünyayı yok ederim!” dedi. “Eğer buradan sağ çıkamazsam kıymetli silahınızla öldürebileceğim kadar insanı yok ederim. Ben öldükten sonra kalanlar umurumda değil!”

Sessizlik her birinin gözlerine değip masanın ortasına çöreklenmişti. Bütün gözler artık Siyahi’nin üzerindeydi. “Peki,” dedi sakince. “Öyle olsun. Liderliğine devam edeceksin. Bu süre boyunca da silah senin elinde kalacak. Masadaki herkes yine sana itaat edecek.”

Dimitri elini yeniden masaya vurdu. “Ama efendim!” dedi. Ona dönen koyu gözler yüzünden olduğu yere sindi. En son itiraz edenin başına neler geldiğini hatırlıyordu.

Blarta Bella sırtarak sakızını Dimitri’ye doğru patlattı. Dong Hyun etkilenmiş bir edayla dudak büzüp sessizce yine aynı şeyi mırıldandı: “*Really I like it!*”³

Eline yeniden aldığı güçle dikleşti Kenan ama Siyahi’nin sözü henüz bitmemişti. “Fakat...” dedi. “Bize hâlâ bir kefil borçlusun, Kralşan. Senin sorumluluğunda olsun ya da olmasın ortada bir ihanet var. Sunamadığın kefilin yerine bize bir kurban sun. Bize en kıymetlini sun, Kralşan.”

“Onu yakal-”

Sözünü kesti Siyahi. “Hayır. O kadın senin en kıymetlin değildi. Sadece paravandı.” Gözleri kısıldı. “Bu Kurul’a girmeden önce en büyük zaafınıza kadar araştırılmadığınızı, bizi kandırabileceğini düşünmen ne büyük aptallık.” Her kelimedenden sonra elini masaya vurdu. “Bize ihanetinin kurbanını sun! Bize gerçek *kıymetlini* sun, Kralşan!”

Yurtkundu. Beklemiyordu. Ahuzar bir paravandı. Asıl koruması gerekeni onun arkasına saklamış ve yıllarca bununla eğlenmişti. Zihnini yokladı. “Babam,” dedi hızla. “Size onun hayatını sunuyorum.”

Güldü Siyahi. “Hâlâ yalan, hâlâ yalan, Kralşan.” Gülüşü bıçak değmiş gibi kesildi. Sağ yanındaki kutuyu açıp içindekini masanın ortasına doğru savurdu. Bu, kanlı bir parmağı. Önüne gelen kanlı et parçasına umursamaz bakışlarla bakıyordu Kenan.

“Madem sen doğruları söylemiyorsun, o zaman Kurul bulur.” Göz ucuyla arkalarında kalan kapıya baktı ve kısa bir talimat verdi. “Getirin.”

İlk defa gerilmişti Kenan. Gömleğinin bir düğmesini açıp yakalarını genişletti. Üzerindeki gözleri görmemeye çalıştı. Blarta bir kere daha sakız patlattığında gözlerini kapadı. Silahı ağzına sokmak ve herkesin beynini dağıtmak istiyordu. Ama içinde beliren öfke odanın ortasına fırlatılan bedenle yerle bir oldu. İliklerine kadar hissettiği bir korkuyla irkildi ve koltuğunda dikleşti.

Kardeşi, koruduğu, kalbinde minik de olsa parçası olan tek kişi: Irmak.

Sarı saçları dağılmış, gözleri ağlamaktan şişmişti. Üzerindeki pembe tişört ve sol eli kanlar içindeydi. Sol elinin işaretparmağı yoktu. Acı içinde

³(İng.) Gerçekten hoşuma gitti.

bileğini tutuyor ve hıçkırarak ağlıyordu. Masanın üzerindeki kanlı parmağı baktı Kenan. Kardeşinindi.

Gözyaşlarına bulanmış masum gözler Kenan'daydı. "Abi," dedi Irmak içini çekerek. "Abi..."

Kenan'ın beynine inen ağır bir darbe vardı. Oturduğu sandalyeyi şiddetle geri iterek ayaklandı. "Hayır! O olmaz!" Sesi gür ve öfke doluydu.

"Neden? En kıymetlin kardeşin değil mi? Dimitri bize onun adını verdi. Oysa bu bilgiyi biz senden istemiştik."

Kenan'ın Dimitri'ye dönen gözlerinden çıkan öfke oldukça fazlaydı. Blarta sakız patlatmayı durdurdu ve koltuğunda dikleşti. Dong Hyun bu defa başka bir cümle mırıldandı: "*I don't like this.*"⁴

Kenan'ın sıkıldığı dişlerinin etkisiyle çenesi titredi. Ava giderken avlanmış, kurduğu tuzağın içine kendi düşmüştü. Kardeşini korumak için yıllarca bir başkasını kardeşiyle tehdit etmişti. Alnına silah dayamış, acı çekmesini zevkle izlemişti. Kaçtığına düşmüş, acıttığı yerden vurulmuştu. Ama hayatın getirdiklerinin yaşanmışlıkların izi olduğunu anlamayacak kadar karanlık bir kalbi vardı. Hatayı asla kendinde görmedi, göremedi.

Siyahi belinden bir silah çıkarıp masanın üzerine bıraktı ve ona doğru savurdu. "Öldür," dedi buz gibi bir sesle. "Kıymetlini sun."

Irmak'ın titrek iç çekişleri kulağına değdi. Vicdan ve merhametini uzun zaman önce kaybetmişti. Hatta doğduğu günden beri ikisinin varlığını asla hissetmemişti. İçinde büyük bir boşluk, zihninde kara bir delik vardı. Kulağına mırıldanan karanlık düşünceleri zihnindeki bu deliğe göndermiş ve karanlığı büyütmüştü. Gözlerini kapatıp dişlerini sıkı.

"Abi..." diye sızlanışını duydu. "Abi, lütfen."

Sonra ise Siyahi'nin, "Hadi, Kralşan," deyişini.

"Abi," dedi Irmak bir daha. Sesi gittikçe kayboluyordu.

Oysa kendini bile saklamamış, onu saklamıştı. Kendini ortaya atıp onu en arkaya itmişti. Gözden uzak olsun diye yanına bile yaklaşmamış, kame-ralara birlikte görünmemişti. Aklına bir an düştü.

Kralşan malikânesinde, odasında ders çalışırken, kapı gıcırdayarak açılıyor. İki yaşındaki Irmak paytak adımlarla içeri giriyor. Pembe, uçuş uçuş elbisesi, beyaz kurdeleli ayakkabıları ve sarı saçlarında pembe tokaları var.

Doğduğu günden beri yüzüne bakmayan, kucığına alamayan, adını söylemeyen Kenan'ın yüzü ekşiyor. Sevmiyor onu. Kimseyi sevmediği gibi. Çünkü

⁴(İng.) Bundan hoşlanmadım.

o kadına benziyor. Annesinin katili, ihanetin bedeli. Gülerek ona ilerliyor Irmak.

"Abi!" diyor neşeli bebek sesi. "Abi!"

Paytak adımları hızlanıyor ve Kenan'ın bacağına iki eliyle sarılıyor. Kenan irkilerek geri itiyor ama yere düşen Irmak bunu umursamadan, ayaklanıp yine bacağına sarılıyor. Kenan daha büyük bir güçle itiyor. Canının acımasından asla korkmuyor ama Irmak yine ağlamıyor. Gülerek, yerden kalkıp bacağına sarılıyor.

"Abi."

Malikânenin bahçesindeler. Elini kesmiş Kenan. Sardığı bir bezle kanı durdurmaya çalışırken dört yaşındaki Irmak geliyor. Kenan yine geri itiyor. Yere düşen Irmak kanayan bacağına aldırmadan, ayağa kalkıp abisinin eline sarılıyor.

"Sarılırsak geçer, abi."

Büyük sofradalar. Beş yaşındaki Irmak hemen yanında. Sarı saçları artık uzun. Parlak bukleler halinde omuzlarından dökülüyor. Küçük elleri beceriksiz hareketlerle masanın ortasındaki çeri domateslere uzanıyor. Abisinin tabağına bırakıp tatlı tatlı gülüyor.

"Balığını ayıklayayım mı abi?"

"Irmak!" diye bağılıyor Hülya Hanım. "Önüne bak, yemeğini ye!" Irmak ırkerek önüne dönüyor.

Irmak'ın okula başladığı ilk gün. Korkudan altına kaçırmış. Salonunda, sırtında pembe çantası, beyaz çorabından ayaklarına sızan ıslaklıkla dikilirken Hülya Kralşan yüzüne okkalı bir darbe indiriyor. "Utanmadın mı şu yaşında bunu yapmaya?" Kollarından kavrayıp, silkelerken, "Kaç yaşına geldin, hâlâ şunu yapıyorsun! Bizi rezil ediyorsun."

Annesinin onu sallayışlarının şiddetiyle daha da ağlamaya başlıyor Irmak. Kenan arkasını dönüp, gidecekken gidemiyor. Geri dönüp küçük kardeşini sözde annesi denen kadının elinden alıyor. Ağlayarak kucagında uyuyakalmasına izin veriyor.

"Abi..." dedi Irmak'ın titrek sesi.

Gözlerini açmak istemese de açmak zorunda kaldı Kenan. Öfke ve nefrede baktı karşısındaki adama.

"Zor, değil mi? Anlıyorum." Derin bir nefes verdi. "O zaman sana iki seçenek sunacağım: Liderliği bırak, senin kafana sıklım. Ya da o silahı al, kıymetlini bize sun ve hayatına kaldığın yerden devam et."

Sen seç, Ahuzar. Kardeşin mi? Kadife mi?

İçindeki karanlık, ruhunu ele geçirmese Kenan bu sesi de duyardı ama duymadı. Tek bir şeyi kendi kendine tekrarlardı: *Seçimler bedellerden ibarettir. Büyük zaferler için kurbanlar verilmeli, Kenan.*

Vazgeç, dedi sessiz bir mırıltı. Bırak, yaşasın. O senin kardeşin.

Şeytan susmadı.

Kardeş? O kadının kanından biri için bu kadar savaştığın her şeyi ziyan mı edeceksin? O zaman al silahı, sık kafasına! Sen mi ölmek istiyorsun, Kenan? Gerçekten o kadar fedakâr mısın?

Yapamayız, dedi mırıltı. Bu kadarını yapamayız, Kenan.

Eli silaha uzanmadı. Uzanamadı. Dişlerini sıkıp öfkeyle titremekten başka bir şey yapamadı. Ne kendini öldürebildi ne kardeşini. Her şey özünde zıddını saklardı. Sevgi nefreti, öfke sevinci, güç ise korkuyu. En güçlü olmak isteyenler aslında içindeki korkudan kaçanlardı. Kenan Kralşan bir korkaktı.

“Bakma öyle,” dedi Siyahi. “Bizi hafife alarak en büyük hatayı sen yaptın, Kralşan.” Yavaşça ayağa kalktı ve masanın üzerindeki silahı kavradı. “Kardeşini öldürmek zor olmalı. Anlıyorum. Sana bir seçenek daha.” Silahı Irmak’ın şakağına yasladı.

Irmak’ın dudaklarından kesik bir inleme döküldü. Bakışları sadece abisindeydi. “Yapmayın, lütfen,” dedi. “Ben bir şey yapmadım, lütfen.”

Sesini kimse duymadı. En sevdiği, abisi bile. Dönüp Irmak’ın yüzüne bakmadı. Kurtarmak için öne çıkmadı.

“Liderlikten vazgeçiyor musun?” dedi Siyahi.

Sessiz kaldı Kenan. *Vazgeçiyorum*, diyemedi. Güç, zehirli sarmaşıklarını tüm zerresine öyle bir dolamıştı ki *bırakıyorum*, diyemedi. Irmak’a değdi gözleri. Bir kuş gibi titriyor, içini çekerek ağlıyordu. “Abi,” dedi son defa Irmak Kralşan. “Yapma...”

Kenan bakışlarını hızla kaçırdı. Kardeşinin gözlerine bakmadı, bakmadı. Sessiz bir seçim yaptı. *Öldürün*. Önündeki silahı alıp kendi kafasına sıkamayacak kadar korkaktı. Gözlerini kapatıp kendi karanlığının sesine gömüldü. Merhameti de vicdanını da susturdu. *Seçimler ve bedeller*, dedi sadece. *Seçimler, bedeller. Kurbanlar verilmeli, kurbanlar verilmeli.*

Ve odada tek el silah sesi yankılandı. Minik bir inleme duydu Kenan. Şakağına aldığı tek kurşunla yere yığılan Irmak’a bakmadı ama onunla aynı anda koltuğa çöktü, ayakta duramadı. Ne gözlerini açabildi ne ayağa

kalkabildi. Minik bir iç çekiş sesi daha duydu. Sonra bir kurşun sesi daha. Tımakları avuç içine battı. Minik nefes sesi yerini derin bir sessizliğe bıraktı.

“Lider Kenan Kralşan,” dedi Siyahi. “Ona itaat etmeye devam edin.”

Hepsi ayağa kalkıp Kenan’ın önünde başlarını eğdi ama o, gözlerini açıp bakamadı. İsteddiği buydu, buraya bunun arzusuyla gelmişti ama yapamadı. Her biri sessizce odadan ayrıldı. Siyahi’nin, “Bir buçuk yıl sonra görüşürüz, Kralşan, yine ihanet etmemeye bak,” dediğini ve ayak seslerini duydu. Hepsi gitmişti. Birkaç dakika sonra odaya kulak yırtan bir sessizlik kurulmuştu.

İnleme sesini aradı Kenan. Yoktu. Sessizlikten başka hiçbir şey yoktu. Gözlerini yavaşça araladı. Boş sandalyelere baktı, ayı postuna ve yine önünde bırakılan silaha. Sonra ise ayaklarının altında birikmeye başlayan kan gölüne.

Genzi ömründe ilk defa sızladı. Annesi öldüğünde dahi gözünden bir damla yaş düşmemişti. Yine düşmedi. Genzindeki sızıyı yuttu. Şeytanın sevgisi ölüm getirirdi. Kanla yıkanan tahtın bedeli de kanla ödenirdi. İnsan hayatta yaraladığı yerden yaralanır, ah aldığı kadar ah ederdi. Ama Kenan’ın içindeki karanlık öyle derindi ki bunları da göremedi. Sandalyesini geri itip yavaşça ayağa kalktı ve kaçtığı şeyle en sonunda yüzleşti.

Oradaydı Irmak. Sarı saçları artık kan kırmızı, neşeyle bakan gözleri kapalıydı. Büyük bir kan gölünün ortasındaydı. Ona ilerledi. Kucağına alıp kanlı saçlarını okşadı. Alnına derin bir öpücük bıraktı. Ruhsuz bir bedenle ileri geri sallandı, sallandı ve sallandı.

Onu öldürenin kendi seçimi olduğunu görmedi. Gücün zehirli pençesini boğazından çekip çıkarmadı. Aksine daha da karanlığa battı. Zifiri karanlık kalbindeki tek beyaz nokta silinip gitmişti. Artık hiçbir zaaf yoktu.

“İntikamını alacağım,” dedi sayısız defa. “Söz veriyorum, intikamını alacağım, abiciğim.” Saçlarını okşadı. Yanağından bir damla yaş süzülüp kana bulanmış sarı saçlara karıştı. Solgun çehresini izledi. “Yerine kurban edildiğin herkesin kanını kurutacağım.”

Irmak Kralşan’ın istediği intikam değildi. Sadece yaşamdı. Anlayamadı. Kucağında ölü bir masumiyetle kaldı. Ama şeytan bundan bir nebze olsun pişmanlık duymadı. Akıttığı gözyaşları kan kadar sıcak ama dokunduğu ten kadar soğuktu. Şeytanın eli bu savaşın en masumunun kanına bulandı. Irmak Kralşan’ın katili, en güvendiği ydi. Siyahın içindeki bir aydınlık daha kayboldu. Gökyüzünden bir yıldız kaydı. Günah tanesi olup dünyaya yağdı. Masum bir ölüm, tek ışığı da koparıp aldı.

3. BÖLÜM

*“Yârin dudağından getirilmiş,
Bir katre alevdir bu karanfil...”*

...

*Düştükçe, vurulmuş gibi yer yer,
Kızgın kokusunda kelebekler,
Gönlüm ona pervane kesildi...”*
-Ahmet Haşim

Uzak diyarların derinlerinde, pireler berber, develer tellal değilken gökten üç değil, sadece tek bir elma düşmüş. Beyaz örtüyle bezenmiş dünyanın üzerine kırmızı bir leke gibi değmiş. İlk günahın izleri masumiyete böylece değmiş. Beyaz olan her şey yavaşça kırmızıya dönüşürken cennetten kopan bu kırmızı parça dünyaya ilk günahı getirmiş. Karlar erimeye başlamış. Dünya artık yeşil ve kahveden ibaret olduğu anlarda Kabil, kardeşi Habil'i öldürmüştü. Ve ikinci günah böylece toprağa da değmiş. Günah bir elmadan kana, beyaz bir masumiyetten kara bir toprağa karışarak yayıldıkça yayılmış.

Minik barakanın sol köşesinde kalan küçük, eski televizyona bakarken elinde bal ve zeytin tabağıyla kalakalmıştı Biricik. Alıştığı gibi koltuğa minik bir örtü sermiş, sofralarını üzerine kurmuşlardı ama Biricik televizyondan yükselen sesle bir adım ilerleyememişti, öylece kalmıştı. Ekranı bakarken bakışları titredi.

Henüz açmadığı gözleriyle uyusuk bir şekilde odaya giren Cihan'ın bakışları önce Biricik'e, daha sonra ise koltuğun üzerindeki minik kahvaltı sofrasına takıldı. Makarna yaptığı yetmezmiş gibi üç gündür de her sabah kahvaltı hazırlayarak Cihan'ın çırpınan yüreğini daha da hareketlendiriyordu. Bağırarak *yapma şunu*, demek ve yemeğe abanmak arasında gidip geldi Cihan.

“Günaydın,” diye homurdanmaya karar verdi en sonunda. Ağzının yamukluğu biraz da olsa geçmiş, şekli insan içine çıkacak bir hale gelmişti ama kalbi için aynı şeyi söyleyemiyordu. Elektrik çarpması sonucu ağız yamukluğu ve buna eş bir yürek çarpıntısı varken yaşamak bir hayli zordu. Üstelik üç gündür sersemlemiş bir şekilde yattığı için Biricik sürekli etrafında fır dönüyordu. Cihan için her şey son noktadaydı. Acilen yüzü düzelmeli ve bu barakadan çıkıp nefes almalıydı.

Yoksa Biricik’in her sabah dağınık sarı saçlarını, cam önündeki çiçeğini gülerek suladığını, kitap okurken değişen yüz ifadelerini ve uyurken kendi kendine mırıldanışlarını duymak, görmek zorunda kalıyordu.

Biricik’ten cevap gelmediğinde, “Günaydın,” dedi daha gür bir sesle. Yanından geçip koltuğa ilerledi. Minik kahvaltıları içini ısıtıyordu.

Odanın orta yerinde dikilen Biricik’ten yine cevap gelmedi.

Koltuğun üzerindeki kahvaltıya bakmaya devam eden Cihan, “Her sabah bu kahvaltıyı hazırlayacaksan hep isterim, kızım,” deyip gevşek bir halde oturdu. Ortadaki sucuklu yumurtayı gördüğünde yamuk gülüşü daha da yamuklaştı. Tulpar abisi sağ olsun, artık barakasının lezzet standartları bir nebze de olsa yükselmişti. Yumurtayı sucuklu, makarnayı kıymalı yiyebilirlerdi.

Biricik’ten yine cevap gelmedi. Cihan ona baktığında bomboş gözlerle televizyona baktığını gördü. Ne olduğunu anlayamamıştı ama gülün ifadesi soldu. “Biricik?” dedi.

Cevap yine gelmedi. Akrep ve yelkovan savaşı bıraktı. Biricik için o an her şey durdu. Dar ve sarp bir vadinin içine sıkışmış, paramparça arabadan çıkarılan bedene takıldı bakışları. Sedyeye yatırıp üzerine turuncu bir örtü kapadıkları bedenin yüzü görünmüyordu ama kana bulanmış sarı saçları görebiliyordu. Uğultu büyüdü. Araca ilerletilen, üzeri kapalı bedenin bir eli dışarıya taştı. Kesik parmağı gördüğünde Biricik’in içinde kopan fırtına artık son noktadaydı. Elindeki bal ve zeytin tabağını daha fazla tutamadı. Onlar yere, gözyaşları ise yanaklarına süzüldü.

“Kızım, ne yaptın?” diye dikleştirdi Cihan. “Onların kaç para olduğundan haberin var mı?”

Duyamadı Biricik. Yaşlar titreyen gözlerinden tenine usulca boşalırken odada sadece minik televizyondan çıkan cızırtılı bir ses vardı. Sarı yağmurluk giymiş, kadın muhabir yoğun yağmurun altında duygudan yoksun bir sesle haber sunmaya çalışırken arkasında kalan vadiyi işaret ediyordu. Sesi boğuk, kısık ama sessizliğin içinden ayrılacak kadar netti.

"Araç, alanda koşuya gelen sporcular tarafından bu yolun aşağısında kalan ormanlık vadiye bulundu, sayın seyirciler. Ekiplerin yaptığı ilk incelemeye göre saldırı en az üç gün önce yaşandı. Tekerleklerinden vurulmuş olan araç yoldan çıkmaya zorlanmış. Fakat sürücü koltuğundaki A.K ve Irmak Kralşan'ın bedninde bulunan kurşunlar oldukça ciddi bir saldırıya uğradıklarını gösteriyor. Irmak Kralşan ve şoförüne yapılan bu saldırıda işadamı Kenan Kralşan'ın düşmanlarının eli olduğu ilk tahminler arasında. Bildiğiniz üzere son günlerin en çok konuşulan ismi olan Kenan Kralşan hakkında sayısız yolsuzluk ve yeraltı bağı olduğuna dair iddialar var. Kendisi bu iddialarla ilgili henüz bir açıklama yapmamış ve gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuşken kardeşinin bu şüpheli ölümü işlerin daha da karışacağını bir işareti gibi. Ülkenin en önemli işadamlarından biri olan Kenan Kralşan gerçekten bir yeraltı lideri mi? Irmak Kralşan intikam için mi öldürüldü? Bu saldırının arkasındaki gerçekler neler?"

Ciddileşerek dikkat kesildi Cihan. Şaşkın bakışları bu defa ekrandaydı. Eski televizyonu bazen çekiyor, bazen ise görüntü gidiyordu. Kesik ve puslu görüntüyü anlamak ve seçmek zordu ama şu an duyduklarını idrak etmekte zorlanıyordu. Ayağa kalkıp vadi içinde bir hurda yığınına dönmüş araca kilitlenmiş bir şekilde bakan Biricik'e ilerledi. Bunu sakın ya da ağır bir şekilde değil, koşar adım yapmıştı. Biricik'in titreyerek sendelediğini, yere yığılacağını anladığında kollarından kavradı. Düşmesine isin vermedi.

"Biricik!"

Titriyordu artık Biricik. Gözyaşları durmaksızın akarken cümlelerini ve nefesini toparlayamıyordu. Bacaklarında onu taşıyacak gücü hissetmiyordu. Yere düşmek için kendini bırakmıştı ama ona dolanan kollar buna izin vermemişti. Cihan gövdesini Biricik'e yasladı. Sıkıca sarıldı ve onunla birlikte yere çöktü. Ama Biricik'in görebildiği tek şey kanlar içindeki sarı saçlar ve paramparça bir arabaydı.

"Irmak Kralşan henüz gençliğinin baharında, on altı yaşında bir genç kızdı," diyerek devam etti muhabir.

"Hayır..." diye mırıldanabildi. "Hayır, o değildir. Hayır!" diye feryat etti bu defa. Dudaklarından acı bir çığlık döküldü. Gözyaşları, korku ve acı birbirine karıştı. "O değildir, Cihan. O değildir. O değildir." Bağırarak ağlayışına engel olamadı. Kalbinin bir köşesi parçalanmış gibiydi. Durum ne olursa olsun kardeşiydi. Bunu hâlâ kabullenememiş olsa bile bu gerçeği değiştiremezdi. Canının bir köşesinin kesilip, atıldığını hissederken acıyla büklüm oldu. "Olmaz!" diye inledi. "Irmak!" Tırnakları eski halının

üzüne battı. Acı bir feryat daha döküldü dudaklarından. Yeri sökme, o an kendini de yok etme isteğiyle yanıp tutuştu.

Muhabir acıyı duymadı. Anlatmaya devam etti: *“Irmak Kralşan’ın bir parmağının olmayışı bunun Kralşan ailesinden intikam almak için yapılan bir eylem olduğu iddialarını doğrularken Kenan Kralşan’dan hâlâ bir haber yok. Irmak Kralşan’ın annesi Hülya Kralşan ise bundan birkaç ay önce aniden hayatını kaybetmişti. Bu durumun akıllara getirdiği pek çok soru var: Kralşan ailesinde neler oluyor? Tüm aile iddia edildiği gibi Kenan Kralşan’ın dahil olduğu karanlık işlerin bir intikamı olarak mı yok ediliyor? Sıradaki isim Mahir Kralşan mı? Bütün bunlar şu anlık bir merak konusu.”*

Gözyaşları ve titreyiş şiddetlendi. Başını hızla iki yana sallarken dudaklarından boğuk bir inilti zorla döküldü. Yere değen parmaklarını avuç içlerine batırdı. Ekranı Irmak’ın fotoğrafı yansıtıldığında acı amansız bir boyut aldı. Dudaklarındaki boğuk inilti kısa can çekişlere dönüştü. “Yapmamış olsunlar!” diye inledi. “Ona bunu yapmamış olsunlar!”

Ama ekrandaki görüntü gitmedi. Irmak, pembe bir elbisenin içinde, yüzünde kendine ait olmayan makyajı ama kendi tatlı gülümseyişiyle bakmaya devam etti. *Bu kadar korumayla nasıl yaşıyorsun sen, demişti Biricik bir keresinde.*

Abim beni korur, demişti. Düşmanı çok. Büyük bir işadamı sonuçta. Bana zarar gelmesin diye bu kadar koruma, anlıyorum. Alıştım zaten. Bir yerden sonra görmüyorum hiçbirini.

Neredeydi abisi? Neredeydi Kralşan? Ablası onu nasıl canı pahasına buraya saklamışsa abisi de onu korumalıydı. Bunu beceremiyorsa onu bırakmalıydı. *Benim kardeşim değil, sizin kardeşiniz, demeliydi.* Ablası onu canı pahasına korurdu. Biliyordu. Neredeydi Irmak’ın koruma ordusu? Neredeydi kardeşi?

Dişlerini dudağına geçirerek kendini dizginlemeye çalıştı ama imkânsızdı. Evden o ayıcığı kendi için değil, Irmak için almıştı. Ablasının hediyesiydi ama Irmak fazlasıyla sevmişti. Buradan kurtulup üçü bir araya geldiğinde Irmak’a vermek için saklayacaktı. Kurduğu bir hayal daha yerle bir olurken Biricik sessizce bir yaş daha büyüdü. Hıçkırıklarına direndi ama yaşlara direnemedi.

Sus, demedi Cihan. *Bırak artık ağlamayı, demedi.* Dalga geçmedi, oflayıp puflamadı. “Ağla,” dediğini duydu ilk defa. Biricik’in başını gövdesine yaslayıp elini saçlarına attı. Diğer eli sırtını sıvazladı. “İstedğin kadar ağla, Biricik.” *Bugün de senin yağmuruna ben şemsiye olurum, diyemedi.* Sadece

sarılabilirdi. Elleri titredirdi ama Biricik görmedi. Tıpkı onun her yaşına ve hıçkırığına Cihan'ın da gözlerini kapatarak sessizce iç çektiğini görmediği gibi.

Ağladı Biricik. Dudağını dişlemeden, hıçkırıklarını ve acısını yutmadan, bağırarak ağladı. Kalbindeki yangın küçük yüreğini yaktı. "Masumdu o," diye inledi. "Suçsuzdu o," demek istese de kelimeler dudakları arasında kaybolup gitti. "Küçükü o."

Öne doğru iki büklüm olacaktı ama Cihan izin vermedi. Kendine yasladı. Daha sıkı sarıldı. İlk defa sessiz kaldı zira bu feryatlar özlem, hasret ve pişmanlıktan değil, gerçek bir acıdandı. Elde olan gittiği için değil, yok olduğu içindi. Sokakta çok kardeş gömmüştü. Kan bağı kadar can bağı da kalp acıtırđı. Sırtını ovalamaktan başka bir şey yapamadı. Biricik, Cihan'ın yüreğine yağın yağmura renkli bir şemsiye tutmuştu. Cihan ise Biricik'in yüreğine yağın en kara yağmurları kendi gövdesiyle tutmayı denedi. Haber birtti. Irmak'ın gülen fotoğrafı gitti ama Biricik yerden kalkamadı.

Cihan kollarına girip kaldırdı ve banyoda ilerletti. Yüzünü yıkadı. Sarı saçlarını geri atıp, ıslanmasına engel olurken, yeniden salona getirip koltuğa oturttu. Acı dolu bakışlarla gözünden süzülen yaşlara üzgün bir ifadeyle bakmaktan başka bir şey yapamadı. İçinin ince uçlu bir iğneyle çizildiğini hissetti. Daha önce de ağlarken görmüştü ama hiç bu kadar canı yanmamıştı. Önünde eğilip yüzüne bakmayı denedi. Yaşlı gözler gözleriyle buluştuğunda Cihan'ın yıkımı oldu. İçinde bazı hisler büyüyor ve buna engel olamıyordu.

Boynu büküldü. Ellerini ürkererek Biricik'in dizlerine yaslayıp önünde tamamen diz çöktü. Biricik'in dudaklarından bir hıçkırık daha kopmuş, başını ağır ağır iki yana sallamıştı. "Bizim yüzümüzden öldü," dedi. "Biz kaçtık diye..."

"Hayır," dedi Cihan anında. "Hayır, öyle düşünme, Biricik. Abisi şeytanın ta kendisi. Onun düşmanları tarafından bunun yapıldığına eminim." Başını iki yana sallamaya devam ediyor, şiddetle Cihan'ı kabul etmiyordu. "Bana bak!" derken iki eliyle yüzünü kavradı Cihan. Ona dönen avuçları içindeki yaşlı gözlere odaklandı. "Suçlu sen değilsin. Suçlu Ahuzar abla da Tulpar abim de değil. Ablan seni canı pahasına sakladı, Biricik. Koskoca Kenan Kralşan kendi hâlâ yakalanamamışken istemese kardeşinin bulunmasına izin verir miydi?"

Biricik titreyerek ağlıyor, hıçkırarak dinliyordu. "Buna o adam göz mü yumdu yani? Ona bunun yapılmasına izin mi verdi?" Sesi titredirdi. "Irmak en çok abisini severdi. Her şeyden önce onu korumalıydı!"

Ne diyeceğini bilemedi Cihan. Biricik'in çillerle bezenmiş yanaklarındaki yaşları ürkek parmak uçlarıyla sildi. Boynu büküldü. "İstese yapardı, Biricik," dedi. "İstese bunun olmasına izin vermezdi. Suçlu siz değilsiniz. Yapma bunu kendine."

İçini çekerek dudak büzdü Biricik. Bir yaşa daha kaç acı sığdıracaktı? Ablası geri dönene kadar ne kadar büyüyecekti? Dünya neden bu kadar acımasız bir yerdi?

Cihan, "İstersen..." dedi sessizce. "Ona gidebiliriz." Mezarına diyemedi. Biricik'in bakışları daha da dalgalandığında kuruyan dudaklarını ıslatıp parmak ucuyla çillerinin üzerine düşen bir yaş daha sildi.

Hıçkırarak, ağlarken iç çekti Biricik. "Tehlikeli," dedi.

"Öyle ama sen istersen bir yolunu bulurum, Biricik. Sokaklar bizi, ben istediğim sürece saklar."

Karşısındaki gence bakarken ağlıyor, iç çekiyor ve titriyordu Biricik. İrmak'ın acısı öyle derindi ki başka hiçbir hisse yer yoktu. Kalbi ağır bir pişmanlıkla kavruluyor, yaşayamadıkları, elinden alınan her şey kesik bir parmak ucu gibi zonkluyordu. Onu ilk gördüğü an, yatakta yan yana yatarak kıkırdadıkları, internette gezerken saçma sapan konulardan sohbet ettikleri, hoşlandıkları erkekleri anlattıkları anlar ve içtikleri kahveler gözünün önünden geçti. Azdı anılar, yetmeyecek kadar az. Bir toprak yığını olarak görmek istemiyordu onu. Zihninde yaşatmaya devam etmek istiyordu.

Öne doğru eğildi. Başını önünde eğilen Cihan'ın omzuna yavaşça yasladı. Başka hiç kimse yoktu. Yorgundu. Hem de çok. Şayet büyümek buysa kemiklerinin kırılmasıyla denkti. Kaburgaları iç çekişleriyle sızladı. Hiç tanımadığı bir omuzdan güç alamadı ama yıkılmasına izin vermeyeceğini biliyordu. Ya sinir eder ya da bam teline basacak bir şey bularak kaldırırdı yerden Cihan. Belki de yine iki okkalı laf ederdi.

Ama Cihan hiçbirini yapmadı. Bu defa sadece sırtını sıvazladı. Büyümek ne demek bilirdi. Bunun verdiği acıyı paylaşacak bir omuz olmadığında başının nasıl öne eğildiğini de. Biricik'in başının öne düşmesine izin vermedi.

"Herkes gidiyor," diye mırıldandı Biricik. "Herkes gidiyor, Cihan..." Başının yükünü tamamen bu omza yıktı. "Sen de gitme, lütfen, yalvarıyorum."

Dalga geçemedi Cihan. Hatta tek bir kelime dahi edemedi. Herkes *git*, derdi. Ailesi tarafından bile istenmeyen bir hayata kim *kal*, derdi ki? Peki, ya dendiğinde ne cevap verilirdi? Bilemedi.

Kaburgalarının arasında yanmaya başlayan hissi bilmiyordu ama dur-
duramadı. Canı yandı sadece. Kendi için değil, omzundaki can için. İlk
defa bu kadar sessizdi ve artık emindi. Bu bir kovalamaca değil, savaşı.
Basit değil, kanlı bir meydanın ortasındaydılar. Tulpar abisi beladan değil,
ölümden kaçıyordu. Ne olduğunu ve neyin içinde olduğunu bilmiyordu.
Bildiği tek şey bu savaş kan akmadan bitmeyecekti.

Omzunda ağlayan kızın sırtını titreyen elleriyle sıvazlamaya devam etti.
Yapacağı tek bir şey vardı: Artık sadece bir söz için değil, canı pahasına
ikisini de hayatta tutmak. Kendi abisiyle Biricik'in ablasının verdiği savaşın
ciddiyetini en ağır şekilde fark etti. Bakışları sessizleşen televizyona değdi.
Aynı haber dönüp duruyordu. Biricik'in sırtındaki titrek eli bir komur
almış gibi titremeyi kesti. Elleri daha kararlı bir şekilde omzunda ağlayan
kızın sırtını sıvazladı.

Evsiz hayatların gideceği bir yer olmazdı ama o tam olarak buraya demir
attı. "Gitmem," dedi. "Söz, kovsan bile gitmem."

Bu, şunca yıllık ömründe verdiği en içten ve tek sözdü.

Karadeniz'in hırçın dalgaları teknenin duvarlarına vurup güvertesine
kadar taşarken oturduğu yerden sakince ağlardaki hamsileri ayıklamaya
devam ediyordu Timur. Üzerine geçirdiği lacivert yağmurluğun önü ka-
panmıyor, kolları kısa geliyordu. Kaptan Enver buna rağmen üzerinden
çıkarmasına izin vermiyordu. Daha doğrusu Timur *çıkarabilir miyim*, diye
sorma zahmetine girmemişti. *Hayır*, diyecekti. Gerek yoktu.

Bir haftadır açık denizdeydiler. Nenesi zorla göndermişti. Normal şart-
larda canına minnet olacak bir süreçti ama bu eski Timur için geçerliydi.
Ağlardaki eli duraksadı. Şu an burada ne işi vardı? Sikerlerdi!

Kaptan köşkündeki radyodan, derinden yükselen bir ses vardı: "*O güzel
gözlerinin kulları ben olayım. Yeter ki sen ağlama ben hep susuz kalayım.*"

Kesik bir nefes verdi. En yakın dostu Murathan, gittiği görevlerde eşi
Gökçen'in fotoğrafını yalarken fazlasıyla gülmüştü. Aynı şekilde diğer tüm
arkadaşlarına da. Hayatın intikam şeklinin bu olduğunu bile bile bunu
neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Eceli gelen köpek misali mübarek
duvarlara işemiş, şimdi ise en ağır şekilde çarpılmıştı. Elindeki ağı sakince
yere bıraktı. Sikecekti şimdi ağını da oltasını da!

Aklı ilk defa arkasında, geride bıraktığındaydı. Özlemek böyle bir şey miydi? *Yürek sıkışması ve göğüs kafesi daralması. Nefes darlığı ve gönül dalgınlığı.*

"Ula, Zehiroğlu!" diye bağırdı Kaptan Enver. Güvertenin en ucundaydı. "Çel ha bu yani, çek ha bu ağı."

Sessizce ayağa kalkıp söylenen yöne ilerledi. Çatıktı kaşları. Bilirdi özlemi ama ilk defa bu kadar yüreğini yakıyordu. Çünkü özledikleri hep bir hiçten ibaretti. İlk defa bir hayatı özlüyordu. Canı sıkındı. Bütün Karadeniz'i avlıyorlardı bir haftadır. Amaç neydi? İki kişinin asılarak yukarı çekemediği halata iki eliyle asıldı ve tüm gücüyle çekti. Diğerleri kenara çekilip sadece izledi. Ağa takılan balıklar hızla güverteye dökülürken halatın ucunu demir direğe sarıp sıkı bir düğüm attı ve arkasını dönüp aynı noktaya ilerledi. Yeniden ağının başına oturdu.

Radyonun sesini artık duymuyordu. Dikkatle baktı kaptan köşküne. Küçüklerden biri vardı. Adını aklında tutma gereksinimi duymamıştı. "Lan, Cırdık!" diye seslendi. "Sen mi kapadın o radyoyu?"

Demirlerden aşağı asıldı genç çocuk. "He," dedi. "Başum ağrıdı, Timur abe!"

"Başını sikersem bir daha ağrıyacak başın kalmaz. Aç lan şunu."

"Abi, iki gündür aynı şeyi dinliyoruz da!"

Oldukça sakindi. "Kapa o zaman kulaklarını, am cücügü." Parmağıyla net bir emir verdi. "İn o güverteden. Radyoya yaklaşırsan kemiğini sikerim."

Genç oflayarak, içeri girip radyoyu yeniden açtı. Sessizce aşağı indi. Bir amacı yoktu Timur'un. Sadece Ahu'ydu işte. Radyo değil, kulaklarına dolan ses de değil, bıraktığı his ona aitti. Anlamsızca alışmıştı sesine ya da ona ait bir şeyler duymaya. Sessiz dünyası ilk defa bir ses arıyordu. Varken onun, yokken ondan izler taşıyan radyosunun sesini arıyordu. Yeni bir türkü Karadeniz dalgalarına karıştı.

"*Oy sevdiğim sar beni o güzel kollarına, oy sevdiğim gör beni eridum yana yana, oy.*"

Dalgalar ve müziğin sesiyle işine odaklandı. Arap saçına dönen ağları büyük bir sabırla ayırdı. Eskiden de kaptan bu işi Timur'a verirdi. Kimse sabredemez ama o bütün düğümleri çözene kadar sessizce söyleneni yapardı. Sabırlıydı. Hem de kimsenin olmadığı kadar. Önündeki iş bittiğinde sırtını geri yaslayıp gözlerini kapadı. Önündekileri alıp yerlerine götürme zahmetine girmede.

“Ula, Zehiroğlu!” dedi Kaptan Enver. Yaşlı, ak saçlı, kemerli burnuyla sert yüz hatlarına sahip bir adamdı ama yaşının aksine bir hayli dinç ve dikti. Beyaz sakallarında uçtan başlayan sarılıklar saçlarına da bulaşmıştı. Timur gözlerini araladı. Tam karşısındaki kaptana baktı.

“Ne yapaysın oraya?”

“Yatıyorum.”

“Ağlar.”

“Hallettim.”

Kaptan’ın bakışları önünde kalan Karadeniz’e daldı.

“Diyrim ki ha şu yana da gidelum. *Akum baluklari hep o yani atmıy*, diyeler.”

Netti. “Tek gidersin. Benden bu kadar, Enver Reis.” Yerden ayaklandı. Hızla kaptan köşküne ilerledi ve rotayı memlekete çevirdi. Bütün Karadeniz’in ırzına geçmeye gerek yoktu. Yoksa ağır sövecekti.

“Ula, deli uşak!” diye bağırdı Enver Kaptan. “Ne bu acele? Eskiden geç dönelim diye uğraşırdun, şimdü birkaç günde deli oldin da!”

Bakışları önündeki hırçın denizdeydi. “Artık bekleyenim var.” Birinin onu beklemesinin, onun için gözlerini yoldan ayırmamasının, koşarak ona gelmesinin nasıl bir his olduğunu hep merak ederdi. Artık yüreği hissediyordu. Olmadığı günler boyunca Ahu’nun gözü hep denizde, yani ondaydı. Göğüs kafesinde hissettiği şeyi bir başkasına söylese delilik derdi ama her şey oradaydı işte. Canlı ve ona ait tek his kanında akıyor, bütün bedenine yayılıyordu.

Şen bir kahkaha attı Enver Kaptan. “Sonunda yurduni buldun mi Zehiroğlu?” dedi.

Kaptan köşküden aşağıda kalan kaptana baktı. Karadeniz gür bir dalgasını gemiye vurdu, sallandılar. Gök karardı, bulutlar denize karıştı. Güldü Enver Kaptan bu ifadesine. “İnsan yurduna gitmek için acele eder. Sevdaluk sağa yaramış.” Elini salladı. “De in aşağı. Bir ağ daha var. Çek oni.”

O da aynı düşüncedeydi. Şu an deli gibi kaçtığı memlekete dönmek için yanıp tutuşmasının başka izahı olamazdı. Yaklaşık iki saat sonra başlarının üzerinden geçen atmacayla memlekete yaklaştıklarını anladı. Atmaca Resul’ün habercisi, başının etrafında dört kere dönüp yeniden karaya doğru uçtu. Dakikalar sonra kara görünmüştü.

Güvertedeki gençler kendi aralarında muhabbet ederken Timur'un başları Karadeniz'in bittiği yerdeki kayalıklara takıldı. Güvertenin en ucuna ilerledi. Gemi yaklaştıkça görüntü de netleşti. Kırmızı bir nokta yavaşça büyüdü. Rüzgârda dağılan saçları ve gülen gül çehreyi günler sonra gördü. Kendisine el salladığında dudaklarında oluşan tebessüm günler sonra ilkti.) varken Timur'du. O yokken ise her zamanki gibi bir *hiç*. Hangi ara onu bu denli kendi canına bağladığını bilemedi.

Delicesine sevmek için uzun zaman gerekmezdi. Zaman yaşananlara göre göreceleşen bir kavramdı. Tıpkı delicesine sevdiklerimizin aniden değişmesi gibi insan da aniden deli gibi sevebilirdi. Göğüs kafesine vuran şeyi anlatacak cümlesi yoktu. Ona doğru el sallayan kadına kendince gülümsemi.

Seni bekliyor, dedi derinlerden bir ses. Belki de her gün oraya gelip seni bekledi, Timur.

Kıyamadı ama kalbinin sıcacık olmasına da engel olamadı. Onu bekleyen biri vardı. Bunun ne denli kıymetli olduğunu hayatı yalnızlıkla böüşenler dışında hiç kimse bilemezdi. Birinin gözlerinde kendi yansımanı görmek demek böyle bir histi. Kelimelerin ötesinde, yüreğin en derin köşesindeydi. Gemi yaklaştı. Kaptan aşağı inip bir şeyler yapmasını istedi ama umursamadı. Yaklaştıkça belirginleşen kadına bakmayı tercih etti. Yanında kendi kendine kayaların üstünde hoplayıp el çırpıp Atmaca Resul vardı. Onunla gelmiş olmalıydı.

En sonunda gemi kıyıya yanaştığında seri adımlarla aşağıya ilerledi. "Ula, çeksene ha bu halati!" diye bağırarak kaptanı yine umursamadı. Hızla gemiden aşağıya atladı ve kayalıkların olduğu yöne ilerledi. Arkasından, "Sevdaşlık hepten mal etmiş ha buni!" diyen kaptanı duydu ama dönüp bakmadı. Kayalar üzerinde sakın ama hızlı adımlarla ilerledi.

Birkaç dakika sonra karşısından aynı şekilde ona doğru gelen kadını gördü. Güllü lastikleriyle taşların üstünden atlıyor, kendince ilerlemeye çalışıyordu. Sadece bir hafta görmemişti ama yan yana geldikleri ilk andan sonra ayrı geçirdikleri en uzun zamandı. Zaman ikisi için de geçmek ne demek bilmemişti.

"Timur!" diyen nahif sesini duydu. Heyecanlı ve neşeliydi.

Adımları durdu. Karşısındaki kadının büyük bir hevesle ona doğru gelişini izlerken sessizdi ama yüreğinin imkânı olsa gövdesini ikiye ayırır, onu içeri saklardı. Son taş atlayıp Timur'un karşısında dikildiğinde gülüşü büyüdü. Kollarını iki yana açıp kendini Timur'a bıraktığında ise en

sonunda dudaklarında beliren derin bir tebessüm vardı. Ahu'yu kucaklayıp ayaklarını yerden kesti. Saçlarına art arda öpücükler bıraktı. Daha sıkı sarıp sarmalama işini geceye bıraktı.

Şu an azla yetinemeyecek kadar perişan bir haldeydi. Zarif kollar omuzlarına sıkıca sarılırken boynundaki yaraya yerleştirdi başını.

Özlem onun için asla kavuşulamayacak olandı. Şimdi anlıyordu asıl özlemin ne olduğunu. Ölülerini özlemek kolaydı. Ulaşamayacağını bilir, bu hisle yanardı insan. Asıl zor olan yaşayanlara karşı duyulan özlem idi. Nene bir daha denize gönderirse ağır sövecekti. Bilerek yaptığını, onları uzak tutmak için uğraştığını biliyordu.

“Lütfen yabancı imam geldi, de,” diye mırıldandı boynundaki nefesten içine çekerken. İmam *acil işim çıktı, birkaç gün sonra gelebilirim*, dediği için nene zorla denize göndermişti. Bir daha yaşanırsa ciddi anlamda sövecekti.

Bir gülüşün özlenmesi de delilikti. Ama duyduğu kıkırtıyla dudaklarındaki tebessüm büyüdü. Ahu yüzünü geri çekip gözlerine baktığında ise sadece gözlerine bakabildi. Artık hiç makyaj yapmıyordu. Zaten buna gerek de yoktu. Gözlerinin altındaki mor halkalar her geçen gün azalıyor, çilleri belirginleşiyordu. Kilo aldığını hissetti. Toparlanıyordu. Bu bir haftada nene ona iyi bakmıştı.

Onun ise sakalları ve saçları hiç uzamadığı kadar uzamış, artık az da olsa alından yana doğru dökülüyordu. Ablası yok diye kısaydı saçları. Onun gözlerinde hâlâ saç uzun kaldığını anladığı andan beri elleri kesmeye gitmiyordu.

“Hoş geldin,” dedi Ahu derin bir gülüşle.

Tek bir cümle Timur’a yetti. Kelimeler bıçak, cümleler kefen sanırdı. Ama bütün ömrünü tek bir cümleye sığdırdı. *Hoş geldin...*

Bekleyeni, özleyeni, *iyi ki geldin*, diyeni, yokken onu düşüneni; Ahu, ateş, yara, yâr ve sevdâ. Gülüşüne takıldı bakışı. Aklına ise bir dize düştü. *Sen gülersin gül gibi, ben bülbül-i nalanım*, derdi Nedim.

Ne sık sık konuştun yine adam, diye düşünürdü önceden. Hangi gülüşü görüp bunu yazmıştı şair bilmezdi ama bu gülüşe bir divan yazılacağına emindi artık. Sesli dile getirmede. Sadece yanağına derin bir öpücük bıraktı. Sevdasının elinden tuttu ve ömrü boyunca yalnız indiği kıyıda ilk defa paylaştığı yalnızlığıyla ayrıldı.

Karadeniz, mavi gök, beyaz bulutlar ve yeşil dağlar ikisini de içine aldı. Timur’u saklamamıştı ama ikisini sakladı. Atmaca Resul önlerinden koştu. Başlarının üzerinden bir atmaca sürüsü geçti. Timur ne geçmişti düşündü

o an ne geleceği. Kendine dair yıllar geçse bile hatırlayacağı en huzurlu an buydu.

Soğuk bir mezarın başucunda, tekerlekli sandalyesine sıkışıp kalmıştı Mahir Kralşan. Sesli ağlamaya dili dönmüyordu. Evladı için kesik iniltiler çıkararak ağladı. Bir zamanların en büyük adamıydı. Herkes önünde diz çöker, asla yalnız kalmazdı. Şimdi ise yanında kalan tek kişi Yakup Öz'dü. Oğlunun baş düşmanı, onun en yakın dostu.

Yakup elindeki siyah şemsiyeyi hem kendi hem de Mahir'in üzerine tutuyor, İstanbul'un gözyaşlarından uzak durmaya çalışıyordu. Mahir Kralşan artık bir hiçti. Kendi kızının cenazesini bile kaldıramamıştı. Yakup bunu ona dostluk görevi olarak bilmiş ve Irmak'ın cenaze işleriyle yakından ilgilenmişti.

Kenan'ı öldürmek için yanıp tutuştuğu anlarda dahi Irmak'ı öldürmeyi düşünmemişti. Meyletmişti ama Mahir'in hatırı için sadece korkutacaktı. Niyeti buydu. Irmak'ı bu savaşın ortasına atmayı hiçbir zaman istememişti. Ama karanlık yine en hızlı beyaza değmişti. Gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Mahir'in hıçkırıklarını dinledi.

"Kenan..." dedi. "Karımı öldürdü. Yetmedi, mezarını eşip yaktı. Ama ben Irmak'a zarar vermeyi hiçbir zaman düşünmedim, Mahir. Sana yemin ederim, ben yapmadım. Bizim kitabımızda dostun kanına el sürülmez, bilirsin. Kenan'ı öldürecektim. Hatta bunu hâlâ yapacağım. Ama Irmak'a asla ben zarar vermedim."

Mahir'in hıçkırıkları arttı. Kızının mezarı üzerine düşen yağmur damlalarına engel olmak istedi ama yapamadı. Islanıyordu toprak. Bakışları hemen yanındaki mezara takıldı: Hülya Kralşan. Onun yanında ise kızı Irmak Kralşan yatıyordu. En sona bir boş mezar daha kazdıracaktı. Kendi için. Tek vasiyeti ise *Kenan'ı bu mezarlığa almayın*, demek olacaktı.

"Biz ellerimizle bir şeytan büyüttük," dedi Yakup.

Mahir'in hıçkırıkları arttı. Oysa severdi oğlunu. Ne bir kere vurmuştu ne de kötü söz söylemişti. Ne isterse almış, el üstünde tutmuştu. Ama onun büyümeye başladığı andan beri gözlerinin içindeki boş bakışı hissetmişti. Bütün günahlarının bedeliydi belki de. Can yakıp kan akıtmıştı. Ondan doğan kan ise can yakıyor, kan akıtıyordu. Hem de kendi kanını.

İnleyerek ağladı. Omuzları şiddetle inip kalktı. Bir elini omzuna attı Yakup. "Bir savaş var, Mahir," dedi. "Oğlunun başlattığı bir savaş var. Üzgünüm, bu defa senden yana olamam. Seni ezmek için onu öldürmedim. *Kurul*, dediği saçmalığın önüne attım ama..." Başını iki yana salladı. "Bir şekilde hâlâ hayatta."

Kelimeleri zorla topladı Mahir. "Ne- Nerede?" dedi kekeleyerek.

"Bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Ama hâlâ yaşıyor, eminim. Irmak'ın bir parmağı kesikti. Bu ne demek, biliyorsun."

İntikam demekti. Küçük kızı bir hiç uğruna ölmüştü. Avcundaki minik pembe tokaları sıkıp âcizliğine ağlamaktan başka bir şey yapamadı.

"İstese onu korurdu. İstese onu ben bile korurdum."

Ağlamaya devam etti Mahir Kralşan. Pembe tokaların ucu avcuna batı. Kapanan yaşlı gözlerinden büyük bir yaş süzüldü yanağına.

"Onu yok etmezsek çok kan dökcek. Buna mecburuz."

"Nasıl?" diye mırıldandı Mahir zorla. Kelimeleri dikkatli dinlemeyen biri için iniltiden farksızdı.

Yakup Öz çenesini yukarı dikti. "Eski toprak kurallarına döneceğiz," dedi. "Düşmanımın düşmanı, dostumdur."

Arkalarından sessiz bir ayak sesi geldi. Çamur ve yağın yağmura karışan adımlar kendinden emindi. Mahir Kralşan'ın diğer yanına da o dikildi. Şemsiyesi takım elbisesi kadar siyah olan bu adam, Teoman Doğu'dan başkası değildi. Bakışları mezardaydı. Vatan için savaşan, namusu için yaşayan ve yitip giden üç adam küçük bir kız çocuğunun mezarı başında bir araya geldi.

Yakup Öz omzu üzerinden baktı Teoman'a. Soğuk bakışlar ona döndü. Kısa bir an bakıştıktan sonra aralarında kalan adama indi bakışları. "Ben Teoman Doğu." Yağmur şiddetini arttırdı. Üzerlerindeki şemsiyeden sıyrılıp toprağa karıştı.

Dönüp yüzüne bakacak durumda değildi Mahir. Hareketleri kısıtlıydı ama bu adamı tanıyordu. Onu neyin beklediğinin de farkındaydı. Kendi elleriyle büyüttüğü şeytan artık yok edilemeyecek kadar tehlikeliydi. Gözlerinden bir yaş daha düşerken başını aşağı yukarı salladı. Şeytanı yok edecek tek güç ondan daha büyük bir birlik oluşturmaktı. Yakup anlaması gerekeni anladı. Omzunu daha sıkı kavradı.

Kimsenin haberi olmadan üç adam sessiz bir ittifak imzaladı. Savaş meydanına düşmandan önce yerleştiler. Üçünün de ömrü kan ve kurşunlarla

geçmişti. Kenan'ın bildiğini sandığı ama aslında bilmediği tek kuralı sadece bu üç eski toprak biliyordu.

Yetersizsen savun, fazlan varsa saldır!

Şimdilik sadece savunacak, zamanı geldiğinde tüm güçleriyle saldıracaklardı. Şeytani alt edecek tek şey aldatmacaydı.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken aniden popoma bastırılan şeyle irkildim. Artık alışmıştım, Aknene'nin önünde yavaş ilerleyen hiç kimseye tahammül edemeyip değneğiyle yana itelemesine ama yine de en beklenmedik anlarda gelişi şok etkisi yaratıyordu. Özellikle de popona değneğini yaslayınca.

"Kaç o yani, gelin," dedi huysuz bir mırıltıyla.

Elimdeki tabaklarla kenara çekildiğimde bütün gençliğiyle üst kata ilerledi. O değneği yürütmesine destek için değil, bir silah olarak taşıdığına emindim. Gülümsedim bu haline. Bütün merdivenler bitip üst kata çıktığında elini beline atmıştı. Platinli belim kendisini şok içinde izliyordu. Başımı sallayarak ilerlemeye devam ettim.

Buraya geleli neredeyse üç hafta olmuştu. Artık bazı şeylere sadece alışmıyor, aynı zamanda benimsiyordum. Aknene Timur'u hamsi zamanı diye denize göndermiş, beni ise bir hafta boyunca dizinin dibinden ayırmamıştı. Onunla geçirdiğim şu bir haftada emin olduğum net bir şey vardı. Dışı taş ama içi bir pamuk kadar yumuşaktı.

Dedikodu için gelen bütün komşuları susturmuş, elimden tutup defalarca köy meydanından geçirmişti. Bilerek, beni benimsesinler diye yapıyor, yan bakını anında yerin dibine gömüyordu. Artık bandaj takmama gerek kalmayan yaramı her akşam kontrol etmiş, artık havalar daha çok soğumaya başladı diye geceleri üzerimden sıyrılan yorganı sık sık yeniden sırtıma ve omuzlarıma örtmüştü. Kuş kadar hafif uykumun arasında başucuma geldiği anları seçebiliyordum.

Sıcacık bir histi. Küçüklüğüm boyunca hep merak ettiğim bir his... Uyanıklık ve uyku arasında elini üzerimde hissediyor ama bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Ağır yorganı sırtıma bastırıp bacaklarımin altına doğru sokuşturması bile uyanmam için yeterliydi ama uyanmıyordum. Dili keskin, elleri hafifti. *Timur'un emanetisin*, diyerek kuyruk gibi peşinde dolıyordu ama şikâyetçi değildim. Eğlenceliydi. Her sabah birlikte ahıra

gidip ineklerle ilgilenmiştik. Kahvaltı yapmış, çay toplamıştık. Altınlanmı zorla taktırarak köy meydanından geçirmiş ve her akşam sıcak bir bardak çayı beraber içmiştik.

Sevdaluk Köprüsü'nden döndüğümüz akşam Âdem abi gelip *imam hafta sonuna gelecekmış*, dediği an Timur'u yaka paça balığa göndermişti. Amacının ateşle barut gibi olan bizi ayrı tutmak olduğunu anlamamak için kör olmak gerekiyordu ki net bir kadın olduğu için bunu asla inkâr etmemişti.

İmam gelene kadar rahat uyuyamam. Sizi de uyutmam!

Evet, dediğim gibi fazlasıyla net bir kadındı. Evlilik teklifi, yüzük ve yıllar sonra kucağıma bırakılan fotoğraf makinesiyle Timur'u uğurlamak zorunda kalmıştım. Anlamsızca zordu. O an dikkat etmişim. Biz tekrar karşılaştığımız andan beri hiç ayrı kalmamıştık ki. Kenan varken ya da yokken bir şekilde aynı noktaya çekilmiş, kendimizi birbirimizin yanında bulmuştuk. Bir hafta fazlaydı. Geceleri başının ağırlığını boynumda hissetmek güven veriyordu. Delirmiş olmalıydım. Zira Ahuzar uyurken yanında nefes alınmasına bile tahammül edemezdi.

Ama Aknene'yle yalnız kalmak ilişkimizi daha da geliştirmek için bir fırsattı. Krizi fırsata çevirmeye çekinmemiştim. Timur'un gittiği ilk akşam sedirde otururken, parmağımdaki yüzüğe uzun uzun bakarken yakalanmışım.

"Koçari mi verdi oni?" demişti.

"Evet," dediğimde yine kızacak sanmışım ama dudağının köşesinde beliren minik tebessüm şaşırtmıştı.

"Benimdi," dedi dalgalı sesi. "Gizlice Şehrazat'a vermiştim. Demek saklamış..."

Timur yoktu. Bazı şeyleri açık açık sorabileceğimi hissettiğim bir andı ve bu hisse tutunmaya karar vermişim. "Kızını hâlâ çok seviyorsun, değil mi nene?" dedim.

"Anayım ben," dedi dalgalı sesi. "Evlat, ananın canıdır. Can sevilmez mi?"

Bilmezdim. Gördüğüm anne bir hiçti. Kendi canından en çok nefret eden benim annemdi. "Yatağın altında bir fotoğraf buldum," deme cesareti bulmuştum. "Şehrazat sana fotoğraflar gönderiyormuş."

Dalgın bakışları dışarıdaydı. Kızmamıştı bunu söylediğim için. Belki de bulacağımı biliyordu, o yüzden orada bırakmıştı. "Her yıl gönderirdi.

aynı yerde, aynı duruşla.” İç çekişi son verilen nefes kadar ağırdı. “*Gel nene, dese giderdim. Demedi. O şeytanla yaşamaya razı geldi de yine bana lönmedi.*”

“Çekindi belki de. Korktu ya da.”

Başını sallarken dalgın bakışları gece karanlığında ve aydınlığa bir incinisi yayılan yıldızlardaydı. “Korkmadı. İnadını ezip geçemedi.” Bana lönüğünde gözleri buğulu değildi ama bakışları düşük, ifadesi pişmanlıklarla doluydu. “Koçari bilmez ama anasına çok benzer. Yüzü o deyyus abası ama huyu aynı anası. İkisi de öyle inat ki bir kere *yapmam*, dedikten sonra o inatlarını canlarından olsalar bile kıramazlar. Gururları inatlarını besler. Kan kusarlar ama demezler. Ben bugün Koçari’yi seninle geldiğinde bu kapıdan kovmadım ise aynı hatayı yine yapmayayım diyedir. Çünkü ilirim, anasına benzer. Giderse dönmez. Şehrazat da acısından kaçmak için saklanırdı, Koçari de.” Hüzünle gülümsemişti. “Şehrazat’ım da hastalandığında yanakları al al olurdu, Koçari’nin de. Anası gibi bakıyor bazen, lik dik.”

“Sen neden gitmedin, nene? Kızın ve torunların öyle bir adamla yarken, neden inadını ezip geçmedin?”

İsteseydi yapardı, buna adım gibi emindim.

“Bilemedim,” dedi. “Mutlu sandım. Öyle çok seviyordu ki o Kadir lenen köpeği, mutluluğunu bozmayayım diye ben ondan kaçtum. *Bana azak olsun ama mutlu olsun*, dedim. Her yıl gönderdiği gülen fotoğraflarına nandım.” Yutkunuşunun boğazında bıraktığı sızıyı ben hissetmişim. “Ama uberi geldiğinde...” Bir kere daha yutkunmuştu. Titreyen elini yüreğine bastırdı. “Öyle bir yandı ki şurası...” Gerisini getirmeden ayağa kalkmış ve odasına ilerlemişti. “O yüzüğe iyi bak,” dedi odasının kapısını kapamadan hemen önce. “Hepimize emanet edildi. Ama seni kendi seçti.”

Kapı usulca kapandığında geriye kalan derin bir sessizlikti. Ben mi onu açmışım yoksa o mu beni, bilmiyordum. Bildiğim tek şey Timur kadar sert ama elleri kadar nahif bir yüzük oluşuydu. Avcuma alsam ağır ama yarmağımda hafifti.

Elimdeki tabaklarla merdivenleri tamamlayıp Aknene’nin ardından yuvaranı çıktığımda dudaklarımdaki tebessümü bozmamışım. İkisi de akşam yemeği için yer sofrasındaydı. Günlerdir neneyle yemek kötü sayılmazdı ama bunu Timur’la yapmayı her zaman tercih ederdim.

Akşama doğru Aknene’nin öğrettiği gibi bostandan karalahana toparken, Atmaca Resul’ün karşısında belirip *Zehiroğlı döney, Zehiroğlı döney*,

demesine dayanamamış, peşine takılmışım. Sadece atmacasını uçuruyor bürün haberleri kuştan alıyormuş gibi bir şeyler sayıklayıp kendi etrafında dönüyordu. Zararlı ve korkulacak biri değildi. Aksine masmavi gözlerinde büyük bir huzur vardı.

Elimdeki tabağı Timur'un önüne bırakıp yanma kuruldum. Aknene, Timur'un getirdiği hamsileri fırında kızartmıştı. Biz bunu yiyecektik ama Timur buna mecbur değildi. Günlerdir denizdeydi. Belki de sürekli balık yiyordu. "Senin için," dedim, karalahana sarmasını önüne biraz daha itelerken.

En çok bunu sevdiğini söylemişti. Aknene çaylıktayken elimden geldiğince yapmaya çalışmışım. Tadına mükemmel diyemezdim ama ilk deneme için kötü sayılmazdı. Birkaç dakika önce mutfaktayken nene bile bir çatal almış, sövmekten uzaklaşmıştı. Bunun, onun dilinde güzel demek olduğuna inanmak istiyordum.

Bakışları yüzümdeydi. Sakalları artık daha belirgindi. Saçları ilk defa gördüğüm bir şekilde uzamış, kumrallığı daha da belirginleşmişti. Farklı ama yine de kalbime zarardı. "Balık yedim," dedi.

"Günlerdir balık yiyorsundur. Olmaz öyle," dedim ve önüne bir dilim mısır ekmeği bıraktım. Yüzü küçülmüş gibiydi. Bir hafta hafife alınmamalıydı.

Sadece sessizce izliyordu ama bakışlarındaki duyguları artık ezbere biliyordum. Gözbebekleri titriyordu her hareketimde. *Benim için mi yaptın*, der gibiydi.

Aknene hamsileri ayıklama gereksinimi duymadan, bürün bürün yutarken. "Sarmayı gelin yaptın," dedi. "Ye bakayım, sevece misun onu?"

Bakışları bendeyken imayla, "Severiz," dedi. Doya doya sarılıp öpmek vardı ama Rize'nin her yerinde bir göz varken imkânsızdı.

Olduğum yerde süzülme istedim ama pek beceremedim. Onun yerine cilveli bir gülüşle karşılık verdim. Nene tip tip baktığında ise ciddileştim.

"Başlama yine, gelin!"

Şaşkındım. "Yine ne yaptın?" dedim.

"Gülmen yetiyor!" diye yükseldi bu defa da. "Öyle gülmek mi olur? Aya küstü soydun uşağı!"

Timur'un dudakları iki yana kıvrıldı. Hoşuna gitmişti. Ama ben mahcuptum. Ne alakası vardı? "Abarına, nene," diyerek göz devirdim. "Ne yapayım? Tabağı kafasına mı fırlatayım?"

"Ne kadar güzel olur biliy misin gelin?"

Yine göz devirmekle yetindim. Timur'un hâlâ sırtığını fark ettiğimde ters bir bakış attım. Mesajı aldı ama umursamazca omzunu kaldırıp indirdi. Bazen çok adileşiyordu. Hamsilere odaklandım. Timur dolmaları o kadar hızlı yedi ki beş dakika sonra bütün tencereyi yukarı getirmek zorunda kalmıştım.

Bu kadar çok yemesinin sebebinin iştah olmadığını biliyordum. Artık onu tanıdığımı gönül rahatlığıyla söyleyebilirdim. Normal şartlarda az yemek yiyen bir adamdı. Öyle ki bazı sabahlar sadece bir dilim ekmek yiyor ve çay içiyordu. Sadece ona özel yapılan şeyleri böyle iştahla yiyordu.

Vurulduğunda yaptığım yemekleri ve nenenin ortaya değil de sadece onun önüne bıraktığı şeyleri hızla yemesi gibi. Heybetli bir adamdı ama ruhu gizliden başını okşayacak bir el, sadece ona ait olacak bir sıcaklık arıyordu. Kendinin bile sevmediği, yıllarca kimseye kabullendiremediği benliğini görenleri, gizliden ödüllendirmek ister gibiydi. Belki de içindeki açlığı doyuruyordu. Bu hissi çok iyi biliyordum.

Birkaç saat sonra içtiğimiz çay bardaklarını toplamış, mutfakı temizlemiştim ve yeniden merdivenlerin ucundaydım. Rahatsız etmiyordu rüm benleri yapmak. Aksine gerçek bir ev gibi hissettiriyordu. Kendi içlerinde yokluk bir aileydi. Ama ben o kadar yoktum ki onların yıkıntısı bile benim gördüğüm en sıcak yuvaydı. Saat çok geç değildi ama burada ilk kural er-benden yatmak ve sabah da aynı şekilde uyanmak.

İkisi de odalarına çekilmişti. Odama ilerleyecektim ama şeytan feci şekilde dürtüyordu. Aknene'nin kapısının önünden tahtaları gıcırdatmamaya özen göstererek, geçip Timur'un kapısına yaklaşım. Çalma gereksinimi duymadan, açıp hızla içeri süzüldüm. Neneye yakalanmamak için hızlı hareket etmek önemliydi. Sırtımı kapıya yasladığımda önüme bakabildim. Her zamanki gibi camın önünde sigara içtiğini düşünmüştüm ama dolabın önünde, altında sadece bir *boxer*'la yakalayınca şaşırmanın kaçınılmazdı. Eşofmanını giymek üzereydi ama göreceğimi bir miktar görmüştüm.

Ama o çok da şaşırmış gibi değildi. Hatta dudağının kenarında canıma okuyacak bir gülüş belirdi. "*Gelinin namusumla oynuyor, nene, diye bağırırsam ne yapabilirsin ki?*" dedi.

Utandım ama geri durmak huylarım arasında yoktu. Dudağının köşesindeki gülüşün aynısını kuşandım. Umursamazca bir omzumu yukarı kaldırdım. "*Torununa bak, derim.*" diye karşılık verdim.

Siyah eşofmanını giyip manzaramı böldü. Ömrüm boyunca bunu diyeceğimi asla tahmin etmezdim ama bazı kısımların göze fazla geldiğini inkâr edemezdim. Yanaklarıma ilerleyen kanı hissediyordum. Zorlandım ama her zamanki gibi dik durmayı başardım.

“Bence gelinine bakmalı.”

Kıkırdadım. “Sadece *iyi geceler*, demeye geldim,” dedim.

Üzerine bir şey giyme gereksinimi duymadan bana ilerledi. Askeri künyesini hâlâ çıkarmamıştı. Boynundan salınıp teninin üzerinde parlıyordu. Kesinlikle askerlik ona daha çok yakışıyordu. Daha sık görmek isterdim. Geniş omuzları yüzüme gölge gibi düştü. Bakışları gözlerimde gezinirken gölgesi dahi güven ve huzurdu. “Sadece *iyi geceler* mi?” dedi. Gözleri şüpheyle kısılmıştı.

Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Daha da yaklaştığında bayılmamak elde değildi. “Neneye söz verdim,” diyebilirdim. Belimden tek koluyla kavrayıp, ayaklarını yerden keserek gövdesine yasladığında Aknene’nin ne dediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Ne sözü?” diye mırıldandı.

Gözleri gözlerime bu kadar yakınken gülmemek de imkânsızdı. Hem de nenenin nefret ettiği cilvemle. Kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. Kucağına sıkıca sabitledi, bir kolunu kalçalarımın altından aşırıp destek oldu. Diğer türlü göz dengesini kurmak zordu. Topuklu ayakkabılarımı özlüyordum. Ama bu şekilde heybetine ulaşmak paha biçilemezdi. *Oldukça da zevkli.*

“Söz değil ama önlem diyelim,” derken bir elim artık parmak ucuyla tutabileceğim hale gelen ensesindeki saçlara ilerledi. “Sen gittiğinden beri nene her gece odaya gelip beni kontrol ediyor. Bu gece de gelmeyeceğinin garantisi yok.”

“Yani?” diye mırıldandı. Detaylarla ilgilenmiyor gibiydi.

“Yani gece yanına gelemem.”

Umursamadı. Kucağında benimle yatağa ilerledi. “Nene ilaçlarını içsin, uyusun,” dedi.

Umursamazlığı panik atak krizi için yeterliydi. “Saçmalama,” dedim hâlâ gülerken.

Benimle birlikte kendini yatağa bıraktı ama yaylardan çıkan ses devaydı. Yatağın kırılmaması ise mucize. Deve kadar adamdı. Yatağın ona

dayanması mucizeydi. Beni duvar kenarına iteler sandım ama yapmadı. Kuş gibi gövdesinin üzerinde sabitlemeye devam etti.

“Allah seni kahretmesin!” diye yükselmeden edemedim. “Yavaş olsana. Kadın duyacak şimdi.”

“O zaman imamı erken bulsun,” dedi sakınca. Sırtını yatak başlığına yaslayıp bacaklarını iki yanıma yasladı. Elleri kazağın içine sızıp belimde gezindi. Her zamanki gibi sırtımdaki ölümü okşadı. Yavaşça dövmeye olan öfkemi çekip alıyordu. Farkında değildi. “Ben sefere gidip geldim, adam *hala* Of’tan gelemedi. Kâbe’den geliyor sanki.”

Uyuşuk bir şekilde güldüm. Çenemi gövdesine yaslayıp yüzüne alttan baktım. Bu noktadan çene çukurunu görmek daha güzeldi.

“Âdem abi *imam beyin çalıştığı köyde bazı teknik arızalar yaşanmış*, dedi.”

Yüzü buruştu. Sessiz bir cümlesi vardı. *O ne demek?*

“Ben de tam anlamadım. Ölen bir amca varmış ama gömmek için *yalayamıyorlarmış*.” Yüzü daha da buruştu. Sessiz soruları artıyordu. Gülüşüm tüm yüzüne yayıldı. “Bak şimdi, anladığım kadarıyla bir amca başka bir ilde ölmüş. Uçakla oradan alıp buraya getireceklermiş ama anlamsız bir şekilde uçak günlerdir yere inmiyormuş. Trabzon’a gitmiş, oradan Sam-sun’a. En son da *ölüler karıştı*, demişler. Adam Ordu’ya gitmiş. Dün Âdem abi geldi. *Bu iş böyle olmaz*, diyerek kendi gitti. O anı görmeliydin, Timur.” Daha çok gülerken Âdem abi gibi omuzlarımı kabarttım ve sesimi kalınlıktırdım. “Zenginüm ben da! Çider alırım hau havayollarini! Gömeceyuk hauni, alacağuk imami!”

Bunu beklemiyor olmalıydı. Güldü. Ama ilk defa gördüğüm bir şekilde bu gülüş tüm yüzüne yayılmıştı. Gülüşünün bir sesi vardı. *Kalın, tok ve sersemletici*. Gözlerinin yanında derin iki kaz ayağı belirdi. Bunları da ilk defa görüyordum zira bana ilk defa bu gülüşü sunuyordu. Başını hafifçe geri atıp gülüşünü tamamladıktan sonra bakışları yine bendeydi.

“Ne söyledi? Bir daha söyle bakayım.”

Gülüşün etkisiyle sersem gibi gülerken yüzüstü yaslandığım gövdeden doğruldum. Bir elimi Âdem abi gibi kararlılıkla kaldırdım. “Zenginüm ben da!” dedim. “Çider alırım hau havayollarini! Gömeceyuk hauni, alacağuk imami!”

Bir daha aynı gülüşü sundu. Sersemleticiydi. İfadesini eksiltmeden, başını iki yana sallarken, “Benden daha çok buralı olman normal değil, Ahu,” dedi.

"Gelin, kaynana toprağına çekermiş, canım. Nene öyle söyledi."

Bir kaşı havalandı.

"Canın?"

Cilveyle sıcaklığına sokuldum. "Hı," diyerek onayladım. İçli içli baktım yüzüne. "Canım."

Gülüşü yürek sızlatan bir rebessüme dönüştü. Bu ifadesini de hiç kimseye sunmuyordu. Hissertirdiği buydu işte. Özel, tek, dünyada sadece ben varmışım gibi. Herkes tarafından yok sayılıp görünür olmak için kendim dahil herkesi yaktuktan sonra ona ulaşmak, fırtınalarla dolu bir yolculuktan sonra sahile ulaşmak gibiydi. Şımarabilirdim yanında, çekinmeden konuşabilirdim. Dinler, izlerdi. Biliyordum. Elleri yine sırtıma ilerledi. Ağır ağır okşadı.

"Hani iyi geceler, deyip gidiyordun sen?"

Sersemce gülümsedim. "Bırak, gideyim," dedim.

"Sen git, bırakayım."

"Pek sanmıyorum."

"Katılıyorum."

Bedenini aşağıya doğru çekip yastığa başını yerleştirdi ve beni duvar kısmına aldı ama gerçekten gitmeliydim. Doğrulmayı denedim.

"Bugün olmaz, Timur. Neneyle arayı yeni düzelttim."

Mesajı netti. *Nene işine baksın.*

Yeniden doğruldum ama yine olmadı. Yeniden kendimi yanında buldum. Rahatlığı bir gün gerçekten yüreğime indirecekti. "Ben kime diyorum acaba?" dedim.

Hiçbir sorumu ve endişemi umursamadı. "Hiç fotoğraf çektin mi?" dedi boğuk sesi her şey yerine. "Anlat." Bacağı mı bacaklarının üzerine atıp eteğimi kalçalarıma kadar sıyırdı ve avuç içini çıplak tenime yasladı. *Bunu neden yapıyorsun, dediğimde varlığını hissetmek için, demişti. Artık neden olduğunu biliyordum. Hatta belki de o bile bilmezken biliyordum.*

Ablam beni hep duvar kenarına alır, bacaklarının arasına sıkıştırarak uyutur, demişti. Dışarıdan gelecek darbelerden ve babadan saklamak için.

Beyin on yaşına kadar ilkel koruma içgüdüleriyle çalışır ve bunu benimserdi. *İlkel benlik* denen bu yıllarda çocuk hangi savunma mekanizmasını öğrenirse kendini savunmak için bir ömür bunu yapardı. Kaçmak, saklanmak, saldırmak ya da kendine özgü başka yöntemler bulmak. Her hayvanın rûrüne özgü savunma mekanizması olması gibi her insanın da

kendine özgü bir koruma şekli vardı. Timur'un sevdiklerini koruma şekli buydu. Bunu öğrenmişti. Kendini korumak için saklanmış, beni korumak için duvar dibine yerleştirmişti. Bu onun zihninde en özel bölgeydi.

İtiraz etmeden güvenli alanıma yerleştim. Bacağımı bedenine daha da doladım. "Çektim," dedim hevesle. Bir elim omzunu oksuyordu. "Dağları, yağmuru, çiçekleri, Narkız'ı, Yıldız'ı ve Buzacı Timur'u çektim. Nene horozun adını Ahu koydu. Buzacı Timur sürekli onu kovalayınca *Ander kaldırsın sizi*, diye bağırarak o da horozu kovaladı. Hepsini çektim." Güldüm. "İlhami ve Rahmani'yi bile çektim. Beni çok güldürüyorlar. Dün çaylığa yardıma geldiler. İlhami yılan görünce bayıldı. Rahmani ise bağırarak güldü. Adam on dakika yerde baygın yattı."

Timur'un boynuma vuran nefesini hissettiğimde sustum. Uyumuyorsa nefesi bu kadar sesli ve net değildi.

"Timur?"

Ses gelmedi. İnanması ve çözmesi zor bir insandı. *Hemen nasıl uyuyatıldın*, diyecektim ama yorgun olmalıydı. Nenenin gelip beni bulamaması ve burada basması korkusu arasında gidip geldim ama uyku daha baskın geldi. Ben de kendimi onun kokusuna ve huzuruna bıraktım. Alışmıştım onunla uyumaya.

Bir rüya içine çeker gibi oldu. Derinlerden tanıdık bir ses kulağıma ilişti ama seçemedim. Başımın üzerinden bir kuş geçti. Düştüm, ellerim kan gölüne daldı. Doğruludum. Avuçlarımdaki kan bedenime bulaştı. Bir kuş daha geçti üzerimden. Uğursuzca örüyor, onu görmemem için hızla hareket ediyordu. Döndüm. Ya ben ya gökyüzü döndü. Ayırmak zordu. Kızıl bir ay karanlığa değerken etrafımda dönen gökyüzü durmadı. Karanlığın içinde, bir kuyunun önünde dikilen bedenlere takıldı bakışlarım.

İrmak'tı. Onun hemen yanındaki ise Biricik.

El ele değil ama yan yanaydılar. İkisinin de sarı saçları omuzlarına dökülüyor, hiçbir ifade barındırmayan bakışları boş bir şekilde bana bakıyordu. İrmak pembe elbise ve nefret ettiği topuklular içindeydi. Biricik ise her zamanki kot pantolonu ve salaş gömleği. Zıttılar ama bir o kadar da aynıydılar.

"Abla!" dediler. İkisinin de dudakları aynı anda kıpırdadı. Ses uğultuluydu. Hangisinden geldiğini, kimin bana ihtiyacı olduğunu çözemiyordum. Gökyüzü sallanmayı bırakmalıydı. Zihnim bulanıyor ve dönüyordu.

“Abla!” dedi yine ikisi de aynı anda. Sesleri birbirine karıştı. Yine ikisi aynı anda elini bana doğru uzattı. Dudakları kıpırdadı. “Abla.”

Adım atarsam gökyüzündeki kızıl ay üzerime düşecek gibiydi. Ama kardeşlerim için denedim.

“Irmak! Biricik!”

Ses yine birbirine karıştı. Boş bakışlar ve karışık sesler.

“Abla!”

Bir adım atmayı başardığımda Irmak’ın bakışları hâlâ boştu. Ama Biricik’in boş bakışlarına rağmen sol yanağına düşen parlak bir yaş vardı. Sanki bedenleri burada ama ruhları çok ayrı bir yerde yaşıyordu. Biricik acı çekiyor, Irmak ise duygudan yoksun bir şekilde bakıyordu. Ama o an bir şey daha fark etmiştim. Irmak’ın sağ gözpınarından süzülen bir kan vardı.

Biricik gözyaşı, Irmak kan ağlıyordu. Bakışlar boş ama yaşlar canlıydı. İkisinin de dudakları yine aynı anda kıpırdadı.

“Abla.”

Ses boğuklaştı ve birbirine karıştı. Gökyüzü daha da sallandı. Boşluk ve hiçlik arasına sıkışan ruhum karanlığa gömüldü. Zaman ve mekân sıfırlandı. Bilincim gerçekliğe kavuştu ama gözlerimi açamadım. Uyku ağırdı. Sıcak nefesin boynuma derin bir nefes bırakıp ayrıldığını hissettim. Hiçlik yeniden yuttu. Kapı sesi ve tahta gıcirtısı duydum.

“Sıcacağum o bacağına, az kaldı!” dediğini duydum Aknene’nin. Yakalanma korkusuyla irkilerek uyanmak istedim ama uyku ağırdı.

“Sessiz ol,” dedi Timur kısık bir sesle. “Uyandıracaksın.”

“Harbi sıçarum senin o gırtlığına, Koçari! Benim kafamı atturma. Ben sana kaç kere *ayrı duracaksınız, bu evde sınırları koruyacaksınız*, dedim.”

Soğuk bir yatağa bırakıldım ama üzerime bırakılan yorgan sıcaktı. “Ben de sana *imkânsız*, dedim,” diye sessizce mırıldandı. Elini saçlarımda hissettim.

“Kilitlerim bu kapıyı üstüne, benim kafamı atturma. Sırf sana söz verdim diye gece bu kapıları kilidemiyorum, benim sabrımı zorlama!”

Sesler uzaklaşıyordu. “Ben de sana söz verdiğim için sadece uyuyorum,” dedi.

“Ula, sanki o günah değil. Münafık!” Sesler artık bir kapının arkasından geliyor gibi boğuktu. “Kalk, git, abdest al. İki rekât tövbe namazı, daha sonra da sabah namazını kıl. Kalk!”

“Saat daha iki, nene.”

“Git, abdest al, sabah namazını bekle o zaman!”

Sesler birbirine karıştı. Karanlık, uğultu her birini yuttu. Normal şartlarda Aknene’ye yakalandığımız için panik atak krizi geçirirdim ama olmadı. Günlerdir yokluğuyla baş etmeye çalışmak zordu. Tam uykuya daldığımı hissettiğim bir arada yanıma sokulan iri bedenini ve sıcaklığı hissettim. İrkilmem lazımdı ama kokusunu tanıyordum. Bedenimi duvar kenarına iteleyip kollarımın arasında kendine yer etti.

Homurdanarak bedenine sokuldum. Bir elim yüzünde gezindi. Sakallarında, en son ise çenesindeki çukurda. “Timur...” diye homurdandığımı duydum.

“Sikerler bahtımı,” diyen sesi değdi kulağıma. “Zaten yakalandık. O zaman neden ayrı uyanalım ki?” Bacağıma her zamanki noktasına getirdi. “Bir daha *iyi geceler*, de.”

Uykuluydum. Sorgulamadım.

“İyi geceler.”

“*Canım* da de.”

“Canım.”

Minik kıkırtısını duydum. Boynumdan öptü. Yüzünü boynuma saklayıp derin bir nefes verdi. Uyku aynı anda ikimizi de buldu. Zihnime düşmeye niyetlenen karanlıklardan ona tutunarak uzaklaştım ve günler sonra yine en güvenli uykuma daldım.

“Nasi, gençler? Yerunuz rahat mı?”

Benimki bir hayli rahattı. O yüzden gerinerek içinde bulunduğum sıcaklıktan sıyrılmayı denedim. Belim ağrıyordu. Esneyerek yan dönecektim ama belimdeki ağır kol, boynumdaki nefes ve ten izin vermedi. Gözlerimi zorla araladım. Tepemde dikilen neneyi görmek şaşırtıcı değildi ama kendi yatağımda Timur’u yanımda hatta kucağımda görmek biraz şaşırtıcıydı. Yüzüme dolan saçlarımı geri itelemeyen sersem bakışlarla Aknene’ye baktım.

Ne olmuştu burada?

Günlerdir o yok diye deliksiz uyuyamadığım için dün gece varlığı ve verdiği güven hissiyle bayılmış olmalıydım ama sabah hâlâ yanımda oluşu beklenmedikti. Hele de benim odamda. Nene yine Akkadın haliyle baktı,

ben ise boş boş. Burnundan derin bir nefes verdiğinde alnına düşen ak tamlar havalanmıştı. Kızgın bir boğadan farkı yoktu. Bir gün yakalanmayı bekliyordum ama bu kadar hızlı gerçekleşmesini beklemiyordum.

"Timur!" diyerek yüzünü boynumdan çekmeden uyumaya kararlı olan adamın omzuna dokundum. "Bence uyanmalısın." O kalkmadan kalkamazdım. Kolu dahi yeterince ağırlık yapıyordu. Uykuda değilken ağırlığını bu kadar hissetmiyordum. Gerçekten uyuyup uyumadığını anlamanın yolu buydu. Göğsümün üzerindeki kolu hafifleşmişti şu an mesela. Artık uyanmıştı.

Geniş geniş yüzünü boynumdan çekti. Onu ilk uyandığı haliyle görmeye istediğim de şu saniye gerçekleştirmişti. Keskin kahveler kısıp, gözleri ve dudakları şişti. Bir gözünü açıp diğerini kısarak önce bana, daha sonra başında dikilen nenesine baktı. Yine oldukça rahattı.

"Ne var?" dedi. Sesi kurşun etkisindeydi. Boğuk, hışırtılı ve tok.

Ve beklenen an geldi. "Eşegin siki var!" diye yükseldi Akkadın. Tek şansım yorganın üzerime kapalı olmasıydı. Bu şekilde Timur'un bacağının üzerindeki çıplak bacağımı hızla geri çekebilmiş ve toparlanmıştım ama dağılmış bir haldeydim. İkinci şansım pijamalar içinde olmamama rağmen kıyafetlerimin hâlâ üzerimde olmasıydı. Yanımda kalmasının beni panik atak krizine sürüklemek için yeterli gelmiş olacağını düşünmüştü sanırım. Çok inceydi, gerçekten. Sersemlemiş bir şekilde yataktan çıkmaya çalışırken o bütün boş vermişliğiyle doğruldu.

"Valla bir şey yapmadık," diyerek uyku sersemi bir açıklama yaptım. Timur'un bacaklarının üzerinden atlayıp yataktan çıkmak için debelendim. Zor da olsa başardım ama etek belime kadar sıyrılmıştı. Hızla toparlanıp yataktan çıktım. "O gelmiş yanıma, ben uyuyordum." Ani kalkışımın etkisiyle başım dönünce geriye sendeler gibi oldum. Yatakta hâlâ sülalesi rahat bir şekilde yatan Timur avuç içini kıcıma yaslayarak sendelememi durdurdu. Ama başka şeyleri sendeletiyordu. Kınayıcı bir bakış atarak daha büyük bir panikle yana kaçtım.

Ne var, yardım ettim, der gibi kaşlarını kaldırdı.

Gerçekten panik ataktan bayılmamı istiyordu. Akkadın fazla sessizdi. Bu, panik seviyemi artırıyordu. Bakışları ikimiz arasında gidip geldi.

Timur yattığı yerden ağır ağır toparlandı. "Bastonu görüme sokmadığına göre yabancı imam geldi," dedi.

Ciddiyetle başını salladı. "İlk defa çok doğru konuştun, Koçari. Akşamı doğru Âdem'le geleceklermiş." Ellerini semaya açıp bakışlarını tavana dikti.

"Çok şükür. Aziz Allah, bismillah! Ne mübarek bir gün bugün. Evim günahattan kurtuluyor." Hâlâ gerinerek yatan Timur'u fark ettiğinde ise yüzü dışıdı. "Kalk ula, götü yanuk! Akşama Dursungil'in düğüne gideceğiz zaten. Vakit yok. İmam gelmeden banyoya git, gusûl al. Mûnafık! Sonra da ne bok yerseniz yiyin." Timur'u tişörtünün ensesinden kavrayıp kaldırmayı denedi. "Kalk. Çık şu odadan. Kalk! Artık bacağunda sıcağım yer de talmadı! Got kafalı, ander seni!"

Buzağı Timur'a neden bu ismi verdiğini artık anlıyordum. İkisi de inatlı konusunda oldukça ısrarcıydı. Tahtalara kafa atan buzağı da o kadar dayak ve küfre rağmen yanımdan ayrılmayan Timur da.

Ayağa kalktı ama azarları duymuyordu. "Gusûl alacak bir şey yapmadık, anne," dedi. "Artık bir sal."

Kendi salınarak, kapıya ilerlemeden hemen önce yanımda kısa bir an durup göz ucuyla baktı. Sabah sarhoşluğuyla göz kırptırdım. Fazla hızlı bir sabah oluyordu. Onun bakışları ise parmağımdaki kan kırmızı renkte takılmıştı. Gülümser gibi oldu ama kısa bir andı. Saçım başım birbirine karışmış bir haldeydi ama o bu halime minik bir tebessümle bakıyordu.

Akkadın'ın, "Ben çıkayım, siz devam edin!" demesi kaçınılmaz oldu. Timur'u kolundan kavrayıp kapıya iteledi. "Çık ula şuradan. İmam gelene kadar yan yana gelerseniz sizi bu evden yaka paça atarım." Elini burnuna yasladı. "Sabrım artık ta burada." Değneğini Timur'un sırtına indirip kapıya ilerletti. "Ayrulun, ula!"

İkisi de kapıya ilerledi. Timur en boş vermiş haliyle kapıyı açtığında arda çıktılar. "Hani imam? Nerede?" dedi benimki.

"Cehennem dibinde!" diye bağırdı nene. "Size orayı layık görmüş. *Gelsiler, orada kıyalum nikâhi*, dedi."

"Adres var mı?"

"Sen daha iyi bilirsin adresini. Cehenneme kazık olma yolunda ilerliyorsun, malum." Eliyle Timur'u kışkırladı. "Git, gusûl al, de hayde!"

Adım seslerinden Timur'un merdivenlere yöneldiğini anlayabiliyordum. Ağırlığı yüzünden onun her adımında tahtalar daha tok bir sesle gıcırdayıyordu.

Akkadın bir kere daha, "Ula, bağa bak!" diye bağırdı. "*Gusûl almayı da unutma*, deme, sıçarım o muncurlara." Timur'dan cevap gelmedi. "Farzını da bakayım bağa gusûlün," diyeretti nene.

Timur kısa ve özdü. “Yıkanmak,” dedi.

“Bağa boh boh cevaplar verme demedim mi ben sağa?” Daha büyük bir şiddetle bağırdı. “Her yerini yıka!”

Timur’un sesi bu defa derinlerden geldi. Alt kata inmiş olmalıydı. “Tamam, götümü de yıkayacağım, nene,” dedi.

Gülmemek için dişlerimi dudağıma geçirdiğim anda Aknene’nin bakışlarını üzerimde hissedince ciddileştim. “Gülersin tabii, gelin,” dedi aynı huysuzluğuyla. “Sikin kuru, tuzun kuru. Akkadın burada uğraşsın, dursun.”

Timur’un dediği gibi *niye uğraşıyorsun, beni bir sal*, demek vardı ama yuttum. “Gerçekten sadece uyuduk,” dedim bütün dürüstlüğümlle. “Kaç gündür yoktu. Özledim.”

Yüzü ekşidi. “Tüh! Bu hasretlik sizi öldürür.” Göz devirişi oldukça netti. “Bağa bak, imam gelmeden sen de al abdestini. Kelimeyi şahadet getirmeyi biliy misin?”

Teessüf ederim, der gibi baktım.

“O kadar da değil, nene.”

“İnan, ikinizden de şüpheliyim,” diyerek geriledi. “Timur’dan sonra gir banyoya, abdest al. Sonra benim odama gel. Sana bir şey vereceğim.” Kapıyı kapatıp, çıkacakken duraksadı. Tereddüt dolu bakışları bende idi. “Abdest almayı biliy misin?”

Yine teessüf ettim.

“Elleri yıkamak, ağza ve burna üç kere su vermek, yüzü yıka-”

“Tamam, sus,” dedi en net şekilde. “Anladuk, biliysun. Kahvaltıyı ben hazırladım. Hemen gel de yiyelim, daha sonra da dediklerimi yapıp odama gel. Tamam mı?”

Odama gel kısmını iki kere vurgulamıştı. Uyku sersemi bir ifadeyle onayladım. Kapı kapanıp odada tek kaldığımda birkaç saniye amaçsızca yere baktım. Gerçekten bunu yapacak mıydım? Bakışlarım aynadaki aksimle göz göze geldi. Evet, yapacaktım. Şunca yıllık hayatımda her şeyi enine boyuna düşünerek yaşamış, hiçbir zaman mantık dışı bir karar almamıştım ama bu defa dinleyeceğim tek şey kalbim olacaktı. Onu eş olarak kabul edecektim. *Bugün Allah’ın huzurunda, cehennemden çıktığımızda ise herkesin gözü önünde.*

Bu, bütün ömrümde kendime dair istediğim tek dilek ve duaydı. Ne rakamlar vardı ne de eylemler. Geleceğe gönderdiğim, olacağına yürekten inandığım bir dilekti. Biz bu cehennemden el ele çıkmak zorundaydık.

başka bir ihtimal yoktu. Ona dair ne kadar anı varsa ölümsüzleştirecek, erdiği kamerada saklayacaktım. Çektiğim son fotoğraf gibi yıllar sonra çektiğim ilk fotoğraf da ona aitken bizim için başka bir ihtimal olamazdı. Onu yüreğime eş olarak kabul edecektim. Onu bana yıllar sonra gönderen ve bu yüzüğü parmağıma ulaştıran kader, buna da izin vermeliydi.

Gözlerimi kapatıp yüzük takılı parmağımy kalbimin üzerine yasladım. çimi yokladım. Aldığım karara dair bir huzursuzluk arandım ama yoktu. Normal bir insan için alınacak en mantıksız karardı. Kimse henüz birkaç ay önce tanıdığı adamla imam nikâhı kıymazdı ama biz hiçbir zaman normal artlar altında olmamıştık. Göz göze geldiğimiz ilk anda bomba patlamış, ludaklarımız birbirini bulduktan sonra ise yer yerinden oynamıştı.

Vaktimiz yoktu. Onunla doyasıya yaşamalıydım. Kendi hayatım uzun, elirsiz bir çizgiden ibaretken net olan tek düşünce buydu. Hep saklanmak stediğini söylerdi. *Onu bana sakla*, diye sessizce mırıldandım yüreğime. *Onu bana sakla, onu bana sakla*.

Sessizce odadan çıktım. Salonun ortasına kahvaltı sofrası kurulmuştu. Aknene bugün her zamanki gibi altıda değil, sekizde uyandırmaya gelmişti. İki ihtimal vardı: Ya kendi de uyuyakalmıştı ya da bizi yan yana görmesine rağmen uyandırmaya kıyamamıştı. İkisi de onluk değildi. Üzerine düşünmedim. Alt kata inip banyoya yöneldim. Timur yeni çıkmış olmalıydı. Her yer o kokuyordu. İşlerimi halledip yeniden üst kata çıktığımda kahvaltı sofrasındaydılar.

Rutin döngü içinde çayımızı içip kahvaltımızı ettik. Aknene Timur'a natla gusül alıp, almadığını sorup durmuştu. İkna olmadığında ise yine gusülün farzlarını sayması için ısrar etmişti. Ama Timur için hâlâ tek bir art vardı: Yıkanmak.

Kahvaltılıkları önüme yığdı. Ekmeğim bitmeden önüme ekmek bıraktı. Mısır ekmeği sert oluyor, yiyemiyorum diye her sabah kahvenin yanındaki fırından ekmek alıp geliyordu. Ben bu adamı gönlüme kabul etmeyip kimi edecektim ki?

Benim öpücüklerim onun ellerindeki kanı silmeye yetmiş miydi bilmiyordum. Ama onun sevgisi benim sırtımdaki ölümü hissetmemem için yeterliydi. O varsa ölüm olmazdı. O zaman onunla yaşayabildiğim kadar yaşamalıydım. Kendi halinde çayını içerken uzun uzun çehresini izledim. Fark etmedi. Ertiyse bile ses etmedi.

Kahvaltı bittiğinde nene *ben mutfağı da toplarım*, diyerek beni gusül için banyoya itelemişti. Kucağımda kuyafetlerle odamdan çıkıp alt kata

yöneldim. Aknene buralarda değildi. İnanılmaz hızlıydı. Kim bilir neredeydi. Merdivenlerin ucuna geldiğimde salonun diğer yönündeki Timur'u fark edebilmiştim. Açık camdan eğilmiş, sigara içiyordu. Onu gördüğümü fark ettiğinde dikleşti. Sigarayı dudaklarından çekti ama bakışlarını benden koparmadı. Dumanı ağır ağır üfledi.

Belli belirsiz, çapkın bir edayla göz kırpıp, "Nereye?" dedi.

Bir omzumu kaldırdım. "Banyo sırası bende." Gözlerim kısıldı. "Sen gusül almış mıydın?" diyerek Aknene'nin sorusunu yineledim. Gülmem kaçınılmazdı. Sabahıtır nene o kadar çok bunu sormuştu ki Timur en bıkkın bakışlarıyla karşılık vermekten başka bir şey yapamıyordu. Eğleniyordum bu soruyla.

Dudağının bir köşesi kıvrılırken, izmariti camın dışındaki küllüğe bastırarak söndürmüştü. Nenenin bu sorusunu hiç cevaplamamıştı ama bana, "Hem de üç kere," dedi. Kaşları havalandı. "Kritik bir gün, malum."

Dudaklarımdan minik bir kıkırtı döküldü. Kucağımda kıyafetlerle ilerlerken onu yine onun silahıyla vurdum. "Yaradan'a yalvarmaya ne dersin?" dedim.

Gülüşü genişledi. "Tüm tuşlara bastığıma emin olabilirsiniz," dedi.

Tam karşısına dikildim. Camı kapatmadı. Karadeniz'e sonbahar gelmişti ama her yer hâlâ yemyeşil, dağlar sisli ve dumanlıydı. Alnıma düşen bir tutam saçı parmak ucuyla geri itelerken gözleri yüz hatlarımda gezindi. Garip bakıyordu. Nedenini bilmediğim bir şekilde yüreğimi ağırlaştırıyordu bu bakışı.

"Neden öyle bakıyorsun?"

"Sana haksızlık ettiğimi düşünüyorum."

"Hangi konuda?"

"Her konuda."

İfadem sorgular bir ifadeye büründü. Parmak uçları omzumdan göğüslerime doğru dökülen saçlarımda gezindi. "İmkân olsa Ahu..." dedi şiir gibi bir sesle. "Seni *karım* olarak kaderime yazdığım günü bütün Karadeniz'de kırk gün, kırk gece düğün yaparak duyururdum. Bir an beklemez, resmi nikâhı da kıyardım. Ne kadar saklanacağız, bilmiyorum. Bu durum böyle ne kadar daha devam eder, onu da bilmiyorum. Ama sana söz... Elini tutup, kaçmadan, saklanmadan yaşamaya başladığımız gün seni bu memleketten gelinliğiyle, kırk gün, kırk gece düğünle çıkaracağım."

Gülümsemem yüreğimi yansıtır mıydı? Cevap yoktu ama denedim. İm-kânı olsa şu an resmi nikâhı kıyardı. Buna adım gibi emindim. Ben de o defteri imzalıydım. Buna da emindim. Sert duruşuna rağmen ince düşün-celi bir adamdı. Bu yönü beni hep şaşırtıyordu. Yaşadığı onca nefretten sonra hâlâ böyle kalabilmesi mucize değil de neydi?

Çünkü beni ablam büyüttü, demişti bir defasında. Güldeste nasıl biriydi, bilmiyordum. Ama yetiştirdiği çocuk saklı bir mücevherdi.

“Senden düğün isteyen kim, Zehiroğlu?” dedim ona daha da yaklaşılarak. “Sen ol, o bana yeter.” Her zamanki gibi dibine sokulup, parmaklarına ba-sarak yükseldim ve çenesindeki çukura minik bir öpücük bırakarak geri-ledim. “Kırk gün, kırk gece düğüne gerek yok. Kırk yıl kendini ver bana, yeter.” Adımlarım geriledi.

Sadece bana bakıyordu. “Kırk yıl az,” dedi. “Kırk ömür teklif ediyorum.”

Bir kere daha sesli güldüm. “Oldukça cazip.” Alt kapının açılma sesi geldiğinde adımlarım daha da geriledi. Koşar adım merdivenlere ilerledim. Aknene gelmiş olmalıydı. Bu kaçışımı sessizce izlemişti. Merdivenleri dik-katlı bir şekilde inip banyoya yöneldim. Her defasında aklıma Güldeste'nin gelişine engel olamıyordum. Onu sandığımdan daha fazla benimsemiş ol-malıydım.

Nene elindeki süt kovalarıyla mutfaktayken banyoya girdim. Söylediği gibi banyomu yapıp Timur misali üç kere abdest aldım. Siyah bir elbise giyip saçlarıma havlu sardım. Nene saç kurutma makinesini gâvur işi olarak gördüğü için doğal yollarla saçlarımın kurumasını bekleyecektim. Ban-yodan çıkıp üst kata yöneldiğimde Timur'u görememiştim. Sedirde oturan nene dalgın bakışlarla dışarıyı izliyordu.

Beni fark ettiğinde gözlerimiz kesişti. “Bitti mi işin, kızım?” dedi. Ba-sımla onayladım. *Kızım...* Bacaklarını ovalayarak sedirden kalktı. “Âdem'in arabası yolda kalmış. Timur almaya gitti.” Odasına yöneldi. İçeri girdiğinde bana dönüp yolu açtı. “Gel şöyle.”

Banyodan sonra odama gel, demişti ama bu kadar ciddi bir şekilde bek-leyeceğini düşünmemiştim. Arkasından odaya girdim. Kapısı hep açıktı ama ilk defa içeri giriyordum. Beyaz duvarları, orta kısımdaki demir yatağı, aynalı komodini ve işlemeli eski ahşap dolabıyla oldukça sade ama nos-taljik bir odaydı. İçeri girdiğimde fark etmiştim. Dolabın yanında kalan duvarda eski bir aile fotoğrafı vardı. İçeri girilmeden fark edilmesi imkân-sızdı. Dolap kapatıyordu.

Genç, yakışıklı bir adam, siyah saçlarının önünde ak bir tutam olan güzel, genç bir kadın ve kucaklarında bir tulum içinde kız bebek vardı. Akkadın, eşi ve Şehrazat olmalıydı. *Her fotoğrafın bir ruhu var*, demiştim. Bu fotoğrafın ruhu huzurdu. O anda hepsinin gözlerinde huzur vardı. Eski olmasına rağmen oldukça şık ve bakımlı olan genç Akkadın'a birkaç saniye bakakaldım. Seksenler üniversite yıllığından fırlamış gibiydi. Uzun, dalgalı saçları omuzlarına dökülmüş, kucağındaki bebek kadar geniş bir tebessümle gülüyordu. O ama aynı zamanda da değildi. Şu anki halinden bir hayli farklıydı.

"Son Zehiroğulları," dedi fotoğrafa baktığımı görünce. "Ben, eşim ve Şehrazat." Yutkundu.

"Rize için bu kadar büyük ve önemli bir aile miydi Zehiroğlu?"

"Öyleydi." Sesi her zamankinin aksine sakindi. "Eskiler için hâlâ öyledir ama geriden gelenler pek bilmez. Rize'nin yarısından çoğu kayınbabamındı. Okumuş, gün görmüş bir aileydik ama kayınbabamın ölümünden sonra bütün kardeşleri memleketi terk etti. Bir tek o kaldı. Tek çocuğu kocamdı."

Tekrar baktım. "Sevdin mi kocanı?" dedim.

"Başta hayır," dedi hiç düşünmeden. "Yirmi yaşında apar topar nişanlandılar. O zamanlar herkes kızını Zehiroğlu ailesinden birine vermek isterdi. Babam fikrimi bile sormadı. Nikâh kuyulacağı güne kadar yüzünü bile görmedim. Ama Allah var, tanıdıkça çok sevdim. Ne bir kere sesini yükseltti bana ne de kaşlarını çatı. Bağırdım, başımı okşadı. İlk zamanlar yanıma almadım. Aylarca aynı yastığa baş koymadım, koynuma, yatağıma sokmadım ama bir günden bir güne yüzünü ekşitmedi. Hakkını ödeyemem." Fotoğrafa değdi bakışları. "Nurla dolsun kabri."

"Âmin," diyebildim. Sevmiştii eşini. Bakışlarından bunu görmemek imkânsızdı.

Eski, işlemeli, koyu kahve dolaba ilerledi. Beyaz bir elbise çıkardı ve bana döndü. Dikkatimi çeken elbise kötü değildi. Aksine oldukça hoş, nostaljik ama asildi. Midi boy, pileli etekleri vardı. Belinden ince bir kemer geçiyor, üst kısmı bir gömlekmış gibi duruyordu ama aslında etek kısmıyla bütündü.

"Senin için diktim." Sesi çatallaşmaya başladığında minik bir öksürükle genzini temizledi. Bana doğru uzattı. "*Kötü*, dersin giyme, sinirlenmem. Öyle imamın karşısına cıbil cıbil çıkma diye yaptım."

Hayır, bu öylesine yapılmış bir şey değildi. Timur yokken odasına erken çekilmişti. Demek geceler boyunca bununla uğraşmıştı. Öyle güzeldi ki onun yaptığına inanması güçtü. *Senin için diktim*, cümlesinden sonra gelen hiçbir şeyi duymamıştım.

“Nene...” dedim ama sesim zorla çıkmıştı.

Çenesini yukarı dikti. “Ne var?” dedi. “Beğenmediyse-”

“Hayır,” dedim anında. Bazı şeylerin yine fazla geldiğini hissettiğimi andı. Kalbim yanıyordu. *Bu dünyada annesinin sevgiye doyuramadığı canı kimse doyuramaz*, demişlerdi. Bir kere bile başımı okşamamıştı Akkadın ama hissettirdiği şey her şeyin ötesindeydi. Elbiseyi almak için uzandım. “Gymeyi çok isterim.”

Parmakları geri çekilirken elbiseyi ellerime bıraktı. “Bedeni olur inşallah,” diye mırıldandı.

Olurdu. Buna adım gibi emindim. Minnetimi, sunduğu anne şefkatinin karşılığını göstermek için ne yapabilirdim, bilmiyordum. Eline uzanabildim sadece. Parmaklarını kavradım. Dikkatle beni izliyordu. Elini öpüp alınma koydum. Ona gösterebileceğim en büyük minnet buydu. Geri itmedi. Elini öpmeme izin verdi.

Gülüşü derin, gözleri buğuluydu. Elini bırakacak oldum ama bu sefer onun parmakları elimi kavrayınca öylece kaldım. Hiçbir şey söylemedi. Sadece buğulu gözleriyle uzun uzun baktı. Onun da gözlerinde bana karşı büyük bir minnet vardı. Ellerimiz birkaç saniye için birbirinden ayrılmadı. Gözlerimde ne gördü, bilmiyordum ama gülüşü tüm yüzüne yayıldı.

“Derler ki...” diyebilirdi en sonunda. “*Eşler birbirlerini yarattıkları ilk andan beri tanışmış. Kalubela*, der kimi. Kimi ise *elest bezmi*. Benim için ezelden gönül eşine sunulan selamdır o günün adı. Rabbi’m eşleri aynı ıpraktan yaratmış. Ebedi bir maneviyatla onların gönüllerini birbirine o gün bağlamış ki yeryüzüne düştüklerinde birbirlerini daha kolay bulabilsinler. O gün birbirine canı gönülden söz veren ruhlar dünya hayatlarını bu sözü tutmak, eşine ulaşmak için geçirirmiş.” Elimini ovuşturdu. “Onu nasıl buldun, birbirinize nasıl denk düştünüz, bilmem. Ama buraya kadar geldiyseniz vardır Rabbi’nin bir bildiği. Koçari zordur ama tuttuğu eli bırakmaz. Sen de bırakma,” dedi. “Tamam mı?”

Genzim sızladı. Gözyaşından değil, bana olan güveninden.

Elimi bir kere daha okşadı. Minik tebessümünü bozmadan geriledi. Gözlerinden geçen sayısız hüznün vardı ama hızla arkasını dönüp gözlerini benden sakladı. “De git o zaman, hazırlan!” derken yeniden Akkadın’dı.

Gözlerime bakmamak için sırtını dönen kadın ise Aknene. İkiletmedim sözünü. Elbise kucağımda geriledim ama kapıya yaklaştığımda, “Bak hele,” diyerek durdurmuştu. Ona döndüm. Yüzünü bana tam dönmemiştii. Onu bir kere ağlarken görmüştüm. Bir kere daha bunu görmeyeyim diye saklandığını hissediyordum. “İmam *mehir olarak ne istiyorsun*, dediğinde çaylığı ve bu evi söyle.”

Şaşkınlıkla, “Ne?” dedim. *Çaylık ve ev*, derken?

“İkiletme sözümü,” diye terslenirken yeniden önünde döndü. “Hepsi Koçari’nindi ama artık senin. O got kafalı buralara bakmaya üşenir. Sen sahip çık.”

Timur’un çaylığı ve evi mi vardı? Bedbaht hayat yaşamını acı için seçmiş olmalıydı. Adam burada oldukça zengindi. “Olur mu öyle şey, nene?” dedim mahcubiyetle. “Bunlar çok fazla şeyler. Gerek yok.”

“Gerek var ki söylüyorum, kızım.”

Bu defa sesi oldukça yumuşaktı. Ayrıca *kızım* kelimesini söylediğinde bana yaptıramayacağı şey yok gibiydi. Kıyamıyordum ona. Sertti ama içinde sakladığı merhamet sıcacıktı. Dünyaya ve kim bilir daha yaşadığı nice şeye karşı savunması öfkesiydi. Anlıyordum. Hayat size ağır darbeler sunduğunda yapacağınız tek şey dikenlerinizi çıkarmak oluyordu. “Hayde, çık odadan,” dedi yine yüzünü bana dönmeden. “İmam birazdan gelir, gidip hazırlan.”

Sessizce dışarı çıkıp kendi odama süzıldüm. Heyecanlı değildim. Huzurlu ve mutluydum. Onu ilk gördüğüm andan beri göğüs kafesimde hissettiğim sıcaklığın anlamını artık biliyordum. *Kalubela gününden beri...* Belki de o gün de böyle bakmıştı gözlerime. O yüzdendi göğüs kafesimi kaplayan bu ateş, yangın ve sevdâ. Yaratıldığımız toprak, piştiğimiz ateş ve çektiğimiz acılar denkti. Çünkü *aynı yerden yara alanlar, yaralarından tanırdı birbirlerini*.

Kıyafetlerimden kurtulup nenenin diktiği beyaz elbiseyi giydim. *Bedeni tam mı bilmiyorum*, demişti ama yalan söylemişti. Günlerdir *yarana bakayım*, diyerek bahaneyle artık kabuk bağlamaya başlayan yarama dikkatle bakmıştı. Aslında beden ölçülerimi hesaplamaya çalışıyordu. Uzun, her yerimi kapatacak bir elbiseydi ama güzeldi. Dizlerimin hemen altında bitiyordu. Ellerim eteklerindeki pilelerde ve gömleği andıran yakalarındaki minik güpürlerde gezindi.

O an bir şeyi daha gördüm kendi içimde. Akkadın’ın gözünde Şehrazat’tım. Gözlerimin içine titreyerek bakışı, her gece üzerimi kontrol etmeye

gelişi, belim ağrıyor diye ağır şeyler taşıtmayışı, kuzgınlığına rağmen elimi bırakmayışı bundandı. Kızına bir annelik borçluydu. Benim annem ise bana annelik. O, içindeki yarayı benimle kapatmayı deniyordu, ben ise yüreğimdeki soğukluğu onunla.

Saçlarımı taradım. Büyük dalgaları omuzlarımdan aşağıya bıraktım. Aynadaki aksimde gözleri daha da yeşil bakan bir kadın vardı. Eskiden gözlerimde soluk noktalar görürdüm. Artık her zerresi Karadeniz kadar yeşildi. Dışarıdan Âdem abinin sesini işittim. Gelmiş olmalıydılar.

Yabancı bir sesin, “Gelin kızımız nerede?” dediğini duydum.

Bu da en nihayetinde gelen yabancı imam olmalıydı. Derin bir nefes aldım. Dolabı açıp elbiselerin önüne yasladığım Şehrazat ve Güldeste’ye baktım. Bir elim kalbimin üzerine gitti. Burada arandığım kişi ise babamdı. Kayıplar, gidenler, iz bırakanlar... Gözlerim verdiğim nefese eş bir yavaşlıkla kapandı.

Öfkem aslında kalbimde yanan saf duyguların ateşiydi. Bilmezlerdi. Yüreğime ve fotoğraf karesine bütün yüreğimle seslendim.

Yanımızda olun...

“Gelin!” diye bağırdı Aknene. Vakit gelmişti. Gözlerimi açtığımda fotoğraf karesinin yüzüne düşen güneş parçaları vardı. Camdan süzülerek odaya geliyor, oradan ise Şehrazat ve Güldeste’nin üzerine düşüyordu. Tam altı küçük noktaydı.

Gülüştüm büyüdü. “Teşekkürler,” diyebilirdim sadece. Dolabı kapatıp üzerlerine düşen güneşi engellemedim. Kapıyı açıp salona çıktığımda, zihnimde sadece babamın sesi vardı:

Güneş yakın, Ahuzar. Güneş yakın. Deniz var, yeşilin bin bir tonu var. Tutunduğun umudu bırakma. Onun arkasında hayat var.

Timur’a değdi gözlerim. Sedirde, tam odamın karşısında oturuyordu. Tutunduğum umut, güneş, deniz ve yeşillik. Hepsi oradaydı. Keskin kahveler üzerimdeki elbisede gezindikten sonra gözlerime değdi. Yüreğim sıcaık oldu. Minik bir tebessümle karşılık verdim. Sedirin diğer ucunda Âdem abi, Aknene ve hemen yanlarında tanımadığım orta yaşlarda, gür siyah saçları olan bir adam vardı. Burnu küçük, koyu kahve gözleri ise oldukça büyüktü. Onun yanında ise genç, kumral, yirmili yaşlarının ortalarında bir delikanlı vardı. Yabancı imamın hangisi olduğu şu an en merak ettiğim konuydu.

“Aha da benim güzel gelinim,” dedi Âdem abi anında.

Gölüşüm büyüdü. “Hoş geldin, Âdem abi.” Yabancı adamlara da minik bir baş selamı verdim. Saygıyla kabul ettiler.

“Hoş buldum ki ne buldum, güzel kızım,” dedi keyifle. “Sonunda buldum yabancı imami.”

“Yakaladınız mı ölüyü?” dedi Aknene.

“Ordu’da tuttum oni!” dedi Âdem elini sıkarak. “Ölmeye bu kadar karşı başka bir adam görmedim ben, ula. Mezara sokana kadar geberdik ha uni.”

“Tövbe de, Âdem Efendi,” dedi büyük gözlü adam. İmam o olmalıydı. Sıkıntıyla yüzünü sıvazladı. “Ama Allah var, ben de birini gömerken hiç bu kadar zorlanmamıştım. Üç gündür adamı uçaktan karaya indiremedik. Toprağa adım atarsa başına geleceği biliyor gibi kaçtıkça kaçtı.”

Minik adımlarla Timur’un yanına ilerleyecek oldum ama Aknene, “De hayde, başlayalım,” dediğinde durmak zorunda kalmıştım. “Daha fazla uzatmanın anlamı yok.”

Daha önce imam nikâhı kıymış değildim. Az çok hâkimdim ama içinde olmak bambaşka bir şeydi. Bakışlarımı Timur’a çevirdim. Ne yapacaktık yani? Anladı göz kırpıştıran ifademi. Adamların hepsi aynı anda ayağa kalktuğında o da kalktı. Dizlerinin üzerine yere oturup yanına gelmem için elini yanına bastırdı. Adamların hepsi de yere oturmuştu. Sorgulamadan Timur’un yanına oturdum.

Gözleri büyük, burnu küçük olan adam tam karşımızdaydı. Âdem abi ve genç çocuk imamın arkasında kaldı. Akkadın birden yanımda belirmiş, başımın üzerine büyük işlemeleri olan beyaz bir şal atmıştı. Öyle ki güpürleri gözüme geliyordu. Bir ucunu omzuma atıp dikleştirdim. Akkadın’ın sessizce benim bir adım arkama oturduğunu hissettim. Sonra ise elini omzumda ve sırtımda. Torununda değil, bende. *Kadın, kadının dağdır*, demişti. Söylediği her kelimenin hakkını veren bir kadındı.

İmam önüne bir kâğıt ve kalem aldı. “Baba adın ne, oğlum?” dedi Timur’a.

“Kadir,” demişti ama onu tanıyan biri bu ses tonunu iyi bilirdi. Babasının ismine dahi öfkeliydi. Bana söylemediği, zihninde gizli daha nice anı olduğuna emindim. Hepsini bilmek, yaralarından öpmek istedim ama o an tüm ruhumla onu sevmekten başka bir şey yapamadım.

İmam, kâğıda bir şeyler yazıp bana baktı. “Senin tam adın ve baba ismin ne, kızım?” dedi.

“Adım Ahuzar,” dediğimde Âdem abinin bakışlarını yüzümde, Akkadın’ın varlığını ise sırtımda hissettim. Herkes Ahu olarak biliyordu ama özüm buydu. Allah’ın bildiği kuldan saklanmazdı. “Babamın adı ise İlyas.”

Kâğıda bunları da yazdı.

“Peki, Ahuzar kızım, mehir olarak eşinden ne istersin?”

Bana kalsa çanta, ayakkabı, kozmetik ürünleri ve kıyafet isterdim ama olayın ciddiyetini Aknene gözüme sokmuştu. Yanımdaki Timur’a bakmadan imama odaklandım. Çenem dikti. “Çaylığı ve bu evi istiyorum,” dedim.

Âdem abi etkilenmiş bir ifadeyle dudak büzdü. Timur’un gözlerini üzerimde hissedince, dönüp ona bakma gereksinimi hissettim. Boş boş göz kırptırıyordu. Sessiz kelimeleri bu defa fazlasıyla netti.

Af buyur, Ahu?

“Kabul ediyoruz,” dedi arkamdaki nene.

Timur bu defa hafifçe nenesine döndü. Her zamanki sakın şaşkınlığı içindeydi. “Benim çaylığım mı var?” dedi.

“Var tabii. Sus da önüne bak sen,” dedi Aknene anında. İmam olduğu için daha nezih konuşuyordu ama ses tonundaki sessiz küfürleri duyabiliyordum.

“Öyle olmaz, teyzem,” dedi imam. “Senin değil, damadın kabul etmesi lazım.”

“İmam Efendi, damadın akıllı bir bok sarmay. Sen beni dinle.”

Gülmemek için başımı dizlerime eğip başımdaki örtünün gölgesine sığındım. Timur önce derin bir nefes vermiş, daha sonra ise, “Kabul ediyorum,” demişti. “Ev ve çaylık eşimindir.”

İmam bunu da kâğıda yazdı. Kalemı bırakıp dikleşti. “Evet, şahitler de burada olduğuna göre nikâhımıza başlıyorum. Âmin.” Avuçlarını göğese açıp, “*Bismillahirrahmanirrahim*,” diyerek dua etmeye başladığında hepimiz avuçlarımızı açmış ve sessizce dinlemiştik. Resmi bir nikâh değildi belki ama ruhumdaki izi kelimelerin ötesindeydi. Dua ettiğinde, “Sen, Kadir oğlu Timur, İlyas kızı Ahuzar’ı Allah’ın emri, peygamberin kavliyle eşliğe kabul ettin mi?”

Kalın, tok ama huzurlu sesi anında, “Ettim,” dedi.

Gülümsedim. *Kalbimle, zihnimle ve bedenimle.*

“Ettin mi?” dedi imam yeniden.

“Ettim.”

Gülümseyişim büyüdü.

“Ettin mi?”

“Ettim,” dedi yine tereddüt etmeden.

İmamın bakışları bu defa bendeydi. “Peki, ya sen, İlyas kızı Ahuzar,” dedi. “Kadir oğlu Timur’u Allah’ın emri, peygamberin kavliyle eşliğe kabul ettin mi?”

Bakışlarını üzerimde hissettim. Ama en az onun kadar net ve hızlı bir cevap vermiştim.

“Ettim.”

“Ettin mi?”

“Ettim.”

“Ettin mi?”

“Ettim.”

Âdem abiye ve tanımadığım genç adama döndü. “Siz de şahitlik ettiniz mi?” dedi.

“Ettik,” dedi ikisi de aynı anda.

Aknene’nin dua mırıltılarını arkamdan duyabiliyordum. İki şahit de üç kere sorulan soruya cevap verdikten sonra imam avuçlarını yeniden semaya kaldırdı. “Melekler şahit olsun. Âmin,” dedi hüzün ve huzur dolu bir ifadeyle. Bir dua daha okuduktan sonra, “İlahi ya Rabbi, ya Rabbe’l âlemin,” dedi. “Bu kuyduğumuz nikâhı dergâhı izzetinde kabul eyle, ya Rabbi. Bu iki gönlü, yüzü güzel kulundan doğacak çocukları ümmetimiz için ahlaklı, saygılı, adaletli ve gönlü hoş eyle. İlahi ya Rabbi, bu iki kardeşimizi iki cihanda mesut ve bahtiyar eyle, birbirinden ayırma. Araya fitne sokmak isteyen, kötü niyetli insanların şerrinden sen onları koru, ya Rabbi. Aralarındaki sevgi ve muhabbeti azaltma, ya Rabbi.” Bir dua daha okuyup, “El Fatiha,” diyerek tamamladı.

Gözlerimi açmadım. Varlığına ruhumla dokunmayı denedim. Kor alevlerden geçip, sarp yokuşlardan düşerek önüne geldim. Ruhumu ruhuna yasladım. Omzunu dakikalar sonra belli belirsiz omzuma yasladı. Benim ruhumdu dile getirdiğim. Onun ise bedeni. Zayıflıklarla bütündü insan-
noğlu ama ben ona en güçlü yanımla, ruhumu yasladım. O ise hem ruhunu hem bedenini. Çünkü sevda bir hiçken bütün kılmaktı kendini.

Duayı bütün kalbimle okudum. Çiftlik günlerinde, babam hâlâ hayattayken çoğu duayı oyunmuş gibi ezberletmişti. Anne denen kadın bazı geceler babam gelmeden evin kapısını açmazdı. Amacının ne olduğunu

uzun yıllar anlamamış, anladığımda ise bağrıma bir diken daha eklemiştim. Ölmemi istiyordu. Babam gelene kadar evin önüne çöker, ince bir dal parçasıyla toprağa şekiller çizerken babamın öğrettiği duaları mırıldanırdım. Hepsi hâlâ zihnimdeydi.

Duayı bitirdikten sonra bu defa üç kere sessizce yüreğime mırıldandım: *Gönlüne eş, gönlüne eş, gönlüne eş.*

“Allah mesut ve bahtiyar etsin,” diyen imamın sesiyle gözlerimi açtım. Herkes duasını bitirmiş, avuçlarını yüzüne sürüyordu.

“Âmin,” dedik ikimiz de aynı anda.

Dönüp şu an gözlerine bakmak, kokusuna sığınmak vardı ama şartlar hiç de müsait değildi. Başımı önümden kaldırmadan edepli halimi sürdürdüm.

“Çiftimize bir nikâh hediye var,” dedi Âdem abi. İmamın arkasından başını uzattı. “Verebilir miyim İmam Efendi?”

İmam kibarca kabul edip, “Tabii,” dedi.

Âdem abi dizlerinin üzerinde imamın yanına geldi ve ceketinin cebinden çıkardığı bir anahtarı önümüze bıraktı. “Eviniz.” Dudaklarındaki gülüş Timur’a bakarken sevgi doluydu ama gözleri yine buğulanmıştı. “Tepedeki üçüncü ev. Artık sizindir.”

“Âdem ab-” diyecek oldu Timur.

Elini kaldırıp susturdu. Yanağına hızla düşen bir yaş ise hızla silmişti. “Sus, ula! Abin değil miyim? Nikâh hediye size.” Yutkundü. “Kurun yuvanızı... Sana ve Güldeste’ye bir ev borcum vardı. Al o anahtarı, oğlum.” Boynu büküldü. “Bari bu kadarını yapayım senin için.”

Ben yaşayamadım, siz yaşayın, der gibiydi. Hüzünle karışık bir mahcubiyetle ezildiğimi hissettim. Güldeste’ye olan sevdasını hâlâ saklıyordu. Sadakati hüznü doluydu. Timur’un yüzünü görmüyordum ama derin bir nefes verdiğini duydum. Sessizce yerdeki anahtarı aldı.

İmam mutlu mesut, “Ee, düğün ne zaman?” dedi. “Âdem Bey, beni de çağırın.”

İmam elindeki kâğıdı bana uzattı. Alıp mavi bir kalemle yazılan nikâh akdime uzun sayılabilecek bir süre baktım. Resmi olarak *kocam*, diyemezdim ama bir şekilde artık kocamdı. Rüya değil, hayal ise hiç değildi. O zaman ayaklarımın altındaki bu bulutlar neyin nesiydi?

Yerden kalkan imamın eline uzanan Âdem abi sağ olsun, her şeyi bizim yerimize hallediyordu. “Tabii, tabii,” dedi ciddiyetle. “Kesinlikle

çağuracağız. Benden haber bekle ve köyünden asla çıkma, tamam mı?" İmamı ve şahidi merdivenlere doğru ilerletti. "Ula, bak sağa ne sorayım," dedi bir yandan da. "Banyoda burnuma su kaçarsa oruç bozulay mı?"

Akkadın da arkalarından ilerlemiş, birkaç saniye sonra salonun ortasında, yerde sadece ikimiz kalmıştık. Sessizlik gerici değil, aksine rahatlatıcıydı. Anlamsızdı ama omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi. Bu yaşıma kadar aldığım her kararda stres yapar, önünü arkasını düşünmekten daha da gerilir ve sinirlenirdim. Şu an hissettiğim tek şey deniz kokusuydu.

Huzurlu ve hüzünlü.

Bakışlarımı ona çevirdim. Ben ona bakmadan o zaten bana bakıyordu. Tereddüt ya da pişmanlık arıyordu gözlerimde. Sevilmeyeceğine o kadar ikna edilmişti ki ne kadar söylersem söyleyeyim emin olamıyordu. Ölüm olduğuna kendi bile inanmıştı. Her gün *sen yaşamsın*, dememe rağmen zihnindeki sestten kurtulamıyordu. Anlıyordum. Ben de içimi yiyen, beynimi kemiren kurtlardan kurtulamamıştım. Zihne düşen her siyah leke büyümeden akıp gitmiyordu.

Gülümsedim. Hem de kimseye sunmadığım en sıcak halimle. Burada ne dikendim ne de yara. Ahuzar'ın bir adım daha gerimde kaldığını hissettim. Gittikçe geri çekiliyor ve bunu yaparken asla rahatsızlık hissettirmiyordu. Yorulmuş olmalıydı. Ahu'ya bütün yüce gönüllülüğüyle yer açıyordu.

O an sadece Ahu'ydum. *Artık Timur'un eşi olan Ahu.*

Sessizdi ama eli örtünün ve saçlarımdan arasından sıyrılıp yanağıma değdi. Kırmaya korkar gibi dokundu. "Ahdım olsun..." dedi dalgalı ama huzur dolu sesi. "Yerin gönlümde başköşe." Yaklaştı ve dudaklarını alnıma yasladı. Gözlerim kokusuna ve ruhuna bulanmak için kapandı. Elini sırtımda hissettim. Beni göğsüne doğru çekebildiği kadar çekti. Bir elimi sırtına dolayıp sıcaklığına sokuldum.

"Benim de ahdım olsun," diye mırıldandım dudaklarım kokusuna bulanmışken. "Senin ömrün kadar ömrüm olsun."

Daha sıkı sarıldığını, örtünün üzerinden saçlarıma değen sıcak nefesini hissettim. Dudakları yeniden alnımı buldu. Alnıma sıcak nefesini, deniz kokusunu ve huzurunu bıraktı. İki ayrı bedende yaşayan tek bir ruh olduk o an. Kalbimin derinliklerine kendi ruhundan bir parça üfledi. O adına *sevda*, dedi, ben ise *deli divane bir aşk*.

Doktor, saklandığı arabanın içinde elindeki sandviçi yemeye çalışıyor, yeşil gözleri küçük apartmanın kapısına kaçamak bakışlar atıyordu. Sabahın ilk ışıkları İstanbul'un üzerine yeni düşüyor, gecedeki sessiz olan mahalle harekelenmeye başlıyordu. Yaklaşık bir haftadır küçük apartman dairesinin aynı camına bakıyor, Defne Demirsoy denen kadının dışarı çıkmasını umuyordu ama kadın inatla çıkmıyordu. Başına gelenlerden sonra korkmuş olmalıydı. Anlıyordu ama görevi anlayışından daha mühimdi.

Teoman Doğu'nun dediği gibi bu kadının sürekli gittiği üç mekânı öğrenmeli, Şef, Kasap ve Terzi'ye farklı mekânlar söylemeliydi. Birinci mekân evdi ama diğerleri için kadın asla yardımcı olmuyordu. Sarı saçlarını karıştırıp esnedi. Bahtına düşen görevin bu denli sıkıcı oluşu her şeyden daha can sıkıcıydı.

Biten sandviç poşetini torpido gözüne sıkıştırırken bir daha esnedi. Günlerdir ne doğru düzgün uyuyor ne de temel ihtiyaçlar dışında arabadan çıkıyordu. Kadının evde olduğuna emindi. Arada perde aralanıyor, perdeyi alan parmak uçlarını görüyordu. Kralşan korkusuyla etrafı kontrol ettiğine emindi. Oysa Teoman Doğu onu bırakırken güvenliği konusunda kesinlikle endişelenmemesini söylemişti ve haklıydı. Doktor uyuyacağı ya da düşmek için evine gideceği kısa aralarda dahi dört kişilik bir ekibi arkasında bırakıyordu. Kralşan bu eve bir daha asla yaklaşamazdı.

Elini gümr, sarı saçlarına atıp karıştırdı. Yağlanmışlardı ama görevde olduğu sürelerde buna alışkındı. Yine de yüzünü ekşitmeden edemedi. Siyah camın küçük bir kısmını aralayıp sigara yaktı. Oflarken başı geri düştü. "Arık çık şu evden be kadın!" deyip sıkıntıyla ofladı.

Telefonuna gelen bir mesajla irkildi. Yan koltuktaki iki telefonda aynı model olanına uzandı. Bu herkesin bildiği kimliği idi. Beyin Cerrahisi Doruk Aslankara. Zengin bir ailenin boğaza sıfır yalısında büyümüş bir çocuktur. Gençliğini çılgın, hızlı ve heyecanlı yaşadığını inkâr edemezdi. Ama çalışkan ve zeki idi. Ailesi ülke ticaretinde önemli yeri olan bir erkek giyim markasının sahibiydi. Klişelerden ibaret bir hikâyesi vardı. Boş beş para reddiği için babası kartlarını elinden alıp adam olmaya zorlamıştı.

Kime göre adam olması gerektiğini söylememişti. Dört abisi arasında şirketin yönetimi için yapılan taht savaşını en küçükleri olarak sessizce izlemişti. Onlar da Doruk'u ciddiye almamış, eğlencesine bakmasını ve ubbı bitirmesini tembih edip durmuşlardı. Ama babası aniden diğer dört abisinin başına şirketi yönetecek kişi olarak Doruk'u çıkardığında işler değişmişti.

Bütün abileri aynı anda ona düşman olmuş, düştüğünde elinden nazar bütün eller artık sırtından itmek için bekler hale gelmişti.

Doruk Aslankara'nın istediği hayat bu değildi. Güç değil, özgürlük istediği. Şirket yönetmek değil, doktorluğuna devam etmek istiyordu. Rema çizer, basketbol oynar ve özgürce gezerdi. Korkusuz ve gözü karaydı. Onun sunulan istediği hayat değildi. Babasının şirket yönetimine onu getirmek istemesine rağmen inatla bu isteğe yüz çevirdi. Babası bütün kartlarını gücünü elinden alarak evden attığında arkasına bakmadan oradan ayrıldı. Ailesi burnunun sürteceğini ve geri döneceğini sanmıştı ama yanılıyordu. Doruk arkasına dahi bakmadı.

Teoman Doğu'yla yolları askere gittiği günlerde kesişmişti. Zekası, teknoloji ve anatomi konusundaki bilgisiyle kısa zamanda dikkat çekmeyi başarmıştı. *Zengin bir ailenin oğlusun, neden buraya bedelli gelmedin, diye soran Teoman Doğu'yu bütün dürüstlüğüyle cevaplamıştı.*

"Evlatlıktan reddedildim."

"Sebep?"

"Ailem gibi değildim."

"Ailen nasıldı?"

"Korkak."

Sadece uzun uzun bakmıştı Teoman Doğu. Aradığı bir şeyi bulmuş gibi çenesi dikleşmiş, bakışları keskinleşmişti. Askerliğin bittiği gün onu büyük kapının önünde bekleyen kişi Teoman Doğu'ydu. "Eğer istersen..." demişti. "Vatan için çalışmaya devam edebilirsin, Doruk Aslankara. Bana korku nedir bilmeyen vatan evladarı lazım."

O an için yapabileceği en iyi şey buydu. Ve aldığı karardan asla pişman olmamıştı. Yıllardır onun gizli eli, sağ koluydu. Doktorluğuna devam ederken katıldığı bütün gizli görevlerden alınının akıyla çıkmıştı. Yıllardır gizlice görüştüğü tek kişi ise annesiydi. Haberlerde gördüğü kadıyla tahr savaşı ikinci abisi kazanmış, diğer abileri babası tarafından şirketten sürülmüştü. Abilerinin salaklığından ileri gelen çekemeyeceği bir kaostu.

Telefonun ekranındaki mesaja odaklandı. Kızılgerdan Operasyonu'nda en sonunda sahaya indiği için bir süre izinliydi. Kralşanlara ait özel hastanede yıllardır hizmet vermiş, Mahir Kralşan'ın ve tüm ailenin özel doktorluğunu yapmıştı. Mesaj doktor arkadaşlarından birindendi. Hızla cevaplayıp yana savurdu. Bakışları onun yanındaki telefona takıldı. Bu telefon kod adı Doktor olan MİT kimliğine ait yüzüydü.

Teoman Doğu'ya verecek hiçbir rapor yoktu. Bir sigara daha yalmaya karar verdi. Sigarayı dudakları arasına sıkıştırıp çakmağı yaktığı anda günlerdir hareket olmayan evin turuncu perdeleri hızla iki yana çekildi. Sigarasını yalmadı. Çakmağı kapatıp cama dikler kesildi. Defne denen kadın pencereleri iki yana açmış ve en nihayetinde yüzünü göstermişti.

"Şükür!" dedi dayanamayarak. Direksiyonu kavradı. "Çık şu evden be kadın, Allah aşkına!"

Defne'nin bakışları sağa ve sola baktı. Yolu kontrol etti.

Doktor ciddiyetle, "Yok!" dedi. "Yemin ederim kimse yok. Yalvarıyorum çık."

Defne dikleşti. Üzerinde siyah bir tayt ve göbeğini belli belirsiz açıkta bırakan salaş, sarı bir tişört vardı. Dalgalı, uzun kumral saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yaptı. Kendine cesaret vermek ister gibi çenesini dikleştirdi. Teoman Doğu'nun yanında *Ahuzar* ve *Biricik* diye başının etini yemişti. İkisinin de hayatta ve güvende olduğunu ama operasyonun güvenliği için saklandıklarını söylediğinde anlayışla karşılaşmıştı. İyi bir arkadaşına benziyordu. Korkudan titrerken bile sadece *Ahuzar* ve *Biricik*, diye sayıkmıştı.

Camı kapatacağını sandı ama Defne camın önüne oturup bağdaş kurmuştu. Önüne aldığı duman çıkan bir şeyi havaya doğru kaldırıp başının üzerinde üç kez çevirdi. Gözlerini kapamış, kendi kendine konuşur gibi dudaklarını kıpırdatıyordu.

Doktor'un yüzü buruştu. "Ne yapıyor lan o?" dedi.

Defne elini tam olarak Doktor'a doğru kaldırdı. Parmaklarını açıp kapadı. Başını sağa sola esnetti. Ellerini birbirine bastırıp, bir Hint filminden fırlamış gibi birkaç saniye kıpırdamadan bekledi. Fızlasıyla değişik bir kadın olduğunun farkındaydı. Sinirleniyor ama sakince cevap veriyordu. Ses tonunda garip bir huzur vardı. Rahatsız ama aynı zamanda garip hissetmiyordu. Tanımlayamadığı bir aura hâkimdi.

Defne aniden gözlerini açtığında yine Doktor'a bakıyordu. Görmesi, varlığını bilmesi imkânsızdı ama inatla neye baktığını merak ediyordu Doruk. Aniden kollarını iki yana açıp göğü kucaklamak ister gibi başını geri attığında Doktor da bakışlarını ön camdan yukarıya, gökyüzüne çevirdi. Olan tek şey güneşti.

Yeniden kadına baktı. Ayağa kalkmış, derin bir gülüşle çehresini aydınlatmıştı. Yerdeki dumanı rüten rütsüyü alıp dumanı eliyle havaya doğru iteledi. Şeytan kovalar gibiydi.

Gülmeden edemedi Doktor. “O kadar da sıkıcı değilsin, ha,” dedi.

Defne rütsüyü kendi başının etrafında da çevirip camı kapamadan içeri girdi. Doktor’un içeri girmek için kıldığı cam tam olarak buydu ama yenilenmişti. İçeriye gölge şeklinde görüyordu. Kadın birkaç kere hızla geçti. Aceleci adımları evi toplamaya çalışıyor gibiydi. Camın önüne minik bir şey bıraktı ama bu noktadan ne olduğunu seçmek zordu. Küçük bir bibloya benziyordu. Camı kapatıp perdeyi çekti. Yarım saat sonra evin önündeydi. Apartmandan çıkıp demir kapıya yaklaştı. Mavi, uzun, salaş bir elbise giymişti. Uzun, dalgalı saçları omuzlarına dökülmüştü, üzerinde minik üç fil olan bez çantası kolundan her an düşecekmiş gibi görünüyordu.

Demir kapıyı açıp başını ileri uzattı. Önce sola baktı, daha sonra sağa.

“Temiz ya, temiz, gel,” diye homurdandı Doktor. “Çık artık dışarı.”

Defne ürkek adımlarla evden çıktı. Etrafına bakınırken çantasından çıkardığı şok tabancasını parmaklarının arasına sıkıştırdığını görebiliyordu Doktor. Koşar adım sol köşede kalan minik, beyaz arabaya ilerledi. Koşmasının etkisiyle çantası yere düştüğünde panikleyerek geriledi ve yerdeki bez çantayı aldı ama bu defa da ayakları birbirine dolaşmıştı.

Düşmeden toparladı ama görüntü Doktor’un gülmesi için yeterliydi. Kralşan’ın elinden kurtulup kendine geldikten sonra sürekli kendinden emin bir şekilde durmuştu oysa. Doktor ne zaman *bir şeye ihtiyacın var mı*, diye sorsa ciddiyetle *hayır*, demişti.

Doktor gülmeye devam ederken, “Gösterdiğin kadar cesur da değilsin, ha,” dedi.

Defne çantayı kucığına sıkıştırıp koşar adım arabaya ilerledi. Kapıyı açıp kendini sürücü koltuğuna bırakmadan önce başını kapının üzerine vurmuştu. Panik yaptıkça sakarlık seviyesi artıyor, Doktor’un gördüğü o ifadesiz ve sakin kadından sıyrılıyordu. Bu halinin ifadesiz ve büyük bir sakinlikle bakan bakışlarından daha makul olduğu netti.

Defne arabayı çalıştırıp ilerlediğinde peşine takıldı. Ama kadın o kadar yavaş sürüyordu ki yine sıkıntıdan koltuğunda uyuyakalacaktı. Yoğun trafiğe sıkıştıklarında Doktor alnını direksiyona yaslayıp soluklandı. “Bu görev on yıl sürecek, belli.” Kadın önüne geçen herkese yol veriyor, her yaya için duruyordu. Gözlerini ovuşturdu. “Ya sabır!”

Kırk dakikalık yolu üç saatte tamamladıklarında Defne’nin keyfi yerindeydi ama arkasından gizlice ilerleyen Doktor’un sabrı bir hayli sınırdıydı. Büyük bir binanın önünde durdular. Kadının yoga merkezi olduğunu biliyordu. Oraya geleceklerini sanmıştı ama takip ettiği kadın onu çok daha

başka bir yolda ilerletmişti. Minik, beyaz araba büyük binanın önünde durduğunda Doktor sokağın köşesinde kaldı. Defne arabadan inmiş ve yine ratlı bir telaşla demir kapıyı açıp içeri girmişti.

Doktor birkaç dakika bekledikten sonra arabadan inip o yöne ilerledi. Etrafı yeşilliklerle çevrili, bulunduğu bölgeden kısa demirlerle ayrılmış bu büyük bina eski bir huzureviydi. Köşedeki ağacın arkasından bahçeye bakmaya çalıştı. Ön kısımda bir şey göremeyince arkaya ilerledi. İlerledikçe seslerin arttığını hissediyordu. Defne'nin sürekli aynı ritimde ilerleyen sesini aradan seçti.

“Dediklerimi yaptın mı Arife teyze?” Minik bir kıkırtı ve onu takip eden daha büyük kahkaha sesleri. Arkaya ilerledikçe tellerin yüksekliği artıyordu ama en sonunda aradığına ulaştı. Huzurevinin arkasında kalan bahçedeydi. En öne serdiği yoga minderinin üzerinde yine sabahki kadar sportif kıyafetler içindeydi. Arkasında kalan yaşlı teyzeler de eşofmanlarını giymiş, yoga minderlerine oturmuşlardı. Kimi yan gelmiş yatıyordu, kimi oturuyor kimi ise dinç bir şekilde dikiliyordu.

“Hadi ama hanımlar!” diyerek el çırttı Defne. “Bugün çok eğleneceğiz!”

“Küsüz sana,” dedi yerde yuvarlanan teyze. “Kaç gündür neredesin sen?”

“Başıma gelenleri anlatsam inanmazsın, Halime teyze.” Ellerini belinden çekip telefonundan su gibi zarif bir melodi açtı. “Hadi bakalım, kızlar. Geçin arkama. Meditasyonlara devam ediyoruz.”

“Bu hiçbir halta yaramıyor,” dedi teyzelerden biri. “Benden size tavsiye, sinir haplarının dozunu artırın.” Hepsi kendi aralarında gülüştü.

Defne ilerleyip yerde yuvarlanan bütün teyzeleri minderlere oturttu. Müziğe uygun bir şekilde hareket etmelerine yardım etti. Görevdeydi Doktor. Amacı sadece gittiği mekânları öğrenmekti ama onu izlemekten kendini alamadı. Her hareketi öyle zarif ve sakindi ki bakışlarını çekemedi. Ayrıca bir huzurevini her an saldırıya açık bir alan olarak nasıl verebilirdi?

Teyzeler arka minderlerde kendilerince yuvarlanırken en önde, kendi minderinde yüzünde büyük bir huzurla, gözleri kapalı bir şekilde oturan Defne'yi izledi. Rüzgârla aynı yönde kıvrılan kollarını, dans eder gibi süzülen ince parmaklarını, zarif dönüşlerini, başını geri atıp koluyla zarifçe ayağını kavrayışını ve bir ağaç gibi güçlü bir şekilde tek ayağı üstünde titremeden duruşunu izledi. Her hareketi özel bir dans gösterisi, doğanın yansıması gibiydi.

Vücudu öyle esnekti ki bir ağaç gibi bükülüyor, su gibi akıyor, hava gibi şekilden şekle girebiliyordu. Doktor görevini yapmaya devam etti. Sadece

izledi. Ama bu mekânı sürekli gittiği yerlerden biri saymadı. Listeye eklemedi. Özel bir gösteride, gerçekten izin gününde olduğunu var saydı. Yeşil gözlerini doğanın ruhunu izliyormuş gibi hissettiği kadından çekmedi. Rüzgâr esti, deniz karaya, gök bulutlara karıştı. Doktor bu serenatı izlemekten başka bir şey yapamadı.

“Gezduğun yaylalar şen olsun tulumim! Ver tulumu kendini, oy!”

Aynı anda alanın ortasındaki herkesten bir oy sesi yükseldi. Büyük bir ilgi ve merakla izliyordum her hareketlerini. Dursungil denilen kişi kimdi ya da neydi, hiçbir fikrim yoktu ama şu an kendi imam nikâhımdan sonra onların düğünündeydim.

Hava kararmış, Rize yine yıldızlara bürünmüştü ama bulunduğumuz alan oldukça aydınlıktı. Yaylanın daha önce hiç görmediğim bir kısmında, geniş bir düzlükteydik. Beyaz sandalyeler ve masalar U şeklinde yerleştirilmiş, etrafımıza ışıklar takılmıştı. Çok kalabalık olduğu söylenemezdi ama herkes öyle coşkulu ve hareketliydi ki dolu dolu görünüyordlardı.

Alanın ortasında tulum çalan adamın sarı saçları, kemerli burnu ve tıknaz bir vücudu vardı. Etrafını saran kalabalıktan yüzü görünmüyordu ama tulum işinde bir usta olmalıydı. Aynı şekilde milleti gaza getirme işinde de. Tulumunun kendine has ezgileri etrafımızı saran dağların yüksek tepelerine vurup yeniden başımızdan aşağıya yağıyor, orta kısımda horon oynayanların neşesini ikiye katlıyordu.

“Var ol tulumum!” diye bağırdı bir adam.

Herkes yine aynı anda, “Oy, oy!” diye bağırdı.

“Kulak ver tulumu! Az daha beraber!”

“Oy oy, ey ey!”

“Tulumla beraber!”

“Oy oy, ey ey!”

Hepsi kendinden geçmiş gibiydi. İnsanların sadece yüzleri değil, gözleri de gülüyordu. Ve oynadıkları horon hiç de hep gördüğümüz gibi hızlı değildi. Ağır ve kendinden emin adımlarla oynuyor ama bir hayli eğleniyorlardı.

“Bi bakın dağlarım,

Dağlarda kar var midur?

Sevdalı uşaklardan,

Bir haber de var midur?"

"Aknene, gelinin bu mudur?" diyen bir kadın sesiyle irkildim.

Tulumun sesine ve oynayanlara dalmıştım ve bulunduğum ortamı unutmuştum. Bir yanımda Timur, diğer yanımda Aknene vardı. *Zehiroğlu şanıındandır*, diyerek aldığı bütün altınları takmaya zorlamıştı. Şu an üzerimde milyonluk bir hasır set, kollarımda ise tamı tamına on tane altın bilezik vardı. Zehiroğlu şanı biraz abartmış olabilir miydi? Yürüyen kuyumcu gibiydim. On metre öteden bana bakan *Zehiroğlu gelini*, derdi ki geldiğimizden beri tüm gözler bizdeydi.

Timur'un seçtiği kırmızı elbiseye gitmişti elim. Bedenimi tamamen sarmaladığı için Aknene kızıyordu ama bu defa ses etmemişti. Onun yerine üzerime soğuk olur bahanesiyle alakasız bir şal atmıştı. Gerçekten soğuk olduğu için itiraz etmemiştim. Ama bu kadar altın takacağımı bilsem kırmızı giymezdim. Timur da gülmüştü bu halime.

"Takım tutmam ama şu an bir Galatasaraylı olasım geldi," diyerek dalgasını geçmişti, sağ olsun. Haklıydı. Fatih Terim beni görse direkt bayrak amblemine yerleştirirdi. Karşımızdaki tesettürlü teyzeye baktım. Gülümseyerek beni süzüyordu.

"Yok," dedi Aknene. "Rahmetli dedem." Bu soruyu bir saat içinde kırk kişi sorduğu için kadın artık delirme sınırındaydı. *La havle* çekti en seslinden. "Görüysin ki yanımda. Ya neyim olacak? Sormayın bağa daha şu soruyu, çıkacağım zıvanadan, he!"

Umursamadı kadın. Masanın üzerinden eğilip büyük bir cana yakınlıkla yanaklarıma yapıştı. "Maşallah, pek güzelsin," dedi şapır şupur öperken. Beklemiyordum ama bozmadım. Gülümseyip bu cana yakınlığına içtenlikle karşılık verdim.

"Teşekkür ederim."

Arkasından aniden Elif belirdi. Şu KPSS çalışırken bu köye sıkıştığını ve kocamın *olay* olduğunu iddia eden kişi, aynı zamanda da İlhami'nin kız kardeşi. "Anne," dedi önümdeki kadına. Kolundan tutup geri çekti ama beni gördüğünde yüzüne geniş bir tebessüm yayılmıştı. "Ahu abla!" dedi neşeyle. O da masanın üzerinden eğilip şapır şupur öptü. Fazla sevgi doluydular, bocalıyordum. Ama rahatsız etmiyordu asla. Aksine sıcacık hissettiriyordu. "Ne zaman geldin? Görmedim," dedi geri çekilirken.

Gülümseyerek, "Bir saat oldu," dedim.

Elimi kavradı.

“Gel horona.”

Bilmezdim, oynayamazdım da. “Yok, teşekkür ederim. Size iyi eğlenceler,” demeyi tercih ettim. “İzlemesi daha zevkli.”

“Abimi izlemenin zevkli olduğuna emin miyiz?” diye söylendi. Önümdeki kadını kolundan kavradı. “Şu abimi horondan çıkar yoksa emicem tulumu kafasında patlatacak.”

Demek bu kadın İlhami ve Elif’in annesiydi. Gözlerim o an horondaki İlhami ve Rahmani ikilisine takıldı. Keyifle oynuyor, tulum sesiyle bağınıyorlardı. Rahmani’de sorun yoktu ama İlhami ortaya giriyor, tulumcuyu bölüyor, bazen ise horonu bozuyordu. İkisi de hızla gerilerken, gülererek gidişlerini izliyordum. Anne kız fazlasıyla benziyordu. Çok tatlıydılar. Tulumcu koluna yapışan İlhami’ye elinin tersini gösterirken, Elif kolundan kavrayıp horondan dışarı savurdu. Gülüşüm daha da büyüdü.

“Sen neden oynamıyorsun?” dedim yanımda sessizce oturan adama, *kocama*.

Topluluk içinde kuşandığı ifadesiz bakışları bana döndü. Sadece göz kırptırdı. Bir cevap vermedi ama ifadesi bir cevaptı. *Yok artık, daha neler,* der gibi bakıyordu.

“Yoksa bilmiyor musun?”

Buna ise yarım bir gülüşle karşılık vermişti. Bu defa cevabı sesliydi. “Horon bilmeyeni memlekete almazlar,” dedi.

“Bildigi halde oynamayanı alıyorlar yani ha?”

Hafifçe kafa salladı. Yüzüme bakarken zihnimden geçeni okur gibiydi. “Şu an horon oynamamı istemiyorsun, değil mi?” dedi.

Gülüşüm büyüdü. “İstersem yapar mısın?” dedim.

“İsterme şekline bağlı.”

Gülümseyişim büyürken kolumu omzuna yasladım. Gözlerimi gözlelerinden ayırmadan, “Farz et ki senin düğünün,” dedim. “Oynamaz mısın?”

Gözleri kısıldı. “Fotoğraf makinen yanında yok, değil mi?” dedi.

Kıkırdadım. İşini garantiye alma huyu en sevdiğim yönlerinden biri olabiliirdi.

“Şanlısın ki yok.”

“İyi. Sadece beş dakika, iyi bak.”

Ağır ağır ayağa kalktı. Heybetiyle başımı geri atmak zorunda kaldım. Hatta onun yanındaki adam ve karşı masadakiler de artık ona bakıyordu. Kendinden emin bir yürüyüşle alanın ortasına ilerledi. Siyah pantolonu, açık gri tişörtü ve deri ceketıyla bütün gözleri üzerine çekti. Kulaktan kulağa bir şeyler mırıldandılar ama ben sadece onu gördüm, ona baktım.

Tanımadığım iki adamın arasına girdi ve elleri kavradı. Çenesini yukarı dikti. Adımlarını yere ağır ağır vurdu. Bir sağa gitti ağır adımları bir sola. Onun kadar ağır bir horondur. Onu hiç böyle düşünmemiştim ama artık emindim. O her şeyiyle Karadeniz'di. Burayla bir bütündü. Yükseklerdeki başı, hırçın bakışları, inadı, yeşillikler kadar huzurlu sesi ve Karadeniz'in hırçın dalgaları kadar sert adımları. Sesler, bağırışlar, yöresel nidalar önce birbirine, daha sonra gökyüzüne, yıldızlara karıştı. Timur bir sağa attı adımlarını bir sola.

"Karşıya karamişe,

Su verin susamışe.

Su ne yapsun sevdiğim,

Benim gibi yanmışe."

Herkes aynı anda, "Oy oy, ey ey!" diye bağırdı.

Timur çenesini daha da yukarı dikti. Bir noktadan sonra hepsinin adımları sertleşti. Hafifçe öne eğilip tulum çalan ve bağırarak ortamın coşku seviyesini daha da artıran adama uydular. Ayak sesleri ve horon haykırışları en gür şekilde bütün alanda yankılandı. Dirseğimi masaya, çenemi ise avuççime yaslayarak izledim bu manzarayı. Kendini benim gözümde bir saniye görebilse kendine olan nefreti yerle bir olurdu. Buna bütün kalbimle yemin edebilirdim.

"Normalde oynamazdı," dedi Aknene. Bakışlarımı ona çevirdiğimde minik bir tebessümle izliyordu Timur'u. "Memleketini unutmamış."

Tek torununun, kızından kalan son parçanın evini, ocağını ve memleketini unutması en büyük korkusuydu. Bunu sık sık dile getiriyordu. Oysa bilmiyordu. Timur baştan aşağı memleketiydi. Yeniden sevdiğim adama baktım. *Kocam*, desem fazla çocuklaşacağım gibi geliyordu. Şımarık nasıl olur, bilmezdim. Ama bir şekilde bu adam benim kocamdı artık. Gözlerimiz denk düştü. Onca kalabalık içinde gözleri sadece beni seçti. Hep bunu yapıyordu. Ne kadar özel hissettirdiğini kelimelere dökemezdim.

Beş dakika demişti ama horon bitene kadar onu keyifle izlememe izin verdi. Ortam daha da renklenmeye başlamıştı. Tulum hızlanmıştı, oturanların büyük bir çoğunluğu artık horondaydı. Neşeli yüzlere, kahkahalara ve

tulumun insanın içine dokunan sesine kendimi bıraktım. Memleket baykaydı. Timur başka, Karadeniz ise bambaşka...

Ömründeki her günü bomboş geçirmişti Timur. Bir tek bugüne kırmızı bir gül çizdi. Yalnızlığının başköşesine yerleştirdi. Birinin koşulsuzca elini tutmasının, güvenmesinin ve sevmesinin ne demek olduğunu hep merak etmiş ama kaçmıştı. Kaçtığı artık en büyük yürek yangınıydı. Bir yanı ona dikensiz bir sevda sunamadığı için mahcupken diğer yanı onu bahtına yazan kadere şükreliyordu. Sayısız kavim, insan ve medeniyet geçedursun yeryüzünden, bu sevda onda ebediydi.

Yaslandığı ağacın başının üzerindeki dallarına doğru üfledi sigara dumanını. Düğün hâlâ devam ediyor, alandan tulum ve haykırış sesleri yükseliyordu. Bu hengameyi özleyeceğini tahmin dahi etmezdi ama özlemişti. Tulumun sesini de yere en sert şekilde vurulan ayak darbelerini de bağırان insanları da.

Bir sigara içip geri gidecekti. Artık azaltmıştı ama yine de tamamen bırakamıyordu. Alışkanlıklar keskin değil, kör bir bıçaktı. Tıpkı ruhuna işlediği hüznün gibi. Mutlu hissediyordu. Hem de hiç olmadığı kadar. Yıllardır beynindeki ses susmuş, vicdan yükü biraz da olsa hafıflemişti ama bu ızdırabı öyle benimsemişti ki üzerinden çıkaramadığı bir ceket gibiydi. Her an bozulmasından korkuyordu. Hem de deli gibi.

Gözlerini kapadı. Karanlık sese değil, Ahu'nun kıkırtılarına ve tek bir cümlesine odaklandı. *Değer*, dedi Ahu'nun zihnindeki sesi. *Senin için acı çekmeye de yaşamaya da değer, Timur.*

"Nasıl? Eğlenceli mi düğün?" diyen sesi duydu. Ezbere bildiği, vücudundaki bütün tüyleri ürpertecek bir sestti. *Babanın sesi.*

Büyüklerine saygı duymak için sigarasını her zaman saklardı ama bu adama saygı gösteremeyecek kadar içinde öldürmüştü. Gözlerini ağır ağır aralarken dudaklarından ve burnundan aynı anda dumanı üfledi. Önündeki adam beyaz bir sisin arkasında kaldı. Yine lanet kusmak için gelmiş olmalıydı. İfadesizce baktı. Küçük Timur kaçardı. Onun yerine de dik dik baktı.

Bir adım daha yaklaştı baba. İçki kokusu mide bulandıracak kadar belirgindi. Yüzünü ekşitmek istedi ama ifadesiz durmayı başardı. "Sen gelene

kadar eğlenceliydi,” dedi buz gibi bir tonla. Sigarayı ağaca bastırıp söndürdü. “Yine ne var?”

Küçümser bir mırıldanma döküldü babanın dudaklarından. “Gelinimi görmeye geldim.” Sağa sola yalpaladı.

İğrenerek baktı Timur. Elini sürmeye bile değmezdi. “O benim karım. Senin gelinin değil,” dedi bütün netliğiyle. “Sakın adını ağzına alma.”

İki adım atıp yanından geçti. Ama Kadir Tönges aniden kolundan yakalamıştı. Timur elini geri iteceği an baba göğsüne bir fotoğraf karesi yasladı. Sert bir darbeydi ama umursadığı bu değildi. Sarhoşluğunun etkisiyle düşecek gibi olunca Timur’un koluna daha da yaslandı ve elini fotoğraftan çekti.

Göğsüne yaslanan fotoğrafı düşmeden tuttu Timur ama koluna sarılan adamı geri itekleme isteğine engel olamadı. Şiddetle geri iteledi. Kadir Tönges sarhoş sersemliğiyle gerileyip, yere düşerken Timur’un bakışları elindeki fotoğraf karesine değdi. Fotoğraf göğsüne yaslanmamış, âdeta saplanmıştı.

“Bak!” diye bağırdı yerdeki baba. “O da benim karımdı, bak! Mahvettiğin hayata bak.”

Baktı Timur. Yıllar sonra en beklenmedik anda annesiyle göz göze geldi. Öyle net bir fotoğraftı ki irkildi. Beynine ağır bir darbe indi ve midesi kassıldı. Her fotoğrafından kaçmış, yıllardır hiçbirine bakmamıştı. Nenenin odasına dahi belki annenin fotoğrafı vardır diye girmemişti. Mezar taşına bakamazken yüzüne nasıl bakacaktı?

Bir ses yankılandı zihninde. Bulanık bir anıyla harmanlanmıştı ama oradaydı, küçük Timur’un önünde. Ellerinde yine bu fotoğraf varken baba ensesinden kavramış, onu bakması için zorluyordu.

Öldürdüğün annene bak! Varlığının bedeline bak! Sen doğdun diye öldü! Ona bak!

Ses bir kıymık gibi canına battı. Baba yerde bir şeyler daha sayıklıyordu ama duymadı. Ellerinin arasındaki fotoğrafa bakakaldı. Uzun, dalgalı, kumral saçları vardı annesinin. Omuzlarına dökülüyor, gür dalgalar içinde daha açık renkler parlıyordu. Gözleri elaydı. Burnu küçük, üst dudağı daha dolgun ve çehresi aydınlıktı. Gülüşüne ve çenesindeki derin çukura takıldı bakışları. Gözbebekleri titredi.

Anne, ablasına benziyordu. Belki de abla, anneye benziyordu. İçine düştüğü duygu karmaşasıyla zihni birkaç saniye için bulandı. Yılların

annesinin fotoğraflarından kaçmışken aslında annesinin yüzü hep yanı başında mıydı?

“Karını koruyamamak nasılmış, öğreneceksin!” dedi yerden hâlâ kalkamayan Kadir Töngge. “Karını koru-” Gerisi gelmedi. Yan dönüp kustu ve kendi pisliği içinde debelenip durdu. Ona değil, elindeki fotoğrafa baktı Timur sadece. Anılar can yakıyordu. Varlığını bildiğin bir kişiye dair zihninde hiçbir anının olmayışı ise insanın canına okuyordu.

Yeni bir hayat kurmaya ant içtiği bugün, geçmişin defterlerini kapatmadan yenisini yazamayacağını farkındaydı. *Sonra düşünürüz kutsu* tıka basa doluydu. Gözlerini elinden fotoğraftan çekmeden ilerledi. Sesler, anılar ve lanet birbirine karıştı.

Ahu'nun boynuna sineyim, dedi. Bakışları onu buldu. Gülererek horon oynayanları izliyordu. Onu yine hüznüne bulamaktan korktu. Saklanmak istedi, yapamadı. Adımları geriledi. Düğüne değil, geriye. Geleceğe değil, geçmişe. İçinde bitirmesi gereken bir hesap daha vardı. Ablasıyla yüzleşmişti ama anne hâlâ bir boşluktan ibaretti. Elindekine uzun uzun baktı. Kaçmadı, kaçamadı. En nihayetinde kendini yine aynı noktada buldu.

Tepede, en tepede. Tek başına zirvede.

Tulum sesi ve coşkulu sesler artmış, düğün daha da hareketlenmişti. Fotoğraf makinemi getirmediğim için kendime uzun uzun kızacaktım. Ya bu anıyı da unutursam o zaman ne yapacaktım? Hiçbir detayını unutmamak için dikkat kesilmiştim. Elim önümdeki suya uzandı ama beş bir kolumda, beş de diğer kolumda olan altın bilezikler ve hasır set bütün ihtişamıyla parlamış, benim bile gözümü almaya başlamıştı.

“Boka bakar gibi bakma şu altınlara, herkes sana bakay,” diye mırıldandı yanımdaki Aknene.

Farkındaydım. Ben de yürüyen bir kuyumcu görsem bakardım. Bunların hepsini bozdurup alışveriş yapma fikri çok cazip geliyordu. “Herhalde bakarlar, nene!” diye ilk defa ben de terslendim. “Gerek var mıydı bu kadarına? Benim dışımda bu kadar altın takan yok.”

“Çünkü senden başka Zehiroğlu gelini yok.”

Neymiş bu Zehiroğlu? Aşirete gelin gitsem daha az sorumluluk sahibi olurum. Oflayarak önüme döndüm. Ona olan saygım, öfkemin belini

büküyordu. Sevdiklerime dikenlerimi gösteremiyor, kaçmalarından korkuyordum. Bir tek Timur ben daha göstermeden görmüştü o dikenleri. Ve bir tek o buna rağmen sarılmaya devam etmişti.

Bakışlarım etrafta onu aradı. Horondan sonra yanıma gelip kulağıma sessizce, "Birazdan geliyorum," diye mırıldanmış ve gitmişti. Muhtemelen sigara içecekti ama yarım saattir ortalarda yoktu.

Her bir köşeye bakındım ama bulamadım. Düğün bitmek üzereydi ama horon coşkusu azaltmak yerine daha da artırmıştı. Timur'u arayan bakışların alanın en ucunda topallayarak ilerleyen bir bedene takıldı. Yürüyen ve horon oynayan insanların silüetlerinin arkasında bir belirip bir kayboluyordu ama Kadir Töng'e denen adamın yüzünü unutmam imkânsızdı. Oydu.

Göğüs kafesime karanlık değdi. Huzur ve güven kısa bir an için silinirken sırtım dikleşti. Ne işi vardı burada? Ne işi vardı Timur'un etrafında? Ona yaptığı şeyleri öğrenmeden önce dahi içimde bu adamı gördüğümde beliren karanlık varken şu an gölgelerin içinde kalmam kaçınılmaz olmuştu. Bakışlarım yine Timur'u aradı. Yoktu. Babasıyla aynı ortamdan bulunmak istemeyeceğine emindim. Adına bile tahammülü yoktu.

Aknene diğer yanında kalan bir kadınla konuşuyordu. Ayağa kalkıp ilerlediğimi, yanından ayrıldığımı fark etmemişti bile. Timur'u bulmalıydım. Babası etrafındayken huzursuz olacağına emindim. Belki de o burada diye başlamış ve yine saklanmıştı. Heybeti vardı ama içindeki çocuğu hâlâ büyümediğini bazı anlarda görebiliyordum. Horon oynayan yüksek sesli grubun yanından geçip Kadir Töng'e'nin arkasından ilerledim.

Evin arkasına ilerledi. Topal oluşunun ve sarhoşluğunun etkisiyle sendeliyordu. Geniş alanın arkasında kalan patika yokuşa yöneldi. Ona söylemek iki çift lafım vardı. O belki babası diye saygıdan sesini çıkarmıyordu ama benim o denli bir tahammülüm yoktu. Canımı yakanın canını yakardım. Onun canını yakanı ise sadece yakmakla kalmaz, küllerini dahi barındırmazdım.

"Kadir Töng'e!" diye bağırdım arkasından.

Durdu. Bir eli topallayan bacağındayken bana doğru döndü. Samimi-
yetsiz bir tebessümle iki yana kıvrılan dudakları benim için Kenan'ın benimle fare gibi oynadığı zamanlardaki ifadesinden farksızdı. "Ooo!" dedi abartılı, sarhoş neşesiyle. "Gelinim de buradaymış."

Burnumdan verdiğim nefes dudaklarını yaktı. Timur'un sadece daha az acıtacak şeyleri arıtarak anlattığına emindim. Ona yaptığı ve yapma ihtimaliyle zihnimde beliren düşünceler öfkemi harlıyor, Ahu'yu Ahuzar'a

dönüştürüyordu. Ağır adımlarla ilerledim. İnsanların neşeli haykırıları ve rulum sesi arkamızda kalmıştı.

“Sana söyleyeceklerim var,” dedim tam karşısına dikildiğimde.

Burnunun ucu kırmızıydı, bedeninden yayılan koku leş gibiydi. Keskin kahve gözleri ve siması Timur’u andırıyordu ama asla o olamazdı. “Neymiş?” dedi harfleri ağzında yuvarlarken. “Sana *ondan kaç*, dedim.” Güldü. “Yoksa daha şimdiden sana da mı ölümünü bulaştırdı?”

Midem bulandı. *Anne*, dediğim kadının en azından kendince hırsları vardı. Karşımdaki adam bomboş bir kovandı. “Hayır,” dedim soğuk bir sesle. “Onun yanında olmaktan hiçbir zaman pişmanlık duymayacağım.”

Gülüştü soldu. “İyi. Sen de geber o zaman!” Arkasını dönecekti ama kelimelerimle duraksadı.

“Onları Timur değil, sen öldürdün.”

Bakışları bana döndüğünde kırmızı gözlerinin belli belirsiz seçtiğini gördüm. “Ne diyorsun sen?” dedi.

Çenem dikleşti. “Gerçeği.” Bir adım daha atıp yaklaştım. Kokusundan iğrendim ama geri durmadım. Yaşadıklarının ağırlığını yüreğimin orta yerinde hissediyordum. Kendi acımın hesabını soramamıştım ama *söz konusu* oysa dikenlerimi çıkarmaktan asla geri durmazdım.

“*Timur sana beni nasıl anlattı*, demiştiniz. Hayatını çaldığını düşündüğü bir adam olarak anlattı. Sana *kurban*, kendine *katil*, dedi.”

Sendeledi ama ciddi ifadesini bozmadı. “Neden hâlâ yanındasın o zaman?” dedi.

“Çünkü o kendi gerçeğini anlattı. Ben görmem gereken asıl gerçeği görüyorum.” Bir adım atıp ona daha da yaklaştım. “Elleri kanlı olan Timur değil, sensin.”

Bunu beklemiyor gibiydi. Bir adım gerilerken duymaktan nefret ettiği asıl gerçek yüzüne vurulmuş gibi irkilmişti. Gerilediği adım yerine bir adım daha ilerledim. Gerçekten kaçıyordu. İçimde kızgın bir öfkenin kaynadığını hissettim. Ona yaptıkları, yaşattıkları eminim anlattığından daha fazlasıydı. Azdı kelimeleri. Üzerindeki hüznü tamamen dökmesine yetmiyordu. Öfkem bu defa onun canını yaktıkları içindi.

“Şehrazat’ı çok seviyormuşsun. Öyle dediler. Peki, böylesine sevdiğin bir kadın, ona ait bir parçaya bu kadar acı yaşattığını, kızını ölüme terk ettiğini bilse seni sevmeye devam eder miydi?” Bir adım geriledi. Gözlerimin ateşle

yanmaya başladığını hissediyordum. Bir adım daha ilerledim. Gerçeklerden kaçmasına izin vermeyecektim.

Başını iki yana salladı. "Onları o öldürdü," dedi.

"Hayır!" dedim en net şekilde. "Onları sen öldürdün. İçiyormuşsun. Karımı dövmemiş, diyebilir misin bana? Ona zarar vermedim, diyebilir misin?" Artık tam önündeydim. Timur kadar heybetliydi ama artık çökmüştü. Omuzları sinmiş, sırtı kamburlaşmıştı. İçki kokusu genzimi yaktı. Öfke daha baskındı. İrkildi söylediğimle. Gözlerinin önünden yine sayısız anı geçmiş gibi bakışları dalgalandı.

"Diyemezsin!" dedim baskın bir sesle. "Güldeste onu kurtarıırken öldü, deyip durmuşsun yıllarca. Peki, Güldeste'yi kim itti o ölümün ucuna? Bunu hiç sordun mu kendine?"

"Sana ne anlattı? Yalancı o!"

"Onun hakkında düzgün konuş. Yalancı da korkak da sensin!"

Gözlerini gözlerimden kaçırıp bir adım geriledi. "Sus," dedi ellerini başına atarak. "Sus."

"Susmamı istiyorsan önce sen susacaksın," dediğimde sesimin baskın ve şifeli tonuna engel olamamıştım. "Sen kimsin, bilmem, Kadir Töngce. Ben sadece Timur'u tanırım. Onun da seninle zerre alakası yok. Söyledikleriyle de seni bu hale getiren şeylerle de ilgilenmiyorum." Bir adım atop yine korkunçca gözlerine baktım. "Kendi hatanın, korkaklığının ve iradesizliğinin bedelini yıllarca kendi oğluna yükleyecek bir adamsan seni tanımak da istemem zaten. Hele hele kendi kızının katiliysen!"

Gözleri içinde deprem oluyormuş gibi titredi. "Sus!" dedi ama sesi bu defa öfkeli çıkmıştı. Kolumdan kavrayıp sıktı. "Sana sus, dedim!" diye kükürdü yüzüme.

İşte bu son noktaydı. Ellerimi göğsüne yaslayıp hızla geri ittim. Gözlerindeki karanlık dipsiz bir kuyu gibiydi. Timur'un yıllarca bu nefrete ve bakışlara maruz kalmışken içindeki merhameti koruyabilmesi mucize değil de neydi? Göğsünden itişimin etkisiyle sendeledi. Eli kolumdan sıyrıldı ve topallayarak geriledi.

Öfke buraya geldiğim günlerden beri ilk defa bu kadar net ve keskindi. Ateş bütün heybetiyle uyanmış gibiydi. "Sakın!" dedim gözlerim gibi yanan bir sesle. İşaretparmağını yüzüne doğru kaldırdım. "Sakın bir daha bana dini sürme. Ve sakın bir daha Timur'un da yanına yaklaşma. Nefretini ve öfkeni kusacak bir yer arıyorsan aynaya bak. Ben ne Timur'um ne de Abnec. Eğer sevdiğim birinin canını yakarsan susmam, durmam, hatayı

kendimde görüp tek başıma acı çekmem. Seni bir daha etrafımızda görürsem yemin ederim, bu defa hiçbir kurşunu boşa atmam!”

Burnundan soluyordu. Duydukları ağır gelmiş olmalıydı. Oysa gözlerinin arkasındaki korkak adam görülmeyecek gibi değildi. “Hepiniz ay-nı-sınız,” diye öfkeyle tükürdü kelimeleri. “Körsünüz, salaksınız.” Aniden üzerime doğru ilerlediğinde gerilemek istedim ama önümde beliren beden engel oldu.

“Deli gitsun, deli gitsun!” diyerek Resul’dü önümde beliren. Kadir Töng’e’nin göğsüne ellerini yaslayıp önümden itmişti. “Ona dokunamaz, ona dokunamaz.” Kollarını önümde iki yana açıp beni arkasına aldı. Aynı saniyelerde bir kuş sesi yükseldi ve Resul’ün atmacası Kadir Töng’e’nin başının üstünde belirdi. Saldırıyor ama aynı zamanda dans ediyor gibiydi. Kanatlarını adamın yüzüne vurdu. İrkilerek geriledi Kadir Töng’e. Ama sarhoştı. Sırtüstü yere devrilmesi kaçınılmaz olmuştu.

Yerdeyken dahi, “Onun yüzünden,” diye sayıklıyordu. “Onun...”

Dilimin ucuna gelen küfürleri ısırarak yuttum. Timur’a çok sövdüğü için hak vermemek imkânsızdı. “Yeni doğum yapan karın da bir cana hamile kızın da senin yüzünden öldü, Kadir Töng’e,” diye bağırdım Resul’ün arkasından. Vicdanının sesi yoksa ben gerekli ses olurdum. “Asıl ölüm olan sensin! Asıl sevgisiyle herkesi öldüren sensin. Bak, bir tek Timur’u sevme-mişsin. Bir tek o hayatta. O senden bir hayat çalmadı, asıl sen ondan bir hayat çaldın.”

Resul yüzünü bana çevirdi. Gözleri korkuyla kocaman olmuştu, cam gibi berrak maviler karanlığın içinde dahi parlıyordu. “Zehiroğlı karisi sussun, Zehiroğlı karisi sussun,” dedi panikle. “Zalim cezasını bulur, zalim cezasını bulur.”

Burnumdan soluyordum. Kendi anneme kusamadığım öfke kursağında kalmış gibiydi. Bu hayata gelmeyi biz seçmemiştik. O zaman neden buna sebep olanların günah yüklerini sırtlanıyorduk? Neden onların hayal kırıklıklarının ve hatalarının kamburu biz oluyorduk? Bir anne, neden kızını ölüme gönderirdi? Ya da bir baba, neden kendi oğluna hayatı bu denli dar ederdi? Seçemediğimiz yaşamların bedeli bu kadar ağır olmamalıydı.

“O zaman susacak!” diye yükseldim. “Susacak ve benim ailemden, kocamdan uzak duracak.” Resul’ün arkasından sıyrılıp öne çıktım. “Duydun mu beni?” Resul geri çekmek için yine kolumdan kavramıştı. “Bir daha *ben Timur’un babasıyım*, deme. Sen onun hiçbir şeyi değilsin. Kendinden bu kadar nefret ediyorsan git ve tek başına öl! Kocamdan uzak dur.”

“Sus, sus!” dedi Resul. “Allah’un işine karışulmaz, günah. Allah’un işine karışulmaz, günah. Öleceği zamani yalnız o bilir, öleceği zamani yalnız o bilir.”

Yerden ayaklanmaya çalıştı ama yapamadı. Yan döndü. Ağlar gibi sesler pıkdı önce. Sonra ise kahkaha atarken yeniden kendini sırtüstü devirdi ve ağzının içinde saçma şeyler mırıldanarak gözlerini kapadı. Ne dediğinden de ne yaptığından da haberi yoktu ama etrafına yaydığı zehir inanılmazdı. Kendi karanlığında boğulmayı hak ediyordu. Delinin tekiydi.

“Korkak!” diye soludum. “Hasta herif!”

Resul yeniden önüme geldi.

“Demesun kötü söz, Zehiroğlı karisi. Demesun kötü söz.”

Sinirle ellerimi saçlarıma geçirip geri savurdum. Bir yer tekmeleme isteği ön noktadaydı. Gözlerimi kapatıp, sakinleşmek adına üç nefes alıp verdim. Gözlerimi açtığımda Resul ve parlak mavi gözleri bütün masumluğuyla yüzüme bakarak göz kırptırıyordu. Parmaklarını mahcubiyetle çekiştirirken yüzüme bakan ifadesinin çocuktan hiçbir farkı yoktu.

“Geçtu mi siniri? Geçtu mi siniri?” dedi tatlı, yumuşak bir sesle. “Ey mi Zehiroğlı karisi, ey mi Zehiroğlı karisi?”

Yerde kendi kendine saçma şeyler mırıldanan adama bakmamaya çalıştım. Sesimi kontrollü çıkarmaya çalışarak, “İyiyim,” dedim. “Timur’u gördün mü Resul?”

“He,” dedi göz kırptırıırken. “Çıktu en tepeye, çıktı en tepeye. Var elinde bir kâğut, var elinde bir kâğut. Bakti durdu oğa, bakti durdu oğa.”

Öfkem hâlâ dinmemişti. Kaşlarımı çattım. “En tepe?” dedi.

Uzun, karışık saçlarına parmaklarını daldırdı. “He,” dedi yine masumlukla. Parmağı sol yanımızda kalan dağları işaret etti. “Zehiroğlı’nın yeri, Zehiroğlı’nın yeri. Saklandi yine oraya, saklandi yine oraya.”

Sorular, korku ve endişe birbirine karıştı. Bakışlarımı karanlık dağlardan Resul’ün aydınlık gözlerine çevirdim. “Beni ona götürür müsün?” diye sordum.

“Çok yüksek, çok yüksek. Zehiroğlı kızar bağa, Zehiroğlı kızar bağa.”

“Merak etme, *ben istedim*, derim.” Sesimi daha kontrollü çıkarmaya çalışarak ekledim. “Lütfen.”

Arada kalmış gibiydi ama zorlamadı. Atmacası uçup koluna kondu. O önde ilerledi, ben arkasında. Köyden çıkıp tepelere doğru ilerledik. Karanlık gece içinde dahi şimşekler çıkmaya başlamış, Rize’nin yüksek zirvelerini

yine dumanlar sarmıştı. Karanlığın içinde tek bir şimşek belirdi. Yıldızlar siyah bulutların arkasında kaldı ama siyahın içinde beliren aydınlık bu defa gürültülü şimşeklerdi. Görmesini bilirsen her siyahın içinde vardı bir aydınlık. Bazen yıldızlar kadar sessiz, bazen şimşekler kadar öfkeli ve hiddetli.

Bazen Timur, bazen Ahuzar. Bazen Zehiroğlu, bazen Ahu.

Dik yokuşlar çıktık. Ormandan geçtik. Tepelere çıktıkça soğuk ve rüzgâr şiddetini artırıyordu. Atmaca Resul üzerindeki kazağı çıkarıp bana uzatmıştı. “Pis kokay, pis kokay,” demişti mahcubiyetle. “Ama üşümesin Zehiroğlu karisi, üşümesin Zehiroğlu karisi.”

Tebessüm edip kabul etmiştim. *Sen de üşürsün*, diyerek geri vermek istedim ama yanımdayken göğüs kafesimde beliren huzur öyle fazlaydı ki pis kokudan kaçtığımı sanıp incinir diye korktum. Oysa kokmuyordu kazağı. Aksine sıcacıktı. Kalbinin temizliği elinin değdiği her yere bulaşıyor gibiydi. Karanlığın içinde, arkasından ayrılmadan ilerledim. Kendi kendine dualar ve ayetler okuyordu. Sadece dinledim. Küçük bir yerleşim yerinin uzağından geçtik. Tek tük evler vardı. Karanlığın içinde boyutlarını seçmek zordu. En zirvedeki yaşamın Aknene’ye ait olduğunu sanıyordum ama buralarda da hayat vardı.

“*Efelem yesîrû fi-l-ardi fetekûne lehum kulûbun ya’kilûne bihâ ev âzânun yesme’ûne bihâ fe-innehâ lâ ta’mâ-l-ebşâru velâkin ta’mâ-lkulûbu-lleti fi-ssudûr*,” dedi dik bir dağın önüne geldiğimizde. “Yeryüzünde gezmezler mi? Duyacak yürekleri, işitecek kulakları var onların.” Durdu ve bana döndü. Gözleri gecenin içindeki ateşböcekleri gibiydi. “Ama gerçek başka.” Atmacası gelip omzuna kondu. “Gözler kör olmaz ama göğsün içine gömülen kalpler kör olur.”

Bir tek ayet ve duaları tekrarlayarak söylemiyordu. Göz ucuyla baktı yüzüme. Parmağı dik yokuşu işaret etti. Yüksek bir kayalığın üstünü işaret ediyordu. “Kalbi temizler çıkar oraya, kalbi temizler çıkar oraya. Git Zehiroğlu’nin yanına, git Zehiroğlu’nin yanına.”

Temiz miydi kalbim? Bu kadar karanlığa batmışken hem de. “Ya kalbim temiz değilse?” dedim.

Başı sola eğildi ve saçlarının dibini kaşdı. “O zaman Zehiroğlu sevmezdi oni, Zehiroğlu sevmezdi oni. Dedi sağa *efulim*, dedi sağa *şurumşime*.”

“Onlar ne demek?”

“Sevdiğim, sevdiğim.”

Gülümsedim. “O kadar çok mu güveniyorsun Zehiroğlu’na?” dedim.

Güldü. Gözleri yeniden gözlerimi buldu. “He,” dediğinde yüzüne yarılan bir neşe vardı. “Severum Zehiroğlı’ni, severim Zehiroğlı’ni.” İşaret-parmağı çekinerek göğsümü, tam kalbimi işaret etti. “Kalbinde var bir göz, kalbinde var bir göz. Onda da var o göz, onda da var o göz.” Utanmıştı. Parmağını hızla geri çekti ve bir adım geriledi. “Dünya gözi kördür, dünya gözi kördür. Siz yürek gözüyle görmüşsünüz birbirinizi, yürek gözüyle görmüşsünüz birbirinizi.” Arkasını dönüp neşeyle güldü ve kendi etrafında döndü. Atmacası hâlâ kolundaydı. El çırpı ve yokuş aşağı koşmaya başladı. “Sevdaluk edecesun, yüreğine bakana. Sevdaluk edecesun, yüreğine bakana. Sevdaluk ey şeydur, yüreğine bakana, yüreğine bakana.”

Karanlığın içinde küçüldükçe küçüldü. Dünyaya açtığımız gözlerimiz acıdan başka bir şey göstermediği içindi göğsümüzdeki kalpler. Hayata küsrülen çocuklar böyle yaşardı. Derin bir nefes verip sarp kayalarla çevrili dağa doğru ilerledim. Bir şimşek daha çarpı ama yağmur hâlâ yağmamıştı. Neden buradaydı? Neden hâlâ saklanıyordu? Ulaşamamış mıydım hâlâ duvarları arkasına. Belki de alıştığı yalnızlığı arıyordu. Kızamazdım. Sessizce yanında dursam böler miydım yalnızlığımı?

Avuçlarımı taşlara yaslayıp, destek alarak zirveye çıktım. Ve oradaydı. Aşağının aksine burası düzdü. Taşların en ucunda sırtı dönük bir şekilde oturuyordu. Rüzgâr ve soğuk yüzüme vurduğunda varlığını hissetmişti. Başını hafif bir şekilde arkasına çevirdi ama karanlıkta gözlerini göremiyordum. Üzerimdeki hırkaya daha da sarılıp ona doğru ilerledim. Buraya gelmemi beklemiyor gibiydi ama şaşırmamıştı. Yanına gidip oturduğumda bakışları hâlâ üzerimdeydi.

Ben ise sadece manzaraya baktım. Neden buraya kaçtığını o an daha net anladım. Kendi dünyamızda küçüktük ama burada en zirvede olan bizdik. Aşağılama da yoktu, kayıplar, kan ve savaş da. Rize âdeta ayaklarımızın altındaydı. Karanlık dahi yeşilleri saklayamamıştı. Yer yer ışıklar yaşamın, bu manzaranın bir gerçekliğin parçası olduğunun kanıtıydı.

Bir şimşek daha çaktı. Korkmadım. Korkmazdım. Korkamazdım. Küçükken korkardım ama artık içimdeki öfkeyle şimşekler aynıydı. *Sana benziyorlar, Ahuzar*, diyerek korkumu içime sindirmiştim.

Derin bir nefes verdi. “Resul mü getirdi buraya?” diye sordu.

Mırıltıyla onayladım. “Yalnız kalmak istersen giderim,” dedim bir tek. “Sadece nerede olduğunu merak etmiştim.”

“Siklik yaptım yine, değil mi”

Gülümsemeden edemedim.

“Hangi konuda?”

“O kadar çok mu sıklık yaptığım konular?”

Gülüşüm büyüdü. “Saçmalama, Timur,” dedim yandan yüzüne bakarken. “Dediğim gibi sadece göremeyince nerede olduğunu merak ettim. Ayrıca düzgün konuşur musun lütfen?”

Yarım bir gülüşle önüne döndü ama gülüşü hüzünlüydü. Dizlerine yasladığı ellerinde o an bir fotoğraf karesi fark ettim. Şehrazat, *annesi*, parmaklarının ucundaydı. *Ben yıllarca annemin fotoğrafına bakamadım*, demişti. Abartmayacak kadar net bir adamdı. Bu yüzden miydi yine duvarları arkasına saklanmak isteği?

“Annen,” dedim sessizce.

Başını ağır ağır salladı. *Anne...*

“O adam mı verdi bunu sana?”

Sessiz kaldı.

“Ne dedi?”

Sessizdi.

“Timur!”

Yutkundüğünü gördüm. “Güzelmış,” dedi sadece. “Anne yani.” Kelimeleri ilk defa zorla toparlıyor gibiydi. Bu kadar mı ağırdı annesinin yükü? Kadir Töngede denenen adama sıkıştığım her boş kurşun için o an pişman oldum. Aknene *ne yaptığını bilsen vurmadığın için pişman olursun*, derken haklıydı. Oldukça pişmandım. Bir çocuğun omuzlarına annesinin kan yükünü bırakmak hangi vicdana sığardı?

“Ablama benziyor,” diye mırıldandı. Bakışları fotoğraftaydı ama ifadesini okumak imkânsızdı. “Çok benziyor hem de. Ya da ablam ona benziyor.”

Uzanıp parmak uçlarından aldım. Bendeki fotoğrafı kadar uzak değildi. Yüzü ve gözleri son derece netti. Haklıydı. Çok güzel bir kadındı. Bunu görene kadar Timur babasına benziyor sanırdım. Görünüşte öyleydi ama gözündeki hüzünlü bakış annesine benziyordu. İkisinin de çenesinde Aknene’den miras derin bir çukur vardı. Tıpkı Güldeste’deki gibi.

“Sen de annene benziyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Pek sanmıyorum,” dedi.

“Öyle,” dedim anında. “Ablanın gözleri ve senin gözlerin annen gibi bakıyor.” Bana döndü keskin kahveler. Hüzün yerli yerindeydi. Konuşmadan sadece baktı. Yıllarca ablasının yasını tutmuştu. Ama şu an yüzündeki ifade

annesinin yasına aitti. "Annen sen doğdun diye ölmedi, Timur. Buna inanmaktan vazgeç."

Sessiz kalarak önüne döndü. Bir yanı buna inanırken babası tarafından zehirlenen diğer yanı susmuyordu sanki. Aniden gök gürledi, yağmur bütün şiddetiyle üzerimize düşmeye başladı. Bir şimşek daha çarptığında yanağıma soğuk bir yağmur tanesi düşmüştü. Rize yine Zehiroğlu'nun acısını saklıyordu. Bunu ona borç bilir gibi saklanmak istediği her anda yapıyordu. Fotoğrafın ıslanmasına izin vermedi.

Fotoğrafı deri ceketinin cebine sıkıştırıp ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. Kolunun altına alıp ilerletti ama yağmur aniden fazlasıyla şiddetlenmişti. Taşlı zirveden aşağıya ilk o atlayıp beni kucakladı ve yere indirdi. Kayanın altına sindik. Beni önüne çekip sırtımı göğsüne yasladı. Ceketini etrafıma dolayıp sıcaklığıyla sarmaladı. Soğuktan Karadeniz'in zirveleri. Ama varlığı sıcaktı. Üşümeme izin vermedi. Çenesini başımın üzerinde hissettim.

"Tek kalmak istiyorsan giderim. Merak ettiğim için gelmiştim."

"Bana geldiysen gidemezsin, Ahu," dedi.

Oldukça netti. Ben de gitmek istemiyordum zaten. Yağmur birkaç dakikaya yavaşladı ama ne o konuştu ne de ben. Yalnızlığını paylaşmak istedim. Bunu bütün kalbimle diledim. Onun bana iyi geldiği kadar ben de ona iyi gelmek istedim. Zamana bağlı değildi sevgi. Belki o bana yeni âşık olmuştu. Ama ben bütün bedenim acılar içindeyken onun sesini ve gözlerini anımsayarak bir hastane yatağında uyandığımdan beri hayalini yüreğimde büyütüyordum. O, yokken bile güvendi.

Yağmur durur gibi olduğunda elimi kavrayıp ilerletti ama yol çamurluydu. Ayağımı yere bastığım an kayınca koluna tutunmak zorunda kaldım. Bir şimşek daha çarptı ama bu seferki bir hayli şiddetliydi. "Valla ben geri döneyim," dedim çaresizce. "Bir kıyamet kopmadığı kaldı şu an."

Kucağına aldı. En sevdiğim yerdeydim artık. Benim en zirvemde. Kollarımı boynuna doladım. Yağmur hafiflemiş ama geçmemişti. Yokuştan aşağı indiğimizde yere indirip elimi kavradı. Beş dakika içinde yağmur yine şiddetlenmişti. Rize'nin sağ ve solu asla belli olmuyordu. Köy yoluna değil, diğer parika yola saptık.

"Nereye?" dedim ardı sıra ilerlerken.

"Şimşekler çok fazla. Ormandan geçemeyiz," dedi. Elim daha sıkı kavrayıp yanına çekti. Başımı deri ceketinin altına sakladı. Bir bildiği olduğunu düşünerek ilerledim. Buraya gelirken gördüğüm tek tük ışıkları olan yerleşim yerine ilerliyordu. Çok ev yoktu. Seyrek birkaç yöresel ev vardı.

Üçüncüye ilerletti. Minik, koyu renk tahtalardan ve taşlardan inşa edilmiş yöresel bir yapıydı ama eski değildi. Elimi bırakıp cebinden anahtar çıkardı ama Adeta sudan çıkmış balığa dönmüştük. Şaşkınlıkla baktım.

"Senin evin mi var?" derken en az çaylığının olduğunu öğrendiği an kadar şaşkındım.

Kapıyı açıp içeriye ilk beni ilerletti. "Âdem abinin hediye ettiği ev," dedi.

Kapıyı kapatıp ışığı açtığında karanlık aydınlıkla karıştı. *Bir yuvanız olsun*, demişti anahtarı Timur'a verirken. *Benim olmadı ama sizin olsun*. Buruk sesi kulaklarımda yankılandı. Evin her bir köşesi sıcaktı. Eski değildi, aksine her şey yeni alınmış gibiydi. Geniş salonun sol köşesinde haki yeşili koltuk takımı, sağ köşede ise tahta ama modern duran bir yemek masası vardı. Salondan başka odalara açılan dört kapı daha vardı. Mutfak ise hemen girişin solunda, yani tam yanımda yer alıyordu. *Size bir yuva veriyorum*, derken bu kadarını tahmin etmemiştim. Sadece bir ev verip geçeceğini düşünmüştüm. Bunu Timur da beklemiyor olmalı ki yanımda kaldı. Evin dört bir köşesine bakarken ileriye doğru bir adım atamadı.

Bakışları masanın üzerindeki pembe menekşelere takıldı.

Şehrazat, annesi için ektiğini söylemişti. Belki Güldeste de annesi için ekmeye devam etmişti. Sıcaktı ev. Şömine yanmıyordu. Soba yoktu ama soğuk değildi. Mutfığa değdi bakışlarım. Âdem abinin işi miydi bilmem ama biri yaşıyormuş gibi düzenli ve temizdi. O yöne ilerleyip buzdolabını açtım. Olabildiğince doluydu. "Âdem abi gerçek bir zengin," dedim.

"Şu an ben de fark ettim."

Uçlarından su sızan deri ceket çıkarmıştı. Annesinin fotoğrafını cebinden çıkarıp kontrol ettiğini gördüm. Vestiyerin diğer ucuna bıraktı. Ona baktığını fark ettiğinde, "Hastalanmadan üzerindikileri çıkar," diyerek salonun ortasına ilerledi. Üzerindeki gri tişört ıslanmış ve bedenine yapışmıştı. Çıkarıp tek hamlede yere savurdu. "Bakalım Âdem Bey bize kıyafet alacak kadar da zengin mi?"

İlk kapıyı açtı. Aradığını bulamayıp kapadı. İkinci kapıyı açtı. Burada da aradığını bulamadı. Üçüncü kapıda aradığını bulmuş olmalıydı. İçeri girdi ve gözden kayboldu. Kollarımdaki bileziklerimden ve boynumdaki hasır setten kurtuldum. Fazlasıyla bunalmışlardı. Tezgâhın üzerine bıraktım. İlerleyip yere savurduğu ıslak tişörtünü aldım. "Adamın evini ilk dakikadan leş etmesen mi Timur?" dedim.

"Sizin, dedi."

İlk kapıya ilerledim. Tuvalet ve banyoydu. Her şey yine yerli yerindeydi. Havlular, şampuanlar ve taraklar... Tişörtü ve üzerimdeki Resul'ün kazak-
şu makinenin üzerine bırakıp geri çıktım. "Bu içine edeceğimiz anlamına
gelmez," dedim.

Olduğu odaya yöneldim ama çoktan çıkmıştı. Pantolonunun kemerini
ve düğmelerini açmış lakin çıkarmamıştı. "Adam harbi zengin," diye ho-
murdanarak salona ilerledi. "Tadım daha da kaçu." Pantolonun düğmesini
geri kapatıp kendini yeşil koltuğa bıraktı.

Çıkuğı odaya ilerledim. Tadını kaçırarak ne görmüş olabilirdi? Krem
rengi çarşaf ve kahvenin daha koyu bir tonu olan yatak başlığıyla evle bir
bütün halindeydi oda. Yatağın karşısındaki uzun dolap aynayla kaplıydı.
Camın köşesinde ise minik bir komodin vardı. Dolaba baktığımda onun
aksine benim tadım bir hayli yerine gelmişti. Âdem abi gerçek bir zengindi.
İkimiz için de çeşit çeşit kıyafetler vardı.

Buna sevinmek istedim ama yapamadım. Şu an dikkatimi o dışında
başta hiçbir şey çekmiyordu. Moralinin ne denli düşük olduğunun far-
kındaydım. Odanın kapısını kapatıp yeniden salona yöneldim. Omzumu
kapıya yaslayıp geniş, çıplak omuzlarına ve artık uzayan saçlarından sırtına
süzülen damlalara baktım. Bir şekilde kocamdı. Öyle ya da böyle.

"Timur," dedim.

Bana döndü. Her zaman durgundu ama morali bozuksa tek bir dalga
rımuyordu kıyılarına. Hissedebiliyordum. Kalbimi kırıyordu onu üzen
her şey. Islak triko elbisem yüzünden üşümeye başlamıştım. Isınmalıydım.
Ona ilerledim.

Yayılarak oturduğu koltukta karşısına dikildim. Artık o aşağıda ben yu-
kandaydım ama ne kadar küçülürse küçülsün geniş omuzları ve tepelerdeki
başı heybetliydi. Bana bakmak için başı hafifçe geri düştüğünde bacakla-
nın arasına sokulup yüzünü avuçlarımin arasına aldım. Islak saçlarım ya-
naklarımı üşütüyordu ama onun yanakları sıcaktı.

"Ben böyle üzgün olsam ne yapardın?"

Gözlerimden kaçmadı. "Yanında kalırdım," dedi.

"Sonra."

"Bana yaslan, derdim."

Artık saçları az da olsa alnına dökülüyordu. Islak tutamlara daldı el-
lerim. "O zaman aynı fırsatı bana da ver artık. Üzgünsen kaçma, bana
gel. *Yalnız kalmak istiyorum*, dersen giderim ama sadece bir adım uzağına.

Ağlamak istiyorsan bana yaslan, saklanmak istiyorsan bana gel. Kimsekin gözündeki kendine inanma."

Yutkundü. "Benim hüznüm seni yorar, Ahu," dedi.

"Benim öfkem seni yoruyor mu?" dedim tek nefeste. Yumuşaktı sesim. Hayat onu o kadar çok yormuştu ki tek bir dikenimin batmasını, canını yakmasını istemiyordum.

Güçlü ellerini belimde hissettim. Kendine daha da çekti. "Asla," dedi.

"O zaman dediğimi yap artık. Sadece bana bak, sadece bana inan."

Dediğimi yaptı ve baktı. Hem de uzun uzun. Öyle ki gözlerindeki sevdada boğuldum. "Başka kimse sen gibi bakmıyor zaten," demesi sitemden çok itiraf gibiydi.

"O zaman sadece bana bak," dedim. "Gözlerimdeki sana bak. Asıl Timur bu." Bendeki yansımasını görsün diye bütün benliğimi gözlerimden yüreğine sızdırmayı denedim. "O adamın istediği bu. Seni kendi gibi yaşatmak, cehennemine hapsetmek. İzin verme, babanın günahlarını sırtlanma. Senin varlığın kimseye zarar vermez, veremez. Bunu sana bin kere hatta son nefesime kadar söylemeye devam edeceğim. Seni, sana inandırana kadar sana seni anlatacağım."

Gök şiddetle gürledi. Yağmur damlaları hızla üzerimize düşmeye başladı. Gözlerime bakarken derin bir nefes verdiğini hissettim. "Ahu," dedi ağır ağır. Onaylayan bir mırıltı çıkardım. Cevap olarak kollarını sıkıca bedenime dolayıp ona karşı savunmasız olan beni kendine çekti. Sessizce sevdi. Göğsümde filizlenen ona ait orman yeşerdikçe yeşerdi. "Öğret," dedi. "Bana sen gibi sevmeyi öğret o zaman." Kolları bedenimi daha sıkı kavradı. Kendimi kucagında bulmam kaçınılmazdı. Bir dizine oturduğumda, "Benim bildiğim tek şey saklanmak, görünmez olmak," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Gözlerinden kopan bir kıvılcım, içimde ona karşı sönmek ne bilmeyen alevi harladı. "Bana güveni öğrettiğin gibi sevmeyi de öğret."

Gözlerinde gördüğün kendi yansımamdan daha tatmin edici bir görüntü olamazdı. İstemsiz şuh bir gülüş belirdi dudağımda. "Sevmeyi bilmediğini sanman en salak yanın olabilir, Timur Töngü." Dudağına minik bir öpücük bıraktım ama geri çekilmedim. "Sadece bana bakmaya devam et. Sana senin nasıl sevdiğini de göstereceğim." Bir kere daha nefesimi nefesine yaslardım.

Eli yanağıma kavradı ve ıslak saçlarıma daldı. Yine ben kıvılcımı başlattım, o ateşi harladı. Dudakları ağır ağır varlığını kabul etti. Sert bir ağırlıkla sarıp sarmaladı. İçimde kaynayan ateşe engel olamadım. Bütün

benliğini varlığına yasladım. Öpüşü hem ev hem de hırçın bir deniz girdi. "Ahu," dedi dudaklarımız ayrıldığında. "Durmazsan durmam. Artık beni durduracak sen dışında hiçbir güç yok."

Durmadım. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ama içgüdülerimin yönlendirmelerine güvendim ve izin verdim. Kontrolü bedenime bıraktım ama ne istediğime dair daha net bir mesaj vermem gerektiğini biliyordum. Bacığından kalkıp üzerimdeki ıslak triko elbiseyi kavradım ve tek hamlede çıkardım. Yarını düşünmeyi, yıllarca ölümle sırt sırta yaşadığımı öğrendiğim andan sonra bırakmıştım. Karşısında siyah bir sutyen ve çamaşırıla baldığımda durmaması gerektiğini anladı. Vermek istediğim mesaj yeterince netti. Sol bacağımdan sıkıca kavrayıp hızla çekti. Kendimi bacaklarını iki yanına yaslamış bir şekilde kucagında bulduğumda dudaklarımız yeniden birbirine değdi.

Bir eli çenemi kavradı. Dudaklarımız ayrılıp soluklarımız birbirine değerken parmağı onun darbeleriyle sızlayan dudaklarımda gezindi. Yağmur damlalarının şiddeti göğüs kafesime vuran kalbim kadar fazlaydı. "Canını yakarsam belamı sikerim," dedi dudaklarıma doğru.

"Bazen gerçekten çok konuşuyorsun, Timur."

Dudaklarına önce minik bir öpücük bıraktım. Sonra ise büyük. Sonra ise daha da büyük. Ellerini sırtımda hissettim. Geçmişe dair ne varsa yaktım. Bir ona yandım, bir ona küllerimi uçurdum. İçimde kaynayan hissi ona yasladım. Gözlerimi kapadım ve her şeyi içgüdülere bıraktım. Kontrolü de duyguları da. Sırtımdaki elleri sutyenimi açtığında dudakları boynumdaki yaradaydı. Nefesi inlememe neden oldu. Hızla sutyenden kurtulup yana savurdum. Ellerimi nemli saçlarına daldırıp kendime çektim. Nefesini boynumda hissettikçe çenem geri düştü. Parmaklarım saç diplerini çekti.

Dudakları boynumdan göğüslerime indiğinde avuçlarımla sırtına yaslayıp başımı daha çok geri attım. Sol göğüs ucuma değen nefesiyle inledim. Öpüp nefesiyle yaktı. "Hayatımda yapuğım en iyi şey seni kocam yapmak," diye düşünecektim ama anın sersemliğiyle içimden geçen her şeyi sesli söyledim.

Başını göğsümden kaldırdı. Dudağının kenarında beliren canıma okuyacak çapkın bir gülüş vardı. "Benim yapuğım tek doğru şey," dedi en net şekilde.

Dudakları ve nefesi göğüslerimde oyalandı. Sol göğüs ucumu dudakları arasına sıkıştırınca inledim. Nefesim sekteye uğradı. Parmak uçları ağır ağır önce bacaklarımda sonra kalçalarımda, bel oyuntumda ve sırtımda gezindi.

Daha önce keşfettiği her noktada ezbere ilerliyordu. Kucağında kalçalarını sağa sola kıvrıdığında dudaklarından boğuk bir homurtu döküldü. Sesli bir öpücükle koptu dudakları göğüs ucundan. Bu sesin tahrik etmesi kadar saçma bir şey yoktu ama istemsizce soludum. Göğüslerim sertleşiyor, bedenine değdikçe hassasiyeti canıma okuyordu.

Anında kucağında benimle ayağa kalktı. Güçlü kollarının varlığını hissederken dudaklarım yine dudaklarını buldu. Amacı odaya ilerlemektir ama sırtım aniden kapalı kapıyı buldu. Sert bir darbeydi, inledim. Öpüşmemiz dudaklarımı sızlatacak bir hal aldı. Bu ise onu kendime daha çok çekmeme neden oluyordu. Eli çenemi kavradı. Dudaklarımız koptuğunda başımı geri yaslamayı denedim ama kapı engel oldu. Başım dönüyordu. Yanağıma ve boynuma yapışmış nemli saçlarımı bir elimle geri itip boynumda ona yer açtım. Bacaklarımı beline daha sıkı doladım. Karnımda kaynayan ateş kasıklarımı sızlatıyordu. Sert varlığını hissettiğimde sızı büyüdü.

Kulağına doğru inlediğimde dişlerinin arasından soludu.

Dudaklarımız yeniden birbirini buldu. Sırtım kapıya bir kere daha vurdu ama aynı anda kapıyı açmayı başarmıştı. Kucağında benimle yatağa ilerlerken ilk defa yanakları bu denli kızarmıştı ve sabırsız görünüyordu. Hoşuma gitti. Bu sert cüssede bu özellik oldukça ters ama bir o kadar da kalbe zarardı. Kollarımı boynuna daha sıkı sarıp dudaklarımı kızaran yanağına bastırdım. Kendini benimle birlikte yatağa bıraktı ama ağırdı. Ağırlığını yanıma bırakmıştı ama yatak âdeta sallandı.

Yataktan çıkan gıcırtilar nedeniyle dudaklarımdan minik bir kahkaha kaçtı. “Kırarsan Âdem abiye açıklayamayız,” dedim.

“Böyle gülmeye devam edersen yatak namına bir şey kalmaz, Ahu,” dedi dudaklarıma doğru.

Gülüşüm büyüdü. Dudakları yeniden dudaklarımı buldu. Elleri bedenimin tüm kıvrımlarında gezindi. Yine ağır ağır, büyük bir sakinlikle göğsümde, belimde, sırtımda ve bacaklarımda. Boş durmadım, kaslarıyla çukurlaşan omuzlarında gezinen ellerim onu kıyafetlerinden kurtarmak, tenini tenimde hissetmek için yanıyordu. Dudakları dudaklarımı ve nefesimi sarmalamışken elleri tüy kadar hafif dokunuşlarla bel oyuğumdan baldırlarıma ilerledi. Dudaklarına doğru soludum. Parmak uçlarındaki ateş bazı hisleri daha da artırıyor.

Ne yaptığını, nereye ilerleyeceğini bilen parmakları iç çamaşırlarımın üzerinden kasıklarımın durduğunda inleyişim çaresiz soluklara dönüştü. Dudaklarımız bu çaresiz nefeslerim yüzünden ayrıldı ama geri çekilmedi.

Nefesi dudaklarımda, gözleri gözlerimdeyken canıma okumaya devam etti. Parmakları çamaşırımın üzerinden varlığını okşadığında dişlerimi dudaklarıma geçirerek kollarımı boynuna dolamaktan başka bir şey yapamadım.

Şimdiden bu halde olmam inanılmazdı. Ama üzerimdeki etkisi düşünüldüğünde her şey makuldü. İçimde yaşayan, varlığını hiç bilmediğim kadını ilk gün yüzüne çıkaran oydu. Yine aynı şeyi yapıyor, en bilinmez hislerimde geziniyordu. Gözlerini ve nefesini üzerinden çekmemişti. Parmakları ağır ağır okşadıkça kasıklarım titriyor, sanki karnımın üzerine taşlar devriliyordu. Anlamsız sesler çıkararak devam etmesi için başımı aşağı yutarı sallarken elim saçlarına daldı.

Henüz gerçek bir temasta bulunmadan beni bu hale getirmesi inanılacak gibi değildi ama onun da benden farkı yoktu. Kesik nefesleri dudaklarıma yaparken yanakları daha da kızarmıştı. Üzerime daha çok eğilmeyi denedi ama yatak yine sallanıp gıcırdadı. *Âdem abi o kadar da zengin olmayabilirdi.*

“Sikerim kuracakları eve!” diye homurdanarak aniden yanımdan kalktı.

Dirseklerimin üzerine doğrulup ona bakmayı denedim. Nefes nefese kalmışken dikleştım. Bir an beni kasıklarımıdaki bu ateşle bırakmasından korktum ama yatağın yanına diz çökmüştü. Aniden kollarını iki bacağıma dolayıp bedenimi yatağın ucuna çekti. Bunu beklemiyordum. Hatta şu an hiçbir şey beklemiyordum. Başım yatağa geri düştü. Kesik kesik, zorla soluklanarak güldüm. “İnanılmazsın, Timur,” dedim.

Sessiz kaldı. Zaten o an için konuşacak hiçbir şey yoktu. Her şey kelimelerin ötesindeydi. Hızla dikleştım. Bacaklarım omuzlarından yanına düşerken ellerim arsızca üzerinde gezindi. Islak tişörtünü kavrayıp, hızla çıkarken göğsüne düşen asker künyesiyle canıma kastı vardı. Ellerim göğüs baskılarında ağır ağır gezindi ve pantolonuna ilerledi. Titreyen parmak uçlarınm düğmesini açma derdindeydi ama heyecan kör bir bıçak gibi göğüs kafesimi delirken zordu. Üstelik nefesi ve gözleri de işimi zorlaştırıyordu ama başardım.

Her şey bir anda patladı. Zihnimdeki bombalar da içimdeki kıvılcımlar da. Dudakları yeniden boynuma değdi ve yarayı buldu. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım. Pantolonunu tamamen indiremedim çünkü tek bir nefesi yine bütün aklımı başımdan almıştı. Avuçlarıımı yatağa yaslayıp geri düşme engel olmaya çalıştım. Nefesi yakıyordu. Göğüs ucuma değen nefesiyle her şey zordu. Ağır ağır, incitmeden öptü tomurcukları. Ben geri yaslandıkça dudakları karnıma ilerledi. Yara henüz geçmemişti, inceden sızlıyordu. Etrafında gezinen nefesini hissettim. Tüm acıyı yuttu, dudaklarına

hapsetti ve kor bir ateşle mühürledi. Sıcak dudakları en son kasıklarımın üzerinde durdu.

Dünyam da durdu.

Kesik kesik inlerken, gözlerimi açıp ona bakmayı denedim. Bir mucizeyi izler gibi beni ve bedenimi izliyordu. Göğüslerim yanıyor, kasıklarım ve karnım aldığım kesik nefeslerle körük gibi yanıp sönüyordu. Görüntü hoşuna gitmiş olmalı ki dudağının köşesinde çapkın bir gülüş belirdi. Her hareketi yine canıma okuyacak kadar ağırdı. Elleri çamaşırın köşelerine gittiğinde kalçamı hafifçe kaldırıp çıkarmasına yardım ettim. Bakişlarını benden koparmadan, çamaşırı bacaklarımdan sıyrıp yana savurdu. En sonunda bakişları beklentiyle sızlayan kadınlığıma odaklandı.

“Ahu,” dedi dişlerinin arasından. “Ahu.” Hem zehir hem şifa gibi söylemişti adımı.

Bacaklarımı kavrayan elleri nahif, parmakları hafifti. Ama şu an her zerremine ona hassasiyeti vardı. Dudakları ağır ağır sol bacağımda gezindi. Patlamadan sonra bacak içimde kalan yara izlerinden öptü. Nefesimi zorla alırken sadece onu izliyor, dudaklarının tenimde bıraktığı hisse odaklanıyordum. Yaralardan uzaklaştıkça hassasiyetlerime yaklaşıyordu. Kasıklarımın üzerindeki taş ağırlaştı.

Ve en sonunda yine beklenmedik bir hamleyi en beklenmedik anda yaptı. Yavaş yavaş ilerler sanmıştım ama aniden kalçalarımdan kavrayıp bedenimi tamamen yatağın ucuna gelecek kadar kendine çekti ve bacaklarımı omuzlarına attı. Nefesi bu defa hiç de yavaş olmayan bir hızla kadınlığıma değdi. Beklenmedik bu hamle neticesinde yüksek sesle solumam ve soluklanmam kaçınılmazdı. Yine yavaşça gelerek canıma okuyacak sanmıştım ama bu daha da fazlasıydı. Tepetaklak olmuşum.

O da kendine hâkim olmakta zorlanıyor gibiydi. Sızlayan kadınlığıma öptü ama içine çekerek, emerek, dil darbeleriyle sersemleterek. Kasılıp kaldım. İçimden bir parça kasıklarımı parçalayarak, dışarı çıkmak istiyor gibiyken hoyrat nefesi her şeyi daha da artırıyordu. Kollarım daha fazla bedenimi tutamayınca sırtüstü yatağa devrildim. Ellerimi nemli saçlarıma daldırdım. Beynim uyuşuyordu.

“Timur!” dedim nefes nefese. “Timur!”

Adını söylediğim anda bazı şeyler daha da şiddetlendi. Bir kere daha emdi, öptü, içine çekti. Defalarca aynı şeyi yaptı. Aniden emdiği anlarda nefesi öyle etkiliydi ki kıvrılmaktan başka bir şey yapamadım. Refleks olarak gerileyecektim ama izin vermedi. Omzundaki bacaklarıma sardı

güçlü kollarını. Yetmedi, sıcaklığında nefesine ek parmaklarını hissettim. Bu duygu ilkti. Nasıl baş edeceğimi bilemedim. Yine içgüdülerime güvendim. Topuklarımı sırtına yaslayıp daha da çektim kendime. Elleri kalçalarımda gezindi aynı saniyelerde. Art arda emmeye, kadınlığımı yerle bir etmeye devam edince kasıklarımın dışarı çıkmak için zorlanan baskı şiddetini artırdı. Beynimde bir fonksiyon durmuş gibiydi.

“Timur!” dediğimde sesim bu defa daha sesli çıkmıştı.

Bu defa art arda emdi. Hem de güçlü bir nefes ve sesle. Kasılıp kaldım. Sırtım iki büklüm oldu. Yay gibi gerildim. Kasıldım ve platinlerime keskin bir ağrı saplandı. “Sırtım,” dedim ama nefesim cümleleri zorla toparlamıştı. Heyecan ve his yoğunluğundan kelimeleri toparlayamıyordum.

Anında durdu. Bu şu an için istediğim bir şey değildi. Bir an için yine kasıklarımın taşı kaldırmadan bırakacak sandım ama o da sınırı çoktan geçmiş olmalıydı. Elimi kavrayıp yattığım yerden dikleştirdi. Bacaklarımı omuzlarından indirdi ve iki yanına açtı. Dikleşip dudaklarını dudaklarıma yasladığında en az benim kadar nefes nefeseydi.

“Timur, de,” dedi tok sesi. “Adımı sayıklamaya devam et ki bu ismi seveyim, Ahu.”

Gözlerinden kopamadım. “Timur,” dedim bir şiiri ezberler gibi. Çenesindeki gamzeye dudaklarımı yaslayabildim. Sırunda titreyerek gezinen aceleci ellerim göğüslerine ilerledi. Oradan ise karın kaslarına. Yeniden önümde eğildi ve sızlayan varlığıma odaklandı ama bu defa elleri belimdeydi.

“Bir süre buradayım,” dediğini duydum.

Dudakları yine kadınlığımı buldu ama elleri iki yandan belime ve sırtıma destek oluyordu. Geri düşmeme izin vermedi. Bu defa öne eğilip avcumu başına yasladım. Bu her şeyi daha da şiddetlendirdi. Resmen kasıklarımın ateşi zorla dışarı çıkarmak için uğraşıyordu. Şu anda bile hissettiğim ıslaklık devasaydı.

“Siktir!” diye yükseldim. Bacaklarım titreyerek ani bir refleksle sarsıldığında tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Kadınlığıma bir öpücük daha bırakıp dikleştirdi. Dudaklarında ilk kez gördüğüm keyifli bir gülüş vardı. Dili dudaklarında gezindi ve bakışlarını yüzüme dikti. “Hani düzgün konuşuyorduk?” dedi.

Şu an buna imkân var mıydı? “Sence şu an mümkün mü?” diye istemsizce yükseldim. Hem yanıyor hem sinirleniyordum. Çok anlamsızdı.

Hafifçe dikleşip yaklaştı. Parmaklarını sızlayan ıslaklığımda hissettim. Bir eli hâlâ sırtımdaydı. Kadınlığımdaki parmaklarının aksine sırtımdaki eli şefkatliydi. Oysa okşayışlarıyla canıma okuyordu. Alnını alnıma yasladı ve gözlerinden kopmama izin vermedi. Kıvılcımlar birbirine karışırken parmağını içimde hissettim.

“Canını yakarsam söyle,” diye mırıldandı. Dudağıma minik bir öpücük daha bırakırken, parmakları ilerleyip duruyordu.

Kalçalarım kasıldı. Bir elimi omzuna, diğerini yanağına yasladım. *Devam et*, der gibi başımı hızla aşağı yukarı salladım. “İmkânı yok,” diye solurken kalçalarım istemsizce daha fazlası için havalandı. Yanıyorduk ama ellerim şefkatle yanağını okşadı. “Asla canımı yakmazsın.”

Parmakları daha da hızlandı. Gözlerimiz birbirinden kopmadı, kopmadı. Kasıklarımındaki sızı karnıma ve mideme battı. Gözlerimden çıkan ateş onun gözlerindeki toprağa bulandı. Dudaklarımı nefesine yasladım. İçimdeki öfke, ateşle karıştı. Neye sinirlendiğimi ben dahi anlamadım. Bütün duygular birbirine karıştı. Parmakları hızlandı. İçime dalan parmakların kalınlığı arttı. Yerle bir etmeye çalışır gibiydi. Kasıklarımındaki sızının patladığını, ılık bir sıvıyla sarmalandığını hissettiğimde dişlerimi dudağına geçirdim ve titreyerek inledim.

Bu ilk depremdi.

Ama bu bana ait bir depremdi, ona değil. Ben derin nefesler alarak, hislerimi toparlamaya çalışırken parmakları sıcaklığımdan uzaklaştı ve yine aniden bacaklarımdan kavrayıp, yataktan tamamen aşağı çekip kucağına oturttu. Varlığının sertliğini bütün netliğiyle hissettim. Beni sıkıca tutarken bir eli yorganı kavradı. Hızla bize doğru çekti ve yere attı. Yorganla birlikte gelen yastıklardan birini alıp yorganın üzerine fırlattı. Kucağındaki beni ise incitmeye korkar gibi yorganın üzerine bıraktı. Yer kesinlikle en mantıklı seçimdi. Beni bıraktıktan sonra ayağa kalkıp en sonunda önce pantolonundan kurtuldu. Sonra ise çamaşırından. Dirseklerimden destek alarak, dikleşip karşımda heybetlice duruşunu arsız bir cesaretle izledim.

Nefes nefese kaldığım halde utancımı bastırmak adına, “Sana âşık olduğumu ilk ne zaman anladığımdan bahsedeyim mi?” dedim.

Gördüğüm görüntüyle nefesim sıkıştı. Her şey heybetiyle eşdeğerdi ve fazlasıyla uyarılmış görünüyordu. Göğüs kafesim yanıp sönüyor, karnım ve kasıklarım beklentiyle sızlıyordu. Kesinlikle bu adamı kocam yapmak, *git*, dedikçe ona daha da tutunmak yaptığım en mantıklı şeydi. Dudaklarımı

dışledim. Yere çöküp, bacaklarımı kavrayarak kendine çektiğinde bu kararımın ne kadar doğru olduğunu kendi içimde onaylıyordum.

“Anlat sen. Dinliyorum,” dedi ama bence odağı başka şeylerdi.

Bakışları bedenimin her yerinde ve az önce keşfettiği noktasında ilgiyle gezindi. Bütün yara izlerini biliyordu ama bu defa her bir detayı daha büyük bir dikkatle aklına kazıyor gibiydi. Bel oyuntumda minik bir ben vardı. Orayı yeni fark etmiş gibi parmakları o noktada durdu. Sanki banyodaki o gün tüm kıvrımları ezberlemişti ama bunu kaçırmıştı. Burayı da zihnine kazımak ister gibi birkaç saniye orada oyalandı.

“Beni evinden kovduğu-” Kalçalarımı kavradı ve bedenimin alt kısmını aniden kaldırıp ıslaklığımı yeniden dudaklarına yasladı. Minik bir öpücükte ama etkisi yakıcıydı. “Kovduğun gün,” diye yükseldim. “Timur!” Kesik kesik inledim.

Dudakları ayrıldı ama kalçamı yere bırakmadı. Yastığı belimin altına yerleştirdi. İki parmağını gözümün içine bakarak diliyle ıslattı ve yeniden kadınlığıma dokundu. Okşayışı rahatlattı mı yoksa bazı şeyleri daha mı harladı, çözemedim. “Ben ne zaman anladım, biliyor musun?” dedi.

Beklentiyle başımı salladım.

Erkekliğini eliyle kavrayıp kadınlığıma sürttü. Her şey yeterince son noktadaydı. İnleyerek başımı geri attım. Terlemiş, yanakları kızarmıştı ama olabildiğince yavaştı. Bu yavaşlığa birkaç saniye öncesinden hâkimdim. Önce yavaş, daha sonra hızla ilerleyecekti, biliyordum ama kendimi hazırlayamıyordum. Anı yaşamak o an yapabileceğim en doğru şey gibi görünüyordu.

Kasıklarım yeniden yanmaya başladı. “Gözlerime her baktığında,” dedi. Varlığını ıslaklığımda hissettim. Ağır ağır sürtündü. “Kaçtığım halde bana inanmaya devam ettiğinde.” Sürtünmeye devam ederken varlığını içimde hafifçe hissettim. Sırtım gerildi. “Bana benden çok güvendiğinde.” Bu defa daha da ilerledi ama kendini üzerime bırakmadı. Ezileceğimin farkındaydı. Sınav çeker gibi kollarını iki yanıma yaslayıp gözlerime odaklandı. Künyesi yanağıma değdi. Bacaklarımı beline atıp bedenine yer açmaya çalıştım. “Senin varlığın benim için devrim, Ahu.”

Ve varlığını tamamen içimde hissettim.

Minik çılgılığım dudaklarının altında kayboldu. Ellerimi sırtına atıp ırmaklarımı tenine batırdım. Bir şeylere tutunmalıydım. Varlığı büyüktü. Alışması ve kabullenmesi zordu. Bacaklarım ve kasıklarım zonkladı. Anlık acıyla *dur*, demeyi bile düşündüm ama ilk defa onun da zorlandığını

gördüm. Yüzü kızarmış, alnı terlemişti. Kontrol etmeye çalışıyor ama zorlanıyordu. Kasıklarındaki ıslaklık bir şeye alışmam konusunda yardımcı oldu. Alışmam için kıpırdamayan oydu. Birkaç saniye sonra ağır ağır kıvranan benim kalçalarımdı. İlgüdülerim benden daha cesur olmalıydı.

Acı, ağır bir sızıdan zevke dönüşmeye başladığında yüzümdeki rahatlığı okudu. Ağır ağır ilerleyip geriledi. Soluklarım ağırlaşmış, gözlerindeki ateş denizinde kaybolmuştum. Bir kere daha ağır ağır gerileyip ilerledi ama hâlâ kendine engel olmaya çalıştığının farkındaydım. Canımı yakmamak için kıvranıyordu.

Elim kırmızı yanaklarına değdi. “Devam et, Timur,” dedim arsızca. “Her zamanki gibi her şeyinle.”

Bu komutu bekliyor gibi anında dikleşti. Alnından akan ter şakaklarından süzülürken, bir bacağıma kavrayıp omzuna attı ve kendini tamamen bana yasladı. Bu da beklenmedikti. Dudaklarımdan dökülen büyük haz çılgılığı kaçınılmazdı. Sırtımın altındaki yastık olmasa belim kasılıp kalabilirdi. Yaram geçti sanıyordum ama sızladığını hissettim. Varlığı ise içimde, en son noktadaydı. Bunu hissettiğimde her şey yerle bir oldu. Beynim bütün işlevini yitirdi. Evren durdu. Ellerimi saçlarıma atıp, gözlerimi kapatarak inledim.

“Timur!” dedim defalarca. Ölüm gibi değil, yaşam gibi. Nefret gibi değil, büyük bir aşkla haykırdım adını.

Gidip geldi, gidip geldi. Darbeleri kontrol etmeye çalışıyordu ama onun için de bir şeyler içgüdüsel ilerliyor gibiydi. Daha önce ellerinin titrediğini asla görmemiştim ama kalçalarımda gezinen elleri titriyordu. Gidiş gelişleri hızlandığında ikinci depremin geldiğini hissediyordum. İki bacağıma birden omuzlarına attı ve bu defa kontrol edemediği bir güçle varlığını ilerletti. Sol bacağıma derin bir öpücük bırakırken acı, zevk, aşk, tutku birbirine karıştı. Adını art arda haykırdım. Ve kasıklarımda bir depremin etkisini daha hissettim.

Omuzlarındaki bacaklarım ve tüm bedenim kuş gibi titredi. Bu da yabancı bir histi. Hem rahatlama hem de daha fazlası için yandığım ilk andı. Ama kasıklarımda hissettiğim ıslaklık bu defa sadece bana ait değildi. Onda da bazı şeyler patlamış olmalıydı. Varlığını içimden uzaklaştırdığında bile karnımın üzerinde hissiyatı devam etti ama doğrulup bakamadım. Gözümün önünde uçan noktalar vardı. Parmakları içimden boşalan ıslaklıkta gezindi. Sert erkekliğini art arda sızlayıp yanan noktaya hafifçe vurduğunda yine iki büklüm oldum.

“Erti iki,” dedi canıma okuyacak bir sesle. “Üç mü demiştik?”

Doğruludum. Yeterince canıma okumuştı. Biraz da ben onun nasıl yerle bir olduğunu görmeliydim. Ona yaklaştım. Omuzlarına tutunup sola yönlendirdim. Sırtını yatağa yasladığında kendimi kucağına bıraktım. Bütün cesaretimle ve bakışlarının verdiği özgüvenle gözlerinden kaçmadan, erkekliğine titreyen ellerimle dokunup hissetmeyi denedim. Nemli varlığını okşadım. Kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. “Biz ne kadar istersek o kadar,” diye soludum.

Ellerini saçlarıma daldırıp kendine çekti. Dudaklarına değen dudakları bu defa sertti ama incitmemek için de kendiyle savaşıyor gibiydi. Hâlâ kontrolü bırakırsa canımı yakmaktan korkuyordu. Bende kontrol namına hiçbir şey kalmamıştı oysa. Dudakları dudaklarımı talan ederken, elimin altında hâlâ sertliğini koruyan varlığını okşamaya devam ederek sıcaklığıma yaslardım. İlk defa içinde olduğum bu hissi nasıl durduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hele de ölüm sırtıma yuva yapmışken. Bu defa o, kesik nefeslerle soludu.

Kendimi ağır ağır üzerine bıraktım ama fazla sert ve keskindi. Aniden gelen yıkımla gerilemek istedim ama belimden kavrayan ellerinin desteğiyle uyum sağlamak kolaydı. Bu defa o kıvranıyor gibiydi. Belimi kavrayan elleri bedenimi defalarca yükseltip alçalttı. Sert darbelerle nefesim kesildi. Beynimin bir noktası daha işlevini kaybetmiş gibiydi. Kasıklarımındaki devasa his bütün benliğime yayıldı. İlk defa bu kadar terlemişti ama dudağını sıırarak üzerinde kıvranmamı büyük bir ilgiyle izliyordu. Avuççimle alnındaki terleri sildim. Onun elleri ise belimden ayrılıp göğüslerimi kavramış, hoyratça sıkılmıştı. Kontrolü bana bıraktı ama birkaç saniye bekleyebildi. İçimden çıkıp yeniden kendini ağır ağır içime iteleme niyetindeydi ama olmadı. Aniden onu tamamen kendime hapsedtim.

İnleyerek bağırdım. Omuzlarına yeniden tınaklarımı batırdım. Elleri belime gitti. Yaraları, ölümü ve platinlerin olduğu bölgeyi ağır ağır okşadı. Benim bir şeyleri kontrol edemediğimin farkındaydı. Kontrolü sağlayabilmek adına birkaç saniye kıpırdamadı. Ne gerilememe izin verdi ne ilerlememe.

“Bekle,” dedi dişlerini sıkarak. “Yoksa yine canını yakacağım. Bekle.” Umursamadan, kalçalarımı sağa sola kıvrarak içimdeki sıcaklığa sokuldum. Tahrik olmuş bir inleme döküldü dudaklarından. “Ahu!” dedi ilk defa yüksek sesle.

Ve kontrol yine elinden kayıp gitti. Belimden kavradı ve en sert darbelerle ilerledi. Varlığı canıma okuyordu ama yaşattığı şey bütün her şeyi sıfırlamış gibiydi. Sert darbelerine uyum sağladım. Kollarımı omuzlarına dolayıp her şeyiyle kabul ettim. Bağurdım, inledim, dudaklarına yaslanarak soluklanmaya çalıştım ama bir şeyler patlamıştı. Ne o ucunu tutabildi ne de ben. İlk defa nefes nefese kaldı. Hatta ilk kez bakışlarında savunmasız bir an belirdi. Bir depremle daha sarsıldı bedenlerimiz. Zirveden düşüş bu defa oldukça şiddetli ve sarsıcıydı. Anın şiddetiyle yine kuş gibi titrerken benim alnım onun omzunda, onun nefesi ise boynumda kalakalmıştı.

İkimizin de göğsü körük gibi yanıp sönüyordu. Zihnim bulanık bir göle atılmış gibiydi. Toparlanmak için alnımı omzundan bir süre kaldırmadım. Odayı dolduran tek ses kesik nefeslerimizdi. Boynuma derin bir öpücük bıraktığını hissettim. Kokumdan içine çekmiş, kollarıyla daha sıkı sarmalamıştı. Onu hiç tanımasam sarılmaktan ve duygusallıktan nefret ettiğini düşünürdüm ama aksine Timur sarılmayı, sevdiklerini kollarının arasında tutmayı seviyordu. Sadece sarıldıklarını yok ettiğini düşündüğü bir lanete hapsolmuştu. Bedenim ve kasıklarım artçılarla sarsılırken kedi gibi tünediğim göğsünden kalkamadım. Sıcaklığı kendine, bulanık zihnimi ise duru bir öyküye çekiyordu.

Birkaç dakika boyunca elleri sırtımda, yara izlerinde gezindi. “Belin ağ- rıyor mu?” diyen mırıltısı değdi kulağıma.

Anlamsız bir iniltiyle onayladım. Neden onayladığımı bile bilmiyordum. Kasılmalar ve gevşemeler sonrasında sersemlemiş gibiydim. Ne hissettiğimi seçmem zordu ama sırtıma ellerinin destek vermesi daha iyiydi. Kucağında yeniden titrememin nedeni bu defa üşümemdi. Terim soğuyordu.

“Üşüdüm,” diye mırıldanırken göğsüne daha da sokuldum.

Bedenimi yorgana yüzüstü bırakıp hangi ara ayakucumuza düştüğünü bilmediğim çarşafı üzerime örttükten sonra yanıma uzandı. Nefesimizi toplamaya çalışırken gözlerinde oyalandım. Onun ise elleri belimde, gözleri her kıvrımımdaydı. Yağmur tüm şiddetiyle yağmaya devam ederken odada sadece soluklarımızın sesi duyulmaya devam etti. Sözler susmuş, kalplerimizin ritmi konuşur olmuştu bu anlarda. Bedenimi art arda sarsan depremlerin sersemliğiyle gözlerim kapandı. Belimi okşayan, sırt ağrımı hafifletmeyi deneyen eli ise bütün duyguları birbirine karıştırıyordu. Şehveti de sevgiyi de.

Saçlarımı ve belimi usul usul okşayışlarıyla gözlerim ağır ağır kapandı. Parmak uçlarım yüzünde gezinirken kaldı. Avuç içimdeki yaraya da derin

bir öpücük bıraktığını hissettim ama gözlerimi açamadım. Uyku öyle derindi ki beni kendine çekmesine engel olamadım. İnanılmaz bir rahatlama ve gevşeme içindeydim. Zaman akıp, giderken zihnimdeki karanlıkta yine onun sıcaklığı vardı. Ne kadar uyuduğumu bilmiyordum ama yeniden gözlerimi araladığımda sabahın ilk ışıkları üzerimize vuruyordu. Saatlerdir uyuyor olmalıydım.

Ama yanımda yatan Timur bir milim bile uzaklaşmamış hatta elini belimden ayırmamıştı. Güneşin, karanlığın içinden sıyrılan ürkek ışıkları kirpiklerine ve kumral saçlarına değerken dudaklarımda sersem bir gülüş belirdi. Zaman kavramının yitip gittiği bu gecede her şey kapının dışındaydı.

Parmaklarım çenesinde kalmıştı. Uyku sersemliğiyle hafifçe yaklaşıp dudaklarımı çenesine değdirdiğimde sırtımdaki elinin ağırlığı hafıfledi. Uyanmıştı. Eli bunu bana da göstermek ister gibi belimi ovalamaya devam ettiğinde sersem gülüşüm büyüdü.

Dudaklarımı dudaklarına yaslarken, “İyiyim,” diye mırıldandım.

Tek gözünü araladı. Uyku şişliği vardı keskin kahvelerde. “Böyle gülersen ben iyi olmam ama.” Sersemleticiydi sesi. Yeni uyandığı ama bir yanı hâlâ uyuyor olduğu için tok ve sertti. Ama ayrı bir rengi vardı onun sesinin. Bir tutam yaşam, bir tutam ölüm ama her şeyiyle umut.

Arsızca yeniden gövdesine sokuldum. Ellerim göğsünde, ensesinde, kollarında ve sırtında gezindi. Yaşananların gerçek olduğunu onaylamak ister gibiydim. Dudakları yeniden dudaklarımı bulduğunda tüm endişelerden sıyrıldım. Hayal olmayacak kadar gerçektir. Ama bu, sönen ateşin küllerini harlamaktan başka bir şey değildi. Sersem bir gülüşle yan dönüp, üzerimdeki çarşafın altından sıyrılarak kendimi sıcak bedeninin üzerine bıraktım.

Uyku sersemi bir cilveyle dudaklarına solurken kasıklarım yeniden varlığını hissetmiş, dişlerim istemsizce dudaklarımı dişlemişti. Elim alnına düşen birkaç tutama uzandı. “Daha önce söylemiş miydin bilmiyorum ama çenendeki çukur...” diye mırıldandım. Ellerim alnından yanağına, en son o noktaya değdi. “Onu çok seviyorum.”

Elleri kalçalarımda ve sırtımda gezindi. “Sadece orası mı?” dedi arsızca. “Oysa ben şu an senin her zerrene methiyeler dizebilirim, Ahu.”

Uyuşukça gülümsedim. Varlığını kasıklarımda hissedebiliyordum. Ağrıyı da hissediyordum. Belki de zorlamamalıydım ama yapamadım. Arsızca kıpırdandım. “Keşfettikçe değerlendireceğim.” Bu defa ani cesaret bulan bendim. Dudaklarına küçük bir tebessüm kondururken, ellerimi göğsüne yaslayarak ağır ağır üzerinde doğruldum. Anlamsızca beynimde aynı

kırmızı komut yanıp sönüyordu. Saçlarımı geri savururken varlığının üzerinde kıvrandım.

“O zaman keşfetmene yardımcı olalım.”

Tereddüt etmedi. Yeni bir ateşin fitilini yaktığımı anladı ve beni yeniden güçlü kollarının arasına aldı. Yattığı yerden dikleşirken, dudakları aniden sol göğsümü dişleyip, çekiştirince bütün uyku mahmurluğum dağıldı. Başım ya his karmaşasından dönüyordu ya da hazdan. Ayırabilmiş değildim. Kasıklarımda yeniden beliren sızı ağrıyı tetikliyordu. Taş yeniden aynı noktaya oturdu ve ağırlaştı. Azalacağını düşünüyordum ama aksine her defasında daha da sarsıyordu.

Tomurcukları çekiştiren dişlerine karşı kucağında kıvranıp ellerimi saçlarına daldırmaktan başka bir şey yapamadım. Birden dudakları tenimden ayrıldı. Hızla sırtımı kendine çevirmiş, yeniden dizlerinin üzerine oturtmuştu. Göğüslerimi iki eliyle sıkarak sırtımı gövdesine yasladığında nefesi kulağıma değişiyordu. Tekrar benim için hazır olan sert erkekliğini kalçalarımda hissettim.

Kesik nefesi ve solukları boynuma vurdu. Başımı geri atıp, omzuna yaslanarak gözlerimi kapadım. İnleyerek kıvrandığımda bir eli göğsümü nahifçe sıkıyor, diğer eli bu nahifliğin aksine hoyratça kadınlığımı okşuyordu. Sırtımı göğsüne yaslayarak dağılışımı zevkle izledi. Kalçalarımı yükseltip erkekliğini yeniden kadınlığıma yasladı. Bir eli göğsümü okşayıp, sıkarken varlığı yeniden içimdeydi. Bir kere daha inleyerek, kıvrılırken, elimi göğsümdeki koluna atıp tutundum. Künyesinin soğukluğu sırtıma değerken kulağıma kesik nefesleri değişiyor, göğsümdeki en ilkel parçayı yerle bir ediyordu.

“Timur!” diye soludum art arda. Sağa sola kıvrılarak hareket alanımı kolaylaştırmayı denedim ama yeterince fazlaydı. Birazcık kıvrılmam bile bedenimde yıkıma neden oldu. Nefes nefese inledim. Bir eli belimden kavrayıp, yükseltip alçalttıkça ona uyum sağladım. Darbelerini kontrol etmeye çalıştığının farkındaydım. Kendini sıkıyordu.

Başım yine geriledi ve omzuna düştü. Devam etmesi için yakarışa benzer inilti döküldü dudaklarımdan. En derine sert bir darbeye daldığında bu defa içimde bekledi. Elinin altındaki göğsümü daha da sıkıp sırtımı tamamen bedenine çekti.

Nefes nefese kalmış, tahrik edici sesi kulağıma, “Sen kor alev de değilsin, Ahu,” diye mırıldandı. Dudakları boynuma gömülürken içimdeki varlığının üzerinde sağa sola kıvrandım. “Bambaşka bir şeysin,” diyen sesini

duydum ama kapalı gözlerimi açamadım. Bir kere daha kuş gibi titredim. O da sarsılırken ılıklığının benim ıslaklığıma bir kere daha karıştığını hissettim. Omzumdan öptü.

Tekrar yüzümü kendine çevirdi ama bu kez bedenimi yorganın üzerine bırakmış, eğilerek sızlayan ve titreyen kadınlığıma da derin bir öpücük bırakmıştı.

Yine yakarışı andıran iniltiler döküldü dudaklarımdan. Bir bacağına omzuma atıp yeniden varlığını sızlayan kasıklarımın sürttü. Islaklıklar birbirine karıştı. Delirmemi istiyor gibiydi. Birbirimize bu kadar sürede bu denli hazır olmamız inanılmazdı. Dudaklarımı dişledim ve gözlerimi kapadım. Gölgesini ve künyesinin soğukluğunu üzerimde hissettiğimde gözlerimi araladım. Kollarımı iki yanıma yaslayarak heybetini üzerime bırakmıştı. Gözlerinden ruhuma sayısız yıldız aktı.

“Sen *dur*, demezen ben durmam,” dedi dudaklarıma doğru.

Gecedен sabaha uzanan yoğun yaşanmışlıklara rağmen gözlerimde aksi bir işaret arıyordu. Bedenimin yorgunluğunun acısı sonradan çıkacaktı ama şimdi yaşamaya devam etmeliydim. Ölümün nefesinin yeniden ne zaman üzerimize degeceği belirsizken hakkımızdı. Elimi yüzüne atıp kirli sakallarını ve çenesindeki çukuru okşadım. Dudaklarım iki yana kıvrıldı. “*Yakman gerekiyorsa yak*, demedim mi?” diye mırıldandım. Bir elimi sırtına attım. Omzundaki yara izini okşadı parmaklarım. “*Yak*, Timur...”

Cevap hoşuna gitmiş olmalıydı. Dudakları çapkın bir gülüşle dudaklarının üzerine kapandı. Öptü, sevdi. Darbeleri sertti ama elleri şefkatliydi. Dudakları dokunduğu yeri yaktı, kavurdu. Kendini her zerreme kazıdı. Tenlerimiz, bedenlerimiz ve ruhumuz aynı anda birbirine karıştı. Bir koza kurduk. Tıpkı bu gizli yuva gibi. Bunca zaman ne onun bir yuvası olmuştu ne de benim ama burası bize ait olmalı. Kimsenin onda görmediğini ben gördüm, kimsenin bende görmediğini ise o gördü. Biz olduk, çiftken tek olduk. Ruhu ruhuma çarptı. Tozun toprağın içinde kaldım.

Yüksek zirvelerden düştüm. Ona tutundum. Karanlığa düştüm ama en sonunda yıldızlara ve güneşe ulaştım. Bir depremle daha o da ben de sarsıldık. Kucağında gece boyunca olduğu gibi son bir kez daha titredim. Sıkıca sarıldı. Güneşin ilk ışıkları üzerimize vururken yerde, kalın bir yorganın üstüne yan yana, nefes nefese düştüğümüzde güçlü kolları etrafımdaki kozaya bir koza daha ekledi. Sarıp sarmaladı. Küçük kaldım gövdesinde.

Önce ıslanan, daha sonra terle ve ateşle yanan bedenim üşümeye başlamıştı ama izin vermedi. Gözlerine uzun uzun baktım. Parmağımı çenesindeki çukura yasladım. Sevdası, ömrü ve yüreği gibi sıcaklığını da bana verdi. Kollarından bir saniye dahi ayırmadı, göğsünden çıkarmadı. Yorganı etrafıma sardı. Kokusuyla sarhoş bir halde gözlerim kapanıp, uykuya yenilirken dingin bir denizin kıyısındaydım. Sadece onun sesini ve sırtımdaki parmak uçlarını hissettim. Ölüme yaşam bıraktı.

“Abıhayat,” diye mırıldandı kendi kendine. Sırtımdaki atın üzerinde gezindi parmakları. Elleri yine belimi okşadı. Buna gün iyice aydınlanıp, ben yeni bir sabaha uyanıncaya dek devam edecekti. “Burası abıhayat,” derken sesi derinlerden geliyordu. Omzumdaki kuşlara değdi dudağı. Minik bir öpücük bıraktı. “Ev de buradır artık sana yurt da Timur.”

4. BÖLÜM

“Sana her zaman söylüyorum, senin yüzünde gülmek var.

Bakınca bir yaşama ordusu çıkıyor aydınlığa,

Bir çiçek geliyorsun yer altı çevresinden,

Bir kartal gidiyorsun çıplağın ayaklarla.

Şimdi bir pembeyi kovuşturuyor,

Omzundan yukarıya üç polis,

Deli ediyor onları saçlarında,

Bir karanfil çok,

Bir karanfil azala...”

-Edip Cansever

İnsan bir yurda sığındığında bedeni ısınmış. Memleketini, bir bedene aklı yürekte bulduğunda ise ruhu. İçimde kaynayan kor alevler hâlâ yerli yerindeydi ama sert bir duvarın arkasında kalmış gibiydiler. Sadece ısı vardı. Bedenimi ve kalbimi ısıtan çok ayrı bir ateşin sıcaklığı içindeydim. Çıplak sırtımdaki büyük eli tanıyordum. Hem de her noktasını. Kolunun bıraktığı ağırlığı da etrafımdaki deniz kokusunu da.

Gözlerimi zorlanarak araladım. Yanımda uyuyordu. Sırtımdaki kolunun ağırlığından bunu anlayabiliyordum. Saçlarıma vuran nefesini hissedebiliyordum. Minik kum taneleri varmış gibi sızlayan gözlerimi zorlukla araladım. Pencereden sızan gün ışığı, gözlerimdeki kum tanelerine battı. Elimi yüzüme atıp kendimi saklamak zorunda kaldım.

Güneş fazlasıyla odaya doluyor, krem rengi perdeden içeri sızarak üzerimize düşüyordu. Kısa bir an zihnim gerçekliğini yitirdi. Dün geceye ait anılar ağır ağır yolunu bulmaya başladığında gözlerimi yeniden araladım.

Güneş bu defa daha aydınlıktı.

En son hatırladığım yerde, kalın bir yorganın üzerinde olduğumuzdu. Göğsünün üzerinde, ellerim arsızca omuzlarında ve kollarında gezinirken

uykuya yenik düşmüştüm. Gözlerinden kopmak istemiyordum ama bedenim art arda yaşadığı sarsıntıların etkisindeydi. Şu an ise yüzüstü, yumuşak yatağa yayılmış durumdaydım. Bir bacağım yorganın üzerine taşmış, her zamanki gibi onun üzerindeydi.

Bedenimin diğer çıplaklığını üzerimizdeki yorganla kapamıştı. Buraya o getirmiş, daha sonra ise yine sarıp sarmalamış olmalıydı. Elini bir saniye dahi belimden ve sırtımdan ayırmamıştı. Bir ağırlığa alışacağımı tahmin dahi etmezdim ama elleri sihirliydi. Büyük, güçlü ama kuş kadar da hafifti.

Dün yaşanan her şey... Nikâh, horon, bedenlerimizin üzerinde gezinen ellerimiz, kesik inlemeler, dudaklarımızdan soluksuz dökülen nefesler ve birbirini doyumsuzca keşfeden tenlerimiz aklıma düştüğünde, dilimi kuyan dudaklarımda gezdirip dişlerimi dudaklarıma geçirdim.

Oldukça hızlı bir gündü ve beynim uyuşmuş gibiydi. Ama hayatımda hiçbir sabaha bu kadar aydınlık uyandığımı hatırlamıyordum. Kasıklarında minik bir sızı vardı ama beynim yıllardır omuzlarında tuttuğu bir yükten arınmış gibi dingindi.

Yanımdaydı. İlk defa kendimize ait bir çatı altında ve baş başaydık. İlk defa uyandığımda uzun uzun ona bakabilir, çehresini seyredebilirdim. En ufak harekette uyanacağını biliyordum. Onun da uykusu benim kadar hafifti ve olabildiğine az uyuyan bir adamdı. Sırtımdaki kolunun ağırlığını kaybetmemek için ağır ağır başımı diğer yana çevirdim ama yüzü saçlarımin arasındaydı. Sıyrılmak zor oldu.

Minik hareketlerle yüzünü saçlarımdan ayırıp en uykulu halimle yanağımı yeniden yastığa bıraktım. Buradaydı. Tam yanımda. Kolu hâlâ sırtımda, yüzü ve çenesindeki çukur tam karşımdaydı. Yorgan sadece bacaklarını kapatıyordu. Çıplak gövdesiyle yatağın büyük bir kısmını kaplamıştı ve o da ben misali kendini yatağa yüzüstü bırakmıştı. Yanakları hâlâ hafif kırmızı, çehresi kirli sakallarına rağmen kalbime zarardı.

Yüzüne bakarken kalbim sızladı. Parmağımı çenesine değdirdim. Aşk nasıl bir şeydi, bilmem. Benim için sadece burasıydı: Minik, derin bir çukur. Tam olarak buraya gömülmeliydi bana dair her şey. Kirpiklerinde, dağınık saçlarında ve dudağının üzerindeki çöküntüde gezindi bakışlarım. Uyandığımda onu uzun uzun izlemek gibi masum hayallerim vardı. Bir rüya gibiydi hayal ettiğiniz bir şeyi gerçeklikle paylaşmak. Sıradan ve basit bir hayaldi ama bizim için zordu işte.

Bedenimdeki kolu anında hafıfledi. Uyanmıştı. Ama gözlerini aralamadı. Yüzünde gezinen parmaklarıma tepkisiz kaldı.

“Uyandın. Biliyorum,” dedim. Sesim hâlâ uykulu ve çatallıydı.

Önce bir gözünü araladı. Sonra ise diğerini. Şiş ama aydınlıktı keskin kahveleri. Bana baktı. *Sadece bana*. Berraktı gözbebekleri. İçinde sadece kendi yansımamı görmek ise kelimelerimin ötesinde bir histi.

Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama mırıldanır gibi, “Günaydın,” derken dudaklarıma derin bir gülüş yayılmıştı.

Cevap olarak başını yastıktan kaldırdı. Bana yöneldi ve kulağımın altına, tam yaranın başladığı yere derin bir öpücük bıraktı. Kıkırdadım istemsizce. Elim saçlarına uzandı. Yumuşak tutamlar arasında gezindim.

“Siktir et günü aydırmayı. Uyumaya devam edelim,” dedi saçlarıma ve boynuma gömülü boğuk sesi.

Gülüşüm büyüdü. “Toparlan,” dedim. “Saat kaç oldu kim bilir.”

Geri çekilip kendini yeniden yanıma bıraktı. Saatle ilgilenmiyor gibiydi.

Yan dönmek için hareketlendim. Başarmıştım ama belime batan keskin sızıyla yüzüm ekşidi. Her sabah yaşanan ağrılardı ama bu sabah kasıklarımda minik iğneler de vardı. Şikâyet edeceğimi sanmıyordum. Üzerimdeki yorganı koruyarak ona dönmeyi başardım ama yüz ifademi fark etmişti. Bakışlarım omuzlarındaki tırnak izlerine takılınca dişlerim yeniden dudaklarımı buldu. Tırnaklamamıştım. Resmen tırnaklarımı etine batırmıştım.

Elim omzuna doğru ilerledi. Tırnak izlerimin bıraktığı yaraların üzerinde bu defa sakince gezindim. Tırnaklarım şu an bir hayli masum görünüyordu. “Özür dileyeceğimi sanma,” diye mırıldandım. “Bunları hak ettin.”

Çapkın bir gülüş belirdi dudağının sol köşesinde. Yeterli bir cevaptı. Memnundu halinden. Yine dayanamadım. Yaklaşıp her zamanki gibi omzuna dudaklarımı yaslardım. Sıcak tenine derin bir öpücük bıraktım. Onun gücü kadar etkim yoktu. Kolları benim iki kolumdan daha heybetliydi ama sunabileceğim en güçlü şey buydu: *Kalbim*.

Dudaklarındaki gülüş büyüdü. Yorganın altından belimi ovuşturmaya başladı. “İyi misin?” dedi kalın, başıma bela sesi.

Cilveli bir gülüşle sıcaklığına sokuldum. “Fazlasıyla,” dedim.

“Gülme şöyle, Ahu,” diye homurdandı. “Ayılmam lazım.”

Tam olarak öyle gülmeye devam ettim. Bakışları gülüşümde ve gözlerimde gezindi. Eli durmadan aynı noktayı, belimi ovmaya devam ediyordu. Endişelerini anlıyor ve gözlerinden görebiliyordum. “Merak etme, her sabah ağrıyor zaten.”

“Her sabah böyle uyandırınız o zaman.”

Gölüşüm tüm benliğime yayıldı. Hiçbir sabaha bu kadar gülerek uyan-
dığımı hatırlamıyordum. Rüya olamayacak kadar gerçek ve benimdi her
şey. Aitlik hissi hem can yakıyor hem kalbimi sıcacık yapıyordu. Yüzüstü
konumundan toparlanıp bana dönmeyi denedi ama yatak yine sallanmıştı.

Sakince sinirlendi. “Sıçacağım bunun yaylarına,” dedi.

Oysa suç yatakta değil, cüssesindeydi. Minik bir kahkaha attım. Elim
arsızca sırtındaki kas çukurlarında gezindi.

“Yatağın suçu ne? Heybetini taşımak kolay mı Timur Töngge?”

“Değil mi?”

“Sence?”

Bir kaşı imayla havalandı. Eli sırtımdan çıplak kalçalarımın ilerledi.
“Valla taşıyan taşıyor.” Nefesi dudaklarıma çarptı. Arsız bir ateş daha yaktı.
Üzerimdeki yorganı kendine doğru çekip bütün çıplaklığımın ortada bır-
aktı. Bir kolunun üzerinde dikleşip üzerime eğildiğinde sırtüstü dönmek
zorunda kaldım. Gözlerimin içine bakarken yine başımın üzerinde sayısız
yıldız dönüyor gibiydi. Parmak uçları karın boşluğumdan kasıklarımın il-
erlerken bakışlarını gözlerimden koparmadı. “Çok zorladım. Affet,” dedi du-
daklarıma doğru. Gözlerimden bir saniye dahi kopmamıştı. “Ama ele avuca
sığmıyorsun, Ahu. Yaktığın ateşe bak.”

Eğer bu ateşi ben yaktıysam fazlasıyla memnundum. Öyle bir ses to-
nuyla söylemişti ki bu da ilkti. Dingin deniz hem yanıyor hem de huzurunu
koruyor gibiydi. Elleri kadınlığıma, gözlerimden bir saniye dahi kopmadan
ilerledi. Dün gecenin etkisiyle sızlayan şey karın kaslarımdı. Heybetiyle baş
etmek gerçekten kolay değildi. Hele de gücüyle. Ki kendini dizginlediğini,
gücünü fazlasıyla törpülediğini biliyordum. Beni incitmemek için kendi-
siyle savaşmıştı.

Parmak uçlarıyla kadınlığımda gezinirken dudaklarının ince sıcaklığı
dudaklarıma değdi. Bacaklarımı kendime doğru çekip parmaklarının ge-
zindiği noktayı arsızca araladım. Dokunuşu sönen her şeyi yeniden harlı-
yordu. Bir elim yanağına değdi.

“Tek başıma yaktığımı hiç sanmıyorum.”

Hoşuna gitmiş olmalıydı. Dudağına bir çapkın gülüş daha yayılırken
dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı. Parmakları kadınlığıma ağır ağır
dokundu. Masaj yapar gibi okşuyordu. Şehvetli ve şefkatli dokunuşla-
rını ayırabiliyordum. Aniden geliyordu onun depremleri. Sakinliğini

koruyamıyordu. Şu an parmak uçlarında şefkat vardı. Şehveti ise öyle netti ki canıma okuyordu.

Dudaklarıma minik bir öpücük daha bıraktı. Sonra ise yanağımdaki çillerime değdi dudakları. *Canını yaktıysam özür dilerim*, der gibiydi sessizliği ve öpüşleri. Gözleri gibi dudaklarının da dili vardı. Ama kadınlığım şefkat ve şehveti ayıramayacak kadar ilkeldi. Zihnim de. Masajı karın kaslarıma bir iğne daha sapladı. Dudaklarına doğru inledim. Kalçalarım istemsizce havalandı.

Bu daha da hoşuna gitmiş gibiydi. Gözleri kısıldı. "Ahu," dedi ağır ağır. Dudağıma minik bir öpücük daha bıraktı. "Ahu..."

Hem seviyor hem yalvarıyor hem de savaşıyor gibiydi. Parmakları kadınlığıma yaptığı masaja son verdi ama elini üzerinden çekmedi. Orada kaldı.

Minik bir mırıltıyla devam etmesi için onayladım. Ellerim kirli sakalları okşamaya devam ediyordu.

Dolu dolu baktı gözlerime. Göğsüme bir yıldız ve toprak denizi aktı. "Küllerimi bulurlarsa iyi," dedi dudaklarına doğru.

Minik bir öpücük daha bırakıp hızla geriledi. Heybeti üzerimden, elleri kadınlığımdan ayrıldı. Minik bir hayal kırıklığı yaşadım. Devam etmeliydi ama biraz daha bunu yaparsa kendine engel olamayacak gibiydi. Üzerindeki yorganı kenara atıp oturdu. Yatak yeniden gıcırdarken, yorganı kendi bedenime çekip çıplaklığımı kapadım. Görmediği bir şey kalmamıştı ama içgüdüsel bir reflekti. Hafifçe toparlanıp dirseğimi yastığa, yanağıma ise avcumu yasladım.

Geniş omuzlarında bıraktığım izleri ve bedenini zevkle izledim. Her bir kıvrımını aklıma kazınmışım ama ışıktaki görmek ayrı bir zevkliydi. Yerden iç çamaşırını alıp, giyerken izlemeye devam ettim.

"Biraz daha öyle bakmaya devam edersen gün boyu götüme don geçirmem, Ahu," dediğinde gülüşüme engel olamadım.

"Nasıl bakıyormuşum?"

Dolaba ilerledi. "Söylersem ağzıma sıçarsın," dedi.

"Söylemenin bir yolunu bul o zaman."

Eline rastgele bir eşofman alsa da giymedi. Omzuna atıp bütün heybetiyle bana doğru ilerledi. Yatağın ucuna geldiğinde üzerimdeki yorganı yana iteledi. Bacağımdan kavrayıp kendine doğru çekti. Kahkaha atarak sırtüstü devrildim ve yatakta resmen ona doğru çekildim. *Şehveti ani ve sert oluyor,*

demıştim. Yeniden yatağın ucundaydım. Bacaklarımı iki yanına açarken aniden üzerime eğildi. Kollarını iki yanıma yasladı. Asker künyesi çeneme değip göğüs arama düştü.

“Eylemlerle anlatabilirim.”

Gözlerinden kopamadım. “Anlat,” dedim arsızca.

İradesiyle savaşıyordu. Çenesi seğirirken başı usulca sola eğildi. “*Dur demezsen durmam*, demiş miydim?” dedi. Sessizce onayladım. “O zaman *dur*, demelisin, Ahu.”

“Demezsem?”

“Donsuz gezerim,” dedi dudaklarıma doğru. “Bunu gerçekten yaparım.” Güldüğümde daha da yaslandı gövdeme. “Aynı şekilde seni de yanımda öyle tutarım.”

Dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı. Efendice güne başlayacaktı. Kaşınan bendim, biliyordum ama dün o kadar baskındı ki kendimden geçmiştım. İlkel bir içgüdüyle ilerlemişti her şey ama yakıp kavurmuştu. Bir kere daha yanaklarındaki o kırmızılığı görmek istiyordum. Güneş bedenine vururken izlemek istiyordum gövdesini.

Minik bir kıvılcımdan yine yangın çıkarken kollarımı boynuna doladım. Sıkıca kendime çektim. Yatak gıcırdadı ama bu defa umursamadı. Dudaklarındaki şefkat hızla şehvete dönüştü. Keskin geçişleri dün gecedan sonra artık şaşırtmıyordu. Bacaklarımı beline doladım. Dudaklarına bütün varlığım ile yaslandım. Dili sonsuz bir ışığın ateşini taşıyordu. Nefeslerimiz yeniden birbirine karışırken nefes almak adına dudaklarımız koptu. Ellerim boynundan sırtına ilerledi. Büyük bir sahiplenişle sarmaladım. Dudakları çeneme oradan da gerdanına ilerlerken boş durmadım. Dokunabildiğim her kıvrımında gezindim. Nefesiyle beynimde bir nokta yeniden işlevini kaybederken, gözlerimi kapatıp her şeyi ana bıraktım. Yükleri de sırtumdaki ölümü de.

Yüzü boynuma gömülüyken, eli aniden kadınlığımı kavrayınca inledim. Yine beklenmedik bir hamleydi. Avuçlayıp sıkılmıştı âdeta. Zevk sızısıyla kulağına, “Timur...” diye inledim.

“Burası var ya burası...” dedi hırsla bulanmış sesi. Dudaklarını dişledi. “Zerre durmazdım ama...” Bir kere daha sıkıp ovuşturdu. Nefesi dudaklarımı, gözleri ruhumu ateşe verdi. “Dua et, sana kıyamıyorum, Ahu.”

Dokunuşu tahrik etmekten de öteydi. Hâlâ ona hazır olmam ise inanılmazdı. Yataktan çıkmadıkça dün gecenin kritiğini bedenimde yapamayacaktım. Kesik nefesim kulağına vurduğunda içini çekti. Bakışları bir

süre daha oyalandı gözlerimde. Orada sadece kendini görsün diye bütün ruhumla baktım. Elim yine yanağına ulaştı. Yaşadıklarını, kayıplarını ve acılarını geri alamazdım. Parmak uçlarımla ruhundaki çatlaklara sevgimi akıtmayı denedim. Doldurmazdı o boşluğu ama burada olduğumu bilirdi.

Karanlık bir kuyunun en dibinde bulmuştun beni. Benim de onu bulmama izin verdiyse şayet onun elleri gibi benim de ellerimden umut akmalıydı.

Birkaç saniye için gözlerinde savunmasız bir an belirdi. Ne düşündüğünü okuyamadım. Gözlerimden hiç kopmazdı ama bu defa koptu. Onun yerine kapalı gözlerle alnını alnıma yasladı. İstemsizce kapandı gözlerim. O an sessizliğine sızmak istemedim. Zihninde kurduğu sessizlik benliğinin bir parçasıydı. Sınırımdan öteye geçmeyi ben dahi istemezdim. O alan, onu Timur yapan her şeydi.

Gözlerimi kapatıp kendimi ona bıraktım. *Bazı cümleler sessizliğin içinde saklıdır*, derdi babam. Alnıma değen teninden ve dudaklarıma vuran nefesinden cümlelerini seçmeye çalıştım. Ama varlığı öyle büyüktü ki kalbimin sesinden başka bir şey duymuyordum. İstemiyordum bu evden çıkmak. Rize güzeldi ama gerçeklik cehennemdi. Sonsuza kadar saklanamaz mıydık burada?

“Neden varsın, Timur, deyip dururdum. Artık anladım,” dediğinde alnı hâlâ alnıma yaslıydı. “Ben bu dünyaya senin için yanmaya, yandıkça da ahatmeye gelmişim, Ahu.” Kendi kendine mırıldanır gibiydi ama göğüs kafesine değiyordu her bir cümlesi. “Başım gözüm üstüne...”

İlk defa söyleyecek bir kelimem yoktu. Bedenimdeki ateş yine kalbime sıçradı. Alnını yavaşça geri çektiğinde ondan kopamadım. İnsan çok sevmekten ve sevmekten ağlar mıydı? Yaşattığı her şey gibi bu da ilkti. Yüzüme değen bakışlarıyla genzim sızladı. Boynum büküldü. Ahuzar kocaman bir kadındı ama en karanlık köşede sevgiye aç bir çocuk vardı. Tıpkı onun gibi. Nefret gibi sevgi de fazla sunulduğunda bocalatıyordu. Keskin kahvelerin içinde sayısız savaş ve yıkım gördüm. Ama en çok da kendimi buldum. Sağ şakağıma doğru süzülen yaşı hissettiğimde artık durdurmak için çok geçti.

Başka bir evrende değmeliydi yüreğime. Bu cehennemde değil. Özgürce sevmeliydim onu ben. Sıgmıyordu kalbime sevgisi. Ona dair her şey büyüktü. Böyle saklanarak onu sevmek az geliyordu. Bir yaş daha yuvarlandı şakağımdan.

Hemen gördü. Yaşa değdi bakışları. Kaşlarının ortasında iki kırıksık belirirdi. “Canın mı acıyor?” dedi.

Başımı iki yana sallayıp, “Asla,” dedim.

Boynu büküldü. *Ağlıyorsun...*

Ellerim yanaklarına ilerledi. Avuçlarımin arasına aldım dünyamı. “Sevmekten,” dedim kısık bir sesle.

Kadınlığımdaki eli benim ruhumdaki çatlaklara sızmak ister gibi kasıklarımında ve karnımda gezinirken dudakları dudaklarıma yaslandı. İki kere öptü. Minik minik... Bu da şehvet değil, şefkatti. Yanağıma değdi dudakları. Çeneme, burnuma, şakaklarıma ve en son alnıma. Yüzümün her bir santiminde gezindi nefesi. Ezberlemek istiyordu kendine ait her şeyi. Yüzü hafifçe gerilediğinde keskin kahvelerden kopup göğsüne çarpan şiddetli bir ok vardı.

Sessiz cümlesi kelimelerden daha ağırdı.

Sevmekten, Ahu... Sevmekten...

Güçlü kolları belimden kavradı ve kendine çekerek yataktan kaldırdı. Beline sarılı bacaklarımı çözmedim. Hatta daha sıkı tutundum. Kollarımı boynuna sarıp sıcaklığına sokuldum ve başımı boynuna gömdüm. Çıplaklığımdan utandım ama küçük bir andı. Bedenimi tekrar yatağa bırakırken boynuma da minik bir öpücük bırakmayı ihmal etmemişti. Yorganı yeniden üzerime çekip, Aknene gibi sarıp sarmaladı.

“Biraz daha dinlen,” diye mırıldandı.

“Saat kaç?”

“Dokuz.”

Şaşırdım ama memnuniyetle karşıladığım bir şaşkınlıktı. Yorganı yanağıma bastırırken, sırtarak esnedim. “Bana kahvaltı hazırlayıp yatağa getirmeyecek misin?” dedim alayla. “Çok kırıldım.”

Yüzü ekşidi. Kapıya yönelirken üzerinde sadece siyah bir iç çamaşırı vardı. Gerçekten gün boyu böyle gezecek gibiydi. “Nenem hep *yatakta yemek yersen çarpılırsın*, der.” Neşeli kahkahama engel olamadım. “*Gülme şöyle*, demedim mi?” diyen homurtusunu duydum tam kapıdan çıkarken. *Aklımı çeliyorsun*, der gibi baktı.

Tam olarak aynı gülüşle karşılık verip yorgana sarıldım. Odadan çıktığında hâlâ dudaklarımda sersem bir gülüş vardı. Rüyalarımı sevmezdim. Ama bu kesinlikle bir rüya olmalıydı.

Hayır, bu bir rüya değil, her şeyiyle bir gerçekliğe ait olmalıydı. Böyle bir sabaha uyanmalı, gözlerimi onun yanında açmalıydım. Bunu kalan

ömrümde her gün yapmalıydım. Yapmak zorundaydım. Bu artık onun adıyla atan kalbimin boynunun borcuydu.

Canın acıyor mu, deyip durmuştu. Acı arandım bedenimde. Yoktu. Ağrılar ise asla can yakmıyordu. Adının *ölüm* olduğunu düşünen birinin dokunuşları hiç bu denli hayat verir miydi? Kendine biçtiği kefen inanılır gibi değildi. Gözlerim yeniden kapanırken sadece güven vardı. Bir elimi yorganın altından çıkarıp onun yastığına bastırdım. Anlamsız ama içimi rahatlatan bir hareketti. Kokusu ve sıcaklığı hâlâ buradaydı. Gerçek ve rüya arasında kısa bir an için sıkıştı zihnim.

Zifiri karanlığın içinde tam dört el silah patladı. Kesik bir nefes sesi zihnimi doldurdu. Dik bir yokuşun ucunda hissettim kendimi. Dakikalardır koşuyormuş gibi nefes nefeseydim. Ayağımı ileri atacağım anda sendeledim ve durdum. Ateş kıvılcımlarının sesi değdi kulaklarıma. Arkama baktığımda gördüğüm şey bir yıkımdı.

Yeşil orman kan kırmızı ateşlerle yağmalanıyor, ateşler bulutlara kadar yükseliyordu. Kızıl kıvılcım gözbebeklerimi yaktı. Ateşin, ormanı değil, benim içimi yaktığını hissettim. Ormanın tam ortasında, ateşin ve dumanların önünde duran kişi ise yine Resul ve kolundaki atmacasıydı.

Kaç, demek istedim ama yapamadım. Dilim düğümlenmiş gibiydi. Ateşler dört bir yanı sarıyor ama bir tek ona değmiyordu.

“Vardır her ateşin her çirasi, vardır her ateşin bir çirasi,” diyen sesi kıvılcımların içinden zorlukla sıyrılarak bana ulaşıyordu. Cam mavisi gözlerinde yine hiçbir leke yoktu. “Karanlığın ışığı, karanlığın ışığı. Karanlıkta büyür tohumlar, karanlıkta büyür tohumlar. Gömülür insan yeşermek için, gömülür insan yeşermek için. Ama ateş yakar tohumu, ateş yakar tohumu.”

Ürkütmüyordu sesi. Her zamanki gibi kendine has ezgisiyle mırıldanıyordu. *Bu bir rüya*, diye tekrarlardım sayısız defa. Bu bir rüya. Ona adım atamamamın, ateşe ilerleyemememin sebebi buydu. Yine de denedim. Bunu bütün gücümle yapmaya çalıştım ama olmadı. Adım atamadım. Atmacası omzundan havalandı. Alevlere karışarak gökyüzüne yükseldi. Rize’nin yeşillikleri dumanın, ateşin ve isin içinde kaldı. Atmaca dumanların arasından sıyrılıp bana doğru uçtuğunda da kıpırdayamadım. Olduğum yere çakılmış gibiydim.

Sağ omzuma kondu atmaca. Resul durgun ifadesiyle bize bakıyor, arkasındaki alevler büyüyordu. Kuşa göz ucuyla bakmak istedim ama Resul’ün dudaklarındaki tebessüm öyle içtendi ki kopamadım. Atmacanın omzumdaki varlığını asla hissetmiyordum.

"Allah şeytani huzurinden kovdi, kovdi," dedi Resul. "Şeytan ateşi de alarak dünyaya kaçtı, kaçtı. Çıktı ininden yaktı, yaktı."

Ateş, kuş ve Resul birbirine karıştı. Sesler boğuklaştı. Derinlerden yine Resul'ün sesi geldi ama ne dediğini duyamadım. Uğultu ve karanlık içinde yuvarlandım. Dipsiz bir kuyuya sırtüstü bırakıldım. Düştüğümü hissettim ve bunun gerçekliğiyle irkilerek gözlerimi açtım. Gerçekten düşüyor gibi sarsılmıştı bedenim.

Kısa bir an uyumuş olmalıydım. Sersemletici etkisinden bunu ayırtıyordum. Gördüğüm rüyalar daima bir şeylerin habercisi olurdu ama eskiden bu denli sık görmezdim. Rize'ye geldiğimizden beri zihnimde yeni bir alan açılmış gibiydi. Anlamsızdı gördüğüm her şey. Çoğunda ise Resul vardı. Sanki her rüyanın ulaşı oyu.

Daha fazla yatakta kalmak istemiyordum. O yoksa bir anlamı da yoktu. Sersem bakışlarım sürerken, yorganı üzerimden sıyrılıp toparlandım. Oturup bacaklarımı sarkıttığımda düne dair yaşananların acısı kasıklarına ve belime yansıdı. İstemsizce yüzüm ekşimişti. Dışarıdan hiçbir ses gelmiyordu. Elimi belime atıp ovalardım her sabah ama bu defa yapmadım. İlk defa kendime dair bir şımarıklık isteğiyle dolmuştu içim. Gece boyu sırtımdaki ve belimdeki ellerine alışmış olmalıydım.

Yine devam etseydi ya?

Kısa bir şımarıklıktı lakin abartmaya gerek yoktu. Elimi belime atıp, ovuşturarak ayaklandım. Adım atarken kasıklarımın ince bir sızı belirmişti ama üzerinde durmadım. Dolabı açıp tişört arandım. Salaş, koyu kahve bir tişört değdi gözüme. Üzerime geçirip saçlarımı geri savurdum. Âdem abinin Timur için aldığı kıyafetlerden biri olmalıydı zira içinde ağa takılan minik bir balık gibi kalmıştım. Tişörtün kolları dirseklerimi bile kapatıyordu.

Minik adımlarla salona ilerledim. Dört bir yana dağılan kıyafetleri toplamayı ihmal etmemiştim. Hepsini yatağın üzerine bıraktım. Sonra halledilebilirdi. Timur salonda yoktu. Banyodan yükselen su sesini duyduğumda nerede olduğu konusunda aydınlanmıştım. Adımlarım mutfığa ilerledi. Ocağa çay suyu koymuştu ve su şu an kaynıyordu. Lakin demlememişti. Boş verip banyoya girdiğine emindim. Rahatlığı çok başka bir boyuttu.

Tam demliğe uzanacakken aniden ayaklarım yerden kesilmiş, kendimi sıcak bir kucakta bulmuştum. Minik bir çığlık kaçtı dudaklarımdan. Bunu beklemiyordum. Şaşkın bakışlarımın hedefi yüzüydü. Banyo yaptığını düşünmüştüm ama hâlâ saçları kuru, teni sıcaktı.

“Sen dur,” dedi ciddiyetle. “Ben yapacağım.”

Şaşkınlığım sürüyordu. “Neyi?” dedim.

“Çayı,” derken kucağında benimle banyoya ilerledi.

Arkamızda kalan çaya baktım. Hâlâ kaynıyordu. “Ec, yapsana o zaman,” dedim. “Su kaynıyor.”

“Ben yapacağım, demedim mi? Bırak, kaynasın.”

Oldukça boş vermişti. İnanılmaz biriydi. Banyoya girdiğimizde ona şaşkınlığı erteledim. Aydınlandı banyo. Dün inceleme fırsatı bulamamıştım ama büyük bir banyoydu. Sadece kapı yanındaki çamaşır makinesinin üzerine ıslak tişörtünü atıp geri çıkmıştım. Karşımızda ayna ve lavabo vardı. Su sesi geliyordu ama lavabo kapalıydı. Sesin nereden geldiğini kısa bir an için düşünmeyi bıraktım. Bakışlarım aynadaki aksimizdeydi. Kollarının arasında minyatür gibiydim ama gördüğüm tek şey kayıp iki yapboz parçasının birbirine denk düşmesiydi. Burada her şey yerli yerindeydi. Saçlarım dağınık, ifadem aydınlıktı.

Kapıyı kapadığında, arkasında kalan büyük banyoya karşılaştım. Bu-
raya da dün dikkat etme fırsatım olmamıştı. Duvarı boydan boya kaplayan duş kabinin içinde geniş bir jakuzi vardı. Kapının arkasında kalan kısımda ise minik bir havlu dolabı. Sıcak su jakuziye doluyor, fokurduyor, çıkan buhar camlara değiyor ve bulanıklaştırıyordu. Köşeye yerleştirilmiş çeşit çeşit şampuanlar ise işin en can alıcı kısmıydı.

Tek kaşım istemsizce havalandı. “Âdem abi gerçek bir zengin,” dedim.

“Aynı düşüncedeyim,” diyerek onayladı.

Yaklaştı ve bedenimi sıcak suya bıraktı. İrkilmedim, üşümedim. Aksine bedenim sıcaklıkla hızla gevşedi. Kasıklarım ve belim sıcak suyun etkisiyle birkaç saniye için rahatladı. Üzerimdeki tişörtü kavrayıp, çıkardığında kollarımı yukarı kaldırarak yardımcı olmuştum ama bir yerden sonra fazla geliyordu bu ilgi. Göğüslerime kadar suyun altında kalan çıplaklığımda gezinen gözlerinden ilkel benliğim çekindi ama kaçmadım.

“Ben yaparım,” diye bir mırıltı döküldü dudaklarımdan.

Umursamadı. Odadan omzuna atarak çıkışı eşofmanını giymişti ama üzeri hâlâ çıplaktı. Gözümü alıyordu. Jakuzinin önünde eğilip göz hizama geldi. Çok saçma ve klişeydi ama içimdeki çocuğa elini uzatmaya devam ediyordu. Ahuzar’ın göz hizasına kimse gelmezdi. Büyüklere bakmak için hep başını geriye atması gerekirdi. Bundandı bütün dikbaşlılığı. *Bilmezlerdi.*

Şehvetle yanan bakışlarındaki sevgi parçalarını görmemek imkânsızdı. Bir eli suyun içine sızdı ve yine belime uzandı. Suyun içinden okşadı bu defa sırtımdaki ölümleri. Yine ağlamak istiyordum. Bu o kadar saçmaydı ki izah edemezdim.

Bacaklarımı karnıma çekip yanağımı dizlerime yasladım. İçli içli bakum yüzüne. “İyiyim, diyorum. Neden inanmıyorsun?” dedim.

“Uyurken belim, deyip durdun.” Bakışlarında minik bir mahcubiyet vardı. “Dur demezsene durmam, demiştin, Ahu. Demeliydin.”

Gülümseyişim büyüdü. “Bunu hiçbir zaman diyeceğimi sanmıyorum, Timur,” dedim.

Çapkın gülüşü dudağının sol köşesine kuruldu. Avuçlarında şefkatini sunmaya devam etti. “Zerre yardımcı olmuyorsun,” dedi. “Farkında mısın?”

Tebessümüm büyüdü. O okşamaya devam ederken gözlerinden koparabildiğim kadar hayat kopardım. Kaybetmeye korkacağım tek gerçeklik bu andı. Heybetliydi ama öyle nahif seviyordu ki ben dahi inanamıyordum. Bana sunduğu bu hissi başkasına sunmuş muydu hiç? Bu zamana kadar bunu asla düşünmemiştim ama o an bu düşünce bıçak gibi zihnime battı. İkimiz de bir şeylerin acemisi gibiydik oysa. Birbirimize bakarak öğreniyorduk ama yine de hain bir düşünceydi.

Benim ona baktığım kadar büyük bir dikkatle beni izliyordu. Elleri durmadı. Aşk derime işlemeye devam etti. O an dövmemden kurtulmak istedim. Elleri her acıyı sildiği gibi onu da silemez miydi?

“Dövmeyi sildireceğim,” diye mırıldanırken ıslak elim yüzüne uzandı. Alnına düşen minik tutamda gezindi parmaklarım. Bir zamanlar bordo ojesiz dışarı çıkmadığım parmaklarım artık tamamen kendi gibiydi.

“Asla,” dedi hemen. Belimdeki elinin sırtıma doğru ilerlediğini hissettirdi. Dövmeye zarar gelecek gibi elini atın üzerine yasladı. Gözbebekleri titredi. “Sakın, Ahu. Asla.”

Yutkunuşum ağırdı. Parmaklarım şakaklarına ilerledi. “Fazla ağır, Timur,” dedim.

“Bana bırak,” dedi anında. “Bana yaslanmaya devam et. Taşırım.”

Yanağında gezindim. “Nereye kadar?” diye sordum.

“Son nefesime kadar,” derken sesinde hiçbir tereddüt yoktu. Avuçlarını dövmeye daha da bastırdı. “Bu savaşın sana dair hiçbir şeyi silmesine izin vermem.”

Buruktu gülüşüm. Biliyordum, vermezdi. Amacı korumak değil, yaşat-
maktı. Ama savaş bendim. Düşünmek istemiyordum ama dövme artık öyle
girdi ki belimdeki ağrı platinden çok onun varlığı yüzündendi.

Dudağındaydı parmaklarım. "Biliyorum," dedim usulca. "Vermezsin."
Parmaklarım çenesindeki çukura değdiğinde derin bir nefes verdim. "Ya-
nma gel." Ellerimi çenesinden çekip jakuzinin sol köşesine ilerledim. Sıcak
su ve elleri bedenimdeki ağrıları fazlasıyla yok etmişti. Bir kaşı havalandı.
Güldüm. "Gel, Timur." Diğer kaşı da havalandı. "Yeterince geniş, merak
etme. Hem bir şekilde sığacağımıza eminim."

Canımı yaktığını düşündüğü için tereddüt ediyordu. "*Hiç yardımcısı ol-
mıyorsun*, demiş miydim?" dedi.

Kahkaham dudaklarımdan yüksek bir sesle döküldü. Jakuzinin köşe-
sindeki büyük düz alanda yan yana yerleştirilmiş sayısız şampuan ve duş
jeli vardı. Uzanırken, "*Aklım kaynayan çay suyunda*, diyorsan sen bilirsin,
küpü demle," dedim ama temennim bunu yapmamasıydı. Bazen iradesi
çok kadar sarsılmaz oluyordu.

Yapmadı. Üzerindeki eşofmanı ve çamaşırı tek hamlede çıkardı. "Ak-
la sokayım," dedi en nezih şekilde. "Akıl mı bırakun, Ahu?"

Erkekliğine odaklandım. Şu an dahi pek de sakin olduğu söylenemezdi.
Dün gece bazı şeylerin acemiliği içindeydim. Kelimelere dökeceğimden
bana ötesiydi ama artık onu tanıyordum. *Canını yakıyorum* algısından kur-
ulmadığı sürece bana yaklaşma konusunda kendini dizginleyecekti. Yıl-
larca sevmekten dahi kaçınan bir adamdı. Zihninde kurduğu duvarların
dışına bazen o bile çıkamıyordu. Buna izin veremezdim. Bu saatten sonra
bana. Ateşe değdiyse hakkını verecekti.

Şanslıydık ki jakuzi büyüktü ama onun için yine küçüktü. Sığırdı ama tam
bırışma kurulup bacağımdan sıkıca kavradı ve kendine çekti. Gülüşüm bu
defa cilveliydi. Elimdeki şampuan jakuzinin içine savruldu. Bacaklarının
arasına aldığı bedenim yine bir yapboz parçası gibi yerine kuruldu. Bu defa
hikimiyeti ona bırakmadan bürün cesaretimle dikleştim. Bedenimden sü-
zülen su damlacıklarına sihirli bir deniz kızıymışım gibi bakıyordu. Bacak-
larımı iki yanına açıp yeniden kucağına kurulduğumda erkekliğinin suyun
içinden karnıma değdiğini hissedebiliyordum.

"Benim için yaptığın onca şey..." diye mırıldandım dudaklarına doğru.
Bir kolumu ağır ağır omzuna atarken diğeriyle çenesini okşadım. Hipnoz
olmuş gibi izliyordu. Gözbebeklerinde parlayan alev kahvelere karışıyordu.
"Fedakarlık..." dediğimde dudaklarım yanağına değdi. "Aşkın..." derken ise

çenesine minik bir öpücük bıraktım. “Yaktığın ateş ve başlattığın savaş...” Dudağına değdi dudaklarım. “Minnettarım.” Minik bir öpücük daha. “Her şeyine. Her haline minnettarım, Timur.”

Yine öyle bir baktı ki göğsüm sızladı. Kucağında kıvranıp sertliğine daha da yaslandım. Göğüslerim bedeninin sıcaklığıyla kavrulurken gözlerimden kopmadı, kopamadı. Ellerini kalçalarımın ve belimde hissettim. Dudakları minik öpücüklerime izin vermedi. Daha büyük bir şekilde karşılığını verdi. Dilinin ucunda sessiz bir kelime vardı. Kalbime battı.

Asıl minnettar olan benim, Ahu.

Öpüşmemiz minik buselerden hırçın denizlere dönüşmeye başlamıştı. Dil darbeleri ve teni etrafımızdaki sudan daha da sıcaktı. Öpüştük. Kana kana, saatlerce birbirimize doymamış gibi büyük bir açlıkla öpüştük. Nefes almak adına gerilediğimizde onun elleri hâlâ kalçalarımın, benim ellerim ise omuzlarındaydı. Durmadım. Ağır ağır göğüslerine ve karın kaslarına ilerledim. Asker künyesi suyun içinden parlıyordu. Canıma kastı vardı.

Dudaklarına minik bir öpücük daha bırakırken zorla toparladığım nefesimi dudaklarına yasladım. Ellerim omuzlarında ve sert göğüslerinde gezindi. Büyülenmiş gibi gözlerime bakarken bir kere daha soludum dudaklarına. Hiçbir şeyi karşılık bekleyerek yapmadığını biliyordum ama sevdası öyle yoğundu ki altında kaldığımı hissediyordum. Ona sunabileceğim tek şey kalbimdi.

Ne dudaklarımı dudaklarından çektim ne de gözlerimi gözlerinden. Kalçalarımın eli sıkılaştı. Çünkü ellerim ağır ağır karnına, oradan ise erkekliğine ulaşmıştı. Güçlü bir hipnozun etkisindeymiş gibi bakışlarımdan kopmadı. Parmaklarımı suyun altından erkekliğine sarıp okşamaya başladığımda ise minik, kesik soluğu vurdu dudaklarıma.

“Ahu...”

İsmim dudaklarından ateş gibi dökülmüştü. Bütün ağırlıklardan arındım. Yüksek bir zirveye tırmandım. Ağaçlar, su, rüzgâr ve güneş etrafımdayken burada her şey bize aitti. Parmaklarım bu defa acemi ve ürkek değildi. Sertliği öyle yoğundu ki kasıklarımın sızladığını hissettim.

“Sana dair hiçbir şey, Timur...” dedim dudaklarına doğru. Varlığını karnıma yaslayıp okşamaya devam ettim. Boynunda kalm bir damar belirdi. “Beni incitmez. Kendinden sakın korkma. Hele de sözkonusu bensem.”

Gözlerinden şehvetle yanan bir pırıltı geçti. Parmaklarım suyun altında dans eder gibi gezindi varlığında. İfademden bir parça ateş aldı ve yangını körükledi. Etrafımızdaki su dahi bazı şeyleri durdurmaya yetmedi. Elini

saçlarımı daldırıp kendine çekti ve aradaki minik mesafeyi yeniden kapattı. Nefesi dudaklarıma çarptı. İlkel bir vahşilikle baktı gözbebeklerime. Şehveti geri dönmüştü. Dün gecedен sonra onu daha da iyi tanımıştım. Bu anlarda bakışlarına ayrı bir ton geliyor, ifadesinde ve kızaran yanaklarında engel olamayacağı kırmızılıklar beliriyordu.

“Sen böyle kor alevken...” dedi. “Korkmak mümkün mü sence?”

Öpmedi. Parmaklarım erkekliğini ovuşturdukça yanakları kızarıyor, varlığı daha da belirginleşiyordu. Dişlerini alt dudağıma geçirdiğinde inlememek kaçınılmazdı. Dudaklarıma hoyrat davransa da asla acıtmadı. Parmak uçlarını saç diplerime yaslayıp arada hiçbir mesafeye tahammül edemediğini en net şekilde belli etti.

“Bana sınır koymazsan...” dedi. “Bende sınırın zerresini bulamazsın. Ve canını yaktığımı anlarsam yedi sülalemi sikerim!”

Nefesine yaslı dudaklarımda yarım bir gülüş belirdi. Sertliğini okşamaya devam ettim. “Her şeyinle, Timur,” dedim. “Bir seni, her şeyinle...”

Dudaklarıma gelen darbeler bu defa daha güçlüydü. Sadece öpüşme demezdi buna. Dün gece patlayan her şey şimdi küle dönüşüyor gibiydi. Nefesi midemdeki ateşin fitilini ateşledi. Göğsüm sıkıştı. Kasıklarına ve karnıma yaslı varlığına kıvrak bir hamleyle sürtündüm. Dudaklarına doğru ilerlerken onu her şeyiyle yine istiyordum. Kokusu ve kolları aklımı başımdan almak için yeterliydi. Korunma fikri düştü o an aklıma ama saniyelik bir andı.

Sonra düşünürüz, dedim o misali. Yaşanacak olan yaşandı zaten. Sonra düşünürüz.

Gerisini düşünmeme fırsat kalmadı. Dudaklarımdan şiddetli bir solukla ayrıldı. Saçlarımdaki tokayı çekip aldı. Tek hamlede omuzlarıma ve sırtıma dökülen saçlarımdaki uçları ıslanarak tenime yaslandı. Çenemi kavrayıp dikleştirirken kesik kesik soluyor, aklımı başımdan almaya ant içmiş gibi bir ilgiyle bakıyordu. Gözlerim istemsizce kapandı. O an dünyada sanki bir tek ben vardım. Her şey benim etrafımda dönüyor, bir tek beni görüyordu.

“Adımı söyle,” diyen nefesi boynuma vurdu. “Art arda, sadece benim adımı söyle, Ahu.”

Yarayı ağır ağır öptü. Gerdanıma ilerledi dudakları, daha sonra ise göğüslerime. Göğüs ucuma değen dudaklarıyla irkilip gözlerimi araladım. Kasıklarım ağırlaşıyor ve onun için sızlıyordu. Suyun içinde, erkekliğindeki ellerim istemsizce boynuna ilerledi. Avuçlarımı yanaklarına yaslayıp gözlerine bakmayı denedim.

“Timur,” diyen fısıltım gizli bir sihir mırıldanır gibiydi. Kulağına yasladım dudaklarımı. “Eğer adını seveceksen bir ömür aynı ismi mırıldanırım.” Kalçalarımı hafif yukarı kaldırıp erkekliğine daha da sürtündüm. Beynimde bir nokta sızladı.

Omuz kasları gerindi. “Bütün idrakimi sikip attın, Ahu!” derken belimden kavradı ve jakuzinin şampuanların olduğu düz kısmına ilerledi. Su heybetiyle yüksek bir dalga oluşturup dışarı taşıtı. Artık her şey sınısıklamdı. *Her anlamda.* Sırtım jakuzinin bir köşesine denk geldiğinde dudaklarını hoyratça dudaklarıma yasladı. Ensesindeki ıslak saç tutamlarına daldı ellerim. Banyoyu kesik nefeslerimiz ve sudan yükselen sıcak buhar sarmalamışken kalbim göğüs kafesime şiddetle vurdu.

Dudaklarımdan kopan nefesi önce boynumdaki yaraya koştu. Sonra ise gerdanıma. Değdiği her yere adını kazıdı. Göğüs kafesim gelecek olanın heyecanı ile yanıp, tutuşurken, kollarımın altından kavrayıp tek hamlede, asla zorlanmadan kaldırdı ama bunu yaparken dişlerini ve dudaklarını sol göğsüme geçirmişti.

“Timur!” diye yükseldim. Acı yoktu ama yine beklenmedikti.

Gözlerimin içine bakarak şiddetli bir sesli öpücükle uzaklaştı göğsümden ama bıraktığı etki inanılmazdı. Dişleri tomurcukların canına okuyordu. “Timur!” diye soludum yine.

Elleri sırtımda ve belimde hızla gezinip kalçalarıma ulaştı. Hoyratça avuçlayıp kalçalarımdan kaldırdı ve sudan çıkarıp arkamdaki düz alana oturttu. Artık suyun içinde kalan oydu. Benim sadece ayaklarım ve bacaklarımın bir kısmı jakuzinin içindeydi ama bedenimdeki su damlaları, ter ve ıslak kadınlığımla karışmış durumdaydı.

Büyük bir su dalgası daha bu hamleyle jakuziden dışarı taşıtı ama keyifle fokurdayan su yerine yenilerini ekliyordu. Ya buharlar çok arttı ya da benim zihnim yine bulanıyordu. Bacaklarımı kavrayıp, iki yanına açarak yaklaştı. Güçlü elleri önce bacaklarımda, daha sonra baldırlarımda ve kalçalarımda ağır ağır gezinip en son belime ulaştı.

Arsız bir gülüşle baktım gözlerine. Bacaklarımı daha da genişletip, sırtımı dikleştirerek kıvrandım. Gelecek olanı biliyor ve bundan anlamsızca hoşlanıyordum. Kendime dair yeni keşfettiğim bir detaydı. Zaten o varken kendime dair öğrendiğim her şey yeniydi. Kollarımı geri atıp, sırtımı rahat bir konuma getirirken elime şampuanlar gelmişti. Şu an hiçbir şeye tahammülüm yoktu. Hepsini tek hamlede suyun içinde iteledim. Sinirleniyordum.

Yarım bir gülüşle karşılık verdi bu öfkeme. Canıma okuyacak bir bakışla dudaklarını iç bacağıma yaslayıp yine bacağımın içindeki yarımdan öptü. Yaklaşıyordu nefesi. Başım kısa bir an için geri düştü. Kasıklarım şimdiden ona hazırды. Tenimdeki su damlalarının üzerinde gezinen dili ağır ağır kadınlığıma bulduğunda inledim. Başımı hızla aşağı yukarı sallayarak gözlerimi araladım ve kısık bir ifadeyle yüzüne bakabildim. Başım dönmeye başlamıştı.

Yine.

Etkisi her zaman bu olacak gibiydi. Sadece nefesiydi vuran ama inleyerek kıvrandım. Bir bacağımı istemsizce omzuna atıp daha da geri yasladım bedenimi. Kollarım bana ihanet etmemeli, destek vermeliydi. Şu anlık her şey yerli yerindeydi.

“Bunu mu istiyorsun?” dedi kadınlığıma bir öpücük bırakırken.

Arsızca başımı aşağı yukarı salladım. “Her şeyini,” diyecek oldum ama aniden sıcaklığıma değen nefesi, dili ve dudaklarıyla minik bir çığlık atarak dikleştirdim. Bir elimi saçlarına daldırdım. “Timur!”

Bu durumun şiddeti yüzünden bir gün kalpten gidebilirdim. Lezzetli bir şeylerle haşır neşir oluyormuş gibi bir ses çıkararak Timur olduğunu onayladı. Hassas noktaya değen dişleriyle nefesim kesildi. İçine çektiğinde ise zorla nefesimi toparladım. Gözümün önünde uçuşan noktaların sayısı artıyordu. Bir elinin göğsüme uzanıp sıkıtiğini hissettim. Her şekilde dar-madağın ediyordu. Dün yaşanan her şey fitilin ucuydu sanki. Asıl yangın şimdi başlıyordu.

Ve yaktı.

Bir kere daha içine çektiğinde kasıklarımı zorlayan şeyin canıma okuyan bir hırsıyla dışarı çıkmak için zorlandığını hissettim ama bu defa buna izin vermeden uzaklaştı. Ben dokunuşlarıyla nefes nefese kalmışken, iki parmağını diliyle ıslatıp kadınlığıma sürttü. Yetmedi. Parmaklarını yeniden dudaklarına ilerletip, benden aldığı tadı gözümün içine bakarak dilinde gezdirdi. Aldığı tatla dili dudağında gezinirken bakışları tahrik olmama yetti.

“Tadını bir bilsen,” dedi şiir gibi sesi. Bir öpücük daha bıraktı sızlayan kadınlığıma. Omzundaki bacağımı okşadı bir eli ama kısa bir andı.

Aniden dikleştirdi. Bütün heybeti ve çıplaklığıyla yükseldi sudan. Büyük bir su dalgası daha dışarı taşıtı. Salonu su basmaması mucizeydi. Bedeninden akan su damlalarıyla üzerime eğildiğinde gerilemek zorunda kalmıştım. Geniş bir düzlüktü ama sadece bedenimin üstüne yeterdi. Düşür

gibi olduğumda yanımda kalan cama uzandı elim. Duvar diğer yanımda ve biraz uzağımdaydı. Destek alacağım tek şey buhara bulanmış camdı.

Eliyle belimi destekleyerek düzlüğe yatırdı. Bacaklarımı uzatacağım hiçbir alan kalmayınca beline dolamaya karar verdim. Hızlı ve o an alınacak en makul karardı. Sert erkekliği kadınlığıma çarptığında dişlerimi dudağıma geçirerek inledim.

Her şey fazlasıyla kontrolünden çıkmış gibiydi. Erkekliğini kavrayıp birkaç kere cayır cayır yanan kadınlığıma vurdu. Yıkıcı bir darbeydi. İki büklüm oldum. Onaylayan mırıltılarıma engel olamadım. Parmak uçları hırsla aynı noktayı okşadığında gözlerim kararıyordu. Can yakmak mı? Canıma okuyordu.

Saçımdan birkaç dakika önce çözdüğü tokenın hâlâ elinde olduğunu o an fark ettim. Varlığını ıslaklığımın ucunda hissettiğimde bakışlarımı gözlerinden koparmadım. Hafifçe iteledi. Nefesim kesildi. Üzerime eğilirken kısa bir an için gövdesi altında ezildim. “Hâlâ her şeyiyle mi Ahu?” dedi.

Gözlerinden kaçmadım. Bir elim omuzlarını okşarken diğeri yanağında, kirli sakallarında gezindi. Dünden daha fazlasını sunacaksa asla tereddüt etmemeliydi. “Her şeyiyle,” diye soludum. “Her şeyinle.”

Kızaran yanakları içindeki ateş için yeterliydi. Gece boyu beni tarumar eden darbeleri de sertti ama aniden içimi doldurunca anladım ki kendini fazlasıyla tutmuştu. Birkaç saniye için nefesimi toparlamakta zorlandım. Acıdan değil, zevkten. Omuzlarında ve yüzünde gezinen ellerimi ne olduğumu anlamadan kavradı ve başımın üzerine kaldırdı. Birkaç dakika önce saçımdan açtığı siyah tokayı iki bileğime de sarmalamış, bileklerimi tek avcuyla yere bastırmıştı. Ve tüm bunları yaparken hâlâ her şeyiyle içimdeydi.

“Son kez uyarıyorum,” dedi dudaklarına doğru.

“Gerçekten bazen çok konuşuyorsun, Timur!” diye çıktım. Sinirleniyordum. Sırası mıydı? “Ne yapacaksan ya-”

Aniden hafifçe dikleşti. Bir eli hâlâ ellerimi başımın üzerinde tutarken diğer eli belimi kavradı ve içimdeki varlığı sertçe gerileyip yeniden yuvasına kuruldu. Yeterli bir cevaptı. Kelimelerimin gerisi gelmedi. Gece sürekli yavaşlamış ve tüm gücünü kullanmamak için kendini sıkıyordu. Farkındaydım. Ama bu defa darbeleri sert, gidiş gelişleri bir hayli hızlıydı. Öyle ki bir yerden sonra, “Timur!” diye çığlık atmam kaçınılmazdı.

Beynim uyuşmuş, göğüs kafesim soluk alıp verişlerimden tarumar olmuş bir haldeydi ama durmadı. Dişlerini dudağına geçirip darbelerini ve hızını artırdı. Elleri belimden kalçalarımın ilerledi. Hoyratça sıktı kalçamı.

Nefesim boğazımda asılı kaldı. Daha da dikleşirken ellerimi bıraktı, tokayı çözdü. Belindeki bacaklarımı okşayıp yeniden üzerime eğildi. İçimdeki varlığını birkaç saniye için ne ilerletti ne de geriletti. Öylece kaldı. Kasıklarımından çıkmak için sızlayan şeye tek bir darbe daha yetecekti ama bunu anlamış gibi onu bana vermedi.

Ellerim yeniden yanağına ulaştı. Gözlerimde acı arıyordu. Bulamadı. Kendisinden başka bir şey bulamazdı. Devam etmesi için dudaklarımı dudaklarına yasladım. Onaylayan, tahrik olmuş mırıltılar döküldü dudaklarımdan.

Bu onun için yeterli bir cevaptı. Yeniden geriledi ve en sert şekilde ilerledi ama gözlerini bir saniye olsun yüzümden çekmiyordu. Üzerimdeyken hareket alanı kısıtlandığı için dikleşse de uzaklaşmamıştı sıcaklığımdan. Belimi iki eliyle kavradı ve keskin kahvelerdeki arsız tutkuyla her şeyi hızlandırdı.

Darbelerin hızını ve sertliğini bir yerden sonra hissetmem zordu. Art arda, art arda... Bakışları beni nasıl yerle bir ettiğini izlemekten zevk alıyordu. Bir saniye bile gözlerimden kopmadı. En sert darbe geldiğinde gözlerimi kapatıp bedenimde ve zihnimde beliren gökkuşağına odaklandım. Sırtım yay gibi gerildi. Sertliğini her şeyiyle sıcaklığıma yaslamıştı. İkimiz de aynı anda titredik. Benim bacaklarım, onun ise çenesi. Kasıklarımından boşalan ılıklığın onun ılıklığıyla karıştığını hissettim.

Evren birkaç saniye için durmayı bıraktı. Dün kendini ne kadar tuttuğu şu an netti. Tekte yapacağı şeyi parçalara bölmesi işime gelirdi ama bu inanılmazdı. Göğsüm körük gibi yanıp sönüyor, kasıklarım sızlıyordu. Onun da benden farkı yoktu. Kollarını iki yanıma yaslayıp üzerime eğildi. Künyesi çeneme çarptı. Gözlerinde kaybolmak en keyifli keşif olacaktı. Alnını alnıma yaslayıp nefesini toparlamayı denedi ama ikimiz de bunu yapmakta zorlanıyorduk.

Dışarıdan bir yanık kokusu geliyordu. Belki de benden geliyordu. Ayırmak zordu. Kollarımı boynuna doladım. Alnını alnımdan çekmedi. Dudaklarıma minik bir buse bıraktı. Küçüktü ama bunun da etkisi inanılmazdı.

“Yanık kokusu geliyor,” dedim ama nefesim kesik kesikti.

“Benden geliyor,” dedi anında.

Güldüm. “Belki de benden geliyordur.” Lakin o an aydınlandım. “Çay suyunu unuttuk. Farkında mısın?”

“Sence farkında gibi miyim?”

“Demlik yanıyor olabilir mi?”

“Hayır, sayende görüm başım ayrı yanıyor.”

“Timur, düzgün konuş,” diyerek omzuna vuracak oldum ama etkisiz bir darbeydi. Kendini suya geri bıraktığını gördüm ama bunu yaparken, beni de kolları arasına alıp sıcak suya çekmişti. Sonsuza kadar bu jakuzide sevişebilir miydik? Bel ağrısı namına hiçbir şey yoktu. Gerileyip sırtını jakuzinin diğer köşesine yasladı ve beni gövdesine çekti.

“İnan, hissettirdiğini daha edebi bir şekilde anlatacak kelimem yok, Ahu. Olan bu.”

Omzuna başımı yaslayıp büyük gövdesine sokuldum. Yansa bile su gibi dingin halini kaybetmemesi inanılmazdı. Yeniden bedenimi sarmalayan sıcak su ve kolları ise her şeyin ötesindeydi. “Sadece sus ve gözlerime bak o zaman,” derken ıslak parmaklarım çenesine değdi.

Gözlerimden kopmadı. Sıkıca sarmaladı. “Başka bir şey görmüyorum zaten,” dedi.

O nefesini biraz da olsa toparlamıştı ama ben hâlâ darmadağınaktım. Göğsüm inip kalkıyor, sesim suyun yüzeyini dalgalandırıyor. Birkaç saniye hiçbir şey söylemeden gözlerimde oyalandı. Söylediğinin hakkını veriyordu. Göğsüm yaşattığı heyecanın etkisiyle sönüp, yeniden yanarken bu sefer de bakışıyla ağrıdı. Alıştırıyordu. Bir an dahi böyle bakmazsa ayağa kalkamazdım.

Dudaklarını önce yanağımdaki çillere, daha sonra alnıma yaslarırken kolları daha da sıkılaştı. Elimi kavrayıp göğsüne, tam kalbinin üzerine bıraktı. Büyük avcunun altında benim parmaklarım kaybolup gitti. Deli gibi vuran kalbi değdi avuççıme. “Senin için,” diyen nefesi vurdu alnıma. “Hissediyor musun?” Hissetmemek mümkün değildi. Öyle hızlı ve sert çarpıyordu ki avuççıme, hızla akan bir saat gibiydi. Yeniden alnıma değdi dudakları. “Kendim için hiçbir zaman böyle atmadı. Atmaz da. Senden başkasına da böyle atmayacak. Atamaz.” Bir kere daha öptü alnımdan. “Getirdiğin her yaşam için asıl ben sana minnettarım, Ahu.”

Körpe yamaçlar ve derin uçurumlardan düşen hayatlar onlara uzatılan en ufak dala dahi büyük bir umuda sarılırdı. Ben yaşam için direnirken o ölüm için direniyordu. Tutunduğumuz tek şey ise birbirimizdik. Omzuna minik bir öpücük bırakıp yine sıcaklığına sokulmakla yetindim. Sevgi de buradaydı, seveda da aşk da tutku da. Dikenimi bağrına çekecek sine de buydu, ah ettikçe yaralarımı okşayacak olan da.

Birkaç dakika sonra, “Demlik gerçekten yanıyor olabilir mi?” diye mıldandım. Koku artıyordu.

Sakindi. “Olabilir,” dedi.

“Bakmamız gerekmez mi?”

“Bakarız.”

Başımı omzundan kaldırdım. Yine sülalesi bir hayli rahattı. Ben kalkmaya yeltendim ama bırakmadı. Erkekti neticede. *Tamam, ben yaparım, sen yapma* tripi yiyene kadar aklı başına gelmiyordu. “Dur, Ahu, dur,” diyerek ayaklandı. Köşedeki dolaptan havluya uzanışını, sırtını ve tüm bedenini zevkle izledim. Daha da yayıldım jakuziye. Az önce suyun içine fırlattığım şampuanları arandım.

“Yanmışsa kahvaltıyı sen hazırlarsın. Yanmadıysa ben,” diye bir öneri sundum.

Havluyu sadece alt kısmına sarıp ilerledi. Kapıdan çıkmadan önce yarım bir bakışla, göz ucuyla bakmıştı. Minik bir gülüş vardı dudaklarında. Her halükârda bu sabah kahvaltı işi ondaydı. Madem söz vermişti, yapmalıydı.

Sonuç olarak demlik yanmamıştı ama buna yaklaşmıştı. Yanık kokusu ise kulpundan gelmişti. İddiayı kazanan bendim. Kahvaltıyı o hazırlayacaktı. Bir şekilde bir şeyler yanmıştı. Havluya sarılı bir şekilde banyodan çıktığımda mutfaktaydı. Ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Üzerime bol, yeşil bir tişört geçirip salona geldiğimde ise gördüğüm şey mutfak masasının üzerindeki bir tabak doğranmış domates, salatalık, iki çay bardağı ve iki çatal oldu.

Nezih bir kahvaltıydı.

Güldüm bu eşsiz manzara karşısında.

“Nesi var? Kahvaltı işte,” dediğinde daha da güldüm.

Domates ve salatalıkla dağlarda günlerce gezdiğini anlattığı kısa arada sucuklu yumurta yapıp dolaptaki kahvaltılıklardan masaya bıraktım. Kendine dair anlattığı ilk askerlik anısıydı. Asla bölmedim.

“Arkadaşların?” dedim yumurta pişmek üzereyken. “Bir timde olduğunu söylemiştin. *Barut*. Onlar nasıl? Hep o timde miydin?”

Uslu bir çocuk gibi masaya gelmemi bekliyordu. “Murathan’la askeri liseden beri yan yanayız,” dedi. “Yeri bambaşkadır. Askerliğim boyunca çok timde çalıştım ama hangi timi istersin diye sorsan *Barut*, derdim.”

Ocağı kapatıp yumurtayı servis tabağına aldım. “Murathan komutanınızdı, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi hemen. “Ama benim dostumdur. İşte başkayızdır, dışarıda başka. Yeni evlendi. Karısı Gökçen ben göreve gelirken hamileydi.” Başını belli belirsiz iki yana salladığını gördüm. “Gökçen’le yan yana gelseniz ortalığın ebesini sickerdiniz. Buna o kadar eminim ki.”

Güldüm ama yine de hemen, “Timur!” diye uyarmayı ihmal etmedim. Yumurta tabağını aramıza bırakıp çaya ilerledim. “Onun da ben misali öfke sorunları mı var?”

“Hayır, zırdeli. Ama saygı duyduğum nadir kadınlardan biri. Murathan’ı yola getirmek kolay değildir. Sikilesi huyları var. Ama Gökçen...” Minik bir gülüş döküldü dudaklarından. “Gerçekten saygım sonsuz kendisine.”

Kendini açmıştı ama çevresini ilk defa bu denli açıyordu. Bozmamak için çok soru sormadan onun anlattıkları üzerinden ilerlemeye karar verdim. Zamanla, yüreğini okşadıkça her şeyini seriyordu önüme. İstedğim de tam olarak buydu. Yüreği ve içindeki her şey. Ona koyu, bana açık çay doldurup demliği ocağa bıraktım. Zeytin almak için yeniden dolaba yöneldim. Âdem abi mükemmel bir adamdı. Bunu sonsuza kadar söyleyebilirdim. Dolap ağzına kadar doluydu.

Ve en önemlisi kahvaltı yine bir şekilde bana kalmıştı. “Arkadaşından aşağı kalır yanın olduğunu düşünmüyorum.” Zeytinleri alıp yiyeceğimiz kadarını küçük bir tabağa çıkardım.

“Emin ol, Ahu, Murathan benden daha sık bir herif.”

Kahkaha atarak, “Arkadaşına olan sevgin göz yaşartıyor,” dedim.

“O başka,” dedi en net şekilde. “Zerre düşünmem, arkasında her savaşa, ner yıkıma girerim. Yeri de başka. Ama bu sık kafalı olduğunu değiştiriyor.”

Gülüşüm büyüdü. Tabağı diğer kahvaltılıkların arasına bırakıp, yine dolaba yönelecekken kolumdan yakaladı ve kendine çekti. Siyah bir eşofman geçirmişti üzerine yeniden. “Gel artık,” dedi sakince. “Bırak zeytini peyniri.”

Tek bir cümle yürek ısıtmaya yeterdi. “Adam o kadar şey almış,” dedim. “Çürüsün mü Timur?”

“Almasaydı. Bize mi sordu?” diyerek yine boş vermişliğini gösterdi. “Otur şöyle.”

Yanındaki sandalyeye oturttu. Kasıklarım ve karnım belli belirsiz ağrıyordu ama rahatsız edecek derecede değildi. Aksine su iyi gelmişti. Karşısına

bıraktığım çayımı ve tabağımı önüme aldı. Yanıma üç dilim ekmek bıraktı. Bütün kahvaltılıkları her sabah olduğu gibi yine benim önüme iteledi. Aknene olsa söverdi. Bir şekilde yokluğu aranıyordu.

“Aknene olsaydı şu an sana sövmüştü, biliyorsun, değil mi?”

“Fazlasıyla hâkimim bu konuya, emin ol.”

“Hâlâ yokluğumuza ses çıkarmadı. Bir ürkmüyor değilim.”

Tabağıma yumurtadan bıraktı. “Beni biraz tanıyorsa bugün bu kapıya gelmez,” dedi.

“Hep burada mı kalacağız artık?”

Kahveler gözlerime değdi. “Sen nereyi istersen,” dedi ağır ağır.

“Burası,” dedim bana bile yabancı gelen bir heyecanla. “Ama Aknene’ye de gidelim. Hatta gündüz oraya gidelim, akşam evimize gelelim. Yalnız kalmasın. Belki sabah kahvaltılarını orada yaparız hep, olmaz mı?”

Dudaklarındaki yumuşak ifadeye minik bir tebessüm eklendi. “Nenemi bu kadar sevdiğinden haberim yoktu,” dedi.

Benim de. Ama seviyordum bir şekilde. Sevilmeyecek gibi miydi hem? Kızıyor ama sarıp sarmalıyordu. Vuruyor ama sonra öpüyordu. Sövüyor ama yan gözle bakını doğduğuna pişman ediyordu. En büyük korkusunun torununun, onu ve burayı unutmaması olduğunu söylemişken nasıl onu torunundan koparabilirdim ki?

“Aile böyle bir şey değil mi?” dedim usulca.

Buruktu bakışı. “Bilmem, böyle bir şey mi?” dedi.

“Ben de bilmem.” Bakışının izi benim yüzümdeydi. “Yani bilmezdim. Artık biliyorum.” Kan kırmızı yüzük takılı elim, masanın üzerindeki elini kavradı. “Aslında çok basit bir şey. Sadece bu kadar. Yan yana durmak, sevmek ve elini bırakmamak.”

Yine gözlerimde oyalandı. Uzun uzun... Kahvelerden yüreğime toprak yağdı. Parmakları elinin üzerindeki elimi kavradı ve avuççıma derin bir öpücük bıraktı. Sessiz kelimeleri bu defa öyle yoğundu ki aralarından geçemedim. Tek bildiğim göğsünden benim göğsüme akan oluk oluk sevdaydı.

Yumurtadan bir parça alıp, daha yutmadan, “Timini anlatmaya devam etsene,” dedim.

Ekmeğin arasına yerleştirdiği domatesle salatalıkları yerken oldukça ciddiydi. “Normal bir tim işte.” Lokmasını yuttuğunda zeytine uzandı. “Murathan dediğim gibi komutanımız. Aybüke Başkan var, kadın gibi kadındır. Süleyman diye bir avel var, o da bizim bu Aybüke’ye üç yıldır âşık.

Kadının peşinde koştuktan götü aşındı.” Yüzü ekşidi. “Ben Aybüke olsam boğardım. İyi dayandı. Evlenirler yakında.”

Güldüm. “Bayağı iyi dayanmış gerçekten,” dedim. “Üç yıl...”

“Süleyman’ın iradesi alınandan öpülesi. Emin ol, kimse dayanamazdı. Hem Aybüke de seviyordu. En başından belliydi.”

“Nereden anladın?”

Çayından büyük bir yudum alıp, “Aybüke kızardı ama Süleyman yokken yanımızda kalmazdı,” dedi. “O varsa otururdu. Görevlerde Süleyman’a hedeflenen kurşunları hepimizden önce o sessizce yok ederdi.”

Etkilenmiş bir şekilde dudak büzdüm. Evleniyor olmaları sevindiriciydi. Ekmeğimden minik bir lokma alıp onu izlemeye koyuldum. Daha zevkliydi. “Başka?” dedim.

Yumurtadan iştahla yiyordu. “Barbaros var.” Dudağının bir köşesi kıvrıldı. “O da ayrı salak ama adam gibi adamdır. Zülfikar denen bir am rambosu var. Adam pezevenkliğe dünya markasıydı. Sonra durulmak zorunda kaldı. Timde bir Hasan abimiz var, onun kız kardeşi Duru’ya âşık oldu.” Bana döndü. Anlatmaktan zevk alıyor gibiydi. “Duru da böyle değişik bir kız. Her şeye karşı. *A* desen *B* der.”

Güldüm. “*Âşık oldular*, deme,” dedi.

“Oldular valla. Hasan abi Zülfikar’ın dişini kırdı. Sonra...” Bu defa sesli güldü. “Zülfikar göründen vuruldu.” Kahkahası şiddetlendi. “Hayatımda geçirdiğim en keyifli görevdi. Son ana kadar bununla eğleneceğim.”

Gülüşü bulaşıcıydı.

“Şaka mı? Hasan abi mi vurdu?”

Büyük bir ekmek ısırıldı. Onaylamayan bir mırıltı çıkarırken tabağıma üç dilim domates bıraktı. “Görevde Hasan abi vurulacaktı. Kurşun ona gitmesin diye Zülfikar önüne atladı. Büyük ihtimalle götüne geleceğini tahmin edemedi.” Bir daha güldü. Bu an fazlasıyla hoşuna gitmiş olmalıydı. “Alican var bir de. En küçüğümüz. Tatlı çocuktur Aliş. O da birine sevdalı nicedir. Emek var bir de.” Duraksadı. “Yani vardı. Şehit düştü.” Çayından aldığı yudum bu defa küçüktü. “Öyle işte. Bu kadarız.”

Sona doğru hüznün kaçmıştı sesine. Kayıpları dahi yok saymıyordu. “Vatan sağ olsun,” diyebilirdim. Başka diyecek söz yoktu. Savaş muhabirliği yaptığım yıllarda ne zaman şehit olsa askerlerin üzerine ağır bir sessizlik çökerdi. Fazla görmediğim için asker olduğunu sık sık unutuyordum. Oysa

her şeyiyle ben askerim diyordu. Kayıplarını dahi unutmuyor, güven aşılyordu.

Başını sallamakla yetindi.

Birkaç dakika sessiz kalabildim. Hüzne dalmasını istemiyordum. “Kulağa eğlenceli geliyorlar,” dedim. “Sevdim.”

“Tanısan daha çok seversin. Çok boş yaparlar ama hepsine gözüm kapalı güvenirim.” Minik bir ekmek parçasına çok sevdiğim yağdan sürüp bana uzattı. Sevgisinin ne denli kalbimi viraneye çevirdiğinden haberi yoktu.

Uzattığı ve tabağıma bıraktığı şeylerden minik lokmalar alarak yedim. O ise daha büyük lokmaları önüme bıraktı. Kendinden çok benim tabağıımı doldurarak boş kalmasına izin vermedi. Timini ve arkadaşlarını anlatmaya devam etti.

Mete denen bir çocuğun sürekli para yutmasından ve para aşkından, Barbaros denen adamın eski bordo Doblo’sunun olduğundan, Alican’ın Zehra denen bir kıza aşkından, Murathan’ın bebeğinin erkek olacağını hissettiğinden bahsetti. Bölmedim. Sadece kısa sorular sorarak inebildiğim kadar derine inmeyi denedim. İlk defa kendine dair bir şeyleri anlatırken ifadesinde ve sesinde hüznü bulamadım. Dostları onun hayatındaki tek aydınlık olmalıydı.

O anlattı, ben sadece onu dinledim. Bu kapının dışında bizi bekleyen bir ölüm yokmuş, ilk defa ikimiz de her şeyi ayaklarımızın ucuna bırakmış gibiydik. Muhabirlik günlerimi sordu. Uzun uzun anlattım. İstedığı gibi o askerdi, ben muhabir. İkimiz de o anlarda bedbaht hayatlarımızda mutluyduk. Ne o Tulpar’dı ne de ben Ahuzar. Bu kapının arkasında saf ruhlarmızdan ve birbirimizden ibarettik.

Kahvaltının sonuna doğru cama atılan bir taşla irkildim ama o tepkisiz bir şekilde çayını içmeye devam etti.

“Ne oluyor?” dedim panikle.

“Nenemdir. Boş ver,” derken hâlâ sakindi.

İnanılır gibi değildi. Bir taş daha geldi ama bu defa kapıya. Şaşırmaya devam ediyordum. *Seviyorum ama bari bugün sal be nine!* Hızla ayağa kalktım. Niyetim odaya gidip üzerime makul bir şeyler geçirmektir ama izin vermedi. Belimden kavrayıp geri çekti ve dizlerinin üzerine oturttu. Bu, paniğimi daha da artırmaktan öteye geçememişti.

“Dur, kadın kapıda!” diye yükselmeyi denedim ama sesimin bu paniğimden haberi yok gibiydi. Anlamsızca cilveli gelmişti kulağıma. Benim derdim neydi? Aknene’ye ilk defa hak verdim. Cilve dozunu azaltmalıydık.

“Gelmeseydi. Gider.”

Kınayıcı bir bakışla baktım yüzüne.

Aynı saniyelerde kapı bir darbe daha aldı ama kınayıcı bakışım dudaklarıma bıraktığı minik öpücükle sekteye uğradı. “Bir süre senden uzaklaşmaya niyetim yok,” dedi dudaklarıma doğru.

Cilve yeniden bedenimi esir aldı. Tebessümle sıcaklığına sokuldum. Nefesi boynuma doğru ilerliyordu ama kapı bir daha çaldı. Hatta bu defa tekmelendi. Boynuma sakladığı yüzünü geri çekmedi. Ellerim ensesindeki saçlarda gezinirken dışarıdan, “Ula, poh yiyenler!” diye bir isyan yükseldi.

Artık bok yiyen sadece Timur değildi. Çoğul eki gelmişti.

“Bence açmalıyız,” dedim. “Biraz tanıdıysam asla gitmez.”

Nefesi boynuma vurdu. Onaylar bir bıkkınlık içindeydi. Kollarının gevşediğini hissettiğimde ayağa kalktım ve minik adımlarla odaya ilerlemeye niyetlendim. Ellerinin çıplak kalçalarımda gezinip öyle geri düştüğünü gördüğümde arkamı dönüp cilveli bir gülüşle kınadım.

Dudaklarını dişledi ve çapkın bir gülüşle ayağa kalktı. Gövdesindeki kaslar benim için parlıyordu ama nene canına okurdu. Ayrıca sırtındaki izleri açıklayabileceğimizi sanmıyordum.

“Üzerine bir şey giy,” derken koşar adım odaya ilerledim. Kasıklarım sızlıyordu ama arkama bakmadım. Üzerine bir şey giyme gereksinimi duymadan kapıya doğru ilerlediğini duydum ama artık her şey için çok geçti. Yatak odasına girip hızla kapıyı kapadım. Şu an Aknene’yle yüz yüze gelemezdim.

“Günaydın!” dedi gür sesi. “Nasi? Aydurdunuz mi günü?”

“Gelmeseydin aydırmaya devam edebilirdik, nene.”

Arkamı dönüp kapıya ters ters baktım. Rahatlığı bazen fazlasıyla yoruyordu.

“Sıçarım senin o muncurlara! Saat kaç oldu, haberin var mı?” Yükselişi kaçınılmaz oldu. “Senin o üstün yine niye cıbil?”

Timur’un derin bir nefes verdiğini duydum. “Gerçekten bunu anlatmamı istiyor musun nene?” dedi. “Hazır mısın duyacaklarına?”

Sırtına ya da omzuna sağlam bir şamar yemiş olmalıydı. Sesi buraya kadar gelmişti. “Edepsuz! Ahlaksuz!” Bir şamar daha yedi. “Kalk, git, guslünü al.”

“Bunu demek için mi geldin buraya?” derken sesinde bu defa gerçek bir bıkkınlık vardı.

“Hayurdur? Ayrı eve çıktınız diye kapunuzu da mı açmayalım daha, Koçari? Abdestini al. Git cuma namazına. De hayde!”

Bir derin nefes sesi daha geldi. “Önce imam bir ezanı okuyup camiye çağırısın istersen. Sikimi taşığımı sallayarak nereye gidebilirim şu an? Ayrıca bugün pazartesi, nene. Cuma namazı hangi gün kılınır bilmiyorsan ne diye git, deyip duruyorsun? Bir sal artık! Tamam, cuma olsun, gideceğiz.” İlk defa gerçekten bıkmış gibiydi.

“Sus ula, boh yiyen! Sanki o kadan müsliman oldi bağa! Cuma değilse git, öğle namazını kıl. Özel davet mi bekliysin imamdan?” Duraksadıktan sonra devam etti. “Gelin nerede? Evden gidersen bana gelsin. Tek kalmasın burada. İçeride yemek var mı? Al şunu!” Poşet hışırtısı geldi. “Adamakıllı kahvaltunuzu yapın. Geline de söyle, ayağına çorap giysin. Yalınayak geziyor, sırtı daha çok ağrıyor. Burası daha soğuk olur, üşütmesin. Sen de o üstüne bir şey giy. Sırtından alıyorsun soğuğu.” Kısa bir an sessizlik çöktü. “Ula, bağa bak, Koçari,” dedi Akkadın aniden. “Kızın platinleri ağrırsa o önündekini kırar, eline veririm, ona göre.”

Timur’un, “Çok sağ ol, nene,” diyen homurtusunu duydum.

“De çabuk olun,” dedi nene. “Guslünü unutma!”

Timur’un sessizliği bıkkınlığının özetiydi. Aknene’nin sesi uzaklaştı. Birkaç saniye sonra kapı kapanmıştı. Kulağımı kapıya yasladım. Timur’un adım seslerinden başka bir şey yoktu. Kapıyı yavaşça açıp başımı dışarı uzattım. Mutfak tezgâhının önünde, sırtı bana dönüktü ama kapı gıcırtısını duydu.

“Gitti, gel,” dedi arkası bana dönükken.

Tezgâhın üzerine bıraktığı poşeti açtı. Yanına gidip, çenemi koluna yaslayarak getirdiği poşete baktım. Bahçesinden domates, salata, bir şişe süt, yumurta ve mısır ekmeği göndermişti. Bu kadına hiçbir zaman kıyamayacaktım. İmkânı yoktu. Derin bir tebessüm belirdi yüzümde.

“Gel de sevmeye,” diye mırıldandım. “Şunun tatlılığına bak.”

Onun dudaklarındaki minik tebessüm de benimle aynı fikirde olduğunu gösteriyordu. Kolunun altına alıp yanına çekti ama aynı saniyelerde

kolunu kalçalarımın altından geçirip, tek kolunun üzerinde sabitleyerek kucaklamış, ayaklarımı yerden kesmişti. Şikâyet etmedim. Asla etmezdim. Kollarımı boynuna dolayıp yanağımı başına yasladım.

“Timur,” dedim.

“Ahu,” dedi.

Gülüşüm büyüdü. “Bugün seninle gitmek istediğim bir yer var,” dedim.

Yatak odasına ilerliyorduk. Neresi olduğunu sormadı. “Önce gusül alıp camiye gitmem lazım,” dedi hemen. “Evden çıkana kadar bana görünme.”

Gülüşüm büyüdü. “Cuma namazına mı?” dedim.

Cık’layarak reddetti. “Şükür namazına,” dedi.

“O niyeymiş?”

“Karım için Yaradan’a teşekkür etmeliyim.”

Minik bir kahkaha daha attım. Öptüm, sarıldım. Sıcaklığında ve gövdesinde kayboldum. En tasasız uyandığım sabah olarak bunu da benliğime kazıdım.

“Ula, Zehiroğlu, ne olacak ha bu ekonomik kriz?”

Caminin önünde ayakkabılarını göz ucuyla arıyordu Timur. Birini buldu. Eline alıp kalabalık ayakkabı yığını içinden diğerini ayırmaya çalıştı. Sorulan soruya cevap vermedi. Öğle namazı sonrası bütün köylü cami çıkışına hücum ederken, o gerçekten on rekât şükür namazı kılmadan dışarı çıkmamıştı. Kalabalığın dağılacağını ummuştu ama herkes caminin önüne kümelenmiş, âdeta onu bekliyordu.

“Sen siktir et ekonomiyi, Rasim emice,” dedi yanındaki adama. “Benim ayakkabım nerede? Hâlâ mı camiden ayakkabı alıyorlar bu yolunu siktiğimin köyünde?”

“Tövbe, de, Timur uşağım. Namazdan çıktın,” dedi arkasından gelen imam. “Salavat getir, tövbe et.”

Göz devirirken sessizce salavat getirdi. *La havle* çekmeyi de ihmal etmedi. Neredeydi bu ayakkabı? Tabut gibi ayakkabıyı alıp ne yapacaklardı? Götlerine mi sokacaklardı? İçinden ettiği bu küfür için tövbe edemedi. Hak etmişlerdi.

“Ula buldum oni, buldum oni!” diyerek karşılarındaki yoldan onlara doğru gelen İlhami’ye kaldırdı bakışlarını. Timur’un ayakkabısını elinde sallıyordu. Yaklaşıp siyah spor ayakkabıyı Timur’un burnuna dayadı. “Buldum oni!” Sakince aldı Timur. Ne olduğunu sorma gereksinimi duymadı. Ama İlhami açıklamadan susacak gibi değildi. “Âdem abi sağa tepedeki büyük evlerden birini hediye etmiş ya, köyün gençleri de sağa oynamak için kaçurmuşlar ayakkabuni. Sözde yeni evin için senden para isteyeceklerdi. Ama dedum onlara ki Zehiroğlu dalağınızı siker.”

“Ula, uşağum, *tövbe*, de!” diye yükseldi imam yeniden.

Şaşkındı İlhami. “Ne dedum ki?” dedi. “Övdük Zehiroğlunu da!”

Köy âdetlerinden biriydi. Hatırlıyordu Timur. Yeni eşya alan ya da evlenen erkeklerin ayakkabısı camiden geçirilip karşılığında köyün gençlerine para vermesi istenirdi. Hâlâ bunu devam ettirmeleri Timur için beklenmedik ama bir o kadar da sıcak bir histi. Ama bu, ayakkabısı geri gelmeseydi gerçekten hepsinin dalağını sikeceği gerçeğini değiştirmezdi.

“Eyvallah,” dedi İlhami’ye. Omzuna dostça vurup ayakkabısını giydi. İlerlerken caminin önündeki güllere değdi bakışları. Kırmızıydılar. Kıp-kırmızı. Alıp bir tanesini eve, *evine*, ilk defa kendini ait olduğu yuvada bekleyen canına götürmek istedi. Dünyadaki bütün gülleri tek bir kadının ayaklarına dökse abartmış olur muydu?

Bokunu bile çıkarmış olursun, Timur, dedi derinlerden gelen bir ses.

Caminin önünde oturan birkaç amca, imam ve İlhami varken yapamadı. Duraksadı, almak istedi ama yapamadı. İlerlemek zorunda kaldı.

“Zehiroğlu,” dedi arkasından imam.

Durup döndü. Esmer, ince, uzun bir amcaydı imam. Küçüklüğünden beri bu köyün imamıydı. Gerçek adını öğrenme gereksinimi duymamıştı Timur. İmamdı işte. Ağır adımlarla yanına ilerledi. Gül artık aralarında kalmıştı. En büyük açan gülü koparıp Timur’un eline tutuşturdu. Bilirdi Timur’un sessizliğini. Tıpkı bütün köy gibi. Eskilerden biri olarak onun da boynu Timur’a eğikti.

“Kulun gönlü hayırla dolarsa akıbeti de hayır olur. Allah namazlarını akıbetin için hayırlı kılsın, evladım.”

Sessizce uzaklaştığında Timur elinde kırmızı gülle birkaç saniye için kıpırdamadan kaldı. Akıbeti ne olurdu, bilmiyordu. Bildiği tek şey artık *yuva* diyebileceği bir evin yoluydu. Adımları geriledi. Evin yolunu tuttu. *Evinin*. Zile bastığında kapıyı ona gülerek açacak, büyük bir aşkla kollarını boy-nuna saracak yuvasına ilerledi.

İlk defa bütün benliğiyle ait olduğu yere...

Kırmızı gülü deri ceketinin cebine incitmemeye çalışarak yerleştirmişti ama ceketin cebinde parmaklarına değen kâğıt parçasıyla adımları yeniden yavaşladı. Bu ilk defa dün tanıştığı annenin fotoğrafıydı. Evden çıkarken anlamsızca cebine sıkıştırmıştı. Bir sebebi yoktu. Tıpkı içinde hissettiği derin boşluğun neden dünden beri bu denli büyüdüğünü anlamadığı gibi. Avuçlarının içindeki kadının fotoğrafına bakarken bomboştur kalbi. Bu, derin bir mahcubiyetle ezilmesine neden oluyordu.

Anne sevilmez miydi?

O zaman bu boşluk neydi?

Seni yaşatmak için öldü, dedi babanın sesi derinlerden. Sen yaşıyorsun diye o öldü.

Annenin gözlerine takıldı bakışları. Solgun bir fotoğrafta bile parlıyordu güzelliği. Belki de ölürken ruhundan bir parça ölümü de Timur'a yadigar bırakmıştı. Göğsünde, fotoğrafa baktıkça büyüyen bir boşluk vardı. *Zirve kaçalım* sesi yankılandı zihninde ama bu defa kaçmadı.

Zirvesi, sığınağı, yuvası artık tek bir sineydi. Gülü bir cebine, fotoğrafı diğer cebine yerleştirdi. Yaşamı ve ölümü keskin bir çizgiyle ayırarak aralarına dikildi. Bir yanı hüznün bir yanı huzurken ağır adımlarla evinin yolunu tuttu.

Evinin, yuvasının, Ahu'sunun...

Mezarlıklar bedeni ölü, ruhu canlı yaşamlarla doludur, derdi babam. Unutulmanın ruhu da ölür. Ya benim ruhum da yok olursa? Bir hiç olup bitersem kim bilecek İlyas'ı?

Hasta yatağındayken kendi kendine konuştuğunu, bunları kimsenin duymadığını sanırdı ama ben anbean dinlerdim. Dikleşip elimi alnına yaslar, benimle aynı renk olan gözlerine dolu bakışlarla bakardım. Solgun çehresi her geçen gün elimden kayıp giderken izlemekten başka bir şey gelmezdi elimden.

"Buradayım, baba. Merak etme."

"Ahuzar..." derdi çatallı sesi. Dudakları titrerdi yüzüme bakarken. "Benim güzel kızım."

Ağlamamayı anneden, ağlamak istediğim anları saklamayı babamdan öğrenmiştim. Yüzümü omzuna yaslar, göğsünü okşardım.

“Buradayım, buradayım.”

İnlerdi sadece. Hastalık ve annenin ihaneti içten içe kalbini ve organlarını tüketirken konuşmaya hali yoktu. “Bana yüzünü dönme,” derdi. “Bana kızma.”

“Asla,” derdim sadece.

Anlamsız kelimeler fısıldardı. Elim göğsünü ovaladıkça uykuya dalardı ama dilinden dökülen kelime hep aynı olurdu.

Hülya...

Bir aşk, yaşattığı gibi yok edebiliyordu. Benim annem, babamı kan dökmekten öldürmüştü. İhanetle, yalanla, unutarak, arkasını dönerek.

Babamın gözü arkada kalmasın diye ona kırıldığımı, yakasına yapışıp *neden bizi de o kadın kadar sevmedin, onun için öldün de bizim için neden yaşamadın*, deme arzumu yutmuştum. Bedeni acıyla doluydu. Ruhuna bir sızi da ben bırakmak istememiştim. Timur’un da ruhunda bu yara iziyle yaşamasını istemiyordum.

Toprak bir yolda, el ele ilerliyorduk. Rize mezarlığının girişini görebiliyordum. Ben istemiştim buraya gelmek. İtiraz etmemişti. Etmezdi de. Ben olmasam dahi bazı günler gizlice buraya geldiğine, ablasının mezarının başında beklediğine emindim. En son geldiğimde onlarla tanışmamın yetersiz olduğunu düşünüyordum. Onlar kendini anlatmıştı, ben değil.

Ahu’yu da Ahuzar’ın da kim olduğunu bilmeliydiler.

Biz bir şekilde evlenmiştik. Öyle ya da böyle, bu adam benim kocamdı. Hayatı hayatım, acısı acımdı. Dün gece acısını unutsun diye gözlerimi bir saniye gözlerinden ayırmamıştım ama biliyordum, hâlâ annesinin fotoğrafının şaşkınlığındaydı. Sabah evden çıkarken fotoğrafı ceketinin cebine sıkıştırdığını görmüştüm. Yanından ayıramıyordu ama bakışlarında boşluk vardı. Ablasına bakarken gözbebekleri titriyordu ama annesinin fotoğrafına dünden beri boş bakışlarla bakıyordu.

Duvarlarını hemen yıkabilen bir adam değildi. Ellerinin kanlı olduğuna kendini dahi o kadar ikna etmişti ki defalarca avuçlarını öpmeme rağmen yine kendine inanamıyordu. Bugün elinden tutup onu bu mezarlığa getirişimin nedeni buydu.

Orada yatan canlara *canınız bana emanet*, demek için. Parmağımdaki yüzüğü onlara göstermek, gönüllerini almak ve kendimi tanıtmak için. Onlara bunu borçluydum. Onlara bir hayat borçluydum.

Mezarlığın sert sessizliği içinde ilerledik. İnce montumun kapüşonunu başıma kapatıp saçlarımı sakladım. Rize gün geçtikçe biraz daha soğuyordu. Her yer hâlâ yeşildi ama yüksek zirvelere düşen karlar şehre soğuk nefes üflüyordu. Adımlarım ezbere ilerliyordu. Her şeyi unutturdum ama onların mezarına giden yolu unutmamıştım. Üç mezarın karşısına dikildiğimizde elimi daha da sıkıldığını hissettim.

“Neden buraya gelmek istediğimi sormayacak mısınız?”

“Sormasam da anlatacaksın,” dedi.

Güldüm ister istemez. “Seni ablanla annenden istemeye geldim desem,” dedim.

Bakışları ağır ağır bana döndü. Bunu beklemiyordu. Kumrallığını belli etmeye başlayan gür saçlarına ve kirli sakallarına baktım. *Ruhlar ahir zamandan tanışır*, demişti Akkadın. Bence ruhum ruhunu sadece tanımiyordu. Biz tek bir kişiydik.

Tek kaşı havalandı. Sessiz kelimeleri artık daha netti. Bazen bakışından bile ne istediğini anlayabiliyordum.

Af buyur, Ahu?

Gülüşüm büyüdü. “Şaşırınca çok tatlı oluyorsun,” dedim. “Lütfen bunu daha sık yap.”

Yüzü ekşidi. “Tatlı mı?” dedi. “Mezarlıkta sövdürme beni.”

Gülerken, elini bırakıp mezarlara doğru ilerledim. O kadar yağmur yağıyordu ama bu üç mezar taşı asla çamurlu ya da lekeli kalmıyordu. İlk geldiğimde de böyle temizlerdi. Elim ilk Güldeste’nin mezar taşına gitti. Avcumu soğuk, yaş zemine yaslayıp gözlerimi kapadım. Ölüler, yaşayan kimsesiz ruhlardı. Mezarlıklar ise gözü yaşamda kalmış kayıp hayatlar. Eğer ruhları hâlâ buradaysa ve kaybolmuş bir şekilde geziniyorsa burada olduğumuzu görsünler istedim.

“Nana,” dedi zihnimdeki ses. “Çkimda komoxti nana...”

Tebessümüm derinleşti. Onlar hiçbir zaman kaybolmamıştı. Tam burada, ekildikleri toprakta yüreklerini yeşerterek Timur’u bekliyorlardı. Biliyordum. Ne zaman elimi babamın soğuk toprağının üzerinde gezdirsem aynı his belirirdi yüreğimde. Asıl ölüm unutulmakla başlardı. Hatırladığında kalbinde derin bir sızı bırakan insanları unutmak mümkün müydü?

Ablasının mezarı önünde, tam ayakucunda eğildi. Dikilerek beklemedi. Bakışlarını üzerimde hissettiğimde gözlerimi araladım. Pürdikkat bana, ne yaptığuma bakıyordu. Sorgulamıyor, sadece merak ediyordu.

“Onlara bir teşekkür borçluydum,” dedim sakince. “Karşılığını onlara seni yeniden getirerek vermek istedim. Hem tam anlamıyla tanışmadık. Ben onları tanıdım, onlar beni değil.”

Sorgulayan ifadesi gözlerime bakarken dağıldı. Mezarlara bakmadı, bakmadı. “Beni de tanıdıklarını sanmıyorum,” dedi.

Sesi normaldi. Her zamanki gibi hüzünlü ve huzurlu. “Onlardan kaçma artık, Timur,” dedim aniden. “Seni, en iyi onların tanıdığına eminim. İstedikleri tek şey daha iyi bir yaşam sürmen. Artık kendine acı çektiirme.”

Dingin bakışlarından yüreğime sayısız yıldız aktı. Elini uzatıp işaretparmağının tersiyle yanağımı okşadı. Minik bir sevgi kırıntısıydı ama bıraktığı iz devasaydı. Kısa bir an yüzümde oyalandı.

“Timur kim ki Ahu?” dedi. “Bir garip hayat.”

“Timur kim, biliyor musun?” Bakışlarım önümdeki üç mezara döndü. “Bu üç canın en sevdiği hayat.”

Boynu büküldü. *Yapma*, der gibiydi. Ama Güldeste’ye, Şehrazat’a ve minik mezara bunu borçlu olduğumu hissediyordum. Hayat tesadüflerden çok daha uzun ve kalın bir çizgiydi. Ben onu bir gülden dilemişim. Belki de o da beni bu mezar taşlarından. O beni cehennemde bulmuştu, ben onu kendi cehenneminde. Kaçamamıştım, kaçamamıştı. Bu tesadüften de öte bir bağdı.

“Annenin mezarına bakmaktan korkma,” derken bu sefer benim elim onun yüzüne gitti. Kirli sakallarında gezindi parmak uçlarım. Belki de kaç gece kıvrılıp uyumuştum bu mezarların yanında. Artık büyüktü ama. Ayakkuçlarına sığabiliyordu sadece. Benim de boynumu büküyordu anlatmadığı ama hissettiğim her detay.

“Lütfen,” dedim.

“Korkmuyorum,” dedi anında. “Sadece...” Gerisini getiremedi. Yutkunup birkaç saniye için yere baktı. Gözleri yeniden gözlerimi bulduğunda, “Yabancı,” dedi en net şekilde. “Yabancı gibi, Ahu.” Annesinin mezarına hâlâ bakmıyordu. “Dünden beri fotoğrafına bakıyorum ama tek gördüğüm ablam. Oysa o anne. Farkı kuramıyorum, anlıyor musun? Anne ne ki? Allah aşkına, *anne* ne? Abla var bende sadece. Anne diye bir şey yok. Bomboş içim. Eskiden lanetiyle avunurdum. Artık o da yok.” Gözleri yeniden önüne düştü.

Üzerinde bir ağırlık olduğunun farkındaydım. Annesinin fotoğrafını gördüğü an ilişkimiz adına büyük bir an olabilirdi ama ruh dünyası sarsılmış gibiydi. Mutlu bir sabaha uyanmıştık ama üzerine çöken hüznü hissedebiliyordum. Bazı yaralarla yüzleşmedikçe kabuk bağlamazlardı. Kapanmıyordu yaraları. Öyle sadıktı ki acılarına, gitmelerine izin vermiyordu. Ama her zerresini artık zihnime kazımış olan benden saklayamazdı.

Eline uzandım. “Onu tanımak için kendine bir şans ver o zaman, Timur,” dedim. “Aknene bana ne dedi, biliyor musun? Annene çok benziyormuşsun. Onun kadar inatmışsın. Onun gibi dik dik bakıyormuşsun. O da korktuğunda saklanırmış. Ellerin de annene benzermiş.”

Ellerinden ayrılıp çantama uzandım. İçinden haftalar önce yatağımın altında bulduğum fotoğraf karesini çıkardım. Güldeste, Şehrazat ve annesinin karnındaki Timur’un aynı karede olduğu tek fotoğraf buydu. Ait olduğu yeri artık bilmeliydi. Annesinin onu korumak için göbeğinin üzerine sarılan, üzerindeki elini görmeliydi.

Fotoğrafı ona doğru uzattım. Bakışları gördüğü şeye takıldı. Uzanıp aldı ama bir hayli yavaştı. “Aknene’nin evinde, yatağımın altında bulmuştum,” dedim. “Ait olduğun yer orası, Timur.”

Fotoğrafta gezinen bakışları dışarıdan biri için boştu ama ben titreyen kirpiklerini görebiliyordum. Arkasındaki yazıyı okuduğunda ise kesik bir nefes döküldü dudaklarından.

“Ablam pembe menekşe ekerdi,” diye mırıldandı bakışlarını fotoğraftan koparmadan. “Ablam gittikten sonra ise Âdem abi. Her bahar geldiğinde ise nene. Hepsi anne için miydi?”

Buna verecek bir cevabım yoktu. Bakışlarını baktığı yerden koparmıyordu. Büyük başparmağının annesinin şiş karnının üzerindeki elinde gezindiğini hissettim. Nasıl sahiplenici bir şekilde onu sarmaladığını fark etmiş olmalıydı. Kirpikleri daha da titredi.

Ayağa kalkıp yanına ilerledim. Kolumu elimden geldiğince omzuna sarıp yanına çöktüm. Kasıklarım sızladı. Yüzümü ekşitme istediğine zor engel olarak dudaklarımı omzuna yasladım. Yeniden bu üç mezar karşısında yüklerinden öpmeyi denedim. “Annen aslında hep seninleydi, Timur.” Bir kere daha öptüm omzundan. “Ablan, nenen, Âdem abi... Hepsi onun yansıması. O sana yabancı değil. Her zaman başucundaydı. Farkında değil misin?”

Yorgun ve hüzünlü bakışlarını fotoğraftan çekerek bana çevirdi ve omzunun üzerinden keskin kahvelerini gözlerime dikti. Sessizce yutkundu.

“O sana yabancı değil,” dedim. “O kadın senin annen, Timur. Onu yabancılaştıracak asıl şey gördüğün halde yüz çevirmeye devam etmen.”

Yine ağır ağır yutkundü. Çok kelimesi yoktu. Yine istediklerini dile getiremeyecek gibiydi. Bütün cümleleri yerine kolunu bedenime dolayıp beni kendine çekti ve şakağıma derin bir öpücük bıraktı. Sonra bir tane daha. Öyle sıkı sarılıyordu ki bir an bu his olmadan yaşayamamaktan korktum. Bağımlılık gibiydi.

“Gün geçtikçe seni sana anlatacak kelimelerim tükeniyor, Ahu,” dedi.

Yanağım göğsüne yaslıyken güldüm. “Sadece bana bak,” dedim. “Bütün kelimelerini okurum.”

Başını hafifçe geri çekip gözlerime baktı. Gökyüzü toprak rengi olur muydu? O an oldu. Toprağa yıldızlar konar mıydı? O an kondu. İçim yeşillendi. Hüznünden arıtılmış yaşam gözbebeklerime değdi. “Okudun mu?” dedi.

Tebessümle başımı salladım.

“Okudum.”

“Ne okudun?”

“Kendimi.”

Aldığı cevaptan memnundu. Şakağıma derin bir öpücük daha bıraktı. Bakışlarını annesinin mezarında yakaladım. “Abla,” dedi. Yutkunurken mırıldandı. “Anne... Tanışın, karım... Ahu.”

Mezar taşlarına bakarken, göğsüne sinip onu bu anla baş başa bırakmaktan başka bir şey yapamadım. Soğuk mezar taşlarına tebessüm ettim sadece. Ölülerin yaşamadığını düşünmek ne büyük bir aptallıktı. Anılar her canı zihinde canlı tutmaz mıydı? Parmağımdaki kan kırmızı yüzüğe değdi bakışlarım. Güneşle parlıyordu. Dün bu kadar parlak ve hafif değildi mesela. Belki de bu mezar taşlarındaki yükler kadar ağır, pişmanlıklar kadar koyuydu. Kasvetli değil, asil bir yüzük gibiydi artık.

Yerle bir olan evlerde büyümüş iki harabeydik. Klişelerle sarmalanmış bir denklemdi acılarımızın birbirine denk düşmesi ama *sevda* denen şey de bu hayattaki en büyük klişe değil miydi? Bir taş onun küçük elleri uzattı. Bir taş benim küçük ellerim. Enkazdan çıkan bu iki çocuğa bir yuva borç-luyduk. Bize sunulmayanları onlara sunmak zorundaydık.

Minik bir yuvanın temellerini onun sessizliği, benim inancım ve göğsümüzden aynı anda filizlenen gül fideleriyle böylece attık. Şen sesli bülbüller

kondur suskun dillerine. Bir bana döktü tüm sesini. Güle sığınan bülbül gibi başını dallarımın arasına sakladı. Aşk böylece her zerreme bulandı.

Büyümenin boyunun, kollarının ve bacaklarının uzamasından ibaret olduğunu düşünürdü Biricik. Oysa büyümek bedeni değil, ruhu sızlatmaktı. Uzarken nasıl bacaklar sızlar, beden yetişkin formuna ulaşmak için kıvranırsa ruh da bunun için kıvranırdı. Büyüyen bedendi. Olgunlaşan ise o beden içinde sıkışıp kalan hayat.

Sıkışıp kaldığı bedenin ona dar geldiğini hissettiği günlerdeydi. Ergenliğin hoyratlığıyla ablasını kırdığı an fazlaydı. Hiçbirinde ablasının ona neden kızmadığını artık anlıyordu. Ablası bir yetişkinden de öte, savaşçıydı.

Geçmiş anımsadı.

Sürekli çalışan, evi toparlayan, garsonluk yapan, gece mesaisine kaldığı işlerden geç gelen, uykusuzluğuna rağmen Biricik'in başında geceler boyu bekleyen, öfkesine rağmen bağırmadan ödevlerini yaptıran, daha lisede olmasına rağmen Biricik'i sırtında taşıyan, hastalandığında başında bekleyen, yaralarına üfleyen, kendi okul çantasını defalarca dikip Biricik'e yeni çantalar alan ablası.

Babaları hasta yatağundayken ona bakan, yemeklerini elleriyle yediren, gerektiğinde altını temizleyen, bir kere bile *of* demeden babalarını alnından öpen ablası.

Okul derslerini asıp Biricik'in veli toplantılarına gelen, geceler boyunca onunla ödevlerini hazırlayan, defterlerini ciltleyen, üniversite arkadaşları eğlencelere giderken, Biricik'i yalnız bırakmamak için her akşam koşarak eve gelen ablası.

Bir şeytanla yıllarca savaşan, kemikleri kırılan, paramparça olduğu halde yine dimdik bir şekilde ayağa kalkan ve bunu ona asla belli etmeyen, göstermeyen, kendisi acıyla kıvrılırken Biricik'in gözlerine pembe bir gözlük takan ve şimdiye kadar çıkarmasına asla izin vermeyen ablası.

Ahuzar gittiği anda önündeki savunma duvarı yıkılmıştı. Şimdi ise gözündeki pembe gözlüklerdi kırılan. Anlıyor ve öğreniyordu. Dünya kötü bir yerdi. Ablası ise bu kötülüklerin ona düşmesine engel olan kalkan. Kim bilir ne kadar acı çekmiş, ne kadar kıvranmıştı. Kaç sessiz *ah* yutmuş, kaç yarayı kendi elleriyle sarmış. *Öfkelisin*, derdi her zaman. Nedenini asla

sormamıştı. Pişmanlıklar katlanarak, büyürken her bir anının altında kalıyor, farkındalıklarla ruhu sancıyordu.

İrmak'ın ölüm haberinin ardından geçen bu bir haftada derin sessizlik zihnini yutacak gibiydi. Atlatmayı deniyor ama yapamıyordu. Öfke, üzüntü ve kırgınlık içinde savrulup duruyordu. Pencere önündeki kadife çiçeği kasım ayının ortalarına gelinmesiyle beraber İstanbul'u esir alan soğuklar yüzünden boynunu bükmeye başladığında içeri almıştı. Barakanın sol köşesinde minik bir soba yakıyordu Cihan. Sönmeye başladığı an Biricik odun atıyordu ama üşüyen bedeni değil, kalbiydi.

Bacaklarını karnına çekmiş, sindiği koltuk köşesinden sessizce yarı açık perdeden batan gün ışığını izliyordu. Diğer yanındaki ayıcığı günlerdir yanından ayırmamıştı. Ablası almıştı. İrmak ise çok sevmişti. Onlardan bir parça gibiydi. Kalan son parça. Büyümek buysa şimdi ne yapacaktı? Nasıl bir yol izlemeli, neyi seçmeliydi?

Öfke mi? Kırgınlık mı? Korku mu? Ağlamaya devam mı etmeliydi? Biricik ne yapacaktı? Nereye kadar bu barakada saklanacak, dışarıdaki savaştan kaçacaktı? Belki ablasının da kafasına dayanan bir silah vardı şu an. O zaman bütün bu saklambacın amacı neydi?

Minik televizyondan düşük sesli mırıltılar yükseliyor, sobada yanan odunların çıkardığı sesler bu mırıltıları bastırıyordu. Yorgun bakışlarını kulağına değen bir isim bocalattı. "... Kralşan," demişti televizyondan gelen bir erkek sesi.

Yorgun bakışlarını camdan kopardı. Minik ekranda kesik ve cızırtılı görüntüler hâkimdi. Dışarıdaki rüzgâr ve yağmur yüzünden görüntü net değildi ama Biricik inatla kapatmıyordu. Dışarıdaki hayatla tek bağı bu televizyondu. Ekranda bir haber kanalı açıktı. Bir grup erkek, kadın gazeteci ve muhabir bir araya gelmiş, ciddiyetle konuşuyordu. Kralşan adını yeniden duyduğunda kumandaya uzanıp sesini açtı.

"... spekülasyonlar sürüyor tabii ki ama konuya gelen net bir açıklık yok," dedi ak saçlı, hafif göbekli bir adam. "Bakın, günümüzde Türkiye çok ciddi bir şekilde mafya liderlerinin üssü olmuş durumda. Başka ülkelerin mafyaları dahi çok rahat bir şekilde gelip burada çatışabiliyor. Rusya, Arnavutluk, İtalya, Azerbaycan, Sırbistan ve daha sayısız ülkenin yeraltı liderleri iplerinin bütün ucunu son üç yılda ülkeye bağlamış durumda. Bu normal bir şey değil. Demek ki Türkiye'de bunları çeken, bir arada tutan bir güç var. Keza Kenan Kralşan... Son zamanlarda adım o kadar çok duyuyoruz ki. Çok kısa bir sürede bu denli büyük bir imparatorluk kurması mümkün

müydü gerçekten? Yeraltı bağlantıları hâlâ resmi olarak onaylanmadı, evet ama bakın.” Ellerini iki yana açtı. “Ortada yok!”

“Kenan Kralşan’ın da bu yeraltı ağıyla mı büyüdüğünü ima ediyorsunuz, Erol Bey?” dedi sunucu kadın. Kahve saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı.

“Olabilir,” dedi adam. “Kısa sürede bu denli güçlenmesinin başka bir izahı olamaz.”

Orta yaşlarda, sarı saçlı bir kadın söz alıp, “Şöyle bir durum var...” dedi. “Kralşan ailesi eskiden beri köklü bir aileydi Erol Bey. Aniden güçlenmiş değil. Bu bizi olası bir yeraltı ağının babası Mahir Kralşan döneminden başladığı bilgisine götürüyor gibi.”

“Kız kardeşi Irmak Kralşan öldürüldü,” dedi bir başka adam. Daha genç ve sert yüz hatları vardı. “Cenaze törenine katılmadığı söyleniyor.”

Sol köşedeki orta yaşlı bir adam da söze katılarak, “Adam aranıyor,” dedi. “Gelir mi? Ama kız kardeşi gerçekten bir intikam uğruna öldürüldüyse ben kısa süre içinde ortaya çıkacağını düşünüyorum.”

Sağ köşede oturan genç bir kadın elini masaya vurarak dikleştirdi. Siyah saçları büyük dalgalar halinde omuzlarına dökülen, güzel ve zarif bir kadındı. “On altı yaşında bir kız çocuğu öldürüldü!” diye yükseldi. “Siz hâlâ ne konuşuyorsunuz? Mafyaymış, yeraltı lideriymiş, bilmem neymiş!” Elini masaya iki kere daha vurdu. “Bu çocuğun canının hesabını kim verecek? Önemli olan bu!”

“Ölüm sebebini konuşuyoruz zaten, Ela Hanım,” dedi yaşlı adam. “Irmak Kralşan bir intikama kurban gitti ama arkasında daha derin bağlantılar olduğu apaçık ortada.”

“O zaman o bağlantılar araştırılsın!” diye yükseldi Ela denen kadın. Önüne düşen siyah saçlarını geri savurdu. Öfkeyle yanan gözleri, yükselişi ve dik duruşu ablasına benziyordu. İçi titredi Biricik’in. Ayağa kalkıp televizyona daha da yaklaştı. “Günlerdir bu masum kızın ölümünü konuşuyor tüm medya. Tek yaptığımız şey konuşmak. Başka kimsenin bir şey yaptığı yok. Bizim konuşmamızla olacak şey mi bu, Engin Bey? Oturalım burada sabaha kadar yeraltı bağı, Sırp mafyası neden burada diye konuşup duralım. Ee, sonuç?” Bir daha vurdu elini masaya. “Bu genç kızın katili kim?”

Irmak’ın fotoğrafı vardı hemen arkalarında. Gülerek bakıyordu. Biricik’in içindeki sızı büyüdü. Biliyordu katili. Hem de adı gibi.

“Ben biliyorum,” dedi Ela denen kadın. Elini güçlü bir şekilde göğsüne yasladı. “Açık açık hedef de gösteriyorum. Kenan Kralşan denen adam benim gözümde kendi kardeşinin katilidir. Konuşmamız gereken şey bu!”

Sol köşedeki adam, “Bu, iddialardan sadece birisi,” dedi sakince. “Bir noktaya odaklanmak doğru değil.”

Sunucu gerginliği dağıtmak adına, “Kralşan’ın kız kardeşini korumak için yoğun bir koruma ordusu ayarladığı biliniyor,” dedi. “Eğer bunu düşmanları yaptıysa elleri bir hayli güçlü olmalı.”

“Yine aynı şeye çıkıyoruz,” dedi Ela. “Böyle bir koruma ordusunu sessizce geçmek kolay mı? Kız yakın mesafeden iki kurşunla vurulmuş. Demek ki dibine kadar girdiler. Ya Kralşan kendini korumak için koruma ordusunu kendi yanına çekip kardeşini açık hedef haline getirdi ya da o öne atı. Ve Kenan Kralşan şu an hâlâ yakalanmadı. Elini kolunu sallayarak aramızda geziyor!”

“Ama Ela Hanım, şunu da eklemek istiyorum, sosyal medyada yoğun bir yorum bombardımanı var,” dedi sunucu kadın. “Kenan Kralşan’ın kız kardeşini çok sevdiğini ve intikamını almak için geri geleceğini söylüyorlar. Hatta Kralşan Holding ve kurumlarının yardım ettiği bir kesim insan, onu kahraman gibi görüyor. İki gün boyunca **KRALŞAN YALNIZ DEĞİLDİR!** diye şirket önünde eylemdeydiler, biliyorsunuz. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Saçmalık!” diye yükseldi kadın. “Adam hakkında sayısız yolsuzluk dosyası çıktı. Madem öyle, çok sevdiği kız kardeşinin cenazesine gelseydi. Hani, nerede Kralşan? Bakın, on altı yaşında bir kız çocuğu uluorta öldürülüyorsa ve onu çok sevdiği söylenen abisi, hakkındaki iddialardan kaçmak için cenazesine bile gelmiyorsa kimse benim karşıma çıkıp *Kenan Kralşan bir kahramandır*, demesin! Hayali kahramanlar at gözlüğünden başka bir şey değildir. Gerçeği görmek isteyen başını yukarı diksın ve sadece kendi önüne baksın, etrafındaki hiç kimseye değil!”

Arka planda ekrana yansıyan Kenan Kralşan’ın fotoğrafını gördüğünde minik bir kıvılcım tortusu vardı Biricik’in içinde, ablasından yadigâr. Bunca zaman varlığını dahi hissetmemişti ama o an parladı. Yanağına düşmeye hazırlanan yaş bu ateşle kurudu. Belki de ablası bu yüzden hiç ağlayamıyordu. Göğsünün yandığını hissetti.

Hastane odasında ablası Kenan’ı gördüğü anda kalkmaya çalışmış, Biricik’e *saklan*, diye sayıklamıştı. Kendine geldiği ilk anda ise yine Biricik’in elinden tutup onu bu adamdan saklamıştı. Öfkesi artık hem ablası hem

kendisi ve Irmak içindi. *Ablam olsa ne yapardı*, diye sordu içine. Cevap yanılmadı.

Yakıp yıkardı.

Bir göz seğirdi. “Kahraman, öyle mi?” dedi dişlerinin arasından. “Kahraman!”

Bu saçmalıktan da öteydi. Asıl katil o adamdı. Kardeşini o öldürmüştü, şimdi de ablasını ondan almak için hayatı zehir ediyordu. Boğazına yükselen ateş genzindeki yaşları da kuruttu. Sert adımlarla küçük hole ilerleyip Cihan’ın odasına daldı. Gece çalıştığı için öğlen gelmiş, uyumuş ve hâlâ uyanmamıştı. Küçük, dağınık odanın köşesinde tek kişilik bir yer yatağı vardı. Ağzının yamukluğu düzelen Cihan sere serpe uyuyordu. Odaya Biricik’in girdiğini duymamıştı.

Hızla ilerledi Biricik. Yere çöküp omzuna dokundu. “Cihan,” dedi. Duymadı. Homurdanarak yüzünü diğer yana çevirdi. Elini göbeğine atıp kazağını çekti ve çıplak karnını kaşırken sersem mırıltılarla uyumaya devam etti. “Cihan,” dedi yeniden.

Yine bir tepki alamadı. Karnını kaşımaya devam etti. “Makarna,” dedi belli belirsiz. Sırıttı. “Aynen, sen yap. Bana yap.”

“Cihan.”

“Biricik,” demişti ama hâlâ gözü kapalıydı.

“Evet, benim. Kalk.”

Yine tepki alamadığında omuzları düştü Biricik’in. Öfke hâlâ diriymiş ama belki de bunu tek başına yapmalıydı. *Tehlikeli*, dedi derinlerden bir ses. *Ama yapmalısınız*, dedi diğer ses. Derin bir nefes verirken elini Cihan’ın üzerinden sıyrılan battaniyeye attı. Üzgün kalbindeki tek neşe bu dağınık saçlı çocuktü. Minik bir anda bakışları yüzünde gezindi. İnce dudakları, zayıf bir yüzü vardı ama elmacıkkemikleri dolgundu. Bulanık mavi gözleri her zaman parıltıyla bakıyor, gür saçları dağınık geziyordu. İçli bir nefes daha verdi Biricik. O da giderse ne yapacaktı?

Battaniyeyi ilerletti. Niyeti açılan bedenini örtmek, odanın soğukluktan onu korumaktı. O salonda, sıcakta yatıyordu ama Cihan huzursuzluk vermemek adına burada soğuğa razı geliyordu. Farkındaydı. Kırınmadı. Irmak için ağladığı her gün sırtını sıvazlamış, neşelenmesi için saçma anılarını anlatmıştı. Elinde minik bir peluş kaplumbağayla gelmişti bir gün. Sessizce Biricik’in yanına bırakıp gitmişti. Aralarında küçük sevgi kırıntılan büyüyor ama henüz ikisi de farkına varamıyordu.

Battaniyeyi bacaklarına örttü. Karnına ilerlerken Cihan gözlerini açtığı anda kısa bir an bakıştılar. Biricik'in battaniyeyi tutan elleri tam olarak Cihan'ın kaşığı çıplak göbeğinin üzerinde kalmıştı. İkisi de göz kırptırdı. Cihan boş bir bakışla Biricik'e baktı, Biricik ise Cihan'a. Kendine ilk gelen Cihan oldu.

Minik bir çığlıkla toparlandı ve kazağını çekip çıplak göbeğini kapadı. Ellerini göğsüne sardı. "Ne yapıyorsun bana kendi evimde?" dedi. "İmdat, komşular!"

Yüzü ekşidi Biricik'in. "Salaklaşma yine," dedi. "Ne yapabilirim? Üzerin açılmış, üşüme diye kapatıyordum."

Kalbi tekledi Cihan'ın. Makarna, sucuklu yumurta ve şemsiyeden sonra bir de battaniye travmasıyla mı uğraşacaktı? Göğsünü kaplayan hislerle baş etmekte zorlanıyordu. "Öy- Öyle mi gelinir, kızım ya?" diye kekeleyerek çıkıştı. "Aklımı aldın, ha!"

"Abartma." Cihan'ın göğsüne sarılı ellerini gördüğünde ifadesi tersleşti. "Sürekli ırzına kastetmişim gibi davranmayı da kes."

"Niye odama giriyorsun o zaman, kızım? *Özel alan* denen bir şey var! Barakada yaşıyoruz diye ne sandın sen bizi?"

Oflayarak yüz ekşitti. Yorgundu. "Senden bir şey rica edebilir miyim?" dedi.

Cihan'ın gövdesine sarılı elleri aslında kalbini dizginlemek içindi. Ona ait bu küçük sırrı sessizce yutup, göz kırptırarak uyku sersemliğinden arınmayı denedi. Bir eli gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu?"

"*Sokaklar bizi ben istediğim sürece saklar*, dedin. Bunu gerçekten yapabilir misin?"

Ciddiyete bürünen Cihan, karşısındaki kıza bakarken tek kaşını kaldırdı. "İstediğin şeye bağlı," dedi.

"Gerçeği herkese göstermek istiyorum."

"Hangi gerçeği."

"Gerçek katili."

Kaşları çatıldı Cihan'ın. Her zaman üzgün ve ağlarken gördüğü kızın ifadesinde ilk defa fark ettiği bir şeyler vardı. Öfke mi? Nefret mi? İntikam mı? Ayıramadı. Ama gözlerinde dönen kararlılığı görebiliyordu. Günlerdir kardeşinin yasını rutuyordu. Cihan buna saygı duymaktan başka bir şey yapamıyordu ama bir yandan da üzülyordu. Eskisi gibi gülse... Makarna yapsa ve pencere önünü çiçeklerle donatsa fena olmazdı.

“Anlat,” dedi sadece. “Ne istiyorsun? Irmak’ın mezarına gitmek mi?”

Başını iki yana salladı Biricik. Onu toprakla bütünleşmiş bir şekilde görmek istemiyordu. İsteddiği şeyi anlattı. Sessizce dinleyen genç adamın ifadesinden *asla olmaz*, diyeceğini düşünmüştü ama cümleleri bittiğinde Cihan hızla yer yatağından kalkmıştı.

“Hadi, yapalım,” demekten öteye geçemedi.

Sessiz bir plandı. Ama küçük taşlar bir araya gelerek inşa ederdi büyük duvarları. Dünyanın bir ucunda kanat çırpın kelebek, başka bir köşedeki hayata fısıldardı rüzgârını. Kimi için değersiz olan planlar, yeniden yazardı savaş kurallarını. Bir A4 kâğıdına büyük harflerle tek bir cümle yazdı Irmak.

Evden önce Cihan çıktı. Gecenin en karanlık saatinde ise Irmak. Cihan’ın kıyafetlerinden giyip bir erkek gibi görünmeye çalıştı. Sarı saçlarını şapka ve kapüşonlusunun altına gizledi. Ağzına siyah maske geçirdi. Bakışlarını yerden kaldırmadan mahallenin çıkışına ilerledi.

Soğuk, yüzünü bıçak gibi kesti ama başını yerden kaldırmadan Cihan’ın verdiği adrese ilerledi. Toplu taşımada en arkaya sindi. Bütün risklerin farkındaydı ama o şu an bir ablaydı. Tıpkı ablası gibi. Canı yanarsa can yakardı. Anne bildiği ablasından öğrendiği buydu. Ve ablası nasıl korkusuzca savaşıysa, onun yokluğunda o da öyle yapacaktı. O hiçbir zaman korkmadıysa Biricik de korkmayacaktı. Pembe gözlükler kırılmıştı. Hayat bütün gerçekliğiyle önündeydi.

Hedefine geldiğinde kalabalığa karıştı. İstanbul’un en işlek caddesinde ışık almayan bir noktaya sindi. Ellerini siyah kapüşonlusunun cebine yerleştirip Cihan’ın kıyafetinin sıcaklığına saklandı. Birkaç saniye sonra ise bu sıcaklığın gerçek sahibi yanındaydı.

“Hazır mısın?” dedi Cihan.

Sessizliğiyle onayladı.

Saat tam on biri vurduğunda karşılarındaki büyük binanın üzerinden sayısız kâğıt dökülmeye başladı. Gerçek, caddedeki insanların üzerine yağdı. Aynı saniyelerde İstanbul’un farklı semtlerinde, en işlek meydanlardaki binaların üzerinden bu kâğıtlar bırakılmıştı. Tıpkı aynı anda sayısız isimsiz sokak çocuğunun, Kralşan Holding’in kapısının önüne bu kâğıtları taşlara sararak, atıp kaçması gibi. Kâğıtlar şehrin farklı semtlerinde aynı rüzgârla süzüldüler ve insanların ayaklarına düştüler.

İnsanlar başlarına, yüzlerine ve ayaklarına düşen bu kâğıt yağmuruyla bocalamıştı. Herkes durup, bir tanesini yakalayıp bakmayı denedi. Kelimeler sessizce dilden dile dolaştı. Fısıltılar uğultuya, uğultular seslere

dönüştü. Bir kâğıt da Biricik'in ayaklarının önüne düşmüştü. Göz ucuyla okudu.

IRMAK KRALŞAN'IN KATİLİ KENAN KRALŞAN'DIR!
KESİK PARMAĞINA BAK!
HÜLYA KRALŞAN'IN KATİLİ KENAN KRALŞAN'DIR!
MEZARI AÇ, AĞZINDAN AKAN ZEHRE BAK!
GÖZÜNÜ AÇ! GERÇEĞİ GÖR!
KENAN KRALŞAN'IN YÜZDÜĞÜ KAN GÖLÜNÜ GÖR!
ASIL KATİLİ GÖR!

Kralşan Holding'in etrafında devriye gezen polisler taşa sarılı kâğıtları okudu. Farklı semtlerden sayısız insan aynı anda aynı satırları okudu. Sorgulayan ifadeler, sorular ve uğultular büyüdü. Konuşulacak bir konu yoksa Biricik onlara konuşulacak sağlam bir konu verirdi. Asıl katili unutmalarına asla izin vermeyecekti.

"Gidelim," dedi Cihan.

Sessizce bunu da onayladı. Farklı yönlere gidip mahalleye girene kadar ayrı araçlarda ilerlediler. Barakanın olduğu yola ilk varan Cihan olmuştu. Çöp konteynırının köşesinde bekledi. Birkaç dakika sonra Biricik yanındaydı. Hâlâ siyahlar içindeydi ama Cihan onu artık gözlerinden dahi tanırdı. Sessizce ilerlediler. İkisi de duyulmayı göze alamadı.

Barakadan içeri girdiklerinde, "Nasıldı ama?" diye şakıdı Cihan. "Etkilendin, değil mi? Aynı anda herkese *salın kâğıtları*, dedim. Altı farklı semtte aynı anda harekete geçtiler. Özellikle kameraların olmadığı yerlerden geçtiler hem de. Kimse izimizi bulamaz. Kızım, sana diyorum ki *ben number one*'im." Kollarını iki yana açıp Biricik'in önüne geçti. "*I am the best!*" dedi kendinden emin bir şekilde.

Maskesini çenesinin altına çeken Biricik'in dudaklarında minik bir minnet tebessümü vardı. Şapkasını çıkarıp saçlarını dağıttı. İçinden geleni yaptı. Kollarını iki yana açarak, kendisiyle övünen Cihan'a ilerleyip kollarını bedenine doladı. Başını omzuna yaslayıp derin bir soluk verdi. Acı geçmemişti ama varlığına minnettardı. Donup kalan Cihan'ın heyecanı ağır bir darbe yemiş, farklı duygulara evrilmişti.

"Teşekkürler," dedi Biricik'in sevgiyle harmanlanmış minnet dolu sesi. "Teşekkürler."

'(lng.) En iyisiyim.

Sessizce yutkundu Cihan. Deli gibi atan kalbini hissetmesinden korktu ama titreyen kollarını yavaşça ona tutunan bedene sarmalamadan edemedi. Elleri titredi, Biricik görmedi. “Makarna yap,” dedi masumca. “Ödeşiriz.”

Gülerek yaslandığı gövdeden kollarını çözdü Biricik. Kalbinde beliren kıpırtının farkındaydı. İnkâr etmedi. Kaçmaya da çalışmadı. Gücü yoktu. “Kıymalı mı olsun?” dedi. Hevesle başını salladı Cihan. Bulanık maviler çocuksu bir heyecanla parladı. Gülüşü büyüdü. “Son bir şey isteyebilir miyim?” dedi.

“Ne istersen,” dedi Cihan anında.

Genzine dolan sızıyı yakacak bir ateş yoktu artık ama her bir acıyı iğneye çevirerek yuttu. Ablasının Irmak’ın ölümünden haberinin olmadığına emindi. Onun yerine de acıyı sırtlandı. Tıpkı yıllardır ablasının ona yaptığı gibi. Cihan’a kıymalı bir makarna yaptı. Karşısına oturup onunla yedi. Kendini *Süperman* gibi anlatışını dinledi. Bu gecenin sonunda ondan istediğini yapacağına emindi.

Yaptı da.

Gün ağarırken kimsesiz bir çocuk sessizce Irmak Kralşan’ın mezarının yanına minik, pembe bir ayıcık bıraktı. Sessiz kardeşliğin mührüydü bu. Yaşanmış olanlar, yaşananlar ve yaşanacaklar toprağa gömülmüştü. Hevesler, hayaller ve umutlar ise minik bir pembe ayıcığa sığırdı. Yağmur yağdı. Kahverengi toprak karardı. Pembeler tozlandı, çamura karıştı. Irmak Kralşan toprağa bulanmış pembe bir ayıcığın gölgesinde kaldı.

Yaşam ve ölüm arasında sıkışıp kalan şu kısacık ömrümde, yaşadığım en dolu his bir avuç aşka aitti. İçimdeki hırçın taylar doludizgin ona koşmuş, ruhumdaki bütün karanlık yıldızlar bir tek ona görünmüştü. Aşk, kimine göre delilikti. Kimine göre dillerden dillere yayılan bir efsane. Kimine göre ise uğruna türküler ve şiirler yazılan sanattı. Benim için ise sadece o.

Elini tuttuğum, yanında yürüdüğüm adama baktım. Sadece ona. Zaten uzun zamandır ondan başka bir şey göremiyordum. Çenesi dik bir şekilde yürüyordu. Zamanın onun yanında bir görecesi yoktu. Akıp gidiyordu.

Rize’ye kış tam anlamıyla gelmeye başlamış, hava ciddi anlamda soğumuştur. Son iki haftayı kendi evimizde geçirmiştik. Her şey bir rüyaysa asla

uyanmak istemeyeceğim bir hayalin içindeydim. Sahip olmadığım, asla olamadığım yuva gibiydi etrafımı sarmalayan evren.

Aynı sofraya oturuyor, aynı koltukta kollarında uyuyakalıyordum. Bazen kitap okuyordu. Sessizce kolunun altına sinip ben de ona uyum sağlıyor, onun getirdiği kitaplardan okuyordum ama Rize'nin temiz havası beni çarpmış olmalıydı. Ne zaman sıcaklığına sokulsam anında uyuyakalıyordum. Yemek yaparken beni dikkatle izliyor, anlattığım saçma konuları bile ilgiyle dinliyordu. Etrafı dağıtıyor, benden azar yediğinde üşense de topluyordu. Sabah kahvaltısından anladığı tek şey masaya kahvaltılık yerleştirmekti. Her sabah çayı demleyip, yeniden yanıma sokularak uyanmamı bekliyordu.

Onunla geçen dolu dolu günlerde defalarca sıcak varlığıyla yüksek tepelere çıkmış, sarp kayalardan düşmüştüm ama sonu hep güçlü kollarında son bulmak olmuştu. Tenlerimiz birbirine ezelden aşina olmalıydı. Yoksa bu denli bir ateşin izahı olamazdı. Biz bir cehennemin içinde yaşamaya çalışıyorduk. Ama bazı şeylere de artık engel olamıyorduk. Tenlerimiz birbirine akıyordu.

İlk gün anın heyecanı ve ateşiyle aklım başımda değildi ama artık her şey daha makuldü. Merkeze indiğimiz kısa bir anda onu zorla eczaneye sürükleyip doğum kontrol hapı almıştım. Yorum yapmamış, sessiz kalmıştı. Bazı şeyleri sesli konuşmaya gerek yoktu. Henüz kendimize bile bir hayat kuramamışken bir bebeği böyle bir hengâmenin içine atamazdım. İlk anın gözü karalığıyla korunmadığımız için bir şey olacak diye ürkmem kaçınılmazdı ama bir süre sonra regl olmuş, üzerimdeki belirsizlikten sıyrılmıştım.

Hayat akıp, giderken gündüzleri Aknene'nin yanında geçiriyorduk. Her zamanki döngüde Timur odun kesiyor, bazen köydeki insanların güç gerektiren işlerine yardıma gidiyordu. Balığa gittiği bile oluyordu ama ilki kadar uzun tutmuyordu hiçbirini. Akşama geri dönüyor, sahilde onu beklediğimi gördüğünde dudaklarında derin bir tebessümle tekneden atıyordu.

Ben ise Aknene'yle beraber ineklere ve Buzağı Timur'a bakıyordum. Artık kış geldiği için dağa gitmiyor, gün boyu damda kalıyorlardı. Timur'u bu şekilde zapt etmek bir hayli zordu.

Önceki kadar huysuz değildi Aknene. Belki de bir şekilde kabullenmişti beni. Arada evimizin camına taş atıp gitmesini saymazsak fazla huzursuzluk çıkarmıyordu. Timur elimi tuttuğunda indirdiği baston darbelerine son vermişti mesela. Ama ben cilvelendiğim anda yine zıvanadan çıkıyordu. Kadının bana ayrı bir garezi olabilirdi.

Timur denizdeyken onun yanında kaldığım bir gecede yine üzerimi örtmüştü. Ellerini saçlarımda hissetmiştim. Elime sıcak çay tutuşturmuş, ayaklarıma desenli, kalın, el örgüsü patikler giydirmişti. Banyodan çıktığım anlarda üzerime kalın hırka atıp, saçlarıımı pullu yazmayla kapatarak yeni kurduğu sobanın arkasına oturtmuştu. Alışık olmadığım sıcaklık bir şekilde aramızda bağa dönüşüyor, kuvvetli düğümler atıyordu.

Bağlanıyordum Aknene'ye. Hem de korkutucu bir şekilde, en şiddetli duygularla. *Anne* ne demek bilmezdim. Eğer böyle bir hisse o kadına olan nefretim bin kat daha artmıştı.

Beni böyle bir histen mahrum ettiği için. Beni duyguların en sığağından menettiği için...

Soğuktu hava. İlk günlerdeki ılık rüzgârdan eser yoktu. Her evin bacasından duman çıkıyor, sıcak sobalar için büyük odun kümeleri evlerin önüne yığılıyordu. Buna rağmen yeşildi Rize. Solmamıştı hiçbir rengi. Sadece en yüksek dağlarının tepelerine değen karlar vardı. Sislerin arasında kayboluyor, yeşilin üzerine düşen bir tutam masumluk gibi parlıyorlardı.

Bir kere daha Biricik'i aramak istemişim ama riskli olacağını söylediği için zorlayamamıştım. Aklımın bir köşesi o ve Irmak'taydı. Ama bir şekilde güvende olduklarına inanmak istiyordum. Biricik, Cihan'ın, Irmak ise o şeytanın yanında güvende olmalıydı. Öyle ya, bir tek kardeşini severdi.

Ama bazen yüreğimin orta yerine oturan bir ağırlık oluyordu. Kâbuslar art arda geliyor, karşımda sürekli Irmak ve Biricik belirliyordu. Bazen Biricik benim suretime bürünüyordu. Bazen ise Irmak ayakları çıplak, elinde pembe, çamurlu bir peluş ayıyla bana bakıyor ama asla konuşmuyordu. Onları daha da tehlikeli bir durumda bırakmamak için bütün irademle özelemlerine direniyordum ama zordu. Tutunduğum tek dal güvende olduklarını bilmektir.

Günler sonra bugün Timur'la yeniden merkeze inmiştik. Elimizden geldiğince yayladan uzaklaşmamaya çalışıyorduk ama temel ihtiyaçlarımızı halletmemiz gerekiyordu. Âdem abinin zenginliği bir yere kadardı. Rize iyiden iyiye kışa teslim olduğu için Timur'a ve bana yeni mont almıştık. Daha doğrusu ben ikimiz için seçmiştim. Çift kıyafeti falan değildi. Düz, siyah, olaysız iki monttu. O kadar şımaramıyordu ruhum. Ama bu ona seçtiğim ilk şeydi. Yakışmıştı da. Ama geniş omuzları sağ olsun, bedenine göre mont bulmak için bütün Rize'yi gezmiş olabilirdik.

Yandan yüzüne bakarken dudaklarımda minik bir tebessüm belirdi. Elini daha sıkı kavradım ve diğer elimi koluna doladım. Kar yağmamıştı

ama yüksek zirvelerdeki beyazlık her geçen gün biraz daha yaklaşıyor, soğuk artıyordu. Elimi kavrayıp kendi eliyle birlikte cebine yerleştirdi. Üşümesine izin vermedi. Son zamanlarda dudaklarımdan silemediğim tebessümüm büyüdü.

“Timur,” dedim cilveyle. Onaylayan bir mırıltı çıkardı. “İnsan gözü saniyede kaç farklı görüntü görebilir, biliyor musun?”

“On iki.”

Yüzüm düştü. “Bilmemen gerekiyordu,” dedim.

“Tamam,” dedi bu sefer. “Unuttum. Kaç kere?”

“On iki!”

“Vay ebesini sikeyim! Ne mucize ama,” diye sakince coşkulandı.

Gülüşüm büyüdü. Uyum hızı muazzamdı. Ne dersem onaylama yetisi de. Hafifçe koluna vurdum. “Sövme,” diye minik uyarımı yaptıktan sonra devam ettim. “Değil mi ama? Bence de çok büyük bir mucize.” Bakışlarım etrafımızı saran çaylığa ve ortasında dikilen büyük, heybetli binaya takıldı. “Bu arada, biz nereye gidiyoruz?”

Mont aldıktan sonra eve döneceğimizi sanıyordum. Aknene’nin de birkaç isteği vardı. Onları evine bırakmalıydık. Büyük, gösterişli yapı uzun ve büyüktü. Turuncu ve sarı renkle boyanmış, etrafını geniş çay arazileri sarmalamıştı. Çay fabrikası yazısını gördüğümde gözlerim kısıldı.

“Yoksa Âdem abiye mi geldik?”

Mırıltıyla onayladı.

Birkaç günde bir Aknene’ye geliyor, bizimle birlikte çay içiyor, biz eve gidene kadar kalkmıyordu. Nene yüzüne doğru sövdüğünde arsızca gülmesi görülmeye değerdi. Şikâyetçi değildim. Âdem abi her zaman olduğu gibi konuşuyor, nene sövüyor, ben gülerken Timur susuyor ve bizi izliyordu. Çay bardakları boşalıp yeniden doluyor, bir demlik çay bitiyordu. Bu anı da zihnimde ölümsüzleştirip aile dediğim köşede, en başa asmıştım.

Büyük kapıdan içeri girip merdivenlere yöneldik. Yüzüme vuran sıcaklık, dışarının soğuğuyla çarpışınca yanmaya başladığımı hissettim. Sol köşede kalan dar merdivenlere yönlendirdi. Elimi bırakıp, beni önüne alırken elini sırtımda hissedebiliyordum. Arkamdan ilerledi. İkimiz yan yana buraya asla sığmazdık. Düzlüğe çıktığımızda kapıyı çaldı ve *gel* diyen sesi beklemeden, açıp içeri girmem için belimden narince destek verdi.

Geniş odanın sol yanında elindeki telefonda maç izleyen Âdem abi vardı. “Ula, sokayum o yamuk ayağını götüne! Bir topa vuramadunuz!”

diye yükselirken bakışları bize döndü. Bizi gördüğünde telefonu hızla masanın üzerine bırakıp ayaklanmış, mavi gözleri ışıltamıştı. “Ebesini!” diye panikledi. “Ula, uşaklarım gelmiş.”

Gülerek ilerlediğinde Timur da arkamdan gelip kapıyı kapadı. “Merhaba, Âdem abi,” dedim.

“Merhaba, benim güzel gelinim,” diyerek en babacan haliyle yaklaştı. Kollarını açıp sürekli görmüyormuş gibi Timur’a ilerledi. Sıkıca sarılıp sırtına iki kere vurdu. Timur’un bir kolu ağır ağır ona dolanmıştı. Seviyordu Âdem abisini, fazlasıyla da değer veriyordu. Görebiliyordum. Aralarına çektiği soğuk duvarı Âdem abi umursamadan aşındırıyordu. Onu tanıyordu. Sevdiklerine kıyamadığını bilecek kadar yakından hem de. Haklıydı da. Kıyamıyordu Timur ona.

Geri ayrıldığında Timur’u kolundan kavradı. “Hayurdur, ula? Akşam ben gelecektim zaten. Siz niye geldiniz?” Ciddileşti. “Bir durum mu var?”

“Benim yarım saatlik bir işim var,” dedi Timur. “Dışarısı soğuk. Ahu yanında kalsın.” Bana ilerleyip dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Yarım saate gelirim.”

Başımı sallayarak onayladım. Rize hep yokuştı. Fazla yokuş çıktığımda ise belim ağrıyordu. Bunun farkındaydı. Benlik sorun yoktu. Alışkındım ama o kıyamıyordu. Sormayacaktım ama her evden çıktığında ya da yanımdan uzaklaştığında *nereye*, diye sormamdan anlamsızca hoşlanıyordu. Diğer erkekler hesap vermek istemezdi, *benimki* ise inatla hesap vermek istiyordu.

“Nereye?” dedim sıcaklığı hâlâ etrafımdayken. “Uzun sürer mi işin?”

Cık’layarak uzun olmadığını belirtti. “Sana bahsettiğim arkadaşlarım vardı ya, onlardan birinin düğünü var,” dedi. “Altın sözüm vardı, onu göndereceğim.”

Tek kaşım kalktı. “Süleyman ve Aybüke mi?” diye sordum. Evlenmeye en yakın olanların onlar olduğundan bahsetmişti. Arkadaşlarının hiçbirini görmemiştim ama her şeylerine az çok hâkimdim.

“Tam olarak,” diye onaylarken kapıya ilerledi. Bakışları abisindeydi. “Çok soru sorup bunaltma.”

“Lan, siktir git,” diye bir cevap aldı Âdem abiden. “Sanki bir kari bunda var.”

Timur yarım bir gülüşle kapıyı açtı. “Valla benimki bir bende var, abi,” dedi. Bana kısa bir an bakıp göz kırptı ve dışarı çıkıp kapıyı kapadı.

Arkasından bakarken elleri belinde kalan Âdem abi şaşkıındı. "Hele laflara ya!" Elini ters bir şekilde açıp bana döndü. "Daha düne kadar ağzından lafı cimbızı götümüze takarak alıydık, şimdi gelmiş ne diy ya!"

Küçük bir kahkaha dudaklarımdan döküldü. "Sessizliğini mi tercih edersin?" dedim.

Ters ifadesi dağıldı. "Tövbe!" dedi anında. "Otuz yıldır konuşmadığı kadar konuşay bu ara, nazar etmeyek. Maşallah!" Kulağını çekip parmağının tersini üç kere masaya vurdu. İki kere olsa çatlardım. Derin bir nefes alırken gülüşüm büyüdü.

"Maşallah," dedim ona uyarak.

Masanın önündeki koltukları işaret etti. "Geç, otur şöyle, kızım," dedi. "Ne söyleyeyim sana? Çay, kahve, sarı kola?"

"Çay."

"Açık?" dedi. Biliyordu artık her akşam içtiğim şeyin nasıl olduğunu. Tıpkı benim de onun çayını bol otlu ve en küçük boy çay bardağında içmeyi sevdiğini bildiğim gibi. Tebessümle onayladım. "Ula, çayçı!" diye bağırdı. Mükemmel bir iletişim yöntemi.

Beş saniye içinde kapıda beliren delikanlıdan iki çay istedi. O gittiğinde bakışları yeniden bendeydi. Masasına değil, tam karşımdaki deri koltuğa oturdu. Mavi gözlerindeki hüznü Karadeniz'in dağları kadar büyüktü ama gülüşünü asla soldurmuyordu. Bakışlarım odada gezinirken masasının arkasındaki kütüphaneye takıldım. Fazlasıyla kitap vardı. Bu kadar çok okuyan bir insan olduğunu düşünmemiştim. Kütüphanenin hemen önünde ise iki fotoğraf karesi vardı.

Birincinde saçları rüzgârda dağılan Güldeste büyük bir tebessümle gülüyordu. Diğerinde ise Güldeste, bir delikanlı ve ortalarına aldıkları bir çocukla kameraya gülümsemişlerdi. Güldeste'nin üzerindeki beyaz elbise bir peri kızı gibi kollarından dökülüyor, delikanlıyla aralarına aldıkları uzun boylu, kumral saçları gözlerine dökülen çocuğa sarılıyorlardı.

Âdem, Timur ve Güldeste, dedi zihnime. Bunlar onlar, Ahu...

Geçmişe dair her şeyi fotoğraf karelerinden görmek bana bile bu kadar ağır gelirken bu karelerin yaşanmışlıklarında kalan onların acısını düşünemiyordum. Üçü de kocaman gülmüştü kameraya. Timur'un mezarlıkta kendini anlatırken inatla *biz mutluyduk, Ahu, anlıyor musun*, demesi düştü zihnim.

Şu an anlıyordum.

Âdem abinin altın sarısı saçlarına değdi bakışlarım. Şimdi bembeyazdı. Timur'un gözlerine dökülen uzun, gür, kumral saçları yoktu. Güldeste ise bu kareden tamamen silinmişti. Bir ölüm ardı sıra iki ruhu öldürmüştü.

"Evlendiğimiz gün," dedi Âdem abi.

Timur, babasının, ablasının gelinliğini yırttığını söylemişti. Sonra ise ablasının onu da alarak, evden ayrılıp Âdem abiye evlenme teklif ettiğini. *Gelinlik bile giyemedi benim ablam, beyaz bir elbiseyle evlendi*, demesi düştü aklıma. O an anlayabildim. O yüzden imam nikâhımızın olduğu anlarda gözlerinde büyük bir mahcubiyet vardı.

Kırılğan duruyordu Güldeste ama cesur bir kız olmalıydı. Yetiştirdiği çocukta bunu görebiliyordum.

"O sana evlenme teklif etmiş," dedim.

Buruk gülüşüne hüznün değdi. Gözleri parladı. "Timur mu anlattı?" dedi. Sessizce onayladım. Hüzne bulanmış gülüşü daha da büyüdü. Kısa bir an fotoğrafa bakıp yeniden bana döndü. "Başka ne anlattı?"

"Onu nasıl sevdiğini. Onun da seni nasıl sevdiğini. Sana söylemeden gizli gizli perde arkasından senin yoldan geçtiğin anları izlediğini."

Buruk gülüşü kalp kırıklığı gibi battı. "Öyle," dedi sadece. "Sevdik." Bu kadardı. Kısa ama dolu bir kelimeydi. "Keşke tanısaydın onu." Gülümsemeye çalıştı. "Çok severdin. Eminim o da seni çok severdi. Sessiz, nahif, adı gibi güldü. Herkese güler, çiçeklerle bile konuşurdu. Bir insan bir kere bile kalp kırmaz mı? Bir kere bile yüzünü asmaz mı?" Dudaklarını ısırdı. "Belki de o yüzden bu dünyaya fazla geldi."

İlk defa benimle onu konuşuyordu. Ne zaman adı geçse gözlerinden bir hüznün geçerdi ama uzun uzun asla bahsetmemişti. Nedenini anlamak zor değildi. Hâlâ deli gibi seviyordu onu. O an babama bakıyor gibiydim. Bir aşk uğruna kan kusarak ölen babam...

Güçsüzlük sanırdım bu duyguyu. Artık ne denli acı bıraktığını anlayabiliyordum. Timur'un parmağının ucu kesilse tüm bedenim sızlardı. Peki, ya ihanet ve ölüm? Bunları bir âşık nasıl kaldırabilirdi? O an anladım ki güçsüz değildi babam. Aslında bu dünyadaki en ezici duyguyla baş etmeye çalışıyordu.

Âşık, kırık bir kalp.

Derin bir nefes verirken ileri eğildi. Dirseklerini bacaklarına yaslayıp ellerini önünde kavuşturdu. "Timur her şeyi anlattı mı sana?" diye sordu. Yine sessizliğimle onayladım. Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye

çalıştı. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. “Şu Rize’yi ayağına döksem hakkını ödeyemem, kızım.” Mavi gözlerinde gözyaşlarının dalgaları belir-meye başlamıştı. “Beni nasıl bir azaptan kurtardığını bir bilsen...” Yana-ğına düşen büyük yaşı hızla sildi. “Bunca zaman Güldeste’nin acısından ölmediysem arkada bıraktığının hatırıdır. Yüzünde tebessüm, dilinde kelime gördüm ya, ölsem de gözüm açık gitmem artık.”

Kelimelerin gücüne inanırdım. “Öyle söyleme, Âdem abi,” demek zo-runda kaldım. İleri uzanıp ellerini kavrama cesareti gösterdim. “Güldeste’nin gözünün arkada kalmadığına eminim.”

Yanağına bir yaş daha düşerken bakışlarını kütüphanenin önündeki fo-toğrafa çevirdi. “Bu kütüphanede...” Nefesini toplamak adına yutkundu. “Ne kadar kitap varsa okudum.” Bana döndü yaşlı gözleri. “Yetmedi. Bir kütüphane dolusu daha kitap okudum. Ama yeryüzünde hiçbir kitapta onun yokluğunun bende bıraktığı acıyı anlatacak kelime bulamadım.” El-lerimi, avuçlarının içine alıp sıktı. “Dilerim Allah’tan, bize nasip olmayan bütün güzellikler sizi bulur. Ayağınıza taş değmesine asla izin vermeye-ceğim. Korkma sakın, tamam mı?” Elimi bırakıp yanağındaki yaşları hızla sildi. “Seni de onu da kimseye vermem. Korkusuzca yaşayın sevdanızı. Bu şehir hepimize bunu borçlu.”

Geçmişe dair pişmanlıkları o kadar çoktu ki Akkadın da Âdem abi de sa-dece Timur’un mutlu olmasını istiyordu. Kendi vicdan yüklerini azaltmak, belki de ona derin bir sevgiyle bağlı oldukları içindi bu istekleri.

“O kadar mı sevdin, Âdem abi?”

Duraksadı. “O kadar mı?” Tek kaşı havalandı. “O bile yetmez, kızım. Yaşıyorum ama nasıl olduğunu bir sor.” Ellerini iki yana açtı. “Bu şirket, para, evler, arabalar... Ne önemi var ki? Güldeste’ye bir kıyafet alamadım. İsteddiği kitapları alamadım. Bir defteri bütün dersleri için kullandı da bir defter bile alamadım.”

“Timur’un anlatırken *mutluydum*, dediği tek anlar bu saydığın anlardı. Eminim Güldeste için de öyledir.”

Dudakları büküldü. “Mutlu muymuş gerçekten?” dedi.

Sesi kalbimi kırıyordu. “Mutluymuş,” dedim. “Hem de çok. Sadece si-zinle.”

Gülerken, dikleşip yanaklarındaki yaşları silmeyi denedi. “Şerefsizin su-ratı yanımda beş karıştı ama,” dedi.

“Ona kızma. Sevgisinin ölüm getirdiğine o kadar çok inanmış ki sevdiklerini korumak için kendine kalın bir duvar örmüş, abi. Senden kaçtıysa sevdiğinden.”

Bakışları yeniden dalgalandı. “Biliyorum,” dedi. “O yüzden vicdanımın ağırlığıyla eziliyorum ya. Çocukken de böyleydi. Sessiz dünyasında yer edinen birini öyle derin bir bağla seviyor ki yüreği eziliyor insanın. Sen mesela, neden sevdin onu?”

Bir nedeni yoktu. Ama aslında bir o kadar çok da neden vardı. “Bilmem,” diyebildim. “O olduğu için...”

“Sunduğu sevgi...” dedi anında. “Kendi kadar ağır. Güven veriyor, değil mi? Sessizliği bile rahatsız etmiyor.”

Bakakaldım. Ona dair düşündüğüm şeylerin sadece çeyreğiymiş ama en temel düşüncelerim daima bunlar olmuştu. Sessizliğimi *evet* olarak algıladı.

“Çünkü onu Güldeste büyüttü,” dedi. “O cehennemde bile kalbine kötülük değmesine izin vermedi. Öyle çok sevdi ki kardeşini, içinde ne kadar sevgi varsa Timur’a akıttı. Bana kalan sadece minik bir parçaydı ama o bile yetti. Timur o sevgiyi yıllarca en derinlerde tuttu. Korktu, kaçtı, her neyse. Ama şimdi hepsi senin avcunda. Güldeste’nin ona bıraktığı en büyük hediyeyi görmesini sağladığın için çok teşekkür ederim, kızım. Ona yüreğini gösterdiğin için teşekkür ederim.”

Bütün kelimelerim başını alıp kaçmıştı. Aynı saniyelerde kapı çalındı ve delikanlı elinde çaylarla odaya girdi. Diğer yana dönerek kızaran gözlerini saklamaya çalıştı Âdem abi. “Ula, çayluktan mı toplayıp geturdun çayları?” diye yükseldi aynı zamanda. “Kırk saattir bekliyoruz.”

“Unutmuşum, abi,” dedi delikanlı bütün dürüstlüğüyle. “Az önce akluma geldi.”

Yeniden bize döndüğünde yüzünde her zamanki ifadesi vardı. “Akluna sokayım o zaman!” dedi tatlı bir sinirle. “Git, çikolata da getir bize. En pahalısından olsun, ha. Gelinim yiyecek.” Delikanlı kapıya koştuğunda bir daha bağırdı. “Unutursan ecdadını sikerim.” Çocuk onaylayarak kapıyı kapadığında bakışları bana döndü. Küfrettiğini yeni fark etmiş olmalıydı. Yüzü ekşidi. “Kusura bakma, ağzımdan kaçtı. Ama hak etti.”

“Sorun yok.” Minik bir tebessüm kuşandım. “Timur’dan alıştık artık.”

Heyecanla öne eğildi. “Sen onu bir de ufakken görseydin. Kötü söz söyleyene hemen *ablam bu kelimeleri sevmez, sus, derdi*.” Gülüşü büyüdü. “Tosun gibi tombalak bir şeydi. Ne mümkün, gülüm kucağında taşısın. Altı aylık bebek on üç kilo olur mu? Bizim uşağın maşallağı vardı. Koy

bayıra, tekmeyi çak, dingir dingir giderdi. Ama Allah var, çok usluydu. Hiç yormazdı.” Güldü yine burukça. “Nenemle sabahtan akşama kadar Kadir İnanır filmi izler, parmaklarıyla *dıkşın dıkşın* yapardı. Sevilmeyecek bir çocuk değildi ama o şerefsiz...”

Gerisini getirmemek için dişlerini dudağına geçirdi. Çayından bir yudum alıp, geri bıraktığında ben de ona uyup çayından içmiştim. Burada içtiğim şeyler çaysa biz İstanbul’da çok başka şeyler içiyorduk. Çayın tadı her defasında damağımda kalıyordu.

Aniden kapı açıldı. Timur ve heybeti kapıda belirdi. Elimdeki çay bardağını dudaklarıma götürürken kalakaldım. İş fazla kısa sürmüştü.

“Ula, ne çabuk geldin,” diyerek duygularıma tercüman olan kişi Âdem abi oldu.

Başı sola büküldü. Sessiz bir kelimesi vardı. *Gidelim, Ahu.*

Beyimin sözünü ikiletmedim. Çaydan büyük bir yudum alıp bıraktım. Ayağa kalkıp ona doğru ilerlediğimde abisi şaşkın bakışlarla bizi izliyordu. “Ula, ateş almaya mı geldiniz?” dedi. “Bir durun da.”

Timur elini bana doğru uzatırken, “Sonra bir daha uğrarız, abi,” dedi. “Şimdi gün batmadan gitmemiz gereken bir yer var.”

Neresiydi? Bana bahsetmemişti. Sorgulayan bakışlarımla göz göze gelmemek için bana bakmadı. Âdem abiye minik bir tebessüm daha gönderdi. “Eyvallah,” dedi en ağır şekilde.

Elini kalbinin üzerine atarak kabullendi o da. “Bari kız çayını içseydi,” demeden de edemedi. “Yeni geldi da. Dumani tütey.”

Timur’un elini kavrarken, “Sonraya sözüm olsun, abi,” dedim. “Şimdi beyimin lafını ikiletmeyeyim.”

Bak sen, dercesine dudak büzdü Âdem abi. Timur’un gözlerini üzerimde hissettirdim ama dönüp bakmadım. “Görüşürüz,” diyerek ilerledim. “Bu arada, hafta sonu çay içmeye bize gel. Bekliyorum.”

Ne zamandır onu ve Aknene’yi ben ağırlamak istiyordum. *Gerçek bir aile gibi.*

Bir kaşı havalandı. “Aknene var mı?” dedi.

“Onsuz olur mu?”

“O zaman kesin geliyorum.”

İlişkileri görülmeye değirdi. Gülerek kapıyı açtım ve odadan çıktık. “*Beyim mi?*” dedi Timur kulağıma. “Bir daha söyle bakayım bir şunu.”

Ellerimi sırtına bastırıp merdivenleri önden inmesi için iteledim. “Beyler önden gider,” dedim. “İlerle.” İlerledi ama susmadı. Merdivenleri o önde, ben arkasında, ellerim omuzlarındayken indik. “Nereye gidiyoruz?” dedim.

“Lafımı ikiletme. Beyin nereye derse oraya.”

Hayretle güldüm. Merdivenler bitmişti. Yanına tünedim. “Hayırdır, Koçarı? Sağa bir cesaret gelmiş. O kadan da coşma,” dedim Aknene misali.

Güldü. Hem de tüm yüzüne yayılan bir sıcaklıkla. Dışarı çıktığımız anda elimi kavrayıp yeniden montunun cebine kendi eliyle birlikte sıkıştırdı. “*Canım*, dersen söylerim,” dedi.

“Nereye gidiyoruz, *canım*?”

Buna da ayrı zaafı vardı. Dünyanın en basit kelimesiydi oysa.

Durup bana döndü ve dudaklarını saçlarıma yasladı. Arkamızda kalan binanın buğulu camından Âdem abinin büyük bir tebessümle bizi izlediğini gördüm ama bakışlarım yeniden keskin kahvelere odaklandı. Sesiyle her zerremi sarmaladı. Verdiği cevap heyecanlanmam için yeterliydi.

“Yüreğime,” dedi dudakları hâlâ saçımdayken. “Sana dair kelimelere dokemediğim ne kadar his varsa göstereceğim.”

Ayaklarının altında kalan şehrin ışıklarına ifadesizce bakıyordu Kenan Kralşan. Güzel şehirdi Moskova. Işıl ışıl ve parlaktı. Ama siyah gözlerine değen tek bir ışık yoktu artık. Geçirdiği son haftalar yok sandığı vicdanına batan bıçaklar gibiydi. Hem de her saat, her dakika ve her saniye batan bıçaklar. Siyah saçları uzamış, sakalları ve bıyıkları birbirine karışmıştı. Yine takım elbisesinin içindeydi ama göz altları mor, bakışları eskisinden daha da donuktu. Tek aydınlık da karanlığa gömülmüştü. Artık her şey kan ve siyahtan ibaretti.

Karşısında kalan camda hem şehri hem de kendi yansımasını görüyordu. Yanında ise haftalardır yanından gitmeyen Irmak'ın hayaletini. Ona bakıyordu. Sadece ona. Onunla uyuyor, yemek yiyor ve sürekli izliyordu. Gözlerini kapatarak elindeki içkiyi tek seferde içti ve cam bardağı yanındaki Irmak'a, yani boş duvara doğru savurdu. Cam parçaları odanın dört bir yanına yayıldı.

Öfkeyle soludu. Artık Irmak yoktu ama öfke öyle fazlaydı ki yakmadan, yıkmadan asla durmayacaktı. Dudaklarından dökülen nefes tenini yaktı.

Yeniden Kurul lideriydi. Bütün yeraltı ağı elinin altındayken kendi ülkesinde aranmasının hiçbir önemi yoktu. İsteddiği yere gidip istediği yerde bu krallığı yönetmeye devam edebilirdi.

Güç ondaydı.

O zaman neden uyuyamıyor, yemek yiyemiyor, kimseyi görmek istemiyordu?

Katilsin, dedi cılız bir ses. Kardeşini öldürdün.

Kendine gel, dedi şeytanın daha gür sesi. Bunu ne için yaptığınızı unutma! Boşuna mı kurban verdin? Dökülen kanın hakkını ver!

Sendeleyerek, odanın sonundaki masaya ilerleyip, avuçlarını masanın yüzeyine yaslayarak toparlanmaya çalıştı. Döktüğü kanın hakkını vermiyordu. Bunu Irmak'a borçluydu. Boşuna mı kurban etmişti kardeşini? Krallığının keyfini sürmeliydi. Derdi neydi?

Tıklanan kapıya döndü bakışları. Artık tek ve en yakın koruması olan Tarık, siyah takım elbisesiyle içeri girip kapıyı kapadı.

“Dimitri Volodin evine dönmüş, efendim.”

Avuçlarından destek alarak yaslandığı masadan ayrıldı. Dili dudaklarında gezindi. Önüne düşen siyah saç tutamını geri iteledi. Onu ayakta tutan tek şey artık buydu. Öfke, güç ve intikam. Irmak'ın adını Dimitri vermişti. İntikam alınacaktı. Tıpkı Ahuzar ve Tulpar denen o adamı da öfkesiyle yakacağı, hayatı zindan edeceği gibi. Ama önce küçük lokmadan başlayacak, Dimitri'yi Irmak gibi kan gölünün içinde bırakacaktı. Masanın arkasındaki içki dolabından bir şişe votka ve iki bardak aldı. Odadan çıkıp Moskova'daki mülkünden ayrıldı.

Dimitri Volodin'in malikânesi Moskova'nın çıkışında, تنها, büyük bir arazinin içindeydi. Rusya için büyük bir yeraltı lideri olan ailesinden ayrı yaşıyor ama babasıyla annesine bütün işlerle ilgili bilgi veriyordu. Aile kavramı Volodin ailesinin temeliydi. Aile şerefini korumak ise her şey. Dimitri, babasından onurlu bir miras devralmıştı ama bunu aynı şekilde devam ettirip ettirmediği muammaydı.

Büyük malikânenin etrafındaki bütün ışıklar sönmüştü. Güvenli bir şekilde korunan evin etrafında devriye gezen eleman sayısını ezbere biliyordu Kenan. Tarık bir saat önce içeri gizlice girebileceği güvenli koridoru oluşturmuştu. Evin arka kapısına ilerlediler. Araç durduğunda parmaklarının arasındaki Roma parasına minik bir öpücük bırakıp cebine attı. Artık şansa ihtiyacı yoktu. Şansı kendi ayağına getirecekti.

Votkayı, bardakları ve silahını alarak, araçtan inip eve ilerledi. Sessizdi attığı her adım. Evden içeri süzüldü. Malikâne derin bir uykudaydı. Güvenlikler onun emriyle geri çekilmiş, sağlam adamların dikkati başka yöne çekilmişti. Büyük, karanlık malikânenin salonuna girip ışıkları yaktı. Her yer ışıltılı ve son derece moderndi.

Ortadaki büyük masaya ilerleyip en uca oturdu. İçki şişesini ve bardakları önüne bırakıp telefonuna uzandı. Sakince Dimitri'yi aradı. Üçüncü çalışta açıldı ve Dimitri'nin uykulu sesi duyuldu.

“Ne var, Kralşan?” dedi Rusça.

“Salonundayım. Gel de iki tek atalım, dostum. Seninle içmeyi özledim.”

Ses duraksadı. Cevap gelmedi. Birkaç dakika sonra merdivenlerde adım sesleri duyuldu. Altında salaş bir eşofman varken üzeri çıplak bir şekilde karşısında belirdi Dimitri. Kürkü yoktu. Canı sıkıldı Kenan'ın. O kürkün kanına bulandığını görmek istiyordu.

“Keşke kürkünü giyseydin,” dedi yalandan bir üzüntüyle. “Açardı bu kombinini.”

Salona girdiğinde Dimitri'nin adımları yavaşlamıştı. Kenan'ın bir şekilde intikam alacağına emindi. Kız kardeşinin adını verirken Kurul'un Kenan'ı da öldüreceğini düşünmüştü. Yeniden liderliğin ona verilmesini beklemiyordu. Ama korkmadı. *Kurul üyeleri birbirine bir şey yapamaz* kuralına güvenip büyük bir özgüvenle Kenan'ın karşısına oturdu.

“Gece gece bu ziyareti neye borçluyuz, Kralşan?”

Önce sessiz kaldı. Karşısındaki adamı süzdü. Sonra, “Seni özledim,” diyerek dudak büzdü. “Dostluğunu arıyorum.”

“Uzatma,” dedi Dimitri. “Ne istiyorsun?”

Derin bir nefes vererek bardaklara votka döktü. Birini kendi önüne çekerken diğerini Dimitri'ye itti. “Siz Rusların çok sevdiğim bir sözü var: *Düşmanın olmayacak adamla sakın votka içme!*” Dimitri önüne gelen bardağı durdurduğunda Kenan kendi içkisini ona doğru kaldırdı. “Şerefe, dostum. Kaliteli bir düşmandın.” Votkayı tek dikişte içip bardağı sertçe masaya vurdu. Gözlerinin içinde beliren şeytan, Dimitri'nin ensesinde ürpertiye neden olmuştu ama ifadesizliğini bozmadı.

Bu bir savaş ilanıydı. Kabul etti. Votkayı tek dikişte bitirip o da masaya vurdu. “Bana asla bir şey yapamazsın, Kralşan,” dedi. “Lider, Kurul üyelerini yok edemez.”

“Ben neden edeyim ki?” dedi Kenan. “Lider hepinizi korumakla görevli, öyle değil mi? Ama...” Koltuğunda geri yaslandı. “Seni ailenden koruyabileceğimi sanmıyorum, dostum. Belki de kendi kafana sıkarsın, bilemem.”

Dimitri’nin bir kaşı havalandı. “Bu mu planın?” dedi. “Kafama sıkıp intihar süsü vermek mi? Bu kadar aptal mısın Kralşan?”

Bir bardak votka daha içti Kenan. “Seni böyle bir planla öldüreceğimi düşündüysen asıl aptal sensin demektir, dostum,” dedi. “Neden kafana sıkayım ki? Ama belki sen kendi isteğinle hayatına son vermek isteyebilirsin.”

Karşısındaki adamın düşüncelerini okuyamıyordu Dimitri.

Bir bardak daha içti Kenan. “Duydum ki aile bağlarınız çok kuvvetliymiş,” dedi. “Her şeyi aileniz için yaparmışsınız. Kurul’a da kıymetlin olarak anneni sunmuştun, değil mi? Hatırlıyorum.” Tatlı bir bakış kuşanmaya çalıştı. “Peki, çok sevgili annenle babanın, aile itibarınızı yerle bir edecek minik sırlarından haberleri var mı?” Dimitri’nin ifadesi artık allak bullaktı. “Mesela annenle baban, abinin eşi, sevgili yengenle olan sıcak münasebetini biliyor mu dostum?” Dimitri’nin ifadesi ağır bir darbe aldı. Kenan ise devam etti. “Bir de şu yıllar önce ölen amcan var. Babanın, ölümünden en çok etkilenen kardeşi, Oleg Volodin. Onu senin öldürdüğünden de bihaberler bence. Babanın düşmanlarıyla yaptığı silah sevkiyatından da kimsenin haberi yok anlaşılan. Yoksa aile bağlarına bu denli bağlı baban seni kendi elleriyle yok ederdi diye düşünüyorum.” İfadesi yalan bir samimiyete büründü. “Ne kadar da hayırlı bir evlatsın. Benden beter çıkacağına hiç düşünmezdim.”

İfadesizliğini korumaya çalışıyordu Dimitri. “Ne saçmalıyorsun sen?” dedi.

Kenan ceketinin cebinden birkaç fotoğrafla kâğıdı masanın üzerine savurdu. Dimitri’nin abisinin eşiyle yakın görüntüleri, babasının düşmanlarıyla yaptığı silah sevkiyatının kanıtları, amcasının ölmeden önce evine giren son kişinin Dimitri olduğunu gösteren fotoğraflar ve bir not kâğıdı. Amcası ölmeden önce karışık el yazısıyla Dimitri’nin yasak aşkını bir kâğıda not etmişti.

Bu, Volodin ailesinin katı aile bağları için infaz demekti. Aile şerefine sürülecek tek kara lekede Dimitri’nin babası hiç kimseye acımazdı. Önüne serilen kanıtlara bakarken dişlerini sıkıyordu. Başındaki ayı dövmesinden süzülen terleri hissetti.

"Ne o, Kralşan? Şimdi de kendin çizip kendin mi oynuyorsun? Ne bunlar? Şantajla mı intikam alacaksın? Hem de saçma sapan fotoğraflar ve bir kâğıt parçasıyla."

Ofladı Kenan. "Yani pisleşmeyeyim diyorum ama zorluyorsun, dostum." Telefonundan bir video açıp Dimitri'ye çevirdi. Birinci videoda, yerde yatan amcasına kurşun sıkıp kendi elleriyle öldüren Dimitri vardı. Yok ettiğini sandığı her delil karşısındaydı. İkinci videoda ise abisinin eşiyle yakın münasebeti. Dudaklarının üzerindeki dudakları, bütün çıplaklığıyla üzerinde oturup kıvranan yasak aşkı...

Sakince telefonu kapatıp yanına bıraktı Kenan. "Merak etme, dostum," dedi. "Özeline saygım sonsuz. Sadece bir kere izledim." Güldü. "Rusya'nın Behlül'ü de sensin, ha?" Kükürtü şeytanı dahi ürpertecek türdendi. Dimitri'nin kızarmış yüzünü gördüğünde ciddileşti. "Türlere özgü bir şakaydı. Anlamadın diye mi kızdın?"

Dimitri burnundan derin bir nefes vererek elini masaya vurdu. Votka ve bardaklar sallandı. "Seni gebertirim, Kralşan!" diye kükreyişi bütün arazide yankılandı.

Koltuğunda geri yaslandı Kenan. Sakinlikle izliyordu karşısındaki adamı. "Şşt." Parmağının ucuyla kalktığı yere geri oturmasını işaret etti. "Otur şuraya, Dimitri."

Emir, kesin ve netti. Dimitri dişlerini sıkarak tekrar oturmak zorunda kalmıştı ama kırmızı yüzünden ve terleyen alnından içinde bulunduğu durum anlaşılıyordu.

Kenan, "Seninle bir oyun oynayacağız," derken masanın üzerine *Revolver* silah çıkardı. "Rus ruleti. Sen seversin. Bizim oralarda olsak direkt kafana sıkardım ama siz Ruslar eli bol adamlarsınız. Uyum sağlayayım dedim." Silahı Dimitri'ye doğru iteledi. "Tek kurşun, tek can, Dimitri."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Basit. Ya aile onurunuz için kafana sen sıkarsın ya da bu bilgilerle ailenin seni parçalamasına razı gelirsin. Babanın merhamet edeceğini hiç sanmıyorum. Duydum ki küçük kardeşini düşmanlarıyla görüşürken yakaladıktan sonra kendi elleriyle öldürmüş. İbret için de gömmeden arazi ortasına atmış. Aile ve sadakat baban için her şey. Bunları bir duysa ya da daha kötüsü, bunlar basına bir düşse..."

"Kes!" diye bağırdı Dimitri.

“Bana bağırma!” diye ağır bir cevap aldı. “Liderken seni öldüremem, Dimitri. Ama ölümünü izleyebilirim.” Kaşlarıyla silahı işaret etti. “Sık kafana. Bunu kendi özgür iradenle yap.”

“Yapamazsın,” dedi Dimitri. “Babam sana inanmaz.”

“Emin ol, inanır, Dimitri. Ve ben senin yerinde olsam babamın gazabındansa kendi kafama sıkmayı yeğlerim. Çünkü yine duyduğuma göre kardeşini öldüren kişiyi bulduğu anda bağırsaklarını Moskova sokaklarına dökmeye yemin etmiş.”

Sesindeki kendinden emin duruş Dimitri’yi bocalatıyordu. Babasından deli gibi korkar, sözünden asla çıkmazdı. Aile ve sadakat her şeyken bütün bunların affedilmeyeceğini biliyordu.

Birkaç saniye ters bakışları birbirinden kopmadı. “İyi madem,” derken oturduğu yerden kalktı Kenan. “Yarın Rusya manşetlerinde sen varsın. Hazır ol.” Ellerini manşet atar gibi Dimitri’ye doğru kaldırdı. “*Oğlum, o senin yengen, yengen!*” Dimitri’nin kırmızı, sinirden titreyen yüzünü gördüğünde yeniden ciddileşti. “Pardon. Yine Türklere özgü bir şakaydı. Anlamadın, değil mi?” Keyifle geriledi. “Bu arada, evini koruyan güvenlikleri daha iyi seçmelisin, dostum. Elimi kolumu sallayarak içeri girmek çok sıkkıcı.”

Kapıya doğru ilerlerken son bir kez daha arkasına baktı. “Son olarak...” dedi. “Manşetlere yengenle birlikte çıktıktan sonra büyük aşkının da kafasına sıkılır gibi. Bu geceyi yanında geçir istersen. Biz Türklerin çok sevdiğim bir sözü var: *Ölümden öteye köy yok*. Kalan anlarının tadını çıkar, Dimitri.”

Önündeki silaha bakarken terliyordu Dimitri. Bütün ihtimaller zihninde dönerken en net görüntü babasının ona yapacağı işkenceler ve sevdiği kadının alnının ortasındaki kurşundu. İnfazdan kaçamayacağını biliyordu. Kimse kaçamamıştı. Babası mutlaka bulurdu.

“Cehennemde görüşürüz,” diyerek geriledi Kenan. “Seni tanımak güzeldi, dostum.”

Geldiği yoldan sakince ilerledi. Dudaklarından dökülen minik bir Rus ezgisi vardı. Evden dışarı çıktığı anda içeriden tek el tabanca sesi duyuldu. Dudaklarındaki gülüş büyüdü. Dimitri Volodin intihar etmişti. Hem de kendi kafasına sıkarak. Konunun asla onunla alakası yoktu. Aile itibarını korumuştur. Volodin ailesi için şerefli bir ölümdü.

Arabasına binip, Moskova sokaklarında ilerlerken artık hedefinde asıl kurbanları vardı. Bakışlarını karanlığa dikti. Parmaklarının arasında aynı

para dönerken yeni rotasını belirledi. Yeterince savunmada kalmıştı. Artık Kralşan için yeniden piyonlarını savaşa sürme vaktiydi.

“Tanık, Türkiye’ye geri dönüyoruz. Hazırlanın.” Karanlığa odaklandı ve planının ilk basamağına tırmandı. “Bana Adriel’in gerçek evini bulun.”

Arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda bakışlarım manzaradaydı. Rize eşsiz bir yerdi. Ama keşfedilmemiş noktaları daha da eşsizdi. Başı bulutlara değen yüksek dağların aralarından batan güneş etrafımızı saran yeşilliklerin üzerine sarı damlalar bırakıyor, gökyüzünü turuncu bir denize dönüştürüyordu. Yol bir hayli zor geçmişti. Bir ara uçurumdan aşağı dahi yuvarlanacağımızı sanmıştım ama sonunda gelmeyi başarmıştık. Ve gördüğüm manzara her şeye değerdi.

Dağların karlı zirveleri ve bulutlar ayaklarımızın altındaydı. Turuncu bir pamuk denizi etrafımızı sarmalamış gibiyken adımlarım ağır ağır ilerledi. Gözbebeklerim gördüğü manzaranın hayranlığı içindeydi. Burada her geçen gün başka bir manzaraya şaşıyordum.

Timur’un, arabanın kapısını kapatıp yanıma geldiğini hissettim ama bulut denizinden kopamadım. “Buradan sonrasını yürümemiz lazım. Araba çıkmaz,” dedi.

İlgilenmedim. *Karadeniz bulutlara yaslıdır*, derlerdi. Bu cümle asla bir mecaz ya da abartı değildi. Karadeniz bulutların içine saklanmış bir mucizeydi. Elimi kavrayan adama döndü bakışlarım. Daha ne kadar memleketine benzeyebilirdi? O da hüznünün arkasına saklanan bir mucize değil miydi?

“Timur,” diye soludum. Elini çekerek ilerlettim. “Burası neresi?” Sesimde çocuksu bir heyecan vardı. Elini bırakıp hızla çantamı açtım. İçimdeki muhabire engel olamıyordum. Yanımdan ayırmadığım kamerayı açıp, manzaraya doğru ilerlerken o arkamda kalmıştı. Ekrandaki manzaraya bakan hayran adımlarım durmuyor, sürekli ilerliyordu. “Harika,” diye mıldandım.

“Az önce manzara için bana siktir mi çektin, Ahu?”

Gülerek kamerayı ona çevirdim. Elini bırakıp kendisinden uzaklaştığım için kaşları biraz çatıktı. Kamera açım heybetini kadrja tam anlamıyla sığdıramayınca geriledim ve yüzüne yaklaştırdım. O bilmedi ama yüzünün

her sandımında gezindim. En son gözlerine yaklaşabileceğim kadar yaklaştım. Kahvelere odaklandım.

"Beni bu manzaraya getiren sensin, Timur."

Ellerini montunun cebine yerleştirirken omuzları düştü. "Sıkılır çekeceğini bilsem getirmezdim." Bana doğru ilerledi. Gülerek geriledim ama ayağım bir taşa takıldığında kamerayla sendeledim. Çığlık atarak düşeceğim anda önce kolumdan, daha sonra belimden kavradı ve kendine çekti.

"Düşüp manzaraya ana avrat sövdürme şimdi bana."

Kamera hâlâ açık bir şekilde elimdeydi ama neyi çektiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Botlarına basıp, montuna tutunarak kendimi yukarı çektim ve her zamanki gibi çenesine minik bir öpücük bırakarak geriledim. Kamerayı yeniden yüzüne odakladım.

"Asıl manzaramı çekiyorum. Farkında mısın?"

Güler gibi oldu. Hatta yarım bir şekilde sola kıvrıldı dudağı. Sessiz kaldı ama. Sadece boynunu hafif sola büküp uzun uzun bana bakmakla yetinmişti. Manzaram tam anlamıyla bir sanat eseri idi.

"İlerle," dedi. "Asıl manzara yukarıda."

"Peki, *canım*," dedim harfleri uzatarak.

Kamerayı ona ve bana doğru çevirip, ikimizi de çekmeyi denerken yine sendelemiştim ama yeniden yakalamıştı beni. Gövdesine yaslanarak durdum. Topuklularım yokken denge sağlamak zordu. Garip, ters bir denklemdi.

"Harbi sikeceğim kamerasını, Ahu. Bir yerine bir şey olacak. Kapa şunu."

Elimdeki kamera yüzümüzü artık alttan çekiyordu. "Tamam, ya, of!" diyerek kapamayı denedim. "Ayrıca sövme, Timur." Dudaklarını saçlarıma yasladığı anda kaydı kapadım ve makineyi yeniden çantama yerleştirdim. "Oldu mu?" Benim aksime kendileri fotoğraf çekilmekten nefret ediyordu. Bence fotoğraf makinemi kıskanıyor ama çaktırmıyordu.

İfadesinden memnun olduğu anlaşılıyordu. Elimi kavrayıp ilerlettğinde uyum sağladım.

"Neden buraya geldik?"

Sessiz kaldı.

"Gezilecek bir yer mi?" dedim. Sarp yokuşa tırmanmaya başlamıştık.

Yine sessiz kaldı.

"Timur!"

"Efendim."

"Neden buraya geldik?"

Yine sessiz kaldı. Aniden telefonu çaldığında ise duraksadı. Elimi bırakmadan aramaya baktıktan sonra bana döndü. "Bunu açmam lazım," dedi. "Sen ilerle, ben geliyorum."

Telefon kullanmazdı. Sorgulayışıma engel olamamıştım. "Telefonun yoktu senin. Hayırdır?" dedim. Yarım bir tebessüm belirdi dudağının köşesinde. "Ne gülüyorsun?" diye çıktım istemsizce. "Güzelce bir soru sorduk. Beyimizin telefonunu da mı merak etmeyelim?"

Gülüştü tüm yüzüne yayıldı. Şakağıma bir öpücük daha bırakıp geri-
ledi. "Daha sık hesap sorsana sen," dedi kulağıma doğru. "Muazzam tahrik edici." Ters bir bakış kuşanmaya çalıştım ama bir hayli zordu. "Geliyorum," diyerek ilerlediğinde bu defa bir şey diyemedim. "Ayrıca bir daha başkasının yanında *beyim*, deme. Tetikleniyorum."

Birkaç adım daha ilerleyip telefonu açtı. Asıl tetiklenen bendim, haberi yoktu. Önümüzdeki sarp yokuşa çıkmaya odaklandım ama Timur telefonu açtığı anda yükselen erkek sesi devasaydı.

"Timur Komutan'ım, Gökçen yenge doğuruyor, komutanım!"

"Lan, niye telefonu açıp bağıırıyorsun o zaman, amın oğlu?" diye net bir cevap verdi. "Ben mi doğurtacağım?"

Sarp yokuşu bırakıp yanında kalmaya karar verdim. Bu konu daha ilgi çekiciydi. Görüntülü konuşuyordu. Kendimi göstermeden ekrandaki adama bakmaya çalıştım ama telefonu tutan kişi koşuyor gibiydi. Görüntüler karmakarışık.

"Şimdi hastaneye gidiyoruz," diye bağırdı aynı adam.

"Lan, Karakurt, erken değil mi daha? *Beni bekleyin*, demedim mi?" dedi Timur.

Kamera sallanıp, dururken bir kadın çığlığı yükseldi. Biri mi doğuruyordu gerçekten?

"Bizim oğlan biraz aceleci, amcası," dedi başka bir adam. Telefon elden ele ilerledi. Ekrandan birkaç yüz geçtikten sonra en son bir başka adamın elinde durdu.

"Altınınız geldi, Timur Komutan'ım. Eyvallah," derken o da koşuyordu.

Ve aniden arama kapandı. Ben şaşkındım ama Timur her zamanki sakinliğiyle bakıyordu ekrana. Ben çok ayrı bir noktaya şaşırdım. "Biri mi doğuruyordu orada?" dedim.

O ise daha farklı bir noktaya takılmıştı. "Bu şeytanın gör deliğinde telefon çekiyor muymuş lan?" dedi. Bakışlarımla kınadım. Şaşkın ve kınayıcı bakışlarımı gördüğünde mesajı aldı. "Süleyman'la Aybüke'nin düğününü tebrik etmek için bir günlüğüne açtım telefonu."

"Ortam bayağı şen şakrak görünüyor."

Güldü. "Amca olduk sayılır. Bahsettiğim yakın arkadaşımın bebeği doğuyor." Yeniden elimi kavrayıp ilerletti.

"Ona da altın gönderecek misin?" Sessizliğiyle onayladı. "Ben de hediye göndereyim," dedim. "Yakın arkadaşın sonuçta." Dudaklarındaki tebessüm samimiydi ama sessiz kaldı. Ardı sıra, sarp kayalara basarak, sessizliğini umursamadan ilerledim. Bir şekilde benimsemiştim bu hallerini. Her halli gibi sessizliği de onunla bir bütündü. "Küçükken izci kulübündeydim, biliyor musun?" diyerek kendi muhabbetimi açtım. "Sonra bir çocuğu ormanda dövdüm diye kulüpten attılar." Güldüğünü duydum. "Nedenini sorma. İnan, hak etti." Neden olduğuna dair benim de bir fikrim yoktu.

"Şüphem yok," dediğini duydum.

"Bir kere ormanda kaybolmuştum," diye devam ettim. İlerledikçe kemençe ve tulum sesi artıyordu. Kalabalık bir yere gidiyor gibiydik. "Kimse bulamamıştı. En son babamı çağırmak zorunda kalmışlardı. *Ağaç kovuklarına bakın*, demiş babam. Çiftlikte de uyumak için büyük ağaç kovuklarının arkasına gidermişim."

"Neden ağaç kovukları?"

"Bilmem," dedim. "Küçükken daha güvenli geliyordu sanırım. Cansız ama sert. Dıştan ağaç ama içi boş. Güvenliydi. Hem beni sadece babamın bulmasını istiyordum. Yerimi bilen sadece o olurdu. Bir keresinde çif-" diyerek, başka bir anıya geçeceğim anda karşımdaki manzarayla kelimelerim başını alıp bulutlara karıştı. Ne diyeceğimi de unuttum ne anlatığımı da.

Yüksek tepenin en ucunda büyük bir salıncak vardı. İpleri rengârenk çiçeklerle süslenmiş bir salıncak.

Tek değildik. Sol köşede kalan zirvenin ucunda bir kayık vardı. Sağ köşede el ele tutuşmuş on beş kişilik bir topluluk, ortalarına aldıkları kemençe ve tulum ezgileriyle horon çekiyor, bazıları ise yere küçük minderler almış, çay içiyordu. Kimi keşan içindeydi kimi yöresel kıyafet. Bazıları da kalın

mont giymişti. Yüzler gülüyor, neşeli kahkahalar yükseliyordu. Horon bir hızlanıyor, bir yavaşlıyordu.

Timur beni önüne çekti. Salıncak eğlenen insanların tersinde kalıyordu. Sırtımı bedenine yaslayıp büyük salıncağa çevirdi. "O zaman sana saklanacak yeni bir yer veriyorum, Ahu," dedi. "Bulutlar..."

Kesik bir nefes döküldü dudaklarımdan. Cevap veremedim. Elimden tutup, salıncağa ilerletirken rulum ve kemençe sesi huzurlu bir ezgiden farksızdı.

Horon oynayanlardan, *oy sevdiğim, oy*, diye ses yükseldi. Bulutların arasında kayboldu. *Sensin sonluğum oy, sensin son sözüm oy...*

Salıncağın yanına ilerledik. Aşağıdaki uçuruma değdi bakışlarım ama korkmadım. O vardı. Baktığım noktayı fark etmişti.

"Korkar mısın?" dedi.

Gözlerine değdi gözlerim. Gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. "Sen varsan asla," dedim.

Yeterli bir cevaptı. Eğilip alnıma bir tutam nefes bıraktı. "Bir saniye bekle beni," dedi. "Doğum ne durumda diye sorup geliyorum."

Hevesle onayladım. O biraz uzağa giderken ben salıncağa oturmaya çalıştım ama bir hayli yüksekti. Hangi mantık bunu böyle yapmıştı? Kim sallanacaktı burada? Dağlar, taşlar mı? Biraz uzağımda yine telefonda görünlü konuşan Timur'a değdi bakışlarım.

"Timur," diye seslendim. Kollarım salıncağın üzerinde kalmıştı. "Ulaşmıyorum buraya. Ya sen ya da omzun lazım. Gelir misin?"

Başını arkaya çevirip bana baktı. "Geldim," derken dudaklarında minik bir tebessüm vardı. Bir şeyler daha söyledi telefona ve kapadı. Yeniden bana doğru ilerlerken yüzünde ilk defa gördüğüm bir mutluluk kırıntısı vardı. Belki de arkadaşlarıyla konuşmak iyi gelmişti. *Özledim*, demişti. İfade-sinden bunu okuyabiliyordum. Onları bana anlatırken ses tonu dahi diğer insanlara sunduğundan daha farklıydı.

"Doğdu mu bebek?" dedim salıncağa asılı kalmışken.

"Henüz değil," dedi. "Ama kaotik bir doğum oluyor, belli." Belimden kavrayıp salıncağa oturturken minik bir çocukmuşum gibi, "Gel bakalım, *güzellik*," diye mırıldanmıştı. Eridim. Cilvelenerek çenesine dudaklarımı yasladım. Art arda üç kere öptüm. Zordaydı. Bedenimi bacaklarının arasına sıkıştırmıştı ve ben ona sokuldukça uyanılıyordu. "Salıncağı kırdırtma bana, Ahu. Bir dur."

Cilveli bir gülüşle karşılık verip, "Ben de tetiklendim belki," dedim. "Ne var?"

Salıncakta oturduğum yerin kemerlerini en sıkı şekilde bedenime dolarken keskin kahvelerini gözlerimden ayırmadı. "Buradan dönüşün bir de gecesi var, biliyorsun, değil mi?" dedi.

Canıma minnetti. Ama, "Aknene ve Âdem abi gelebilir, belki Aknene bizde bile kalabilir," diyerek zorlamak tercihimdi.

"Kovarım," dedi en net şekilde.

Yapardı. Emindim. "Saçmalama," dedim panikle.

"O zaman zorlama," derken geriledi. "Konu sensen sabır falan yok bende. Kimse gelmesin bize. Misafir kabul etmiyoruz."

Çok şey söylemek istedim ama sadece gülerek karşılık verdim. Yeterliydi. Anlayacağını biliyordum. Çantamı çıkarıp ona uzattım. "Sen gelmiyor musun?" dedim.

Çantayı alıp, yana savururken, bir kere daha alnımdan öpüp geriledi. "Seni izlemeyi tercih ederim," dedi.

İçim hem erimiş hem yanmıştı. Ama çantama yanma fırsatım olmadı. Ellerini dizlerine yaslayıp gerilettiler. Salıncak sallanmaya başladığında iplere sıkıca tutundum. Önümden ayrılıp arkama geçti. Ellerini belime dolarken sıcak nefesini kulağımda hissettim. "*Sana seni anlatacak kelimem yok*, diyorum ya hep, ben anlatamıyorum ama sen gör, bil. Bu dipsiz uçurumun en karanlık köşesindeki Timur'u nasıl aydınlık bulutlara çıkardığını gör. Seni sevmenin nasıl bir his olduğunu gör. Kanatlarını hisset, Ahu. Sırtındaki kuşları hisset." Salıncığı kendine çekip durdurdu. Boynuma, yaraya değdi dudakları. Minik bir öpücük bıraktığında gözlerim sıcaklığı ve kokusuyla kapandı. "Asıl sen, kendi mucizeni hisset."

Sesiyle kendimden geçebilirdim. Geçtim de. Gülüşüm büyürken yanağıma sıcaklığına yasladım. Salıncığı geriletip aniden ileri ittiğinde ise yüzüme vuran sert rüzgârla gözlerimi araladım. Sert bir kayaya çarpmak gibiydi ama kaçmak bir yana dursun, yeniden bunu hissetme arzusuyla doluyordum. Bir kere daha ittiğinde artık uçurum ve bulutlar ayaklarımın altındaydı. Elimi uzatsam güneşe dokunabilecek gibiydim.

Dudaklarımdan neşeli bir kahkaha dökülürken, kollarımı iki yana açarak rüzgârı, dağları, güneşi, bulutları hatta uçurumu dahi kucakladım. Biraz daha yükseldi salıncak. Bulutların içinde kaybolup, ortaya çıkarken bir neşeli kahkaha daha döküldü dudaklarımdan. Benim için onu sevmek, mucize ve güvendi. Anladım ki onun için beni sevmek ise yaşam ve nefesti.

Nefret ederdim kendimden. Ama o an kendimi dahi sevdim. Sırtımdaki at asırlar sonra özgürce kirlarda koştı. Kuşlar gökyüzünde kanat çırpı. Sarp uçurumlardan düşen bedenler parçalanır, lime lime olurdu. Paramparça bir yaşamı dahi hayatta tutacak tek şey umuttu. Güneş en karanlık yerlere ulaşabilecek tek güçtü. Bir kere daha rüzgârda savrulurken elimi güneşe uzattım. Saçlarımın arasında kayboldum.

Güneş yakın, Ahuzar. Güneş yakın.

Güneş artık tam karşında, Ahu. Güneş tam karşında.

En yüksek zirveye çıkardı. Bulutların dahi ötesine bıraktı. Dakikalar sonra salıncak durduğunda kollarını yeniden belimde, nefesini boynumda hissettim. Bir kahkaha daha döküldü dudaklarımdan. Nefesim göğüs kafesimi sevdasıyla yaktı, kavurdu.

“Anlatabildim mi sevdamı?” diyen nefesi vurdu kulağıma.

Nefesimi zorlukla toparladım. “Fazlasıyla, Timur Töngge,” dedim. Elimi geri atıp saçlarına ve boynumdaki yanağına dokundum. Bülbül misali yanıp kül oldum sevda ateşinde.

Bir öpücük daha bıraktı yarama, boynuma. Belimdeki kolları sıkıca kendine çekti. Sessizliği her şeyi anlatmaya yetti. Onu sevmek esarete kafa tutan bir özgürlük, rüzgârda koşan hırçın bir tay ve sonsuzluğa kanat çırpın kuşlar gibiydi. Kendim gibi farkına bile varmadan sırtımdaki ölümü de o an yeniden sevdirdi.

İstanbul’un küçük bir muhitinde, tek katlı evde yaşıyordu Duman ailesi. Minik kızı Peri’yi pembe örtülü yatağına yatırmış, kızıl saçlarını okşayarak uyumasını bekliyordu Ayla.

Kızının küçük burnuna, kızıl kirpiklerine ve ileri büzdüğü dudaklarına bakarken yüzünde beliren derin bir tebessüm vardı. Bunca zaman uzun süre yanında olmayışının, onu kendinden mahrum bırakmasının vicdan yüküyle kıvranıp durmuştu. Onun yanında geçirdiği bu son günlerde ise bütün hisleri bir çığ gibi büyümüş, kalbini ve zihnini eziyordu.

İyi bir anne miydi?

Kızının yanağına minik bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Karnındaki iki kurşun yarasının acısı geçmişti ama hâlâ bir ay boyunca kaldığı yoğun bakımın izlerini bedeninde taşıyordu. Zihni ve kasları uyuşmuş gibiydi.

Düşünceleri toparlamakta zorlanırken son hatırladığı şey takla atan bir araba ve Kenan Kralşan'ın ona sıkıdığı kurşunlardı.

Sonrasını Cengiz'den dinlemişti. Kralşan kayıptı. Tulpar ise Ahuzar'ı alarak saklanmıştı. Sonuç? Bir hiçti. Teoman Doğu, Kızılgerdan Operasyonu'nun devam ettiğini, sahaya yeni ekibi sürüp Cengiz ve onu geri çektiklerini söylemişti. Ama sahada savaşacak bir Kralşan yoktu. Son zamanlarda aldıkları bütün bilgiler cama kafa atmak gibi boş bir hava veriyordu.

Peri'nin yatağının üzerine dağılmış oyuncak bebekleri toparlayıp masasının üzerine yerleştirdi. Odadan sessizce çıktı. Eşi Cengiz'i evden çıkmak için hazırlanırken gördüğünde kaşları havalanmıştı. Arkasındaki kapıyı sessizce kapatırken, "Nereye?" diye mırıldandı.

Cengiz'in montuna uzanan elleri durdu. Büyük bir tebessümle Ayla'ya ilerledi ve kollarını beline dolayıp kendine çekti. Eşinin tatlı, pembe dudaklarına minik bir öpücük bıraktığında Ayla'nın da kolları Cengiz'in omuzlarına dolanmıştı. Yoğun bakımda olduğu süre boyunca Cengiz bir saniye başucundan ayrılmamış, elini bırakmamıştı. Tıpkı Ayla'nın Beyrut patlamasından sonra Cengiz'i bırakmayışı gibi. Aralarındaki bağ derin ve bir hayli kuvvetliydi. Onlar bir aileydi.

"Peri'nin suluboyaları bitmiş," diye mırıldandı Cengo. "Yarın kreşe götürmezse öğretmeni çok kızarmış. Bu saatte açık yer bulabilir miyim bilmiyorum ama kızım istemiş, sabaha kadar arayıp mecbur bulacağız."

Tebessüm etmekle yetindi Ayla. Cengo'nun dudaklarına bir öpücük daha bırakıp ayrıldı. Kendini salonun ortasındaki kahve koltuklara bırakıp derin bir nefes verdi. Birkaç saniye sonra Cengo önündeydi. Salondaki orta sehpanın üzerine oturup Ayla'ya yaklaştı.

"Neyin var, Ayla? Hastaneden çıktığından beri çok sessizsin."

Dilini kuruyan dudaklarında gezdirdi. Endişeleri derindi. "Buradan taşınalım, Cengiz," dedi. Tepkisiz kaldı Cengiz. "O adamı tanıyorum," diye devam etti Ayla. "Yıllarca yanında yaşadım. İhaneti cezasız bırakmaz. Hâlâ yakalanmadıysa mutlaka beni, bizi, burayı bulacaktır. Peri'yi korumamız lazım. Irmak Kralşan öldü. Gerçekten intikam için mi öldürüldü? Hayır, siz de biliyorsunuz. İstihbarat da biliyor. Kızın otopsi raporunu gördüm. Yakın mesafeden vurulmuş ve parmağı kesik. Ama ne hikmetse araba uçurumdan düşmesine rağmen Irmak'ın bedeninde tek bir darp izi yok."

Derin bir nefes verdi Cengiz. "Nereden buldun sen o raporu?" dedi. "Artık Kızılgerdan Operasyonu'nda değiliz. *Bakma*, demedim mi?"

"Sen de bakıyorsun!" diye diklendi Ayla. Bu anlarda bakışları Adriel'di. Kızgın bir ateş topu dönüyordu kahve gözbebeklerinde. "Ahuzar'ın hayatı için endişeli değil misin? Gizlice hâlâ dosyayı takip etmeye çalıştığını biliyorum."

"Ahuzar benim arkadaşımды, Ayla." Karsının ellerini kavradı. "Sen de biliyorsun. Sen de onu tanıyorsun. Haksız mıyım endişelenmekte? Kadın savaşın orta yerinde."

"Ben de onu anlatmaya çalışıyorum ya, Cengiz! Sen nasıl endişeliysen ben de endişeliyim. Geri gelecek, yakalanmadığı her an zarar verecek. Biliyorum. Irmak'ı o öldürmediyse dahi ölümünü biliyordu, göz yumdu. Nefretten besleniyor Kralşan. Saklanıyor olması kaçtığı anlamına gelmez. Mutlaka bir planı var. Eminim."

Eşinin ellerini daha sıkı kavrarırken, "Artık operasyonda değiliz, Ayla," dedi. "İstesek bile ulaşacağımız bilgiler kısıtlı. Teoman Doğu sığınacağın kapılarını yüksek güvenlik önlemleriyle kapamış. İçeriye kimseyi almıyor. Kenan ise bize dair hiçbir şey bilmiyor. Gerçek isimlerimiz bile geçmiyor dosyada. Nasıl bulabilir?"

"Bulur!" diye diklendi Adriel. "*O adamı tanımıyorsun*, diyorum sana!" Ellerini Cengiz'in ellerinden sıyrıp ayağa kalktı. "O gün yakalanmalıydı." Odada ileri geri gidip, gelirken endişeyle soludu. "Allah kahretsin, operasyonun başladığı o gece yakalanmalıydı. Her zaman bir B planı vardır. Şimdi yakalanmadığı her gün bir can yakacak!"

"Ayla!"

Durmadı. Endişeyle ileri geri gidip, gelirken, elini gerdanına atıp ovuşturdu. Eğitimli bir MİT personeliydi. Her ihtimal zihninde dönüyor, kendi için değil, minik kızı için endişe ediyordu.

"Burada olmamam lazım," dedi en sonunda. "Sizi de tehlikeye atıyorum. Başka bir yere gitmeliyim. Bulacaksa sadece beni bulmalı."

Sesini sabit tutmaya çalışıyordu ama bu defa zorlanmıştı Cengiz. "Ayla!" diye yükselerek kollarından yakaladı. İkisinin de bakışları kızlarının odasının kapısına döndü. Uyandırmak istemiyorlardı. Yeniden birbirlerine baktıklarında Cengiz, Ayla'nın yüzünü avuçlarının içine almış, daha sakin bir şekilde bakıyordu. "Beni dinle," dedi sakince. "Hiçbir şey olmayacak. Bu evden taşınacağız ve kızımızı beraber büyüteceğiz. Aruk ikimizden de ayrı kalmayacak."

Eşinin mavi gözlerinde büyük bir inanç vardı. Buna inanmak istedi ve Cengiz'in dudakları yeniden dudaklarına değdiğinde ağır yanan bir

areşle karşılık verdi. Bütün benliğiyle ona inanmak istiyordu. Cengiz için bu işe girmişti. Kralşan'ı yıkıp onun yarım bıraktığı görevi tamamlamak niyeti ama işler bu noktadayken, endişelenmeden edemiyordu. Belki de ilaçlar beyni gibi cesaretini de uyuşturmuştu. Asla geri duran, çekinen bir kadın olmamıştı.

O zaman kızına yaklaşmak mı? İşte orada Kralşan duracaktı. Buna asla izin vermezdi.

"Peri'nin istediklerini alıp geliyorum. Sabah gördüğünde mutlu olsun," diyerek geriledi Cengo.

Arkasından sadece tebessüm edebildi. O, evden çıktığında derin bir nefes vererek kendini koltuğa bıraktı. Bunca zaman yanında olduğu halde neden Kurul'u asla öğrenememişti? Tulpar bu kadar kısa bir sürede nasıl öğrenmişti? Kralşan ona güvenmiyorken neden Tulpar'a güvenmişti? Peki, Kurul neden hâlâ Kenan'ı öldürmemişti?

Bir hastane odasında gözlerini açtığı andan beri zihninde dönen soruların hiçbirine cevap yoktu. Düşüncelerini arkasında hissettiği bir gölge böldü. Tahta gıcirtısı minik ama duyabileceği seviyedeydi. Kıpırdamadı. Gıcirtı arttı. Hemen arkasını dönmeden önce elini az önce Cengiz'in oturduğu orta sehpanın altına uzatıp acil durumlar için bantladığı silahı aldı ve hızla koltuktan kalkıp arkasındaki gölgeye çevirdi.

O an Ayla değil, Adriel'di.

Yanılmamıştı. Karşısında siyahlar içinde, yüzüne siyah maske geçirmiş, uzun boylu iki adam vardı. Adımları geriledi. Kızının odasına kısa bir bakış atıp silahı iki eliyle kavradı.

"Kimsiniz?"

Biri, "Kim olduğumuzu biliyorsun," dedi ama sesin kimden geldiğini anlamıştı. Maskeden sadece gözleri görünüyordu. İkisi de aynı anda bacaklarından uzun, parlak bıçaklar çıkardı.

Dişlerini sıkarken dilini ısırды. Evet, biliyordu. Aniden arkasında da bir gölge hissetti. Ona dönmesine fırsat kalmadan güçlü kol boynuna dolanmış ve nefesini kesmişti. Haftalardır yoğun bakımda kalan Ayla'nın kasları güçsüz düşmüştü. Yaraları sızlıyordu ama aldığı eğitimler yok sayılamayacak kadar fazlaydı.

Boynuna sarılan bedenın kanın boşluklarına dirsekleriyle vurup sendelettikten sonra kurtuldu. Adamlardan biri üzerine atlayıp duvara savurduğunda elindeki silah diğer yana savrulmuştu. Acıyan sırt kaslarını umursamadan, adamlardan birinin eline tekme savurup bıçağı düşürdü. Arkadan

biri kollarını kavramışken, ondan güç alarak, sırtını yay gibi gerip ona yaklaşan diğer adamın yüzüne sağlam bir tekme çaktı. Kollarından kavrayan adamdan tek hamleyle yeniden kurtulup üçünün karşısına dikildi.

Nefes nefese kalmıştı. Artık üçünün de elinde keskin bıçaklar vardı. Silahı onların arkasında kalmıştı. Dudaklarının arasından söverken üzerine koşan birinci adamı hızla savuşturdu. Bıçak tutan elini kavrayarak kendinden uzaklaştırdı. Adamın kafasını kavrayıp, yanlarında kalan duvara üst üste vururken dudaklarından vahşi hırıltılar dökülüyordu.

Aniden sırtına gelen iki bıçak darbesiyle dişlerini sıkarak geriledi. Arkasında kalan adama saldırdı ama yaraları taze, gücü zayıftı. Diğer yandaki adam karın boşluğuna şiddetli bir bıçak darbesi indirdiğinde inleyerek iki büklüm oldu. Vahşi bir bakişla geriledi. Yanında kalan vazoyu savuracaktı ama Peri'yi uyandırmaktan korktu. Dışarı çıkıp bunu görmemeliydi.

Adımları kapıya yöneldi. Eli karın boşluğundayken bütün bedeninde yayılan şimşekler canına okuyordu ama durmadı. Vestiyerin köşesinden uzun, siyah bir şemsiye alarak üç adama direnmeye, gerileyerek kapıya çekmeye çalıştı. Ama olmadı. Bu defa da koluna bir bıçak darbesi yedi. Sonra ise diğer karın boşluğuna.

Inleyerek yere vurdu dizlerini. Kendi kan gölünün içinden toparlanmak istedi ama zordu. Adriel bu değildi. Adriel zayıf olamazdı. Kalkmalıydı. Aniden adamlardan birinin bacağına kavrayıp hızla çekti ve yere düşürdü. Elindeki bıçağı alıp adamın gırtlığına saniyeler içinde saplarken vahşi bir hırıltı daha dudaklarından döküldü.

Sendeleyerek, ayağa kalkıp gerileyeceği anda bir bıçak darbesi de karnına aldı. Koyu kahve bir çift göz ona bakıyor, gözlerinden hiçbir duygu okunmuyordu. Dudaklarından dökülen kanla geriledi bu defa. Dizleri yeniden yere değerken salonun sol ucundaki odadan çıkan bir suret seçti gözleri.

Karanlıkların içinde belirmişti Kenan Kralşan.

Bir kere daha kan kustu Ayla. Cengiz'i düşündü, aşkını. Sonra ise kızını, canını, küçük Peri'sini. Kenan'ın o odaya yöneldiğini fark ettiğinde ayağa kalkmayı denedi ama bedeni ona ihanet ediyor, toparlanmasına izin vermiyordu. Sadece başını iki yana sallayabildi.

"Adriel," dedi Kenan gür bir sesle. "Benim en sadık çalışanım." Önüne gelip göz hizasında eğildi. "Nasıl özledim seni, bir bilsen!"

Kollarını iki ayrı adam tutarken hareket edemedi Adriel. En yakıcı bakışlarıyla bakıp inlemekten ve kan kusmaktan başka bir şey yapamadı. Kenan ayağa kalkarken bakışları evin dört bir yanındaydı.

"Duydum ki bir ailen varmış. Hatta bir kızın." Peri'nin odasının önünde durdu. "Hiç bahsetmedin, aşk olsun."

"Sakin," diyebilirdi sadece. "Ne yapacaksan bana yap. Kızıma sakın dokunma."

Güldü Kenan. "Ama beni tanırsın," dedi. "Birini öldürmek istersem önce sevdiklerinden başlarım. Sevgi en büyük zaftır, öyle değil mi? Hele de annelik duygusu daha büyük bir zaaf olmalı."

Dişlerini sıkarken bir kere daha kan kustu Ayla. "Eşin trafiğe takıldı," dedi Kenan. "Öğrendim ki o da senin gibi bir hainmiş. Dost diye Ahuzar'a yaklaşıp sözde benden bilgi alacakmış. Ne salak planlarınız var. Et-kilenmemek elde değil." Aile fotoğrafına uzanıp uzun uzun baktı. "Kızın sana benziyor. Bu arada, sana en başından beri güvenmiyordum. Ek bir not olarak belirteyim. Sakın ihanetinle yataklara düştüğümü düşünme yani."

"Madem güvenmiyordun, neden öldürmedin?"

Kenan'ın şeytani gülüşü büyüdü. "İzlemek zevkliydi. Sadece bana oynadığınız bir tiyatro gibiydi her şey." Fotoğrafı bıraktı. "Ama o Tulpar denen adam bütün dengeleri altüst etti." Yeniden Adriel'e yaklaştı. "Şimdi bana onun gerçek adını ve nerede saklandığını söyleyeceksin, Adriel."

"Bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun."

"Bilmiyorum! Görevde herkes tekti. Kimse kimseyi tanımıyor!"

Oflayarak geriledi Kenan. "Ne biçim annesin sen?" dedi. "İlla kızımı öldür, diyorsun."

Peri'nin odasına yöneldiğinde, "Sakin!" diye inledi Ayla. "Sakin ona dokunma. Sakin!"

"Bana bildiğin her şeyi anlatmadığın sürece Adriel, emin ol, her şeyi yaparım."

Aldığı bıçak darbeleri nefesini keserken zorla nefes alıyordu Ayla. "O daha çocuk!" dedi. "İntikam alabileceğin biri değil."

Şeytan ininden çıktığında karanlık dahi gölgelere sinerdi. Kenan'ın yüzünde beliren ifade bundan farksızdı. "İntikam için kendi kız kardeşimi bile öldürdüm ben, Adriel" dedi. "Sence senin kızına acır mıyım?"

Yine kan kusarken iki büklüm oldu. Kenan'ın adımlarının kızının odasına ilerlediğini gördüğünde ise annelik içgüdülerine engel olamadı. "Dur!" dedi aniden. "Dur."

Durdu Kenan. Bakışlarını kan gölü içindeki kızıl kadına çevirdi. Anelik denen duygunun bu dünyadaki en büyük zaaf olduğunu bilecek kadar tanıyordu tüm insanlığı.

“Kızım yaşayacak. Söz ver.”

“Eğer bana onun adını verirsen sana söz veriyorum, Adriel. Kızının yanına dahi yaklaşmayacağım. Söz verirsem tutarım, biliyorsun.”

Yanında olduğu süre boyunca her türlü kötülüğünü görmüştü Adriel. Güvenmiyordu ama güvenmekten başka çaresi yoktu. Yerdeki kan gölüne yasladı avuçlarını. Görevi ve evladı arasında sıkışıp kaldı. Peri'nin kızıl saçları, mavi gözleri ve masum yüzü gözünün önüne geldiğinde bedeni gibi yüreği de iki büklüm oldu. Başka bir isim vermeyi düşündü ama ya sonrası? Tanıyordu karşısındaki adamı. Yalan söylediğini anladığı an bütün ailesinin kanını kuruturdu.

“Timur Töngge,” diye mırıldandı çaresizce. “Bir asker. Sadece bu kadar biliyorum. Yemin ederim, başka hiçbir şey bilmiyorum. Nerede olduklarını kimse bilmiyor.”

Kenan'ın dudaklarında beliren tebessüm kandan daha koyuydu. “Timur Töngge,” diye mırıldandı. “Timur Töngge... Demek askersin, Timur Töngge.” Güldü. “Timur Töngge!”

Başına yaslanan bir silah hissetti Adriel. “Silah olmaz,” dedi zorla. Kana bulanmış gözleri Kenan'a bakıyordu. “Peri duymasın.” Gözlerini kapadı. “Lütfen, bıçaklayarak öldürün. Kızım beni böyle görmesin.”

Kısa bir andı. Anlamsız bir dürtüyle kabul etti Kenan. Silahı geri çekmeleri için işaret verirken arkasındaki odanın kolunun aşağıya indiğini gördü. Aynı şeyi Ayla da fark etmiş, başını hızla iki yana sallamıştı.

Kenan derin bir nefes vererek o yöne ilerledi. Kapı açılmadan, kolu kavrayıp açtı. Önündeki minik kız açılan kapıyla gerilemişti. Kanlar içindeki annesi ise göremeyeceği diğer köşede kalmıştı. Kızıl saçları beline dökülen, mavi gözlü, beyaz tenli minik kız çocuğuna bakarken kapıyı kapadı Kenan. Üzerinde tavşanlı pembe bir pijama takımı, elinde beyaz, peluş bir tavşan vardı. Odanın her yeri pembeydi.

Şeytan ağlarsa şayet gözyaşları da can yakardı. Odanın pembeliğine ve önündeki minik çocuğa bakarken göğsünde, tanımlayamadığı bir noktaya bıçak saplandığını hissetti.

lı mak da pembe severdi.

Abi, bugün tek başıma Ece yazdım. Öğretmen yıldız verdi, abi, diyen sesi kulaklarında yankılandı.

“Sen kimsin?” dedi minik kız.

“Annenin bir arkadaşı,” dedi Kenan.

“Annem nerede?”

Sessiz kaldı.

“Sana kahve mi yapıyor?” dedi Peri. “Gelen arkadaşlarına kahve yapar.”

Hissiz bir sesle onaylayıp, “Öyle,” dedi.

Omzunu tatlı bir edayla kıvrıp geri döndü Peri. “O zaman uyumaya devam etmeliyim. Annemle babam, arkadaşları geldiğinde uyandığım zaman saatin çok geç olduğunu ve uyumam gerektiğini söyler.” Poposunu kıvrarak, yatağıma ilerleyip yeniden yattı. “Adın ne, abi?”

“Kenan.”

Başını yastığa bırakırken güldü Peri. “Anneme ve babama su istediğimi söyler misin?” dedi. “Sana kahve yaptıktan sonra bana da su getirsinler.”

Sessizliğiyle bunu da onayladı Kenan. Irmak yanı başındaydı, hayaleti yine ona bakıyor, anbean izliyordu. Farkındaydı. Zorla yutkundu.

“Kenan abi,” dedi Peri aniden. “Yatağın altında bebeğim var. Verebilir misin? Orası çok karanlık. Canavarlar olabilir.”

Kenan’ın adımları ondan bağımsızca ilerledi. Yatağın önünde diz çöktü. Küçük kızın mavi gözleri bir an olsun ondan ayrılmazken, yatağın altından mor saçlı bir *Barbie* çıkarıp küçük kıza uzattı.

“Oldu mu? Hadi, uyu şimdi.”

Güldü Peri. “Teşekkür ederim,” derken yatağından doğrulmuş, Kenan’ın yanağına minik bir öpücük bıraktıktan sonra yeniden pembe yastığına gömülmüştü. “Beni uyandırdığın için annem sana kızacak.”

Masum bir gülüştü. Omzunun üzerindeki Irmak’ın ağır elinin bu gülüşle hafıflediğini hissetti Kenan. Karanlığını yok edecek tek beyaz da yok olup, gitmişken minik bir nokta tekrar yüreğine değmeyi denedi ama siyah öyle baskındı ki beyaz yeniden yok olup gitti.

“İyi geceler, Kenan abi,” diyen Peri, bebeğine ve tavşanına sarılarak, gözlerini kapadığında birkaç dakika önünden kalkmadan onu izledi.

Odamdan çıkarken ışığı kapatır mısın abi, dedi Irmak’ın sesi.

Kenan vicdanına bir bıçak darbesi daha yedi. Minik kızın uyuduğuna emin olana kadar yatağının önünden kalkmadı. Irmak’ın omzundaki eli

yeniden ağırlaştı. Vicdanın sesi bu dünyada susturulamayan en yüksek sestti. *Abi*, diye bağırdı Irmak defalarca.

Abi, abi, abi. Yapma... Lütfen...

Ellerini kulaklarına basturarak yerden ayaklandı Kenan. Küçük kızın uyuduğunu nefeslerinden anlayabiliyordu. Sessizce odadan dışarı çıkıp, kanlar içindeki Adriel'e bakmadan, yanından geçip evden uzaklaştı. Sokağın karanlık köşesinde bekleyen aracına binip, uzaklaşırken vicdan yükü öfkesini daha da harlamıştı. Gözü kör, öfkesi keskindi.

Sürücü koltuğundaki Tarık'a değdi bakışları. "Bana *Timur Töng*e denen adamı bulun." Siyah gözlerini sokağın karanlığına çevirdi. Siyah bir kere daha karanlığı içine çekti. "Yerin yedi kat dibine girmiş olsa bile bana o adamı bulun."

Araba tozu dumana katarak İstanbul sokaklarında yeniden kayboldu. O liderdi. Artık bu şehir onu saklamak zorundaydı. Vicdanının ağzına kalın bir bant daha çekti ama Irmak'ın hayaletini yanından kovamadı.

Arkasında kalan karanlık evde bir ceset ve küçük bir yaşam bıraktığını düşünüyordu. Adriel'in kan gölünün içinde dahi atan kalbinden, kesik nefeslerinden ve telefona uzanmak için titreyen ellerinden henüz haberi yoktu.

5. BÖLÜM

*“Yeter ki o nazenin kalbin emir buyursun,
Kainat yıkılsa da yüreğimde uyursun...”*

-Nurullah Genç

Aylar öncesi...

Boş, ıssız ve karanlık sokakta hızlı adımlarla ilerliyordu Ayla. Başındaki şapkayı yüzüne daha da çekerken kızıl saçlarını ceketinin içine saklamıştı. Sokağın köşesini dönüp arkasında sadece sessizliği dolduran köpek havlamaları bıraktı. Birkaç dakika sonra **Kardelen Oto Yıkama** yazan eski binanın önündeydi. Güvenli bölgeye kimsenin bilmediği giriş için arka bahçeye yöneldi. Bahçenin sol kısmında ağaçlar, ağaçların arkasında ise minik bir boşluk vardı.

O yöne ilerlerdi. Minik ağaçların içinden geçip yere eğildi. Toprağı sağa sola iteleyerek demir ucu buldu. Zincirle bağlanmış, ucunda büyük bir kilit vardı. Cebinden çıkardığı minik anahtarla kilidi açtı. Tüm gücüyle çekerek zemindeki minik demir kapıyı kaldırdı ve içeri süzüldü. Demir merdivenlerden inerken başının üzerindeki minik kapıyı yeniden kapadı.

Aşağısının aydınlığına kendini bırakarak koridora atladı. Birkaç dakika sonra bilgisayar başındaki Mukbil'in yanındaydı. Başındaki şapkayı kenara savururken kızıl saçlarını eliyle sağa sola dağıttı.

Koltuğuna yayılmış bir şekilde cips yiyen Mukbil, “Selam,” dedi. Kızıl sakallarını yine siyah bir tokayla tam ucundan bağlamıştı ama bu defa tokaya eklediği minik boncuk figürleri vardı.

“Selam,” dedi ağzının içinden. “O sakalına yine ne yaptın sen?”

Gülümsedi Mukbil. “Dekor,” dedi keyifle. “Nasıl olmuş?”

“Gelin olmuş, gidiyor gibisin.” Odanın köşesindeki toplantı masasına ilerledi ve kendini sandalyelerden birine bıraktı. “Teoman Bey gelmedi mi?”

“Birazdan gelir.”

Cips paketinin dibinde kalanları ziyan etmemek için kafasına dikti. Artık yiyeceği hiçbir şey kalmadığında boş paketi yanındaki çöpe savurdu.

Sessiz kaldı Ayla. Deri ceketini açıp iç cebine sakladığı mavi dosyayı çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

“O ne?” dedi Mukbil. “İçeriden yeni bir bilgi mi var?”

“Sayılır,” dedi sadece.

“Başkan’ın senin fikirlerinden pek hoşlanmadığını biliyorsun, değil mi?”

Göz devirip, “Konunun benim fikirlerimle ne ilgisi var?” dedi. “Sürekli laf sokmayı kes! Ayrıca benim fikirlerim sayesinde Kralşan’ın inine sızdık. Hatırlatırım.”

Ellerini teslim olur gibi iki yana açarken, “*Relax woman!*” dedi Mukbil. “Bir şey demedik. Ama ben de şunu hatırlatmak isterim, sen inatla bunu yapmak istediğin için oradasm, Ayla. Yoksa biz o ine sızmanın kırk farklı yolunu bulurduk. Çocuk oyuncagıydı.”

Ters bakışları sürerken ifadesizliğini korumuştı. Evet, burada olmak kendi seçimiydi. Eşi Cengiz, Beyrut patlamasından sonra ölümün kıyısından dönmüştü. Onun bu görevdeki boşluğunu doldurmak için Teoman Doğu’ya göreve katılmak istediğini söylemişti ama reddedilmişti.

Duygusalısın, demişti Teoman Doğu. Her şeyden önce bir annesin. Tüm yaşananlar sandığımızdan da tehlikeli. Artık bana bu görev için kaybedecek hiçbir şeyi olmayan kişiler lazım, Ayla. Cengiz’in başına gelenler ortada. Seni ve bir başkasını yine o cehenneme atamam. Ayla ısrar ettiğinde ise tek bir şey söylemişti. Kralşan’ın inine sızmayı başarırsan seni sahaya alırım.

Başarmıştı. Kralşan’ın inine sızıp evinden içeri girmişti. Kolay olmamıştı. Bir yıl boyunca Kralşan için sıradan bir yardımcıydı. Yanına yaklaşıyor, sadece uzaktan gözlemleyebiliyordu. Kralşan yanına alacağı adamları özel bir seçime tabi tutuyordu. Yaklaşmak kolay değildi.

Ama zamanla Kenan onu yanına daha sık çağırmaya başlamıştı. Bunda, Kenan’ın kafasına sıkılmak üzere gizli bir köşeye mevzilenmiş bir başka mafya liderinin tetikçisini öldürmesinin etkisi büyüktü. Sessiz, sorgulamadan her şeyi yapan, sadık bir kuklaydı Adriel.

Ahuzar denen kadını izleme ve Irmak’ı koruma görevlerini üstleniyor, sevkıyat güzergâhlarını kontrol ederek Kenan’a günlük bilgi veriyordu. Kızını geceleri gizlice görüyor, Cengo’yla birbirlerine uzaktan bakmak zorunda kalıyorlardı. Ama sözkonusu vatan ve intikamsa pişmanlığa yer yoktu.

Ters ters, “Benim değil, Başkan’ın fikri için buradayım,” dedi Ayla. “... istedi getirdim.”

Sessiz kalarak önüne döndü Mukbil. Sessiz kalmak her zaman tercihiydi. Çünkü burada herkes fazlasıyla gergindi. Birkaç dakika sonra odanın demir kapısı açılmış, takım elbiseler içindeki Teoman Doğu içeri girmişti. Mukbil koltuğundan zorla toparlanırken Ayla hızla ayağa kalktı.

“Hoş geldiniz, efendim.”

Başıyla onaylayarak masaya ilerledi Teoman. “Evet,” dedi Ayla’ya. Ağır ağır en baştaki koltuğa oturdu. Ceketini çekiştirerek düzeltti ve cebinden sigara paketini çıkarıp bir dalı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Diğer cebinden çıkardığı, üzerinde çift başlı kartal olan çakmağıyla yaktı. “Söyle bakalım, ne getirdin?”

Kızılgerdan Operasyonu’nu gizli yürütmek için elinden geleni yapıyor, varını yoğunu ortaya koyuyordu Başkan. Öyle ki üst mevkilerden bile gizli yürütülen bir operasyondur bu. Kenan Kralşan, artık onun şahsi ve en büyük problemiydi. Ülkede elini kolunu sallayarak geziyor, başka ülkelerin yeraltı liderlerinin bu toprakları pis işleri için bir alışveriş mekânı olarak kullanmasına izin veriyordu. Elinde tuttuğu güç her neyse sorgulanmıyordu bile. Devletin içindeki çürük taşlar haddinden fazlaydı. Hakkında polise gelen dosyalar el altından yok ediliyor, herkes onu büyük bir işadamı olarak görerek saygı duyuyordu.

Ama Teoman her şeyin farkındaydı. Ve farkında olduğu hiçbir şeyi bu zamana kadar paspas altına süpürmemişti. Halıda bir toz varsa çöpe atılmalıydı. Sonucu ve bedeli ne olursa olsun Kenan Kralşan denen adamın gerçek yüzünü ortaya çıkarıp ona gerçek adaletin ne olduğunu gösterecekti.

Ayla masanın üzerindeki mavi dosyayı alıp Teoman Doğu’nun önüne bıraktı. “İstedığınız liste,” dedi. “Kralşan’ın yanına yakın koruma olarak girmek için kafes dövüşüne adını yazdıranlar.”

“Kafes dövüşüyle yanına koruma mı alıyor?” diyerek yüzünü ekşitti Mukbil. “Bu şehir efsanesi değil miydi? Gerçekten bu psikopatlığı yapıyor mu?”

“Onu tanısan bu yaptığının diğer yaptıkları yanında ne kadar basit bir eylem olduğunu anlardın, Mukbil,” dedi Ayla. “Üç yılda bir yapıyor ve kazanan kişiyi yakın koruma olarak alıyor.”

“Yanına bir adam daha mı sızdıracağız?” dedi Mukbil.

“İçeride daha da güçlenmemiz lazım,” dedi Teoman’ın düşünceli sesi. “Ayla hâlâ tam anlamıyla şirkete sızamadı. Bana Kenan’ın gerçekten sağ kolu olacak biri lazım.”

Ayla düşen ifadesini profesyonel bir şekilde saklamıştı. "Elimden geleni yapıyorum, Başkan'ım," dedi.

"Sana sözüm yok. Ama fazla zamanımız da yok. Oturup Kralşan'ın yıllarca sana güvenmesini bekleyemeyiz. İki yıldır elle tutulur bir bilgi edinememiz normal mi? Daha da içine sızacak biri lazım."

Kişisel algılamıyordu Ayla. Uzun zamandır yanında olmasına rağmen Fiko denen adamın ondan daha çok şey bildiğine emindi. Sözde sağ ko-
luydu. Kralşan ona güveniyordu ama yine de belli bir sınırı aşmasına izin vermiyor, şirkete görürmüyordu. Oysa bütün bilgiler şirkette saklıydı. Kendisi Irmak ve Ahuzar'ın arkasından dolaşıp duruyor, bu durum fazlasıyla canını sıkıyordu.

"Kafes dövüşlerine adam sızdırmamız çok riskli," dedi. "Kralşan yakın koruma olarak yanına alacağı bütün adamları doğduğu hastaneye kadar araştırıyor. Bana yaptığımız gibi sıfırdan bir kimlik tabii ki oluştururuz ama bu Adriel kimliği kadar kolay olmaz. Sokaklarda duyulacak bir isim ve nam da lazım. Bunun için ise uzun bir süre. Maçlar bir ay sonra başlıyor."

Dosyayı açıp incelemeye başlayan Teoman Doğu'nun bakışları keskin, kaşları çatıktı. Sessiz kaldı. Sayfaları ağır ağır çevirirken biten sigarasını köşedeki küllüğe bastırdı.

"Ama bir şansımız olabilir," dediğinde Teoman da Mukbil de pürdikkat ona bakıyordu. Çenesiyle dosyayı işaret etti. "En son sayfayı açar mısınız Başkan'ım?"

Teoman ona yakın profili geçip en son sayfaya geldi. Uzun boylu, iri, geniş omuzlu ve kar maskeli bir adamın fotoğrafları vardı. Kısa bir isim yazılmıştı köşesine.

"Tulpar?" dedi sorgulayan bir ifadeyle.

Ayla, "Aynen öyle," diyerek yanına oturdu. "Adını listeye yeni yazdırdı. Hatta bizzat ben yazdım. Yüzü yok. Bu zamana kadar yüzünü gören de yok. Sadece sokak dövüşlerinde ortaya çıkan bir gölge. Sokaklarda herkes onu tanıyor ama kimse korkusundan yanına yaklaşmaya, konuşmaya cesaret edemiyor."

Teoman kâğıttaki bilgileri inceliyordu. Gerçek adı Tacettin'di ve kim-sesiz bir yurt çocuğuydu. Hiçbir suç kaydı yoktu. Kenan'ın ulaşabileceği tek şey nüfus cüzdanındaki eski, soluk bir fotoğrafı. Yuvarlak yüz hatları, kemirli bir burnu ve koyu renk gözleri vardı. Çenesinde minik bir çukur
... vardı ama dikkat edilmediği sürece belli olmuyordu. Küçük, toy ve

gençti o halî. Sayfanın sol köşesindeki yüzü maskeli adamla cüsse olarak asla benzemiyordu.

Neden maske taktığını ve insanlardan uzak kaldığını kısa bir süre sonra anlayacaklardı. Tulpar'ın yüzünü tamamen kaplayan X şeklinde bir yarısı vardı. Sokaklar ona fazla cömert davranmamış olmalıydı. Tulpar adının geçmişini araştırdıklarında ise öğrendikleri onları Tumturaklı denen bir adama götürecekti. Bir zamanlar Kenan'ın babası Mahir Kralşan'ın yakın arkadaşı olan Tumturaklı'ya. Şimdiki adıyla Cemil babaya. *Ahuzar Soykamer'in manevi babasına.*

"Hazır kimlik," dedi Ayla. "Bizim uğraşmamıza gerek kalmadan adını duyurmuş bir isim. Sokaklarda namı var ve kimse şu anki yüzünü bilmiyor."

Teoman'ın kafasının içinde sayısız fikir dönerken gözlerini kıstı. Zihnindeki çarklar oldukça hızlı dönüyordu. Oturduğu yerden hızla ayağa kalktı. "Boyu, kilosuna kaç bu adamın?" diye sordu.

"İşte bu sorun olabilir," dedi Ayla. "Adamı kendi gözümle gördüm. İki metre!"

Dosyanın en arkasındaki Tulpar kâğıdını yırtıp Mukbil'e ilerleyen Teoman heyecanlıydı. "Kimliğindeki yüzü hemen tarat," dedi. "Şu anki halî nasıl olabilir diye oluşturun."

Adriel de ayağa kalkmış, yanına gelmişti. Kısa bir an sessizleştiler. Ekranada oluşan yüze odaklandılar. Otuzlarında, keskin yüz hatları, kemerli ama toparlak burnu ve kahve gözleri olan yapay zekâ bir adam silüeti ekranada belirdi. Saçları kısa kesimken bakışları donuktu.

"Sisteme bu yüzü tanıtır," dedi Teoman. "Silahlı Kuvvetler, MİT ve emniyette ne kadar buna benzeyen uzun boylu, iri cüsseli profil varsa bul."

Mukbil hızla söylenenleri yapıyordu. Herkesin bakışları etraflarını sarmalayan bilgisayar ekranlarındaydı. Ayla ise minik adımlarla en köşedeki ekrana ilerledi. Ahuzar Soykamer denen kadın siyah elbisesi ve topuklu ayakkabıları üzerinde karşısında dikiliyordu. Her zamanki gibi başı dik, kaşları çatıktı.

Kralşan'ın bu kadına yaşattığı şey o kadar saçmaydı ki üzülmekten edemiyordu. Ahuzar'ı almaya sürekli o gidiyor, Kenan onu kardeşiyle tehdit edecekse gizli silahı Biricik'in başına Adriel uzatıyordu. Garipti. Açık değildi. Ama takıntı seviyesi inanılmaz bir boyuttaydı. Birkaç dakika sonra ekrana on bir tane profil düştü.

"Burak Keleş," dedi Mukbil. "MİT'ten. Otuz beş yaşında. Katıldığı çoğu görevden başarıyla dönme."

"Olmaz," dedi arkalarından yaklaayan Adriel. Burak denen adamın ekrandaki fotoğrafına parmağını uzattı. Omuzları fazla düşük. Tulpar'ın kafam kadar kol kası var. Sadece uzun boylu değil. Adam aynı zamanda ırlı."

Bir başka profile geçtiler.

"Levent Gününç."

Gerisini getirmesine bu defa Teoman izin vermedi. "Olmaz. Evliymiş. İki de çocuğu var." Göz ucuyla yanındaki kadına baktı. "Kralşan'ın tam yanında olacak. Bana gerçekten kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam lazım. Ne aile, ne eş ne de çocuk."

Diğer üç profil daha eleddiler. Birini boydan, diğerlerini ise medeni durumundan. Mert adında bir MİT üyesinde duraksadılar. Her şeyi uyuyordu. Anne babası olmayan, vatani için çalışan bir adamdı. Boyu uzun, omuzları genişti.

"Bu benziyor mu Tulpar'a?" dedi Teoman, Ayla'ya.

Düşünceliydi. Fizik olarak benziyordu ama boyundan ve duruşundan emin olamıyordu. Mert denen adamın çenesi sivriydi. Tulpar'ın gençlik fotoğrafındaki yüzü ise daha derli topluydu. Bir insanın yüzünün bu denli şekil değiştirmesi imkânsızdı. Kenan'ı tanıyordu. Bir aksilik olduğunu kesinlikle anlardı.

Ayla'nın bu sessizliğini onay olarak kabul eden Teoman, "Bana bu adamı bul," diyerek geriledi.

Ama Ayla hâlâ kıpırdamamış, bakışları ekranın en altındaki isme ve silüete takılmıştı. *Timur TÖNGE*. Gözleri kısılırken ekrana daha da yaklaştı. Küçük fotoğraftan görebildiği kadarıyla saçları üç numaraya vurulmuş, başı dik bir askerdi.

Onu işaret edip, "Şu adama bir baksana," dedi.

Mukbil görseli büyüttüğünde arkalarındaki Teoman Doğu da duraksamış, yeniden onlara yaklaşmıştı. Bir süre daha ekrandaki adamda takılı kaldı Ayla. Geniş omuzları ve uzun bir boyu vardı. Kaslı kolları askeri üniformasının altında dahi fazlasıyla kendini belli ediyordu. Çenesinde gamze, toplu bir burna ve fazla keskin olmayan yüz hatlarına sahipti.

"Bu," dedi kararlı bir şekilde. "Duruşu ve boyu tam olarak bu. Çenele-
rindeki gamze bile benzer. Kralşan'ın elinde eski bir nüfus cüzdanı fotoğ-
rafından başka bir şey yok. Asla anlamaz." Mukbil'in önünden Tulpar'ın
kuçuk, kimlik fotoğrafını alıp ekrana yasladı. "Bakın, fazlasıyla benziyorlar."

Mukbil, "Gerçekten benziyor," derken düşünceleydi. Nüfus kağıdını işaret etti. "Ama şu tipli," derken diğer parmağı Timur Töngge'nin burunun ucundaydı. "Şuna dönüşmesi mümkün mü sence? Bu evrimin de ötesinde bir şey olur. Keşke benim gençliğim de böyle bir evrim yaşayabilseydi."

Konuşulanlarla ilgilenmiyordu Teoman. Onlara yaklaştı. "Kim bu adam?" diye sordu.

"Özel Kuvvetlerdeymiş, Başkan'ım," dedi Mukbil. "Üsteğmen."

Dikkatle dinliyordu. "Görev yeri?" dedi.

"Silopt."

"Komutanı?"

"Yüzbaşı Murathan Karakurt. Bulunduğu birliğin albayı da Bahtiyar Polat."

Elini çenesine atarken bakışları daha da kısıldı. "Bahtiyar'ın adını duymuştum. Komutan Karakurt'un da. MİT için birkaç görevde yer almıştı," dedi. "İkisi de Hayri'nin askerlerinden."

"Bu adam da öyle sanırım," dedi Mukbil. "Görev imzalarında Albay Hayri Çakmak'ın imzası var."

Ekrana daha da yaklaştı. "Töngge denen adam hakkındaki her şeyi anlat," dedi.

"Timur Töngge," diyerek başladı Mukbil. "1992, Rize doğumlu. Özel Kuvvetlerde Üsteğmen. Askeri liseye gitmiş. Harbiye mezunu. Annesi vefat etmiş. Babası eski tarih öğretmeniymiş ama gördüğüm kadarıyla görev başında içtiği için görevden uzaklaştırılmış. Araları iyi değil sanırım. Okul kayıtlarında babasının sadece bir kere ziyaretine geldiği görünüyor. Töngge de hiçbir zaman izin alıp eve gitmemiş. Adam askeriye kamp kurmuş gibi. İnanılmaz. Hiç mi canın sıkılmadı be adam?"

"Başka?"

"Bir ablası varmış, o da vefat etmiş." Gözlüğünü parmak ucuyla düzeltirken yüzü düşmüştü. "İşte bu üzücü. Zor bir hayatı olmalı."

Teoman hayat hikâyesiyle ilgilenmiyordu. "Katıldığı görevler, başarı oranı ve komutan raporlarını aç," dedi.

Mukbil söylenenleri yaptı.

"Sanırım adamımız genelde, sorguya alınıp konuşmayanlar için hizmet sunuyor, Başkan'ım. Bu demek ki ikna yetisi oldukça fazla."

Teoman'ın gözleri ekranda hızla gezindi. Katıldığı görevler bir hayli fazlaydı ama birerysel aldığı görev sayısı oldukça azdı. Hep ümlerle hareket etmiş gibiydi. Bu yaşına kadar rütbe almamış olması da cabasıydı. Hakkında sisteme girilen doğru düzgün hiçbir bilgi yoktu. Burun kıvrarak geriledi.

"Bu olmaz. Mert denen adamı bana bulun."

"Neden?" dedi Ayla.

"Yeterince gözü kara değil," demekle yetindi. "Baksana, bu yaşına kadar ekstra hiçbir varlık göstermemiş."

Mukbil, "Fazla zekâdan olabilir, Başkan'ım çünkü adamın zekâ puanı 151!" derken son rakamları âdeta bağırarak, büyük bir şaşkınlıkla söylemişti. Ayla ve Teoman duraksayıp, ona bakarken daha büyük bir coşkuyla yülkeldi. "Üstün zekânın da üzerinde yani. Dâhilîge yakın!"

İfadesizdi Teoman. Sadece ekrandaki kısa saçlı, geniş omuzlu askere bakıyordu.

"Bence budur!" dedi Mukbil. "Anlamsız bir sıcaklık hissettim adama. Bu işin altından kalkar gibi."

Ayla sessiz, Teoman düşünceliydi. Minik bir duraksamanın ardından adımları geriledi. "Birazdan geliyorum," diyerek odadan çıktı ve koridorun en ucuna ilerledi. Telefonunu çıkarıp eski dostu Hayri'yi buldu. En son onun hakkında emekli olup albaylıktan ayrıldığını duymuştu. Ama güvenebileceği nadir kişilerdendi. Bu, yıllar geçse dahi değişmeyecekti.

Arama üçüncü çalışta cevaplandı. Hayri'nin ağır ve tok sesi duyuldu. "Teoman, sen beni arar mıydın?" dedi.

Güldü Teoman. "Hayırdır? Beni mi özledin?" dedi. Hayri de gülmüştü ama sesi yorgun geliyordu. "Emeklilik sesine yaramamış," dedi Teoman.

"Emeklilik değil, yaşlılık bel büküyor, Teoman. Yaşının tadını çıkar." Minik bir nefes verdikten sonra, "Konuya gel, neden aradın? Bu şartte aradığına göre önemli," diyerek Teoman'ı giriş yapma zahmetinden kurtardı.

"Öyle," demekle yetindi. "Kritik bir görev için en güvendiğin askerlerinden birini öner desem ilk kimi söyledin?"

"Göreve bağlı, bahset."

"Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam lazım. Gerekirse ölecek!"

"Başka?"

"Telefonda olmaz."

"O zaman neden aradın?"

"Timur Tönce." dedi Teoman anında. "Nasil bir asker?"

Hayri cevap için asla duraksamamıştı. "En iyilerinden biri," dedi.

"Doryasına baktım. Tim görevleri hariç bireysel hiçbir görevi yok. Nasil en iyisi olabilir?"

"En iyilerden biri çünkü en iyisi olduğunu gösterme zahmetine girmez. Özel Kuvvetler için biçilmiş kaftan. Az konuşur, az yer, az uyur. Tek hayına bir tıme bedel. Sorgularda bütün idleri beş dakika içinde bülbul gibi pakırır. Korkmak için gözlerine bakmaları yeterli. Vatanı için zerre düşünmeden canını verir."

Kelimelerin devamı gelecek gibiydi ama duraksamıştı. Bunu fark eden Teoman, "Ve?" diyerek devam etmesini istedi.

"Kaybedecek hiçbir şeyi yok. Tek zaafı, vatanı," dedi Hayri. "Elimde büyüdü. Kendini hep saklar ama bu korkaklığından değil, aksine cesaretinden. Öne çıkarsa tek yumruğuyla can alır. Biraz üyengeç, doğru. Kendini yoracak ya da ön planda olacak işlere girmez. Ama kendine üyengeçtir. Görevini her zaman önde tutar."

"Görüşmem lazım," dedi Teoman anında. "Ayarlayabilir misin?"

"Haber bekle," dedi Hayri. Telefonu kapatacakken, "Teoman," diyerek durdurdu. "Evladım gibidir. Bunu bil ve aklından sakın çıkarma."

Kısa ama içinde derin anlamlar taşıyan bir cümleydi. *Onu tehlikeye atarak bir şey yapma*, diyordu gizliden. Teoman sessizce aramayı bitirdi. Yeniden demir kapıdan içeri girdiğinde Ayla ve Mukbil hâlâ Timur Tönce denen adamın bilgilerini incelemekle meşguldü.

"Adamın boyu 2,02 metre. Vay ebesini si-" diyecek oldu Mukbil ama içeri giren Teoman yüzünden kelimelerini yutup toparlandı. Minik bir öksürükle boğazını temizledi.

Masaya ilerleyip üzerine bıraktığı sigara paketini ve çakmağını aldı. "Bu konuşma buradan asla çıkmayacak," derken sesinin en baskın tonundaydı. "Timur Tönce denen adamın adı bu odada kalacak. Mukbil, sakın onu görev kayıtlarına işleme. Bir tek seninle iletişim kuracak. Ayla, sen de Cengiz dahil asla hiç kimseye adını ve içeri sızacak biri daha olduğunu söyleme. Kasap, Şef, Terzi hatta Doktor bile bilmeyecek. Anlaşıldı mı? Bu bilgi burada kalacak. Dışarı sızdığı an sizden bilirim. Bırak meslekten menetmeyi, hayatınızı bitiririm. Anlaşıldı mı?"

İkisi de saygıyla, "Emredersiniz, Başkan'ım," dedi.

“Onunla mı konuştunuz?” diyerek dikleşti Mukbil. “Kabul etti mi görevi? Ne çabuk oldu.”

Kapıya ilerleyen Teoman, “Henüz değil,” diye mınıldandı. “Ama edecek”

Dışarı çıkıp kapıyı sertçe kapadığında dudaklarının arasına hızla bir dal sigara iteledi. Kralşan denen itin eli kolu öyle uzun bir hale gelmişti ki bu görevden sızacak tek bir bilgi felaketleri olurdu. Artık son bir kartı vardı. Timur Töngre denen adam gerçekten o ine sızmayı başarırrsa bütün hamlelerini onun üzerinden yapmaya çekinmeyecekti.

Adımlarım ağır ağır ilerlerken çikolata reyonunda duraksadım. Dilim dudaklarımda gezindi. Timur tatlı şeyleri sevmiyordu ama ben çikolata için kurşun atıp kurşun yiyebilirdim. Bir tane alıp yanımdaki market arabasına attım. Minik arabayı tek eliyle iteleyen Timur her zamanki sessizliği içindeydi. Sorgulamadan, arabayı gittiğim yöne sürükleyerek arkamdan geliyordu.

Dün bulutların üzerindeydik. Bugün ise büyük bir markette. Çünkü Âdem abi ve Aknene’yi akşam yemeğine çağırmiştık. Daha doğrusu ben davet etmiştim. Timur yine ifadesiz kalmayı tercih etmişti. Ve evde yemek yapacak doğru düzgün hiçbir şey kalmadığı için bugün de merkeze inmiş, markete gelmiştik.

“İstedğin bir şey var mı?” dedim göz ucuyla ona bakmaya çalışırken. “Hep ben bir şeyler aldım. Ocağımıza incir ağacını diken tek kişi benmişim gibi hissediyorum.”

Yine boş vermişti. Omzunu hafifçe kaldırırken dudak büzdü. “Gerekli olanı alıyorsun işte,” dedi. “Bir de ben mi düşüneceğim ne istediğimi?”

İleriki raftan iki paket makarna alıp, sepete atarken güldüm. “O kadar haklısın ki.” İlerideki baharat reyonu gözüme takıldı. “Şuraya gidelim,” derken kolundan çektim. “Evde tuz kalmamıştı.”

Ben koşar adım ilerlerken o gayet sakince market arabasını arkamdan ilerletti. Baharatlara ulaştığımda hemen arkasındaki oyuncak reyonunu da görebiliyordum. Tuza uzanan elim yavaşlarken bakışlarım dalgınlaştı. Pembe, kahverengi ve renk renk peluş ayıcıklarla çeşit çeşit oyuncak yana yerleştirilmişti.

Biricik ve Irmak düştü aklıma.

Ayıcıkların yanında turuncu bir ördek ve minik, peluş bir at vardı. Defne ve Kadife de ikisinin yanına eklendi. Kalbimdeki özlem öyle derindi ki düşünmemeye çalışsam da batıyordu. Üzerine biraz fazla düşündüğümde ise altında eziliyordum. Tuzu aldım ama daha ağır hareketlerle market arabasına bıraktım.

Yanlarında olmam onların hayatına zarardan başka bir şey vermeyecekse bu özlemi boğazım kanaya kanaya yutmaya devam etmeliydim. İlk defa kendime bir mutluluk kurmayı deniyordum. İnce bir buz üzerinde yürümek gibiydi bu. Kırılmasından deli gibi korkuyordum ama buzun ardında kalanların özlemi de canımı yakıyordu.

“Ne oldu?” dedi Timur. Durgunlaştığımı anında anlamıştı.

Daldığım noktadan koptum. “Hiç,” dedim sadece. “Öyle gözüm daldı.”

“Oyuncak reyonuna mı?”

“Ne var? Senden büyük peluş bir ayı istiyorum belki. Olamaz mı?”

“Lütfen olmasın,” derken netti.

Gülerek, “Şaka,” dedim.

Yüzü ekşidi. Baharatları sepete atıp ilerlediğimde peşime takıldı. Alacak çok fazla bir şey kalmamıştı ama makyaj standında takılı kalmıştım. İçli bir bakışla baktım hepsine. Anlaşılan yaylada yaşarken moda da dair pek çok şeyi kaçırmıştım. Sevdiğim markanın yeni çıkan aydınlatıcısını görünce, büyük bir aşkla *tester* ürününe dokunup elimin üzerine sürdüm.

“Harika!” dedim bir yandan da. “Timur, şuna bak. Nasıl da güzel parlıyor!”

Baktı. *Ama boş boş.*

Zorlamadan diğer rengine dokunmak için elimi uzattım ama raf sallanıyordu. Elimi hızla geri çektim.

“Beğendiysen al,” dedi ve az önce denediğim aydınlatıcıya uzandı. Ben istediğim için olduğu alandan çekip almak istedi. Başardı da ama ürün elinde kalırken bütün raf artık ayaklarımızın önündeydi. Şanslıydık ki kırılan raf sadece *tester* ürünlere aitti. Ama şansızdık ki bunu yapan bizdik.

Ayaklarımızın önüne düşüp, ses çıkararak çatlayan cama ve ürünlere oldukça boş bakıyordu. Elimi ağzıma kapatarak geriledim. “Timur, ne yaptın?” O da ne yaptığını anlamamış gibiydi. Sadece boş boş bakarken elindeki aydınlatıcıyı bana uzattı. Aldım ama hafifçe omzuna vurmam kaçınılmazdı. “Neden oradakini çekip çıkarıyorsun? *Tester* ürünüydü o! Standa yapışıklar!”

"Dokundum, çıktı," dedi boş boş. "Neresi yapışık?"

"Senin dokunupun normal insanlarla denk mi sence?" diye çıkışıyordum ki arkadan görevli kadının sesi yülükledi.

"İyi misiniz? Ne oldu?"

Genç, camer bir kızdı. Bize doğru ilerlerken ayaklarımızın önünde yıkık bir raf, benim elimde ise aydınlatıcı vardı. Panikledim ve bunun bir sonucu olarak beynim sıfırlandı. İşaretparmağım yanımdaki adama döndü. "Çok özür dileriz. Kocam yaptı," dedim.

Bana haklığını fark edebiliyordum ama dönüp bakmadım. Ne yapabildim ki? O yapmıştı.

Kadının bakışları Timur'da gezindi. Ama ne gezinme! Gülümseyerek yaklaştı. "Sorun değil," dedi. "İyisiniz, değil mi?"

"İyi tabii," dedim anında. "Eli biraz ağırdır. Raf da sallanıyordu. Aydınlatıcılara bakmak istemiştik. Böyle olacağını bilemedik."

Timur'a gülümsedi. *Bana değil, Timur'a.*

"Sorun yok. Dedığınız gibi zaten sallanıyordu. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bu sorunun Timur'a sorulma amacı neydi? Aydınlatıcıyı o mu alacaktı? Ama kendisi bir standı devirmemiş gibi rahat ve boş vermişti. "Karıma sorun, o bilir," dedi.

Keyiflendim. Dudaklarım ilki yana kıvrılırken kadına da bu keyifle gülümsedim.

"Gerçekten özür dileriz."

Bu defa bana gülümsedi. "Dediğim gibi sorun değil," dedi.

"Âdem Yılmaz'ı tanıyor musunuz?" dedi Timur aniden.

"Tabii," dedi kadın. "Daimi müşterimiz. Hatta kendisiyle anlaşmamız var. Şirket çalışanları buradan alışveriş yapar."

Bir eliyle market sepetini tutarken diğeriyle kolumdan kavradı. "İyi o zaman," dedi sakın bir bıkkınlıkla. "Bunun fişini de Âdem Bey'in şirketine gönderin." Arabamızı da beni de ilerleterek raftan uzaklaştırdı. Arkaya kısa bir bakış attığımda kadın sadece göz kırptırıyordu.

"İnanamıyorum sana, Timur!"

"Yine ne yaptık?"

Biz yıktık rafı. Neden zararı Âdem abiye ödetiyorsun?"

Kolumu bırakıp sahiplenilen erkek tutuşuyla başımın üzerinden kavradı. "Karım beni tekte satıyor başka ne yapabilirim?" dedi. "Karım yapar, ha?"

Başımım üzerindeki eli yönlendirirken güldüm. "Ee, yalan mı? Sen yaptın." Dudak büzdüm. "Aydınlatıcıyı da alamadık, of."

"Ahu, şimdi bir söverim, bütün market aydınlanır."

Kınadım ama dönüp ona bakamadım. Yıkıldığı yerden hızlıca uzaklaşıyordu.

"Az önce kadın sana kur yaptı, farkında mısın?"

"Hayır."

"Kör müsün?"

"Hayır."

"O zaman?"

"İlgilenmiyorum."

"Yanlış cevap. Benim gözüm senden başkasını görmüyor, demeliydin."

"Zaten öyle." Saçlarımda hâlâ elleri varken bir de dudaklarını hissettim. "Uzun uzun anlatmalı mı illa?"

Hayır. Bakması yeterliydi. Her şeyi keskin kahvelerde görebiliyordum. Bir tek kendimi gördüğüm için hiç kimseye şumaramadığım kadar ona şımarabiliyor. yanında çocuklaştığım anlarda *asırıya mı kaçtım*, diye düşünüp huzursuz olmuyordum. Bunu bazen o da yapıyordu. Eskisi kadar ifadesiz değildi bakışları. Bazen öyle masum bakıyordu ki göğsümü yapıp içime saklayamıyordum dev gibi adamı.

Kendi halimizde aşk yaparken market arabası makarna standına çarptı. Tek elle yönetmesi zor oluyordu gibiydi. Yere düşen üç makarnayla kısa bir an bakıştık. Gücü inanılmazdı. Bakın, sadece dokunuyordu.

Ellerinden sıyrılıp, yerdeki makarnaları hızla alarak yerlerine koydum. Ama biri parlamıştı. Mecbur bizim seperimize atmak zorunda kaldım.

"Bunu da Adem abiye yazsunlar," dedi.

Kolundan tutup, kasaya çektiştirirken, "Biz şu marketi yıkmadan dışarı çıkalım yoksa Adem abi batacak," diye homurdandım. "Çabuk, çabuk."

"Oyuncak rafını da yıkayım mı? Hepsini sen alırsın, kalanı da Adem abiye kilitleriz," diye bir öneri sundu.

Gülerken kınamaya devam ettim. Şükür, böyle bir şey yapmamıştı. Ama gerçekten yıkığı rafı ve tek bir parlamış makarnayı Adem Yılmaz'ın adına yazıp fişi şirkete göndermelerini istemişti. Çalışanlar da anlamazca, "Tabii,

Timur Bey." diyerek karşılık vermişti. Belki de Adem abi batmaya çok önceden razıydı.

"Çocuk gülüşün, dünden bir yere,
Aşk bize sıla.
Günler gelir de büyürüz elbet,
Aşk bize gurbet.
Ay ışığı dalga kıran,
Yarada ruza, aşktan kalan,
Ay ışığı sende bıçak.
Giden sürgün, kalan kaçak."

Doğradığım domatesleri salata kâsesine döküp, kesme tahtasını yıkarken şarkının kalan kısmı döküldü dudaklarımdan. "Aşk bize sığınak, aşk bize gurbet..." Salataya ruza eklerken şarkının ritmi dudaklarımdan minik mırıltılarla dökülüyordu. "Timur!" diye bağırdım aniden. "Bana üst raftaki kâseyi ve..."

Nefesini aniden enseme hissedince kelimelerim yarım kalmıştı. Sırum gövdesine yaslanırken bir eli omzuma değdi. Diğer omzumun üzerinden uzanan kolu başımın üzerindeki yüksek raftan istediğim kâseyi alıp önüme bıraktı ve saçlarıma derin bir öpücük bırakarak geriledi.

Yüzümde derin bir tebessüm belirdi. Ellerimiz dolu dolu marketten çıkıp evimize gelmiştik. Yol boyunca daimi sessizliği içindeydi. Bense Buzağı Timur'un nasıl büyüdüğünden, Narkız'ın yine hamile olduğundan, İlhami'yle Havva'nın en sonunda söz yüzüklerinin kesileceğinden bahsediyordum. Dünyanın en saçma şeyleriydi belki ama sessizce hepsini dinliyordum.

Gelir gelmez mutfığa girmiştım. Hâlâ da çıkabildiğim söylenemezdi. Arkamdan ilerleyip köşedeki hazır sofraya ilerlemişti. "Ne zamandır dibimdesin sen?" dedim.

Üzerinde yine bir şey yokken altında sadece açık gri eşofmanı vardı. Evdeyken üzerine asla bir şey geçirmiyor, sıcak olduğunu iddia ediyordu. İşine gelirdi. İzlemesi fazlasıyla zevkliydi. Sandalyesini çekip her zamanki köşesine kuruldu. Masanın en uç, arkada kalan köşesine. Dudaklarında minik bir tebessüm belirirken heybetini sandalyeye bıraktı.

"Şarkı söylemeye başladığın andan beri." Elini hafifçe kıpırdattı. "Lütfen devam et."

Salatayı verdiği kaseye dökerken yüzümde derin bir tebessüm vardı. "Şarkı bitti, canım," dedim. "Söyleyemem."

"Yenisini söyle, canım."

Daha büyük bir gülüş belirdi yüzümde. Kase elimde ona döndüğümde ise ayaklarıma deniz değdi. Böyleydi arkamı her döndüğümde onu görmenin, varlığının verdiği his. Sahilde yürümek gibiydi. Kıvrarak ilerledim.

"Söyleyemem, canım."

Cık'ladı. "Beynin lafını ikiletiyorsun," dedi.

Bu defa gülüşüm minik bir kahkahaya dönüşmüştü. Salatayı masanın ortasına bırakırken koluna hafifçe dokundum. "Beyim gidip üstünü giyebilir mi?" dedim. "Misafirlerimiz geliyor, farkındadır inşallah."

"Gelsinler," deme rahatlığını gösterdi.

Kınadım. Hem de fazlasıyla. "Saçmalama, Timur." Adımlarım geriledi. "Kalk, üzerine bir tişört geçir, hadi."

Eserime, masama bakıyordum bir yandan da. Evimize gelen ilk misafirler Aknene ve Adem abi olacaktı. Heyecanlıydım. Yuvasız ve evsiz gelmemişim bu yaşma. Ama küçüklüğümde hatırladığım yuva yıkık, büyümeye başladığım andan itibaren kendime ve Biricik'e kurduğum yuva ise eksikti.

Burası her şeyiyle bana ait olan tek şeydi.

Bir sürü yemek yapmışım. Karalahana sarması, biber dolması, pilav, fırında tavukla patates, mercimek çorbası ve iki çeşit tatlı. Keyifle baktım masama. Avuçlarıma birbirine yaslayıp çenemin altına yasladım.

Timur'a dönüp büyük bir hevesle, "Güzel oldu, değil mi?" dedim. "Inşallah Aknene ve Adem abi hepsini sever." Sessiz ama yüreğimi kıpır kıpır eden bakışlarıyla beni izliyordu. Adımlarım gerilemeden hemen önce ona ilerleyip altına bir öpücük bıraktım. "Hadi, Timur," dedim sakin ve ılımlı bir sesle. "Üzerine bir şey giy ve gel. Birazdan gelirler."

İkiletmedi sözümü. Sandalyeden ayaklandı ve ağır adımlarla ilerledi. Bazen evin içinde gezen iri bir çocukla yaşıyor gibi hissediyordum. Dağınık ve her zamanki gibi son derece rahattı ama yeni tanıştığım bir yüzü değildi. Timur, diye hafifçe yükseldiğim anda geri dönüyor, dağıttığı yeri elinden geldiğince toplamaya çalışıyordu. Kıyamıyordum bu anlarda. Sessiz bir çocuk gibi ne desem yapacak gibiydi. *Dolabın üzerine çıkıp bak, desem*

nedenini sorgulamadan yapardı. İçimi ısıtıyordu her bir sözüme bu denli verdiği değer.

“Yine boğazlı kazak giyer misin?” dedim tam yatak odasının önünde-
deyken. Boynunda benim eserim olan bazı minik detaylar vardı. Çünkü
beni zirveye taşıdığı anlarda boynundaki denize koşturmak imkânsızdı.

Geniş omuzlarıyla salınarak odaya girdi. “Ne münasebet,” dedi ağır ağır.
“Nenem gelininin her türlü maharetini görmesin mi?”

Çekmecedan kepçe alırken yine bakışlarımla kınadım. “Yemeklerimi
görmesi yeterli, Timur,” dedim. Dolabı açmış, boş boş bakıyordu. Neyi
aradığını da biliyordum. Her şey gözünün önünde olmalıydı. Bir şey alt
raftaysa eğilip bakma gereği duymuyordu.

“Kazaklar sol tarafta, en altta.”

Dediğim yöne ilerledi. Bu sözümü de ikiletmeyip, üzerini değiştirirken
ben de fırındaki yemeği kontrol etmiş, tuzu masaya bırakmıştım. Üzerim-
deki yeşil elbiseyi düzeltip saçlarımı geri savurdum. Aynı saniyelerde Timur
yeniden salondaydı. Siyah bir pantolon ve gri kazağı içinde mi yoksa çıp-
lakken mi kalbime zarardı, bilemiyordum.

Bence her iki hali de başıma belaydı.

Elini alnına dökülen saçlarına atıp, karıştırarak düzeltti ve geri iteledi.
Daha da dağıtmıştı. Kirli sakalları çenesindeki çukuru kapamaya başladığı-
nda sürekli toparlıyor, çok şükür ki mabedimi benden almıyordu. Adım-
larım ona ilerledi. Salondaki koltuğa çıkıp, ayakta dikilirken elimle bana
doğru gelmesini işaret ettim. Elleri saçlarını daha da dağıtırken bana yö-
neldi.

Bu şekilde boyum ondan bir nebze de olsa uzundu ama en azından
gözlerine direkt bakabiliyordum. Koltuğun ucuna ilerletip parmaklarımı
saçlarına daldırdım ve kendinde bıraktığı dağınıklığı toparlamaya çalıştım.
Biliyor muydu bilmem ama incecik, ipek gibiydi saç telleri. Denizin altında
gezinmek gibiydi parmaklarımla saçlarını taramak.

Geriye doğru dağıttığı saçlarını parmaklarımla yana doğru düzelttim.
Şu anda da o masum bakış vardı gözlerinde. Keskin kahveler pürdikkat
yüzümde, elleri belimdeydi. Beni kendine çekti ve onun da bana daha çok
yaklaştığını hissettim.

“Geldiklerinde masanın en ucuna değil, en başına otur, tamam mı?”
derken ellerim düzelen saçlarından ayrıldı ama yüzünden uzaklaşmadı. Be-
nim ona daha da yasladım.

“Sebep?”

Masada bile kalabalıktan saklanıyordu. Her zaman nasıl en kuytulara girdiyse kendi evinde de öyle yapıyordu. “Burası senin evin, Timur.” Elim narin bir dokunuşla yanağında gezindi. “Kimseden saklanmana gerek yok.”

Gözbebekleri titredi bir an için. Dudaklarından içli bir nefes dökülürken belimdeki kolları sıkılaştı ve beni tamamen sarmaladı. Yüzünü yine boynuma sakladı. “Benim evim burası, Ahu,” dedi. Dudakları yarama bir çiçek tomurcuğu daha bıraktı. Artık boynumdaki yarada açan büyük bir çiçek bahçesi vardı.

Huzurla gülümseyerek sıcaklığına sokuldum. Kollarımı boynuna doladım. Bir elim ensesindeki saçlarda gezinirken diğeri geniş omzundaydı ama aniden dudaklarını değil de hızlı nefesini yaramın üzerinde hissedince dudaklarımdan minik bir kahkaha döküldü. Öpüşü şifaydı ama nefesini hızlı alıp verince gıdıklanıyordum. Bunu biliyor ve inatla yapıyordu.

Kahkahamın arasından, “Timur!” diyerek geri çekilecekken kolları beni daha sıkı sarmaladı. Ayaklarım koltuktan ayrılırken artık tamamen kucağındaydım. Yüzünü, kirli sakallarını ve nefesini boynuma daha da yasladı. Bir neşeli kahkaha daha döküldü dudaklarımdan. “Timur, dur!”

Geriledi. “Bana karalahana dolması yapmadın ama nenemle Âdem abime mi yaptın, Ahu?” diyerek bir kere daha nefesiyle gıdıkladı.

Derdi belli olmuştu. Dediği gibi asla bencil bir adam değildi ama sadece ona yapılan şeyleri paylaşmayı sevmiyordu. Azdı çünkü payına düşenler. Anlayabiliyordum. Bir kahkaha daha atarken başımı geri attım.

“Karalahana yoktu. Ne yapabilirim?” diyerek kendimi savunmaya çalıştım.

“Ne demek *yoktu*? Rize’deyiz!”

Boynumu geri çekmeyi denedim ama bu defa da yüzüyle fazla yakınlaştım. Bu daha büyük bir belaydı. “Bir akşam eline alıp gelseydin o zaman!” dedim.

Öyle mi, der gibi kaşları havalandı. Belimdeki kolları sıkılaştı. “Yarın evin önüne kasalarla dökerim o lahanaları, biliyorsun, değil mi?” dedi.

Evet, biliyordum. Söylerse yapardı. Ama üşenmesi daha büyük ihtimaldi. Gülüşüm cilveli bir hal aldı. Kollarımı yeniden boynuna dolayıp boşlukta kalan bacaklarımı hafifçe salladım. Her anlamda zirveye taşıyordu.

“Ee, getir,” dedim. “Sen neyle geldin de ben geri çevirdim?”

Sessizliğine sığındı. Gözlerinde kendimi görmem için sadece bana baktı. Gördüğümde ise dudaklarına minik bir tebessüm yayıldı. Ama aynı saniyelerde kapı çalınca hatta Aknene'nin değneği tarafından neredeyse kılma noktasına getirilince irkildim. Gülüşümün yerine panik kuruldu. Kucağından inmek için hareketlendim, bırakmadı.

Yine oldukça genişti. Az önce keyifle salınan bacaklarım bu defa panikle çırpındı. "Ayy, kapı!" demiş bulundum.

"Siktir et, geri gitsinler."

Bazen inanılmaz oluyordu. Ama bu, gülmeme engel değildi. "Saçmalama, Timur!" dedim.

En sonunda çırpınmalarım sonuç vermiş, ayaklarım yere değmişti. Ama belimi bırakmadı. Başını yeniden boynuma gömdüğünde bir kahkaha daha kaçınılmazdı, *kapıya gelen darbelerin artması da*. Omuzlarına sinек ısırığını andıran darbeler indirerek geriledim. "Dur!" dedim nefes nefese kalan kahkaharımın arasından zorla.

Durdu ama saçım başım birbirine karışmış bir haldeydi. Keyifle baktı eserine.

Kapı darbeleri arttı. "Ula, poh yiyenler!" diye bağırdı Aknene. "Bizi buraya çağırıp şimdi de kapıyı açmay mı bunlar?"

"Öyle deme, nenem. Yeni evli gençler, açarlar elbet," diyen Âdem abinin sesi varla yok arasındaydı.

"Gerçekten inanılmazsın, Timur!" diye serzenişte bulunarak kapıya koştum. Hâlâ halinden memnundu. Elbisemi düzelterip saçlarımı geri savurdum. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyip, bir darbe daha gelirken kapıyı açtım. Aknene'nin değneği havada kaldı. Âdem abi sırtıyor, nene çatık kaşlarıyla bana bakıyordu.

"Açmasaydınız!" diye lafını çaktı. "Zahmet oldu."

Gülümsedim. "Kusura bakma, nene. Ben lavabodaydım. Timur da..." Yan yan baktım. Salon kısmına geçmiş, koltuğa kurulmuştu. Gelen misafiri karşılamakla da pek ilgilenmiyordu. "Kapıyı açmaya üşenmiş," dedim tatlı tatlı.

"Bacaklarına sıçarsam bir daha üşenmez!" diyerek hışımla içeri girdi. Elindeki poşeti kucağıma bıraktı. "Buzluğuna at, yeni yayukladuğum yağdur. İçindekileri de dolaba yerleştir. Kalandar geliyor. Ev boş durmaz." Timur'a doğru ilerledi. "Başçavuşun beygiri mi geldi, ula? Kalk ayağa, seyir!"

Âdem abi onun aksine her zamanki neşesi içindeydi. Aknene'nin arkasından içeri girdi. O da kucığına bir kuru çikolata bıraktı. "Mis gibi kokmuş." Yanaklarımı avuçlarının içine aldı. "Benim güzel gelinim bize neler yaptı da?"

"*Elimizden geleni*, diyelim. Geç içeri, hadi. Üşüme," dedim gülümseyerek.

Âdem abi de ilerledi. "Ula, Timur," dedi. "Kendime böyle ev almadım, ha. Kıymetini bil!"

Büyük bir tebessümle kapıyı kapatacakken aniden kapının önüne atlayan kişiyle şaşırıp bir adım geriledim. Önce bir atmaca, daha sonra ise sahibi Resul belirmişti. "Zehiroğlu evi, Zehiroğlu evi!" diye bağırıp yine kendi etrafında döndü.

Şaşkındım. Bunu beklemiyordum.

"Gelirken takıldı peşimize," diye homurdandı Aknene. "Deli bir tane değil ki uğraşasun. Adım başı, adım!"

Güldü Resul. "Aknene beni sevey. Aknene beni sevey," dedi.

Eminim öyledir, Resul

Şaşkınlıktan sıyrılıp, yeniden gülüşümü kuşanırken, yana çekilip içeri girmesi için ona kapıyı açtım. "Gel sen de," dedim. "Akşam yemeği yiyeceğiz."

Hoplarken duraksadı. Berrak mavi gözlerinden minik bir tereddüt geçerken atmacası omzuna kondu. İkisi de bakışlarını bana dikmişti. "Olmaz. Olmaz," dedi tırnaklarını çekiştirirken. "Zorla misafir olmaz, zorla misafir olmaz. Hak razı gelmez, hak razı gelmez."

"Neden zorla olsun? İstedğim için davet ediyorum. Gel, lütfen."

Aniden Timur'un gölgesini arkamda, elini belimde hissettim. Hafifçe yana döndüğümde tam arkamdaydı. Resul ise pürdikkat ona bakıyordu. Birkaç saniye için yanımdan ayrıldı Timur. Vestiyerden terlik alıp Resul'ün önüne bıraktı.

"Gel," dedi sadece.

Tereddüt etti ama Timur'u ikiletmedi. Kara lastiklerini çıkarıp terlikleri giydi ve omzunda atmacasıyla beraber içeri girdi. Üzerindeki kalın, örme, koyu kahve hırkaya daha sıkı sarıldı. Utangaç ve mahcup tu bakışları.

"Ula, kuş ne diye aldın içeri?" diye çıkıştı nene. "Ha uni bıraksana kapiya."

"Olmaz, olmaz," dedi Resul. "Bensiz durmaz, bensiz durmaz."

Aknene derin bir *la havle* çekerken, ben gülümseyerek Resul'ü salona yönlendirdim. Minik adımlarla ilerleyip Âdem abinin yanına oturdu. Mi-safirlerimizin üçü hatta atmacayı da sayarsak dördü de birbirine anlamsız bakışlarla bakarken derin bir nefes verdim. Bu gece çetin geçecek gibiydi. Kapıyı kapadıktan sonra yanımda beliren Timur da benimle aynı düşün-cede olmalıydı. Verdiği derin nefes her şeyin özetiydi.

“Nasıl ev ama?” diyerek koltuğa yayılmıştı Âdem abi. Aynı anda onlara doğru ilerledik. “Benim evde bile bu kadar konfor yok, ha!”

Timur, “Eyvallah,” derken kendini Atmaca Resul'ün yanına bırakmıştı.

Keyiflendi Âdem abi. “Jakuzisi bilen var. Özellikle koydurttum oni.” Parmaklarım yukarı aşağı oynattı. “Fokur fokur kaynay! Nasi güzel yav! Değil mi?”

Timur'la denk düştü bakışlarımız. Kahveleri imayla parlıyordu. “Aynen,” dedi yayıldığı yerden. “Özellikle orası favorim.”

Minik bir gülüş vardı dudağının ucunda. Kimse anlamasa dahi artık her zerresini ezbere bilen ben anlamakta zorlanmıyordum. İtiraf etmek gerekirse suda sevişmek daha zevkliydi. Hem sıcak su belimi rahatlatıyor hem de Timur mucizevi bir şekilde jakuziye sığıyordu. Yatak fazla gıcırıyordu. Yer rahat değildi.

Ama jakuzi öyle mi? Âdem abinin de dediği gibi fokur fokur kaynı-yordu. *Her anlamda*. Çoğu zaman vaktimizi orada geçirdiğimizi inkâr edemeyecektim ki neden edeyim?

İmalı tebessümünün yansıması benim dudağımdaydı. Göz ucuyla kı-narken muhabbeti değiştirmek için, “Ee, hadi sofraya,” dedim. “Yemekler soğumasın.”

Hepsi aynı anda ayağa kalktı. Âdem abi, “Bakalım gelin kızım bize ne yapmış,” diyerek keyifle önümden geçti. Yanağıma şefkat dolu avuçiçiyle dokunmayı ihmal etmemişti. Mavi gözlerindeki hüznün, huzur ve sıcaklık bambaşkaydı. Güldeste'nin onu neden sevdiğini anlayabiliyordum.

“Ula, bu kuş da mi gelecek seninle sofraya?” diye yükseldi Aknene.

Hedefi Resul ve atmacasıydı. Mavi gözleri mahcubiyetle kısıldı. Yanında dikilen Timur'a çevirdi bakışlarını. “Atmacasuz Resul olmaz, Atmacasuz Resul olmaz,” dedi.

Aknene, “La havle!” diye yükselirken, arkasını dönüp sofraya ilerledi. “Essahtan deli bir değil ki uğraşasın. Bir kuşumuz eksikti, tam olduk!” Sof-aya geldiğinde en baştaki sandalyeye uzandı.

“Orası olmaz!” dedim aniden.

Kadının eli sandalyede kaldı. Sinirli ifadesine sorgulayan kalkık kaşları eklendi. “Hayurdur, gelin?” dedi. “Evinde oturacağımız yeri de mi sana soracağız?”

“Olur mu öyle şey, nene? Orası Timur’un yeri,” diyerek açıkladım. Bakışlarımı sol yanımda kalan bir çift kahvelige çevirdim. “Ev sahibi olarak en başa otursun dedim.”

Onun aksine kelimem çoktu ama onu anlatacak lügatim yoktu. Dudağındaki tebessümü de minik göz titreyişini de. *Aile* kelimesini bilmezdik ama iki hiçten bir bütün yapmaya çalışıyorduk. Başarır mıydık bilmiyordum. Ama deniyorduk. Hem de tüm gücümüzle.

Resul omzunda kuşuyla masaya koşarken, Timur bakışlarını benden koparmadan bana doğru ilerledi. Ciddi olduğumu düşünmemişti sanırım. Az önce söylediğimde bu denli titrememişti bakışları. Tam yanıma geldiğinde elimi kavradı. Sofraya ilerletti.

Söylediğim açıklama Aknene için yeterli olmuştu. Minik bir öksürükle boğazını temizlerken Âdem abinin yanına ilerledi. “Ula, Atmaca!” dedi Resul’e. “Tam karşıma oturma, pişururum o kuşını!”

Korkar sanmıştım ama Resul de buradaki herkes gibi Aknene’ye alışkındı. Gülmüştü sadece. Omzundaki kuşuyla tam nenenin karşısına oturdu. “Ellerum temiz, nene,” dedi. “Ellerum temiz, nene.”

Masanın ucuna geldiğimizde, onu dakikalardır sayıkladığım masanın en baş kısmına yönlendirdim. Âdem abinin bizi izleyen bakışlarındaki hüznü dolu sevgiyi yakalamıştım. Kaçmadı bu duygusundan. Ona baktığımı fark ettiğinde gülüşü büyüdü. Timur ağır ağır tam masanın en başına kurulduğunda ise keyifle gülen bu defa bendim. Hâlâ elimi bırakmamıştı. Tam yanındaki sandalyeye oturmam için çekti. Uyum sağlayarak yerime, tam yanına oturduğumda ise herkes artık yerli yerindeydi.

Küçükken çiftlik sahibinin büyük evini pencere ucundan izlerdim. Çiftlikte yaşamazlardı ama bazı günler ailecek tatile gelirlerdi. Bütün aile büyük salondaki uzun masaya oturur, çiftlik sahibi ise en başa oturarak aileyi tamamlardı. Kalabalıklardı ama hiçbir zaman kavga ettiklerini görmemiştim. Minik torunları çiftlik sahibine koşar, boynuna atlardı. Oğulları eşlerinin elinden tutar, hepsi neşeli kahkahar atardı.

İmrenerek izlerdim bir sarı ışığın aydınlattığı aileyi. Benim hiçbir zaman bir ailem olmamıştı. Bizim evdeki ışık bile beyaz ve boğuktu. Anne gülmez, baba sürekli dertli bakardı. Eğer izlediğim aileyse bizimki neydi?

Aile bu, Ahuzar, dedim içimdeki kimsesize. Aile, yanında ve yanında olamayıp kalbinde olan herkes.

Âdem abi sofraya hayranlıkla bakarken, "Kizum, bu kadar şeye ne gerek vardı?" dedi. "Kuru ekmek bile koysan şuraya yerduk. Neden zahmet ettin?"

"Kendi adına konuş," diyen nenem çoktan ortadaki salatadan yemeye başlamıştı. Elini Resul'e uzattı. "Uzat ula tabağını. Soğan yok bunda, yersun sen."

Arkalarından geldi diye kızmıştı ama neyi sevip neyi sevmediğini bile biliyordu. Böyle bir kadındı işte Akkadın. Karadeniz kadar hırçın ama bir o kadar da sıcak ve ılık.

Resul gülerek tabağını uzattı. "Çok koysun nenem, çok koysun nenem," dedi. "En çok bana koysun nenem, en çok bana koysun nenem."

Ters bir bakışla tabağı elinden alan Aknene, "Ula, deyyus deyyus konuşma!" diye çıkıştı. "La havle!"

Güldüm bu hallerine. "Çorba yapum, önce onu vereyim," dedim hevesle. Hızla ayağa kalktum.

"Sakun karalahana çorbasi deme," dedi Âdem abi.

"Hayır, mercimek."

O keyiflenirken ben mutfağa yöneldim.

"Ula, nasi erkeksin sen?" dedi nene.

"Ne diysin, nene?" diyen Âdem abinin sesinde büyük bir teessüf ediyordu.

"Erkek adam karalahana çorbasi yemez mi? Koçari tabak tabak yer."

"Ben de yerim, ben de yerim," dedi Resul.

Nene kaşığıyla Resul'ü işaret ederken, "Al, bak," dedi. "Ha bu uşaktan adamlık öğren, bileman."

Âdem abi hâlâ teessüf ediyordu. "Yani adamluk ilen karalahana arasında bir bağlantı kurmak için uzun uzun düşündüm ama hiçbir sonuca varamadum, nene," dedi. "Sen söyle, ne alaka?" Önüne dumanı tüten sıcak mercimek çorbasını bıraktığımda mavi gözlerinin hedefi bendim. "Senin Allah'ına kurban, kızı!"

Gülerek geriledim. Aknene ve Âdem abi karalahanayla adamlık üzerine tartışırken bir kâseye daha çorba doldurdum. Arkamı döneceğim an Timur'un büyük ama biçimli parmaklarını elimin üzerinde hissettim. Sıcak kâseyi elimden aldı. Gerileyip nenesinin önüne bıraktı ve yeniden bana yöneldi.

Neden onu sevdin, diyordu Âdem abi. Cevabı o kadar fazlaydı ki hangi birini seçecek, hangi kalıba koyacaktım onu? İmkânsızdı bir cümleye sığması. Heybeti kadar sevdası da büyüktü. Yeniden bana ilerlediğinde gülümseyerek önüme döndüm ve bir kâseye daha çorba doldurup ona uzattım. Alıp onu da Resul'ün önüne bıraktı. İkimizin çorbalarını aldıktan sonra başıyla sofrayı işaret etti. Yine sessizdi ama istediği netti.

Sen de gel

Ben yoksam başlamazdı yemeğe. Biliyordum ama bugün bir kere daha emin olmuştum. Aknene'nin evindeyken de ben ilk lokmamı almadan yemiyordu, kendi evimizde de. Mutfakta işim varsa ben gelene kadar masada sessizce bekliyordum.

Yemeğin soğudu, yesene, diyordum.

Hep kaşlarıyla benim önümdeki yemeği işaret ediyor, ben başladıktan sonra başlıyordu. Aynı anda sofraya oturduğumuzda diğerleri çoktan yemeğe başlamış, bir tek o beni beklemişti. Minik ama fark edildiğinde kalp yumuşatıyordu sevgisine dair her bir detay. Çorbamdan bir kaşık aldığımda o da yemeye başladı.

"Mûko, mûko!" dedi Resul. Çorbayı büyük bir iştahla yiyordu.

"Ula, oni nereden öğrendin sen?" dedi Âdem abi.

Gülerken başparmağını kaldırdı Resul. "*Okey, okey*," dedi. *Fuck yovvv, fuck yovvv!*"

Âdem abinin içtiği çorba burnundan geldi.

Timur'un dudakları ise keyifle iki yana kıvrılmıştı. "Aşıyorsun kendini, Resul," dedi.

Ben de buna fazlasıyla hazırlıksız yakalanmıştım. İstemsizce sesli bir kahkaha atarken bakışlarımı yanımdaki Resul'e çevirdim. Omzundaki atmacasıyla aynı anda bana bakıp sırtı.

Âdem abi ağzını peçeteyle silerken, "Ula, oni nereden duydun?" diye çıkıştı.

"Ander kalasica köyün uşakları öğretiyor," dedi Aknene. "Ağzından zirkirden başka kelime çıkmayan adamın diline de küfür düşürüyorlar ya, boklara batılar." Resul'ün biten çorba kâsesini alıp kenara bıraktı ve ortadaki patatesle tavuktan koydu tabağına. "Ula, bağa bak. Bir daha deme öyle laflar, yolarum o kuşinin rüyelerini."

Ciddileşti Resul. "Küfür demem, küfür demem," dedi.

"Aferin," dedi Aknene. "Deme tabii. Öğretmek isteyen de *sikturun* *gidun, ula, de.*"

Timur'un dudaklarındaki tebessüm büyüdü. Küçük ama etkili, sessiz ama infilak ediciydi. Sessizce yemeğini yerken bizi dikkatle izlediğinin farkındaydım.

"Bayağı etkili oldu, nene," dedim.

Âdem abi büyük bir şaşkınlıkla, "Sen *fuck you* falan nereden biliysin, nene?" dedi.

Yüzünü ekşitti. "Niye? Kır cahil miyim ben? Deyyus." Tabağına tepeme yemek almakla meşguldü. Atmaca Resul'ün omzundaki kuş havalanır gibi oldu. Benim tarafımdaydı. *Bir atmacayla aynı sofrada yemek yemedim*, de demezdim. Gerçi böyle bir şey der miydim, muammaydı. "O kuşun kanadından sofraya bir rüy düşerse ha bu çatalı gırlağına savururum," dedi nene en net şekilde.

Resul omzundaki atmacaya yanağını yaslayıp en masum bakışıyla baktı Aknene'ye. "Nene bizi sevey, nene bizi sevey," dedi.

"He, sevey!" dedi anında kıymetli nenesi. "Sus da yemeğini ye, daha çok sevsin."

Resul gülerek önüne döndü. Kısa bir sessizliğin ardından, "*Kalandar* nedir, nene?" dediğimde Timur tabağımın köşesine salata bırakıyordu. Minik bir tebessümle teşekkür ettim. "Az önce *kalandar* geliyor, *dolabınız boş kalmasın*, dedin."

"Yılbaşı," dedi. "Rumi takvime göre yılbaşı yani. Âdettir buralarda Kılık değiştirir, kapı kapı gezip erzak toplar ve topladıkları bu erzaklarla yemek yapıp köylüye dağıtırlar. Kalandar gecesi evinde rızkın olacak ki o senen bereketli geçsin."

Aydınlanmış bir ifadeyle başımı salladım. "Peki, ne zaman?" diye sordum.

"13 Ocak. Ama bizim yaylada hazırlıklara erken başlarlar," diye cevapladı Timur. Bakışları nenesindeydi. "Hâlâ öyle mi?"

"Âdettir, bozulmaz," dedi nene. "Öyledir."

Yeni yıla birkaç gün kalmıştı. Ama anlaşılan burada yeni yılı herkesin kutladığı günde karşılamayacaktık. Biraz daha vaktimiz vardı. Hepsi Kalandar hakkında konuşmaya başlamıştı. Evimizde televizyon ve internet yoktu ama dökülen takvim yapraklarını takip edebiliyordum. Zamanın

hızlı aktığını hissettiğim tek yaşam dilimim ömrümün bu son aylarıydı. Bitmesini, geçmesini ve ilerlemesini istemiyordum.

Geçen Kalandar kuluk değiştirerek kapısına gelen bir amcadan bahsediyordu Âdem abi. Aknene huysuz bakışlarına rağmen dinliyor, Resul gülüyor, Timur yemek yerken yarım bir tebessümle onları izliyordu. Güzel bir andı. Hayalimde fotoğrafını çekip zihnimin duvarına ekleyeceğim kadar güzel bir an.

"Ula, bakun size ne anlatacağım," dedi Âdem abi keyifle. "Bu Timur'u küçükken nenem bakaydı. Kalandar'da erzak toplamak için bize gelen birinin kapadi suratına kapiyl." Gülüşü büyüdü. "Uğursuzluktur da! Kapıya gelen kovilir mi? Nasıl yakaladım oni, haberim yok." Tatlı bir gülüşle baktı Timur'a. "Küçücüktü o zamanlar ama maşallah huyu pek büyüktü."

Sesi, onu hep çocuk olarak görüyormuş gibiydi. Timur'un ona denk düşen bakışlarında da aynı ifade vardı. Anlamıştı gözünde hâlâ çocuk olduğunu.

Bu duygusal ortamı bozan Aknene, "Onun küçüklüğü ne boksa büyüklüğü de aynı bok," diyerek araya girdi. "Kalandar olacağı zaman alıp başını dağa giderdi."

"Salak salak işler," dedi Timur. "Hâlâ aynı düşüncedeyim."

"Sus, ula. Senin fikrinin ne önemi var? Sanki ne zaman âdet töre bildün?"

"Bağırmasun Zehiroğlu'na, bağurmasun," diye çıkıştı Resul.

Bunu sayıklıyordu ama Aknene'nin gözlerine bakmaya korkuyordu. Önündeydi bakışları. Onun yerine atmacası pürdikkar neneye bakıyordu. Ve bir kuşa göre biraz fazla ters baktığını inkâr edemeyecektim.

Nene de atmacanın bakışlarına aynı şekilde karşılık vermekten geri durmamıştı. "Söyle ha bu kuşına, önüne baksun, Resul," dedi.

Ağına bir dolma atarken güldü Âdem abi. "Ula, nene!" dedi. "Bi de ha bu kuş fıçaymış başundan aşağı. Ne gülerim."

Buna ben de gülerdim. Ki gülmüştüm. Timur ifadesizdi ama bizi izlerken dolmasını ağır ağır çiğniyordu. Üçünü de ne denli sevdiğini biliyordum. Yıllarca bunu onlardan sakladığını da. Yaşatmak istiyordu. Öldürmek değil. Oysa onun sevgisi, ölüm olamayacak kadar gerçektir. Bir kelebek kanatlarını dışarıdan nasıl görmüyorsa o da kendi yüreğini görmiyordu.

Göstermek için elimden geleni yapıyor, gözlerimdeki kendini görün diye sadece ona bakıyordum. Görüyor, iyileşiyor, seviyordu. Çünkü o da beni görüyor, sarıyor ve iyileştiriyordu.

Aknene, Âdem abi ve Resul köyde olan bir olay konusunda muhabbete dalmışken Timur da dahil oldu. Necmettin emicelerin yıkılan evinden bahsediyorlardı. Malzemedен çalmış. Konunun hangi ara oraya geldiğinden ise hiçbir fikrim yoktu. Bu defa ben onları izledim. Onca yaşanmışlıklara rağmen birbirlerine nasıl sıkı tutunduklarını, sevgilerini ve sadakatlerini gözbebeklerime işledim.

Timur hepsine sırtını dönmüştü. Ama hiçbiri Timur'u bırakmayı bir an bile düşünmemişti. Aksine onun mutluluğu ve bir kuş misali istediği yere gitmesi için özgür bırakmışlardı. Yaşadığı hiçbir şeyi durduramadıkları, onu koruyamadıkları için yetişkin olarak mahcubiyetlerini hissedebiliyordum.

Peki, ya sen, Ahuzar, dedi derinlerden bir ses. Senin yaşattıklarından mahcup olan, o çocuğa boynu böyle bükük bakan biri var mı?

Cemil baba...

Başka?

Sessizlik kuruldu zihnime. Sevilmediğini düşünen Timur'du. Oysa yanıliyordu. Bu dünyada zerre seilmeyen Ahuzar'dı. Yine Biricik düştü aklıma. Hiç çıkmıyordu ki zaten. Deli gibi merak ediyor ama hayatını tehlikeye atmamak adına dişlerimi sıkıyordum. Kan dolmuştu ağzım özlemekten. Irmak peki? Yanlarında olsam uçümüz böyle bir sofrada olur muyduk? Belki de bir gün hepimiz bir arada olabilirdik.

Timur, Ahu, Biricik, Irmak, Cihan, Cemil baba, Aknene, Resul ve Âdem abi.

Hepimiz bir masaya oturur, hayalini kurmayı dahi kendime yasak ettiğim o aileyi oluştururduk. Yemekler yer, kahkahalar atardık. Yapabilir miydik gerçekten? Bunu başarabilir miydik? Bu savaştan kayıpsız çıkabilir miydik?

Elimin üzerini saran büyük elle irkilerek daldığım noktadan bakışlarımı kopardım. Yanımdaki hayat dolu kahveler bana bakıyordu. Sadece bana. Yine dalgınlığımı yakalamıştı. Sessiz bir kelimesi vardı.

İyi misin?

Gülümseyerek başımı salladım. Bir elim elini kavrarken, başımı aşağıya eğerek sessiz sorusuna sessiz bir cevap verdim.

Merak etme. İyiyim.

İnanmamıştı. Dikkatle yüzüme bakıyordu. Bu zamana kadar sessizce yaşadığından olsa gerek gördüklerindeki kelimeleri okumayı çok iyi biliyordu. Asla kelimelere inanmıyor, hep gözlerime ve ifademe bakarak duygularımı okuyordu. En başından böyle değil miydi zaten?

O sadece susmuştu. Ben ise ona akmıştım. O sadece bana bakmıştı. Ben ise ona koşmuştum.

Bu dalgınlığımı da hissedeceğini biliyor, anın büyüünü bozmak istemiyordum. “Dolma yemedin,” dedim tatlı bir gülüşle. Ortadaki tabağın içinde kalan son iki dolmaya uzandım ama aynı anda Âdem abi de uzanmıştı. Kısa bir an bakiştık.

Hiç de misafirperver olamadım. “Sen çok yedin, Âdem abi,” dedim. “Onlar Timur’un.”

“Uy, nenem, ya Rabbi!” dedi şaşkınlıkla. “Yeduklerimi mi saydun sen, gelin?”

Cevabı yine Aknene verip, “Bir yerden sonra sayamamıştır,” dedi. “Tabağı gırtlığuna sokmaduğun kaldı.”

Daha da şaşırdı Âdem abi. “Ee, güzeldi,” dedi. Minik hareketlerle son derece nezih bir şekilde salata yiyen Resul’e baktı. “Güzel değil miydi Resul? Ula, sen de yedun, konişsana.”

“Bir dene, bir dene,” dedi Resul. “Yedi oni hep Âdem, yedi oni hep Âdem.”

Onlar tartışırken ben çoktan dolmaları Timur’un tabağına almıştım. Beyimiz sessiz diye hakkını yedirecek değildik. Yine canıma kastı olan tebeşşümüyle izliyordu bu hallerimi. Ona doğru eğildiğimde dudaklarını saçlarımda hissettim. Sessiz teşekkürlerinden birini sunuyordu, yine. Canıma minnetti ama sırası mıydı be adam?

Saniyelik bir hızla gerilerken en kınayıcı şekilde cilvelendim. Bir elimle alttan sessizce bacağına dokundun.

Nenen var, nenem!

Sülalesi hâlâ rahattı. Dolmalarını keyifle yerken minik bir tebeşşüm daha gönderdi. Bu da canıma minnetti. Yeniden cilvelenecekken Akne’den yükselen bir sesle toparlanmak zorunda kaldım.

“Biz gidelum, siz devam edun isterseniz, he?”

Bakışları bizdeydi. Minik bir öksürükle boğazımı temizleyerek dikleştim. Açıklama yapma niyetindeydim ama Timur yine netti.

“Ee, çok istiyorsanız gidin.”

Gözlerimle kınadım ama bana bakmıyordu. Allah'tan burada hiç kimse bir diğerini ciddiye almıyordu.

Ekşimiş bir yüzle, "Konişti fikirsuz," dedi Aknene. "Senun o lavaş ağzunun dediklerinin ne önemi var? Gelinimin evi!"

Aknene'ye de cilvelendim. Bazen fazlasıyla gelinci olabiliyordu. Keyifle gülerken, az önce savaşıarak Timur'un tabağına aldığım dolmalardan birine çatalımı batırıp minik bir ısırık aldım. Beyimin hakkı, benim de hakkımdı.

Âdem abi çok başka bir dertteydi. "Salata da çok güzel olmuş, değil mi Resul?" Çatalını bırakmıştı. Kaşıkla salata yerken, "Ellerine sağlık, gelinim," demeyi ihmal etmedi.

Tebessümüm büyürken, "Afiyet olsun," dedim.

"Annenden mi öğrendin yemek yapmayı?" dedi. "Aknene'min yemekleri çok lezzetlidir. Şehrazat teyze de öyleydi. Aşure günlerini hiç atlamaz, her hafta sonu neneme yemekler getirirdi. Güldestem de ondan öğrenmişti yemek yapmayı." Timur'a değdi bakışları. Kısa bir an bakiştılar. "Menemen," derken yeniden bana döndü. "Menemeni çok güzel yapardı Güldeste'm."

"Bir de sütlaç," dedi Timur. Yine Âdem abiyle denk düştü gözleri. Geçmiş sadece ikisinin gözünde canlanan bir film olmalıydı. "Sütlacı da güzel yapardı. Anneden..." Duraksayarak devam etti. "Yani *annemden* öğrenmiş. Öyle derdi."

Annesinin bakamadığı fotoğrafı artık salonun köşesinde, ablasına ait vazounun hemen yanındaydı. Hemen yanında ise üçünün olduğu fotoğraf vardı. Şehrazat, Güldeste ve annesinin kaburgalarına saklanmış Timur.

Artık fotoğrafına bakabiliyordu. Ama her zaman *anne*, derken sahiplik ekini eklemiş halini ilk defa duyuyordum. *Annem*, demişti. Timur'un annesi, Şehrazat.

Saçma bir gurur belirdi içimde. Belki de annesine artık o kadar da yabancı değildi. Anne değildim ama kardeşimi kalbimde doğurmuştum. Şehrazat gittiği yerde huzur bulabilirdi. Çünkü artık oğlu için bir hiçten ibaret değildi. Vardı. Yanında ve kalbindeydi. Bunu her anında hissedebiliyordum.

Çenesiyle neneyi işaret etti. "Nenem de ablam gibi yapar," dedi.

"Çünkü anana da ben öğrettim," dedi Aknene. Minik bir gülüş belirdi dudaklarının ucunda. "Hep şekerini fazla kaçırdı."

Aynı minik tebessüm Timur ve Âdem abide de belirdi. İkisi de aynı anda cevap verdi.

“Güldeste’m de,” dedi Âdem abi.

“Ablam da,” dedi Timur.

Akkadın’ın sevecen gülüşü büyümüştü. “Anası öyle öğretti demek ki. İnattı Şehrazat.” Göz ucuyla Timur’u işaret etti. “Na bu danası da ona benzer. Çok güzel bir huy gibi bir de buna vermiş.” Yüzü ekşimişti ama kızına olan sevgisini defalarca bana göstermişti. *Şehrazat*, dediği anda içinin sızladığına emindim.

Durgun bir deniz gibi bakmakla yetinmişti Timur. *Ellerin de annene benziyor*, dediğim günden beri sık sık ellerine bakıyor, parmaklarına dokunuyordu. Annesini hissetmeye çalışıyordu belki de. Bir elinin yine parmaklarına gittiğini gördüm. Doğru olan da buydu.

Ellerinde kan değil, annesini hissetmeliydi. Timur, elleri kanla doğan değil, ellerinde anne izi taşıyordu.

Ona bakıp gülümsemekti niyetim ama Resul, “Fırtına, fırtına!” diye çıkışınca duraksadım. Herkes bakışlarını ona çevirdi. Berrak mavi gözlerini önündeki tabağa dikmişti. “Geliy, geliy!”

Aniden dışarıdan yükselen şiddetli şimşek sesleri duyuldu. Alışmıştım artık heybetli gök gürültüsüne ama Resul sandalyesini geri iterek ayağa kalkmış, sandalye geri devrilirken gürültüsü dışarıdan yükselen şimşeklere karışmıştı.

“La, noldi?” diye ayağa kalktı Âdem abi.

Resul kendi etrafında, omzunda atmacasıyla dönerken, “*Ve-inne aleyke la’neti ilâ yevmi-ddîn*,” dedi. “Hesap gününe kadar lanet şeytanın üzerinedur. Hesap gününe kadar lanet şeytanın üzerinedur.” Mavi gözlerini yere dikti. Bir şimşek daha göğü yarıp Karadeniz’e değdi.

Atmacası omzundan uçup, evin içinde dönerken ben ve Aknene de ayağa kalkmıştık. Sadece Timur zerre istifini bozmadan bakıyordu. “Resul,” dedi tok sesi sadece.

Berrak maviler ona döndü. “Sema kandillerle doli, sema kandillerle doli. Şeytana o kandiller taş, şeytana o kandiller taş. Ateşli azap, ateşli azap.” Gözbebekleri bana değdiği anda ense kökümde beliren kıvılcım midemi yaktı. Arkasında bir orman yanarken önünde dikilen Resul geldi gözümün önüne.

Benim rüyam, kâbusum veya *lanetim*.

"Ateşli azap, ateşli azap," diye tekrarlardı bana bakarken. Sadece benim anlayabileceğim bir lisanda konuşuyor gibiydi. Adımları geriledi. "Fırtına geley, fırtına geley. Kar soğukda beraber geley, ateş fırtınayla geley!"

Akkadın ona doğru ilerlemek istedi ama Timur elini ona doğru kaldırarak durdurdu. Kimsenin dediğini yapmayan Aknene, Timur'un tek el hareketiyle durdu. Beklemiyordum, ben dahi bocaladım.

"Dokunmayın," dedi sadece. "Daha da korkar."

Resul elini başına atıp geriledi. "Uçurum, uçurum," diye mırıldandı ağzının içinde. "Sussun gök, sussun gök." Ellerini başına vurarak kendi etrafında döndü.

Âdem abi elini beline atmış, şaşkın şaşkın izliyordu. "La, napay o?" dedi.

"Şimşekten korkar," dedi Aknene. Yeniden sandalyesine kuruldu.

"Yalana bak!" dedi bu defa Âdem abi. "Ula, gök beyyaşağa gelurken bizim çayluklarda geziy. Nasi korkma bu?"

"Dışarıdayken korkmaz," dedi Timur. "Kapalı yerdeyse korkar." Yine dingin bir denizdi. "Resul," dedi sakince. "Gel buraya, lan."

Göz ucuyla baktı. Bir şimşek sesi daha yükseldiğinde ise adımları geriledi. Gelmeye pek niyeti yok gibiydi.

"Ula, deli!" dedi Aknene. "Şimşek dışarıdayken mi düşer kafana yoksa içerideyken mi? Gel ula ha buraya."

Melül melül baktı. Bakışları evin tavanındaydı. "Kul eli değen kuli korumaz, kul eli değen kuli korumaz," dedi.

Âdem abi de yerine oturmak için elini sandalyeye atmıştı. "Aklumu aldun, Resul ha!" Kınayıcı bir şekilde cık'ladı. "Asıl dışarısı tehlikeli, oğlum. Gel ha bu yanı."

"O önüne koyduğum yemekler bitecek, kaçamazsun," dedi nene. "Fişku doldururum o gırtlada-" Gerisi gelmedi çünkü çok ani bir şey yaşandı. Armaca evin neresindeydi, bilmiyordum ama aniden mutfığa daldı ve başımızın üzerinden geçerek yeniden Resul'ün omzuna kondu. Ama bunu yaparken arkasında bir şey bırakmış gibiydi.

Aknene, ak rutamlarına bulaşan sıvıyla birkaç dakika duraksadı. Eli aniden başının üzerine gitti. Gelen darbeyi fark etmiş olmalıydı. Elini başından geri çektiğinde ise âdeta gözlerinin önü karardı.

Aniden, "Senun kuşunun babasunun ağzuna sıçayum, Resul!" diye yükseldi.

Resul bir adım gerilerken elini kuşa atmıştı. Şaşkınlukla elimi dudaklarıma kapadım. Âdem abi yandan eğilerek, Aknene'nin saçlarının içine bakarken hafifçe yüzünü ekşitmişti.

"Ula, essahtan kafana mi sıçtı, Aknene?"

Sinirle ayağa kalktı. "Boh yiyenin uşağı," dedi. "O gaybana kuş ver bana, yonayim rüylerini!"

Resul elini omzundaki atmacasına atarken bir adım daha geriledi. "Vermem, vermem!" dedi.

Nene masanın üzerindeki çatalı kavrayıp savurma niyetindeydi ama Âdem abi aniden öyle büyük bir kahkaha patlatmıştı ki istemsizce gülüşümü saklamak için dudaklarımı dişledim.

Kahkahalarının arasından zorla, "Ula, nene!" dedi. "Ula, essah sıçtı mı başuna? Bakayum oğal!" Devasa bir kahkaha daha kopardı.

Aknene artık ona da sinirliydi. Elinin tersiyle Âdem abinin böğrüne sağlam bir tokat attı. "Sus ula, deyyus!" dedi.

Susmadı Âdem abi. Gerilerken bir kahkaha daha bıraktı ama ne kahkaha. Elleri artık karnındaydı. "Uy, gitti paçalardan," diyordu bir yandan da. "Uy, ahan da bıraktım oni, uy."

"Gel ha bu yani göstereyim sana şeytani, gel," diyerek masanın etrafından dolayıp Resul'e gidecek oldu nene ama aynı saniyelerde Timur'dan da minik bir kahkaha sesi yükseldiğinde adımları olduğu yere çakıldı. Artık alnında da kuş boku vardı.

"Alnında da var, nene," dedi Timur. Minik bir kahkaha daha atarken ileri doğru eğildi. Gülüşü tüm yüzüne yayıldı.

Arkasında durmuş, elleri karnında gülen Âdem abi, "Nene," dedi. "Silme, silme. Şansın açulur belki." Bir kere daha güldü.

Bu gülüşü duyup repkisiz kalmak imkânsızdı. Saba Tümer'le kapışacak rühdendi. Gülmemek için direndim ama daha fazla tutamadım. Timur'un dudaklarından bir minik kahkaha daha dökülürken onunla beraber güldüm. Ama diğerlerine göre daha kibardım. Dudaklarımı elimle kapama nezaketini göstermişim.

Nene yine ileri bir adım atmadı. Sadece Timur'a baktı. Küçük bir duraksamanın ardından elini alnına atarak avcuyla pisliği temizlemeye çalıştı ama daha da batırmıştı. "Ander kaldursun seni, Resul," dediğinde sesi de ifadesi de daha sakindi. "Kuşinin da senin de bacağına sıçayum." Minik ama daha sakın adımlarıyla Timur'un yanından geçip banyoya ilerledi.

Bunu yaparken remiz elini Timur'un omzuna atıp hafifçe okşamıştı. Bakışları ise Resul'deydi. "Çekil o gözümün önünden yoksa o kuşını kaynatar, suyuna çorba yaparım."

Resul atmacasını omzundan kucığına aldı. Onu sarıp, sarmalarken kuş en masum bakışlarıyla bakıyordu. Nedenen en uzak köşeye kaçtılar. Ak-nene banyoya girip kapıyı en sert şekilde kapadığında ise ben de kendime engel olamadım. Kıkırdadım hafifçe. Âdem abi büyük bir kahkaha daha atıp kendini sandalyeye bıraktığında kıkırtım büyüdü. Gülüşü bulaşıcıydı.

Yüzü kızarmış, sarı kaşları ve beyaz saçlarıyla oldukça garip görünüyordu. "Uy, düştü böbreğim," dedi elini böbreğine atıp. "Uzun zamandır bu kadar gülmediydim, Resul. Allah kuşından razı gelsin."

Dikleştiğinde o da Timur'un dudaklarındaki geniş gülüşe takıldı. Gülüşü yavaşça soldu ama solan bir çiçek gibi değil, batan bir güneşin ufukta bıraktığı izler gibi. *Umutlu, mutlu.*

Timur dişlerini göstererek, başını iki yana sallarken çenesini dikleştirdi ve bu büyük gülüşü Âdem abiye de sundu. O farkında değildi belki ama o kadar azdı ki sesli gülüşü, bana dahi bunu ilk sunduğu an fazlasıyla kıymetliydi. Abartıydı belki ama insan canından çok sevdiğinin dudaklarından dökülen gülüşle yaşadığını, ahla yaralandığını anlıyordu.

"Güzel atıştı," dedi hâlâ gülerken. Resul ve kuşuna dönüp, başparmağını kaldırarak yapılan eylemi onayladığını belli etti. "Başarılı, Resul."

Güldüm. "Atmacası yarın askeriyede işe başlasın mı?" dedim.

Keyifli bir ifadeyle dudak büzdü. "Başarılı olacağına eminim." Bir gülüş daha yayıldı dudaklarına. "Ver de ulak olarak kullanalım, Resul."

"Olmaz, olmaz," diyerek kuşuna sarılan Resul vestiyere doğru gerilemişti. "Vermem, vermem."

Timur minik bir kahkaha daha attı. Bakışlarımız kesiştiğinde ikimizin de dudaklarında derin gülüşler vardı. Âdem abi hafifçe burnunu çekince aynı anda ona baktık. Hâlâ gülüyordu ama mavi gözlerinden yanağına süzülen bir yaş vardı. Ona baktığımızı anladığında hızla sildi.

"Ula, Resul, gözümünden yaş geldi," diyerek ayaklandı. Yeniden burnunu çekerken dudaklarında huzur ve neşeyle karışık bir tebessüm vardı. Bakışlarını bizden kaçırıp salona doğru ilerledi. Banyoya ilerledi ama dolu olduğu aklına gelince geriledi. "Başka banyo yok mu ula bu evde?" dedi ellerini beline atarken.

"Maalesef, Âdem abi," dedim. "Zenginliğin bir banyoya yetti sanırım."

Gülme bahanesiyle gözünden akan bir yaş daha aıldı. Gülmüyö. ağlıyordu. Farkındaydım. Söylediğim şeye karşı kendi kendini kinadı. "Nası, ula?" dedi. "Bağa böyle denmedi. *Her baki var*, dendi."

"Şaka," dedim Timur misali. Yatak odasının yanındaki kapıyı işaret ettim. "Tuvalet orada."

Acileci adımları o yöne ilerledi. O da tuvalete girip kapıyı kapadığında, salonda sadece Timur, ben, Resul ve atmacası kalmıştık. Kısa bir an hepimiz sessiz kaldık.

"Adamlara yaptığını beğendin mi Timur Tönce," dedim en sonunda.

"Ne?" dedi boş boş. "Ben mi sıçtım başına?"

Gülerken, "Timur!" diyerek kınamayı ihmal etmedim. Bir yandan lac masayı toplamaya başlamıştım. Elimde tabaklarla arkasından geçerken başının üzerine dudaklarımı yasladım. "Bir güldün, hepsi tarumar oldu." Tezgaha ilerleyip tabakları bıraktım. Arkamı döndüğümde bakışları banyoyla tuvalet kapısında idi.

Vestiyerin sol yanında kalan boşluğa saklanmaya çalışan Resul, "Bağa da güldü, bağa da güldü," dedi. "Zehiroğlu, Zehiroğlu."

Sakinlikle şaşırıldı Timur. "Lan, sanki daha önce hiç gülmedik mi?" dedi.

"Demek ki gülmedin." Masadan birkaç tabak daha alıp geriledim. "Bir tahkaha sesin nenenin sinirini alıp Adem abiyi ağlatuğuna göre bana yaptıklarını sen düşün." Cilveli bir gülüş daha gönderip, arkamı dönecekken, uzanıp belimden kavradı. Kendine çekip kucığına oturttu. Ama ben ellerimdeki tabakları düşürmeme derdindeydim. Beklemiyordum. Dudaklarımdan minik bir çığlık kaçtı.

"Timur!"

"Resul," dedi sadece. "Gözlerini kapa. Efuliye bir şey diyeceğim."

Resul gerçekten sözünü dilemiş, ellerinin arasındaki atmacayı gözlerine kapamıştı. Atmaca büyümüş gözlerle bize baktı. Nereye düştüğünü sorgular gibiydi.

"Desun oğa şurumşine, desun oğa şurumşine."

"Ne?" dedim Resul'ün bu söylediğine karşı. "Ne diyecekmisin?"

"Bırak şimdi Resul'ü, buradan söyle bakalım." Sesi yerle bir olmam için yeterliydi. Nefesi yanağıma değdi. "Ne yapmışım sana?"

Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Gülmek zorundaydım. Başka bir ihtimal tanııyordu yüreğim. "Benim de bu sorunu cevaplayacak uzun cümlelerim yok, hadi bakalım," dedim.

Bak sen, der gibi kaşları havalandı. Dudağının bir köşesinde belirgin minik bir tebessüm vardı. Gözlerimde ve yüzümde kısa bir süre oyalandıktan sonra yeniden Âdem abi ve nenenin gittiği kapılara baktı.

“Onlara daha sık gül, Timur.”

Keskin kahveler bana döndü. Sessizdi ama kendini sorguluyordu. Sorusu zihnimde netti.

Bu kadar mı gülmedim onlara?

“Senin için yaşıyorlar, senin için ayakta. İkisi de ne acılar görmüş ama sadece senin için dimdikler. Bana sunduğun gibi onlara da sevgini sunmaktan korkma.”

“Nasıl seveceğimi öğretmeye devam et o zaman, Ahu,” dedi kısık bir sesle. Alnını yanağıma yaslariken içine derin bir nefes çektiğini duydum. “Sen gül ki ben de güleyim.” Mırıltısı gizli bir sırı kulağıma fısıldar gibiydi.

Güldüm. Hem de minik bir kıkırtıyla. “Nenen şu an banyodan çıkarsa dayak yeriz, biliyorsun, değil mi?” dedim.

Mükemmel bir fikri vardı. “Gülerim, yine banyoya gider,” dedi.

Bu defa gülüşüm daha sesliydi. Ama aniden banyo kapısı gerçekten açılınca, gülüşüm dudaklarımin ucundan kırılıp tuzla buz oldu. Panikle Timur’un kucğından kalkmak için hareketlendim. Ayaa kalktım ama dengemi sağlayamadım. Sağ olsun, Timur elini kalçama atarak sabitledi. Bu, paniğimin büyümesinden başka bir işe yaramadı. Hızla geriledim.

Bunu nenenin yanında yapmaya bir son vermeliydi yoksa panikten bayılabilirdim. Kınayarak baktım.

Boş vermiş bir şekilde önüne döndü.

Şükür ki nene görmemişti. Artık hız kazanmıştım. “Bu banyodaki kayuk nedir?” diyerek dışarı çıktı. Saçına beyaz bir havlu dolamıştı.

Diğer kapıdan da Âdem abi çıktı. “Jakuzi nene, jakuzi.” O da yüzünü yıkamış, beyaz saçlarını geri itelemişti ama gözlerinin kırmızılığını yok edememişti. Hâlâ buğulu bakıyordu.

Ekşimiş bir yüzle, “Ne siki?” dedi nene. “Otursun gondiğe de yıkan-sunlar, ula. Banyoya havuz mu konir? Günah.”

“Yoo,” dedi Timur. “Bence sevap. Eyvallah, Âdem abi.”

Çok şükür elimdeki tabakları tezgâha bırakmak için ilerlemiştim. ‘üzüm görünmüyordu. Gülüşümü saklayabilmişim.

Ama Âdem abi hâlâ masumdu. “Eyvallah, abiciğim,” dedi. “Her zaman.”

Arkamdan gelen Timur da elindeki tabakları tezgâha bırakmıştı. Şöyle anlarda ayaklarına basıp başımı çenesindeki çukura saklayasım geliyordu.

Aknene belini tutarak, salona doğru ilerlerken vestiyerin yanında saklanan Resul'ü fark etmişti. "Ula, deli," dedi. "Napaysın oraya?"

Resul'ün boğuk sesi yükseldi:

"Zehiroğlu gözünü kapa, dedi. Zehiroğlu gözünü kapa, dedi. Öpey karısını, öpey karısını."

Tabaklar elimden lavabonun içine düştü.

"Ay, Resul!"

Yanıma birkaç tabak daha bırakan Timur minik bir kahkaha atarak keyifle geriledi. "Ben sana *bakma*, demedim mi Resul?" dedi.

"Bakmam, bakmam. Duyarum, duyarum."

"Bir dahakine kulaklarını da kapa o zaman," demiş bulundum.

Timur çok farklı bir noktaya takılmıştı. "Ne duydun, Resul?" dedi. "Öpmedik bile."

Aknene huysuzca yüzünü ekşitti. "İki dakika yalnız bıraktık, ha bu sabinin yanında ne bok yediniz siz?" Başındaki havluyla gerçek bir yeniçeriydi.

Adem abi de kendini nenenin karşısındaki koltuğa bıraktı. "İki dakikada ne yapacaklar, nene?" dedi. "Sen de yani. En fazla öpmüştür karısını."

"Ya, eminim öyledir," diye homurdanırken bize ters ters bakıyordu.

Kadın bizi tanıyordu. Hayatta yemezdi. Timur masanın üzerindekiileri getirirken, ben hızlıca yıkayıp makineye yerleştirmeye başlamıştım. Adem abi ve nene Resul'ü saklandığı yerden çıkarmaya çalışırken, yanımda belirlip, bir tabak daha bırakan Timur'a ters bir bakış atarak dudaklarımı oynattım. Sessiz bir isyanım vardı.

Çok yaklaşma.

Yan yana geldiğimiz her an nene bastonu kafamıza fırlatacak gibiydi. Çapkın bir gülüş gönderdi ama sözümü dinleyip geriledi. Resul sadece onu dinleyip saklandığı köşeden çıktı. Ama şimşekler artığında hiçbir şey söylemeden, kalkıp hızla evden çıkmıştı.

Tek söylediği *ellerine sağlık, ellerine sağlık, cennette önüne gelsin, cennette önüne gelsin*, demek olmuştu.

Ondan sonra Aknene'nin anlattığına göre annesiyle babası yağmurlu bir günde, evlerine şimşek düşmesi sonucu yanarak ölmüş. O günden sonra yağmur yağarken kapalı yerlerde duramazmış Resul.

Hızlıca mutfak toparladıktan sonra çaylarımızı hazırlamıştım. Hepsine ikram ettikten sonra yeni gelinler misali kendi çayımı alıp koltuğun ucuna kuruldum.

"Maşallah, ailen seni ne güzel yetiştirmiş," dedi Âdem abi. "Sana bak-
tıkça onlara saygı duyuyorum."

"Onlar değil, kendi kendini yetiştirmiş," dedi Aknene. Biliyordu ailesiz-
liğimi ve elde kalan ailemi. Timur'un yokluğunda konuştuğumuz günlerde
sormuştu, anlatmıştım. O bana Şehrazat'ını, ben ona yıkılmışlığımı.

Âdem abinin bakışları sorgular bir hal alınca ben açıklamak istedim.
Hayatımda göcünacak bir şey görmüyordum. Beni büyüten onlardı.
"Annem öldü," dedim. "Ölmeden önce de çok var olduğu söylenemez. Az
önce sofrada yemek yapmayı annenden mi öğrendin, dedin ya, hayır. Kendi
kendime öğrendim. Kendisi beni pek sevmezdi. Babam iyiydi ama. Bir ar
çiftliğinde seyislik yapardı. Fazla ömrü yokmuş. Onu da kaybettik. Sadece
iki kız kardeşim var."

Bakışları dalgalandı. "Kardeşlerini sen mi büyüttün yani?" diye sordu.

Dudak büzdüm. "Sayılır. Biricik'i ben büyüttüm. Ama Irmak..." Di-
limi, kuruyan dudaklarımda gezdirmek zorunda kaldım. "Annenin ikinci
evliliğinden olan kardeşim. Yıllarca görmemiştim. Yeni tanıştık sayılır. Ama
her ne olursa olsun, kardeşim."

Âdem abi sevecen bir sesle, "Öyle tabii," dedi. "Kardeş sevilmez mi?"
Bakışlarına her zamanki hüznü çöktü. "Ben de diyorum, benim güzel kı-
zımdan neden Güldeste'min kokusu geliyor. Yüreğin ona benziyormuş."

"Kaderi benzemesin," dedi Aknene. Bakışları bende değil, yerdeydi.
Biten çay bardağını Timur'a uzattı. "Doldur ula şunu."

Bu kibar isteği Timur geri çevirmemişti. Hazır ayağa kalkmışken bütün
çayları tazeledi. Şimşekler şiddetini atıp, yağmur camlarda ritim tutarken
sıcak çaylarımızı içtik. Timur'dan bahsettiler. Âdem abi küçüklüğünü se-
verken nene inadından dem vurdu. Köyde olan birkaç olayı konuştular.
Kavga ediyordu nene ve Âdem abi ama garip bir şekilde iyi de anlaşıyor-
lardı. Önce sövüyor, daha sonra gülüyorlardı.

Çaylar bittikçe yeniledik. Bir ben, bir Timur. Geçen yıl yapılan Ka-
andar hazırlıklarından bahsettiler. Aknene yarın sabah köy meydanındaki

hazırlıklara katılmamızı sıkı sıkı tembih etti. Timur gereksiz gördü, ben onayladım.

Dışarısı soğuk, aile sıcaktı. Bir saat sonra hafifleyen yağmurla kalktıklarında Adem abi Aknene'yi arabayla götürmek istemiş, nene ise *ben senin arabana binmem*, diye direktmişti. Tatlıydılar. Hem de her halleriyle.

Kapılar kapandığında yine baş başaydık. Kendi evimizde, yuvamızdaydık. Timur duşa girmişti, ben ise mutfaga. Bardakları toparlayıp, makineye atarken bakışlarım sol yanımda kalan cama takıldı. Bir şimşek daha gökyüzünden sıyrılıp yeryüzünü aydınlatmıştı. Yağmur yağarken de yıldızlar var mıydı? Anlamsız bir merakı ama kendimi durduramadım. Cama yaklaşıp perdeyi hafifçe araladım. Rize'ye henüz kar yağmamıştı ama soğuk, teni bıçak gibi kesiyordu.

Karanlık gökyüzüne baktım. Bir şimşek daha semayı aydınlattı. Burası Aknene'nin evi gibi değildi. Etrafı aydınlıktı. Yağmur Rize'yi sarmalamış, sıs dağlara çökmüştü. Şimşekler ve yağmur varken hiçbir yıldız yoktu. Aniden genzime dolan deniz kokusuyla dudaklarıma derin bir tebessüm kuruldu. Aynı saniyelerde camda, arkamda Timur'un aksı belirdi.

Sular ıslak saçlarından çıplak omuzlarına düşerken diğer elindeki havluyla saçlarındaki bu ıslaklığı almaya çalışıyordu. Çenesini başımın üzerine yaslayıp baktığım noktaya odaklandı. Bir kolu ağır ağır belime dolandı. Yükümü ona vermeye, sırtımı gövdesine yaslamaya çekinmedim.

"Timur," dedim. Onaylayan bir mırıltı çıkardı. Camdaki aksimize bakım. Su damlaları yansımalarımıza vuruyor, bize sadece sesi ulaşıyordu. "Sence kar ne zaman yağar?"

"Bilmem," dedi. "Ocak başı gibi belki."

Ellerimi belimdeki koluna sardım. "Az kaldı yani?" dedim.

Bunu da onayladı.

Evet, az kalmıştı. Yeni yıla girmek üzereydik. Şunca yıllık ömrümde hem ölüp hem yaşadığımı tek yıld. Sıruma ölüm işlenmişti. Ama bu ölümü taşıırken yorulmayayım diye yaslanmam için o gönderilmiş gibiydi. "Biricik ve İrmak'ı yeni yılda arayabilir miyiz?" dedim sessizce.

Derin bir soluk verdi. Riskliydi, biliyordum. Ekibin içinde bir hain olduğunu, onun bulunduğunu öğrenene kadar kimseyi hatta Teoman Doğu ve Hayri Albay diye bahsettiği iki adamı dahi arayamayacağını söylemişti. Uzun bir süredir kardeşlerimin canı için sabrediyordum ama en azından yeni yılda seslerini duymaz mıydım?

"Sadece yeni yılda.." diye mırıldanırken, başımı geri atıp göğsüne yalandım. "Hayır, dersin zorlamam."

Dudakları saçlarıma değdi.

"Halletmeye çalışacağım."

"Gerçekten mi?"

"Önce ben bir durumu kontrol edeyim. Duruma göre ararız."

Kollarının arasından sıyrılıp yönümü ona çevirdim. "Tamam," dedim hevesle. Elim alnına düşen ıslak saçlarına uzandı. Parmak ucumla yana iteledim. "Acelesi yok. Yeni yıla girerken iki saniye seslerini duysam bile yeter." Başını ağır ağır sallayarak onayladı. Gülüşüm derinleşti. "Peki, Rize'ye düşen ilk kan da o gün görür müyüz acaba? Bu kadar yeşillik nasıl beyaza bürünecek, merak ediyorum." Ben konuşmaya devam ederken, kolunu kalçamın altına dolayıp tek koluna oturttu. Boynuna sarılarak yerime kuruldu. "Fotoğraflarını çekmek için sabırsızlanıyorum. Rusya'da çalışmaya gittiğim günler bazen o kadar soğuk olurdu ki titremekten haber sunamazdım. Burası da o kadar soğuk olur mu?"

"O zaman ısıtacak bir Timur'un yokmuş," deme özgüvenini gösterdi.

Sesli güldüm. "İşte bu çok doğru, Timur Töngge," dedim.

Yatak odasına girdiğimizde beni yere bıraktı. Elindeki havluyu yatağa üzerine savurma niyetindeydi ama benimle göz göze gelince sandalyenin üzerine efendice bıraktı. *Bak, nasıl da temizim*, der gibi bir kaşı havalandı.

"Bayağı etkilendim," dedim.

Bu defa *ne sandın* ifadesini kuşandı. Dışarıdaki soğuğa rağmen altında siyah bir şort varken yatağa ilerledi. Her şey rutinimizde ilerliyordu aslında. Alışmıştık birbirimize. Zaten hiçbir zaman alışmakta zorlanmamıştık. Ezelden aşınaymışız gibi ilerliyordu bazı şeyler. Sırtını yatak başlığına yaslayarak başucundaki kitabı okumaya hazırlandı.

"Bugünlük bu kadar temizlik yeter diye düşünüyorum."

"Bence de. Heveslerini diğer günlere de sakla, *canım*," derken odanın çıkışına yöneldim.

Kitabı açan elleri anında durdu. "Nereye?" dedi. "Gelsene yanıma."

Odadan çıkmış, banyoya yönelmiştim. "Geliyorum," diye seslendim.

"Yine mi yüzüne o boku süreceksin?" diyen sesini duydum.

Güldüm. *Bok*, dediği şey kil maskesiydi. Ever, yapacaktım. Fazla makyaj malzemem yoktu. Bilerek almamıştım. Ahuzar makyajı da bir savunma olarak görüyor gibiydi. Zira Ahu bu halinden de görünen yara izinden ve

çillerinden de rahatsız değildi. Ama merkeze indiğimiz kısa anların birinde birkaç maske ve krem alma isteğime engel olamamıştım.

Banyoya girip, üzerimdeki kıyafetleri çıkararak kirli sepetine attım. Kırmızı iç çamaşırlarımla kaldığımda, saçlarımı ensemden toparlayıp hızlıca kil maskesini yüzüme sürdüm. Timur bir konuda haklıydı. Bok rengiydi. Ama erkiliydi. Yüzümü silmeden, banyodan çıkıp yeniden yatak odasına girdim. Kitaptaki bakışlarını göz ucuyla bana çevirdi. Minik adımlarla önünden geçip yatağın bana ait kısmına ilerledim. Yatağa girip ona sokulduğumda bakışları hâlâ bendeydi.

“Ne?” dedim en sonunda.

“Kamufaj boyası bu. Biliyorsun, değil mi?”

Ne münasebet, der gibi baktım. Ama bok demesinden daha iyiydi.

“Hayır. Kil maskesi, Timur.”

Başını sallayarak onayladı ve yeniden kitabına döndü. Maske kuruyana kadar yatamazdım. Sırtım yatak başlığındaydı. Bir bacağıma kavrayıp her zamanki gibi kendi bacağının üzerine attı. Elini ise bacağımın üzerinden çekmedi. Bakışları kitaptayken eli tenimi okşadı. Tenimde deniz geziyor gibiydi.

“Yüzüne bok sürüp hâlâ güzel olman çok garip.”

“Güldürme,” diye çıkıştum. Maske kurumaya başlıyordu.

“Şaka değildi,” dedi.

Koluna minik bir tokat atmayı denedim. Olmadı. Elimi yakalayıp parmaklarımı dudaklarına yasladı. Tek tek dudaklarının üzerinde gezindirdi parmaklarımı. İkimiz de meşguldük. O kitabını okuyor, ben maskemi bekliyordum.

“Şakalarına gülmem, bilirsin.”

Bu sefer onun dudağı hafifçe yana kıvrıldı. Dudaklarında gezinen parmaklarım bu gülüşü hissedebiliyordu. “Ahu,” dedi.

“*Canım*,” dedim.

Parmaklarıma bir öpücük daha bıraktı. “Gerçekten ben güldüm diye mi ağladılar?” dedi.

“Ağlamadılar, sevindiler.”

Sessiz kaldı. Yüzümü ona çevirdiğimde kitaba bakan boş bakışlarını yakaladım. Okumuyor, sadece bakıyordu. Okuduğunda kelimelerin üzerindeki gözleri hızla akıyordu. Yanına kurulup, o kitap okurken kucagında uyuklamak en sevdiğim şeydi. O yüzden hareketlerini okuyabiliyordum.

"Sence..." dedi. "Hatalar düzelir mi?"

Dudaklarım omzuna değdi. Yine ağırlık hissediyor olmalıydı. Kadir Tönce'yi o düğün gününden sonra asla görmemiştim. O görmüş müydü bilmiyordum ama Kadir Tönce yokken dahi zehir saçıyordu. Hatalarını o kadar çok Timur'a yüklemişti ki şimdi en ufak pişmanlığında hatalı hissetmesine neden oluyordu.

Başımı sola kırıp gözlerine baktım. "İstersen neden olmasın?" dedim.

Bir elim hâlâ dudaklarındayken diğeriyle tam önündeki sayfada birkaç dakika önce gözüme takılan paragrafa dokundum ve sesli okumaya başladım.

"Aç gözünü de düşlerden uyan. Simurg'u görmeden de bari küçük bir serçeyi gör. Kaf Dağı'na varmadan bile hiç olmazsa evinden çıkıp kırlara açıl. Böcekleri, kuşları, çiçekleri ve tepeleri seyre. Bırak dünyanın haritasını yapmayı! Daha hayaslayken bir taşı bir taşın üstüne koy. Gülleri ve bülbülleri göremeyip gün boyu evinde oturan adam, dünyanın kendisini hiç görebilir mi?"

Derin bir nefes dudaklarımdan dökülürken omzuna bir öpücük daha bıraktım. "Aslında cevap önündeymiş, bak," dedim "Sadece bakmasını bilmen lazım."

Kitaba değil, bana baktı. "Etkileyici," diye mırıldandı. "Ama yüzünde bok varken ciddiye almak zor be Ahu."

Gülerken geriledim.

"Bok değil, Timur. Maske, maske!"

"Sil gel, bir daha söyle bunları. Daha etkili olacak, eminim."

Umursamadan kendimi sırtüstü yatağa bıraktım ve yeniden sıcaklığına sokuldum. "Maskem kurumadan ciddi konuşma yapmayalım o zaman," dedim.

Bakışları kitaptayken, "Hep güzelsin, en güzelsin," diye homurdandı. Elini bu defa karnıma atıp dairesel hareketlerle gezindi. Birkaç saniye sonra yeniden bana döndü. "Kurudu. Git yıka şunu da gel, uyuyalım."

"Sen uyu," dedim yandan bakarken. "Ben birazdan gelirim."

"İmkânsız," dedi en net şekilde.

Ellerimi yüzüme atıp, gerçekten kuruyup kurumadığını kontrol ettim. Kurumuş gibiydi ama yataktan kalkmaya da hiç halim yoktu. Karnımda gezinen elleri yüzünden uykum geliyordu. Gözlerimi kapadım. "Azıcık daha durmalı," diye homurdandım. Karnımdaki elleri daireler çizdikçe

çizdi. Savaşın izi olan kurşun yarasında gezindi. Onun canı için aldığım yara izinde. Ne oldu, ne kadar zaman geçti, bilemedim ama zihnim gerçekliği yuttu.

"Yüzünde bokla mı uyudun. Ahu?" diyen sesini duydum ama ayılamadım.

Birkaç dakika sonra yanaklarımda gezinen ıslak bir bez parçası hissettim. Umarım mutfaktaki sarı bezle yüzümü silmiyordu. "O ne?" diyerek ayılmayı denedim ama yine olmadı. Yanındayken kuş kadar hafif uykularım azalmıştı. Artık derin ve kesintisizdi.

Cevap vermedi. Verdiyse de ben duymadım. Yüzümü ağır ağır, her millimine dikkat ederek siliyordu. Bunu kaç kere yaptı, algılayamadım. Ellerini yüzümde hissettim. Çillerin üzerinde gezindi, burnumda ve dudaklarımda. Kıkırdadım kendi kendime. Gözümü hafifçe araladığımda tam yanımda, dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim uyku sersemi.

Netti. "Yüzüne ulaşmaya çalışıyorum," dedi.

Alnımı silmeye devam etti. Minik bir kıkırtı daha kaçtı dudaklarımdan. Gözlerimi sarhoş gibi araladım. Neden bu denli uykunun bastırıldığına dair hiçbir fikrim yoktu ama üzerimdeki ağırlık devasaydı.

"Mutfak beziyle silmiyorsun yüzümü, değil mi Timur?"

Sessiz kaldı. Yanağımı da sildikten sonra gerilerken elindeki büyük, ıslak bir pamuk olduğunu fark ettim. Tebessüm ederken, yeniden gözlerimi kapayıp yatağa ona doğru döndüm. Elim çıplak göğsüne değdi. Kaslarına ilerlemek istedim ama elimi kavrayıp bedenimi kendine çekti.

Çillerin üzerine minik bir öpücük bırakırken, "Ha şöyle," dediğini duydum. "Benim güzellik işte bu."

Bedenimi kendine, battaniyeyi üzerimize çektiğini hissettim.

"Canım," diye homurdandım.

"Ahu'm," dedi anında.

Bir şey dedim ama ne dediğimi ben bile anlayamadım. Sadece sıkıntıyla ellerimi sırtıma atıp sırtıyı çözdüm. Bunalıyordu. "Çıkar şunu," diye homurdandım.

"İşime gelir," dedi sadece. Ben kendi çabalarımla arka kısmı açmıştım. Kollarımdan çekip çıkardığında odanın bir ucuna savurduğuna emindim. Umursamadan kedi misali sıcaklığına sokuldum.

Her zamanki gibi boynumdaki yarama derin bir öpücük bırakıp, yüzünü kokuma saklarken, bacağıma kavrayıp kendi bedeninin üzerine attı. Bir şekilde artık ben de bu konum dışında uyuyamıyordum. Gırgide o bana benzliyordu, ben ise ona.

Tenlerimiz yaratıldıkları andan beri birbirini tanıyor gibiydi. Dokunmaları güvenli uykuların tek kapısıydı. Artık ne onun duvarları vardı ne de benim dikenlerim. Hissediyordum. Kimseye hatta kendine bile sunmadığı her yönünü bana sunuyordu. Herkes için Zehiroğlu'ydu. Ya da Töngce. Benim için ise sadece Timur. Kimsenin bilmediği, görmediği, saklandığı köşede unutilan Timur.

Eli sırtımda ve bedenimde gezinirken çıplak göğüslerimi gövdesi ezdi ama bunu da umursamadım. Kolumu boynuna atıp elimi saçlarına daldırdım. Birkaç dakika içinde o da ben de uyuyakalacaktık. Sırtımdaki dövmeyi her gece o kadar çok sevmişti ki artık onu asla sildiremezdim. Ölümün üzerinde onun parmak izleri vardı. Değdiği hiçbir şey dokunmazdı.

"Ahu..." Minik, uykulu bir mırıltıyla henüz uykuya dalmadığımı belli ettim. "Az önce..." dedi. "Kitapta yanlış yere bakıyorsun demiştin ya." Yine onayladım. "Yanlış yere bakmıyordum. Başka bir sayfasındaki cümleyi düşünüyordum."

Homurdanarak, "Hangi cümle?" diyebilirdim.

Bacağımdaki eli baldırlarımda ağır ağır gezindi. "*Düşlere dokunmak mümkün olabilir mi?*" dedi.

"Mümkün mü?"

"Kollarımda olduğuna göre."

Yine uykuyla kıkırdadım.

"Göründüğünden daha derin bir adamsın, Timur Töngce."

"*Sık adamın tekiyim*, dedim diye inandın mı? O kadar da boş değiliz."

Kıkırtım arttı. Saçlarındaki parmaklarım hafifçe nemli saç diplerini okşarken, "Boş denecek en son adam bile değilsin," diyebilirdim. "Bırak, herkes seni öyle bilsin. Ben gerçeği biliyorum."

"Yeterli," dedi sadece.

Boynuma bir öpücük daha bırakırken, nefes alıp verişini hissedilmiyordu ama birkaç dakika sonra kesik nefesleri tenime değdi. Kolu ağırlaştı. Kendimize kurduğumuz dünyada sessiz ama huzurlu bir uykuya daha daldık. Ona söylememiştim ama düşlere dokunmak mümkün değildi.

Ve o, düş olmasını istemeyeceğim tek gerçeklikti.

GECE - 02.30

Yoga merkezinin kapısından başını uzatıp içeriye kısa bir an için bakmayı denedi Doktor. Defne denen kadın sabah namazına müteakiben imamla birlikte evden çıkıyor, akşama kadar yoga merkezinden çıkmıyordu. Çenesini çıkarma noktasına getirecek derecede esnerken, elini sarı saçlarına atıp dağıttı.

Haftalardır aynı kadını izliyordu. Başlarda işler oldukça can sıkıcı bir hal alsa da zamanla alışmıştı bu döngüye. Sabahları aynı pastaneden ayçöreği aldığını ve adaçayı içtiğini biliyordu mesela. Her sabah camlarını açıp güneşi selamladığını, çantasında kokulu mum taşıyıp, ara sıra çıkarıp kokladığını da. Sıkıcı ama anlamsızca hiçbir detayı rahatsız etmiyordu.

Standart, sakin ve huzurlu bir hayatı vardı. Kadının yaşamında hiçbir fazlalık yoktu. Fazlalığa yer de yoktu. Sanki her şey dengede ve düzendeydi. Kuşa dahi tebessüm ediyor, bazen yanından geçtiği ağaçların gövdesine parmak uçlarıyla dokunuyordu. Doğa gibiydi. Hiçbir şey yapmıyor, öylece duruyordu ama izletiyordu kendini.

Ve Doktor bu süreçte onunla ilgili üç mekânı da öğrenmişti.

Birincisi, kaçınılmaz olan yoga merkezi. Zamanının yüzde doksanını burada geçiriyordu. Öğrencilerin yüzde doksanı kadınlardan oluşuyordu ve hepsine derin tebessümüyle yaklaşıyordu.

İkincisi, Defne'nin yaşadığı mahallenin çıkışındaki minik pastaneydi. Her sabah oraya uğruyor, üst katta aynı masaya oturuyor, sabahın körü demeden, zerre esnemedi kitap okuyordu. Evinin ışıklarının saat onda kapandığı düşünülürse bu dinç hali çok da şaşırtıcı değildi.

Ve son olarak üçüncü yer de sahildi. Evet. Her perşembe sahile gidiyor, boş bulduğu bir banka oturarak dakikalarca denize ve gökyüzüne bakıyordu. Bunu istisnasız her perşembe yapıyordu. Ya bir nedeni olmalıydı ya da bir totemi. Batıl inançları olan bir kadındı. Mumu başının etrafında çevirip onu korumasını bekliyordu. Başka ne olacaktı ki? Büyük ihtimal bu da sıradan ritüellerinden biriydi.

Arada Ahuzar denen kadının evine gidiyor, yaklaşık bir saat kaldıktan sonra dışarı çıkıyordu. Birkaç kere ise ar çiftliğine gitmiş, iki bacasında derin yara izi olan siyah bir atla uzunca zaman geçirmişti. Hatta onunla

konuşmuş, atı da ciddi ciddi dinlemişti. Bunları düzenli şekilde yapmadığı için listeye eklememiş, kendi seyir zevkine saymıştı. Tıpkı huzurevinin önünde ondan izlediği resital gibi bu anları da sessizce izlemişti.

Bu üç mekânı da teker teker şüphelilerin kulağına uçurmuştu. İki gündür gözünü asla üzerinden ayırmıyordu. Defne'nin bu sıkıcı düzenini ise artık sorgulamıyordu. Ama bugün sorgulamadan da edemiyordu. Kolundaki saate baktı. Neredeyse gecenin ikisini geçmişti. Bu saatte bırak burada kalmayı, çoktan evine gidip uyuyor olması gerekiyordu.

Başını kapıdan içeri uzatıp göz ucuyla cam alana baktı. Yere attığı mor minderin üzerine bağdaş kurmuş, gözleri kapalı bir şekilde saatlerdir duruyordu. Oflayarak elini alnına attı.

"Yine kimi selamlıyorsun sen, Allah aşkına?" Sıkıntıyla etrafına bakındı. "Biz burada ne derdindeyiz, kadın hâlâ *om* yapıyor," diye homurdandı.

Etrafı yokladı. Sokağın çevresinde üç polis arabası devriye dönüyordu. Bunu onu takip ettiği her yere yapıyor, bu defa işini asla riske bırakmıyordu. Ellerini beline atıp sıkıntılı bir nefes daha verdi. Yeşil gözleri çevresindeki ışıklı binalar ve tabelalarda gezindi. Hareketli bir bölgeydi. Bir daha arkasını dönüp, Defne'yi kontrol edecekken cam alanın dışına çıkmış, dikkatlice ona bakan bedenle duraksadı.

Defne, ritüel minderinden en sonunda ayaklanmıştı. Böyle anlarda uzun süre ayağa kalkmadığını, minderin üzerinde sağa sola eğilerek bazı hareketler yapacağını bilen Doktor bunu beklemiyordu. Birkaç saniye birbirlerine göz kırptırarak baktılar.

Kumral, dalgalı, uzun saçları omuzlarına dökülürken her zamanki tayı ve bol, parlak yeşil tişörtü içindeydi Defne. Başını hafifçe sola eğip gözlerini kısıtı. Karşısındaki adamı tanıyordu. Hayatını kurtaran bir simayı unutacak değildi.

"İyi geceler," dedi sakince.

Göz kırptırmaya devam etti Doktor. "İyi geceler," diye karşılık vermek tek seçeneği idi.

"Yoga için mi geldiniz?"

Belli belirsiz yüzü eksidi. Hayatı bu denli bir huzura hazır değildi. "Maalesef," dedi.

"O zaman etrafımda yine Kralşan mı var? Sizi gecenin bu saatinde bu-
va ne getirdi?"

Bocalamak için doğru zaman olmadığını bilen Doktor minik bir öksürükle boğazını temizlerken en tadı ve çapkın gülüşünü kuşandı.

"Ek hizmet. Teoman Bey nasıl olduğunuzu merak etti. Bir de şüphelendiğiniz bir şey oldu mu son zamanlarda diye sormamı istedi."

"Gecenin bu saatinde mi?"

Oldukça haklıydı. Ellerini iki yana açtı. "Tehlikenin saati olmaz," dedi.

Gülerek geriledi Defne. "Kapıda kalmayın, buyurun içeri," dedi. "Bunlar ortalık yerde konuşulacak şeyler değil."

Doktor geniş bir nezaketle, "Yok ya," dedi. "Geçeyim ben. Hem siz de iyi görünüyorsunuz, maşallah."

"Belki kötüyüm? Henüz cevap vermedim." Tek kaşı havalandı Defne'nin. "Hem şüphelendiğim bir şey olup olmadığını sormadınız mı? Buna da henüz cevap vermedim."

Saldırmak daha iyi bir taktik gibi geldi. "Şüphelendiğiniz bir şey mi oldu?" dedi.

Defne'nin gülüşü büyüdü. "Gelin içeri, bir kahve ikram edeyim. Hayatımı kurtardınız. Teşekkür etme fırsatım olmamıştı." İçeri girip, gözden kaybolurken Doktor istemsizce peşine takılmıştı. Arkasına bakındı. Sokakta hiçbir hareket göremeyince içeri süzüldü. Yoga alanının solunda kalan köşesinde bir alana açılan kapı vardı. Defne'nin ardından ilerledi.

"Bu saate kadar çalışıyor musunuz?"

Cevabını bildiği bir soruydu ama yine de bu saate kadar neden evine gitmediğini merak ediyordu.

"Hayır," dedi. "Bugün arınma günüm. Gece boyu meditasyon yapacağım."

Minik bir çalışma odasına girmişlerdi. Koltuklar etnik desenlerle süslenmiş, duvarlar parlak bir turuncuydu.

Doktor masanın önündeki tekli koltuğa oturdu. "Ne güzel," dedi ağzının içinden. "Bayağı rahatlatıcı olmalı."

Defne tam karşısında, kahve makinesinin önündeydi. "Türk kahvesi?" diye sordu.

"Şekerli olursa..." dedi Doktor mahcubiyetle.

"Garip," diye mırıldandı. "Filtre kahve seven bir havanız var oyna."

“Yok ya,” dedi Doktor yine. “O ne öyle, zehir zıkkım gibi.” Fazla saldığını fark ederek toparlandı. Şanlısıydı ki Defne’nin sırtı dönüktü ve bu karmaşık halini görmemişti.

“Anlıyorum. Ben de şekerli severim.”

“Sportif biri için asıl bu garip bir seçim.”

Defne gülerek, “Bazı minik kaçamaklar diyelim,” dedi.

“Fazla rutin bir hayatınız var gibi,” dedi Doktor. “Böyle kaçamaklar en doğal hakkınız gibi geldi bana.”

“Ben de öyle düşünüyorum.”

Kısa bir an sessiz kaldı Doktor ama sessizlik daha da gericiydi. Gece gece kadının kapısında yakalanmıştı. *Bu saatte mi benim güvenliğimi kontrol etmeye geldiniz*, dese öylece kalırdı. Sessizliği bölmek için, “Zahmet oldu size de,” dedi. “Hiç gerek yoktu.”

Defne makinenin bir tuşuna basıp en sonunda ona döndü. “Dediğim gibi...” dedi. “Size teşekkür hediye olsun. O gün o kadar kötüydü ki size hayatımı kurtardığınız için minnetimi sunamadım.”

“Yok ya,” dedi Doktor yeniden. “O kadar önemli bir şey değil. Ne minneti? İşimizi yaptık.”

“Sizin önemli değil, dediğiniz şey benim hayatımdı. Birkaç saniye daha geç gelseniz şu an karşınızda olmazdım.” Sessiz kalmıştı Doktor. Minik bir tebessümle karşılık vermişti sadece. “İsminizi sorsam?” dedi Defne.

“Doruk Aslanlara.”

Defne’nin dudaklarındaki huzurlu tebessüm büyüdü. “*Polis misin acaba*, demeyeceğim. Merak etme.”

Doktor da güldü. “Ama değilim,” dedi. “Doktorum.”

Gülen ifadesi solan Defne artık şaşkındı. “Nasıl yani?” dedi. “Ama beni kurtardınız. *Güvenli alan*, dediğiniz yere götürdünüz. Polislerle görüştük, emniyete gittik.”

“Karışık işler,” dedi Doktor.

Kahve makinesinden bittiğine dair ses yükseldiğinde arkasını dönüp kahveyi fincanlara dökmeye başladı. “Peki,” dedi. “Sorgulamıyoruz.” Elinde fincanlarla geri dönüp birini Doruk’a uzattı.

“Teşekkür ederim,” diyerek kahvesini aldı Doktor.

Minik bir tebessüm daha gönderdi Defne. Kendi masasına ilerlemek yerine tam Doruk'un karşısındaki koltuğa oturdu ve o da kahvesini aralarındaki cam sehpanın üzerine bıraktı.

Defne'nin bakışlarının etrafında olduğunu gördü Doktor. Masasının üzerine uzanıp, su matarasını alarak ona uzattı. Kahve içmeden önce ve içtikten hemen sonra su içtiğini de anlamsızca biliyordu.

Defne tebessümünü bozmamıştı. "Onu aradığımı nereden anladınız?" dedi. Uzatılan matarayı şaşkın bir gülüşle almıştı.

"Öyle, tahmin ettim," dedi Doktor. Konuyu değiştirmek için, "Siz iyisiniz, değil mi?" diye sordu. "Bir sorun yok."

Defne'nin gülüşü buruklaştı. "İyi olmaya çalışıyorum diyelim," dedi. "Ahuzar ve Biricik'ten hâlâ haber yok mu?"

"Güvendeler, emin olun."

"Eminim. Ama yine de..." Dudaklarındaki nefes kendini zorla dışarı atıyor gibiydi. "Uzun zamandır arkadaşız. Endişeleniyorum. Ayrıca Irmak Kralşan'ın ölümü..." Ellerini yüzüne kapatıp soluklandı. "Haberleri var mı bundan?" dedi. "Ahuzar, Irmak'ın başına gelenleri bilse ortalığı yakıp yıkartdı."

"İnanın detayları ben de bilmiyorum, Defne Hanım," diyerek yalan söyledi. Oysa her şeyin tam anlamıyla göbeğindeydi. "Endişelerinizi de anlıyorum. Ama merak etmeyin, şu an hepimiz Ahuzar Hanım'ın iyiliği için uğraşıyoruz."

"Ne istiyor ondan? Yıllardır cehennem gibi bir hayat yaşattı zaten. Ne istiyor arkadaşımдан?"

Görev detayları zihninde belirip, silikleşirken dilini dudaklarında gezdirdi. "Kralşan hasta ruhlu bir adam," dedi. "Birine kafayı takması için nedene ihtiyaç duyduğunu sanmıyorum. Ahuzar Hanım'ın Hülya Kralşan'la olan geçmişi de malum. Belki de üvey annesini zor durumda bırakmak için kızlarına musallat olmayı seçti."

"Siz Hülya Kralşan'ın gerçek kimliğini biliyor musunuz?" diye şaşırdı Defne.

Her şeyi biliyordu Doktor. Hem de her şeyi. Yakup Öz, Teoman Doğu'yla oldukça gizli bir toplantı yapmış, Kralşanlarla ilgili bildiği bütün detayları aktarmıştı. Üstelik bu toplantıya tekerlekli sandalyesi ise Mahir Kralşan da katılmıştı. Oğlunu yok etmek için savaştaki safını seçmişti. Doktor bu soruyu sessizliğiyle onayladı.

Yüzü düşmüştü Defne'nin. Suyunu içip kahvesinden bir yudum aldı. "Size güveniyorum," dedi. "Eminim onu ve Biricik'i bu beladan kurtaracaksınız. Ama en azından Biricik'i bir kere görsem olmaz mı?"

"Maalesef, Defne Hanım. Güvenlik gereği biz dahi nerede olduğunu bilmiyoruz. Kralşan her ihtimali düşünebilecek bir adam. Biricik'le görüştüğünüzü anlarsa hem ona hem kendinize hem de Ahuzar Hanım'a zarar vermiş olursunuz. Bu süreçte yapacağınız tek şey..." Defne'nin burnunun ucunu kaşıdığını fark ettiğinde masasının üzerindeki peçete kutusuna uzandı. Hapşırıyordu. Anlamsızca bunu da biliyordu. Peçeteyi karşısındaki kadına uzatırken normal bir döngüdeymiş gibi konuşmaya devam etti. "Arkadaşınız ve onun kardeşinin iyiliği için sessizce beklemek. Biz elimizden geleni yapıyoruz, emin olun."

Peçeteyi hızla alıp burnuna ve ağzına bastırarak hapşırdı Defne. Çıkan sesin kedi mırıltısından hiçbir farkı yoktu. Burnunu çekerken, "Çok özür dilerim," dedi.

Gülümsedi sadece. "Esağfurullah," deyip etrafına bakındı. Biliyordu ama bilmiyormuş gibi yapmak tercihiydi. "Burası sizin mi?"

"Evet. Uzun zamandır işletiyorum ama bir yıl önce satın aldım." Ellerini iki yana açtı. "Artık tamamen benim."

"Genelde buradaysanız güvende hissetmeniz için sokak devriye sayısını arttıralım. Mahallenize yaptık."

Berrak bir su birikintisi gibi gülümsedi Defne. "Farkındayım," dedi. "On dakikada bir polis ışıkları camıma vuruyor. Hayatıma devam edebildiysem sayenizde. Yeniden teşekkür ederim."

Hayatına devam etmesi için araba içinde kriz geçirdiği o bir haftayı bir Doktor bilirdi bir de Allah. Yine de nezaketini korudu. "Dediğim gibi bu bizim işimiz," dedi.

"O gün..." dedi Defne aniden. "Kralşan'ın bana zarar vereceğini nasıl anladınız?"

"Onu takipteyiz. Siz de tam o gün emniyete Ahuzar Hanım için kayıp başvurusunda bulunmuşsunuz. Her ihtimale karşı iyi olup olmadığınızı kontrol etmek istemiştım. Kapınıza kadar geldim. İçeriden boğuşma sesleri duyduğumda ise..." Kaşları havalanırken dudakları ince bir çizgiye dönmüştü. "Gerisini de biliyorsunuz zaten."

Evet, camı kırdınız."

Güldü. “O an en hızlı seçenek oydu,” dedi. “Ne o? Camın parasını mı isteyeceksiniz?”

“Yok artık,” derken dudaklarına derin bir tebessüm kurulmuştu. “Aksine size teşekkürümde içtenliğimi belirtmek adına yoga merkezinde bedava seans paketi sunabilirim.”

Yüzü ekşidi adamın. “*Pek tercihim değil*, desem kişisel algılamazsınız, değil mi?” dedi. “Yoga fazla durağan. Ben hareket severim.”

“Aksine Doruk Bey. Yoga hareket ve değişimdir. Sadece bunu sakinlikle yapmayı tercih eder. Su gibi... Rüzgâr ve hava gibi.”

“Onlar da yeri geldiğinde yıkım olmaz mı Defne Hanım? Su kasırga, rüzgâr fırtına olur.”

Dudak büzdü Defne. “O zaman hareketli hayatınızda başarılar,” dedi. “Teklifi sunması benden, karar sizden. Ne zaman isterseniz kapım açık. Dış dünyadan fazlasıyla bunaldığınız bir an olursa bekleriz.”

Doktor’un gülüşü büyüdü. Dış dünyadan mütemadiyen bunalıyordu. “Çok incesiniz, sağ olun. Aklımda bulunduracağım.” Kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Üzerinizdeki şu trafik polisine benzeyen tişörtten öğrencilerinize veriyor musunuz? Cevap *evet* olursa gelirim.”

Fosforlu yeşil tişörtüne baktı Defne. Sesli bir kahkaha atması kaçınılmazdı. “Çok istiyorsanız size özel getirtirim,” dedi. “Bu rengin enerjisini asla hafife almayın.”

Aynı fikirdeydi Doktor. Karşısındaki kadın bu rengin içinde hiç de fena durmuyordu. Bu, rengi ciddiye alma seviyesini artırıyor. “Kesinlikle hafife almıyorum,” dedi daha derin bir sesle. “Hele şu saatten sonra asla almam.”

Defne’ye bakıyordu. Dudaklarına yayılan derin tebessümü izliyordu ama bakışları aniden karşısındaki kadının arkasında kalan cama takıldı. Bir siluet geçmişti. Hızlı ve saniyelik bir andı ama emindi. Orada biri vardı. Ciddileşerek ayağa kalktı. İlk Defne’ye uzanıp elinden kavradı.

“Sakin yanımdan ayrılma,” diyerek hızla odanın çıkışına ilerletti. Ne olduğunu anlamayan Defne şaşkınlıkla bakıyor ama bu çekiştirmeye uyuyordu.

“Ne oldu?”

Doktor onu duymuyordu bile. Cebinden telsizi çıkarıp buraya en yakın polis ekibini çağırdı. Defne’nin elini bırakıp cam kapıyı hızla kapadı. Yeniden kadına yöneldi. Bu defa elini beline atıp alanın köşesine ilerletti.

Duvar kenarına saklayıp arkasına aldı. Tam önünde dururken hızla yedek telefonunu açtı ve şüpheli üç kişinin ayakkabısının altına yapıştırdığı minik böcekten neredede olduklarına baktı.

Burayı tek bir kişiye söylemişti ama emin olmalıydı. Ve ekranda gördüğü minik kırmızı nokta tam olarak o kişiye ait bir izdi. İki arka sokakta hızla ilerliyordu. Muhtemel arabasıyla. Ve gittiği yönü Doktor tahmin edebiliyordu.

“Hadi be!” diye soludu. “Yapmamış ol, ne olur!”

Ama kırmızı nokta buradan hızla uzaklaşmaya ve buraya en yakın bir başka kritik noktaya ilerlemeye devam ediyordu.

Arkasındaki Defne yeniden, “Ne oldu?” dedi. Sakin ve dingin halinden şu an eser yoktu. Korkuyla Doruk’un koluna dokundu. “Kralşan mı burada?”

Büyük bir duygu karşılaşmasının ortasındaydı Doktor. Bu ihtimal için kendini hazırlamıştı ama gerçeklik bütün hazırlıkları yıkacak kadar sert ve şiddetliydi.

“Hayır,” dedi hayal kırıklığıyla ekrana bakarken. “Artık burada istese dahi olamaz.” Kırmızı noktanın döndüğü kavşağı fark ettiğinde içindeki öfke patladı. Onun için vatana ihanet asla affedilemezdi. Burnundan sinir dolu bir soluk döküldü. “Oyun sonu, Kralşan. Hainin artık elimde.”

SAAT 03.30

Şehrin diğer ucunda, küçük bir mahallenin en sonundaki tek katlı evde, yerde kanlar içinde yatan Ayla’dan henüz hiç kimsenin haberi yoktu. Telefonunun sesiyle gözlerini araladı. Aldığı bıçak darbeleri nedeniyle bedeninin oluşturduğu kan gölünün içinde kalmış, kesik nefesler almaya çalışıyordu. Burnuna ve diline kanının metalik tadı doldu. Öksürmek ve hareket etmek istedi ama zordu. Tüm bedeni sızlıyor, yanıyor, kaslarını kontrol edemiyordu. Düşünebildiği tek şey bedenindeki acıydı. Telefon araması sustu.

Gözlerini zorla araladı. İlk Peri’nin kapısına baktı. Hâlâ kapalıydı. Dudaklarından dökülecek bütün feryatları dişlerini sıkarak, yutarken, kan gölünün içinde sürünerek ilerlemeyi denedi. Cep telefonu uzaktaydı ama ev telefonu karşısında kalan ünitenin üzerindeydi. Ne kadar süredir baygın olduğunu bilmiyordu. Süre algısı yitip, gitmişken gecenin karanlığına değdi oluk bakışları.

Ölüm, korku ve vicdan yükü bedenindeki acıların üzerine geldi. Ağır bir taşın altında kalmış gibiydi. Kralşan yine en sevdiği şeyi yapmış, hayatta en kıymet verdiği iki şey arasında seçim yapmasını istemişti: Görevi ve kızı. O adamı tanıyordu. Yanlış isim verdiği anda geri dönüp, kızını gözünü kırpmadan öldüreceğini, yaşamasına izin verse dahi hayatı boyunca onu rahat bırakmayacağını biliyordu.

Kızını seçmiş, göreve ihanet etmişti. Belki de Teoman Doğu en başından haklıydı. Adriel güçlüydü ama Ayla en zayıf halkaydı. Ama ölecek olsa dahi kızının ve geride kalanların bir şansı olamaz mıydı?

Kafasında dönen ihtimaller ve ızdıraplar kan gölüne karıştı. Son kalan gücüyle ellerinin ve dizlerinin üzerine sürüklenerek konsola ilerlemeyi denedi ama kollarında güç yoktu. Kesik kesik öksürürken ağzından boşalan kanlar nefes alışını daha da güçleştiriyordu ama durmadı. Kalan bütün gücünü, sınırlarını zorladı.

Göreve ihanet ettin, Ayla Duman. En azından şerefle öl!

Konsolun önüne vardığında kanlı elleriyle kapaklarındaki tutma yerlerine tutunarak ayağa kalkmayı denedi. Bedenini elinden geldiğince yukarı çekip telefona uzandı ve titreyen kanlı parmakları aradığı şeyi bulduğunda nefes nefese kendini yeniden yere bıraktı. Toparlanıp sırtını konsola yaslamayı denedi ama sırtından aldığı bıçak darbeleri canına okuyordu.

Bütün acısını yuttu. *Şerefle öl, şerefle öl*, dedi sayısız defa. *Senin zaafın yüzünden ölecekler. Sen öl ama kalanları kurtar, Ayla! Kalanları kurtar, Adriel!*

O kadına bunu borçluydu. Yıllarca bir kapanın içinde çaresizce nasıl debelendiğini izlemişti. Kurtaramamışken onun yüzünden ölmesine katlanamazdı.

Titreyen kanlı elleri tuşların üzerinde hızla gezindi. Teoman Doğu'nun ezbere bildiği numarasını tuşladı. Bakışları duvardaki saate takıldı. Üçü geçiyordu. Cengiz hâlâ gelmemişti. Ona da mı zarar vermişlerdi? Nerede olduğunu bilmediği telefonu bir daha çaldı ama şu an hiçbir şeye gücü yoktu. Ev telefonundan aramayı yapıp telefonu kulağına yasladı.

Açılmadı. Nefesinin sonuna geldiğini hissederken bir daha aradı. Aynı anda diğer eli titreyen kanlı parmaklarıyla yere tek bir ismi yazmaya çalışıyordu. Telefon aniden açıldı.

"Alo?" dedi Teoman'ın sesi.

Nefesini toparlayamadı. Yere yazdığı kanlı ismi zorla fısıldadı. "Kralşan," dedi. "Kralşan..." Parmağının ucu kanlı N harfinin sonunda kaldı.

“Ayla!” derken aruk Teoman’ın sesinde ifadesizlik değil, hiddet vardı.

“Adını öğrendi,” derken kendi kanından bir avuç daha yuttu. “Özür dilerim, Başkan’ım.” Şakağına doğru kanlı bir yaş süzüldü. “Peri, size emanet. Ona zarar vermesine izin vermeyin.”

“Töng’e’yi mi öğrendi?” diye yükseldi Teoman. “Ayla!”

“Özür dilerim,” dedi Ayla yeniden. “Beni şehitliğe gömmeyin. Taburumun üzerine bayrak atmayın.” Kanlı bir yaş daha süzüldü. “Haklıydınız, Zaafım... Haklıydınız. Özür dilerim, Başkan’ım.”

Gerisini getiremedi. Telefon elinden kayıp yerdeki kan gölüne karıştı. Salonun başka bir noktasındaki telefonu yine çaldı ama Ayla’nın bilinci ellerinden kayıp gitmişti. Telefon sustuğunda bir kısa mesajı vardı ama duyamayacak kadar kanla kaplıydı.

“Aşkım, merak etme diye aradım ama uyudun sanırım. Peri’nin boyalarını buldum,” diyordu Cengiz. “Sarhoşun biri geldi, gece gece arabaya vurdu. İki saattir onunla uğraşıyorum. Sigortasıdır, polisidir falan. On dakikaya evdeyim.”

Ayla bunu duymayacaktı. Cengiz on dakika sonra eve geldiğinde ise onu bıraktığı yerde göremeyecekti. Karısı kızıl saçlarına kan bulanmış halde yine ölümün eşiğindeydi. Odasında her şeyden habersiz kucağında oyuncak bebeğiyle uyuyan Peri, bir katilin yüreğindeki son merhamet tanesiydi. O merhametin ailesini kana buladığını bilmeyecekti.

İstanbul’un bir diğer yakasındaki Teoman Doğu, “Siktir!” diyerek yatağından ayaklanmıştı. Başucu lambasını açıp hızla dolabına ilerledi. Bunu bekliyordu ama bu kadar hızlı değil. İçlerindeki hain, sandıklarında da yakın olmalıydı. Gerçekten içlerinden biri... Yoksa Duman ailesinin güvenli ev kapsamındaki adresine ulaşmasının imkânı yoktu.

Pijamalarını çıkarıp kumaş pantolonunu ve beyaz gömleğini giydi. Ceketine uzanırken tek başına yaşadığı evinin çalışma odasına koştu. Gömleğinin düğmelerini dahi ilikleyememişti. Töng’e’nin yerini bilen tek kişi Hayri Albay’dı. Bilerek öğrenmemişti ama şu an ayağına gelen fırsatı asla kaçıramazdı. Adını öğrendiyse her neredeyse izini bulması da uzun sürmezdi. Önce davranacak, kapanını kurarak onu bekleyecekti.

Ama telefonda istediği numarayı tuşlayamadı. Ensesine yaslanan silahın soğukluğunu teninde hissetti. “Kimseye haber vermek yok, Başkan’ım,” dedi çok tanıdık bir ses.

Odanın karanlığını masanın üzerindeki minik lambadan çıkan sarı ışıklar dağıtıyordu. Ve Teoman Doğu karşısında kalan pencere camından arkasındaki yüzü çok net bir şekilde görebiliyordu.

“Sendin,” dedi soğuk sesi. “En başından beri sendin.”

Kasap duygusuzca, “Aynen öyle,” dedi. “En başından beri bendim. Aslında bu gece için çok başka bir görev almıştım ama aniden hedef değişti. Ve işte buradayız.”

Hayretle soludu Teoman. Aldığı ilk darbe değildi ama yine de can yakıyordu. “Vatanını sattın, Haluk!” diye soludu. “Sen ne yaptığının, kiminle iş tuttuğunun farkında mısın?”

Yetimhanede büyümüş bir çocuktü Haluk. Babası terör faillerinden biriydi. Yok edilmişti. Ama bu ülke hiçbir çocuğunu yüzüstü bırakmazdı. Teoman onu da elinden tutarak eğitmişti. Kimsesiz olduğunu biliyordu ama ciğerinin beş para etmez olduğundan habersizdi. Sessiz durur, çoğunlukla bencillik yapar ve kimseyle konuşmazdı ama bu vatanın ekmeğini yiyerek büyümüştü. Bir kere daha hayretle soludu.

Büyük yüzünde kaşına denk gelen yara izini boşta kalan siyah eldivenli eliyle kaşıdı Kasap. “Benim hiçbir zaman vatanım olmadı,” dedi. *Yap*, dediniz, yaptım. Bir başkası da *yap*, der, yaparım.”

“Şimdi de onun *yap*, dediklerini mi yapıyorsun?”

“Öyle,” dedi sadece.

Katranı ne kadar kaynatırsa kaynatsın şeker olmayacağını anlamıştı Teoman. Ağır ağır önüne döndü. Ensesine yaslanan silah artık alnındaydı. Karşısındaki iri adamın donuk gözlerine baktı. Hiçbir ruh yoktu.

“Ne yaptığının farkındasın, değil mi?”

Boş vermiş bir şekilde onayladı Kasap. “Farkındayım,” dedi. “Artık sizi öldürmem gerektiği söylendi. Önceden eğlenceliymişsiniz ama artık fazla ayak bağı oluyormuşsunuz.”

Küçümser bir edayla güldü. “Patronun öyle mi diyor?” dedi.

Ee, yani, der gibi başını eğdi.

“Sana bir mesajı var.”

“Dinliyorum.”

“*Bu gece Kızılgerdan Operasyonu bitiyor, Teoman Doğu. Sen o dosyayı kapatıp öleceksin. Ve ben, liderliğime kaldığım yerden devam edeceğim. Cehennemde görüşürüz.*”

Teoman'ın dudaklarından büyük bir kahkaha döküldü. Kasap silahı alnına daha da yasladığında gülüşü azaldı ama tamamen kaybolmadı. "Kendisine cehennemde bile yer olduğunu sanmıyorum," dedi.

Kasap silahı alnına bastırdı. Cevabı netti. "Öleceksin, Başkan'ım," dedi. "Tam da bu gece, öleceksin."

"Tek başıma öleceğimi sanmıyorum. O *Kurul* dediğiniz şey sağ bırakacak mı patronunu?"

"Bıraktı bile. Kralşan her zaman bir yolunu bulur."

Teoman'ın solan ifadesi hayal kırıklığıyla karıştı. "Neden?" dedi sadece. "Neden yaptın bunu, Haluk?"

Donuktu Kasap'ın gözleri. Her zaman böyle bakardı. Bu donukluğunu savunması sanırdı Teoman. Aslında onlara hiçbir zaman yalan söylemediğini, bakışlarını saklamadığını yeni anlıyordu.

"Neden bir sebebi olsun ki Başkan'ım?" Omzunu kaldırdı. "Sadece seçimler işte. Bir bilgi veriyorum, bir çanta para alıyorum. Peki, bunca yıl sizin için topladığım bilgilerin bana katkısı ne?"

"Bu işe para için başladıysan Haluk, devletimin boğazından geçirdiği her lokma sana haram olsun."

Cevap vermedi. Boş bakışlarla silahı Teoman'ın alnına bastırdı. "Söylemek istediğin son bir şey var mı Başkan'ım?" dedi. "Bunca zamanın hatın var. O kadar kıyağım olsun size."

Sakindi Teoman. "Var," dedi. "Ne demiştin az önce? *Kralşan her zaman yolunu bulur*, değil mi?"

"Her zaman," dedi katı bir bağlılıkla. "*Bitti*, dediğiniz anlar onun asıl başlangıcıdır."

Başını hafifçe salladı Teoman. "Bunca yıldır yanımdasın," dedi. "Peki, sen benim ne zaman işler sarpa sardığında çıkış yolunu kaybettiğimi gördün?" Karşısındaki adam hâlâ ifadesizdi ama donuk gözlerindeki şüpheyi seçebiliyordu Teoman. "Kasap..." derken, bir adım atıp alnını silaha kendi iradesiyle bastırdı. "Sana o ismi ben verdim. Sana bu kimliği ben verdim. Seni, ben olduğun yere getirdim. Sence ben, işimi şansa bırakacak bir adam mıyım?"

Kasap'ın gözleri kısıldı. Teoman bir adım daha atarak başına yaslı silaha kendini daha da yaslandığında o da bir adım gerilemek zoruna kaldı. Karşısındaki yaşlı adam kızgın bir kurt gibiydi. Ama daha gerileyemeden başına asılan demir bir soğukluk hissetti. Adımları olduğu yere çakıldı. Donuk

bakışları karşısındaki adamdaydı. Birkaç saniye sonra sol şakağına da bir silah dayandı. Sonra ise sağ şakağına.

Göz ucuyla sağına baktı. Şef, en soğuk ifadesiyle ona bakıyordu. Soluna baktı. Terzi silahını tek eliyle kavramışken ucunu şakaklarına bastırıyordu. Başının arkasındaki silahın kime ait olduğunu anlaması için duyduğu ses yetti.

“Bingo!” dedi Doktor. “Yakalandın, Kasap!”

Artık gülen Teoman’dı. Dudağının bir köşesi keyifle iki yana kıvrıldı. Alnına yaslı silahı avcuyla kavradı. Koyu kahve gözlerinde dönen ateşle yaklaştı haine. “Şimdi seni benim elimden kim alabilir, Kasap? Kralşan mı?” Yüzü ekşidi. Hainin elindeki silahı hızlı bir manevrayla kavradı ve birkaç saniye içinde kendi eline aldı. Yine aynı saniyeler içinde tetiği Kasap’ın iki bacağına doğru ateşledi. Bir sağ, bir sol. “Siktirsin oradan! Orospu çocuğu!”

Kasap bacaklarına aldığı kurşun yarasıyla inleyerek, yere düşerken Terzi, Şef ve Doktor silahlarıyla etrafını sarmalamıştı. İki eliyle bacaklarına sarılarak yere devrilmişti.

“Çok geç!” diye bağırdı yerde kıvrılırken. “Kralşan çoktan onları bulmuştur!” Acı dolu bir kahkaha attı. “O kadar salaksınız ki boşuna saklıyorsunuz o Ahuzar denen kadını. Artık zerre önemi yok, bırakın gebertsin.”

Duraksadı Teoman. Ters bakışlarıyla ona doğru bir adım attı.

“Ne diyorsun lan sen?”

Hâlâ gülüyordu Kasap. “Kadının sırtındaki şifrenin artık hiçbir önemi yok. Bedel ödendi. Kralşan silahı Kurul’dan dahi kaçırdı, o bir lider!” diye bağırdığında Doktor dayanamayarak burnunun üzerine sağlam bir yumruk indirmişti. İnleyerek geri devrildi Kasap.

Elini ileri kaldırarak, “Dur!” dedi Teoman. “Ne demek istiyorsun sen?”

Yine güldü Kasap. “Size öğecek kadar da hain değilim,” dedi.

“Şerefsiz bak,” diyerek ileri atılacak oldu Doktor. Terzi elini göğsüne bastırarak durdurdu.

Teoman öne doğru bir adım daha attı. “Kurul’a ait silah artık Kralşan’da mı?” diye sordu. Sessiz kaldı Kasap. Teoman’ın beynindeki çarklar hızla dönüyordu. “*Bedel ödendi*, dedin. Kardeşini kefil diye Kurul’a mı sundu?” Kasap yine sessiz kaldı. Teoman ona doğru bir adım daha attı. “Lider mi?” dedi çatık kaşlarıyla. “Sikim bile daha çok lider!”

Hızlı adımlarla geriledi ve masanın üzerinden telefonu alarak Hayri’yi aradı. Günün ışıklarının turuncu hareleri camına vuruyor, İstanbul’a henüz

güneş doğmamasına rağmen doğan güneşin yeni bir gün mü yoksa ölüm mü getireceğini şu an Teoman dahi bilmiyordu.

"Görürün şu orospu çocuğunu!" diye bağırdı bir yandan da. Telefon açıldı. Hayri'nin yorgun, uykulu sesi duyulduğunda Teoman hal hatır soracak durumda değildi.

"Töngce tehlikede, Hayri. Hemen yerini bana mesajla bildir. Benden önce ona ulaşabilecek timin varsa göreve çıkar. Hemen Hayri, hemen! Söyle hepsine, yakalayacakları adam Kenan Kralşan!"

Sadece, "Anlaşıldı," demişti telefonun ucundaki Hayri Albay. Yatağından ağrıyan beline rağmen toparlanıp, yanındaki eşini uyandırmamak için minik hareketlerle yatak odasından çıkmış, bunu yaparken Töngce'nin haftalar önce attığı mesajı Teoman'a göndermişti. Oraya en hızlı hangi timin ulaşacağını biliyordu. Bakışları saate takıldı.

04.45

Yıllarca silah tutan elleri titrememişti Hayri Albay'ın ama yaşlılık nedeniyle artık titriyordu. Emekliliğinden sonra onun yerine albaylığa gelen Bahtiyar Albay'ı aradı. Silopi'de görevindeydi. Yani Hayri'nin eski koltuğunda. Vatanını canından çok sevdiğini, hakkıyla yerine getirebileceğini bildirdi Hayri. Telefon üçüncü çalışta açıldığında Bahtiyar'ın sesinde uykudan eser yoktu. Az uyur, vaktinin çoğunu askeriyede geçirirdi.

"Emredin, komutanım," dedi saygıyla. Silopi'de, askeriyedeki odasında masanın üzerindeki kâğıtlara gömülmüş bir haldeydi.

"İyi dinle beni, Bahtiyar. En iyi iki timini olabilecek en hızlı zamanda göreve hazırla. Söyleyeceğim konuma hızlıca gönder. Yakalayacakları adamın adı Kenan Kralşan." Yutkundu. "Canları pahasına koruyacakları adam ise Timur Töngce!"

"Emredersiniz," demişti sadece. Hayri telefonu kapadığında yorgun bakışları salonunun camına vuran gecenin karanlığındaydı. En iyi timden birinin hangisi olduğunu biliyordu. Zamanında yetişmelerini diledi. Elini yaşlı yüreğinin üzerine atarken bedenini pencere önündeki koltuğa bıraktı. Gecenin içine ağır ağır doğuyordu güneş. Minik, turuncu, belli belirsiz bir ışık vardı şafakta.

"Sen evladımı, Allah'ım..." Mırıltısı döküldü dudaklarından. "Sen bütün evlatlarımı koru."

Aynı saniyelerde Silopi'deki askeriyenin koridorlarında Bahtiyar Albay'ın gür sesi yankılanmıştı. "Asker!" diye bağırdı kapısında nöbet tutan er. Genç asker içeri girdiğinde koltuğundan hızla ayaklandı. "Barut

Timi'yle Yıldırım Timi'ni hemen göreve çağır! Bir saat içinde hepai hazır olsun!"

"Emredersiniz, komutanım."

Askerin yanından geçip odasından çıktı. "Benim de silah takımlarımı getir." Önüne dönüp ilerlerken bakışları en az askerleri karar karaydı. "Geri almamız gereken bir aslan parçası var."

Uzak diyarların birinde değildim. Hayal ve gerçeğin iç içe geçtiği bir rüyadaydım. Sıcak ve güçlü kollar etrafımı sarmalamışken boynuma vuran nefesini hissediyordum. Benim masalım buydu. Gerçekliğim de başlangıcım da kıyametim de.

"Ahu," diyen kalın, tok sesi değdi kulağıma.

Kapalıydı gözlerim. O varken, kolları bedenime sarılı, sırtım gövdesine yaslıyken hiçbir şey düşünmeme gerek yoktu. Adımı, onun kalbindeki adımı yeniden kulağıma mırıldandı.

"Ahu."

Yanağıma yanağına yaslayarak sıcaklığına sokuldum. Ellerim belimde dolanan güçlü kollarına sarıldı. Elimini omzundan çekip boynuma sakladığı yüzüne dokunmak istedim. Ama yüzüme vuran ani bir rüzgâr hissettiğimde gözlerimi aralamak zorunda kaldım.

Bir kayanın ucundaydık. Dik bir uçurum. Ayaklarımın altında yalçın kayalar ve coşkun bir hırsıyla kayalara çarpan Karadeniz vardı. Biliyordum burayı. Yine rüyalarımından hatırlıyordum. Ne zaman gördüğümü hatırlamadığım bir rüyada beyazlar içinde bir genç kız duruyordu bu kayalıkların ucunda. Kumral saçları rüzgârda dalgalanıyor, sessizce önüne bakıyordu.

Güldeste...

O bir ölüydü. Peki, ben neden buradaydım?

Timur'un kollarının beni daha sıkı kavradığını fark ettim. Bıraksa düşecektim sanki ama bırakmıyordu. Gerilemek, uçurumun ucundan onu da beni de kurtarmak istedim ama olmadı.

"Ahu," dedi sesi yine ama bu defa azap çekiyor gibiydi. Başımı geri çevirip ona bakmak istedim. Yapamadım. Kolları daha da sıkılaştı ama artık hissetmiyordum. Ne onu ne de kendimi.

Ayaklarımın ucundaki uçuruma değdi gözlerim. Gök sisli ve griydi fakar bulutların arasından beliren turuncu güneş lekeleri vardı. Karadeniz hırçın bir dalga daha savurdu kayalara.

"Ahu," dedi Timur. Sesi sese, bulutlara ve griye karıştı.

"Ahuzar," dedi başka bir ses. Benim sesim.

"Ahu," dedi Timur inatla.

Ses daha da boğuklaştı. Sislerin arasından bulutlara değdi. Ağırlaştı ve hırçın dalgalara narin yağmur damlaları olarak değdi. Kırgındı yağmur, üzgün ve ızdırap dolu.

"Ahuzar," dedi kendi sesim yine ama ben dudaklarımı asla oynatmıyordum. "Ahuzar, de."

Yine, "Ahu," dedi Timur. Önümdeki uçurum siyah, kara bir lekeye dönüştü. Bedenimdeki kollar önce çözüldü, daha sonra yer ayağımın altından kaydı. Karadelik bedenimi ve zihnimi yutarken yine, "Ahu," diyen Timur'un sesi değdi kulağıma ama bu defa boğuk ve sisler içinde değildi, kendiydi.

Gözlerimi hızla araladım. Başucumda, bir eli alnımdayken dikkate bana bakıyordu. Keskin kahvelerde uyku sersemliği vardı. Şiş ama her zamanki gibi kalbime zarardı.

"Günaydın," dedim anında gülümseyerek. *Uyanır uyanmaz sırtıcağın günler olacak*, deseler en ters bakışımı atardım ama bu detaylardan bahsetmeler anlayışla karşılardım.

Göz kırıştırdı. "Bana aydı da sana aydı mı?" dedi.

Kollarımı iki yana açarak gerindim. Bir elim onun gövdesine çarpmıştı ama bu kadar iri olması benim suçum değildi. "Tabii," dedim esnerken. Cama bakmayı denedim. Güneş yeni doğuyor gibiydi. Horozların sesi çok derinlerden geliyordu. "Saat kaç?"

"Beş buçuk," derken elini alnıma attı. "İyi misin?"

Bu saatte uyanmak Aknene'nin yanında değilsek hiç de mantıklı değildi. Esnemem sonucu yorgan aşağıya sıyrılmış, göğüslerim ortada kalmıştı. Yorgani yeniden üzerime çekerken uyusuk bir şekilde ona döndüm. "Evet, neden kötü olayım?" dedim.

"Rüya görüyordun."

"Hep görürüm."

Uyusuk bir şekilde gövdesine sokulmamı memnuniyetle karşıladı. Dırseğini yastığa, yanağını ise avcuna yaslamıştı. "Farkındayım," derken

göğsündeki sıcaklığa sokuldum ve battaniyeye daha da sarıldım. "Bağırıyorsun."

Anlamadığımı belirtmek adına sadece, "Hı?" diyebildim.

Sakin bakışları bendeydi. Bu noktadan çenesindeki çukur da bir hayli derindi. Rüyalarımın üzerine düşünmezdim. Geçmişte de şimdi de. Zira düşündüğün her şey olacak olanı hızlandırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Huzursuzluk veriyorlardı. Unutkan olmam hayatımın çoğu alanını zorlaştırsa da sadece rüyalarım için muazzam bir nimetti. Eskiden bu kadar sık değillerdi ama Rize'ye geldiğimiz andan beri artmışlardı. Bazen iyi ama çoğunlukla karmaşıklardı.

Elleri saçlarımdaydı. Boynuma dolanan tutamları geriye doğru iteledi. Parmak uçları yarada gezindi. "Bağırıp dişlerini sıkıyorsun," dedi.

Dudak büzüp, "Rahatsızsan koltukta yatabilirsin," dedim.

Kaşları çatıldı. "Rahatsız?" dedi yalandan bir terslikle. "Koltukta yatmak?"

"Hı." Tepkim bu defa onaylamak içindi. "Uyuyamıyorsan koltuğa gidebilirsin." Sessiz kaldı. Öylece yüzüme bakıyordu. "Ne?" diye cilvelendim.

"Koltuğu kırıp dışarı atsam ağzıma sığar mısın diye düşünüyorum?"

"Sence, Timur?" dedim istemsizce gülerek.

Minik bir baş hareketiyle onaylayıp, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi.

Gülüşüm büyüdü. Bir elimi yorganın altından çıkarıp parmak ucumla çenesindeki çukura dokundum. "Uyumana engel oluyorsam sen uyuyana kadar koltuğa geçebilirim," dedim.

Bu defa kaşları çatılmıştı. "Harbi kırdıracaksın bana o koltuğu," dedi.

"Âdem abiye bunu da açıklayamayız."

"*Karım benden ayrı yatmak istiyordu*, derim. Eminim, anlar."

Yumurtadan yeni çıkan, rüysüz kuşlar gibi sıcaklığına daha da sokuldum. "Öyle bir şey demedim." Bir kaşı havalandı. "Demedim," diye direttim. "Demem de. Sensiz uyuyamam."

Diğer kaşı da havalandı. "Benim sensiz uyuyabileceğimi sana düşündüren ne?" diye sordu.

"Uyumaz mısın?"

Dudak büzdü. "Kafama sıkılmakla eşdeğer." Başını yeniden yastığa bırakıp gözlerini kapadı. "O yüzden siktir et uyanmayı. Uyumaya devam edelim."

Üçengöçüğü sınır tanımıyordu. Ama şimdi kalkmazsak evden on saat ancak çıkardık. Kendisinin sülalesi rahattı. "Uyupukluk yapma. Kahvaltı yapıp Aknene'ye gitmemiz lazım." Yorganı üzerimden sıyrıp ondan uzak laşım. Üst çıplaklığıma aldırmadan yataktan çıkma niyetindeydim.

"Sebep?" diye homurdandı.

"Dün dedi ya. Karaval için hazırlık yapacaktınız."

Minik bir kahkaha döküldü dudaklarından. "Karaval hangi ülkenin?" dedi. "Bizimki Kalandar ama onu çıkaramadım."

Yatağın ucuna oturmuş, ayaklarımı aşağıya sarkıtarak, kalkacağım anda arkamı dönüp ters bir bakış attım. Yasığı kavrayıp arkama doğru savurduğumda bir eliyle yakaladı. Mesajı almıştı.

"Aynen, Karaval," diyerek beni onayladı. "Sikmişiz Kalandar hazırlığını. Salak saçma bir şey."

Gülerek ayaklandım. Minik, uyupuk adımlarla yatağın karşısında kalan dolabımıza ilerledim. Aynadan görebildiğim kadarıyla hâlâ yatakta uyupuk uyupuk yatıyordu ama keskin kahveler aralıktı. Pürdikkat beni, çıplaklığını izliyordu. Hem de sessiz ama en tahrik edici şekilde. Dolabı açıp üzerine rastgele bol bir tişört geçirdim. Dışarı soğuktu ama Âdem abi sağ olsun, evimiz fazlasıyla sıcaktı.

"Kahvaltıya ne istersin?" dedim tatlı tatlı. Sessiz kaldı. Hâlâ beni izliyordu. Dolabı kapanıp, saçlarımı geri savurarak ona doğru ilerledim. "Patatesli yumurta yapayım mı?" dedim başucuna gittiğimde. "Ya da sebze omler? İstersen kuymak da yaparım. Aknene öğretti."

"İstedığımızı seçebiliyor muyuz?"

Yine tatlı bir tebessümle onayladım. "Bu sabah sofrayı kurma da benden," diye kuyak geçtim. Belim ağrıyor diye çoğu şeye yardım ediyordu. Ama en sık yaptığı şey sofrayı kurmaktı. İki tabak, çatal yerleştirmek oldukça kolayına gidiyor olmalıydı.

Son dediğimi umursamadan, kolumdan kavrayıp aniden kendine çekti. Minik bir çığlıkla yeniden yatağa, daha doğrusu gövdesine düştüm. "Başka?" dedi ama sesinin canıma kastı vardı.

Dilim dudaklarımda gezindi. "Sana ne lazım, Timur Töngü?" dedim.

"Sen," derken oldukça netti.

Gölüşüm rüm yüzüme yayıldı. Üzerine düştüğüm geniş bedene kendimi daha da yasladım. Hatta dikleşip, bacaklarımı iki yanına açıp, kollarımı da başının yanlarına yaslayarak üzerine kuruldum. Gözlerinden içime

sayısız yıldız akarken omuzlarımdan süzülen saçlar onun gür saçlarına ve sakallarına karıştı. Saçlarım ikimizi de dışardan saklarken içeride sadece gözlerimiz kaldı.

Ellerini kalçalarımda gezdirip, bol tişörtün içinden sızarak sırtıma ilerledi. "Tam olarak bu," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Dudaklarımı nefesine yasladım. Küçük bir kıvılcımdan büyük bir ateş çıkarmak her zaman birkaç saniyemizi alıyordu. Yine böyle bir andı. Kuyulara düşmüş, zehirli yılanların içine atılmışım. Nice azaplardan sıyrılmış, sonunda ona varmışım. Böyle bir hissi işte onu sevmek. *Özgürlük, rüzgâr ve deniz.* Dudakları tenimde olduğu her an ben o salıncaktaydım. O ise tenime değen bütün yaşam, rüzgârdı.

Sırtımdaki eli beni kendine daha da yasladı. Dili dudaklarımda içinde bir fitilin ucunu yaktı. Öpüştük. Anlamsız bir açlıkla ve tutkuyla öpüştük. Bir amacı yoktu. Tenlerimiz dip dibeydi ama ruhlarımız ancak nefeslerimizden birbirine karışıyor gibiydi. Nefeslenmek adına dudaklarımdan koprum ama gerilemedim. Alnımı alnına yasladım. Eli yüzümüzün etrafını sarmalayan saçlarımdan arasından sıyrılıp yanağıma değdi.

"Siktir et Kalandar'ı," diye homurdandı.

Derin bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "O niyeymiş?" derken hâlâ alnına yaslıydım. Nefesimi toparlamaya çalışıyordum.

"Biz kutlamasak yeni yıl gelmiyor mu sanki? Evden çıkmayalım."

"Daha çok *jakuziden* çıkmayalım, der gibisin."

"Ben demedim. Sen dedin."

Sesli güldüm.

"Yani?"

"Ne istedin de beyin yapmadı?"

Yapmıştı. Hem de istemediklerimi dahi. Dudaklarımdaki gülüş gözlerine bakarken hayranlığa dönüştü. Ellerimi yeniden başının iki yanına yaslayarak dikleştirdim. "Rize'de bu kadar çok yağmur yağmasına rağmen hiç gökkuşağı görmedim," dedim. "Bir gün yağmur yağdığında gökkuşağı da çıkarsa ona doğru el ele yürür müyüz?" Saçma bir hayaldi ama hangi halde mantık aranırdı ki? Bu isteğin sebebini anlamamış olacak ki devam ettim konuşmaya. "Küçükken..." derken, bedenimi tamamen üzerine bırakıp kollarımı göğsünün üzerinde birleştirdim. Çenemi ise ellerimin üzerine yaslayarak ona yine alttan, çenesini daha net bir şekilde görebilecek konumda bakmayı tercih ettim. "Çiftlik sahibinin evinin duvarında büyük

bir tablo vardı. Bir çift el ele tutuşmuş, karşılardaki gökkuşağına doğru yürüyorlardı. Kimse yoktu. Sadece ikisiydi.”

Dikkatle dinliyordu. Bana bakmak için yüzünü aşağıya eğdiği için hafifçe gıdısı çıkmıştı. Hoşuma gitti. Çenesindeki parmaklarım gıdısına ilerledi.

“O zamanlar ikisinin yalnız olduğunu sanırdım. Çok ıssız ve yalnız bir resim gibi gelirdi. Ama artık anlıyorum ki yalnızlığı anlatmıyordu. Aksine yalnız onları anlatan bir resimdi. Başka hiç kimseye ihtiyaçları olmadan herkese sırtını dönmüş, önlerindeki gökkuşağına doğru el ele ilerliyorlardı. Biz de öyle yapalım mı?”

Keskin kahveler gözlerime daha derin bakıyordu artık. “Yapalım,” dedi sadece.

“Biricik, Irmak ve Cihan’ı da alalım yanımıza ama. Sonra Aknene, Cemil babam ve Âdem abi.”

“O zaman yapmayalım.”

Gülerek kucağından sıyrıldım. “İnsan sevgin yine gözlerimi yaşartıyor, canım,” dedim.

Kucağından kalkıp, ayağa dikilirken elleri kalçalarımnda hafifçe gezinmişti. Baştan çıkarmaya çalışmasına gerek yoktu. Bir dokunuşu yeterdi ama başladığımız anda duramıyorduk. Aknene’ye bunu açıklayamazdım. Hele hele kapıya dayanırsa hiçbir şeyi izah edemezdim. Belime kadar sıyrılan tişörtümü aşağıya çekerken kapıya doğru ilerledim.

“İnsan sevilmez,” dedi en net şekilde.

“Ya ben neyim?”

“Ahu’m.”

Odadan çıkarken, bir gülüş daha gönderip dışarı süzüldüm. Biraz daha kalırsam kendime hâkim olamayacaktım. Hakkını yiyemezdim. Çelik gibi bir iradesi vardı. Ama bazen çelik de kırılabilirdi. İşime gelirdi ama bu arzumu geceye sakladım. Banyoya girip hızlıca yüzümü yıkadım. Çamaşır sepetinin önüne attığı kazağını alıp sepetin içine attım. Renkli ve beyazları ayırıp, beyazları makineye atıp çalıştırdım.

Dışarı çıktığımda hâlâ ortalıkta yoktu. “Timur!” diye bağırdım. “Uyuşukluk yapma, hadi.”

Ses çıkarmadı. Mutfaka yöneldim. Çay suyu koyup kaynayana kadar salonun dün gecedan kalan dağınıklığını topladım. On dakika sonra çayı demlerken odadan çıkma zahmetini göstermişti. Banyoya yöneldi. Duş

aldığının işareti olan su sesini duyduğumda dudaklarımdan dökülen anlamsız melodiler vardı. Dağınıktı ama asla pis bir adam değildi. Patates kızarttım. Bu arada soframızı da kurmuştum.

Banyodan belinde havluyla çıkıp yatak odasına yöneldi. Her zamanki gibi sessizdi. Gözlerim hep onda olmasa varlığını hissetmeyecektim.

“Kıyafetlerini sepete atmış ol, Timur.”

Yine sessizdi ama başparmağıyla minik bir *okay* işareti yapmıştı. Yatak odasına girip gözden kaybolduğunda banyoya doğru başımı uzattım. Kıyafetler tam olarak sepetin içindeydi. Keyifle ağzuma bir dilim peynir attım. *İyi bari, öğreniyor*, diye geçirdim içimden.

Birkaç dakika sonra siyah pantolonu, boğazlı kazağıyla odadan çıkmıştı. Saçları hâlâ ıslaktı ama tıraş olmuş gibiydi. Tamamen kesmemişti sakallarını. Sadece biraz daha kısaltmıştı.

“Kahvaltı hazır, gel.” Elimdeki domates tabağını masaya bıraktım. “Bugün bana kilitledin sofrayı, yarın senden, Töngce.”

Salınarak ilerledi. “Benim istediğim kahvaltıdan yapsaydık sana dev hizmet sunardım,” dedi.

Tebessümüm imalıydı. “Senin istediğin kahvaltı fazla uzun sürüyor,” dedim.

Haklı nedenleri vardı.

“Ama tadı güzel.”

“Ama sırası değil.”

İlk defa sona değil, dün benim dediğim yere, masanın en başına oturdu. “Nenemi huzurevine verirsem bil ki sebebi sensin,” dedi.

Patatesleri ortaya bıraktım.

“Hayırsızlığını bana yükleme, *canım*.”

“Hayırsız olmak için haklı sebeplerim var.”

Gülerek yanındaki sandalyeye kuruldum. Tabağını ve çatalını uzattım. Çay onun tarafındaydı. Dökmek için demliğe elini uzattığında, “Ayy, ekmek!” diye hafifçe yükseldim. “Ekmek yok, Timur. Söylemeyi unuttum.”

“Alıp geleyim,” derken ayağa kalkmıştı bile.

“Saat daha yedi bile olmadı. Fırın açık mıdır ki?”

“Sabah namazında açılır.”

Vestiyere ilerlerken peşine takıldım. Sadece montuna uzanmıştı. Ama ben siyah beresini de almıştım. Montunu giymesini bekledim. Arkasını

dönüp beni dibinde gördüğünde sorgular bir bakış attı ama umursamadım. Heybetine ulaşmak kolay değildi. Hafifçe göğsüne dokundum.

“Biraz başını eğ.”

Bir kaşı havalandı ama sorgulamadı. Başını bana doğru eğdi.

Elimdeki siyah bereyi başına geçirdim. “Dışarısı soğuk, saçların da ıslak. Eve gelene kadar sakın bunu çıkarma. Hasta olursun,” diye tembihledim.

Uslu uslu saçlarını berenin içine sıkıştırmamı bekledi. “Bakmaz mısın?” dedi birden.

“Neye?”

“Hasta olursam bana.”

Yüzünü avuçlarımin arasına aldım. Benim için vurulduğunda başında sabahlamıştım. Hem de ona bu denli âşık olduğumu bilmezken. Şimdi, şu anda bu dediğinin bir ihtimali var mıydı? “Başında bile sabahlarım,” derken, parmak ucunda yükselip dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. Sırtına minicik vurdum. “Hadi bakalım, ekmeğimizi alıp gel, canım.”

Kapıyı açtı ama bakışları bende ydi. Yarım bir gülüşle botlarını giyip dışarı çıktı. “*Canım*, diyerek her boku yaptırıyormuşsun gibi hissediyorum,” dedi.

Kınadım. “*Canım*, demesem yapmayacak mısın?” diye sordum.

“Bak, fazla kelimem yok, Ahu. Bana böyle çetrefilli sorular sorma.”

Kapıya yaklaştığımda yüzümde yine büyük bir tebessüm vardı. “Bu *fazla kelimem yok* olayını önceden yerdik, canım,” dedim. “Artık yemezler. Benden daha geniş bir kelime dağarcığın var. Herkesi kandırabilirsin ama beni değil.”

Belimden kavrayıp bana doğru eğildi. Yanağıma derin bir öpücük bırakıp, gerilerken minik bir göz kırpma hareketi erimeme yeterdi. “Çaktırma, karıma özel,” dedi.

Güldüm. Başka ne yapabilirdim ki? Dışarının soğuğu, Timur önümden çekildiği an bedenime çarpmıştı. Henüz Rize’ye kar yağmamıştı ama soğuklar birkaç güne yağacağının habercisi gibiydi. Arkasını dönüp, ilerlemeden önce eliyle içeri girmemi işaret etti. Kalıp izlemek isterdim ama aşk bir yere kadardı. Soğuk, çıplak bacaklarımı âdeta kesiyordu.

Kapıyı kapatıp, soğuk yüzünden kollarımı kendi bedenime sararak içeri yöneldim. Üzerimdekiler fazla inceydi ve anı aldığım soğukla Timur yokken kendimi ısıtmam imkânsızdı. Masanın üzerindeki çayı ocağa alıp o gelene kadar sıcak kalması için altını kıstım.

Yatak odasına yöneldim. Kot pantolon ve salaş, krem rengi kazağımı hızla üzerime geçirdim. Pantolon artık dar gelmeye başlamıştı. Oysa Timur bunları ilk aldığı anda beli boldu. Ayna karşısında kilo alıp almadığımı kısa bir an için kontrol ettim ama hiçbir sonuca varamadım. *Evlilik hiç fark ettirmeden kilo aldırıyor* çıkarımı belki de doğrudu. Kalçalarımı yokladım. Ve de göbeğimi. Hiçbir sonuca varamadım. Bence aynıydım. Kilo alsam hissederdim. Platinlerim aldığım bir kiloda dahi ağırlaşıyordu.

Ama vicdanımı rahatlatmak adına, “Az ye, Ahu,” diyerek bu sonuca vardım. “Sevda sana yaramadı, kızım.” Aksimle göz göze geldim. Parlak yeşiller, pürüzsüz bir yüz ve göz altlarımdan kaybolan halkalar... Başka bir kadın vardı karşımda. Çabasız bir mutluluk içinde olan bir kadın. Güldüm kendi kendime. Sevda bana yaramamıştı belki ama yakışmıştı.

Ahuzar’a değil, Ahu’ya.

Saçlarımı tarayıp büyük bukleleri açık bıraktım. Buranın havasından mıdır ya da yine sevdadan mıdır bilmem, saçlarım çok hızlı uzamıştı ve daha canlıydı. Karşımdaki kadın aylar öncesinden farklıydı ama her hali yine bendi. Minik parfümümden sıkarken çalan zille duraksadım.

Parfümü yerine bıraktım. “Ne hızlı geldi,” diye mırıldanarak kapıya yöneldiğimde adımlarım bir kuş kadar hafifti. Ona kapı açmayı seviyordum. Bunu bildiği için asla anahtar almıyor, inatla her gelişince zili çalıyordu. *Yuva* diye zihnimde kurduğum ne varsa sunuyor ve bunu yaparken kendini de iyileştirdiğini bana göstermekten çekinmiyordu.

Kapıyı gülen bir yüz ve kalp çarpıntıyla açtum. “Ne çabuk gel-” diye şakıyan neşeli sesim dışarıdan gelip yüzüme bir tokat gibi vuran soğukla kesildi. Adımlarım olduğu yere çakılırken zemin titredi. Nefesimin göğüs kafesime ağır bir tokat indirdiğini hissettim. Öyle ki birkaç saniye için nefes almayı dahi unuttum.

Cennetten kovulduğu gün intikam için yemin etmişti şeytan. Kaburgalarının arkasına derin bir nefret tohumu ekmiş, hırs ve merhametsizlikle büyüttmüştü. Her günah bu tohumdan bir parçaydı. Karşımda bu günahın en büyük parçası dikiliyordu. Şeytanın ta kendisi.

Kenan Kralşan.

Siyah saçları uzamış, sakalı ve bıyığı birbirine karışmıştı. Her zaman bakımlı ve özenli duran halinden eser yoktu. Göz altlarındaki mor halkalar fazlasıyla belirgindi. Siyah takım elbisesi ve kaşe montuyla son hatırladığım gibiydi.

Siyah, kasvetli bir ölüm gibi.

Hayal olmasını umdum. Hatta bir kâbus. İmkânsızdı burayı bulması. Öyle demişti Timur. Ulaşamazdı bize. Gözden uzak bir zirve, güvenli bir limandı Karadeniz. Bulamazdı bizi. Bulmamalıydı.

O an Kenan'ın arkasındaki silüete takıldı titreyen gözbebeklerim. Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyordu Kadir Töngel. Nefesim göğsüme bir darbe daha indirdi. *Yapmamış ol, der gibi sola büküldü boynum. Adımlarımı zorla geriletebildim. Ne olur oğluna bu kadarını yapmamış ol.*

Göz ucuyla baktı bana. Gözlerinde pişmanlık ve mahcubiyet aradım. Yoktu. Karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Sözde Timur'un gözleri babasına benziyordu. Hayır, onun keskin kahvelerine asla değmeyen bir karanlık vardı babasının gözlerinde. Elini topal bacağına atarken bir adım geriledi. Vicdanı yoktu ama bakışlarımdan kaçırıyordu.

Artık ne önemi vardı?

Kenan'a değdi titreyen gözlerim. Ondan hiçbir zaman korkmamıştım. İçimde beliren korku hissi ilk defa bu kadar netti. Çünkü artık kaybedecek bir de sevdam vardı. Bir adım daha geriledim. Sonra bir adım daha. Dışarıdaki soğuktan değil, içimdeki fırtınadan buz kestim. Dudağının sol köşesi donuk bir soğukkanlılıkla yukarı kıvrılırken siyah gözbebekleri uzun zaman sonra aynı rahatsız ediciliğiyle yüzüme odaklandı.

"Ahuzar," dedi, şu dünyada en nefret ettiğim şey olan sesi. "Güzel sevgilim, seni çok özledim." Başı histerik bir şekilde sola eğildi. "Sen de beni özledin mi?"

6. BÖLÜM

*“İlk kez baktığında pencereclere,
Kuşlar göçüyordu gönül yurdumdan.
İlk duyduğun kelimenin harfleri,
Soylu birer nehir gibi içimde.
Sonsuzluğun diyarından mı geldin?
Ağlarken de gülerken de güzeldin.
Toprağından kaldı bende bu yâre,
Sen baharın yâr gününde açan gül,
Ben baharın her günüünde sana avare.”*

-Nurullah Genç

Okuduğu kitabının içindeki resimlere dikkatle bakıyordu Timur. Masmavi bir deniz ve sahilde, kumlarla oynayan çocuklar vardı. Neşeyle gülüyor, önlerinde koşan köpeğin ardından giderken eğleniyorlardı. Ablasıyla bir iki kere Rize'nin sahiline gitmişti ama burada kum yoktu, sadece sarp kayalar vardı. Bazen ise uçurumlar.

Sayfayı çevirdi. Önlerinde koşan köpek yok olmuştu. Sahile eşilen minik bir mezarın başındaydılar artık. Çocuklar ağlarken minik mezarın başında küçük bir tahta resmi vardı. Yazılarda gezindi gözleri. Çocukların arkadaşı olan köpek çok yaşlı olduğu için ölmüştü ama onlara minik bir yavru bırakmıştı. Küçük çocuğun kucağındaki minik, sevimli köpeğe baktı bu kez.

“Çomar'ın evi artık burası mı?” diye soruyordu minik çocuklardan biri.

Resimde sadece ayakları görünen yetişkin, “Evet, burası,” diye cevaplamıştı. “Orada mutlu olacak. Emin ol. Belki isterse bize mektup bile gönderir.”

Annenin de evi böyleydi. Yüksek bir toprak yığını ve başucunda eski bir tahta. O da mektup gönderir miydi? Belki de baba kızardı. Ya da anne de ona çok kızgındı.

“Neye bakıyorsun sen öyle?” demişti Güldeste aniden.

Bakışlarını kitaptan kopardı Timur. Ablasının gül çehresine baktı. Çalışma masasında oturmuştu. Sönmeğe yüz tutmuş bir lamba ışığında ders çalışmaya çalışırken minik kardeşi yatağının üzerine tünemiş, dikkatle ona bakıyordu. Dudaklarında her zamanki minik tebessüm vardı.

Sessizce omzunu kaldırdı Timur. Dudak bürzerken kucağındaki kitabı gösterdi.

Sessiz kelimelerini anlamıştı Göldeste. Gülüşü büyüdü. "Kitap okumyorsun, Timur," dedi. "Farkındayım. Ne gördün orada?"

Zihnindeki kelimeleri nasıl toplayacağını bilemedi Timur. Minik bir duraksamanın ardından, "Ablam," dedi. "Ölmek neden var?"

Kardeşinin önündeki kelime fiş defterine göz ucuyla baktı Göldeste. Verdiği bütün ödevleri eksiksiz yapmıştı. Hem de yine en kısa sürede. Sessizce önüne bırakmış, Göldeste dönüp bakana kadar bitirdim, dememişti. Ama bu soruyu beklemiyordu.

Dudaklarını dişlerken kısa bir an düşündü. "O nereden geldi aklına?" dedi.

Bilmem, der gibi omuz kaldırdı Timur. Çünkü baba bana hep ölüm diyor, diyemedi. Bu kitapta evi anne gibi olanlar mektup gönderebiliyormuş, diyemedi. Anne de mi benden nefret ediyor, diyemedi.

Ama Göldeste kardeşinin sessizliğini okuyor hatta duyabiliyordu. Gülüşü büyürken gözleri kısıldı. "Ne geçiyor yine senin aklından?" diye sordu. "Hı? Sessizce neler düşünüyorsun?"

Minicik gülümsedi. Sesli gülmemesi gerektiğini daha küçük yaşlarda öğrenmişti. Yine bilmem, der gibi omuz kaldırdı.

Göldeste, "Bir nedeni yok," dedi meraklı bakışlarının karşısında. "Doğmak nasıl normal bir şeyse ölüm de öyledir. İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölür, ablacığım."

"Orman gibi mi ablam?"

"Orman mı?"

"Orman," diye onayladı Timur. "Ektiğimiz bütün tohumlar yavaş yavaş büyür, boyu uzar ve sonra yok olur, demiştin. O zaman insan da orman gibi."

Göldeste'nin gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Aynen öyle!" Minik bir kahkaha attı. "Zekân bazen beni korkutuyor."

Yine minicik bir tebessümle karşılık vermişti. "Ama ormanlar çok uzun yaşıyor," dedi. "İnsanlar neden bu kadar az yaşıyor?"

"Şöyle düşün. Onların boyu çok uzun ve hiç hareket etmiyorlar. Sadece su içip..." dediğinde kollarını ağaç dalları gibi iki yana açtı. "Böyle duruyorlar. Ama biz insanlar sürekli hareket ediyoruz, yoruluyoruz."

Dikkatle dinliyordu Timur. Söylenenleri zihninde ölçüp tarttı. "Peki, ölenlerin canı acıyor mu?" dedi bu kez.

Duraksadı ama cevapsız bırakmadı Güldeste. Kardeşi az konuşuyor, nadir soru soruyordu. Her kelimesi kıymetliydi bu yüzden. "Hayır, Timur, ölen kişi artık acı hissetmez," dedi.

"Ağlayamaz mı?"

"Hayır."

"Mektup da gönderemez mi?"

"Sanmıyorum."

"Anladım," demekle yetinmişti. Kucağındaki kitabı sakince kapatıp, yanına bırakırken yeniden fiş defterine uzandı. Kelime oluşturmak, kitap okumaktan daha eğlenceliydi Timur için.

Güldeste kardeşinin yeniden içine kapandığını görebiliyordu. Sessiz duvarlarının arkasından birkaç saniye çıkıyor ama eninde sonunda hep o duvarların arkasına dönüyordu. Bir kez daha yitip giden gençliğine değil, kardeşinin çocukluğuna yandı Güldeste.

Derin nefes vererek önündeki ders kitaplarını kapadı ve sandalyesinden ayaklanıp yatağa uzandı. "Sen nereden buluyorsun bu soruları?" dedi. Parmakları Timur'un yanaklarını avuçlamış, dudakları alnına derin bir öpücük bırakmıştı.

Belli belirsiz gülümsemişti Timur.

"Hiç. Merak ettim."

"Neden?"

"Öylesine."

"Bunları mı düşünüyorsun?"

"Bazen."

"Başka ne düşünüyorsun?"

"Dünya nasıl oluştu?" dedi Timur anında. "Neden yuvarlak? Bebekler neden küçük? Çocuklar neden güçsüz? Çiçekler bu kadar güzelse neden toprağa bağlı? Bulutlar nasıl hareket ediyor? Kuşlar uçarken havada birbiriyle çarpışıyor mu? Peki, ya çişleri geldiğinde ne yapıyorlar? Ölenler nereye gidiyor? Balıklar su içer mi? Kediler büyüyünce aslan mı oluyor?"

Her bir soruya karşı gözleri kocaman açılırken büyük bir kahkaha atı. Güldeste. "Sen bu kadar şeyi hangi ara düşündün?" dedi. Yine sessizce omuzuna kaldırdı Timur. Düşünürdü. Yapacak daha iyi bir işi yoktu. Ama düşünmek en büyük cezaydı. Timur'un gür saçlarını parmaklarıyla geri yasladı Güldeste. "Peki, cevaplayalım bakalım şu soruları. Önce hangisinden başlamalıyım?"

"İnsanlar neden ölür?"

Gözleri kısıldı. "Bunu cevapladım," dedi. Başını iki yana salladı. Güldeste'nin gözleri daha da kısıldı. "Açıklamam aklına yatmadı mı?" Sessiz, ifadeless bakışlar olumsuz dönütün habercisiydi. Açıklama minik kardeşini tatmin etmemişti. "Peki," dedi harfleri uzatarak. "İnsanlar ölür çünkü bu yaşamın bir kuralıdır, Timur. Her canlı kendi özellikleriyle doğar. Bitkiler ayrıdır, insanlar ayrı. Hepsinin ömrü başkadır. Yaşamın kuralı budur: Ölmek."

Sessizce dinliyordu. Zihninde dönen sayısız soru ve ihtimaller denizi vardı ama her zamanki gibi sessiz kalmayı seçti. Timur olmanın kuralı da bu muydu? Anneyi öldürmek. Her insan ölecekse o zaman baba neden ona kızıyordu?

Kalan sorularını yuttu. Ablasını sessizce onaylayıp başını salladı.

Güldeste yeniden, "Ne sormak istiyorsun?" dedi. Hiç, der gibi omuzlarını kaldırıp dudak büktü kardeşi. Hafifçe alnına dokundu bu defa. "Burada ne döndüğünü sen söylemesen bile ben görüyorum."

Timur gülerek, "Göremezsin ki," dedi. "Yalan söylüyorsun. Hani yalan körüydü?"

"Hiç de bile," derken Güldeste de gülüyordu.

Dikleşti Timur. "Ne düşündüm?" dedi. "Bil bakalım."

Güldeste elini kardeşinin başının üzerine attı. "Ne düşünüp düşünmediğini gerçekten bilip bilemeyeceğimi," dedi.

Minik bir kahkaha attı Timur. "Bilemedin!" dedi.

Güldeste gülerek, "Ne düşündün?" dedi.

Timur'un gülen ifadesi belli belirsiz soldu. "Ölünce babalar da bizimle geliyor mu?" dedi.

Bakışları dalgalandı Güldeste'nin. Yutkunmak, bir avuç iğne yutmaktan farksızdı. "Hayır," dedi sadece. "Ölüm tek kişilik bir şey."

"Anne gibi mi?"

Yutamadığı her bir iğne canına okuyarak nefes borusuna saplandı Güldeste'nin. "Evet," diyebildi sadece. Ağzına dolan kanı yuttu.

Kardeşi çok sık konuşmuyordu ama konuştuğunda sorularıyla Güldeste'yi her zaman köşeye sıkıştırıyordu. Sorularından asla kaçmazdı ama buna cevap

veremedi. Yandan Timur'un bacağına hafifçe dokunup yataktan kalkması için hareketlendirmeye çalıştı.

"Uyku vakti! Çantayı hazırla, hadi bakalım."

Oflayarak ayaklandı Timur.

Güldeste de ayağa kalkmış, bu halini derin bir tebessümle izliyordu. "Ben beslenmeni hazırlamaya gidiyorum," dedi. "Sakin ders kitaplarının hepsini çantana doldurma, gelince bakacağım."

Timur yine sessizce ofladı. Hepsini götürüp getirmek daha mantıklıyken neden her gün için teker teker defter ve kitap ayarlamak zorundaydı ki? Ama yine de itiraz etmedi. Ablasının hiçbir sözünü ikiletmezdi. Güldeste odadan çıktığında pijamalarını giyip çantasını hazırladı. Yatağın üzerindeki defterle kalemelerini toplayacağı anda dışarıdan duyduğu bir sesle duraksadı.

Baba gelmiş olmalıydı ama erkendi. Bu saatte gelmezdi. Geldiyse de bu Timur için tehlike demekti. Dışarıdan minik tıkırtılar ve homurtular yükseliyordu. Kısa bir an dinledi. Sessiz adımları kapıya yöneldi. Hafifçe aralayarak dışarıda ne olduğuna bakma merakına karşı koyamadı. Ama gördüğü şey her zamanki gibi kırmızı gözleriyle karşısında dikilen babası değildi.

Kadir Töng'e'nin iri bedeni yatak odasının kapısının önüne yığılmıştı. Kendi kendine mırıldanıyor ama bir türlü ayağa kalkamıyordu. Eğer kendisini görürse ya da sesini duyarsa bütün öfkesini yine ona yönelteceğini artık ezbere biliyordu Timur.

Kapıyı sessizce kapadı. Bir adım geriledi. Hep olduğu gibi minik ve sessizdi adımları. Korku nefesini yakarak bütün hücrelerinde gezindi. Odadan çıkmaması gerektiğini biliyordu. Bir elini dudaklarına atıp tırnaklarını kemirdi. Babanın dışarıdan gelen homurtusunu duyabiliyordu. Birkaç adım daha geriledi. Hatta birkaç adım daha. Odanın camının önüne geldiğinde arka bahçenin sol köşesindeki Âdem abisine değdi bakışları.

Ablasını bekliyor olmalıydı.

Her gece gizlice buluşur, birbirlerine iyi geceler demeden uyumazlardı. Seveda ne demek bilmezdi ama onları izleyerek, farkında olmadan öğreniyordu.

Minik ve sessiz adımları yeniden kapıya yöneldi. Ablasının masasının önündeki sandalyeyi çekip kapının arkasına yaslama niyetindeydi ama kapının arkasından yükselen sesler iniltiye dönüşmüş gibiydi. Duraksadı. Onun gözüne gözükmemesi gerektiğinin bilincindeydi ama çocuğu en nihayetinde.

Merak ederdi çocuklar. Bu, ondaki tek çocuksu yandı. Kapıyı açmaya cesaret edemedi. Anahtar deliğinden dışarıya bakmayı denedi.

Baba hâlâ yerde, kollarını kendi bedenine sarmış bir halde titriyordu. "Şehrazat," diyordu belli belirsiz. "Şehra-"

Kırmızı gözler aniden açılıp onun kapısına baktığında anında geri çekilip sandalyeyi kapının arkasına yanaştırdı. Ablasının yaptığı gibi kapı kolunun altına yasladı. Adımları geriledi ve tek hamlede yatağın üzerine çıkıp en köşeye sindi. Ellerini kulaklarına kapatıp gözlerini yumdu.

Ablasının ninnisini zihninden tekrarladı.

"Nana, çkimda komoxti nana.

Meşevi lazuri tkvala

Mibiri nani nana..."

Ama babanın inleme sesi susmadı. Durmadı. Kulaklarına değmekten vazgeçmedi. Ablasının ninnisinin bile üstündeydi.

Oysa o da inlerdi. Hem de aldığı her darbede. Ama baba kulaklarını asla kapamazdı.

Çocuklar, bir var olup bir yok olan masallardan daha da ötesiydi. Küçük kalplerine sığmayacak kadar büyük bir merhametle yaşarlardı. Henüz doğmadan, melekler dudaklarına dokunarak onları bütün günahlardan arındırırdı. Masumiyet çukuruydu dudak ve burunları arasındaki çukur. Ama masumiyetini kaybeden büyük bedenlerin laneti ilk bu çukura değerdı.

Ama Timur'un hem dudağının üzerinde hem de çenesinde meleklerin izi vardı. Üzerindeki lanet kadar masumiyeti de ağırdı.

Yutkunarak yataktan indi. Minik adımlarla kapıya ilerledi ve sandalyeyi geri çekti. Minicik araladı. Hâlâ yerdeydi ve titriyordu. Babası, katili, en korktuğu kişi ve celladıydı. Ama kıyamadı. Böyle anlarda ablası ne yaparsa onu yapmak istedi. Öyle öğrenmişti.

Dolaba ilerledi. Alt kısımdaki minik bebeklik battaniyesini alıp parmak uçlarında odadan çıktı. Celladına elinde minik bir battaniyeyle ilerledi. Yüzüne bakmaya korkardı. Yine bakamadı. Tam önüne geldiğinde elindeki minik battaniyeyi üzerine atıp hızla geriledi.

Aniden uyanabilir, bileğinden ya da ayağından kavrayabilirdi ama hiçbir olmamıştı. Baba homurdanarak, üzerindeki minik battaniyeye sarılıp, uymaya devam ederken, Timur koşarak odaya döndü. Kalbi âdeta dudaklarında atıyordu. Kapıyı hızla kapadı. Yatağa koşup duvarın köşesine sindi. Titriyordu. Uyumak değildi niyeti ama gözleri birkaç dakika sonra ondan bağımsız bir şekilde kapanmaya başlamıştı.

Sırtını duvara yaslamışken, bacaklarını gövdesine çekip yüzünü dizlerine yasladı. Kendi karanlığına ve zihnine gömüldü.

Ne kadar geçtiğini bilmediği bir süre sonra, "Timur," diyen ablasının sesini duydu. "Ablacığım."

"Hı?" diyerek onayladı.

Yavaşça yatağa yatırmıştı Göldeste. Üzerini örtüp sarıp sarmaladı. Yanına kocaman bir öpücük bıraktı. "Onun üzerini sen mi örttün?" dedi.

Uyanıktı ama cevap vermedi, gözlerini açmadı. Sessizliğine devam etti. Aslında ablası şakağına derin bir öpücük bıraktığında da uyanıktı, yanına kıvrılıp onu sıcak gövdesine çektiğinde de. Sıcaktı bu gövde. Çiçeklerden daha güzel kokardı. Gözleri kapalı halde ablasının kokusundan derin bir nefes çekti içine. Nahif ellerini saçlarında hissedebiliyordu. Güvenli gövdeye daha da sokuldu.

"Bu cehennemde seni bu kalple büyütmekle iyi mi yapıyorum yoksa kötü mü?" diyen ablasının sesini duydu. Saçlarındaki okşayışları, sıcaklığı devam ediyor, uyku halini artırıyor. "Nefretin dahi üzerini sessizce örtüyorsun, üşümesine izin vermiyorsun." Elleri, sıcaklığı... "İyi mi büyütüyorum seni yoksa güçsüz mü?"

Timur cevap vermedi. Sessizliğinin içinde kalmaya devam etti. En büyük güç sevgiydi. O an ikisi de bunu bilemezdi.

Birkaç dakika sonra, "Sen, sen ol, korkma karanlıktan," dedi Göldeste. Şiir okuyor gibiydi. "Dik ışık çekirdeklerini. Çünkü en berrak sular bile, en yağlı çamurlarla gelir. Nasıl doğmakla başlarsa ölüm, ölmekle başlar öyle hayat. Bil ki dünyayı sarsan sızramalar, birikmiş şuurlarla gelir."

*Sessizlik ikisini de sarmaladı. Her zaman şiir okurdu ablası. Yine onlardan biri diye düşündü. Sadece bir cümleyi aklına kazıdı: **Sen, sen ol, korkma karanlıktan...***

Sen sen ol, korkma karanlıktan, Timur. Sen, sen ol...

Onun yüreği ve merhameti için okumuştı bu şiiri Göldeste. Timur bunu bilmeyecekti. Sessizliğinin altında yatan gücü görüyordu ablası. Timur bunu da bilmeyecekti. Doğumla başlayan hayat, ölümle son bulacak ama ölümle başlayan bir hayattan yeni bir yaşam doğacaktı. Bunu ise ikisi de bilmeyecekti.

Gecenin karanlığında, ıssız sokakta art arda ilerliyordu Kenan Kralşan'a ait üç araç. En önde o varken diğerleri takipteydi. Her yeri izliyor, parmakları arasındaki Roma parasını hızlıca çeviriyordu. En sonunda Rize tabelasını gördüğünde göğsünü kabartıp elini Tulpar'ın silahından çıkan kurşunla yaralanan bacağına attı. *İntikam*, diyordu zihnine sızan ses sadece

İntikam, Kenan. İntikam...

Timur Töngge adını öğrendikten sonrası çorap söküşü gibi gelmişti. El, kolu her yerdeydi. Öyle ya, o Kenan Kralşan'dı. Hâlâ bir lider, yeraltında sözü geçen tek kişiydi. Öğrendiğine göre Timur Töngge denen adam Silopi'de yaşıyordu. Özel Kuvvetlere mensup bir askerdı ve memleketi Rize'ydı. Doğu Anadolu ve Karadeniz Bölgesi'nde kendisine bağladığı bütün haber kaynaklarına bu ismi söylemiş, yarım saat içinde bulunduğu yere dair bilgi vermelerini istemişti.

Haber yarım saat dolmadan gelmişti.

Ne Şırmak'tan ne de başka bir yerden. Rize'den.

Artık hiçbir ihtimali es geçemez, başkasının eline bırakamazdı. Bağlıları sayesinde özel uçağıyla Trabzon'a gelmiş, şimdi ise hızla Rize'ye geçiyordu. Gün henüz ağarmamışken ormanlara, yeşillığe ve Karadeniz'e değdi bakışları. Burada değilse dahi kendi gidip görecekti, aklında hiçbir şüphe bırakmayacaktı.

Cebindeki telefona bakındı. Kasap'tan hâlâ haber yoktu. Teoman Doğu'yu şimdiye yok edip haber vermesi gerekiyordu. Belki de başaramamış, kafasına kurşunu yemişti. Huzursuzdu ama umursamamaya çalıştı. İçeride kalan son kozunu Teoman'a göndermek sağlam bir hamle değildi ama dikkat dağıtmak ve süre kazanmak için esaslı bir kurban seçmeliydi. İçlerindeki hainden daha sağlam bir kurban olamazdı.

Hem o ikisini öldürdükten sonra içeride birine ihtiyaç duymayacaktı. O zaman neden stratejik düşünmesi gerekiyordu ki? Artık bütün taşlar oyundaydı. Şah da mat da oyundaydı. Vezir de piyon da. Kimse hamlesini gizli yapmıyordu.

Araç sessizce şehre süzüldü. Henüz uykudaki evler ışıksız ve sessizdi. Limanda, ıssız bir barakanın önünde durdular.

"Burası, efendim," diyen Tarık'la bakışlarını boşluktan kopardı.

Parayı cebine yerleştirdi. Siyah, uzun montunu omuzlarına atıp araçtan çıktı ve barakaya ilerledi. Sarı ışıkla aydınlatılan, izbe bir yerdi ama içerisi dışarıdan bir hayli farklıydı. Kapıyı açtığı anda büyük bir odayla karşılaştı.

Tam karşısındaki masanın arkasında oturan kişi bölgenin köklü mafyalardan biri olan Sürmene Hüseyin'di.

Esmer, uzun boylu, kırklı yaşlarda, göbekli bir adamdı. Kenan'ın Rusya'yla olan bağlantılarını sağlar, Azerbaycan, Nahcivan ve bölgedeki diğer ülkeler arasında tampon görevini üstlenirdi. Ağzı sıkı ve sadıktı.

Kenan'ı gördüğünde ağır ağır ayağa kalktı. "Kenan Bey," dedi saygıyla. "Hoş geldiniz, efendim."

Göz ucuyla baktı. "Hoş buluruz inşallah," dedi.

Siyah gözleri Sürmene Hüseyin'de değil, odanın sol köşesindeki adamdaydı. Uzun boylu, yapılı, eski kıyafetleri içinde dikilen yaşlı sayılabilecek bir adamdı. Ak saçları dağılmış, burnu kırmızı, üzerindeki yeşil montun rengi sararmıştı. Burnunda değen kokudan sarhoş olduğunu anlayabiliyordu.

"Sizden haber alur almaz aramaya başladuk oni," dedi Sürmene Hüseyin. "Ha bu da babasidir. Yerini bildiğini söyliy!"

Gözlerini karşısındaki adamdan ayırmadan ilerledi Kenan. "Adın ne?" diye sordu.

Elini bacağına atıp, topallayarak bir adım geriledi adam. "Kadir Töng'e," dedi.

"Kadir Töng'e." Başını ağır ağır salladı. "Kadir amca." Bir adım daha yaklaştı. "Senin o oğlun bana çok büyük bir kazık attı. Ve benim onu bulmam lazım. Şimdi sen babası olarak büyük bir fedakârlık yapıp, yanlış yer söyleyerek beni kandırma niyetind-"

Kadir Töng'e anında, "Asla!" dedi. Bir adım daha geriledi. "Bana bir şey yapmayın. Yemin ederim, onunla bir alakam yok. Ama yerini biliyorum. Size söyleyeceğim. Gidin, ona ne yapıyorsanız yapın."

Duraksadı Kenan. Adımları olduğu yere çakılırken karşısındaki adama boş boş baktı. Arkasını döndü. Bir Sürmene Hüseyin'e baktı bir de kapının önünde dikilen Tarık'a. Yeniden Hüseyin'e baktı. "Onun babası olduğuna emin miyiz?" derken parmağı Kadir'i işaret ediyordu.

"Öyleyim," dedi Kadir yüksek bir sesle. "Ama ne geldiyse başıma onun babası olduğum için geldi." Kollarını iki yana açtı. "Halime bak! Öğret-mendim ben. Saygın bir işim, mutlu bir ailem vardı ama o her şeyi mah-vetti. Karımı öldürdü. Sonra ise kızımı. *Elleri kanlı*, dedim. *Adında ölüm var*, kimse onu sevmesin, dedim. *Lanetli*, sevdiği herkes ölecek, dedim ama

kimse dinlemedi." İleri atılıp Kenan'ın elini kavradı. "Mahvetti beni, görüyor musun? Mahvetti."

Kenan'ın gözlerindeki karanlığın cehennem çukurlarından hiçbir farkı yoktu. Eline sarılan, leş kokulu adama göz ucuyla bakarken bir kaşı havalandı. "Annesini ve ablasını öldürdü, derken?" diye sordu.

Büyümüşü Kadir'in yuvalarında dönen gözleri. "Doğdu, annesini öldürdü," dedi. "Büyüdü, ablasını öldürdü. Onun sevdiği herkes ölmeye mahkûm! Şimdi evlenmiş, sözde karısı var. Onu da öldürecek! Kurtarın o kızı ondan."

Bu defa iki kaşı birden havalandı. "Evlenmiş mi?" dedi.

"Evlenmiş," diyerek onayladı Kadir. "Karısı Ahu'yla geldi buraya. Birlikte yaşıyorlar. Mutlular. Hem de çok. Ama o hiçbir mutluluğu hak etmiyor. Ben bu haldeyken o bir yuva kurmayı hak etmiyor!"

Kısa bir duraksamanın ardından Kenan'ın dudaklarından hayretle karışık bir gülüş döküldü. "Karısı!" dedi gülerken. Arkasındaki Tarık'a bakıp daha çok güldü. "Duydun mu Tarık? Evlenmişler bir de!" Bir kahkaha daha atma niyetindeyken vazgeçti. Kolunu kavrayan elden hızla uzaklaşıp Kadir Tönce'ye daha da yaklaştı. Yüzündeki gülüş bıçak değmiş gibi kesilmiş, yerine karanlık kurulmuştu. "Bir şey diyeyim mi Kadir amca? Bence de mutlu olmayı hak etmiyorlar. Bana yaptıkları şeyleri tahmin bile edemezsin."

"Kaçıyorlar, değil mi?" dedi. "Bir şeyden saklanıyorlar. Buraya döndüğü gün anladım yine birine zarar verdiğini. O veledin kimseye hayrı dokunmaz."

"Aynen," dedi Kenan. "Her kelimeye katılıyorum. Şimdi beni onlara görür."

Hızla başını salladı Kadir Tönce. "Ne yaptığınız?" dedi.

"Tahmin edebileceğinizden daha fazlasını."

"Öldürecek misiniz onu?"

"Ne o? Önce yerini söyledin, şimdi de oğlun için merhamet mi isteyeceksin?"

Sessiz kaldı Kadir Tönce. Ne öldür dedi ne de yaşar. Merhamet, Yusuf'la birlikte kör kuyulara atıldığı günden beri elini uzatmayana göstermezdi kendini. Saklıydı o kör kuyunun en dibinde. Kadir ona hiçbir zaman elini uzatmamıştı. Kendi evladı için de uzatmadı. "Yayladalar," dedi sadece. "En zirvedeki evdeler."

Kenan'ın yüzündeki tebessüm büyüdü. "Eğer yalan söylüyorsan onun yerine seni gebertirim, Kadir amcacığım," dedi. "Haberin olsun."

Başını iki yana salladı. "Oradalar," dedi. "Aylardır orada yaşıyorlar."

"Güzel." Bir adım geriledi. "Yalnızlar mı?"

"Âdem," dedi bu defa Kadir Töngce. "Âdem diye bir adam var. Bir de Timur'un anneannesi, Aknene. Hepsi birlikte."

"Sevdikleri de var yani ha? Bu iş daha da eğlenceli olacak, belli. Hüseyin, arkamızdan gel," derken, arkasını dönüp çıkışa ilerledi. "Tarık, sen de al şu adamı yanımıza. Bizi oğluna ve gelinine götüreceksin. Kıymetli çiftimiz bizi düğününe çağırmamış ama büyüklük yine bizde kalsın. Gidip hediyemizi verelim."

Barakadan çıktığında ufukta turuncu güneş parçaları vardı. Kenan ışığa değil, karanlığa bakmayı tercih etti. İrmak'ın hayaleti her zamanki gibi sol yanında duruyordu. İfade­siz bir soğuklukla ona bakıyordu. Ondan kurtulmanın tek yolu uğruna kurban edildiği canı yok etmekti. Başka çıkış göremiyordu.

Yok edecekti. Hem de her şeyi. Önce Timur denen o adamı, daha sonra Ahuza'ı. Onu aşağıya çeken herkesi, her canı, her nefesi.

Resul, minik evinde yanan sobasının arkasına sinmişti. Sol köşede minik bir yatak, eski bir mutfak ve köşede ayakları sallanan tahta bir sandalye vardı. Atmacası aralık camdan içeri süzülüp, yatağının üzerine tünemişken o, sobanın sıcaklığıyla sayıklıyor, uyku ve uyanıklık arasında gidip geliyordu. Sabahın ilk ışıkları yeni yeni camına vurduğunda Resul'ün zihninde beliren büyük bir yangın vardı.

Bu dünya dipsiz bir çukurdu. Evrendeki sırlardan birine hâkim olan insanlar ya delirir ya da ölüp giderdi. Gerçekler sadece delilerin yüreğine yansırı. Çünkü temiz bir kalp sadece bu dünyaya karşı delirebilenlerde vardı. Hissederdi Resul. Rüzgârın sadece onun bildiği bir dili, kuşların ayrı lisansı vardı. Karadeniz kayalara boşuna vurmaz, dağların zirveleri boşuna dumanlarla saklanmazdı.

Her şeyin bir nedeni, her günahın bir bedeli vardı.

Gözleri kapalıydı ama zihninde yanıyordu tüm orman. Kızılıklar gözbebeklerine değerken ölümü gördü. Birinin çılgınlığını ve atmacasının

huysuz çığlıklarını duydu. Kuşun gagasını başında ve yanağında hissetti.ğinde gözlerini hızla aralayıp yanığı yer yatağından toparlandı.

“Suphanallah, suphanallah,” dedi art arda.

Atmacası evin içinde iki tur daha attı. Eskiymiş Resul’ün evi ama temizdi. *Namaz kılınan yerde pislik olmaz*, derdi rahmetli annesi. Onun sözünü ikl etmemiş, yokluğunda dahi evi temiz tutmuştu. Atmaca havada iki kere daha dönüp yeniden önüne kondu.

Sobaya yaklaştığı için kenara çekmeye çalıştı. “Yanar kanadi, yanar kanadi,” dedi.

Atmaca bağırıp başını bacağına vurmaya devam ediyordu. Tüylerini okşadı Resul. İnatla gagasını bacağına vurmaya devam ettiğinde ise gözlerindeki sırrı okudu. Bir derdi vardı. Bilirdi kuşunu.

“Ne oldu sağa? Ne oldu sağa?”

Atmaca bir kere daha acı acı bağırdı. Önünden havalanıp, evin içinde iki tur daha atarken Resul de ayağına kalkmış, ona bakıyordu. Uyuşuk adımlarla evin ortasına ilerledi. Sobayı yakan odunlar sönmeye yüz tutmuş, geriye sadece küller kalmıştı. Cam kadar berrak mavileri evin içinde dönen atmacayı takip etti.

“Haber geturdi, haber geturdi,” dediğinde artık gözünün içinde beliren kan kırmızı kıvılcımlar vardı. “Kötü haber, kötü haber!”

Üzerine örme montunu bile almadan kapıya koştu. Çamurlu kara lastiklerini aceleyle giyip kendini evden dışarı attı. Soğuk, çatlayan yanaklarını yaktı. Dudaklarından çıkan duman havaya karışırken gözlerini etrafta gezdirdi.

Güneş yeni doğuyordu. Köyün aşağısındaki minik, tahta bir evde yaşardı. Başını dumanlı zirveye çevirdi. En zirveye. Karadeniz’in engebeli yollarında yaylaya doğru çıkan art arda üç siyah araç gördü. Minik bir nokta gibiydiler ama tozu dumana katarak ilerlediklerini görebiliyordu. Atmacası evden çıkıp acı bir çığlık daha atarken başının üzerinde dönmüştü.

Rüzgâr üfledi Resul’ün kulağına. *Şeytan, şeytan...*

“Hesap günü, hesap günü.” Bakışları boşluktaydı. “*Ve-inne ‘aleyke la’neti illâ yermi-ddin*. Lanet üzerine, lanet üzerine!”

Kelimelerinden de öte sırları vardı. Berrak gözleri kapalı ama kalp gözü açıktı. Asıl dünya kalp gözüyle görülen dünyaydı. Köye koşmak istedi ama uzaktı. Bakışları hâlâ tozu dumana katarak ilerleyen araçlardayken, soğuk havaya aldırmadan aşağı patikaya koştu.

"Âdem!" diye bağırdı var gücüyle. "Âdem! Ölüm, ölüm, ölüm! Âdem! Zehiroğlu, Âdem!"

Anlamsız kelimelerdi. Yokuş aşağı, çamurlu yolda koşarken kimse sesini duymamıştı. O koşarken atmacası onunla beraber başının üzerinde uçuyordu. Düştü, elleri ve dizleri çamur oldu ama durmadı. Var gücüyle Âdem'e koştu. Evi yoktu Âdem'in. Aslında bir evi vardı. Ama orada yaşamadığını, zamanını hep fabrikasında geçirdiğini herkes bilirdi. Güldes-te'den sonra girmemişti o eve. Ama hiçbir yerine de dokunmamıştı.

Fabrika Resul'e daha yakındı. Var gücüyle ilerledi. Çaylıkların içinden geçip kapalı demir kapıya dakikalar sonra geldiğinde yumruklarını en sert şekilde kapıya indirmişti.

"Âdem kalksun! Âdem kalksun!"

Ses gelmedi. Köpek havlaması dışında hiçbir yaşam yoktu. Resul bir kere daha fabrikanın demir kapısını yumrukladı.

"Âdem kalksun! Âdem kalksun!"

Atmacası başının üzerinde dönüyor, göğsünü kaplayan huzursuzluk arıyordu.

"Zehiroğlu, Zehiroğlu! Âdem kalksun, Âdem kalksun!"

Art arda kapıyı yumruklamaya devam ederken beş dakika sonra demir kapının açılma sesiyle ellerini geri çekip geriledi. Nefes nefese kalmıştı. Kapı açıldığında karşısındaki beyaz atledi Âdem şaşkın ve uykuluydu.

"Ula, ne oldi sabahun körinde?" Beyaz saçları birbirine karışmış, gözlerini açmakta zorlanıyordu. "Yıktın fabrikayı başıma!"

"Zehiroğlu!" dedi Resul hızla. İşaretparmağını köye çevirdi. Olduğu yerde ayaklarını kaldırıp, indirirken huzursuzca ilerleyip geriledi. "Zehiroğlu, Âdem! Zehiroğlu!"

Kaşları çatıldı. "Ne oldu Timur'a?" dedi. "Ne var?"

Dili dönmüyordu Resul'ün. O kadar cümlesi yoktu. Anlamalıydı. "Geldi, geldi," diyebilirdi sadece. "Şeytan, şeytan! Gidey yaylaya arabalar, gidey yaylaya arabalar!"

Duraksayan Âdem birkaç saniye için ne olduğunu idrak edemedi. Resul'ün çamurlu lastiklerinde ve üşüyen bedeninde gezindi bakışları.

"Âdem!" diye çıkıştı Resul. "Duymay beni, duymay beni!" Kendi etrafında dönerken elleriyle başına vurdu. "Anlamay beni, anlamay beni! Yakacak şeytan, yıkacak şeytan, can alacak şeytan. Yetişsin Âdem, yetişsin Âdem. Fırtına, fırtına, fırtına!"

Panik Âdem'in göğsüne ağır bir darbe indirirken uyku sersemliğinden sıyrıldı. Adımları geriledi. "Bekle burada, geliyorum," dedi sadece. Gerilerken bu defa koşuyordu. Tek tek indiği merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı ve odasına girdi. Çalışma odasında, tekli koltuğunda yatarı. Daha fazlasına yıllardır lüzum görmemişti. Üzerine pantolon ve gömlek geçirdikten sonra masasına koştu.

Çekmecede yıllardır dokunmadığı tabancası vardı. Kadir Töng'e'ye sıkı tığı kurşunlar ve ömründen alınan yıllar bu silaha aitti. O zamandan beri buna dokunmamıştı ama sözkonusu Timur ise asla durmayacaktı. Silahı alıp, beline takarken kurşunlarını ceplerine doldurdu. Arkasını döndüğünde kitaplıktaki Göldestesi'yle gözleri birbirine denk düştü.

Yüreği sızladı. Gülererek bakıyordu. Zaten Göldeste hep gülererek bakardı. Ölürken bile... Ama bu defa fotoğrafın gözbebeklerinde minik bir hüznü yakaladı. Delilikti ama Âdem yıllarca başucundaki bu fotoğrafla evliydi. Cansız gözlerde yıllardır kendine ait bir şeyler arayıp dururdu. İlk defa buldu.

Yalnız bırakma onu, diyordu gülü. Yalnız bırakma onu, Âdem.

Genzi yandı. "Ben hayatta olduğum sürece ona kimse el süremez," dedi. Bu hem kendine hem de Göldeste'ye verdiği en büyük sözdü. "Merak etme, gülüm, sen hiç merak etme."

Korkuyu unuttuğumu, bu hissi kaybettiğimi sanırdım. Öfkem o kadar keskin ve net ki yıllarca onun dışında hiçbir hisse izin vermemişti. Bunu kusur olarak görmüştüm ama aslında bir savunma, hayata karşı direnç. Kimi gülerdi kimi yok sayar. Kimi saklanır kimi ise sessiz kalırdı. Ben hayata öfkelenmeyi seçmiştim. Bunun karşılığında feda ettiğim hissin korku olduğunu sanırdım. Ama şu an hissettiğim tek şey korkuydu. Korkabiliyordum. Hem de iliklerime kadar. Çünkü artık kaybedecek daha çok şeyim vardı. Ahuzar'ın hayatı yoktu. Kız kardeşini korur, onun için çalışırdı. Ama Ahu'nun bir hayatı vardı.

Adımlarım geriledi.

Kenan bana doğru bir adım attı.

Adımlarım geriledi.

Kenan durmadı. Bana doğru bir adım daha attı.

Huzurlu yuvama, sevgiyle sarmaladığım eve ayak bastı. Ahu korkuyla titredi, haftalardır sessiz kalan Ahuzar ise toprağın altına gömülmüş gibi pençelerini karanlıktan çıkardı ve zihnime sapladi. Hayatım, bir film şeridi gibi gözümün önünden geçmedi. Etrafıma bıraktığı kanlı kapandan başka bir şey gelmedi gözümün önüne.

Patlama, hastane, kelepçe, acı, kırık kemikler, hayaller, Biricik, sesler, uğultular, çığlıklar, sessizlik, tehdit, kan...

Siyah gözlerini benden bir saniye olsun koparmıyordu. "Ahuzar, sevgilim," dedi her zamanki alaycı haliyle. "Beni özledin mi? Ben seni çok özledim."

Onu hiç sakallı görmemiştim ama ilk defa sakalları ve bıyıkları birbirine karışmış bir haldeydi. Saçları uzun ve dağınıktı. Göz altları morarmış, yanakları içeri çökmüş gibiydi. Omzundan ve bacağından vurulduğunu anımsıyordum ama o ana dair en net şey bedenime saplanan kurşundu.

Bir adım daha geriledim. Arkasındaki adama değdi bakışlarım. Kadir Töng'e'ye. Başım çaresizce sola büküldü. *Bu kadarını yapmamış ol*, demek istedim ama yutkunamadım. Kelimeler başını alıp gitmişti. Sadece bir adım daha gerileyebildim. Şok ve şaşkınlıktan her şey sıfırlanmış gibiydi. Öyle güvenliydi ki burası, sonsuza kadar sürecek sanmıştım. İlk defa ilerisini düşünmemiş, sadece kendim için yaşamıştım.

Düşünmediğim bütün gerçekler artık karşımdaydı.

Ağır ağır içeri girdi. Dışarıdan gelen soğuk yüzünden üşümedim, âdeta buz kestim. Ahu hâlâ titriyordu. Ahuzar ise üzerindeki toprağa bir pençe daha indirdi. Onu en derine gömmüştüm ama dışarı çıkmanın bir yolunu buldu. Tırnaklarını en sonunda dışarı çıkarıp kalbimin üzerine sapladi. Öfke, korkuyu ezip geçti. Bir adım daha gerileyecekken adımlarım olduğu yerde kaldı. Titreyen bakışlarım keskinleşti.

Neden kaçırıyorsun, Ahuzar? Ne zaman kaçtın? Dur! Dur!

Ben sabit kalırken o yavaş adımlarla bana doğru ilerlemeye devam etmişti. Aramızdaki mesafe gitgide kapanırken onu aylardır görmemenin nasıl bir huzur olduğunu şu an daha iyi anlıyordum. Ayağıma bağlı bir pranga gibiydi varlığı. En son gördüğümde gözümün içine bakarak hayatımı nasıl kumar masasına bıraktığını anlatmıştı. Hem de arsızca gülerek.

Sırtımdaki dövme sızladı. Öyle ki Timur'un nefesi bile bunca zaman ağırlığımı yok etmeye yetmemiş gibiydi. Hâlâ oradaydı.

Bakışları ayağımdaki pelüş terliklerde, kot pantolonumda ve kazağımda gezindi. Bir adım daha atıp, yaklaşırken yüzüme, saçlarıma odaklandı. Tam

karşıma dikildiğinde siyah gözleri de en son hatırladığım gibiydi. Duygusuz ve hissiz. Ama artık daha da siyah.

"Değişmişsin," diye mırıldandı yüzüme bakarken. "Ahuzar mısın sen gerçekten?" Geri adım atmadan dik dik baktım. Nefret ettiğim keyifli tebessümü dudaklarının ucuna kuruldu. Elleri omzumdan dökülen saçlarıma uzandı. "Saçların ne kadar da uzamış. Yakışmış. Keşke hep böyle uzasaydın. Garip ama bu halin de hâlâ güzel."

O da değişmişti. Keşke ölseydi. Geberip yeryüzünden silinse ve onunla aynı dünyada nefes almak zorunda bırakmasaydı bizi. Nefretim, Timur'la geçirdiğim günler boyunca sevgisiyle sinmişti ama şu an en şiddetli şekilde zihnimi sallıyordu.

Cevap vermedim. Ahuzar bu defa iki elini de topraktan çıkardı. Ahu'yu kenara çekip, güvenli karanlığına saklarken önüne dikildi. Onu her gördüğümde içimde patlayan öfke daha da diriye şimdi. Gözlerimin içinde ateşler dönerken bir adım daha geriledim.

Güldü bu bakışıma. "İşte bu bakış benim tanıdığım Ahuzar," dedi.

Bir adım daha geriledim. Bakışlarım kapının önündeki Kadir Töngçe'ye değdi. Onu da parçalamak, tımağlarını boynuna saplayarak paramparça etmek istedim ama ters ters bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Kenan da dönüp ona baktı. "Kayınbabanla çat kapı geldik diye kızdın mı yoksa? Ec, *yeni evli çiftin bir düğün hediyesi vereceğim*, dedim. Sağ olsun beni kırmadı." Yeniden bana döndüğünde, yüzünde en nefret ettiğim o ifadesi vardı: Alay ve küçümseme. "Demek evlendiniz, ha?"

Bir adım daha geriledim.

Bakışları evde gezindi. "Burası da mutlu ve huzurlu yuvanız olmalı." Dudak büzdü. "Ne kadar da tatlı. Pembe panjurunuz da var mı?"

Salona ilerledi. Ünitenin üzerinde, çerçeve içinde fotoğrafımız vardı. Sadece ikimiz, minik dünyamız. Sevdaluk Köprüsü'nde, parmağıma kan kırmızı bir yüzük takarken ikimiz de kaygısızca gülümsüyorduk. Başımda gülden taç vardı. Yaralı parmakları belimde, teni tenimdeydi. Kenan'ın eli o fotoğrafa uzandı. Kısa bir an bakışlarını gördüklerinden koparmadı ama tam o esnada parmağındaki yüzük tenimi yaktı.

"Gülüyorsun," dedi sadece.

Yine cevap vermedim.

"Aşık mısın ona?"

Öfkeli bakışlarım gerekli cevabı verdi.

"Benim yanımdayken de ona mı âşıkun?"

Yine sessiz kaldım.

"Hadi ama! Küs müyüz? Konuşmayacak mısın benimle?" diye sızlandı. "Sesini özledim, bebeğim."

Fotoğrafımız Timur için kıymetli olan vazoun hemen yanındaydı. Güldeste'den kalan son anı o vazoyken zarar görmesini istemiyordum. Karpıyı kontrol ediyordum bir yandan da. Oradan çıkamazdım ama Timur bu eve gelmeden onu buradan uzaklaştırmalıydım. Yeni gitmişti. On dakikadan önce dönmezdi. Hızlı olmalıydım. Öfkemin ve şaşkınlığın man-nığımlı sıfırlamasına izin veremezdim. Bir kaçış olmalıydı. Şeytanı ondan uzaklaştırmak için tek bir yol olmalıydı!

Onu vazodan uzaklaştırmak için gerilerken adımlarım yatak odasına yöneldi.

Çerçeveyi yerine bırakmadı. Gözümün içine bakarak, yere atıp çerçeveyle birlikte camın da ayaklarının önünde kırılmasını izledi. Yeniden bana döndüğünde, "Sen akıllı bir kadınsın, Ahuzar," dedi. "Ona âşık falan değilsin. Seni benden saklaması için kullanıyorsun, değil mi?" Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı. "Zekice."

Tahammülüm buraya kadardı. "Siktir git, şerefsiz!" dedim.

Güldü. Hem de yüksek bir sesle. Tüylerimin ürperdiğini, sırtımdaki özgür kuşların ve atın titredüğünü hissettim.

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten seni özlemişim." Bana yöneldi. "Peki, sana bir soru. Benden kaçarak arkanda nasıl bir yıkım bıraktığının farkında mısın Ahuzar?"

"Olmalı mıyım?" diye terslendim.

"Olmalısın," dedi. "Sen bu kadar düşüncesiz bir kadın değilsin. Her zaman sevdiklerini düşünürsün."

Ters bakışlarım sürüyordu. "Beni kumar masasına atın! Hem de zerre alakam yokken. Bedenimi bir kasa gibi kullandın. Kendi canın için benim hayatımı ve kardeşimin hayatını ortaya atın!" Gözlerim yanıyordu. İçimde nicedir tuttuğum bir öfke vardı. Onun yüzünden hayatımın değersizliği altında ezilip kalmıştım. Timur olmasa asla ayağa kalkamazdım. "Sence o sıkık hayatın neden umurumda olsun? Geber!"

Yüzü ekşidi. "İyice ağzın bozulmuş." İşaretparmağını yüzüme doğru kaldırdı. "Şu bakışı özleyeceğimi asla tahmin etmezdim ama özlemişim." Ciddileşti. "Nefretini özlemişim, Ahuzar Soykamez."

Yalvarmadım. Hiçbir zaman bunu yapmamıştım. Çenemi daha da yukarı diktim. Korkumu yuttum. Ahu'yu toprağa gömdüm, Ahuzar'ı karşıma aldım. Buradan çıkmalı, onu uzaklaştırmalıydım. Düşünebildiğim tek şey buydu. Timur geldiğinde onu pusuya düşürecek bir planı olduğuna emindim. Plansız hareket etmezdi. Bakışlarım hızla kapıya yöneldi. Kadir Töng'e ifadesizce bizi izlerken arkasında dikilen uzun boylu zayıf bir adam vardı. Bu kadar az kişi olamazlardı. Daha çok adamla geldiğine emindim.

En alaycı haliyle, "Kayınbabandan mı çekiniyorsun?" dedi. "Doğru ya, buralar muhafazakâr yerler. Çok pardon, hayatım," dedikten sonra elini kapıya doğru salladı. "Tarık, kapatın kapıyı, dışarıda bekleyin. Bizim Ahuzar Hanım'la konuşacak özel meselelerimiz var."

"Ama efendim," diyecek oldu Tarık denen adam.

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. Uzun, esmer bir delikanlıydı. Kralşan'ın yeni köpeği olmalıydı. Kenan göz ucuyla baktığında Kadir Töng'e'yi geri çekip kapıyı kapadı. Artık sadece ikimiz vardık. O ve ben. Şeytan ve atç.

Bakışlarım bir çıkış yolu için hızla etrafımda gezindi. O an geçmişten bir anı düştü zihnime.

Ormanda, Timur'la el ele yürüyoruz. Büyük bir taşın altından telefon çıkarıp elime tutuşturuyor. Ne dediği zihnimde silik ama 1 tuşuna bas, dediği net. Ve gömdüğü yer, sakallı kızsığağacın altı. Etrafını sarmalayan güller ve papatyalar.

Sakallı kızsığağaç...

Şu ağacın adı sakallı kızsığağaç, diyorum. Çok nadir bulunan bir tür. Rus - Ukrayna savaşı başladığında Rusya'daydım. Orada da görmüş, fotoğrafını çekmiştim. Yapraklarının, damarlarının birleştiği yerde kırmızı sarı damarlar var. O yüzden kızsığağaç diyorlarmış.

Her zamanki gibi dinlemeyi tercih etmişti. Dünyanın en saçma şeyini de anlatsam dikkasle dinliyordu. Yine öyle bir andı. Ama avcundaki elimi sıkıca kavraması yeterli olmuştu.

O zaman bu telefonu o kızıl moruğun altına saklayacağım. Aklında daha iyi kalır. Kullanman gerekirse 1 tuşuna uzun süre bas ve telefonu açan kişiye Kızılgerdan, de.

Ona dair anıların can yakacağını hiç düşünmezdim ama şu an geçmiş canıma okuyordu. Çünkü önümde hiçbir gelecek yoktu. Burada olduğumuzu birine söylediğini söylemişti ama tehlikeli bir durumda da hemen o telefona gitmemi sıkı sıkı defalarca tekrar etmişti.

"Timurcuğum nerede?" dediğinde saç diplerim üşüdü. "Yoksa Tulpar mı demeliydin? Sen hangisini kullanıyorsun? Adamda isim bol, maşallah." Dudaklarında lekelenmeyen sadece onun adı kalmıştı. Ama artık o da siyahı.

Bakışlarım daha da keskinleşti. Onu da ölüme çekemezdim. "Yok," dedim tek nefeste. "Denize gitti."

Güldü. "Seni yalnız mı bıraktı?" Cık'ladı. "Ne kadar da hayırsız bir eş seçmişsin kendine." Dişlerimi sıktım. Çenem ve bütün bedenim öfkeyle kasılarak titredi. "Özlemişim şu bakışını," derken her zamanki gibi keyifliydi. "Ama bana neden öyle baktığını anlamadım. Timur seni bırakıp gityse bu benim hatam mı?"

Adımlarım yatak odasına ilerledi. "Onun adını sakun ağzına alma," dedim.

"Özür dilerim ama bu isteğini yerine getiremem, hayatım. Tulpar'ı değil de Timur adını daha çok sevdim. Sürekli söyleyesim var." Öfkeli bakışlarını süzüyordu. Kısa bir an sadece baktı. Bedenime, yüzüme ve saçlarıma. En sonda ise gözlerime. "Hep nefretle değil de aşkla baksan nasıl olacağını merak ederdim." Bir adım attı ve aramızdaki mesafeyi azalttı. Yatak odasının yanındaki sehpalara yaklaşmaktı niyetim. Ağır ağır gerilerken bunu başarıyordum da. "Ama seçimimi nefretinden yana kullanıyorum. Daha eğlenceli."

"Senden nefret bile etmiyorum, Kralşan! İğreniyorum."

Yine güldü. "O da bir his." Derin derin soluklanırken, "Önceden seni öldürmek istiyordum," dedi. "Buna mecburdum, Ahuzar. Ama artık sana hayatı zindan etmek istiyorum, anlıyor musun? Peki, neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Sehpalara doğru minik adımlar atmaya devam ettim. Zaman daralıyordu. Timur tuzığa düşebilirdi. Kalbim göğüs kafesime şiddetli bir darbe indirdi. Panik, korku ve öfke birbirine karıştı. Ama dudaklarından dökülen diğer cümleler bütün duyguları yerle bir etti.

"Ne oldu, biliyor musun?" dedi histerik bir hissizlikle. "Sen kaçuktan sonra Kurul peşime düştü. Amaç da buydu zaten. Planınıza saygım sonsuz. Zekice. Ama beklenmedik bir şey oldu. Bunu ben bile beklemiyordum mesela. O kadar beklenmedikti yani." Bir adım daha gerilemeye çalıştım ama arkamda duvar vardı. Başını iki yana salladı. "Kurul bana bir şans daha verdi. Ve ben senin yerine onlara bir başkasını kurban vermek zorunda kaldım, Ahuzar." İfadem karmakarışık bir hal aldı. "Peki, bu kim, biliyor

musun?" diye devam etti. Gözlerindeki karanlık kısa bir an için titremişti. Kaşlarıım çatıldı. İfadem daha da allak bullak olurken adımlarıım olduğu yere çakıldı. "Irmak," dedi duygusuzca. "Küçük, masum kız kardeşimiz Irmak."

şok. Zihnime düşen bombayı izah edecek başka bir his yoktu. şok, şaşkınlık ve yürek çarpıntısı. Acıya bir boyut verilemezdi. Ama bu söylediği şey bütün kemiklerimin kırılmasıyla eşdeğerti. Ev de Karadeniz de evren de yıkıldı. Büyük bir yıkımın altında kaldım. His yoktu, korku ve öfke de. Hissizlik ilk hissettiğim şeydi.

"Ne?" diyebilirdim sadece. Kelimeler dudaklarıımdan zorla dökülmüştü.

Alaylı ifadesi soldu. Dudağının bir köşesi seğirirken gözleri kısıldı. Bu, onda ilk defa gördüğüm bir ifadeydi. Ne öfke ne de alay vardı. Üzüntü, pişmanlık ve nefret arasında gidip geliyordu ama çözemirdim. Çözmek de istemedim. Gördüğüm rüyalar gözümün önünde belirdi.

Yan yana dikilen Biricik ve Irmak...

Hiç konuşmayan Irmak...

Sadece bana bakan Irmak...

Elinde pembe bir oyuncak ayı tutan Irmak...

Biricik bana abla, diye seslenirken dudaklarını bile kıpırdatmayan Irmak.

Ayaklarıımın altındaki yer sallanıyor gibiydi. Düşmemek için duvara rutunmak zorunda kaldım. "Yapmadım, de," dedim güçlükle ama derinlerdeki sesimi zorla bulmuştum. "Bu kadarını yapmadım, de."

Demedi. "Senin yüzünden," diye nefret kismaya devam etti. "Sen ortadan kaybolmasaydın kurban o olmayacaktı!" Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Yalan söylemesini istedim. Bunu bürün kalbimle diledim. O ise öfkesini kismaya devam etti. "Senin hayatın Irmak'tan değertli miydi Ahuzar? Ha? Sen burada yasak aşkınl gününü gün ederken arkada ne bıraktığını hiç düşündün mü? Geberip gitseydin bunların hiçbirisi olmayacaktı!"

Her zaman alaylı ve umursamazdı. Bana hep kibar davranır, bu kibarlığı batardı. Ama ilk defa gözlerinde bu denli kin ve nefret gördüm. Bağırırken boğazındaki ve alnındaki damarlar belirginleşmişti.

Yer sallanırken sadece bakakaldım. "Sen ne yaptın?" diyebilirdim sadece.

Öfkeliydi. Hem de fazlasıyla. "Ben ne yaptım, biliyor musun?" diye sordulu. "Senin yüzünden kendi kardeşimin ölümüne göz yumdum!" Âdeta kükremiti. Aniden önümdeydi. Elini boynuma sarıp, sıkarken sırtımı

serçe duvara yasladı. "Senin canın için kardeşimin kafasına sıklıklarına izin verdim!" Diğer eli şakağıma soğuk bir silahın ucunu yasladı.

Boğazımdaki elleri, kesilen nefesim, şakağımdaki silah ve gözlerindeki zifiri siyah umurumda değildi. Kalbimin orta yerine öyle bir acı saplandı ki nefes alamadım. Bu, kalbimin bir parçasının kızgın demirlerle dağlanmasından farksızdı. Gözlerime bakarken yüzündeki nefretin aksine gözlerinin içinde beliren minik bir su birikintisi gördüm.

Üzgündü. Ne için? Irmak'ı öldürdüğü için mi? Ölümünü izlediği için mi?

Gözbebekleri delirmiş gibi yuvalarında dönüyordu. "Yanımda, bak!" dedi. "Sol yanımda! Hayaleti peşimden ayrılmıyor. Gözümün önünden gitmiyor! Sanki katili sadece benmişim gibi bir tek bana bakıyor. Oysa bilmiyor, asıl katili o çok sevdiği ablası! Kimin için öldüğünü bilmiyor!"

Yüzüme doğru bağırırken nefesimi zorla toparladım. Zihnimde sadece büyük bir uğultu vardı. Hiçbir kelimeme ulaşamadım. Yine, "Sen ne yapun?" derken yanağıma doğru süzülen ağır bir yaş vardı. Boğazımdaki eli ve şakağımdaki silah değil, gerçek canıma okuyordu. Hiçbir ihtimal kalmamıştı. Kenan Kralşan, Irmak'ı, en kıymetlisini bile öldürmüştü.

Bu da ilkti. Hiçbir zaman karşısında ağlamamıştım. Biricik'le tehdit ettiğinde de Kadife'nin bacaklarına sıkıduğunda da. Ben, Timur'un gövdesi dışında hiçbir yerde ağlamamıştım ama kalbime batan gerçek öyle keskindi ki kaldıramadım. Bu, Ahuzar'a bile ağırdı. Hiç kimse kaldıramazdı.

Cevap vermedi. Bakışları birkaç saniye için yanağımdan süzülen yaşa takıldı ama siyah gözlerinde hiçbir duygu yoktu. Öfke, üzüntü ve kalbimdeki sızı birbirine karıştı. "Sen ona ne yaptın?" derken bu defa var gücümle kükremiş, göğsüne şiddetle vurarak iki adım geriletmişim.

Her şey yıkıldı. Her şey. Hayata tutunduğum bağlar, gücüm, ateşim. Her şeyim.

Zorlamadı. Onun da gücü yok gibiydi. Adımları gerilerken elindeki silahı bırakmadı ama bakışlarındaki öfke, nefret ve üzüntü devam ediyordu. İlk defa bu kadar dağılmış bir haldeydi. Her zamanki kibrinden eser yoktu. Acı çekiyordu. Hem de fazlasıyla.

"Senin yüzünden!" dedi sağa sola sendelerken. "Sizin yüzünüzden."

Rüyalarımda Irmak benimle hiç konuşmuyordu. Gözlerinden kanlı yaşlar akıyor, elinde pembe bir ayıcıkla bana bakıyordu. Ne *gel* diyordu, ne *git* ne de *abla*. Biricik'ti hayatta olan ve elini uzatan. O sadece bakıyordu.

Yanağıma büyük bir damla yaş daha süzülürken elimi sızlayan göğüs kafesime atım. İlk defa pişmanlıkla yandım.

Ben ona ablalık bile yapamamıştım. Sürekli itelemiş, yüzüne bakmamıştım. *Abla*, diyerek ardımdan koşmuştu ama o kadının günahını ona yüklemiştim. Hem de bir başkasının günahlarıyla büyümenin ne demek olduğunu bildiğim halde. Büyük bir hıçkırık koptu dudaklarımdan.

"Sana dedim!" diye bağırdım. "*Şeytanın sevgisi ölüm getirir, onu bana ver, dedim! Korurum, dedin! Sen kendi kardeşini koru, dedin!*" Öfkeyle ilerleyip, omuzlarına sert bir yumruk daha atarak gerilettim. "Ne yaptın ona?" Bir kere daha vurdum göğsüne. "Ne yaptın sen küçücük çocuğa?"

Yorgun bir şekilde geriledi ama öfke kusmaktan da geri kalmadı. "Onun katili ben değilim, sensin!" dedi. "Kardeşimi öldüren sensin, Ahuzar! Bir kardeşini yaşatmak için diğerini öldüren sensin."

Kaburgalarımla sızladı. Çoktan değil, azdan. Vardan değil, yoktan. İkimiz de katildik. O da ben de.

Ben onu sadece bir kere öpmüştüm ama hiç doya doya sarılmamıştım. Kokusunu içime çekmemiş, göğsümde yatırmamıştım. Yemek hazırlamamış, okuluna gitmemiştim. Annesinin günahlarını ona yüklemiş, yüzüne bakmamıştım. Geri dönüp onunla hepsini gerçekleştirmeyi ilk defa hayal etmişim. Büyük bir hıçkırık daha dudaklarımda patladı.

Kenan'ın da ifadesi yerle bir olmuştu. Omuzları çökerken bana doğrulttuğu silahı ağır ağır indirdi.

"Sen ölseydin... Bunların hiçbiri olmayacaktı, Ahuzar. Sana sunduklarıma razı gelmeliydin."

Kaç nefesi bir ölüm? Kaç nefes eksiltsem ömrümden geçmişe dönebilirdim? "Asıl sen..." dedi güçsüz sesim. "Her şeyi yapan sensin! Hani büyük Kralşan? Nerede övündüğün gücün? Kardeşini bile koruyamadın mı?" Son cümlemdede öfke yine galip gelmişti. Gözyaşları içinde bağırdım.

Her şey buraya kadardı. Tahammülüm de. Onu ilk defa bu kadar sendelemiş görüyordum ama öfkeyle yanan üzüntü öyle fazlaydı ki kalanları da korumaktan başka bir şey düşünemedim.

Dakikalardır ulaşmaya çalıştığım sehpanın yanıdaydım. Zerre düşünmeden üzerindeki vazoyu kavradım. İçinde Timur'un getirdiği güller vardı. Gül de kandı diken de. Vazoyu tüm gücümle kafasına doğru savurdum. Sersemlemişti. Bunu yapacağımı tahmin edemedi. Tam kafasına isabet eden cam vazo kırılıp, yere düşerken, ben adımlarımı zorla toparlayıp yatak

odasına koştum. Cığerlerim yanıyor, nefesim gözyaşlarımla tıkanıyordu ama durmadım.

İrmak benim yüzümden öldüyse kalanları koruyacaktım. Varlığım zarsa yok olacaktım.

Başımda taç olan bütün güller artık Kenan'ın ayaklarının altındaydı. Bağıarak elini alnına attığını gördüm ama dönüp bakmadım. Yatak odasına girip kapıyı kilitledim. Kapıya ateşleyeceğini biliyordum. Vakit yoktu. Koşarak cama ilerlediğimde arkamdan bir el silah patladı. Kapıya gelmişti ama yine dönüp bakmadım.

İrmak, Biricik, geçmiş ve gelecek birbirine karışmış bir haldeyken tek düşündüğüm ölecek olsam dahi kalanları kurtarmaktı. Camı açıp kendimi aşağıya bıraktım. Aniden yere değen ayaklarımla belim sızladı. Soğuktı ve ayaklarımda sadece pelüş ev terlikleri vardı ama durmadım. Soğuk rüzgâr yanağımdaki yaşlara çarptığında tenime sayısız iğne battı. Adımlarım sersemlemişti ama yaşatma hissi daha fazlaydı.

Bu defa kaçma, Ahuzar. Bu defa kalanlar için kal ve öl! Onu bu evden, yuvandan uzaklaştır. Bari yuvanı koru.

"Ateş etmeyin!" dedi tanımadığım bir adamın sesi. "Bütün köyü buraya toplamayın. Peşinden koşun!"

Arkama bakmadan sol taraftaki patıkaya koştum. Ormana gitmeli, o telefonla gerekli kişilere haber vermeliydim. Peşimden gelmeli, buradan ayrılmalıydılar. Ormanda sıkardı belki kafama. O zamana kadar gelip onu kurtarırlardı. İrmak'a avazım çıktığı kadar ağlamak isterken bunu bile yapamamanın acısıyla koştum. Yaşlar akmaya, soğukla tenimi kesmeye devam etti.

Abuzar abla, dedi çok derinlerden gelen İrmak'ın sesi. Durup, elimi kalbime atarak iki büküm olma isteği bütün bedenimi yaktı. Belki de yalan söylemişti. Beni avcuna almak için her zamanki oyunlarından birini oynuyordu. Ama yalan olmayacak kadar acı içindeydi bakışları. İlk defa darıdağındı. Var gücümle koşarken dudaklarımdan bir hıçkırık daha koptu. Şimdi ne olacaktı?

Koştum. Üzerimdeki ölümü kalanlara bulaştırmamak için sadece var gücümle koştum, koştum ve koştum. Resul'ün atmacasının sesini duyar gibi oldum ama her şey allak bullaktı. Belki de gül hiçbir zaman açmamıştı. Güneş yalan, deniz hayaldi. Adında ölüm olan Timur değil, Ahuzar'dı.

Evimiz en tepedeydi ve etrafında boş iki ev daha vardı. Bakışlarım bir canlı arandı ama hiç kimse yoktu. Köye koşup yardım istemek herkesi

tehlikeye atmakran başka bir şey değildi ki buna vakit de yoktu. Köye giden yol fazla ortadaydı ve açık hedef olma olasılığı fazlaydı. Ormana koşmaya devam ettim.

Bu defa ölümden kaşmayacak, onu kabullenecektim.

Kenan'ın, "Ahuzar!" diye bağırdığını duydum arkamdan.

Kısa bir an arkama baktım. Evden ayrılmış, bana doğru koşan d n adam vardı. Onun da onlarla birlikte koştuğunu gördüm. Asla vazgeçmeyecekti. Asla. Umut denen şey kara bir delikti. Bir başka göbekli adam da silahını bana doğru kaldırdı. Ateşleyeceği an Kenan silahı kavramış ve aşağıya indirmesini sağlamıştı.

Korumak için değil, beni kendisi öldürmek için.

Rüzgâr yüzümü bıçak gibi keserken daha fazla patika yolda koşmadım. Açık hedefleri haline geliyordum. Aşağısındaki yola atladım. Ormana aşağıdaki yoldan da girebilirdim. Birkaç kere Timur'la bu yoldan gitmiştik. Ona güvenerek etrafıma bakınmamıştım ve zayıf zihnim yüzünden şu an zorlanıyordum ama orada bir yol olduğuna emindim. Yukarıya doğru koşmam, fazla ortada olmam demekti.

Aşağıya atladığımda bu defa yükseklik tahmin ettiğimden daha fazlaydı. Belime keskin bir ağrı daha saplandı ama hızla toparlandım.

"Ormana gidiy!" dedi bir adamın sesi. "Orman büyük.  sten koşın,  virin  nuni!" Buralardan biri gibiydi. "  eru girmeden yakalayun yoksa bulamazık ha uni!"

Durmadım. Evden uzaklaşmaları için var gücümle koştum. Evet, ormana gidiyordum ama büyük bir alandı orası. Beni bulana kadar süre kazanabilirdim. Irmak her adımımda kalbime batıyordu. Avazım çıktığı kadar ağlamak isterken kalanlar için koştum. Dudaklarımdan minik bir hıçkırık dökülecek gibi oldu ama yuttum. Sadece var gücümle koştum.

 l me koştum, sevdamı yaşatmak için.

Al kırmızı bayrak, sabahın ilk ışıklarıyla Silopi'deki  zel Kuvvetlere ait üssün üzerinde dalgalanırken bütün koğuşlarda kulak yırtan bir sessizlik hâkimdi. Bir tek Barut Timi ve Yıldırım Timi yataklarından kalkmış, koşarak mühimmat odasına ilerliyordu. Barut, Timur Tönge'nin göreve gitmeden önceki timiydi. Yıldırım ise sayısız görevde sırt sırta savaştığı silah

arkadaşlarıyla doluydu. Hepsi aynı anda mühimmat odasına girip dolaplarına koştu. Görevlerini henüz bilmiyorlardı.

“Lan, Bahtiyar Albay öyle bir bağırdı ki yüzümü bile yıkayamadım. Gözümün önündeki çapaklar duruyor,” diye sızlandı Barut Timi’nden Barbaros.

Ağzını kocaman açarak esnemekle yetinmişti Zülfikar ve Alican.

“Rota neresi? Bilen var mı?” dedi Zülfikar.

Çekik gözleriyle Orta Asya ırkını andıran Yavuz Selim çelik yeleğini üzerine geçirirken, “Gidince göreceğiz artık,” dedi. “Ama hepimiz aynı anda gidiyorsak kritik demektir.”

Yıldırım Timi’nin diğer üyeleri Kaan, Akif, Tuna, Gökmen ve Nuri sessizce ekipmanlarını giyerken bu çıkarımı onayladı.

Zülfikar’ın parmağı Tuna’ya doğru kalktı. “En son ortak göreve gittiğimizde görüme sıkacaktın, Tuna. Adam ol bu sefer. Canımı sıkma,” dedi.

Gülmüştü herkes. “Senin görüne sıkın sıkılmış diye duydum ben,” dedi Akif gülerken. “Bir tane de Tuna sıkırsa ne olacak be?”

Zülfikar, hazin bir kaza sonucu görev esnasında tam olarak göründen vurulmuştu. Bu acı hikâyeye artık bütün askeriyenin dilinde gezinen bir efsaneydi. Olay özeti aslında şuydu: Zülfikar, timin abisi olan Hasan’ın kız kardeşi Duru’ya âşık olma gâfletinde bulunmuştu. Bu tehlikeli aşk karşı tarafta da başladığında ise Hasan abi ikisinin de canına okumuş ama yine de onları bu yoldan döndürememişti.

“Uğraşmayın lan kardeşimin görüyle!” diye çıkıştı Barbaros. “Adam görüyle bile kurşun durduruyor. Sizin görünüz ömrünüzde kaç kere kurşun durdurdu?” Zülfikar’ın sarısaçlarını şefkade okşadı. “Üzülme, kardeşim. Biz seni ezeriz ama başka time ezdirmeyiz. Görün hepimiz için kıymetli.”

“Öyle incesin ki Barbo’m...” diyerek başındaki eli geri itti Zülfikar. “Yani şu an *gel, diğer yanağa da sen sık*, diyesim var, inan.” Sevecen ifadesi ciddileşirken Barbaros’un kafasına sağlam bir şamar attı. “İt it konuşup benim canımı sıkma, it!”

Barut Timi’nin en küçüğü Alican, “Komutanım öyle cesur ki sevdiği kadın için o kurşunu yedi,” diyerek komutanını destekledi. Dayak yer ama her zaman komutanını korurdu. Aralarında saçma ama koparılamaz bir bağ vardı. Kendinden emin bir şekilde başını salladı. “Adam, adam!”

"Aynen!" diye destekledi Barbo. "Şimdi bir de şu soruma cevap ver! Hanginiz sevdiği için götüne kurşun yedi, lan?" Zülfikar'ın sırtına vurdu. "Bu yiğit yedi!"

Yavuz Selim kaskını takarken elini kaldırdı. "Ben karımın abisinden dayak yedim," dedi. "Sayılır mı?"

"Geç," dedi Barbaros. Bir kere daha Zülfikar'ın sırtına vurdu. "Bu adamın dişleri kırıldı."

Bu defa Tuna elini kaldırdı. "Evinin önüne gidip megafonla *seni seviyorum*, diye bağırdım. Sonra babası ve üç abisi iki saat boyunca tüm mahallede kovaladı. O an yakalanmadım ama akıllanmadım da. Ertesi gün bir daha gidip megafonla yeniden *seni seviyorum*, diye bağırdım. Meğer abileri pusu kurmuş. Arkamdan gelip yakaladılar."

Hepsi dikkatle dinliyordu. "Ee?" dedi Zülfikar. "Sonra ne oldu, lan?"

"Megafonu kafamda yamulttular. Yanda trafik konisi vardı. Onu da bir güzel kafama geçirdiler. Sonra baktılar koni kafamdan çıkmıyor, arabaya atıp hastaneye götürdüler. Doktor trafik konisini kafamdan çıkardı." Dolaptaki elmasından bir ısınk aldı. "Sonra bir hafta geçti, bir daha kapıma gittim. Öyle yani."

Kendi timi bu hikâyeyi bildiği için dudak ucuyla gülerken Barbaros, Zülfikar ve Alican göz kırpmaktan öteye gidememişti. "*Evlendim, de,*" dedi Barbaros. "Yoksa kendimden çok sana üzülürüm."

Silahını palaskasına yerleştirirken güldü Tuna. "Nişanlandık," dedi. "Bu yaz düğün inşallah."

"Beni de götümü de siktir edin, bu çocuğun kafası daha kıymetli," dedi Zülfikar. Elini uzatıp dostça sıktı. Bükemediği sevdaya saygı duyardı. Alican'a döndü. "Artık Tuna Komutan'ını da koruyacaksın, tamam mı lan?"

Alican'ın onaylamaktan başka çaresi yoktu. "Emredersiniz, komutanım," dedi.

Hepsi kendi aralarında gülüşürken odanın kapısı şiddetle açıldı. Barut Timi Komutanı Yüzbaşı Murathan KARAKURT ve Yıldırım Timi Komutanı Yüzbaşı Kıvanç TAŞYÜREK içeri girdiğinde hepsi *hazır ol* konumuna geçip selam durdu. Gülüşmeler kesildi ve ciddileştiler.

"Emredin, komutanım!" diyen sesler aynı anda yankılandı.

İkisi de kendi dolaplarına koştu. "On dakika içinde sahada olun!" diye bağırdı Murathan Karakurt. "Olabilecek en hızlı şekilde hareket etmemiz lazım! Oyalananın belasını sikerim, çabuk!"

Alican yanındaki komutanı Zülfikar'a, "Sinirli," diye mırıldandı.

Murathan Karakurt'un sinirini askeriyede bilmeyen kalmamıştı. Bütün askerler yaklaşmaya korkar, gözlerine baktıkları an başlarını yere eğdi. Bunun bilincinde olan Zülfikar, Alican'ı ensesinden tutup, dolabına daha çok yaklaştırmak istiyordu. Yoksa belası sikilecekti.

Odanın kapısı bir kere daha açıldı. Bu defa gelenler Barut Tımı'nin diğer üyeleri Hasan, Süleyman ve Aybüke'ydı. Selam dahi vermeden koşar adım dolaplarına ilerlediler.

"Durum ne, komutanım?" dedi Süleyman.

Barbaros, Zülfikar ve Alican birbirilerine baktı ama hiçbir sonuca varamadı.

"Bilmiyorum," dedi Murathan. "Tek bildiğim hızlı olmamız gerektiği. Hasan ve Alican, sağlık ekipmanlarını bol bol alın. Kurşunları da. Kasatularınızı unutmayın. Çabuk."

Timin bakışları diğerlerinde değil, Aybüke'deydi. Aybüke ve Süleyman yeni evlenmişti ve son aldıkları haberlere göre Aybüke hamileydi. Bu sebeple saha görevlerinden ayrılmış, bir süredir masabaşı işlerde çalışıyordu. Göbeği küçük bir rümsek şeklinde de olsa çıkmış, minik bir can kendini belli etmeye başlamıştı. Aybüke'yi burada gören herkes bu nedenle şaşkıncıydı.

"Ne oluyor burada?" dedi Barbaros. "Aybüke Başkan, senin burada ne işin var?"

İfadesizdi Aybüke. Dolabından silahını alıp, mühimmatları kamuflajın ceplerine doldururken gözü de bir o kadar karaydı. "Timur Komutan'ımı almaya gidiyormuşuz," dedi sertçe. Kendi montu artık dardı. Eşi Süleyman'ın uzattığı montu aldı. "Sizi tek bırakacak değilim." Montu giyerken ikisi de her zamanki görev ciddiyetine bürünmüştü. Aybüke sadece silahlarını aldı. İkisinin de çantasını Süleyman sırtlandı.

Hepsi duraksadı. Sadece görevi biliyorlardı, detayları değil. Tedirgin bakışlar Murathan Karakurt'a döndü. Savaş boyalarını sürüyordu. Ömrünün yarısı Töngge denen o adamla geçmişti. Kalan yarısında da o olmalıydı. Askerliği boyunca çok kayıp vermişti ama bir kayba daha tahammülü yoktu. Hele de Timur Töngge'ye, can dostuna, asla!

"Ne oldu?" dedi Barbaros korkuyla. "İyi mi? Timur Komutan'ıma ne oldu?"

Murathan Karakurt en net şekilde, "Biz varken hiçbir şey," dedi.

Bahtiyar Albay arayıp *Timur'u almaya gidiyoruz*, dediği anda sıcak yağından fırlamış, eşi Gökçen'le aralarında uyuyan minik oğluna ve karısının gecedan siyah saçlarına derin bir öpücük bırakarak evden çıkmıştı. Vatan sadece bir toprak parçası değildi onun için. Eşi, ailesi, evladı ve bütün dostlarıydı.

Postalının içine kasaturasını sakladıktan sonra silahını alarak geriledi. "Beş dakika içinde herkesi dışanda istiyorum!" dedi. "Çabuk! Yolumuz uzun."

Arkasından ilerleyen Yüzbaşı Kuvanç, "Hedef nerede?" dedi. "Operasyon detayları ne?"

İkisi de mühimmat odasından çıkmış, sert adımlarla dışarıya koşuyordu. Murathan Karakurt kaskını başına geçirmeden hemen önce, "Rize," dedi. "Kenan Kralşan denen bir mafya lideri Timur'a pusu kurmuş."

Arkalarından sert adımlarla koşan timlerinin postallarından çıkan ayak sesleri etrafta yankılanırken durmadılar, duraksamadılar. Korku nedir, bilmediler. Nizamiyenin arkasında hazır bekleyen iki askeri helikoptere koşarak ilerlediler. En öndeki savaş helikopterinin önünde dikilen Türk Hava Kuvvetlerinden Yüzbaşı Güntekin Ağah, namı diğer Deli Şimşek, onu doğru koşan ekibi gördüğünde ellerini iki yana açtı.

"Nerede kaldınız, canımlar? İki saattir sizi bekliyoruz. *Hızla girmemiz gereken bir yer var*, dediler, beni sabahın köründe buraya diktiler. Sizin pu yaylanmaya bak."

Barut Timi onun helikopterine doğru ilerlerken Yıldırım Timi arkadakinine koştu. Murathan Karakurt, Güntekin'in omzuna dostça ama hızlı bir yumruk savurdu. "Bırak laga lugayı," dedi. "Ne kadar hızlı uçabilirsin, Deli Şimşek? Bana onu söyle."

"Beni bilirsin." Dudağı büyük bir özgüvenle kıvrıldı. "En hızlısı ne katarsa o kadar, Yüzbaşı Karakurt."

"İyi. Rota Rize," dedi Murathan. "Bir saat, yirmi dakika diyor ama bizim en az bir saate orada olmamız lazım. Bölgedeki kolluk kuvvetlerine de haber verildi ama bizim gitmemiz lazım, anlıyor musun?" Gözü karaydı ama ağır ağır yutkundu. "Timur Töng'e'nin hayatı tehlikede. Bizi ona en hızlı görecek adam sensin!"

Ciddileşmişti Güntekin. "Töng'e?" dedi tek kaşını kaldırarak. Murathan'ın ifadesini fark ettiğinde ise daha fazla sorgulamadı. "Olmuş bil," diyerek geriledi. "Sıki tutunun. Birazdan rüzgârı bile sollayacağız."

İkisi de gerileyerek, helikopterlere binecekken kamuflajlar içindeki Bahriyar Albay'ı gördüklerinde selam durdular. Her göreve gelmezdi. Ama bu her zamanki gibi bir görev değildi.

"Beni iyi dinleyin," diye kükredi karşılarına geldiğinde. "Timur Töng'e'yi hepiniz tanır, bilirsiniz! Başı belada, onu almaya gidiyoruz." Sert bakışları hepsinde gezindi. "Hedefiniz Kenan Kralşan denen bir it. Canınız pahasına koruyacağınız adam ise Timur Töng'e, anlaşıldı mı?"

Ne olduğunu hiçbiri sormadı, sorgulamadı. "Emredersiniz, komutanım!" diyen sesleri aynı anda tüm askeriyenin üzerinde yankılandı.

Helikoptere girdiler. Şiddetli bir sesle çalıştı iki araç da. Başlarının üzerindeki pervaneler yerdeki tozu dumana katıp, dönerken kimse konuşmadı. Herkesin bakışlarında aynı kararlılık ve hırs vardı. Kapılar kapandı, helikopterler kulak yırtan bir sesle havalandı. Vatan için atan bir avuç kalp, yine vatan için atan koca bir yüreğin ölümle arasındaki duvar olmak için havalandı.

Çünkü bu vatanın her bir evladı, bu topraklar ve yoldaşları için canını dahi vermeye hazırdı.

"Günaydın, Zehiroğlu," diyen İlhami'ye göz ucuyla baktı Timur.

Başını eğerek onayladı. Fırıncı bir ekmeği önüne bıraktığında uzanıp, almadan önce duraksamıştı. "Selami abi," dedi fırıncıya. Çenesiyle ekmeği kesme makinesini işaret etti. Ahu, ekmeği kesmekten nefret ediyor, istemediği şekilde kesince sinirleniyordu. Ona kalsa eliyle bölerdi ama Ahu buna da sinirleniyordu. O zaman en makulü ekmeği keserek almaktı.

Fırıncı ima edileni anlamıştı. "Hemen hallediyrum oni, koşum," diyerek poşeti alıp ilerledi.

O sırada tezgâha yaslanmış, sırtarak onu izleyen İlhami'ye göz ucuyla bakmak zorunda kalmıştı çünkü bakışlarını üzerinden çekmiyordu. Sabahın köründe amaç neydi? *Ne var, lan*, der gibi kafa salladı.

Sırtmaya devam ediyordu İlhami. "Nasilsun?" dedi.

"Sana ne, lan!"

İlhami'nin sırtı büyüdü. "Bizi evune çaya çağırmayaca mısın?" dedi.

"Hayır."

"Sebep?"

“Asıl çağırmam için sebep?”

“Misafırluk.”

“Gerek yok.”

“Ula, evun içinde kayuk bilen varmuş! Herkes onu konuşay!” diye en sonunda isyan etti İlhami. “Bi kere bakayum oğa, he?”

Göz ucuyla baktı. En mahremi yatak odası bile değil, kayık dedikleri jakuziydi. Kimseye göstermeye niyeti yoktu. “Lan, oğlum, git işine,” dedi. “Sabah sabah...”

Umursamamıştı İlhami. Elini Timur’un sırtına atarken küçük bir çocuk sever gibiydi. “Ula, sen büyüdün de evun var, he?” dedi. “Bir de evune ekmek mi aliysun? Heşimçi duygulandum, he!” İfadesizdi Timur. Boş boş göz kırptırdı. İlhami aynı ifadesini koruyordu. “Hiç unutmam, ha bu kadar boyun var idi,” derken elini minik bir çocuk boyu seviyesine getirmişti. Geçmiş anımsadı. Timur’un hiç o kadar küçük olmadığını fark ettiğinde eli biraz daha yukarı kalktı. “Belki bileman daha uzun.”

“Siktir git, Rahmani,” diye net bir cevap aldı. Yeniden dilimli bir şekilde tezgâha bırakılan ekmek poşetini alıp parayı bıraktı ve geriledi.

“Ula, ben İlhami,” diye sızlandı arkasında kalan adam.

“Her ne siksen,” demeyi tercih etti.

Sabahın ışıkları yeni yeni etrafı aydınlatırken fırından çıktı. Ahu’nun başına taktığı bereyi kulaklarına doğru çekip ilerledi. Kahve yeni açılmış ama önü boştu. Minik bakkalda ise hâlâ bir hareket yoktu.

Kahvenin önünden geçerken, “Ula, Zehiroğlu, gel bir sabah çayı iç!” diye bağırarak Rahmani’ye elini hafıfçe kaldırarak cevap verdi. Az önceki İlhami ise bu da Rahmani olmalıydı.

“Eyvallah. Sonraya sözüm olsun.”

Büyük bir tebessümle karşılık almıştı.

“Evine mi?”

Başka nereye gidebilirdi ki? Sessizliği en büyük cevaptı.

“Gül gibi karisi var adamin, oğlum,” dedi İlhami. “Herhalde koşarak evune gidecek da! Evunda kayukta var. Daha ne olsun?”

Bu defa hem net hem de tersti. Göz ucuyla arkasına baktı. “Gülse bana gül, lan. Size ne oluyor? Bakın işinize.” Yeniden önüne dönüp sakın adımlarla ilerledi. Bu zamana kadar sadece yaşamıştı. Ama ömründe ilk defa bir yere giderken adımlarını bir amaç uğruna atıyordu. Ev, yuva ne demek, bilmezdi.

Artık biliyordu.

Patika yoldan sakince ilerlerken ağzına sıcak ekmekten bir lokma attı. Nenesinin evinin önünden geçerken camlarının açık olduğunu fark ettiğinde dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. Sabah temizliğinde olmalıydı. Kar da yağsa kara kuş da olsa sabahları o camları açardı. *Eve sabah nuru dolsun*, derdi. Nenesinin varlığını evin içinde görebiliyordu. İleri geri koşturuyordu.

Fıtkmıs!

Gülüşü büyüdü. Daha sık gülüyordu son günlerde. Daha doğrusu gülmek için daha çok neden bulabiliyordu. Renksizdi hayat, cansızdı. Rize o küçükken bu kadar yeşil değildi mesela. Soğuk ten yakardı, artık yanan tek şey yüreğindeki sıcaklıktı. Dağlar yeşil, hava temizdi.

Kahvaltudan sonra zaten buraya geleceklerdi. Evi es geçme niyetindeydi ama nenesinin, “Ula, bok yiyen!” diyen sesi aniden bütün çaylıkta yankılanmıştı. O yöne döndü. “Gelmey misuz bu yani?” dedi nene. “Saat kaç oldu?”

“Yedi bile olmadı, nene. Kahvaltı yapalım, geleceğiz.”

“Niye? Bizde yemek yok mu?”

“Karımın yaptıkları yok.”

Yüzü ekşimişti Akkadın’ın. “Dün baktun, bugün koktun. Fişku yiyen seni. Ey!” diyerek kışkırladı. “Çabuk olun. Geç kalırsanız eve almam. Oyalanmayun dağda taşa.”

Minik bir gülümsemeyle, “Aynen,” demeyi tercih etti. Adımları yeniden evine ilerledi. En zirvedeydiler ama çıkmak zor gelmiyordu. Aksine keyifliydi her an. Âdem abisine bu yuva için hep minnet duyacaktı. İçindeki hüznün dağılmış değildi ama Ahu onu öyle çok seviyordu ki hüznü düşünmeye fırsat kalmıyordu. O konuştukça zihnindeki sesler susuyordu. Mesela sigara içmek gelmiyordu aklına ya da yerde uyumak. O neredeyse yanına sokuluyordu.

Koltuk, yatak, banyo, yer... Ahu neredeyse Timur’un yatağı artık orasıydı.

Eve yaklaştı. Ağzına bir dilim ekmek daha atma niyetindeydi ama aniden adımları yavaşladı. İçindeki huzura dağların başındaki sis çökerken kaşları usulca çatıldı. Keskin gözleri etrafta ağır ağır gezindi. Evinin kapısı açıktı. Hem de sonuna kadar.

Üşürdü Ahu’su. Açmazdı kapıyı.

On account of the fact that the house was not completed and the furniture was not yet in, the house was not occupied. The house was not occupied by the family. The house was not occupied by the family. The house was not occupied by the family.

“Alla” **del** **documentary** **under** **these** **high** **on** **my** **the**

Amos vinea dormiente. Eger caperebatur huius doli, nec esset gelatus, nec claudere
eum i' vultu, vultu, huiusmodi de vultu vultu gelatus. Amos huius vultu doli,
doli de vultu doli. Amos vultu. Amos vultu doli de vultu.

Bâzılarında hep bir orman olduğu Karanlık bir orman, yanan bir orman, gürültü bir orman, gürültü bir orman, camura bulanmış bir orman. Diğer orman bütün bir orman (Münimemem). (Münimemem) geçen de bütün ormanlar aynı orman ya da ormanlar

Buca Kurbanları ve an. Buca köylerinde olan bir ormanlık nehir nehirleri
 nehirleri arasında buca gölgesi. Hayvanları ormanlık düzlüklerinde.
 Kırkdağın yamağında buca köylerinde buca yamağında da yeni anlı
 vardır. Hayatı gölgelemek için ormanlık bir köylerde karmakarışık
 olduğu. Buca köylerinde buca köylerinde ve mahallelerinde

Angles: equal entire smooth. Round in shape gbs. Obovate callus sym-
 physis below. Surface entire not reticulate. Lateral gbs. Bis ornamented via the
 ornamentation in entire subventral line. Epile small gbs. Yaguni de Ollimal de
 submarginis lat. 25. Size 3000000000.

Kədərlər, qəpəz cəsarət və pəpəkli bənzərliklərə üstünlük verən gələcəklərdə düşmənləri
dönməzlər. Onların əməli bənzərliklərində gün yoxdur. Bədlini əzliyə, kəlbini ağrıya,
qəpəkliyi pələk ətəkləri pələkə qanmağa və ətəklərə əz gətirir. Səhərlər
bəkərləri dönməzlər. Onları əzliyəməliyin bir pəpək ətəklərinə kəmərləri və
səhərləri pələk bəzəklər. Kəlb bir əməli bənzərliklərdə gün də vətəni. Əməli
gün də

"The system" doesn't know a lot about the system and the people
in the system.

Servantului din acestora. Unii au mai bunuri puse. După
lungă vreme au fost cu abundență venit și deșertat. Totuși au
suferență și în parte înălțându-se dintr-o vreme în alta, sau a
bucuriei de încredințare. În deșertul este și în parte

geçirmedim. Avcuma hapsedip bir ayağımda tertlik, diğerinde çorap varken koşmaya devam ettim.

Kendi ölümüne gittiğimi hissediyordum. Dudaklarımdan çıkan buhar beni ısıtmaya yetmedi. Bütün pişmanlıklar öyle ani bir şekilde üzerime yıkılmıştı ki altında kaldım. Keşkelerim vardı.

Son bir kere onu görebilseydim mesela. Gözlerinde kendimi izleyebiliyordum. İrmak'a sarılabiliyordum. Biricik'i doya doya öpseydim. Aknen'eyle inekleri sağıp Resul'la tepelere çıksaydım. Adem abiye sarılıp Cemil babayı ve Defne'yi öpseydim.

Düşünmek, acı çekmekten başka bir şey değildi. Ahu ağlamak için çırpınırken yine imdadıma Ahuzar yetişti. En ağır şekilde yumruğunu masaya vurdu. Aldığım nefesi zorla toparlayarak gözpınarlarımda biriken yaşı içimdeki ateşle kuruttum. Var gücümle koştum ama nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Timur'la bu ormana çok sık gelmiştik ama hiç bu yoldan ilerlememiştik. Fazlasıyla büyük ve geniş bir alandı. Ağaçlar sık ve birbiriyle aynıyken nereye gittiğimi ayırtmak imkânsızdı. Hafızam yine beni yüzüstü bırakmak üzereydi.

Sakallı kızılağaç, diye tekrarladım sayısız defa. *Sakallı kızılağacı bul Ahuzar. Sakallı kızılağaç*. Altındaki güller ve papatyalar.

Etrafıma bakındım. Her ağaç aynıydı. Hangi yöne gitmeliydim? Yüzüme vuran bir dalla inledim ama durmadım. Bir kuş sesi yükseldiğinde bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Günün ışıkları yeni yeni aydınlatıyordu Karadeniz'in sisini. Bulutların arasında uçan bir atmacıydı. Belki Resul'ün kuşuydu belki de değildi. Ama göğüs kafesimdeki his sadece onu takip etmemi söyledi.

Sırtımdaki pusula güneyi gösterirdi ama kuşlar kuzeye uçardı. Uçuğu yönde ardından koştum. Birkaç dakika sonra minik bir düzlüğe çıktığımda nefes nefese kalmış bir haldeydim. Belim sızlıyordu. Kesik bir nefesle ciğerlerimi rahatlatmaya çalışırken gözlerim hızla dört bir yanımda geziniyordu.

Ne yana gitmeli? Ne yöne gitmeli, Ahuzar?

Sırtımdaki pusula ve kuşlar artık yardımcı olmuyordu. Timur'un parmakları her zaman pusulanın güneye bakan ucunu okşardı ama şu an her yön kayıp ve karanlıktı. Kendi etrafımda döndüm. Ormanın derinliklerinden bir ses daha yükseldi. Kesik bir sestti. Ne dediği anlaşılmıyordu ama onlar olduklarına emindim. Beni arıyorlardı. Atmaca yeniden bağırdığında bakışlarımı yine gökyüzüne kaldırdım. Kanatlarını üzerimde açmış, bütün heybetiyle sol tarafa doğru uçuyordu.

Rüyalarımın el uzatan bu atmacaydı. Yine ona güvenmeyi seçtim. Adımlarım panikle sola ilerledi. Bir yandan arkamdan bakıyor, bir yandan ise koşmaya çalışıyordum. Zorla da olsa terliği ayağıma geçirdim ama hep çamur olmuş, daha da ağırlaşmıştı. Birkaç dakika sonra uzun ağaçların olduğu bir düzlüğe çıkmıştım. Ve onu gördüm.

Sakallı kızlağacı...

Karadeniz'e kış geliyordu ama onun dalları hâlâ yeşil, heybeti ve görkemi yerli yerindeydi. Umut belki de bu dünyadaki en nankör histi. Yüzsüzce parladı içimde. Bir şansımız olabilirdi! Artık gücü tükenen adımlarım o yöne ilerlerken dudaklarımdan dökülen nefes tenimi yakıyor, sırtımdan akan ter soğuk rüzgârla daha da üşümeme neden oluyordu. Öksürerek ilerledim. Ciğerlerim sızlıyordu.

Ağacın önündeki gül fidesi solmuş, sadece bir tane soluk, kırmızı gül kalmıştı. İlk gördüğümde etrafında olan papatyalar ise soğuğa rağmen hâlâ varlığını koruyordu. Buraya, kızlağacın arkasına gömmüştü telefonu. O kuma ilerleyip bedenimi hızla yere bıraktım. Dizlerim acıdı ama panik de-
vazaydı. Titreyen parmaklarım aceleyle ıslak toprağı eceledi. Bir tumağım kırılmış, parmaklarım kanamaya başlamıştı ama durmadım. Duramazdım.

Ormanda bir el silah sesi patladı. İrkilerek duraksadım. Yaklaşıyorlardı. Sesler artıyordu.

Telefonun içinde olduğu poşetin ucunu gördüğümde ise içimdeki arsız umut büyüdü. Daha fazla çelemeye tahammülüm kalmamıştı. Bütün gücümle çekip poşeti çamurun içinden çıkardım. Buradaydı! Gerçekten buradaydı! Çamurlu ellerimi kazağıma silip poşetten telefonu çıkardım.

"1!" dedim ellerim titrerken. "1 ruşuna bas, Ahuzar! Kızılgerdan. Kızı-" Gerisi gelmedi. Öksürükle iki büklüm oldum.

Kapalıydı. Şarjının bitmediğini, Timur'un bilerek kapadığını biliyordum. Açtığımda şarjının az olduğu gerçeği tokat gibi yüzüme çarptı ama aramak için yeterliydi. 1 ruşuna basıp telefonu kulağıma götürdüğümde savaş, kıyım, umut ve ölümün ortasında kalmış gibiydim. Aylardır içime ektiğim bütün umut fideleri kuruyor ve ben buna engel olamıyordum.

Arama açıldığı anda, "Kızılgerdan!" dedim. "Kızılgerdan, Kızılgerdan!" Son umudumdu. Tekrar edebildiğim kadar tekrar ettim. Sesim ve ellerim titriyordu.

"Timur!" dedi aniden kalın bir erkek sesi. Yeniden, "Timur!" dediğinde ıdeta kükrüyordu.

“Ben, Ahuz- Ahuzar,” dedim titreyen bir sesle. Nefesim yanıyordu.
“Yardım, yardım edin. Geldi!”

Ölüm geldi.

“Ahuzar,” dedi bu defa adam. “Ben, Teoman Doğu. Geliyoruz, yoldayız! Sakın bu telefonu kapama, kızım. Tam konumunuzu bulup ekip yönlendireceğim. Timur nered-”

Gerisini dinleyemedim. Telefon aniden kapandı. Şarjı bitmişti. Aynı saniyelerde ormanın içinden gelen ayak seslerini duyduğumda panik göğsüme ağır bir yumruk daha indirdi. Geliyorlardı. Poşeti yeniden toprağa iteleyip üzerini aceleyle kapadım.

Arama kapanmadan önce *Timur nerede*, demişti Teoman Doğu ama vaktim yoktu. Telefonu arkamda bırakmadım. Kapansa dahi belki bir şekilde bulabilirlerdi. O benim için nasıl savaştıysa ben de onun için savaşmalıyım. Pantolonumun cebine sıkıştırıp hızla ayağa kalktım. Sesler sağdan geliyordu. Sola doğru koştum. Ama fazla ilerleyemedim. İlerisi açık alandı ve sonu uçuruma çıkıyordu. Bunu fark ettiğimde adımlarım geriledi. Etrafıma bakındım.

Bir yolu olmalıydı! Bir yolu olmalıydı!

Sol köşede kalan küçük çukur o an dikkatimi çekti. Başka çarem yoktu. O yöne koştum. Küçük bir çukurdu. Minik savaş siperi gibiydi ama şu an başka bir seçeneğim yoktu. Yerde büyük, kırık bir ağaç dalı vardı. Sapından kavrayıp çukura doğru çektim. Aşağı atlayıp içine sindim ve dalı üzerime çektim. Küçücük kaldım çukurun içinde. Ellerimi dudaklarıma bastırıp, nefes sesimi dahi engellerken minik sesler değişordu kulağıma.

Kırılan dallar, ayaklar altında ezilen sonbahar yaprakları ve kesik nefesler...

Gelmişlerdi.

Ellerimi dudaklarıma daha da yasladım. Gözlerimi kapatıp titrememe engel olmaya çalıştım. Irmak'ın ölmüş olması, dakikalardır yaşadığım şeyler ve yeniden yüz yüze geldiğim şeytan o kadar ağırdı ki Ahuzar bile toparlanamıyordu. Ahu ise *hiç* olmuş gibiydi. Hiçbir ses yoktu. Elimde bir bıçak olsa hiç düşünmez, önce ona, daha sonra kendime saplar, bu eziyeti bitirirdim. Neye yanacaktı ki Ahuzar?

Sırtındaki ölüme mi? Kendi hayatı yerine öldürülen masum bir cana mı? Sevdasına mı? Sevdiklerine mi?

“Buradaymış, efendim,” dedi bir erkek sesi. “Bu ağacın altında bir şeyler aramış sanırım.”

Adım sesleri yaklaştı. Bir dalın daha kırılma sesini duydum. “Ahuzar,” dedi Kenan’ın mide bulandıran sesi. “Sevgilim, o kadar zaman birbirimizden ayrı kaldık. Gerçekten şimdi benden kaçacak mısın?”

Nefesimi tuttum. Gözlerimi kapatıp yok olmak istedim. O burada, peşimde olduğu sürece Timur’un bir şansı olabilirdi. *Ekipler gelecek*, demişti. Bana edemeseler bile ona yardım edebilirlerdi. Tutabildiğim kadar onu burada tutmalı ve oyalamalıyım. Ben onu burada oyalarken yerimizi bulabilir, Timur için gelebilirlerdi. Kalanlar yaşamalıydı. Süre kazandırma-lıydım.

“Buradasın,” dedi daha da yakından gelen sesi. “Biliyorum. Seni hisse-diyorum. Ama seni ben bulmayacağım, Ahuzar. Sen kendi isteğinle bana geleceksin.” Adım sesleri uzaklaşır gibi oldu.

Kenan bu defa, “Beybabadan başlayalım o zaman,” diyerek parmak şık-lattı. “Tarık, tutun Kadir amcamızı,” dediğinde Kadir Töng’e’nin hiddetli sesi yükselmişti.

“Ne?” dedi şaşkın bir panikle. “Ne yapıyorsunuz? Bırakın!”

Merak, korkuya galip geldi. Ellerimi dudaklarımdan ağır ağır çekerken, hafifçe başımı doğrultup ileriye bakmaya çalıştım. Üzerime örtüğüm çalı-lardan görmek zordu ama başardım. Önce siyah, parlak deri ayakkabılarını gördüm. Sonra ise karşısındaki adamları. Benden biraz uzakta, kızıl ağacın tam önündeydiler.

Biri göbekli, orta yaşlı bir adamdı. Diğeri ise Tarık dediği adam. Arkala-rında bir kişi daha vardı ama yüzlerini göremiyordum. Bu kadar az olamaz-lardı. Etrafa bakındım. Başka yerde de adamlarının olduğuna emindim. Kadir Töng’e’yi kollarından kavradıklarını gördüm. Karşısındaki Kenan’a korkmuş gözlerle bakıyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi yeniden.

“İş bu, amca,” dedi Kenan. “Sen bilmezsin ama gelininin sevgiye zaafi vardır. Şimdi benim onu ortaya çıkarmam için bir kurban vermem lazım.” Mide bulandıran gülüşü değdi kulağıma. “Biz kurban vermeye bayılırız. Gelininle aramdaki anlaşma şekli bu. Sakın yanlış anlama.”

Gerileyecek gibi oldu Kadir Töng’e ama kollarından kavrayan adamlar izin vermedi. “Bırakın beni!” diye kükredi. “Ben size yardım ettim.”

Ofladı Kenan. "Hülya bitti, şimdi de bu başladı," dedi. "Ne biçim anne babasınız siz? Yani sizi öldürerek iyilik mi yapıyorum yoksa kötülük mü inan, anlamıyorum."

Ölüm kelimesini duyduğu an Kadir Töngge kollarından tutan adamların elinden sıyrılmak için daha çok uğraştı. "Bana bir şey yapmayın," dedi panikle. "Beni öldürseniz bile umurlarında olmaz. Ne Timur'un ne karısının. Benden nefret ediyor. Bırak!"

"Sağlıklı bir baba oğul ilişkinizin olmadığı aşikâr. *Özöldüm*, diyeceğim de yalan olacak."

Kadir Töngge bu söyleneni de umursamadı. "Âdem!" dedi aniden. "Âdem diye bir adam var dedim ya sana. Timur onu sever. Karısı da. Onu öldürün. Akkadın var. Timur'un anneannesi. En çok onları sever. Anlattım bunları size. Sadece onlara değer verir. Onları öldürün!"

Öskeyle solumamak, buradan çıkıp tırnaklarını Kadir denen adamın boynuna saplamamak için kendimi zar zor dizginledim. Kendini kurtarmak için yapacağı şeylerin boyutu inanılır gibi değildi. Yıllarca küçük bir çocuğa bile kendi günahlarını yüklemişti, şimdi mi babalık yapacaktı? Ondan bunu beklemem hataydı.

"Onları da öldüreceğiz zaten," dedi Kenan rahat rahat. "Bu da dert mi şimdi, amcacığım? Ama her şeyin bir sırası var. Bana onun hayatıyken acı çekeceği kadar ölüm lazım. Seni sevsin ya da sevmesin. Hiç fark etmez. Önemli olan onun yüzünden ölmen." Parmagını şıklatıp, "Bağlayın şu ağaca," dediğinde Tarık denen adam ileri atıldı.

Kadir Töngge'yi o yöne ilerlettiler. Çırpınarak ellerinden kurtulmak istedi ama izin vermediler. Yine sarhoştur belki de. Kelimeler ağzında anlamsızca dönüyordu. "Bırakın beni!" diye bağırması netti. "Size yardım ettim. Bırakın beni! Onları öldürün, beni değil!"

Onu umursamadan sakallı kızılâğaca bağladılar. Altındaki gülleri ve papatyaları ayakları ezdi, yok etti. Ellerimi yeniden dudaklarıma kapadım. Bakmak istemedim ama olmadı. İçimde pişmanlık ve acı arandım. O da yoktu. Ölmesi gereken ölmeliydi. Acımam yoktu. Hele de sevdiklerimin canını yakanlara. Kendi annem gözümün önünde kan kusarken bile göz kırpmamıştı. Timur'un katilinin ölümünü izlerken de göz kırpmayacaktım.

Kadir Töngge'ye doğrultulan silahı kavrayıp yere eğdi Kenan. "Vurarak değil," dedi. "Onun bütün yakınları acı çekerek, adını haykırarak onun yüzünden ölecek." Elini yana uzattı. "Benzini verin."

Kadir Tönce'nin serzenişleri, korku dolu haykırışları sürerken Kenan'ın elinde beyaz bir şişe gördüm. Kadir Tönce'nin etrafında yuvarlak çizerek şişenin içindeki sıvıyı yere döktü. Öyle soğuk kanlıydı ki hava değil, o üşüyordu.

"Ahuzar," diyordu bir yandan da. "Buradasın, biliyorum." Nefesimi tuttum. Dişlerimi dudağıma geçirdim. "Kocanın babası yanarak can verecek. Gerçekten buna göz mü yumacaksın?"

Evet. Göz yumacaktım. İçimde beliren hiçbir merhamet kırıntısı yoktu. *Timur üzülür, dedi bir yanım. Ne olursa olsun babası, merhametini biliyorsun, Aha. Kıyamaz.*

Ama Ahuzar bu sesi de susturdu. *Öldür, diye bağırdı vahşice. Öldür! Can yaktı, canının canını yaktı. Onu yok et.*

Kendi etrafında döndü Kenan. Benden hiçbir tepki alamadığında yeniden Kadir Tönce'ye baktı. "Seni çoktan gözden çıkarmışlar, amcacığım," dedi. Sakin adımlarla Kadir Tönce'nin karşısına geçti. "Baksana, ölmen kimsenin umurunda değil. Kişisel algılama, inan ki seni çok sevdim." Cebinden çıkmak çıkıp yaktı. "Ama Tönce soyundan kimseyi sağ bırakmaya niyetim yok. Bunu da kişisel algılama. Oğlun beni o kadar üzdü ki..."

"Hayır!" diye bağırdı Kadir Tönce. "O ölüm, asıl ölüm o! Hayır! Yapmayın. Onu öldürün."

Umursamadı Kenan. Elindeki çakmağı yere döktüğü benzinin üzerine bıraktı.

Kadir Tönce bağlı olduğu ağaçtan kurtulmak istedi ama yapamadı. Ateş birkaç saniye içinde etrafını sararken artık ağlayan oydu. "Yapmayın!" diye arığı çığlık kulak tırmalıyordu. Gözlerimi ondan ayıramadım ama kulaklarımı kapamadan da edemedim. İnsan olan yerlerim sızlıyordu. Hem de yaptığı her şeye rağmen.

Güller ve papatyalar alev aldı. Ateş, Kadir Tönce'ye daha da yaklaşıırken Kenan'ın adımları geriledi. Keyifle bakıyordu karşısındaki manzaraya. Ateş birkaç saniye içinde rüzgârın da etkisiyle pantolonuna ve gömleğinin uçlarına değdi. Çığlıkları amansız bir hal aldığında daha fazla tahammül edemedim. Gözlerimi kapatıp olduğum yerde küçücük kaldım.

Ve Kadir Tönce yandı, bağırdı, acıyla inledi. Lakin kimse *dur*, demedi. Yanan bir evde onu tek bıraktığını anlatmıştı Timur. Her vicdansızlık, insanın sonuna dair bir izdi belki de. *Adında ölüm var*, demişti Timur'a. Timur hiç kimsenin ölmesine sebep olmamıştı. Ama ona olacaktı. Ateşin

“Oğlum, derken?” dedi Kenan. “Bu adam kimin oğlu?” Duraksadı. “Tamam, hatırladım. Kadir amcacığım biraz bahsetmişti. Seni babası gibi severmiş.”

Âdem abi zerre düşünmeden, “Benim!” dedi. “Benim oğlum! Ve ben oğluma el uzatana ne yaparım, biliyor musun? Asla düşünmeden geberirim. Bak o yana,” derken göz ucuyla Kadir Töngge’yi işaret etmişti. “Timur’a el uzattı diye bacaklarına sıktım. Hayatı zindan ettim. Sence sana ne yaparım?”

“Kadir amca yandı ya, leş gibi koktu,” dedi Kenan arsızca. “Biraz ilerleyip orada mı kozlarımızı paylaşsak?”

Âdem abi silahı başına sertçe yaslayıp ilerletti. “Sen önce kim olduğunun hesabını ver! İt!” dedi.

Aniden Âdem abinin arkasında da bir beden belirdi. Çıkıp avazım çıktığı kadar *arkanda, abi*, diye bağırma niyetindeyken silahlar içindeki adam göz açık kapayınca kadar tetiğe bastı. Omzuna aldığı kurşun darbesiyle sendeledi Âdem abi. İfadesi acıya bulanırken dudaklarından minik bir inleme döküldü. Yere düşecekti ama boş durmadı. Silahını Kenan’a doğru atıştı. Ama olmadı. Bu defa Tarık dediği köpeği silahını ona doğru atıştı. Bu kurşun da omzuna gelince bu defa sertçe yere devrildi Âdem abi.

Çığlığımı yuttum. Ama öfke öyle keskindi ki durdurmak imkânsızdı. Âdem abi inleyerek, yere düşerken ormanın içinden beşe yakın eli silahlı adam çıkmıştı. Kadir Töngge’nin göğsü son kez inip kalktı. Yine kimse umursamadı. Görmedi, cesedine dahi bakmadı. Ormandan çıkan her adamın elinde silah vardı.

Bu kadar az da olamazlardı. Arkada adamı olduğuna emindim. Onu tanıdığım ve bu kadar iyi tanımak zorunda kaldığım güne lanet ettim. Sol köşeden beş adam daha çıktı.

Yanılmamıştım. Onu tanıyordum. Asla sonunu düşünmeden hareket etmez, plansız adım atmazdı. Nefret ve öfke bütün bedenimi yakıp gözlerimden aktı. Kenan kendinden emin bir şekilde ayağını yerde kıvranan Âdem abinin yaralı omzuna bastığında ise her şeyin patlama noktası oldu.

Acıyla bağırdı Âdem abi.

Ağzıma gelen kan tadı benimdi. Sıkıttığım dişlerim ve ısırddığım dilimdendi.

“Ahuzar,” dedi yeniden. “Şimdi de mi ortaya çıkmayacaksın? Görme-yeli ne kadar da gaddarlaştırmışsın. İnsanlar senin yüzünden ölüyor.” Ayağını Âdem abinin üzerinden çekip benim olduğum yöne doğru ilerledi. “Üçe

kadar sayacağım. Eğer ortaya çıkmazsan bütün ormanı yakarım. Buradan çıkar, Akkadın denen o kadını da yok eder, Rize'yi yerle bir ederim. Biliyorsun, beni tanıyorsun. Yaparım."

Bir şans yok, dedi umut. Kabullen.

Âdem abiye değdi gözlerim. Acıyla kıvranıyordu. Aknene ve Resul düştü aklıma. Aknene'nin sarılışları, sırtımı okşayan eli, her gece üzerimi örtmesi ve *kızım*, deyişleri öyle sıcaktı ki bu soğukta bile ısındım. Bir konuda haklıydı Kenan Kralşan. Sevgi en büyük zaafı. Kadir Töngce umurumda değildi ama Âdem abi başkaydı. *Bambaşka.*

Üzerimdeki ağaç parçasına giden elim artık titremiyordu. Üzerimden yana savurup sindiğim çukurdan doğruldum. Başımı yere eğmedim, gözlerimi kaçırmadım, korkuyu da paniği de yuttum. Dimdik durdum.

Benim olduğum yöne bakıyordu. Dudaklarındaki ürkütücü tebessüm büyüdü. "Orada olduğunu biliyordum," dedi keyifle. Birkaç adım atarak yaklaştı. "Ben seni her zaman bulurum, Ahuzar. Boşuna kaçıyorsun."

Artık tam karşımdaydı. Öfkemi hiçbir zaman dizginlememiştim. Yine dizginlemedim. Karşıma dikildiği an bütün öfkemi, dakikalardır içimde tuttuğum her şeyi serbest bıraktım. Dudaklarımdan keskin bir çığlık dökülürken, tırnaklarımı yüzüne saplayıp verebildiğim kadar zarar vermeye çalıştım.

"Geber, orospu çocuğu!" diye bağırırken boğazım dahi yanıyordu. "Geber artık, geber!"

Minik bir inlemeyle elini yüzüne atarak geriledi. Bunu beklemiyordu. O da adamları da. Hepsi silahlarını bana doğru yönelttiğinde elini kaldırarak durdurdu. Eli hâlâ tırmaladığım yüzündeyken kesik kesik güldü. Avcu ve yanağının bir tarafı kana bulanmıştı. Dudaklarını ısırarak avcundaki kana baktı. Yanağında tırnaklarımdan bıraktığı derin yara izleri vardı.

"Değiştin, demiştim, değil mi? Unut gitsin. Hâlâ aynısın." Silahını indirmeyen kişilere döndü. "İndirin silahları. Tabii siz Ahuzar Hanım'la yeni tanışıyorsunuz. Kendileri oldukça serttir." Bana değdi siyah gözleri. "Biraz da öfke kontrol sorunları vardır. Değil mi bebeğim? Bu sinirle nasıl evlendin, merak ediyorum. Tulpar delirmiş olmalı."

Beni şu an çekip vurmali, bu azaba bir son vermeliydi. Ama yapmadı. Yeniden bana doğru ilerlemeye başladı. Kolumdan sertçe kavrayıp ilerletmek istedi fakat izin vermedim. Direnmeye devam ettim. Son nefesime kadar bundan vazgeçmeyecek, boyun eğmeyecektim. Yanağına, sırtına ve koluna art arda yumruklar indirdim.

Âdem abinin, “Kızım...” diye inlediğini duydum ama arkama dönüp bakamadım. Kadir Töngce yanmış, ağaç yanmış, orman ve Karadeniz yanmıştı. Ben de yanmıştım sevdam da ama Âdem abiyi orada bırakamazdım. Kadir Töngce ölmeyi hak ediyordu, o değil.

Bir silah daha patladığında beni çekiştiren bedeni durdu. Hızla başını arkasına çevirip ağaçların sık olduğu yöne baktı. Bir adamı sırtüstü devrildi. Art arda beş el silah sesi daha duyulurken her atışta bir adam alnından, sırtından ve kafasından kurşunları yiyerek yere düşüyordu. Birkaç saniye içinde olmuştu her şey. Ben bile kalakalmıştım. Tarık, Kenan’ın önüne geçti. Sadık bir it olduğu kesindi.

İki el silah sesi daha duyuldu. İki kişi daha ne olduğunu anlayamadan, yere devrilirken kimin geldiğini adım gibi biliyor, hissediyordum. Sadece o bu kadar hızlı olabilirdi. Bir an için sık ağaçların arasında belirdi. O, varlığı, sevdası ve heybeti.

Korku, umut, seveda, hüznün, güven... Ne kadar duygu varsa birbirine karıştı. Dudaklarımın arasından, “Timur...” diye mırıldanmam belli belirsizdi. Görmüştüm, oradaydı ama aniden kaybolmuştu. Umut onunla birlikte geri geldi ama korku baskındı. Gelmemeliydi! Burada olmamalı, yine benim için kendini savaşa atmamalıydı.

Kenan’ın önüne geçen Tarık, elindeki silahla alevlerin içine sıkmaya başladı ama Timur görüldüğü anda kaybolmuştu. Ormanın farklı yerlerinde silah sesleri patladı. Ya Kenan büyük ormanda yerimiz bulunmasın diye dikkat dağıtıyordu ya da yardım geliyordu. Şu an bütün ihtimaller yine sıfırdı. Sadece o vardı. Ama diğer silah seslerine Kenan tepkisiz kalmıştı. Onun planı olmalıydı.

Kenan, Tarık ve kalan iki adamı ellerinde silahlarla etraflarına bakınıyor, Kenan kendi etrafında dönüyor, nerede olduğunu çözemedikçe panikliyordu. Görebiliyordum.

Kolunu boğazıma sarıp geriye doğru çekti. “Kocan seferden erken döndü, ha?” diyen mırıltısını duydum. Yanıyordu Karadeniz, gök, deniz ve ikimiz. Ama ne kül vardı ne de ateş. Yanan sadece ormandı. O da ani bir yağmurla sönmüş, geriye küller ve ceset kalmıştı.

“Timur Töngce!” diye bağırdı. “Yoksa Tulpar mı demeliyim? Yine kaçak mı oynayacaksın? Çıksana karşıma!”

Ses gelmedi. Timur cevap olarak, bir adamını daha alnının ortasından vurarak yere devirdi. Kenan beni geriletirken Tarık denen adam kurşunlarını o yöne sıkmaya başlamıştı ve her şey karmakarışıktı. Bir kısmı

yanan kızılâğaçtan geriye kalan küller rüzgârla savruluyor, her yer ölüm kokuyordu. Kadir Töng'e'ye inatla değdirmiyordum bakışlarımı. Gerçi değdirsem bile tanınmayacak bir haldeydi. Bilmesem asla o demezdim. Saçları bile yanmıştı.

Timur ağaçların içinden kayboldu. Burada orman öyle sıklaşıyordu ki gökyüzü bile görünmüyordu. Tarık etrafa rastgele kurşunlarını sıkarken bürün köyün hatta Rize'nin bakışlarının bu dağda olduğuna yemin edebildim. Kıyamet kopuyor, ormanın farklı yerlerinden silah sesleri patlıyor, gök gürlüyordu. Şimşekler şiddetle ormanın bir noktasına düştü. Orman yanmıyordu, aslında yanan bendim.

Tıpkı rüyamdaki gibi. *Yine, yine, yine.*

Kenan'ın adımları gerilerken boynumu sıkan kolu nefesimi kesme noktasına getirmişti. Tırnaklarımı koluna saplamaya, ısırmaya çalıştım. Âdem abi yanan kızılâğacın altında kalmıştı. Şimşek için açık hedefti. Ağaç ve Kadir Töng'e'den kopan küllerin içinde kalmıştı. Biz geriledikçe ileriye sis çöküyor gibi beyazlaşıyordu.

"Bırak!" diye bağırdım boğazımı acıtacak bir güçle. "Bırak!"

Bırakmadı ama ben de Âdem abiyi orada bırakamazdım. Yaralıydı ve keskin koku yüzünden öğürerek kusuyor, yaralarıyla inliyordu. Kalbim göğüs kafesime art arda vururken küllerin içinde, Âdem abinin başındaki Resul'ü zorla seçebildim.

"Hak korusun. Hak korusun!" diyen sesini duydum.

Korku büyüdü. Burada olmamalıydı. Dizlerinin üzerine toprağa çöküp Âdem abinin saçlarını okşamaya başladığında mavi gözleri bir bana bir gökyüzüne değdi. Atmacası bir kere daha üzerimizden uçmuş olmalıydı. Sesi kulağıma değdi ama görüntü yoktu. Ağaçlar semayı kapamıştı.

Kadir Töng'e'nin cesedine baktı. Onu ağaca bağlayan ipler de çözölmüş, yanan bedeni küllerin arasına yıkılmıştı. Resul koluyla burnunu kapadı. "Azaplı ateş, azaplı ateş!" dedi bağırarak. "Yakıp yıkar, yakıp yıkar! Hak sorar. Hak sorar."

Bir kurşun daha atıldı ve Kenan'ın önündeki Tarık yere devrildi. Her zaman yağmurlu olan Rize o an tek bir damla yağmur dökmemeye ant içmiş gibiydi. Oysa semada ne kadar yaş varsa tam da şu an üzerimize boşalmalı, içimdeki bu yangını söndürmeliydi. Aynı saniyelerde Kenan'ın gerileyen adımları durdu. Sert bir şeye çarpmış gibi sendeledi. Ve Timur'un sesi bir adım arkamdan geldi.

"Şimdi seni benim elimden kim alacak, Kralşan?"

Dünya yine durmuştu. Kenan'ın nefesini tuttuğunu hissettim ama boyumdaki kolunu gevçetmedi. Aksine daha da sıkıttı. Kısa bir duraksamanın ardından psikopat bir gülüş döküldü dudaklarından.

"Tulpar! Dostum."

Genizden yükselen bir hırıltı duydum. Timur değildi bu. Timur Töngge'ydi. Sırtımdaki ölümden beni kaçırırken de beni almak için her yer kana bularken de dudaklarından dökülen aynı vahşilikti. Ona dönüp gözlerini görmek istedim. Madem ölecektim, onun kahveliklerine gömülecektim miydum?

Dram yapma, dedi derinlerden bir ses. *Ol, Ahuzar. Ol ve bu belayı bitir.*

Kenan'ı durduran şey Timur'un arkasından gelerek başına silah dayanmasıydı. Gölgesini hissedebiliyordum. Arkasındaydı ama ağır adımları sol yanına ilerlemişti. "Seninle tam anlamıyla tanışmamıştık, Kralşan," dedi öfkeli sesi. "Tulpar değilim. Ben, Üsteğmen Timur Töngge. Karımı almayı geldim!"

Dönüp ona bakma, umutla dolma isteği haddinden fazlaydı. Gözüyle bunu denedim ama boğazımdaki kol öyle sıkıydı ki yapamadım. Kesik nefesler almaya çalışırken ellerimi kolundan kurtulmaya çalışıyordum ama gücüm yetmiyordu.

Karadeniz'de hayat var sanırdım fakat ilk defa hayat değil, ölüm kokuyordu etraf.

Kenan'ın dudaklarından psikopat bir gülüş daha döküldü. Kulağımın dibindeydi. Mide bulantısından gözlerimi kapamak zorunda kaldım. Onun dair her şey zehirden farksızdı.

"Kerem mi?" dedi gülerek. "Şaka maktı, siz harbi evlendiniz mi?" İkimi de sessiz kaldığımızda daha da güldü. "İnanılmazsınız. Beni nikâh şahidi yapmadığınız için öyle üzüldüm ki onca işimin arasında kalktım, buralara kadar geldim."

Timur tek hamlede elindeki silahı çekip aldı. "Ahu'yu bırak!" dedi net şekilde.

Derin bir sessizlik, acıyla bağırarak bir atmaca, ağlayan ağaçların sessiz çığlıkları ve Resul'ün mırıldayı andıran duaları... Evren o an bunlardan ibaretti.

"Bırak!" diye kendini yineledi Timur. "Elini ondan çek!" Sesi öyle basıktı ki itaat etmemek imkânsızdı.

Kenan'ın dişlerini sıkıldığını gıcırdayan çene sesinden anlayabiliyordum. Boğazımdaki eli birkaç saniye içinde gevçedi. Bunu fırsat bilerek, kolundan sıynılıp kalan son gücümle Timur'a döndüm. Güven de umut kadar arsız bir histi. Bu kuyamette bile gölgesi üzerime vurduğunda gövdesine sinip, hıçkırarak ağlamak istedim. Kenan Kralşan bir konuda daha haklıydı. Sevgi zayıflatıyordu.

Savaş zırhlarını giyinmiş gibiydi Timur. Başında hâlâ benim üfumesin diye taktığım bere vardı ama gözleri Timur değildi. Kan ve ölüm vardı iki kürede. Asker kimliğine bürünmüştü ve gözlerinde başka hiçbir duygu izi yoktu. Silahını Kenan'ın şakağına yaslamıştı. İki ezeli düşmanın asırlar sonra karşılaşması gibi bakışları birbirindeydi. Nefret ve kin akıyordu aralarından.

Yanına ilerlemek, kokusuna saklanmak için sarsak adımlarla ona doğru koştum ama sendeliyordum. Ayaklarımın altındaki kesiklerin acısı yeni çıkıyordu. Bu halde bile düşmeme izin vermedi. Bir eli hâlâ Kenan'ın şakağına yasladığı silahtayken diğeriyle beni kolumdan kavradı ve hızla kendine doğru çekti. Sarsak adımlarımı kontrol altına alıp arkasına çektiğinde bir dimle montunu kavradım.

Güçsüzlük değildi bu. Güvendi. Onu sevmeyen bilemezdi. Suçluluk duygusu öyle yoğundu ki altında kalmış gibiydim. Burada olmamalıydı. Ben onu sevmemeliydim. Onu bu ateşe atmamalıydim. Çıkışı göremiyordum. Genzim çaresizlik ve dolu duygularla sızlarken, kısa bir an için alnımı sırtına yaslayıp soluklandım.

Gücümü toplamaya çalıştım. Kokusuna yaslandım. Deniz... Gül ve hülbülüz sanırdım. Oysa kuş ve balıktık. Nerede yaşayacaktık sevdamızı? Hava? Deniz? Balık sudan çıksa ölecek, kuş suya dalsa ölecek. Bülbül ve gül bile bundan daha imkânlıydı. *Ben senin için ölürüm*, dese ne çıkardı?

Âşık, ölüme sevdalı... Maşuk ise ölümün ta kendisiydi.

"Söylesene," dedi Kenan. "Bana neden ihanet ettin? Şaka değil, inan ki bir tek sana gücendim. Güzel oynadın. Tebrik ederim."

"Beyinsizliğine yan."

Güldü Kenan. "Bir kadın için bu hallere düşen senden bunu duymak komik," dedi.

"Seni sike sike gebertmezsem..." diye soludu. "Bana da *Töngre* demesinler."

"Yapsana," dedi Kenan. "Kurul bile beni öldürememiş, sen mi yok edeceksin?" Dudak büzdü. "Sıksana kafama! Hadi, yapšana."

Sıcacıktı Timur'un sırtı. Birkaç saniye içinde sıcacık olmuşum. Bir di arkasındaki beni sıkıca tutuyor, bırakmıyordu.

Şaka denen şey lügatinde yoktu. "Hemen ölmek yok sana," dedi silahı başına daha da yaslarken. "*Beni öldür*, diye yalvaracaksın bana!"

Hâlâ gülüyordu Kenan. "Belki de sen bana *beni öldür*, diye yalvarırın, Töngge," dedi. "Ha?" Başına yaslı silaha rağmen bakışlarını alevler içindeki Âdem abi ve Resul'e çevirmeye çalıştı. Başaramayınca, bakışlarını Timur'dan koparmadan o yönü işaret etti. "Bence bu yöne bakman lazım."

O değil, ben baktım. Sis yanan ağacın üzerine ve etrafına çökmüştü ama az önceki kadar beyazlar içinde değillerdi. Kadir Töngge'ye inatla bakmadım. On adım ilerisindeki Âdem abinin gözleri hâlâ açıktı ama ayakta kalkacak mecali yoktu. Saçları dağılmıştı, mavi gözleri ise kısıktı. Onun yanındaki Resul ise korkuyla ellerini iki yana kaldırmış, bize bakıyordu.

Arkasındaki bedeni gördüğümde adımlarım olduğum yere çakılıp kaldı. Timur'un montunu daha sıkı kavradım. Siyahlar içindeki iki adam keskin bir ifadeyle bize bakıyordu. Biri silahını Âdem abiye doğrultmuştu, diğeri Resul'e.

Acı bir nefes daha döküldü dudaklarımdan. Bir kapan en fazla ne kadar var olabilirdi? Umut bu kadar mı imkânsızdı?

Timur göz ucuyla bakmış olmalıydı. Sırtının kasıldığını hissettim. Ama silahını geri çekmedi. Beni bırakmadı. Hatta kolumu daha sıkı kavradı. Sis arttı. Sadece arkasındaki ağaçlara değil, bize de değdi.

"Yanımda çalıştığın süre boyunca..." dedi Kenan. "Benden hiç mi bir şey öğrenemedin, Töngge? Ben nefret ettiklerimi en son öldürürüm. Önce sevdiklerinden başlarım."

Sustu her şey. Timur da ben de göğüs kafeslerimizde atan kalplerimiz de.

Aknene'nin, "Koçari!" diye attığı nida çok derinlerden yankılandı. Dağların zirvelerine vurup o da başımızdan aşağıya yağdı. Kenan anlamadı ama Timur ve ben bu sesin kime ait olduğunu biliyorduk. Aknene bizi arıyordu. Belki de ormanın en ucundaydı ve buraya asla gelmemeliydi. Şu an her şey yeterince zordu. Siren seslerini de duydum ama belki de hayal görüyordum. Her şey karmakarışık.

"Silahını indir," dedi Kenan'ın otoriter sesi. "Yoksa tek bir sözümle ikisini de gebertirim. Duydum ki bu sorunlu arkadaşın da sen pek severmişsin. Aslına bakarsan neneni bulmak istemiştin ama evde yokmuş. Moruk şanslı."

“Zürriyetini sikerim senin!” dedi Timur dişlerinin arasından. Silahı Kenan’ın başına daha da yasladı. “Erbabını, eşrafını sikerim senin, orospu çocuğu. Şerefsiz köpek!”

Başına uygulanan güçle bir adım gerilemişti Kenan ama umursamamıştı. “Ölsünler mi?” dedi alaylı bir sesle. “Bak, baban da yanarak can verdi.”

Timur’un bakışları tam o an yanan kızılâğacın gövdesindeki bedene döndü. Tanınmaz haldeki bedene kısa bir an bakakaldı. Beklemiyordu. Sendelediğini hissedebiliyordum. Nefret ederdi babasından ama merhameti öyle boldu ki ona karşı ağzından bir kere kötü söz ya da küfür duymamıştım. Bakışları o noktada asılı kaldığında, hayatına girdiğim için bir kere daha ezilip kaldım.

Ağlamak en basit olandı. Yapmadım. Yapamadım. Timur da yapmadı. Âdem abinin hayatını aldığını düşünüyordu. Yıllarca bu yük altında ezilmiş, sevdikleri ölmesin diye kaçmıştı. Şimdi bütün sevdiklerini ölüme bulaştıran bendim. Sıcak yuvamızda, koltukta kitap okurken kucığına sızdığım bir an düştü aklıma.

“Timur.”

“Hı?”

“Âdem abi yeniden evlensin ister misin?”

Bakışları satırlarda ilerlemeden durmuştu. Elini belime atıp, kendine çerkerken, “İsterim,” demişti. “Ama o istemez. Doya doya yaşamasını çok isterim. Hatta kendimden çok ona bir hayat isterim.”

“Ablanla yaşadığı kısa süre, hayatı için en dolu anlardı belki.”

“Belki de,” demişti dalgın dalgın.

“Peki, sen?”

“Ne ben?”

“Ben olmasam...” demiştim sessizce. “Âdem abi gibi beni sevmeye devam eder misin?”

Bakışları yüzümde uzun uzun gezinmişti.

“Hep.”

“Unut, hayatına devam et, dersem?”

“Fikrinin bir önemi yok.” Güldüğümde, “Sen?” demişti anında. “Sen ne yaparsın?”

“Âdem abinin askeriyim.”

Minik bir gülücük dudağına kurulmuştu. Dudaklarını saçlarına yaslayıp yeniden kitabına gömülmüştü ama gövdesinden ayrılmama da izin vermemişti.

Canıma okuyordu geçmişe dair her bir an. Bana bu kısacık sürede yaşadıkları şans mıydı yoksa azap mı bilemedim. Kenan tedbirli adımlarla geri çekilirken Timur kıpırdamadı. Ne silahını ateşledi ne de indirdi. Sadece gerilen omuzlarıyla Kenan'a, Âdem abiye, Resul'e ve babasının tanınmaz haldeki cesedine baktı.

"Kılıma dokunursan bu köyü kana bulamak için zerre düşünmem," dediğinde Timur hâlâ hareketsizdi. Kenan birkaç adım daha gerilerken bakışları hâlâ Resul ve Âdem abideydi.

Âdem abinin güçsüz sesi, "Vursun!" diye yükseldi aniden. "Bırak vursun, Timur!" Başı yeniden önüne düştü.

Resul korkuyla ağzının içinde dualar mırıldanırken bir el silah daha patladı. Resul'ün arkasındaki adam onu omzundan vurmuştu. Resul bağırarak, iki büküm olurken Timur dişlerini var gücüyle sıkmış, ifadesi gözle görülür bir şekilde gerilmişti.

"Şakam yok," dedi Kenan gerilemeye devam ederken. "Beni vurduğunda bir dahaki kurşun ikisinin de kafasına gelecek."

Yapamadı Timur. Vuramadı. Bakışları Âdem abi, Resul, yanmış ağaç ve Kenan arasında gidip geldi. Kenan dikkatli adımlarla gerileyerek önümüzde geldiğinde beni arkasına alarak silahını ona doğru çevirdi. Sıkılmıyordu ama silahını da indirmiyordu. İstese her şeyi, herkesi kana bulardı ama sevdiği en büyük zaafıydı ve Kralşan bunu kullanmayı çok iyi biliyordu.

Kenan tam karşımıza, on adım uzağımıza gittiğinde durdu. Arkasında Timur'un bütün kalp kırıklıkları vardı. Yanıyor, kanıyor ve korkuyorlardı.

"Şimdi..." dedi Kenan keyifle. Ellerini birbirine vurdu. "Sike sike öldürmek mi diyorduk? Tekrar eder misin? Küfür hafızam çok iyi değildir."

Timur sessizdi. Yüzüne bakamadım. Yapamadım. *Gül*, demişti bana ve buna inandırmıştı. Dikendim oysa. Bu hiçbir zaman değişmeyecekti. Zihninde bir şeyleri hesaplıyor gibiydi. Belki de üç kişiye de aynı anda sıkılmayı düşünüyordu ama risk alamıyordu. Resul yüzüstü yere düşmüş, kalkamıyordu. Dudaklarından dökülen dualar belli belirsizdi.

Çıkışı olmayan bir kapandı bu. Tek çıkış, yok olmaktı.

Arkadaki adam ağır ağır ilerleyip Kenan'ın yanına geldi ve eline bir silah verip, bakışlarını Timur'dan çekmeden geriledi. Sessiz bir savaştaydı herkes.

Silahı aldığında, "Görüyorum ki çok âşıksınız," dedi Kenan. "Hem de bu büyük aşk benim yanımdayken filizlenmiş. Çok kırıldım ama ikinizi de sevdiğim için kıyamıyorum. Şöyle yapalım..." Silahını Timur'a doğru kaldırdı. "Size bir seçim hakkı sunuyorum. Siz mi birbirinize sıkarsınız yoksa ben mi ikinize birden sıkayım? Yoksa *biz yaşayacağız, arkadakilerin kafasına sık mı diyorsunuz?*"

Seçimler, seçimler ve seçimler...

Yaşamak mı yoksa ölmek mi Ahuzar? Kardeşin mi yoksa Kadife mi Ahuzar? Aşk mı yoksa kaçmak mı Ahuzar? Timur mu yoksa sevdikleri mi Ahuzar?

Bu, suyun altında nefessiz kalmak ve göğüs kafesimde bomba patlatmakla eşdeğerdi. Tuttuğum nefesi bile bırakamadım. Şok, öfke ve kinle bakmaktan başka bir şey yapamadım. Son yarım saat kâbus olmalıydı. Yine uzaklardan gelen siren sesleri değdi kulağıma ama zihnimdeki sessiz çığlık daha fazlaydı. Gerçeklik ve kâbus birbirine karışmıştı.

"Özel Kuvvetlerde askermişsin," dedi Kenan. "Saniyede kaç kişi vuracağını hesaplıyorsun büyük ihtimalle. Ne kadar da zekice. Hadi, bunları kurtardın. Tatlı nenen ne olacak, Timur Töngü? Ben buradan sağ çıkamazsam sana dair hiç kimseyi sağ çıkarmam."

Silahını indirmede Timur. Hâlâ sessizdi ve bu sessizliği artık korkutuyordu. Arkasından çıkıp minik adımlarla yanına geldim. "İstediğin ben değil miyim?" derken sesimde duyguya yer yoktu. "Beni öldür, onları bırak."

"Ahu!" diye kükredi Timur.

Bıkkınca yüz ekşitti Kenan. "Ne kadar romantik!" dedi. Silahı ikimizin arasında gidip geldi. "İstediğim sen değilsin, Ahuzar. İstediğim ikinizsiniz. Artık senin hiçbir önemin yok. Kurul'a bedeli sundum. Bütün hesaplar kapandı. Sırtındaki dövmenin de bir önemi yok. Ama ihanetinizin büyük bir önemi var. Kişisel yani."

İrmak bir kere daha kalbime saplandı. Timur'un kolunu kavrayarak ayakta kaldım. Ama iki adam daha ormanın içinden çıkıp silahlarını Timur'a doğru kaldırdığında her şey yerle bir olmuştu. Onun adamı değil-lerdi, buranın yerel halkından olmalıydı. Ama hedefleri Timur'du.

"Evet," dedi Kenan. "Sürmene Hüseyin ve adamları da burada olduğuna göre artık üstün taraf benim. Yeniden soruyorum. Kim kimi öldürüyor?" Silahı yeniden ikimizin arasında gidip geldi. "Timur, Ahuzar'ı mı öldürsün yoksa Ahuzar, Timur'u mu? Yoksa ikisi birlikte arkadakileri mi?"

Kadife düştü aklıma. Onu ayaklarından vurduğunda *bu sana son merhametim*, demişti. Ki merhamet bile değildi. Öfkeyle sıktığım tırnaklarım avuçlarıma battı.

“Bakma öyle, Ahuzar,” dedi Kenan. “Ben mi sana *gidip âşık ol*, dedim. Al işte, kendinle beraber kaç kişiyi ölüme çektiğine dön bir bak.”

O an bütün damarlarımı kesseler kanım akmazdı. Hayatımız bu kadar kıymetsiz olamazdı. Ne onun ne de benim! İkimizden de cevap alamayınca ağır ağır yaklaştı. Timur’un elindeki silaha uzanıp sakince aldı. Başta vermedi Timur ama zorlamadı da. Karşısındaki hayadarı yok sayamadı. Onun, benim ve kıymet verdiklerinin başına yaslı silahlar varken kolu kanadı kırılmış gibiydi.

Kenan silahı benim elime tutuşturduğunda yanan bakışlarım artık ondaydı. “Madem siz seçmiyorsunuz, ben seçiyorum,” dedi keyifle. “Öldür onu, Ahuzar.”

Ruhlar yok olduklarında değil, kalpleri kırıldığında hayata küserdi. Ama sevdiklerinin kalbi avuçlarına bırakıldığında, yok olmaktan da öte, hiçliğe karışırıldı.

Ben donmuş bir halde bakakalmışken, silahı tutan elimi kavrayıp, Timur’un göğsüne yaslayarak geriledi. “Hadi,” dedi keyifle. “Öldür onu. Tam kalbinden vur.”

Titreyen gözbebeklerim keskin kahvelere değdi. Kalbine yasladığım bir silah vardı ama yine öyle derin bakıyordu ki boğazıma dolan hıçkırıklara bu defa engel olamadım. Nasıl yapabilirdim? Göğsümden kopan bir parça bütün benliğimi yerle bir etmiş gibiydi. Bu kendi kalbime sıkmaktan fark-sızdı. O zaman ben de kendi kalbime sıkardım. Silahı hızla kendi kalbime doğrulttum. Amacım saniyeler içinde kendi kalbime sıkıp bu eziyete son vermektir ama Timur izin vermedi.

Kalbime doğrulttuğum silahı iki eliyle sıkıca kavrayıp yeniden kendi göğsüne çevirdi. “Sık!” dedi tek nefeste.

Dudaklarımdan acı bir hıçkırık dökülürken en sonunda yanağıma büyük bir gözyaşı süzüldü. Ya Rize ağlıyordu ya da ben. Belki de ikimiz. Aynı anda Karadeniz’in başı dumanlı bulutlarından büyük yağmur dam-laları üzerimize düşmeye başladı. Rize’ye yine yağmur yağıyordu. Bizi değil ama gözyaşlarını saklıyordu.

Başımı hızla iki yana sallayıp, “Saçmalama!” dedim.

“Sık!” dedi yeniden. Gözlerinde zerre korku yoktu. “Sık, Ahu!” diye yinelerken silahı tutan elimi daha da göğsüne yasladı. Geri çekilmek istedim ama izin vermedi.

Başımı yeniden iki yana salladım. Yağmur şiddetini artırdı. Yangını büyümeden söndürmek için bu yeterdi. Peki, ya benim içimdeki yangın? “Timur...” diye sızlandım gözyaşlarımın arasından. *Yapma, ne olur yapma.*

Gözlerindeki güven hâlâ yerli yerindeydi. Bir eli göğsüne yaslı silahı sıkıca tutarken diğeri saçlarıma uzandı. Bu durumda bile kırmaya korkar gibi dokundu. “Vur,” diye mırıldanırken, başını olabildiğince bana doğru eğmeye çalışmıştı. “Sen vurursan ölmem, Ahu ama o vurursa ölürüm. Sen sık o kurşunu bana.”

Dudaklarımdan büyük bir hıçkırık koptu. Ellerim titriyordu. “Olmaz!” dedim başımı iki yana sallarken. “Olmaz. Olmaz, Timur, olmaz. Bana bunu yapma, olmaz.”

Boynu büküldü. “Vur,” dedi yeniden. Yalvarır gibiydi. “Beni öldüren sen ol. Başkasına bırakma.” Büyük bir hıçkırık daha koptu dudaklarımdan. Ben ne olacaktım? Saçlarımdaki elleri bu defa yanaklarımı okşarken başımın üzerine derin bir öpücük bıraktı. “Sen vur,” dedi yeniden. Sessizce mırıldanıyordu. “Beni sen öldür, Ahu.”

Yapamadım. Ellerim titriyordu. Yağmur şiddetini daha da artırırken aramızdaki silahın üzerine minik bir kar tanesi düştü. Siyahın içindeki tek beyaz, Rize’ye düşen ilk kar... Ardı sıra üzerimize boşalan yağmur damlaları arasında eriyip gitti ama görmüştüm. Oradaydı. Kendi sesim yankılandı zihnimde.

Timur, Rize’ye düşen ilk karı birlikte görür müyüz?

Rize’ye hem yağmur hem kar yağıyordu. Benim içimde ise büyük bir kıyım vardı. Gözlerine baktım, keskin kahvelere, çenesindeki çukura, biçimli burnuna ve sadece benim gördüğüm ruhuna. Yağmur, ormandaki ateşi söndürmüştü ama artık yanan bendim.

Başımı yine iki yana salladım. Yapamazdım. Yapamazdım!

“Bir kere de hızlı seçim yapın,” dedi Kenan sıkıntıyla. “Hep aynı şey. Ben seçiyorum o zaman.” İlerleyip silahı benim kafama yasladığında Timur’un elimin altındaki silahın tetiğini kavradığını hissettim.

Her şey o kadar ani oldu ki *dur*, diyemedim. Engel olamadım. Parmaklarımı ben oynatmadım ama onun baskısına da engel olamadım. Tetiği kendi kalbine doğru ateşledi. Silah benim elimdeydi ama kendi kalbine o sıkı.

Yağmur şiddetini artırdı. Kurşun sesi Karadeniz'in dağlarında yankılanırken bunu ne ben ne de Kenan bekliyordu. Öyle ki başımdaki silahı geri çekerek bir adım gerilemişti. Elimin altında patlayan silahla sendeledim. Yaşlarım yağmura ve kara karıştı. Evren durdu, dünyanın yörüngesi yerle bir oldu. Göğsünü delen kurşuna şaşkınlıkla bakakaldım. Siyah montunun üzerindeki kan büyüdü, büyüdü, büyüdü. Kocaman bir kara lekeye dönüştü.

Siren sesleri arttı. Hayal olamayacak kadar gerçektiler ama artık paramparçaydım. Öylece baktı gözlerime. Ne öfke vardı keskin kahvelerde ne de nefret. Sevgi ve sevdasından başka hiçbir şey yoktu. Hâlâ evrendeki tek güzel şey benmişim gibi bakıyordu. İki el silah daha patladı. Timur'un dudaklarından acı bir inilti dökülürken gözbebekleri acıyla titredi. Bu defa ateşleyen Kenan'dı. Bakışlarım arkasına değdi. Silahı Timur'a doğrultmuş, şeytani bir ışıkla bize bakıyordu. Onu sırtından da vurmuştu. Hem de iki kurşunla daha.

"Sırtımdaki kurşununuz," dedi canice. "Emanet bende kalmasın."

Hiçbir kurşun onu yıkmazdı. Omzundan vurulduğunda dahi beni omuzlayıp kurşunların arasından çıkarmıştı ama dev bedeni benim elimden çıkan kurşunla sendeledi. Dizi belki de ömründe ilk defa yere değerken gözlerini benden asla koparmıyordu.

"Timur..." diye şaşkınlıkla mınıldanırken heybetli bedeniyle birlikte benim de dizlerim yere değdi. Yağmur öyle şiddetliydi ki tenimi yakıyordu. "Timur..." diye inledim sayısız defa. Titreyen ellerim yanaklarına uzandı. Korkarak dokundum. Kaburgalarım paramparça olmuştu. Bütün kemiklerim kırıldığında bunun üstüne başka bir acı geçmez sanmıştım ama bu öyle bir acıydı ki kalbimi göğsümden söküp atmak istedim.

Hâlâ bana bakıyordu. Sadece bana. Bir eli yanağıma uzandı. "Ağlama," dedi sadece. "Ahu..." Alnını alnıma yasladı. "Ağlama."

Âdem abinin kesik iniltilerini ve Resul'ün serzenişlerini duydum. "Yansun Karadenüz, yansun Karadenüz!" diyordu ağlayarak. "Zehiroğli yüreğinden vuruldi, Zehiroğli yüreğinden vuruldi! Zehiroğli, Zehiroğli!"

Hıçkırıklar art arda döküldü dudaklarımdan. Kollarımın arasında küçücük kalmış gibiydi. Yıkmazdı onu iki kurşun ama sevdikleri için yıkıldı. Yüzündeki ellerim artık titriyordu. "Timur," dedim sayısız defa. "Timur."

Yüreğini görmem için bütün duvarlardan sıyrılarak baktı gözlerime. Siren sesleri artıyordu. Gökyüzünde kuşa ait olmayacak kadar ağır sesler vardı ama dönüp bakamadım. Acı öyle keskindi ki nefes bile alamadım.

Bu defa iki eliyle yanaklarımı avuçlarının içine aldı ama gözlerindeki gücü azalıyordu. Görebiliyordum. Olağan hızla yağın yağmura rağmen dudaklarını titreyen dudaklarıma yasladı. Minik bir öpücüktü ama beni yerle bir etmeye yetti. Dudaklarıma doğru, "Şu Karadeniz şahit olsun," diye sessizce mırıldandı. "Bu defa kaybetmedim, Ahu'm. Şu Karadeniz şahit olsun..." Minik bir tebessüm vardı dudaklarında. "Yaşattım."

O yoksa yaşam da yoktu. Farkında değil miydi?

Siren sesleri ve başımızın üzerinde dönen uğultular arttı. Bir silah daha patladı.

Pamuk ipliğine bağlıydı hayat. Ben ise ona. Göğsümü ona bağlayan ip boğazıma dolandı. Nefesim dudaklarımda sıkışıp kaldı. Hıçkırıklar daha da artarken titreyen ellerim yüzünde, omuzlarında gezindi. Gözleri kapanıyordu. Kendime çekip göğsüme yasladığımda dudaklarımdan öyle bir çığlık döküldü ki bütün Karadeniz inledi. Bir ağıt gibi dağların zirvelerinde yankılandı.

Yağmur, Resul'ün ağıtları ve çığlıkları birbirine karışırken sislerin üzerimize daha da çökrüğünü hissettim. Kollarımın arasındaki bedenine var gücümle sarıldım ama doğrultamadım. Ağırlığını bana hiç vermezdi ama bu defa dev bedeninin altında kaldım, parçalandım. Acı dolu bir çığlık daha atarken onu doğrultmaya, yeniden gözlerini görmeye çalıştım ama yapamadım.

"Timur, bana bak," dedim acı içinde. "Timur, yalvarırım bana bak."

Bakmadı. Kafasını omzumdan kaldıramadı.

"Efendim, geliyorlar," dedi bir ses.

Umurumda bile değildi. Acı öyle keskindi ki kucağıma yığılan bedenle iki büküm oldum. Siren ve başımızın üzerinde dönen sesler arttığında Kenan kolumdan sertçe kavramıştı. Ayağa kaldırıp Timur'dan ayırmaya çalıştı. Yapamadım. Kollarımı ondan ayırmadan başımı iki yana salladım. Bırakamazdım. Yapamazdım. Var gücümle direndim.

Ama gücüne karşı koyamadım. Bir başka adam Timur'u kavrayıp kollarımdan kopardı. Acı bir çığlık daha döküldü dudaklarımdan. Kenan bedeni ayağa kaldırdığında bütün öfkem patladı. Yıllardır içimde biriken ne kadar acı ve nefret varsa üzerime boşaldı. Delirmiş gibi göğsüne, yüzüne art arda yumruklar indirdim.

Delirmiştin belki de.

Umursamadan, kolumdan kavrayıp ilerletti. Timur'dan uzaklaştırdı. Bedeni yere düşmüştü, yanağı çamura ve toprağa bulanmıştı. Gözleri açık mıydı yoksa kapalı mı seçemedim. Ne önemi vardı ki? Canım yanıyordu. Onu ilk kez gördüğümde kemiklerim parçalanmıştı. Onu son kez gördüğümde ise kalbim.

Fazla uzaklaşmadı Kenan. Çırpınışlarım nedeniyle ondan on adım ilerideki alana kolumdan tutarak fırlatı. Karşıma dikilip, silahı alnıma yaslayarak gerilettiğinde uçurumun ucundaydım. Siren sesleri daha da yaklaştı. Başımızın üzerinde dönen şey helikopterlerdi. Yağmur sesine rağmen artık ayırabiliyordum. Önümde Timur vardı, arkamda ise uçurum ve hırçın dalgalarını taşlara vuran Karadeniz.

“Sen de gebereceksin!” diye soludu. “Burada yakalansam dahi sizi yok etmeden yakalanmayacağım!”

Evet, yakalanacaktı. Buradan çıkamazdı. Ama benim yorgun bakışlarım artık uzağımda kalan Timur'daydı. Öylece yatıyordu ama gözleri açık. Elini belli belirsiz bana doğru kaldırdı. Toparlanmaya çalıştı ama olmadı. Hayaldi belki de. Sislerin arasında kalmıştı. Artık hiçbir şey ayıramıyordum.

Başımızın üzerinde dönen helikopterler yüzünden Kenan'ın adamları dört bir yana dağılmıştı. Yağmur şiddetini azaltmaya başladığında bakışlarım hâlâ Timur'daydı. Elini bir kere daha bana uzatsa ve *yaşıyorum*, dese yaşardım. Ama sis üzerine daha da çöktü. Bedeniyle beyaz bir bulutun arkasında kaldı.

Âdem abinin bilinci artık yerinde değildi. Resul ise korkuyla tırnaklarını kemiriyor, omzundan aldığı yara yüzünden yerden kalkamazken, “Zehiroğlı,” diye sayıklıyordu.

Minik bir umut arandım. Her şeye rağmen minicik bir umut. Helikopter sesi artık daha da yakındı. Gelmişlerdi ama artık yaşamak için hiçbir neden yoktu. Sevgim ölüm ve yıkımdan başka bir şey getirmiyorsa Ahuzar'ın yaşamasının anlamı neydi?

Yağmur şiddetini azalırken gökyüzündeki bulutlar dağılıyordu. Ufuktaki güneşe değdi bakışlarım. Doğuyor, yeşillikleri aydınlatıyordu. Güneş hep doğacaktı ama artık bana değmeyecekti. Ağır bir yorgunluk çöktü üzerine. Yaşanan her şey adına pişmanlık ve üzüntü içindeydim. Öfkeli bile değildim. Ben artık hayata kurgındım. Bu kadar mı fazlaydı mutluluk?

Rüzgâr saçlarımı yüzüme dağıtırken yanağıma doğru büyük bir yaş süzüldü. Ama yağmur sakladı. Bir rüyam daha o an anlamlandı zihnimde. Uçurumun ucundaki bedeni Güldeste sanmıştım. Değildi. Bendim.

Umut yandıkça kıvılcımlarını gökyüzüne bırakıyordu. Hayata dair her şeyi bitirdiğim bu anda dahi bir kırıntısını yakaladım. *Bir kuş, Ahuzar... Başımızın üzerinden bir kuş geçerse kalanlar yaşar.*

"Duydun mu beni?" dedi Kenan. Silahı alnıma yasladı. "Öleceksin! Irmak yaşamıyorsa sen de nefes almayacaksın. Ben yoksam sen de yoksun!"

Ruhumda yaprak dahi oynamadı. Her şey tükenmişti. Rüzgâr saçları bir kere daha yüzüme savururken helikopter ve siren seslerinin daha da yakından geldiğini duydum.

"Orman sisli, orman sisli," diyordu bir telsizden yükselen hışırtılı ses. "Ağaçlar çok sık, görüntü zayıf."

"Uçurumun ucundalar," demişti başka bir telsiz sesi. "Doğu kanadı!"

Gelmişlerdi. Sık ağaçlar yüzünden gökyüzü dahi görünmezken uçurumun ucuna atılmam da kalanların yaşaması için bir işaretti. Ben gidecektim ama onların yeri buradaydı. Benim için değil ama onlar için hâlâ bir şans olabilir miydi?

"Ya Hak! Ya Hak!" diye bağırarak Resul'ü duydum. *"Me'akum eyne mâ kuntum va Allâhu bimâ tamelûne basirun.* Allah her şeyi görür. Allah her şeyi görür. O sizinle beraberdir, o sizinle beraberdir. Mazlumu korur, mazlumu korur."

O zamana kadar hayata dair sunduğum bütün dileklerin tesadüfî bir şekilde gerçekleştiğine inanmıştım ama aynı saniyelerde başımın üzerinden geçen kuş tesadüf olmayacak kadar gerçekti. Yağmur daha da hafiflediğinde kuşa değdi bakışlarım. Bir gökkuşağının altından geçiyordu. Yine kendi sesim düştü aklıma.

"Rize'de bu kadar çok yağmur yağmasına rağmen hiç gökkuşağı görmedim. Bir gün yağmur yağdığında gökkuşağı da çıkarsa ona doğru el ele yürür müyüz?"

Sessiz ama içimi ısıtan bakışlarıyla izliyordu beni. Evimizde, yatağımızdaydık. Kucağında, gövdesinde, tam kalbinin üzerindeydin. Burası hayattı.

"Küçükken..." diye devam ederken, bedenimi tamamen üzerine bırakıp kollarımı göğsünün üzerinde birleştirmiştim. Çenemi ellerimin üzerine yaslayarak ona alttan, çenesini daha net bir şekilde görebilecek konumda bakmayı tercih etmiştim. "Çiftlik sahibinin evinin duvarında büyük bir tablo vardı. Bir çift el ele tutuşmuş, karşısındaki gökkuşağına doğru yürüyorlardı. Kimse yoktu. Sadece ikisiydi. O zamanlar ikisinin yalnız olduğunu sanırdım. Çok ıssız ve yalnız bir resim gibi gelirdi. Ama artık anlıyorum ki yalnızlığı anlatmıyordu. Aksine yalnız onları anlatan bir resimdi. Başka hiç kimseye

ihtiyaçları olmadan herkese sırtını dönmüş, önlerindeki gökkuşaaına doğru el ele ilerliyorlardı. Biz de öyle yapalım mı?"

Keskin kahveler gözlerime daha derin bakarken. "Yapalım," demişti sadece.

Rize'de de gökkuşaaı vardı şimdi. Ama o kanlar içindeydi ben ise kan revan. Gökkuşaaının altından geçen kuşsa her şeye rağmen minik bir umuttu. Hayata dair ne varsa omuzlarıma bastırdı. Irmak, Biricik, anne, baba ve *sevdam*.

Bir yaşam için bu kadar kayba değer miydi?

"İndir silahı!" diye bağırdı şiddetli bir erkek sesi.

Kenan her şeyin sonuna geldiğinin farkındaydı. Ama günahı asla tek başına sırtlanmayacaktı. Şeytan da bu yüzden cennetten kovulmamış mıydı? Kabullenmediği ve günahlarını herkesin kulağına üflemeğe ant içtiği için.

Rüzgâr yeniden saçlarıımı yüzüme ve boynuma doladı. Timur'a bakmadım. Yapamadım. Baksam da sisten göremedim. Duygusuzca Kenan'a bakarken, "Öleceğim," diyerek dediklerini duygusuz bir sesle tekrarladım. "Haklısın. Irmak öldüyse ben de ölmeliyim."

Helikopter sesi artık haddinden fazla yakındı. Arkaya ağaçların içinden çıkan sayısız asker ve polisin doluştuğunu gördüm ama artık boş bir bedenden farksızdım. Timur'a baktım sadece. Sis belli belirsiz aralanmıştı. Elini bana doğru uzatmışken öylece yere düşmüş, parmakları bana dönük kalmıştı.

En iyi bildiğim şeyi yaptım. Acımı, yakıp kavuran bir öfkeye çevirdim. İçimdeki mumu yaka yaka erittim. Kendimi yaktım. Gül ve bülbülün sonu buydu. *Ölüm*. Balıkla kuşun da. Timur yoksa artık Ahu da yoktu Ahuzar da.

"Ama tek başıma öleceğimi hiç sanmıyorum, Kenan Kralşan," dedim öfkeyle. Bedenimi sırtüstü uçurumdan aşağıya bırakmadan hemen önce aniden yakasından kavradım ve kendimle birlikte ölüme çektim. Öleceksem bunu asla tek başıma yapmayacaktım. Hele de bir şeytanı yeryüzünde sağ bırakarak asla!

Kendimi şeytanla beraber hiçliğe bırakırken gökkuşaaı daha da parlaktı. Güneş doğuyor, kuş inatla başımın üzerinde uçmaya devam ediyordu. Umut hep vardı. Belki de sadece benim silinip gitmem, şeytanı yok etmek için kurban olmam gerekiyordu. Boşlukta süzölüp Karadeniz'in buz gibi soğuk, hırçın dalgalarına karışmadan önce şeytanı da kendimle birlikte yeryüzünden silip attım. İkimiz de bu dünyaya fazlaydık. Kenan da ben de. Günahın eli değmişti sırtıma. İstesem de söküp atamazdım.

Ahuzar, sessizce inleyip ah etmeyen değildi. Yakıp k  l eden değildi. Kocaman bir hiç de değildi. Ahuzar b  y k bir sevda, derin bir acı ve kaçınılmaz bir   l md .

Karadeniz'de sevdalar   l me uzanır, derler. Kayaları sarp, denizi hırçındır. Sevadandır hepsi. Ah etmiş zamanında, yüreği yanık birisi. Ben kavuşamadım sevdiğime, demiş. O zaman yansın bu deniz de benim gibi.

Karanlık bir bo luktaydı Timur. Kalbinin  zerindeki sızı nefes alı ını zorla tırırken gözlerini zorla araladı. Oradaydı Ahu. Sislerin arasında, uzağında, bir uçurumun ucunda. Ona gitmek istedi ama yapamadı. Kasları işlevini yitirmiş gibiydi.

"Ahu..." dedi belli belirsiz. Sesi duyulmadı. Kalbinden aldığı yara öyle ağırdı ki normalde hiçbir kurşun onu yıkamazdı ama toparlanamadı bu defa. Hayal ve gerçek birbirine karı ırken, karanlığa gömülmeden önce son gördüğü şey yüreğinin kendini uçurumdan aşağı bıraktığı oldu. Yüreğini kurşun değil, bu an delip geçti.

Ve bitti.

Ona dair ne varsa bitti. Sevda da yandı yürek de. G l n yanan dallarından dökülen kıvılcımlar bülbülü yerle bir etti. Acı içinde inlemek istedi ama kayıp giden bilinci izin vermedi. *Rüya, kâbus, hayal*, dedi içinden sayısız defa. Elini uçuruma doğru uzattı.

D  medi, Timur. Gitmedi.  ld n ama onu ya attın! Yine kaybetmedin.

Karanlık derindi. Zihninin kontrolü bedeninden oluk gibi akan kanlarla tamamen yitip, giderken dudaklarından dökülen son nefes yine tek bir isim oldu.

"Ahu..."

Başka ne isim bilirdi ne de lisan. Etrafını saran sayısız askeri, polisi ve M T üyesini görmedi, göremedi. Köy halkının akın akın ormana dağılıp dakikalardır onları aradığını da bilmeyecektri. Büyüktü orman. Hem de haddinden fazla. Sis sık ağaçların üzerine   km  , görüşlerini azaltmı tı. Timur, Barut Timi'nin -silah arkadaşlarının- geldiğini de göremedi. Süleyman, Aybüke, Barbaros, Hasan, Alican, Z l kar ve Murathan'ın helikopterden aşağıya atılan merdivenle ormana indiğini, askeri kamuflajları

ve ellerinde silahlarıyla çıkıp, etrafını saran düşmanlarını acımadan yok ettiğini de göremedi.

Havadan ve karadan aynı anda saldırdılar. Yakın dostu Murathan Karakurt kulaklığına, “Güntekin!” diye bağırmıştı. Hava birliklerine sesleniyordu. “Ormanı havadan tara. Hepsini gebert! Buradan sağ çıkmalarına asla izin verme!”

“Hay hay, efendim!” demişti Havacı Yüzbaşı Güntekin Ağâh.

“İki kişi uçurumdan düştü,” dedi diğer helikopterin pilotu. “Sesim geliyor mu? İki kişi uçurumdan düştü. Biri kadın.”

Barut Timi’nin her üyesi yerde kanlar içinde yatan Timur’un etrafını sarmaladı. Ona kemikten bir duvar ördüklerinde alana koşarak gelen Teoman Doğu ilk olarak uçuruma koşmuştu. “Çabuk denizi arayın!” diye şiddetle bağırdı. “Çabuk!” Barut Timi olduğu yerden bir adım dahi atmazken Yıldırım Timi seri adamlarla ormanın içine dağıldı. Teoman Doğu ekibiyle onları takip ederken Karadeniz bir hırçın dalgasını daha sert kayalara vurmuştu. “Çabuk!” diye bağıırıyordu Teoman var gücüyle. “Uçurumdan atladılar! Bütün ekipleri uçurumun ucuna, denize yönlendirin. Çabuk!”

Murathan Karakurt koşarak Timur’un yanına geldiğinde, belki de ilk defa bu kadar panik bir haldeydi. Başındaki kaskı çıkarıp yanına savurdu. Arkadaşının heybetine aldırmadan, kucaklayıp kaldırmayı denedi. Parmaklarının uçuruma dönük olduğunu fark ettiğinde kehribar gözleri kısa bir an için uçuruma değdi.

“Timur! Timur, bana bak. Timur, aç lan gözünü!”

Hepsiyle Silopi’de uzun zaman geçirmiş, sayısız göreve gitmiş, sırt sırta savaşmıştı. Her birinin bakışları hem etrafta hem de Timur’daydı. Endişeli gözbebekleri birbirine değmiyor, sadece yerdeki komutanlarını izliyordu.

“İyi mi?” dedi Süleyman telaşla.

Yanına tünemişti Zülfikar. Yaralarını anlamaya çalışıyordu. “Tam kalbinden, yakın mesafeden vurulmuş,” dedi. “Allah kahretsin! Alican, çabuk hava ambulansını çağır!”

“Sırtı da yaralı” dedi Aybüke ama sesindeki korku hissedilmeyecek gibi değildi. “Çok kan kaybediyor. Hava ambulansı buraya giremez. Ağaçlar çok sık. Açık alana götürmemiz lazım, hemen.”

Murathan kucağındaki ağır bedeni kendine daha da çekti. Eli nabızındaydı. Yıllarını bu adamla devirmişti. Parmak uçlarına değen minik yaşam

belirtisiyle derin bir nefes verdi. Timin her bir üyesi aynı anda Timur'u kavradı. Omuzlarından, bacaklarından ve başından tutarak tüm güçleriyle yerden kaldırıp, sarsmamaya dikkat ederek uçurumun ucuna götürdüler. Heybeti fazlaydı ama hiçbiri yüzünü dahi buruşturmadı. Sırtındaki kurşunların bilinciyle dikkatlice yere bıraktıklarında her biri yardım için yaralarını kontrol etmeye çalışıyor ve hava ambulansına koordinat veriyorlardı.

Timur'un gözleri belli belirsiz açılırken tam başucundaki Murathan parmaklarının yine uçuruma döndüğünü gördü. "Ahu," dedi belli belirsiz. Murathan kulağını dudaklarına yaklaştırdı. "Murathan," diyordu. "Ahu, Ahu'm..."

Uçuruma baktı Murathan. Aynı anda telsizinden Hayri Albay'ın, "Karakurt!" diyen sesi yükselmişti. "Karakurt, ses ver!"

Telsizi ön cebinden çıkarıp dudaklarına yaklaştırdı. Kimse bilmezdi ama bundan yıllar yıllar önce Murathan Karakurt esir düşmüştü. Onu ilk kurtaran Timur Töng'e'den başkası değildi. Tıpkı şimdiki gibi Timur onun nabzını kontrol etmiş, sırtında taşımıştı. Tek bir şey söylemişti ve o söz yıllardır Murathan'ın zihninden asla silinmemişti.

Yaşıyor, demişti Timur. Murathan burada, komutanım. Yaşıyor. Murathan Karakurt yaşıyor.

Zaman, karmaşık bir düzlemden ibaretti. Anlar, anılar ve yaşanmışlıklar bir araya gelerek geçmişin ışığını geleceğe tutar, yol açardı.

"Yaşıyor," diye mırıldandı telsize. "Timur burada, komutanım. Yaşıyor. Timur Töng'e yaşıyor."

Aslında öldüğünü, yüreğini ise o uçurumdan aşağıya attığını o an kimse bilmeyecekti.

7. BÖLÜM

“Al beni de erit ateşinde gözbebeklerinin.

Erit beni,

Ruhumu aşkının potasında yak.

Kahrolsun bu karanlıklar,

Bu mesafeler,

Bu zaman,

Ben seni istiyorum.

Ya seninle yaşamak

Ya da sende yok olmak.”

-Ümit Yaşar Oğuzcan

Gün doğmadan saatler öncesi / RİZE

Karanlık, yıldızları yuttuğu yerde saklardı umutları. Çünkü her yıldız aslında karanlıktan kopan parçalardı. Hayat, hem aydınlıktı hem de karanlık. Tıpkı gün, dünya ve birer yıldız gibi.

Rize’ye gün doğuyordu ama Kenan İstanbul’dan, karanlıktan gelmişti. Kendisiyle birlikte karanlığı getirmekti niyeti. Yanına aldığı Sürmene Hasan’ın adamları ve Kadir Töng’eyle beraber hedefine ilerlerken karanlık gözleri Rize’nin تنها sokaklarındaydı. Kısa bir süre sonra Ahuzar’ı ve düşmanı Töng’e’yi yeniden görme arzusuyla dolup taşıyordu. Elindeki metal Roma parasını hızla çevirmeye devam ederken yanındaki Kadir Töng’e’ye göz ucuyla baktı.

Leş gibi içki kokuyordu. Kıyafetleri eski, tırnak araları siyahtı. Belli belirsiz yüzü ekşidi. Düşmanı olabilirdi ama Tulpar zeki bir adamdı. İnkâr edemezdi. Onu yanında tuttuğu zamanlarda amacı zekâsını kullanmaktı. Bu adamın oğlu olması inanılacak gibi değildi.

“Kadir amca,” dedi. “Öğretmenim, demiştin, değil mi?”

Göz ucuyla baktı Kadir Töng’e. Elleri sıkıca kucağındaydı. “Evet,” dedi.

“Ne öğretmeniydın?”

“Tarih.”

Sessiz kaldı Kenan. Yanındaki adamı rahatsız edici bakışlarıyla süzerken, “Oğlunu pek sevmem,” dedi. Metal para parmaklarında daha hızlı dönüyordu. “Demiştin, değil mi? Şu an onu öldürmeye gidiyoruz. Unuttuysan yeniden hatırlatayım.” Karşısındaki adamın ifadesizliği karşısında kaşları havalandı. “Benden daha sağlam düşmansın. Helal olsun sana.”

Kadir sessizliğini koruyordu. Kucağındaki ellerini sıkarken belki de ilk defa vicdanı baş göstermişti. Şehrazat’ın sesi her zamankinden daha sesli bir şekilde kulaklarında yankılanıyordu.

İyileşebiliriz, Kadir. Yapabiliriz!

Artık çok geçti. Gözlerini kapatıp vicdanını, sarhoşluğunun arkasına saklamayı denerdi. Kenan, “*Annesini ve ablasını öldürdün*, dedin, anlat,” dediğinde ise sıkıca kenetlediği ellerini çözdü.

“Şehrazat onun doğumunda öldü. O çocuk avuçlarının içinde annesinin kanıyla doğdu. O yaşasın diye benim karım canından vazgeçti. Kızıma *ona yaklaşma, seni öldürecek*, dedim. Annesini bile yok eden varlık, ablasını mı yaşatacak?” Başım iki yana salladı. “Dinlemedi. Ona bakıp büyüttü. Sonra onu korumak için önüne atladı, o gelmeseydi o velet şu an mezarda olacaktı ama onun yerine Güldeste merdivenlerden düştü.” Artık başını daha büyük bir şiddetle sallıyordu. “Ben yapmadım. Her şeyin nedeni o uğursuz velet. Her şeyimi kaybettim. O ölmedikçe bana huzur yok!”

İfadesizce izliyordu Kenan. “Ablası onu neyden koruyordu?” dedi.

“Benden!” dedi Kadir anında. Ne dediğini birkaç saniye sonra fark edince toparlamayı denerdi. “Ben o çocuğu gebertmezsem o bizi öldürecek. Bak, hepsi onun yüzünden öldü.”

“Yani kızını sen öldürdün.”

Anında, “Hayır!” diye yükseldi. “Ben bir şey yapmadım. O yaptı. Bak, sana bile zarar vermiş.” Önüne dönüp ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. “O ölecek, her şey bitecek. Her şey bitecek.”

Kenan karanlık gözlerini yanındaki adamdan ayırmamış, bir iki saniye izlemişti. “Kadir amca, ben seni sadece keş sandım ama hafif bir de delilik var gibi sende, ha?” Parayı ceketinin cebine atarken telefonunu çıkardı. “Ama şanslısın ki ben de deliyim. Sayende aydınlandım. Zihnimde yeni ufuklar açtın. Benim sevgili babam da beni pek sevmez. Ama bende senin oğlun kadar merhamet yok.” Telefon açıldığında, “Babama verin,” dedi.

Mahir Kralşan, hâlâ Kralşan malikânesinde ama büyük bir ıssızlığın ortasındaydı. Irmak'ın odasında, tekerlekli sandalyesine oturmuş, elinde pembe oyuncak ayıcıkla bir zamanlar kızının ve oğlunun neşeyle koştuğu bahçeyi izliyordu.

Her şey kızı toprağa, oğlu şeytana dönüşmeden önceydi.

Ona bakan hemşire odaya girdiğinde sessizdi. Küt, siyah saçlı kadın, Kenan kaçıp Kralşan Holding soruşturmayaya alındıktan sonra gelmişti. Boşluktaydı Mahir. Başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Ne kayıp oğluyla ne de servetiyle. Bir süre sonra kapıdaki polisler geri çekildiğinde anlamıştı ki Kenan hâlâ gücünü koruyordu. Kardeşini korumadığı halde gücünü koruyordu.

Telefonu uzatırken, “Mahir Bey,” dedi hemşire. “Sizinle görüşmek isteyen biri var.”

Tepki vermedi. Vermemeliydi. İyileşiyordu Mahir. Artık ellerini kırıdatabiliyor, kelimeleri kekeleyerek söyleyebiliyordu ama bundan henüz kimsenin haberi yoktu. Oyununa devam etti. Göz ucuyla bakmaya çalışırken hemşire telefonu kulağına yasladı.

Kenan, “Babalık,” dediğinde öfkeyle dişlerini sıkma isteğine engel olamamıştı.

Allah bu dünyada yakmak istediği kulunu evladıyla sınırmış. Mahir'in yangını da buydu. Kenan'ı kucağına ilk aldığı anda öyle büyük bir huzur içindeydi ki bu duygunun, babalığın ona her şeyi yaptıracığına emindi. Yanılmamıştı. Her şeyi yapabiliirdi. Buna onu koruduğu kadar yok etmek de dahildi.

“Nasılsın?” dedi Kenan. “Görüşemedik bayağıdır. Haberlerden görmüşsündür. Başım biraz belada. Ama merak etme. Kralşan soyadı hâlâ emin ellerde.”

Kesik iniltiyle karşılık verdi Mahir. Elindeki oyuncak ayıyı sıkma istedi ama hemşire varken yapamadı. Her hareketinin Kenan'a bildirildiğini biliyordu.

“İ- Irm-” diyebildi zorla. *Irmak*, diyecekti. Gerisini bilerek getirmedi. *Sen öldürdün*, diyecekti. Gücü söylemeye yeterdi ama söylemek istemedi.

Anlamıştı Kenan. Ama en büyük acısına yine yüz çevirmeyi seçti. “Bizi bu hale getiren adamı buldum,” derken sesi birkaç saniye öncekine göre daha keyifsizdi. Kimse bilmiyordu ama Irmak'ın hayaleti yine yanı başındaydı. “Meğer bunca zaman kendi memleketi Rize'de saklanıyormuş. Adı Timur Töngge. Hatta sen de tanıyorsun. Benim yanımdaydı. *Tulpar*, derdi

kendine. Merak etme. Şu an onu yeryüzünden silmeye gidiyorum. Bir Kralşan böyle yapar. Öyle değil mi?”

Mahir boğuk, hırıltılı seslerle karşılık verdi.

“Biliyorum. Beni seviyorsun.”

Bu defa tek bir inilti bile çıkarmadı.

Kenan’dan minik bir kıkırtı yükseldi. “Sevgin gözlerimi yaşartıyor, baba. İyi bir babaydın. Teşekkürler. Şu an yanımda senin kıymetini anlamamı sağlayacak biri var. Ama aynı zamanda gözümü açtı. Seni o hale kimin getirdiğini biliyorsun, değil mi baba? Hatırlıyorsun.”

Mahir yine kesik hırıltılar çıkardı. Ama bu defa sesinde belirgin bir öfke vardı.

“Evet,” diyerek onayladı Kenan. “Biliyorsun, hatırlıyorsun.”

Oydu Mahir’i bu hale getiren, vurduran ve zehirleyen. *Kendi oğlu. Öfkeli hırıltıları büyüdü.*

“Nasihatlerini de hatırlıyor musun peki? Sen bana hep *düşmanından bir şeyler öğren*, derdin. Sanırım bugün düşmanımdan öğrendiğim bir şey var.”

Mahir’in bakışları göz ucuyla başucundaki hemşireye kaydı. Gelecek olanı biliyordu.

Duraksadı Kenan. Bakışları Kadir Töngede’ydi. “Bu halde hayatta olman cicianne için bir cezaydı. Peki, ya şimdi hayatta olmanın amacı ne? Bugün fark ettim ki fazlasıyla ayağıma bağ olma ihtimalin var.” Kadir kısa bir an için Kenan’a bakmış, ürkererek önüne dönmüştü. Dik ve keskindi Kenan’ın bakışları. “Bu yüzden seni azat etmeye karar verdim. Cezan bitti. Cehennemde görüşürüz, Mahir Kralşan. Mümkünse diğer tarafta annemden uzak dur. Zaten büyük aşkın Hülya’nın orada da peşini bırakacağını hiç sanmıyorum.”

Telefon kapandığında Mahir Kralşan’ın şakağına hemşiresi tarafından yaslanan silah vardı. Telefonu kulağından çekmiş, cebine yerleştirmişti. “Ölmeniz emredildi.” Her zamanki sevecenliği içinde değildi hemşirenin sesi.

Tepkisiz kaldı Mahir. Durgun ve yorgun bakışları malikânenin ıssız bahçesindeydi. Yıllarca para için çalışmış, sayısız hak yemişti. Korku en büyük güç sanırdı. En büyük gücün yaşamak olduğunu, ölmeye yaklaştığı günlerde anlıyordu. Derin bir nefes aldı. Parmaklarını pembe ayıcığa geçirdi.

“Öldür o zaman,” dediğinde sesinde ne bir titreme vardı ne de bir te-reddüt. “Zaten yaşamıyorum.”

Hemşirenin donuk bakışları kısa bir an için bocalarken, Mahir Kralşan zorlansa bile direnerek başını ona doğru çevirmeyi başardı. Konuşamadığını hatta hareket bile edemediğini düşünen hemşirenin bakışları daha da canlıırken odada bir el silah sesi patladı.

Hemşirenin tabancasından değil, odanın kapısında dikilen bir başka adamın silahından atılan bir kurşundu. Ölen Mahir Kralşan değil, hemşire oldu. Bedeni yere düştüğünde kapının önündeki adamın ayak sesleri Mahir’e doğru yaklaşıyordu. Tekerlekli sandalyeyi kavrayıp kendine çevirdi. Mahir bu sakallı, kumral adamı tanımıyordu.

Ama, “Size dostunuzun selamını getirdim, Mahir Bey,” dediğinde bakışları yumuşadı. “Eski topraktan.”

Hiç kekelemedi Mahir. “Timur Töngge,” dedi hızla. “On- Onu öldür-meye Rize’ye gidiyor!”

Adam sessizce onayladı. Tekerlekli sandalyeyle dışarı çıktıklarında, Mahir evin dışında bekleyen adamların elleri önünde bağlı bir şekilde yonu açtıklarını gördü. Evlat sanmıştı bu dünyadaki en büyük şansı. O an anladı ki bu dünyada en büyük şans eski toprak bir dosttu.

Kuyular vardır derin lakin her bir kuyu derin. Yusuf’lar vardır kayıp lakin her Yusuf bir kayıp. Ölenler vardır sevdalı lakin her sevdalı bir ölü. Zindanlar Züleyha’nın gözlerinde saklıdır. Yusuf’un ezeli de o zindanlardır ahiri de.

Sonu gelmez bir kuyuya düşer gibiydi Timur. Duvarlara tutunmaya çalışıyor ama avuçlarına kandan başka hiçbir şey değmiyordu. Kendi kuyusuydu burası, içine oyduğu mabet, saklandığı köşeydi. Kalkmak, avazı çıktığı kadar bağırarak istedi ama hisler ve acı yoktu. Sadece göğsünün orta yerinde yanan ateş vardı.

Bu kuyunun sonunun gelmeyeceğini biliyordu. Ama kuyunun sonunda onu bulmak için direnmeden kendini boşluğa bıraktı. Onun için... Ahu, Ahuzar, Timur’un Ahu’su.

Hissizlik büyüdü. Timur düşmek için bekledi. Ama gözünün önünde beliren anlar kuyunun dibinden değil, zirveden; karanlıktan değil,

aydınlıktandı. Dik bir uçurumun ucundaydı yüreği, kendini ölüme bırakıyordu. Bir vardı Ahu, bir yok olmuştu.

Göğüs kafesi yeniden yandı. Öyle ki dudaklarından minik iniltieler dökülürdü ama kendi sesi olamayacak kadar yabancıydı her şey. Yeniden direnmeyi denedi. Olmadı. Göğsündeki yangınla daha da karanlığa gömüldü. *Senin kanatların var*, derdi Ahu. *Sen görmüyorsun ama ben görüyorum*. Narin parmakları Timur'un omuzlarında gezinirdi. *Tam buralarda*, derdi. *Tulpar, kanatlarını gösterdiği kişiye yardım edermiş. Senin kanatların da tam burada. Bir tek ben görüyorum*.

Kanatlarından da mı vurulmuştu Timur? Ahu'nun dokunduğu omuzları bile sızlıyordu. Tüm görünmez sırlarından, yüreğinden ve kanatlarından kanıyordu. Hiçlik büyüdü. Bedeninin sert bir zemine düştüğünü hissetti. Tam o an etrafında koşturan Barut Timi'nden, arkadaşlarından, bağırarak Resul'den, seslerden, emirlerden ve çamura bata çıka gelen Akkadın'dan haberi yoktu.

Bedenini uçurumun ucuna yatırmışlardı. Sırtından ve gövdesinden yaralandığı için sırtüstü değil de yan bir şekilde yatırmışlardı. Canını kurtarmak için dört bir yandan yaralarına tampon yapıyor, hava ambulansına komut veriyorlardı. Asıl canı uçurumun dibindeydi. Bunu ilk fark eden Timur'un en yakın dostu, Murathan Karakurt oldu.

"Ahu," demişti Timur gözlerini kapamadan hemen önce. "Murathan, Ahu. Ahu'm..."

Parmakları uçuşuma doğru dönük kalmış, bilinci kayıp gitmişti. Timur kuyuya, Ahu zindana düşmüştü. Murathan'ın bakışları uçuşuma döndü. Yeniden yağmur bastırıldığında bu defa şimşekler ve Karadeniz'in yaşları daha şiddetliydi. Sis aniden bastırmış, dört bir yanlarını kaplamıştı. *Bir gözleri Ahu'ya zebun etti felek*, demişti dostu. Kimse anlamasa bile Murathan anlardı.

Gözleri Ahu, Timur'un Ahu'suydu.

Ambulans helikopterin sesi çok derinlerden gelmeye başladığında tim üyeleri Timur'un yaralarına ilkyardımla müdahale etmeye çalışıyordu. Hepsi en ciddi ifadeleriyle etrafını sarıp sarmalamış, ona etten bir kalkan örmüştü. Yalnız bilirdi kendini. Asıl yalnızlık uçuşumun dibindeydi.

"Kurşunun giriş yönü tam kalbi değil ama şu an anlayamıyorum. Akciğerleri zarar görmüş olabilir," diye bağıırıyordu göğsündeki yaraya bastıran Aybüke. "Yakın mesafe yarası. Çabuk olsunlar!"

Sırtındaki yaraya var gücüyle tampon yapan Zülfikar, "Kimse Timur Komutan'ımı bu kadar yakın mesafeden vuramaz!" diyerek herkesin düşündüğünü sesli dile getirdi. "Ne oluyor burada, Allah aşkına?"

Timin endişe dolu bakışları Murathan'daydı. Onun bakışları ise Timur'un parmaklarının işaret ettiği yönde. Uçuruma ilerledi. Bir kadını bir adamın düştüğünü biliyordu ama düşen kadın gerçekten Timur'un *Ahu* dediği kişiye ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Karadeniz'in sert sularından başka bir şey yoktu uçurumun ucunda. Hatta o bile yoktu. Yoğun sis, suları ve uçurumun dibini kapamıştı. Belki de sarp kayalar vardı. Bu noktadan her şey beyaz bir buluttan ibaretti. Yıldırım Timi ve MİT üyeleri o yöne ilerlemişti, iki helikopter ormanın etrafında dönüyordu.

Yeniden Timur'a baktı. Sayısız defa savaşmış, birbirlerini defalarca yaralı görmüşlerdi ama bilirdi ki Timur kurşunlarla durdurulacak bir adam değildi. Hele hele biri ona sıkıyorsa boş duracak, bu denli yakın bir mesafeden buna izin verecek biri asla değildi.

Geçmiş zamanın en derinlerinden bir sohbetleri düştü aklına.

Askeri lisede, aynı sırada yan yanaydılar. "Silah tutan bir eli ne titretir?" demişti hocaları.

Sınıftan sesler yükselirken Timur başını her zamanki gibi kitapların üzerine bırakmış, uyukluyordu.

"Korku," demişti Murathan sessizce. "Korkarsan elin titrer."

Timur ise gözlerini açmadan, "Sevgi," diye homurdanmıştı. "Sevgi öldürür."

"Hoca nasıl ölürsün, demedi, Töngge. Silah tutan bir el neden titrer, dedi."

Onaylayan, uykulu bir homurtuyla, "Sevgi, el titretir, Karakurt," diye cevap verdi. Bir de sevgisizlik."

"Aşık mı oldun? Hayırdır?"

Gözünü açmadan, elini Murathan'a çevirip, sessiz bir nah yaparak cevap vermişti.

Murathan'ın bakışları uçurumdan ormana döndü. Biraz önce aceleyle inceleyememişti ama gözden kaçıramayacağı bir şey görmüştü. Ormanın içine doğru yönelip sise daldı. Jandarmalar iki kurşunla vurulmuş bir adama ilk yardım yapıyor, omzundan vurulan mavi gözlü, dağınık saçlı bir adam ise, "Zehiroğlu, Zehiroğlu!" diye bağırarak ona yardım etmeye çalışan kişileri iteliyordu.

Bakışları adamların yaralarında gezindi. Adımları sise daha da yaklaştığında ağaca bağlı şeyi gördü. Vurulmuş, bedeninin bir kısmı yanmış bu adamı bir yerde gördüğüne adı gibi emindi. Cesede daha da yaklaştı. Ölüm kokusuna alışkındı, umursamadı. Yüzünün bir kısmı yanmış adama daha dikkatli baktığında anımsadığı şey yine geçmiş oldu.

Bu adam, Timur'un babasıydı. Onu bir kere görmüştü. Bir daha unutmaması imkânsızdı. Yeniden yaralılara baktı. Uçuruma ilerleyen adımları ağırdı.

Sevgi, dedi derinlerden bir ses. *Onu sevgi durdurur.*

Zorla yutkundu. "Güntekin," dedi kulaklığına. "Uçurumun ucundan düşenleri görüyor musun? Acil cevap istiyorum!"

Havacı Yüzbaşı Güntekin Agâh, kartalıyla ormanın etrafında, zirvelerdeydi. Yağmur şiddetini aniden artırdığında kendi sesini dahi kulaklıklarına rağmen zorla duyuyordu. Sis her saniye biraz daha artarken gözlerini kısıtı. Uçurumun diğer ucundaydı. Murathan'ın emriyle yönünü uçuruma çevirirken diğer helikopterdeki askere net bir emir verdi.

"2315, sol kanada yönel. Ön taraf bende."

O yöne ilerledi. Deniz şiddetli dalgalı, yağmur fazla ve sis her geçen saniye biraz daha artarken gözleri radar sistemindeydi. İnsan gözüyle sislerin içinden deniz dalgaları seçilmiyordu. Hırçındı Karadeniz, hem de hiç olmadığı kadar.

"Karakurt, hava rüzgârlı, deniz dalgalı. Yeterli seviyede yaklaşım sağlanamıyor." Sistemin canlı bir nesne ısı algılamasını bekledi ama hava şartları gittikçe kötüleşiyordu.

"Güntekin!" diye kükredi Murathan. "Bana bir cevap sun, bu bir cevap değil!"

"Bağırma lan hemen," dedi sakince. "Şu anlık görüş yok. Deniyorum."

Güntekin biraz daha yaklaşmayı denedi ama denizdeki hırçın dalgalar uçağın basıncıyla şiddetleniyordu. Şansını zorladı. Radara tekneyi andıran bir görüntü takıldığında hızla diğer ekiplere bağlandı.

"Deli Şimşek'ten Yıldırım'a."

"Yıldırım dinlemede."

"Denizde, sislerin içinde bir tekne var. Tekrar ediyorum. Uçurumun ucunda bir tekne var." Bakışları radardaydı. Sise biraz daha daldığında tekneyi çıplak gözle görebiliyordu ama radar sistemine takılan bir şey daha vardı. Denizin içinde bir hayat vardı. Düşen iki kişiden birine ait olmalıydı.

Yeniden bilgi aktardı. “Bir beden uçurumun kuzeybatı yönünde. Tekrar ediyorum. Kuzeybatı yönünde.”

Yıldırım Timi, kolluk kuvvetlerinin bir kısmı ve Kızılgerdan Operasyon ekibi çamura ve yağmura aldırmadan o yöne ilerliyordu. Canlıya ait iz aniden radarın alanından çıktığında gözlerini kısıarak yeniden sise dalmayı denedi ama şiddetli dalgalar, yağmur ve rüzgârla oldukça zordu. Ya dibine batmıştı o canlı ya da kayaların arkasında kalmıştı. Seçmek imkânsızdı.

Uçuruma yakın olan birliklere de aynı emir verilirken sesleri kendi telâfuzundan duyan Murathan sıkıntı dolu bir ifadeyle yüzünü sıvazladı. Bakışları arkasında, yerde kanlar içinde yatan arkadaşındaydı. Ağlamazdı kolay kolay ama imkânı olsa şu an bunu yapardı.

Dağ gibiydi Timur. Yıkılmazdı. Hep öyle sanmıştı. Ne yapacaktı şimdi?

O an, “Koçari!” diye bağırarak bir kadının sesi bütün dağların zirvelerinde yankılandı. Ormanın içinde kalan kolluk kuvvetleri dört bir yana dağılmıştı. Bilinçsizce yatan Âdem’in kolluk kuvvetlerinin yaralarına yaptığı ilk yardımdan haberi yoktu. Ama Resul ağlamasına karışan inlemeleriyle sadece tek bir ismi sayıklıyor, ona yaklaşmaya, kolundaki yaraya bakmaya çalışan herkesten kaçıyordu.

“Zehiroğlu yüreğinden vuruldu! Zehiroğlu yüreğinden vuruldu!”

Aynı anda farklı yönden atılan silah sesleri ve hava şartları birkaç dakikalık bir sükunete, bu birkaç dakika ise şu an bir felakete neden olmuş olabilirdi. Sislerin içinde atmaca sesi yankılandı. Aynı anda Akkadın, Âdem ve Resul’ün olduğu düzlüğe varabildi.

Ayakları çamura batmış, avuçlarında yer yer yaralar açılmıştı. Düşmüş ama durmamıştı. Alnına dökülen ak tutam yağmurun etkisiyle tenine yapışmışken gözlerinde nadir görülen bir korku vardı.

“Koçari!” diye kükredi yeniden. Sisten sıyrıldığında yerdeki Âdem’i gördü. Başındaki jandarmaların Âdem’in etrafında koşup, bağırarak sağ el ve bacaklarına yolu tarif edişlerini titreyen bakışlarla izledi.

Resul onu gördüğünde koluna bakmaya çalışan jandarmanın elinden tutularak yanına koşmuştu. Omzunu tutarak sendeliyor, parmaklarından yakan kan damlıyordu.

“Aknene, Aknene!” diye feryat etti. Berrak mavi gözleri artık Karadeniz kadar sisli ve yağmurluydu.

Belki de ilk defa bu denli korktu Akkadın. Ne acılar, ne yıkımlar görmüştü ama ilk defa yutkunamadı, aldığı nefes ciğerine battı. Silah sesleri

duyduğu anda Timur ve Ahu'nun evine koşmuştu. Evlerini boş, kapılarını açık bulduğu anda etrafta aramaya başlamıştı. Ormandan yükselen silah seslerini duyduğu anda ise sadece koşmuştu. Sirtına asılı rüfeği vardı ama şu an o bile ağırdı. Ormanda onları bulmak için çamurlara batıp defalarca düşmüştü.

Böyle mi bulacaktı?

"Oğlum nerede?" derken sesi ilk defa titriyordu. "Kızım nerede? Resul!" Gözleri yuvalarında alev topu gibi döndü. "Çocuklarım nerede?"

Ağlıyordu Resul. Hem de avazı çıktığı kadar bağırarak. Bir eli kanayan kolunu tutarken dizlerinin üzerine, Aknenc'nin ayaklarının önüne düştü. "şeytan oni yutti, şeytan Zehiroğli karisini yutti. Uçurim aldı. Uçurim aldı. Zehiroğli'nin yüreği kanadı. Zehiroğli'nin yüreği kanadı."

Akkadın'ın korkuyla titreyen bakışları soluna, yoğun sis bulutunun arkasında kalan uçuruma döndü. Yere düşen Resul yarasını umursamadan, ağlarken Karadeniz'in dağlarında şiddetli bir atmaca çığlığı daha yükseldi. Jandarmalardan biri Resul'e yönelirken Akkadın'ın adımları sise ilerledi. Bu bulutun arkasında göreceği şeyi hissediyor, istemiyor ama kaçamıyordu.

Yağmur damlaları sertleşti. Akkadın'ın adımları ağırlaştı. Sis in içinden geçip uçurumun ucunu görecek duruma geldiğinde yanağına doğru bir yaş süzüldü. Rize'nin yağmurları arasında eriyip gitti. Yerdeydi yüreğinin en yaralı köşesi. Yıkılmaz sanırdı Koçari'yi ama yıkılmıştı. Etrafını saran askerleri görmedi, göremedi.

Bu defa, "Koçari," derken sesi titriyordu. Yanağına düşen bir yaş daha yağmura karıştı.

Saçma ne oldu, diye sormuştu onu ilk gördüğu anda. *Melekler dokundu,* demişti Akkadın.

Timur'un minik elleriyle ilk defa dokunduğu ak tutamlarının daha da ağardığını hissediyordu. Her yaşanmışlığa bir tutam, her acıya bir ak acı düşmüştü payına.

Kanlar içindeydi Timur. Boylu boyunca yere yatırmışlardı. Yüreğindeki acıyı tarif edecek olsaydı Akkadın, *yangın*, derdi. Sirtında onu yangından kurtardığı günden kalan yanık izleri vardı. Bunca zaman acımamıştı ama artık acıyordu.

"Hava ambulansı geliyor, alanı açın!" diye bağırdı askerlerden biri.

Umursamadı. Adımları yerde yatan torunundaydı. Bir adım daha attığında askerlerden biri önünü kesti. Sarı saçları yağmur etkisiyle koyulaşmıştı ama mavi gözlerinde endişe vardı.

“Buraya gelemezsin, teyze. Ger-”

Gerisini getirmesine Akkadın izin vermedi. Elini sertçe askerin omzuna vurup, geriletirken artık adımları hem ağır hem titrekti. Timur’un başına çökecekken bir asker daha kolundan tuttu.

“Teyze, sırası değ-”

Durduran Murathan oldu. “Bırakın.” Bakışları Akkadın’daydı. “Timur’un nenesi o.”

Hiç söylememişti ama uzun zaman önce Timur’un kıyafetlerini katlayıp, dolabına bırakacakken kazakları arasında Akkadın’ın fotoğrafını bulmuştu Murathan. Fotoğrafta daha gençti ama alnındaki ak tutamlar aynıydı. Timur’un bahsettiği tek kişi ise nadiren de olsa nenesiydi. *Nenem güzel yemek yapardı*, derdi. Bazen ise *nenemin bir sözü vardır*, der, okkalı bir küfür savururdu.

Hiçbirine bakmıyordu Akkadın. Dizleri ömründe ilk defa yere vurdu. Tam Timur’un başucuna çökerken yanağına düşen yaşları artık yağmur bile saklayamıyordu. Titreyen yaşlı eli torununun ıslak saçlarına, kana ve çamura bulanmış yüzüne uzandı.

Sesi de elleri gibi titriyordu. “Ko- Koçarı.” Alnına düşen ıslak saçlarını geri itelerken içindeki yangını söndürecek hiçbir bir yangın yoktu. “Oğlum...” diyebilirdi sadece.

“İyi olacak,” dedi Aybüke.

Duymadı. Yanağındaki çamurları ve kanları yağmura bırakmadan, avuçlarıyla temizlerken zorla yutkundu. Çıgıllıkları Karadeniz’i daha da karartırdı ama yuttu. Emaneti nefes aldığı sürece yıkılamazdı. Timur’un alnına derin bir öpücük bırakarak geriledi. Yaşlı ve titreyen bacaklarına rağmen zorla ayağı kalktı. Bilirdi kimsesizliği. Oğlu buradaydı. Peki, ya kızı?

“Kızım nerede?” derken muhatap aldığı tek kişi az önce onu tanıyan asker, Murathan Karakurt’ru. Titreyen bacaklarını her zamanki gibi dişlerini sıkarak saklıyordu. Tek silahı öfkesiydi. “Ahu nerede?” Murathan’a ilerledi. “Kızım nerede?” Cevabı beklemeden arkada kalan uçuruma ilerledi ama Murathan izin vermedi. Kolundan kavrayarak geriletirdi.

“Teyze, dur!”

"Kızım nerede?" diye var gücüyle kükredi. "Oğlum burada, kızım nerede?" İki eliyle kavradı Murathan'ın yakasını. "Koçari uyanacak!" Buna kendi de inanmak ister gibi başını salladı. "Koçari uyanacak! Karısını soracak! Nerede Ahu? Nerede benim kızım?" Tuttuğu yakayı bırakıp, yeniden uçuşuma ilerleyecekken, Murathan yine kolundan kavrayıp gerilettili.

"Teyze, dur, lütfen."

Durduramıyordu kendini. Belki de ilk defa bu denli şiddetliydi gözyaşları. Bir kere daha evlat gömmeye nasıl dayanacaktı? "*Düşmedi, de. Oradan düşmedi, de!*" dedi titreyen sesine ve yaşlarına rağmen.

Hiçbir cevap alamadı. İçindeki acıya rağmen ifadesiz durmaktan başka bir şey yapamadı. Sırtı kavruldu Akkadın'ın. Murathan'ın bakışlar aslında bir cevaptı. Kolları iki yanına düşerken gerçek tokattan farksızdı. Timur'a ilerledi yeniden. İleride kalan düzlüğe hava ambulansı yaklaşırken yine başucuna çöküp ıslak saçlarına ve alınına avcunu yaslamaktan başka bir şey yapamadı. Hiçkırarak ağlamazdı Akkadın. Yutar, içine atardı.

Kızı Şehrazat'ta ve Güldeste'de dahi bir kere sesli ah dökülmemişti dilinden. Sessizce yas tutmuştu. Artık yaşlanıyordu belki de. Dilinden dökülen hicrunkıların başka izahı olamazdı. Yıllarını verdiği canı, kan revan içindeydi. Eli Timur'un ıslak, gür saçlarını geri iterken dudaklarından titrek bir ağıt döküldü. Oysa uzun zaman sonra ilk defa bu kadar gürdü Timur'un saçları.

Bu hallerini daha çok severdi Akkadın. Şehrazat'ın saçları gibi ipekti her bir tutamı. Belli belirsizdi ağıtı.

"Aye aye orti,

Da keziga madağ elliim orti.

Aye Aye orti,

Asun ağuvü dzermin eyev ta orti aye aye orti."

Yandı ama asla ah etmedi. Yaşıyordu emaneti. Vücudundaki yaralara bakamadı. Dayanamazdı. Öksürse içi sökölürdü. Timur bilmezdi ama hastalandığı, çok öksürdüğü gecelerde gizliden sırtına sıcak havlu tutardı. Sırtı üşümesin diye elleriyle sarmaladığı kıymetlisini kan içinde görüyordu. Kolay değildi.

"Gel oğul, gel

Sana kurban olayım, oğul

Gel oğlum, gel

Sanbahar geçti de kıy mı oldu, oğul?"

Düştüğü kuyunun en dibinde olan Timur nenesini hissetmiyordu. Re sul'un bağırışlarını, etrafında dönen helikopterleri ve arkadaşlarının yaza larına bastırarak yapmaya çalıştığı tamponu da hissetmiyordu. Duyduğu tek şey dalga sesleriydi. Şayet öldüyse oraya atılmalıydı. Alnını okşayan, saçlarında gezinen eli hissettiğinde gerçeklik içinde değil, kendi zihninin kalın duvarları içindeydi.

Kendi bile buraya yıllarca sızamamıştı. Zihninin büyük bir sessizlikten ibaret olduğunu düşünmüştü ama uğultular dört bir yandan benliğini çe kiştiriyordu. Dalga sesleri şiddetlendi. Alnını okşayan ele bakmak için göz lerini aralamayı denedi.

Gerçekte başaramadı ama zihninin içinde başardı. Ekipler dört bir ya nından kavrayıp dikkatli hareketlerle sedyeye, oradan hava ambulansına taşıırken bedeni kendi kontrolünde değildi. Zihninde gözlerini derin bir karanlığa araladı.

Aye aye orti, diyordu ses. Gel, oğul, gel

Karanlığın içinde ışık belirmedi. Sadece nahif el Timur'un alnını ve saç larını okşamaya devam etti. Ablasının sesiydi. Nerede duysa tanır, kendi benliğini kaybetse dahi unutmazdı. Ama başını yerden hafifçe kaldırdı- gında gördüğü suret ablası olmadı.

Anneydi.

Tıpkı fotoğrafta gördüğü gibiydi. Uzun uzun bakmıştı çehresine. Göz lerinin yanındaki kazayaklarını, dolgun, dalgalı kumral saçlarını, çenesin- deki gamzeyi ve anaç bakışlarını aklına kazımişti. Gördüğü anneydi ama dudaklarındaki gülüş ve sesi ablasıydı. Çünkü Timur *anne* diye ablasının gülüşüne saklanmıştı.

Aye aye orti, dedi annesi, ablasının sesiyle. Kumral saçları omuzlarına dökülürken eli Timur'un alnına dökülen saçlarındaydı. De kazığa madağ elliim orti.

Gel, oğul, gel. Sana kurban olayım, oğul

Kilitlenip kaldı. Dalgalar bir kere daha kıyılarına vurdu. Silahlar, bom- balar patladı. Kanın içinde kaldı. Lanetler üflendi kulağına. Ablasına koştu, babadan kaçtı. Bir sigara dumanına saklandı. Bütün ömrü film şeridi gibi gözünün önünden geçerken en son elini sıcak bir el kavradı. Omzundan öptü, bağrına sakladı. *Umudum, dedi. Sevdiğim, dedi. Canım, dedi.* Her şey vardı bu anılarda ama sadece anne yoktu. Bilememişti zihnindeki sessizlikte anneyi nereye bırakacağını.

Şehrazat, duracağı yeri kendi seçmişti. Bütün karanlığın ortasındaydı. Lanetin göbeğinde. Kilidenmiş gibi annesinin gözlerine bakarken hissettiği tek şey hissizlikti. Annesinin dudaklarındaki tebessüm büyüdü. Eli saçlarından yanağına ilerledi.

Hokid dart unedi yu orti, dedi. Indzi aselçakkarçerta orti.

Yüreğine kurban olayım, oğul. Gel, oğul, gel.

Ses ablasınındı ama Timur ondan bu ninniye asla dinlememişti. Dinleyeydi şayet unutmaması imkânsızdı. Ninni değildi bu. Bir ağıttı. Annenin parmakları çenesindeki çukurda durdu. *Aye aye orti, dedi usulca. Gel, oğul, gel...*

Anne, demek istedi, yapamadı. Abla, demek istedi, olmadı. Karanlıktan sıynılıp Ahu'ya koşmak istedi, o da olmadı.

Ablasının sesindeki anne, gelmek mi istiyorsun, dedi.

Cevap vermedi. Sadece uzun uzun fotoğraftan ezberlediği çehreye baktı. Gülümsüyordu çünkü fotoğraftaki ifadesi buydu. Annesine dair başka bir şey yoktu zihninde.

Gelme, dedi ağıttının aksine. *Buraya gelme, oğul.* Boynu büküldü. Narin di Timur'un yanağını kavradı. *Burası sana yakışmaz.*

Dudakları titredi. Anne kelimesi dudaklarından bir türlü dökülmüyordu. *Ablam,* diyebilirdi sadece.

Yanımda, dedi Şehrazat ve ağır ağır yaklaştı oğluna. *Sen de mi geleceksin buraya?*

Şehrazat'ın gözleri büyük bir şefkat ve ilgiyle yüzünde gezinirken, yaklaşıp dudaklarını oğlunun alına yasladı. Gür saçlarından içine derin bir nefes çektiğinde Timur bu hissizlik içinde dahi yüreğinin titrediğini hissetti. En büyük sevgi, abla sevgisi sanırdı. Oysa abla sevgisi, anne sevgisinin sadece yarısıydı. Tepki veremedi. Hissizlik dağılırken göğsüne ve omuzlarına batan iğneler vardı.

Alnındaki dudaklar mırıldanıyordu. *Gelme, oğul. Sen yanıma gelme.* Sızlayan yaralarının yerini biliyor gibiydi. Bir eli oğlunun göğsüne ilerledi. Gençti Şehrazat, toy ve güzeldi. Belki de oğluyla aynı yaşıydı. Fotoğraf karelerine hapsedilen ölümler yaşanmazdı.

Önce göğsünde sızlayan noktaya dokundu. Diğer kolunu sırtına dolayıp omuzlarında sızlayan yerleri de sarıp sarmaladı. *Üzülme,* derken oğlunu göğsüne sakladı. *Ağlama. Canını yakma.*

Tepkisiz ama belki de ilk defa ürkekti Timur. Heybetli olduğunu düşünürdü ama sığılmıştı annesinin kucasına. *Sarıлма, diyebilirdi sadece. Ben varım diye öldün. Sarılma.*

Daha sıkı sarıldı Şehrazat. *Varlığın son umudumdur, dedi. Senin yüzünden değildi, oğul.*

Belki de adını bilmiyordu annesi. Onun için sadece oğuldu. Canından kopan can, kanından beslenen hayattı. Timur'un dudakları titredi. Kolunu kaldırıp sarılmak istedi, gücünü bulamadı. Yüzünü gür kumrallara gömüp kokusunu hissetmeyi denedi. Ablasının ve nenesinin kokusuyla sarmalandı.

Onlarda vardın, dedi belli belirsiz. Ablamla nenede vardın.

Hep vardım. Yavrusunu daha sıkı sarmaladı Şehrazat. Göğsünün üzerindeki sızıya avuçlarını bastırdı. *Yüreğin ölürse ölürüz. Ablan da ben de. Öldürecek misin bizi?*

İrkilerek gerilemek istedi Timur. Hayır, yıllarca bunun azabıyla yaşamışken şimdi yapamazdı. Kolunu zorla kaldıracağını düşündü ama bu bir rüyaydı. Zorlanmadan kaldırıp annesine doladı. Ağır ve tedbirliydi her bir dokunuşu. Annesi göğsüne daha da bastırduğunda bütün heybetine rağmen küçücük kaldı.

Senin yüzünden değildi, dedi Şehrazat yeniden. Senin yüzünden değildi. Bunca yıl kulağına fısıldanan laneti söküp atmak ister gibiydi. Ağır ağı sıvazladı oğlunun sırtını, geniş omuzlarını. Küçücüktü kollarına ilk düştüğünde. Göğsünden bir yudum da olsa yaşam vermişti oğluna. Koklamış ama doyamamıştı. Derin bir nefes daha çekti içine. *Büyütemedim ama canımdan verdim sana. Doyuramadım ama bir yudum da olsa sürümden verdim. Kalk ayağa, oğlum.*

Hayatında ilk defa *anne*, dedi belli belirsiz. Dudakları titriyordu. *Adım, Timur.*

Sırtını, omzundaki sızıları okşamaya devam etti Şehrazat. Cevap vermedi. Sadece daha sıkı sarıldı. Onun için hep oğuldu.

Yüzünü annesinin saçlarına gömdü. Karanlık, kumral bir ışığa bürünürken sıkıca annesine sarıldı. Göğsü ve omuzları sızlıyordu. Ama annesi avcunu bastırırken azalıyordu sızı. Ya yeniden var oluyordu ya da yok oluyor, siliniyordu. Derin bir nefes almak istedi annesinin kokusundan ama olmadı. Hissedemedi. Daha sıkı sarıldı. *Daha sıkı.*

Aynı şeyi mınıldanıp duruyordu annesi. *Yüreğin ölürse ölürüz, dedi. Ablan da ben de. Öldürecek misin bizi? Yüreğin ölürse ölürüz. Ablan da ben de. Öldürecek misin bizi?*

Öldüremezdi. Annesinin saçlarındaki aydınlık, kendini yeniden karanlığa bırakırken zihni kendi baraklığındaydı. Yaralarını sarmalayan anne eli, üzerinden uzaklaşmaya başladığında bedenindeki sızılar da varlığını belli etmeye başlamıştı ama hisler ve hissizlik çarpışıyor gibiydi.

Anne, abla, Âdem abi, nene, dostları ve tanıdığı, kalbinde yer eden her bir yüzün sesleri birbirine karışırken aradan bir tanesini seçebildi.

Timur, diyordu en sevdiği ses, ten, yürek ve beden. *Canım...*

Timur'un canı titredi. Karanlıktan sıyrılmak istedi ama olmadı. Uçurumun ucundaydı Ahu. Elini uzatmayı denedi. Ayağının altındaki zemin kaydığında bilinci yeni bir hissizliğe yuvarlandı. Ahu düştü. Timur bir kere daha tutamadı. Canı bütünü benliğine battı, kanattı. Bu acıyla kendini uçurumdan aşağı bıraktığında öleceğini varsaydı ama karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Ahu da yüreği de kanatları da yoktu.

Hava ambulansına alınırken etrafında koşan insanlardan ve arkadaşlarından da haberi yoktu. Kendi içinde derin bir savaştaydı. Bir hiç olan Timur ya *yok* olacaktı ya da yine acıyla *var*.

Geride omuzları çökmüş bir şekilde kalan Akkadın'a dönmüştü Murathan'ın parmakları. "Teyzeyi de uçağa alın," dedi. "Timur'un nenesi."

Akkadın başını belli belirsiz iki yana salladı. "Sen git," diyerek Murathan'a döndüğünde her zamanki dik bakışlarını kuşanmıştı. Murathan'ın elini kavradı. "Murathan'sın sen. Değil mi? Beni tanıdın. Başkası tanımaz. Onun tek arkadaşısın. Bir kere dedi senin adını ama unutmam. Dilinden döküldüyse adın, onun için kıymetlisindir. Sen onunla git."

Murathan ifadesizliğini korudu. İçinin acıdığını asla belli etmedi.

Yeniden, "Yanında git," dedi Akkadın. "Sakin ben gelene kadar tek bırakma. Koçarı yaşayacak. Yıkılmaz benim torunum!" Kavrıldığı eli bırakıp geriledi. "Benim kızımı bulmam lazım. Ahu'yu bulmam lazım. Asıl Ahu olmazsa ölecek. Onu bulmam lazım. Gözünü açtığında karısını görmesi lazım." Arkasını dönüp, çamura bata çıka ormana ilerledi. "Benim kızımı bulmam lazım," diye sayıklıyordu. "Benim çocuklarımı bir arada tutmam lazım."

Orman ve köy dört bir yandan kuşatılmıştı ama Karadeniz bugün hiç olmadığı kadar hırçındı. Sis, şiddetli yağmur ve rüzgâr artıyordu. Gök-kuşağı yoktu artık. Sadece karanlık bulutlar vardı. Âdem'le Resul sağlık ekipleri ve jandarma eşliğinde ormandan çıkarılırken Timur, Murathan'la birlikte havalandı. Hızla arkadaşının kan grubundan, aldığı yaralardan ve yapıkları ilk yardımdan bahsetti.

Timur gökyüzünde uzaklaşırken denizden hırçın bir dalga daha yükseldi. Geride kalan Akkadın çamura batarak, düşerek koşuyor, Ahu'yı bulmak için ormanı aşıyordu. Düştü, kalktı. Yaşlı dizleri ağrıdı ama durmadı. Dakikalar sonra uçurumun ucuna vardığında Teoman Doğu'yu, ekibi ve diğer askerleri umursamadan Karadeniz'in hırçın dalgalarına koştu.

"Ahu," diyordu sadece. "Kızım!"

Kayalıkların önüne geldiğinde askerlerden biri önüne geçerek durdurdu ama dinlemeye niyeti yoktu. Yağmur şiddetini artırmıştı. Şimşekler belâ gibi üzerlerine yağdı. Askeri yana itip kayalara koştu. Deniz hırçın bir dalgayı daha kayalara vururken, arkasına bakmadan içine dalmaya niyetliydi Akkadın. Başardı da. Yorgun bacaklarıyla kendini suya bıraktı ama jandarmalar kolundan kavrayarak hızla geri çekti.

Onu tutan askerden uzaklaşmayı denedi ama yaşlıydı. Hatta ilk defa bu kadar yaşlıydı. Gücü yetmedi. "Timur'un nenesiyim!" diye bağırdı. Askeri yakasından kavradı. "Kızım nerede? Ahu nerede?" Askeri bırakıp yine hırçın denize koştu. Vermezdi bu deniz aldığı. Bundan gelirdi adının karamlığı, hırçınlığı. "Bir yavrumu kanlar içinde bıraktım. Diğerini bulmam lazım. Nerede? Ahu!" Tüm gücüyle sisli denize bağırdı. "Ahu! Benim, Aknene'n. Ses ver. *Buradayım*, de, kızım. Ahuzar!" dedi en sonunda. "Ahuzar!"

Hiçbir şey onu durduramazdı ama yorgun bacakları ve yaşlı kalbi durdurdu. Göğüs kafesi sıkıştı. Denizin içine ekipler dalmıştı ama dalgalar öyle hırçındı ki ilerleyemiyorlardı. Dili de canı da tükendi. Dizleri yere değdi. Elini kalbinin üzerine atarken nefes almakta zorlanıyordu.

"Ahu!" deyişi bu defa yakarıştı. Ne işi vardı burada? "Üşütür," dedi dizlerinin bağı çözülüp, düşmeden hemen önce. "Hassastır benim kızım. Ayakları üşür. Hemen hasta olur, beli ağrır. Burada olmaması lazım. Onu bulmam lazım."

Kolundan tutan askerin yakasını son gücüyle kavradı ama kontrol aruk onda değildi. Tansiyonu aniden fırlamış, gözünün önü kararmıştı. Gözlerini kapamadan hemen önce gördüğü yüz birkaç adım uzağında, kayaların üzerinden ona bakan takım elbiseli, siyah kaşe montlu bir adamdı. İfade-sinde ne acıma vardı ne de endişe.

Teoman Doğu sadece gergin ve sinirliydi. Dalgalar ve kötü hava yüzünden denizi kontrol etmek bir hayli zordu. Ekipler denizi ve kayalıkları aramaya çalışıyor ama dalgalar işi zorlaştırıyordu. Kayaların ucunda bayılan yaşlı kadını jandarmalar uzaklaştırırken montunun cebinden çıkardığı

sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Keskin bakışları hırçın denizdeyken elinde olan tek şey Kenan Kralşan'ın siyah ceketiydi.

Hırçın dalgaların arasındaki tekne kıyıya çekildiğinde aradıkları şey burada yoktu. Minik tekne fırtınalı havayı fırsat bilerek yasadışı balık avına çıkan iki adama aitti. Tekne didik didik aranırken yakalanan adamları Doktor ve Şef iteleyerek Teoman'ın önüne getirdi.

Adamlardan biri, "Abi, valla balık avlıy-" diyecek oldu ama Teoman sigarasını dudaklarına sıkıştırıp, sağlam bir tokat attığında sendeleyerek geriledi. Teoman durmadı. İlerleyip Rizespor beresi takan esmer adamı yakasından kavradı.

"O uçurumdan iki kişi düştü ve siz ne hikmetse tam burada balık tutuyorsunuz, öyle mi?" dedi. "Buna inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Karşısındaki adam korkmuyor, sadece korkmuş gibi yapıyordu. Bunu anlamayacak kadar salak değildi Teoman.

"Görmedik," dedi adam. "Olsa teknede olurlardı. Ne yapacağız biz aşağıya düşen adamı? Görüp saklasam ne işime yarayacak?"

"Kadından da Kenan'dan da bir iz yok," dedi Doktor. "Dalgalar hırçın. Daha açığa sürüklenmiş olabilirler."

Onları birkaç adım uzaktan izleyen Terzi elini alnına atmış, yoğun yağmurun gözüne gelmesini engellemeye çalışıyordu. "Teknelerinde bir şey yok, Başkan'ım," dedi. "Mevsimi olmayan balık avlıyorlar. Doktor haklı. Açığa sürüklenmiş olabilirler. Daha büyük bir alanda arama başlatalım." Denizi işaret etti. "Düştükleri konum derin ama kayalıkların altına doğru oyuklar var. Timler derin dalışa geçiyor."

Sessizce onayladı Teoman. Timur'un nenesinin askerlerin kucığında uzaklaştırılmasını göz ucuyla izledi. Sigarasını bitirmeden denize doğru savurdu. Her şeyi bu plana bağlamıştı. Peki, şimdi ne olacaktı? Zihnindeki çarklar hızla dönmeye devam ediyordu. Balık avında olan adamları götürmeleri için elini salladı ama az önce yakasından kavradığı adamın bakışları korkusuzca ondaydı.

Bir şeyler hissediyordu Teoman. Burada onun planları dışında dönen bir plan vardı. "Dur!" dedi aniden. Doktor ve Şef adamları bırakıp durduğunda bereli adama ilerledi ve yakasından kavrayıp diğerlerinin yanından uzaklaştırdı. Seslerinin duyulmayacağı yere geçtiklerinde iki eliyle yakasından kavradı.

"Neden bu mevsimde balık avlıyorsunuz?" diye sordu.

İfadesizdi adamın bakışları. “Balık değil, sünger avındayız,” dedi.

“Buralarda sünger olmaz.”

“Kızılgerdan kuşu da buralarda yaşamaz.” Tek kaşı hızla havalandı. Operasyon adını timinden ve ondan başka bilen sadece tek bir kişi vardı. Zihninden dönen çarkların bir ucu kırıldı. “Yaşlı balıklar, Teoman Bey,” dedi adam. “Eleri tatsız olduğu için çok avlanmaz, önemsenmezler ama denizi ve fırtınanın yönünü en iyi tanıyan onlardır. Yerinizde olsam yaşlı balıkları küçümsemezdim. Küçük balıklar denizde kaybolduğunda, yaşlı balıkların her zaman gidecek bir yönü vardır. Takip edilmeliler.”

Bir plan yapmıştı Teoman. Her şey şu ana kadar tıkırındaydı. Ama böyle sonuçlanmasını asla beklemiyordu. Planda her şey vardı. Timur’un ölmesi bile. Ama bu uçurum ve deniz yoktu. Zihnindeki bir çark daha kırıldı. Çılgından adamın yakasını bıraktı. Gözlerinde ve sözlerinde gerekli tüm mesajlar vardı.

Adam ağır ağır gerileyip, tutuklanmaya razı gelerek, yeniden Doktor’un yanına giderken Teoman’ın telefonu çaldı. Kimin aradığını biliyordu. Ekrandaki numara şaşırtmadı. Yağmur şiddetini artırırken denizdeki fırtınaya rağmen arama sürüyordu.

Telefonu kulağına yaslarken ilk cümlesi, “Kralşan sende mi?” demek oldu. “Ona ne yaptın?”

Konuşmanın diğer ucundaki Yakup Öz sadece derin bir nefes verdi. “Maalesef,” dedi. “Yine onu bulma işi sende. Şanslısın, Teoman.”

Alnını sıvazlarken alandan uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı. “Ne saçmalıyorsun?” dedi. “Neden bana haber vermeden hareket ediyorsun? Seninle bir anlaşma yaptık!”

“Evet, seninle bir anlaşma yaptık,” dedi Yakup Öz. “Birbirimize her adımımızı söyleyecektik. Ben sözümün eriyim. Söz verdiğim gibi her şeyi sana söyledim. Bağımsız hareket etmedim. Onu çoktan bulabilirdim ama *bana bırak*, dedin, bıraktım. Peki, ya sen ne yaptın?”

“Bunları konuşmanın sırası değil! Kralşan nerede?”

“Bana, *Kenan’ı bitirmeye gittiğim gün yanımda sen olacaksın*, dedin. *İntikamını alacaksın, yeter ki bana tüm gücünü ver*, dedin. Sana koşulsuzca güvendim. Kanturalı *ona itaat et*, dedin, ettim. Defalarca arkamı topladım. Şimdi onu bulduğunu başkalarından mı duyacaktım?”

Sinirine daha fazla hâkim olamayan Teoman, “Sikerim sözünü!” diye yükseldi. “Kralşan sende mi?”

Yakup minik bir soluk vererek devam etti. “Yaptığın her plan rezil,” dedi. “Kanturalı, operasyonu kişisel hırsların uğruna tek bir kişiye indirgediğini biliyor mu?”

Kanturalı Bey, operasyondaki herkesi tutan asıl eldi, kukla iplerinin ve satranç tahtasının sahibiydi. Derin sırdı. Kimse bilmezdi. Akıl yetmez, idrak alınamaz bir gölgeydi. Devletin gizli eli, görünmez yüzüydü. Teoman Doğu onun emirleri doğrultusunda çalışırdı. Tıpkı devlet için yıllardır gizlice çalışan Yakup Öz gibi. Aslında ikisi de bu oyunda bir piyondur. Bunu biliyor, görevleri için mücadele ediyorlardı.

Elini şakaklarına atarak sakinleşmeyi denedi Teoman. “Sen bana hesap mı soruyorsun?” dedi. “Hadsiz!”

“Hesabını bilmeyenler hadsizlere bile hesap verir, Teoman Doğu.”

“Kralşan nerede? Kanturalı bu yaptığını öğrendiğinde hesap sormayacak mı sanıyorsun?”

“Ben ondan habersiz hareket etmem. Merak etme. Zaten hesap vereceğim kişi de sen değilsin, daha üstlerin. Bu operasyonda senin ve benim çıkarlarımız denk düştüğü için Kanturalı Bey bizi yan yana getirdi. Ben Kralşan’ı, sen daha büyük lokmayı, onu tutan elleri alacaktın ama görüyorum ki sen Kralşan’dan başka bir şey düşünemiyor, benim lokmama göz dikiyorsun.”

“Kurul’a girmenin yolu Kralşan!” diye yükseldi Teoman. “Ne yapmamı bekliyorsun?”

Yakup Öz’ün otoriter sesi, “Şimdi beni iyi dinle, Teoman Doğu,” dedi. “Ben masaya otururum ama elim hep tetiktedir. Sana bir şans verdim. *Bana güvenin*, dedin, güvendim. Ama sen beni kandırdın. Kanturalı’nın hatırı için sana bir şans daha veriyorum.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Şimdi sıra bende. O operasyonu bitiren şey kibrin ve her şeyi senin yapma arzundu. Bir kere daha intikamımı senin eline bırakmam. Sana yeni bir plan kuruyorum. Sen Töngge denen adamı korunaklı bir duvar yapmayı seçtin. Ben ise ondan keskin bir bıçak yapacağım. Seç! Yine *şah* olmak uğruna *mat* mı edileceksin yoksa benim düzenimde piyon olmayı kabul edip devam mı edeceksin?”

Dişlerini sıkıyordu Teoman. “Ne planı?” dedi.

“Kadın bende,” dedi Yakup Öz. “Ama Kenan hâlâ o denizde. Bulamadım. Onu bulacaksın. Bu defa ben değil, sen bana uyum sağlayacaksın.”

Dişlerini sıkıyordu. “Devlet kimseye uyum sağlamaz,” dedi. “Haddini bil, Yakup! Yerle bir ederim seni. Sakın beni karşına alma.”

“Devletin yüzü olmaz. Senin gibi ben de bu vatan için çalışıyorum.”

“Kanturalı bu yaptığından hoşlanmayacak!”

“Kanturalı senin yaptığından da hoşlanmayacak, Teoman. Sana defalarca yardım ettim. Kim hakkında, ne bilmek istiyorsan söyledim. Bu ülke için yıllarca çalıştım, çalışıyorum. Söz namustur, asla sözümünden dönmedim. Sadece tek bir şey istedim, Kenan’ın kafasına sıkılacak o kurşunu. Sen Kurul’u, ben o kurşunu alacaktım. Ama sen plana uymadın. Bütün lokmayı tek başına yutmak istedin.”

Söylenen her bir söz Teoman’ın önüne atılan bir taşı. Sinirle uyuşan burun kemerini ovuştururken ilgilendiği tek bir konu vardı. “Planın ne?” dedi tekrar. “Söylesene!”

“O kadar salak değilsin. Bana oyun oynama. Ne düşündüğümü gayet iyi biliyorsun.”

Yağmur hırsla başından aşağıya dökülürken hırçın denize bakmaktan başka bir şey yapamadı Teoman. Zihnindeki plan Kenan’ı burada sıkıştırmaktı ama elinde patlamıştı.

Teoman’ın sessizliği sürerken, “Sen taşlarını oynadın, kaybettin,” dedi Yakup. “Sıra bende. Daha önce sen bana sormuştun, şimdi de ben sana soruyorum. Bu planda yanımda musun yoksa karşımda mı?”

“Karşımda olursam?”

“Kadının bende olduğunu herkese söyle. Üzerime saldır. Bırak, o delikanlı gelip kadını alsın ve Kralşan’ı unutsun.”

“Töngre ağır yaralı. Şu an görevde olacak konumda değil.”

“Atlatır. O çocuğu gördüm. Gözlerinde kan var, yıkılmaz. Hem sevda adamı hantallaştırır. Ama sevda yarasının yaptıramayacağı hiçbir şey yoktur.”

Teoman kendi etrafında dönüyor, bütün ihtimalleri tarıyordu. “Karşımda değilsem?” dedi bu kez.

“Bıçağı bilersen keskinleşir, Teoman. Sen elindeki bıçağı bilemesini bilemedin. Ben bilerim.”

Gözlerini kapatarak soluklandı Teoman. Satranç tahtasındaki taşlar yeniden hareketleniyor, yerleri değişiyordu. Kontrolü ilk defa bu denli kaybetmişti ama başka seçeneğinin kalmadığının da farkındaydı. Derin bir nefes verdi. Hırçın dalgalar hızla kayalara çarpıyordu.

“Ya Kralşan gerçekten öldüyse? Akıntıya kapıldıysa?”

“Birkaç aya belli olur yaşayıp yaşamadığı. O zaman kadar kadını da Kenan’la birlikte aramaya devam et. Sonrasını o zaman düşünürüz. Dua et, Töngge denen adam uyansın. Öfkelenildiğinde neler yapabileceğine kendi gözlerimle şahit oldum. Kralşan’ı yerin dibine girse bile bulur. Ölüsünü de dirisini de.”

“Kadını bana ver.”

“Asla,” derken bir hayli kararlıydı Yakup Öz. “Sana bir kere güvendim. Sonuç ortada. Bir daha aynı hataya düşmem. Ölü ya da diri, o şeytanı istiyorum. İster Töngge’ye kadının bende olduğunu söyle ister *Kenan’da*, de. Şu saatten sonra gözünü açtuğında arayacağı ilk şeyin Kenan olacağını hiç sanmıyorum. Hele de kadın bu haldeyken.”

“*Bu halde*, derken? Ne halde? Yaşıyor mu?”

Bir cümle daha söyledi Yakup. *Son bir cümle.*

Dalgaların arasına karıştı ama Teoman duyduğu şeyin ne demek olduğunu biliyordu. Telefon kapandığında dişlerini sıkarak soludu. Büyük bir hata yapmıştı. Şu andan sonra telafisi yoktu. Planı yerle bir olurken artık zarlar onun önünde değildi. Kralşan’ı yakalamak için egosunu bir köşeye bırakmalıydı. Nice hükümdarları yıkan kibir, ona da hata yaptırmıştı.

Zemin sallandı. Üzerindeki her bir taş karanlıkta kaybolurken yeni bir düzen daha kurdu. Kurbanları yine aynıydı. Ama ipleri bu defa Teoman Doğu’nun elinden kayıp gitmişti. Çenesini dikleştirirdi. Yakup Öz yıllardır bu ülke için çalışmış, gerekli çoğu bilgiyi MİT’e ulaştırmış bir adamdı. Devletin yeraltındaki gizli eliydi. Onu karşısına alamaz ama kontrolü de kaybedemezdi.

Arkasını dönüp, “Doktor!” diye bağırdı.

Birkaç dakika içinde yanında beliren Doktor, Teoman’ın ifadesinden bir şeylerin daha yolunda gitmediğinin farkındaydı. “Buyurun, Başkan’ım,” dedi.

“Bana Yakup Öz’ü bul.”

“Şu an mı?”

Sinirle, “Şu an!” diye kükredi. Doktor’un kaşları çatıldı. Ama sorgulamaya fırsat kalmadan Teoman Doğu ilerlemeye başlamıştı. “Denizi didik didik edin,” dedi sadece. “Bana Kenan şeytanını bulun.”

“Kadın?”

Duraksayışını belli etmedi. Hoşuna gitmiyordu ama Yakup Öz'ün kadını koruyacağını biliyordu. İpleri ona bırakmayacaktı ama şimdilik oyunu sürdürmeyi seçti.

“Her ikisi için de derin bir araştırma istiyorum. Şehrin üzerinden kuş uçmayacak. Kimseye söylemeden Yakup Öz'ün buralarda bir bağı, adamı varsa öğren. Balık avlayan adamları da sorgulayın. Burayı nereden bulduklarıyla ilgili net bilgi istiyorum.”

“Yakup Öz'ün bu durumla ilgisi ne, Başkan'ım? Kenan'a yardım edip kaçırarak değil ya.”

“Sana ne diyorsam onu yap, Doktor!”

Aynı saniyelerde pantolonunun sol cebindeki bir başka telefon çaldı. Bu numarayı tek bir kişi aradı. Telefonu kulağına yaklaştırarak, uzaklaşırken duyacağı sestem emindi.

“Buyurun, efendim,” dedi sadece.

Kanturalı'nın ağır, titrek nefesi dalga seslerine karışıyordu. “Plan artık Yakup'ta,” dedi. “Ona uyum sağla.”

“Ama efendim!”

“Hata yaptın, Teoman!” diyerek yükseldi otoriter ses. “Kralşan devlet için önemsiz bir toz tanesi. Bizim amacımız onu tutan daha büyük eller, Kurul denen yapılanma. Ama sen bütün taşlarını sadece Kralşan'ı yakalamak için oynadın.”

“Kurul'a giden yol Kralşan. Onu yakalamak, Kurul'u yıkmanın tek yolu.”

“Farz et ki öldü. O denizden sağ çıkamadı. Peki, o zaman nasıl ulaşacaksın Kurul'a?” Sessizleşen Teoman'ın bakışları hırçın denizdeydi. “Kralşan sadece önemsiz bir piyondur,” diyerek otoritesini sürdürdü Kanturalı. “Bütün hamlelerini tek bir önemsiz piyona bağlarsan hiçbir savaş kazanamazsın, Teoman.”

“Yakup Öz'ün amacı Kralşan'ı hemen öldürmektir, efendim. Ben ne yaptıysam devletin bekası için yaptım.”

“Devletin bekası kişisel hırslardan çok daha üstündür. Burada sen ya da ben yoktur. Sadece vatan vardır. Yakup Öz yıllarca bu vatanın bekası için çalıştı. Devletin hafızası derindir. Unutmaz. Ona bir söz verdiysen sen de tutmak zorundaydın. Madem tutmadın, şimdi onun hamlelerini bekleyeceksin. Sıra onda. Uyum sağla. O Kralşan'a odaklansın, sen Kurul'a odaklan. Bir daha tek bir hata istemiyorum.”

Zorla yutkundu. “Yakup Öz’ün planı, Timur Tönce denen askeri yeniden sahaya sürmek,” dedi. “Sevdiği kadını saklayıp kışkırtmak.”

“Yani? Senin hamlelerin de hep o askerin üzerinden değil miydi?”

“Ben ne yaptıysam operasyon için yaptım.”

“O zaman operasyon için söylenenleri yapmaya devam et, Teoman. Ve bir daha sakın kimseye *ben gelmeden harekete geçmeyin*, diye emir verme. Sen de devlet için bir hiçsin ben de. Bunu sakın unutma.”

Telefon aniden kapandığında Teoman’ın parmakları şakaklarını ovuşturuyor, sakinleşmeyi deniyordu. Haklıydı Kanturalı Bey. Hem de her kelimesinde.

İki büyük balık aynı yemin peşinden giderken birbirine zarar vermezdi. Ama hedef görünür bir hale geldiğinde tek bir oyuga ikisi de sığmaz, biri diğerini mutlaka ezerdi. Teoman artık bütün egosunu ve kibrini bir köşeye bırakacaktı. Sert adımlarla ilerledi. Yakup Öz’ün planına uyacaktı. Devlet ne derse yapar, hamlelerini ona göre oynardı ama öfkesi diriye.

Derin bir nefes alarak hırslarından sıyrılmaya çalıştı. Bu saatten sonra Kralşan’ı ve vatanın iç yapısını tehdit eden, *Kurul* denen o yapılanmayı yıkacak her yol mübahtı.

Hastane koridorlarında sert adımlarla ilerliyordu Hayri Albay. Emekliye ayrılmıştı ama sözkonusu vatan ve evlatları ise hiçbir güç onu engelleyemezdi. Yaşlanmıştı, eskisi kadar hızlı değildi. Kalbi de dayanmıyordu ama aldığı haberler acele etmesi için yeterliydi. Söylenilen kata geldiğinde endişeli bakışlarını sertleştirdi. Albay kimliğine büründü. Nice ölümler görmüştü. Yıkılmaz ama sendelerdi. Lakin artık bir evladı daha toprağa verecek gücü yoktu.

Uzun koridorun köşesini döndüğünde **AMELİYATHANE** yazısıyla karşılaştı. Önünde bekleyenler Barut Timi’ydi: Murathan, Aybüke, Süleyman, Barbaros, Zülfikar, Alican ve Hasan. Kimi sandalyeye çökmüştü kimi de koridorun ortasında ileri geri gidip geliyordu. Operasyon kıyafetleri hâlâ üzerlerinde ve sıırıslıydı.

Yaklaştığında, “Karakurt!” diye kükredi.

Ameliyathanenin önünde ileri geri gidip gelen Murathan hazır ola geçti.

“Emredin, komutanım!”

“Durumu nasıl?”

“Hâlâ ameliyatta, komutanım.”

Bütün tim ayağa kalkınca Hayri Albay’ın bakışları hepsinin üzerinde gezindi. “Bir şey demedi mi doktorlar?” dedi. Belli belirsiz yutkundu. “Kaç kurşun?”

“Üç,” dedi Zülfikar. “İkisi sırtından, biri göğsünden.”

Hayri Albay’ın bakışları titredi. Bir kere daha belli etmemeye çalışarak yutkundu.

Endişesini gören Aybüke, “Sırtındakiler kas dokularına denk gelmiş, göğsündeki tehlikeli,” dedi. “Kalbine denk gelmemiş ama yakın mesafeden vurulmuş, komutanım.” Minik bir öksürükle boğazını temizledi. Dakikalardır sesini bulamıyordu. “Akciğerleri hasar görmüş olabilir. Sigara içtiği için beklenmedik komplikasyonlar olabilirmiş. Ameliyat sonucuna göre konuşacaklar. Şu an bir şey söylemek için çok erkenmiş. Ama erken müdahale edilmesi ve hemen hastaneye getirilmesi şansını artırıyor. Barbaros kan vermeye gitti. Çok kan kaybetmemiş ama yine de istediler. *Ameliyat esnasında olacak her şeye hazırlıklı olmalısınız*, dedi doktor.”

Sessiz kaldı Hayri Albay. İyi olması için dua etmekten başka bir şey yapamadı. Başım belli belirsiz sallarken sandalyelere ilerlemek, oturmak niyetindeydi. Ama koridorun ucunda gördüğü yüzle duraksadı. Teoman Doğu, arkasında bir adam ve iki kadınla beraber onlara doğru geliyordu. Sever, sayardı Teoman’ı. Ama öfkelenmemek elde değildi.

Sert adımlarla Teoman’a ilerledi. Karşı karşıya geldiklerinde, “Benimle gel,” dedi sadece. Arkasını dönüp, ilerlerken Teoman Doğu’nun sorgusuzca peşinden geleceğini biliyordu. İkisi hastane koridorunda arka arkaya ilerledi. Hesaplar açılacak, bu zamana kadar sorulmayan sorular sorulacaktı. Teoman her şeyin farkındaydı.

Onlar sessizce uzaklaşıırken Doktor, Şef ve Terzi ameliyathanenin kapısına ilerledi.

“Durumu nasıl?” dedi Doktor.

Duvara yaslanmış, sessizce bekleyen Güntekin bakışlarını gelen ekibe sabitlemişti. “Önce bir kendinizi tanıtır, gençler,” dedi. “Âdettendir.”

“MİT,” dedi Terzi. Omuzlarına dökülen gür saçları ve alnını kapatan kâkülleri yağmur nedeniyle sırılsıklamdı. “Siz de Özel Kuvvetlerdensiniz. Biliyoruz.”

Sessizleşti Güntekin. Herkes birbirini kısa bir an için süzdü.

Sessizliğı bölen Süleyman oldu. “İyi. Memnun olduk.” Göz ucuyla ameliyathaneye baktı. “Henüz bilgi yok. Bekliyoruz.”

Yağmur nedeniyle ıslanan sarı saçlarını her zamanki cilvesiyle geri savurdu Şef. “Diğer yaralılar?” diye sordu.

Bu defa Alican, “Âdem denen adam ameliyatta,” dedi. “Omzundan vurulan köylü daha iyi. Ama odada durmuyormuş. Timur Komutan’ımı görmek isteyince sakinleştirici verdiler, uyuyor.”

“Nenesi?” dedi Aybüke. “O nerede?”

Ameliyathanenin önünde bir ileri bir geri gidip, gelirken alnını ovuşturuyordu Murathan. Bir avcunda hastaneye girdiklerinde Timur’un bileğinden kopup yere düşen siyah, örgü bileklik vardı. Tanırdı arkadaşını. Künyesi dışında hiçbir takı takmazdı. Sevmezdi. Bu bileklik kolundaysa onun için özel olmalıydı. Belki de o kadındandı. *Ahu’dan*.

“Nenesi iyi,” dedi hızlıca. “İlaç verdiler, dinleniyor.” Tedbirli ve dik adımlarla MİT’ten olduğunu söyleyen sarışın, yeşil gözlü adama yaklaştı. “Kadın nerede? Asıl ondan haber var mı?”

Hepsi sessizleşti. Barbaros kanı verip, geri geldiğinde sessizliğe uyum sağlayarak Zülfikar’ın yanına çökmüştü. Doktor kimseye bakarken bakışlarını kaçırmazdı ama karşısındaki adamın kehribarları öyle dik ve öfke doluydu ki kısa bir an bocaladı.

Doktor’un arkasındaki Terzi her zamanki olgunluğuyla bir adım öne çıktı. “Arama çalışmaları sürüyor,” dedi. “Dalgıçlar ve ekipler arıyor. Bölge ve çevre dört bir koldan kuşatıldı. Dalgalar fazla ve hâlâ şiddetli yağmur yağıyor. Akıntıyla sürüklenmiş olabilirler.”

“Yani?” dedi Murathan. “Sonuç?”

“Sonuç, Kenan Kralşan ve Ahuzar Soykamer kayıp,” dedi Şef. “Sen ne bilmek istiyorsun, Yüzbaşı Karakurt?”

Murathan, “Gerçeği!” derken dik bakışları Şef’e döndü. “Maşallah, hakkımızda her şeyi biliyor, hepimizi tanıyorsunuz ama biz Timur’un neden bu halde olduğuyla ilgili hiçbir şey bilmiyoruz.”

Terzi yine mantıklıydı. “Sizi tanıyoruz çünkü işimiz bu. Her şeyi bilmek. Gereksiz gerginlik yaratmanın anlamı yok, Yüzbaşı. Burada herkes işini yapıyor.” Çenesiyle ameliyathaneyi işaret etti. “O da işini yapıyordu.”

Gerginlikle yüzünü sıvazladı Murathan. Haklıydı. Herkes işini yapıyordu ama korku, gerginliği artırıyordu.

En köşede duran Güntekin, dilini kuruyan dudaklarında gezdi. Bundan aylar önce Kralşan denen adam yolsuzluk iddialarıyla manşet süslediğinde, yaptığı basın açıklamasında, hemen arkasında görmüştü mur'u. O an anlamıştı neden orada olduğunu ve amacını. O ine sızacak Peki, o zaman Timur neden o inde değildi de buradaydı?

Hepsi bir şeyleri konuşmak, açıklığa kavuşturmak istiyordu ama hâlâ açık bir alanda bunu yapamadılar. Bütün sorularını sessizce yuttular.

"Şimdi onu bunu bırakın da..." dedi şaşkınlığını hâlâ atamamış olan Barbaros. "Kralşan denen adam tamam. Onu anladık. Kadın kim?" Yanındaki Zülfikar'a döndü. "Timur Komutan'ımın nenesi *karısı*, dedi! Bunu ben mi duydum, lan?"

Dertliydi Zülfikar. "Buna mı takıldın, Barbo?" dedi.

"Lan, sen takılmadın mı?"

"Şahsen ben de takıldım," dedi diğer yanındaki Alican.

"Çaktırma," dedi Zülfikar. "Ben de takıldım da ortam bu şaşkınlık uygun değil."

Ameliyathanenin önünde, elinde siyah bir bileklikle bekleyen Murathan, "O kadın değil, Ahu," diye söylenenleri düzeltti.

Dikleşti Barbaros. "Tanıyor musunuz komutanım?" dedi. "Karısı mı gerçekten? Timur Komutan'ım evlendi mi?"

"Bilmiyorum, Barbaros! Bilmiyorum!" diye en sonunda yükseldi Murathan. "Tek bildiğim Timur'un o kadına âşık olduğu!"

Herkes sessizleşti. Bilinen çok şey vardı ama yine kimse konuşamadı. Sesli sorgulayan ilk kişi Aybüke oldu. "Görevi İstanbul'da değil miydi?" dedi. "Neden şu an Rize'deyiz?"

Kızılgerdan Operasyonu'na ait üyeler sessizdi. Emir gelmedikçe hiçbir tek bir kelime edemezdi. "Orası bizim işimizin gizli kısmı," dedi Doktor. "Detaylar size uygun görülürse anlatılır. Aynı ipin üzerindeyiz. Bizi anlayacağınıza eminim."

Hepsi yeniden sessizleşti. Zordu ama anlıyorlardı. Fakat sevdiği kızı babası vermediği için bir türlü evlenemeyen, kız istemesini bile asırlar sonra yeni yapabilen Barbaros hâlâ tek bir noktaya takılmıştı. Kopamıyordu oradan. *Evli miydi bu adam?*

Sessizce, "Lan, harbi evlenmiş mi?" dedi Zülfikar'a. "Ben bunun cevabını hâlâ alamadım. *Karısı*, dedi nenesi. *Karısı*! Timur Komutan'ımın *karısı*!"

Zülfikar sessizce, "Görevde nasıl evlenecek, oğlum?" dedi. "Öylesine demiştir nenesi onu." Derin bir nefes verdi. "Aşık, dedi komutanım. Belki de sevgilisi."

"Lan *karısı*, dedi ya! Öyle olsa *sevgilisi*, derdi."

Sessizleştiler. Barbaros'un şaşkın bakışları hastane fayanslarındaydı. Hayatı sorguluyordu.

"Demek o arabada duyduğumuz kadın sesi..." dedi Zülfikar.

Barbaros da ciddileşti. "*Omzum lazım*, diyen o ses..." İsteddiği kızın babasını evlilik için ikna etmişti Barbaros ama hâlâ evlenmiş değildi. Timur Komutan'ı önüne geçeceğini düşündüğü en son kişiydi. Şok, korku ve şaşkınlığı bir arada yaşıyordu. "Timur Komutan'ım bile benden önce evlenmiş," diye homurdandı. Ellerini dertli başına attı. "Ben bu karalı başımı alıp nereye gideyim?"

"Evlenmemiştir, komutanım," diyerek teselli vermeyi denedi Alican. "Düğünü olsa bizsiz mi yapacak? Mantıklı olun."

Ona doğru eğilen Zülfikar, "Lan, salak, gizli görevde düğün mü yapacak?" derken oldukça mantıklıydı. "Belli ki kendi kendilerine takılıyorlardı."

Barbaros hâlâ dertliydi. "Timur Komutan'ım biriyle takılacak adam mı lan? Nenesi *karısı*, dedi diyoruz kırk saattir. Resmen *karısı*, dedil" Elleri yine dertli başındaydı. "Sanırım bu en ağır darbeydi. Uzun süre atlatamayacağım. Acile inip bir serum almalıyım."

Daha fazla dayanamayan Süleyman, "Kadın yok ortada," diyerek diğer köşeden sessizce yükseldi. "Olayı bilmiyoruz, tamam ama belli ki Timur Komutan'ım için önemli. Siz onu bunu bırakın da uyanınca ne diyeceğiz, onu düşünün. Onu biraz tanırırsam..." Gerisini getiremedi.

Düşünceleri sivriydi Murathan'ın. Daha fazla dayanamadı. "Alican ve Aybüke, siz burada kalın," dedi. Postallarından çıkan gıcırtilarla koridorda ilerledi. Boş boş bekleyecek değildi. "Timur kendine geldiğinde haber verin. Diğerleri benimle geliyor. Ekiplerle birlikte arayacağız. Gerekirse Karadeniz'i didik didik edeceğiz."

Aybüke ve Alican hariç diğerleri ayaklanıp peşine takıldığında, geride kalan herkes daha da sessizleşti. Sol parmaklarıyla şakaklarına vuruyordu Güntekin Ağâh. *Tak, tak, tak*. Duvardaki saat hızla akıyordu. *Tik, tak, tik, tak*. Yoğun sis ve şiddetli rüzgârla havada olduğu anlarda, bir kadının karşısındaki adamı yakasından tutup kendisiyle beraber aşağıya çektiğini ilk o görmüştü.

“O kadın düşmedi,” dedi birden. “Adamı kendisiyle birlikte aşağıya çekti.”

Terzi'nin kaşları havalandı. “Ne?” dedi.

Güntekin parmaklarını şakaklarına vurmaya devam etti. *Tak, tak, tak*. Sis'in içinde kaydolduklarında denize düştükleri anı görememişti ama düştükleri an netti. Sis'in içinden dev bir dalga yükselmişti. Bir kere daha vurdu parmaklarını şakaklarına. *Tak, tak, tak*.

Murathan'dan aldığı emirle alçaldığında sis daha yoğundu ama adamların kaçakçılık yaptıklarını iddia ettikleri tekneyi görmüştü. Bir dalga daha yükseldiğinde Karadeniz'in soğuk suları içinde kırık bir kürek parçası görmüştü. Oysa kıyıya çektikleri kayığın bütün kürekleri sağlamdı.

Uçurumun altındaki oyuklar, radara takılan bir canlı daha, tekne ve kırık kürek parçaları zihninden hızla geçerken parmağı bu defa sadece bir kere değdi şakağına.

Tak.

“Başka biri daha vardı,” dedi aniden. “Kenan ya da kadın değildi. Başka biri.”

Terzi daha da yaklaştı. “Ne diyorsun sen?” diye sordu.

Dikleşti Güntekin. “Teoman Doğu nerede?” dedi. “Onunla konuşmam lazım!” Önündeki Terzi'yi ve ona dönen bakışları umursamadan hızlı adımlarla yanlarından uzaklaştığında Doktor, Şef ve Terzi arkasından şaşkınlıkla bakıyordu.

“Sorgulamayın,” dedi Aybüke. “Güntekin Agâh biraz kafadan kontaklı. Ama zeki adamdır. Bir şey hatırladı muhtemelen. Yerinizde olsam Teoman Doğu'yu bulmak için hastanedeki tüm odaları basmadan önce onu tutar, kendi elimle Teoman Doğu'ya götürürdüm.”

Kızılgerdan Operasyonu üyeleri kısa bir an bakiştikten sonra ilerleyen Şef oldu. Sarı saçlarını ensesinde sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Kıvrarak ilerledi. “Ben hallediyorum. Bakalım ne kadar deliymiş Güntekin Bey.” Kıvrarak arkasını döndü. “Havacıydı, değil mi?” dedi Aybüke'ye. Yeniden önüne döndüğünde dudaklarında keyifli bir tebessüm vardı. “Eski sevgili mi anımsattı.”

Göz devirdi Doktor.

Yüzü ekşimişti Terzi'nin.

“Hani sadece iş için buradaydınız?” dedi Aybüke. “Arkadaşınız konudan biraz sapıyor sanırım.”

Şef'in, Güntekin'in daha beş dakika içinde on odayı açıp Teoman Doğu'yu aradığında haberi yoktu. On dakika sonra *adam gerçekten deli, başka biri yolu göstereyin*, diyerek geri geleceğinden de.

Doktor bıkkınlıkla başını iki yana sallarken Terzi'nin bakışları Aybüke'nin minik bir tepecikten ibaret olan karnındaydı. "Hamilesin," dedi. Emin ama onaylamak ister gibiydi.

Aybüke'nin eli anında karnına değdi. Hamile olduğu için masabaşı işlerdeydi ama bu görev özeldi. "Öyle," dedi.

Terzi'nin dudağına minik bir tebessüm kondu. "Bu görevde olman tehlikeli," dedi.

Aybüke cevap için duraksamamıştı. "Timur Komutan'ımı tek bırakmayız," dedi.

Yine sessizleştiler. Bu içine kapanık, sessiz ve sakin adamın bu denli kuvvetli dostlar edinebileceğinden bihaberdi. Bakışlarını ameliyathane kapısına çevirip beklediler. Üst katlarda derin bir sessizlik varken hastanenin en alt katında, dosyalarla kaplı bir odada olan Teoman Doğu ve Hayri Albay arasında büyük bir hesaplaşma vardı.

Dik ve soğuktu Hayri'nin bakışları. "Bana söylemedin!" dedi.

Bıkkınlıkla köşedeki sandalyeye çöktü Teoman. Cebinden sigarasını çıkarıp ateşledikten sonra sigara paketini ve çakmağı önündeki tozlu masaya savurdu. Baş ağrıyor, canı haddinden fazla sıkılıyordu. Bu kadar yaklaşmışken Kralşan denen adamı elinden kaçırmayı gururuna asla yediremiyordu. Tıpkı Yakup Öz'ün planının bir parçası olmayı yediremediği gibi.

Ama yapılması gereken neyse onu yapacaktı.

Oysa her şey plana göre ilerlemişti. İstisnasız her şey. Plan dışı gelişen tek şey Ahuzar denen kadının kendisiyle birlikte Kenan Kralşan'ı da uçurumun ucundan aşağıya çekmesiydi.

Dudaklarından soluduğu duman dahi öfkeliydi. "Neyi?" dedi ters ters. "Ne diyorsun, Hayri?"

Titreyen parmağını Teoman'a kaldırarak ilerledi Hayri. "Sen benden bir asker istedin," dedi. "Ben de verdim. Meğer sen benden bir asker değil, kurban istemişsin. Bana yalan söyledin!"

Sigarasından bir duman daha çekip ifadesiz bakışları eşliğinde üfledi Teoman. "Hayır," derken oldukça sakindi. "Yalan söylemedim. Ben senden bir asker istemedim. Sadece Timur Töng'e'yi istedim. *Bana kaybedecek hiçbir*

şeyi olmayan o adamı ver, dedim. Karar onun, dedin. O da bunu kabul etti. Kimseye yalan söylemedim. Ölen de seni bu görevden çekmem, dedim."

"Planının hepsinden bahsettin mi Timur'a?" Hayri'nin kaşları çatılıyor, sesi yükseliyordu. "Bütün oyunu onun üzerinden kurduğundan bahsettin mi?"

Teoman'ın duman üfleyişi yavaşladı. Dikkatli bakışlarla süzdü karşısındaki adamı. Neyi çözdüğünü anlamadan konuşmayacaktı.

Ağır ağır yaklaştı Hayri. "Âdem denen adam ormana giderken kolluk kuvvetlerini aramış," dedi. "Neden jandarmaya *ben gelmeden harekete geçmeyeceksiniz*, diye emir verdin? Neden müdahaleyi geciktirdin?"

Sessizlik aralarına kurulduğunda sigara dumanına rağmen bakışları birbirlerindeydi. "Bunu nereden öğrendin?" dedi.

"Sırların sadece senin kulağına üflendiğini düşünmen büyük bir aptallık, Teoman." Yaklaşıp elini sertçe masaya vurdu Hayri. "Kendi çıkarların uğruna Timur'u kurban ettin. Kralşan'ı kendi içinde öyle bir hırs yapmışsın ki onu sen dışında hiç kimsenin yakalamamasını istiyorsun! Beni arayıp *tim çıkar*, demen, Timur'un konumunu saklaman hep yalandı. Kenan'ı yakalamak için oynadığın oyun buydu!" Sessizdi Teoman. Biten sigarasını sakince yere atıp ayağının ucuyla ezdi. Yaşlı kurttu Hayri Albay. Sayısız asker geçmişti elinden. Eksik taşlar teker teker yerini bulurken öfkeyle solumaya devam etti. "En başından Timur o ine sızıp Ahuzar'a âşık olmaya başladığında anladın ama durdurmadın. Amacın buydu çünkü. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adama o inin içinden bir zaaf vermek."

"Hayır," dedi Teoman. "En başta amacım bu değildi. Gerçekten o ine sızmaktı. Ama Timur'un o kadına çekilmeye başladığını öğrendiğimde planı değiştirdim. Düşündüm ve *neden olmasın ki*, dedim."

"Sebep?"

"Sen de söyledin, Hayri. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir adam kendine o inden bir zaaf seçtiyse buna neden *dur*, diyeyim? Hele de o zaaf Kenan Kralşan'ın en büyük zaafıysa."

Şaşkın değildi Hayri ama hayal kırıklığı devasaydı. "Şifre kadında çıkmasa dahi o kadınla Kenan'ı vuracaktın, değil mi?" dedi.

"Kralşan'ın Ahuzar'a zaafı var. Timur'la Ahuzar'ın ilişkisini anladığımda engel olmadım. Kralşan'ı duygusal olarak yıkmak istedim. Ama sonra öğrendim ki Kenan'ın Ahuzar'a olan zaafı duygusal değil. Kadını canının karşılığı olarak Kurul'a sunmuş. O kadını korumalıyım. Eninde sonunda Kenan onun için gelecekti."

"Ayla denen kadın hastaneden çıktığında o yüzden sorgusuzca evine gönderdin, değil mi? Onun da zaafı vardı, kızı. Kenan'ın ona gideceğini adın gibi biliyordun. Timur'un adını bilen sadece oydu. Durdurmadın. Kralşan, Timur'u bulsun diye yolu sen açtın."

"Ayla'yı nereden öğrendin?"

Hayri elini şiddetle masaya vurdu. "Benimle oyun oynama, Teoman!" diye kükrediğinde âdeta kapı sallanmıştı.

Hâlâ ifadesizdi Teoman Doğu. Boynunu sağa ve sola eğerek küttetti. Sinirli ve gergindi. "Yani Hayri?" dedi.

Hayri'nin bakışlarındaki hayal kırıklığı büyüdü. "Kim ölmüş, kim kalmış, hiç umurunda değil mi?" diye sordu.

"Neden olsun?" Başını belli belirsiz iki yana salladı. "Gereğinden fazla merhamet, devlete ihanettir. Sen değil miydin bana *savaşta merhamet olmaz* kuralını öğreten." O da elini masaya vurdu. "Biz de şu an bir savaştayız. Merhamet ve vicdan gibi bir lüksüm yok."

"Kendine devlet adamı diyorsan Teoman, o zaman kendi hislerine de merhamet etmeyeceksin! Kolluk kuvvetleri zamanında o ormana girseydi şu an ne Timur burada olurdu ne de Kralşan ve Ahuzar kayıp!" İşaretparmağını Teoman'a doğru dikti. "Senin derdin Kralşan'ı yakalamak değil, senin derdin Kralşan'ı sadece senin yakalaman!"

Sinirle yükselmemek için gözlerini kapatıp yutkundu Teoman. "Hatamı kabul ediyorum ama yenildiğimi asla," dedi.

Gergin ve öfkeliydi zira yüzüne sesli söylenen her şey gerçektir. Timur, Ahuzar ve sevdaları, onun için sadece taşları üzerinde oynatacağı bir satranç tahtasıydı. Şifre kadının sırtında çıktığı andan sonra yeni bir plan kurması gerekiyordu. Yıkılan zeminin yerine Timur'un yüreğini koyarken zerre düşünmemiştir.

Şimdi de düşünmeyecekti.

Kralşan'ı yakalayacaktı. O şeytanı sadece o yakalayacaktı. Ömrünü vermişti bu göreve! Ne pahasına olursa olsun onu kendi elleriyle yok etmeliydi.

Hayri, "Senin hırsın ve hatan yüzünden geline nokta bak!" dediğinde masaya elini şiddetle vurmuş, yüzü öfkeyle kızarmıştı. Yaşanmışlıkların etkisiyle ak düşmüş saçları alına dökülürken yıllardır kan gören gözlerine yine kan oturmuştu.

En sonunda Teoman da, "Benim yüzümden değil!" diyerek patladı. "Ahuzar denen kadın Kenan'la beraber o uçurumdan aşağı atlamasaydı şu

an Kralşan elimde olacaktı!” Gözleri hırsla yuvalarında dönüyordu. “Onu en sikik kodese tıkmış, ağzına silah sokmuş olacaktım ama o kadın her şey mahvetti.”

“Kendi hırsın uğruna Timur’u kurşun, Ahuzar’ı silah yaptın. Şimdi o silah dönüp sana sıkı diye öfkелisin, öyle mi?”

“Silah elimde patladıysa Hayri, ucundaki kamadan yeni bir silah yaparım.”

Hayri’nin bakışları dikkatlice Teoman’ın ifadesinde gezindi. “Yine ne saçmalıyorsun sen?” dedi. Sessiz kaldı Teoman. Kısa bir an için ikisi de ters bakışlarını birbirinden çekmedi. İşaretparmağını karşısındaki adama çevirdi Hayri. “Bana doğruyu söyle. Ahuzar ve Kralşan nerede?”

Yüzü ekşidi Teoman’ın. “Bilsem burada mı olurum sence?” dedi.

Hayri’nin parmakları yukarı kalktı. “Kenan’ı bulması için Timur’u kullanacaksın,” dedi.

“Neden kullanayım? Zaten bu görevde. İş bu.”

“Görevden geri çek. Bu halde devam edemez.”

“Asla.”

“Sana, *Timur Töngе sıradan bir asker değil, o özel bir asker*, dedim. Tek zaafı vatani ve onun için yapamayacağı şey yok. Sen ona bir zaaf daha verdin. Vatani için bu denli savaşı bir adam sence uyanıp, sevdiği kadını bulamayınca ne yapar, Teoman? Ha? Yeniden emir erin olacağını mı sanıyorsun?”

Sessizce dinliyordu Teoman. Gözleri kısıldı. Hâlâ sakın ve sessizdi. Planlar beyrinde hızla dönüyor, dönen fikirlerin hiçbirinin ucu birbirine değmiyordu. Yakup Öz haklıydı. Bıçak bilenmeliydi.

Ahuzar’ı, Timur’a emanet etmişti çünkü canı pahasına koruyacağını biliyordu. İçlerindeki ajanı bulmadan yemi Kenan’a kendi atamazdı. Zeki bir adamdı Kralşan. İnanmazdı. Her şey normal bir döngüde ilerlemeliydi. Bu yüzden Ayla’yı yem olarak Kenan’a sunmuştu. Ona gideceğini adı gibi biliyordu. Timur’un yerini o söylemeliydi.

Ama onu Ayla’nın yanında değil, burada, tek kozu olan Ahuzar’ın saklandığı yerde yok edecekti. Şayet şartlar yerle bir olmasaydı. Bir orduyu dağıttı ego. Savaş bencillikle kazanılamazdı.

“Olmasın. İstedliğini yapsın. Artık sınırlandırmayacağım.”

“Sen benimle taşak mı geçiyorsun, lan?” diye yükselirken yıllar sonra ilk defa sövüyordu Hayri Albay. Tövbeliydi ama şu an dayanabilecek gibi de değildi. “Sikerim senin o kafanı, it! Aklının tavanına sıçtırtma bana!”

Teoman umursamazca kesik bir soluk verirken alnını kaşıyordu. Eskiden oldukça sinirli bir komutan olan Hayri’yi de tanıyordu. Tam olarak şu an karşısında olan adamdı. Bir baskında sekiz askerini kaybettikten sonra ise tamamen değişmiş, sinirini ve dilini törpülemişti.

“Hayri Komutan, hoş geldin.”

Gözlerini kapatarak sakinleşmeyi denedi Hayri. Herkesin içinde gömülü sayısız kişiliği vardı. Hayri, albaydı. Ama bir zamanlar komutan, bir zamanlar ise asker. Eş, evlat ve baba. Hepsi için ayrı bir benliği vardı. Yeniden albay kimliğine bürünmeyi denedi.

Gözlerini araladı. “Uyanınca kadını soracak,” dedi yeniden. “Bana değil, sana soracak. Bulamayınca ne yapacak, biliyor musun?” diye devam etti. “Elimde yetişen o çocuğu adım gibi biliyorum. Sadece yakıp yıkmayacak. Kan, gözlerine sis gibi inecek. Önüne geleni dişleriyle parçalayacak. Sen ona bir zaaf vermedin. Hayatı sıfır olan bir adama hayat verdin. Yeniden nefes aldığı an o nefesi arayacak! Burada yatıp acı çekmeyecek. Artık kurban değil, cellat olacak. İnfaz edilen değil, infazcı olacak!”

Teoman derin bir nefes verirken sandalyesinden ayaklandı. “İstediğim de bu zaten,” derken bir hayli sakindi. “Beni bilirsin. Şartlar değişirse yeni plan kurarım. Şartlar değişti, Hayri. Artık bana bir kurban değil, cellat lazım. İnfaz edilen değil, infazcı lazım. Yakıp yıkmak mı istiyor?” Ellerini iki yana açtı. “Yakıp yıksın o zaman.”

Karşısındaki adama bakıyor ama tanıdığı adamı göremiyordu Hayri. Yüzü ekşidi. “Sakın onu bir kere daha savaşın ortasına atma, Teoman!” dedi.

“Timur Töngge zaten savaşın ortasında, Hayri.” Adımları geriledi. “Yaşlılık senin vicdanını yumuşatmış, belli.” Sandalyeyi ağır ağır eski konumuna getirdi. “Vicdanın kazandığı tek savaş mezar. Bu dünyada hiçbir savaşı merhametle kazanamazsın. Hele de sözkonusu devletse.”

Zaman çarkları hızla dönerken içinde öğüttüğü tek şey beden değildi. Karakter ve fikirler de değişirdi. Hayri’nin, Teoman’a olan bakışlarında bu değişimin izleri vardı.

Dişlerini sıkarak konuşmaya devam eden Hayri, “Sana diyorum ki Timur Töngge sıradan bir asker değil!” dedi. Cümlesinin her bir kelimesini yeniden vurguladı.

“Farkındayım.” Ciddi ifadesi keskinleşen Teoman, kaşlarını çatarak çenesini dikleştirdi. “Ama sen de şunu anla. Ben sadece bir maşayım. Devle bana ne derse onu yaparım. *Kralşan’ı sen yakalayacaksın*, dediler. Elimden geleni yaptım, yapıyorum. Ama bir konuda haklısın. Hata yaptım. Kendi hırslımı görevimin önüne aldım. Onu kendi ellerimle yakalamak uğruna elimden kaçırdım. Ama bilirsin, hatalarımdan gerekli dersi her zaman çıkarırım.” Parmağını Hayri’ye kaldırdı. “Senin askerin artık bu savaştaki tek cellat. Uyanacağına ben de eminim. Uyandığında o kadını bulmak için bizi Kralşan’a götüreceğine de.”

Ceketinin yakalarını düzeltip arkasını döndü. Kapıdan çıkacağı anda Hayri, “Ya öldülerse?” deyince duraksadı. “Bu planın ucunda bir sonuç yoksa o cellat, kılıcı ilk bize çeker.”

Arkasına göz ucuyla baktı Teoman. “Birkaç haftaya her şey belli olur,” dedi. “Kaçtılar mı yoksa hâlâ o denizdeler mi anlarız. O zamana kadar sessiz kal ve sakın önüme çıkma, Hayri. Çünkü artık benim de yapacağım şeyler sınırlı. Daha büyük eller işin içinde. Bilmem, anlatabildim mi?”

Hayri’nin gür kaşları gözlerini daha da gölgeledi. “Bunun kararını verecek olan Timur,” dedi.

“Bu göreve en başında *evet*, diyerek kendi kararını verdi. Ayrıca *askerini tanıyorum*, dedim. Ben onu bu görevden çeksem bile şu saatten sonra duracak mı sence?”

Emindi Teoman. Silahı yine o kadındı. Ahuzar öldüyse Timur intikam için Kenan’ı bulacaktı. Eğer yaşıyorsa da kurtarmak için. Her iki planda da çıkış yolu Timur’dan geçiyordu. Kapıyı açıp dışarı çıktığında merdivenin ucundaki Güntekin Ağâh’la göz göze geldi.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Dalgalar arasında kürek vardı,” dedi Güntekin. “Kırık bir kürek. Ama kıyıya çekilen teknenin bütün kürekleri sağlamdı. *Kuzeybatıda radara bir canlı daha takıldı*, demiştim ama kimse bulunamadı.” Teoman’ın arkasında Hayri belirdi. “İkisi de o denizden sağ çıktı mı bilemem ama yakalanan tekne dışında başka bir tekne daha olabilir. Uçurumun altı oyuk. Derin mağaralar var. Radarın göremeyeceği kör noktalar olabilir.”

Hayri ve Teoman birbirine bakmadı. Gerçeği bilen Teoman sakindi. “Gel benimle,” dedi Güntekin’e. “Ekiplerine söyle, bedenlerinin vurabileceği bütün kayalıkları kontrol etsinler. Kenan Kralşan’ı ölü ya da diri bulmalıyız.”

Ahuzar değil, sadece Kralşan.

Teoman, Kenan, Hayri ise Ahuzar için odadan çıkıp seri adımlarla merdivenlere yöneldi. İkisi de telefonlarını kulağına yaslayıp, kendi çevrelerine emir verirken, arkada kalan Güntekin kollarını göğsünde bağlayarak dudak büzdü.

“Buralar daha eğlenceliymiş. Ama stresli.” Sesli bir nefes alıp verdi. “Karadan değil, havadan izlemeyi tercih ederim. Daha güvenli.”

O da merdivenlere yönelip Teoman’ın arkasından ilerlediğinde Karadeniz’deki yağmur hâlâ dinmemişti. Göğü parçalamak ister gibi şiddetliydi şimşekler ve damlalar. Deniz hırçın, sisler dört bir yandaydı. Bir sevdaya daha ağılıyordu Karadeniz. Bu denizlerde yanmayan bunu bilmezdi.

Küçük bir evdeydi Âdem. Önündeki merdivenler eski ve tanıdıktı. Pencere yoktu fakat sol yanında kalan minik odadan gelen ışık, küçük alanı fazlasıyla aydınlatıyordu. Sesli dile getirmedi ama içinde bulunduğu bu evi tanıyordu. Bir zamanlar nenesi, daha sonra ise karısı Güldeste ve Timur’la yaşadığı evdi.

Yoksul, genç ama mutlu olduğu günler.

İlk ellerine baktı. Genç Âdem’in ellerinde çok çalışmaktan çatlaklar olurdu. Ezbere bilirdi Âdem bu rüyayı. Tıpkı buradaki tek canlının o olduğunu da ezbere bildiği gibi. Yıllardır sıkışıp kalmıştı bu rüyaya. Ne ileri bir adım atabiliyordu ne de geri. Ellерinde çatlaklar yoktu. Büyüktü Âdem.

Güldeste’si gidip kendisi de cezaevine girdikten sonra bir daha bu eve adım atamamıştı. Herkes buranın ona ait olduğunu ama burada yaşamadığını bilir, kapısını çalmazdı. Anıların ve ölenlerin tek canlı tanığıydı bu ev. Yan tarafta kalan, cezaevinden çıktığında yanmış bir halde bulduğu evi dahi sattırmamış, yerine yeni bir bina diktirmemişti.

Tozlu merdivenlere ilk adımını attı. Ayağının değdiği yerde bir tutam anı tozu kaldı. Bir adım daha attı. Bir anı tozu daha kaldı.

Üst kata çıkan her bir adımı geçmişten bir andı. Bir merdivendi yaşam, ölüm ve doğumla başlayan. Bu merdivenlerin her bir adımında ölmüştü Âdem. Yine bu merdivenlerin her bir adımında yaşadığını hissediyordu. Üst katın aydınlığını fark ettiğinde kulağına değen ilk ses dünyada en sevdiği ses oldu.

“Düşeceksin, gel buraya!” diyordu Güldeste’nin nahif ama neşeli sesi.

Bu bir rüya, dedi kendine. İzdırıp gibi her gün gördüğün rüyalardan biri. Onu göreceksin ama kaybolacak. Ona sesleneceksin ama o konuşmayacak. Ona sarılacaksın ama o seni hissetmeyecek, görmeyecek. Bunun rüya olduğunu sakın unutma.

Yine de durmadı. Hayal de olsa o sese koştu. Üst kata çıktığında her şeyin bıraktığı gibi olduğunu fark etti. Babaannesi buradaydı. Sedirin en ucuna oturmuş, dudaklarında derin bir tebessümle tespih çekiyordu. Minik Timur vardı. Yere çökmüş, kitaplarını sedirin üzerine yerleştirmişti. Ödevinin üzerine eğilmiş, dikkatle yazarken Ayşe nene boştaki eliyle Timur'un sırtını sıvazlıyordu.

"Rabbi'm zihun açukluğu versun ha bu uşağa. Uy nenesi kurban olsun o yazılarına." Ağzının içinde dua okuyup minik Timur'a üfledi. "Kurban olayım kalem tutan ellerune."

Timur dudağında yarım bir gülüşle ödevini yapmaya devam etti.

Bir bebek kahkahası duydu Âdem. Bakışlarını sedirin diğer ucuna çevirdiğinde gülünü gördü; Güldeste'sini. Kucağında tatlı bir erkek bebek vardı. Saçları sarı, gözleri maviydi. Güldeste kollarının altından tutarak sedirin üzerinde yürütmeye çalışıyor, bebek neşeli kahkahalar atıyordu.

"Aferin benim oğluma!" dedi Güldeste. Bebeği kendine çevirip yanağına derin bir öpücük bırakırken sıkıca göğsüne sakladı. "Dayısı gibi erken mi yürüyecek benim oğlum?"

Âdem'in yanağına ağır bir yaş süzüldü. Bakışları sarı saçlı, mavi gözlü bebeğinde ve onu sıkıca bağrına basan karısındaydı. Dudakları titredi. Genzindeki yangın kaldıracılabileceğinden daha fazlasıydı.

"Ben erken mi yürüdüm, ablam?" dedi Timur.

Bebek neşeli bir kahkaha daha attı. "Tabii," dedi Güldeste. "Yemek yapıyordum. Arkamı bir döndüm, kalkmış, bana doğru geliyorsun." Utangaç bir gülüşle karşılık verdi Timur. Güldeste bebeğinin yanağına bir öpücük daha bıraktı. "Oğlum babasına benziyor ama huyları dayısı. Değil mi annem? Ha benim bulutum, ha benim yağmurum, ha benim sarı çiçeğim."

Kıkırdamıştı Timur. "Sarı çiçek ne, ablam ya?" dedi. "Komik."

"Gülme, dayısı." Bebeğin yanağına büyük bir öpücük daha bıraktı. "Altın mı var benim oğlumun saçlarında? Bal mı var? Timur dayısı gibi mis mi kokarmış? Onun gibi uslu muymuş? Akıllı mıymış?" Timur bir utangaç gülüş daha gönderdi. Güldeste bebeğini sıkıca bağrına bastı. "Akşam baba bize ne getirsin?" Bebek anlamsız heceler mırıldandı. "Evet, mama getirsin," diyerek onayladı Güldeste. Oğlunu omzuna yaslayıp elini sırtına

ıttı. Şefkatle okşadı. Dudaklarından belli belirsiz bir ninni dökülürken bakışları en nihayetinde merdivenin ucundaki Âdem'e döndü. Âdem, içinden kopan parçaya isim verecek olsaydı *can kaybı*, derdi. Yaşlar hızla yanağına süzölmeye devam ederken Güldeste tebessümle bakıyordu. Oysa görmüyordu onu. Biliyordu.

"Göl'üm..." derken sesi titriyordu.

Göldeste sadece güldü. Başını bebeğinin sarı saçlarına yaslayıp, gözlerini kapatırken dudaklarında derin, huzurlu bir tebessüm vardı. Yıllardır aynı rüyayı gören Âdem için bu bir ödöl değil, ızdıraptı. İleri adım atmaya denemedi. Yapamayacağını biliyordu. O bu rüyada yoktu. Ölüydü herkes. Nenesi, karısı, bebeğı ve Timur'un çocukluğu.

Tek canlı oydu. Ölülerden geriye kaldı.

Olduğı yere çöktü. Gözyaşları arttı. Omuzları hıçkırıklarının şiddetiyle sarsıldı. Özlemekten öölünse şu an öölürdü. İstedığı buydu: Ölmek. Artık ezber bildiğı bu ızdırap dolu rüyanın çıkışı yoktu. Bundan sonrası da yoktu. İrkölerek uyanırdı her defasında. Yatağı soğuk, yanı boş olurdu.

Ama bu defa Göldeste o sedirden kalktı. Kucağında bebeğı, üzerinde minik, kahverengi çiçekli elbisesi varken Âdem'e yaklaştı. Titreyerek, ağlarırken sadece onu izliyordu Âdem. Tam yanına geldiğinde başını kaldırıp bakamadı. Minik ayaklarına baktı. Sol bileğinde bir beni vardı. Oradaydı. Göldeste önünde eğildiğinde aynı benin minik bebeğinin ayak bileğinde de olduğunu gördü.

Ağlayışı şiddetlendi. Boynu büköldü. "Göldeste..." dedi.

Oysa ağlamıyordu Göldeste. Derin bir tebessümle bakıyordu karşıındaki adama.

Sıkıca eline sarıldı Âdem. "Beni de alın," dedi. "Yalvarıyorum, beni de yanınıza alın. Dayanamıyorum artık. Ne olur, beni de yanınıza alın."

Göldeste'nin gülüşü büyüdü. Mavi gözlü erkek bebek bir eliyle Göldeste'nin yakasından kavramışken şaşkın bakışlarla Âdem'e bakıyordu. Ona benziyordu, Âdem'e.

Sadece gülömsedi Göldeste. Kucağındaki bebeğı Âdem'in göğsüne illettii. Ağlarırken, sorgulamadan aldı Âdem. Ama ıslak bakışlarını kollarının arasındaki bebeğı eğıdiğinde gördüğü şey bambaşkaydı. Bu, Göldeste'nin kucağındaki bebek değildi.

Bambaşka bir bebedi.

Bir ceylan gibi iri, kahve ve yeşille harmanlanmış gözleriyle ona bakan bebek kumral saçlı, beyaz tenli ve toparlaktı. Yanakları elma kadar kırmızı, dudakları küçüktü. Kuş gibi minik dudaklarını açıp kapatıyor, güzel gözleriyle dünyaya bakıyordu.

Âdem'in gözyaşları yavaşlarken sorgulayan bir ifadeyle kaşları çanldı. "Ki- Kim?" dedi kekeleyerek. Yıllardır Güldeste'nin kucağında gördüğü sarı saçlı erkek bebek bu değildi. Yanılmadığını anlamak için içini çekerek, ağlamaya devam ederken yeniden kucağındaki bebeğe baktı.

Kumral gür saçları alnına dökülüyor, yanaklarındaki dolgunlukla dudakları öne doğru büzüşüyordu. Ormanlar vardı sanki buğulu gözlerinde. Tatlı mırıltılar çıkararak, minik elini ağzına götürüp parmaklarını emmeye başladı.

"*Bana benziyor*, demiştin, değil mi abla?" dedi Timur.

Âdem'in bakışları yeniden sedire yöneldi. Timur aynı yerinde ödev yapmaya devam ediyordu. Bakışları Güldeste'nin oturduğu köşedeydi. Ablası hâlâ oradaymış gibi gülümsüyordu. Oysa Güldeste buradaydı, Âdem'in yanında. Bakışları Timur'un baktığı yöne döndü. Bocaladı. Güldeste hâlâ onündeydi ama sedirin üzerinde, kucağında sarı saçlı erkek bebeğiyle uyan da yine Güldeste'ydi.

"Evet, ablacığım. Sana benziyor," dedi bebeği bağrına basarken.

Önündeki Güldeste'ye baktı. Gülümseyerek ona bakıyordu. Arkadaki ayağına ait değildi. Zarif elini Âdem'in kucağındaki bebeğin göğsüne yerleştirirdi. Gülümseyişi büyüdü.

"Buradayım, Âdem."

Artık Âdem'in tüm bedeni titriyordu. "Arkadaki kim o zaman?" dedi.

Nahif ses bu soruyu duymamış gibiydi. Yeniden, "Âdem," dedi.

İçinden kopan parça yüreğinin orta yerine düştü. "Söyle, gülüm," dedi.

Güldeste bakışlarını bebeğe eğerken şefkatle gülümsedi. Parmak ucuyla çenesine dokundu. Gülüşü büyüdü. Parmağını geri çektiğinde artık bebeğin çenesinde derin bir oyuk vardı. Gamze, bazen hayat bazen de *gam çukuru*.

Ona kendinden bir parça bırakmış gibiydi.

"Çok yağmur var, Âdem," dedi Güldeste şiir mırıldanır gibi. "Çok fırtına var. Burada üşür." Şefkatle bebeğin yanağını okşarken, eğilip saçlarına derin bir öpücük bıraktı. "Sıcaktır senin göğsün. Isıt onu."

Yanağına ağır bir yaş daha süzülürken sadece izliyordu Âdem. “Beni de al yanına,” dedi titreyen sesi. “Yalvarırım, Güldeste, ben de gömüleyim yanına.”

Duymuyordu sanki Güldeste. Bakışları Âdem’deydi ama bu yalvarışlara ses çıkarmıyor, bir tepki vermiyordu. Yine gülümserken elini Âdem’in eline sarmaktan başka bir şey yapamadı.

“Güldeste,” dedi Âdem, yakarır gibi. “Ne olur...”

Son sözünü tekrarladı. “Beni sevmeye devam et,” dedi Güldeste.

“Ertim,” dedi çaresizce. “Ediyorum, son nefesime kadar edeceğim.”

“Biliyorum.”

Başını şiddetle iki yana salladı. “Bilmiyorsun,” dedi. “Nasıl yandığımı, kavrulduğumu, kahrolduğumu bilmiyorsun.”

“Biliyorum.”

“Bilmiyorsun! Bilemezsin, Güldeste. İçim kavruluyor. Yaşıyorum ama nasıl? Sana güzel bir hayat yaşatamadım diye mi bu ceza? O yüzden mi sana veremediğim her şeyi verdiler bana?” Başını şiddetle salladı. “Hepsini al! Hiçbir şey istemiyorum. Sadece seni istiyorum.”

Güldeste’nin dudaklarındaki gülüş buruklaştı. Bakışları bebekreyken bir eli bebeğin gövdesini sever gibi okşuyordu.

“Üşüyor, dedim ya, Âdem. Sarılsana.”

“Güldeste!” diye yükseldi. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı, özlem canını acıyordu. “Beni dinle. Yalvarırım beni gör.”

Âdem’e döndü ölü gözler. “Görüyorum.” Bebeğin göğsündeki eli Âdem’in gözpınarından düşen yaşlara yöneldi. “O yüzden hep sana geliyorum.”

Dudakları titredi. “Gelmiyorsun!” Güldeste’nin nahif eli yaşlı yanağını kavradığında hıçkırarak, ağlarken kedi gibi elinin sıcaklığına sokuldu. “Çok kitap okudum. Okuyamadığın ne varsa senin için okudum. Elinin değdiği hiçbir yerin unutulmasına izin vermedim. Yemin ederim, vermedim. Ama Timur...” Dudakları daha da titredi. “Sen yokken o da gitti. Tutamadım. Hatalıydım. Elini bırakmamalıydım. O yüzden mi kırgınsın bana? Ha?”

“Ablam...” dedi hâlâ sedirde ders çalışan Timur. “Ben büyüyünce Âdem abi olacağım. Ödeve bunu yazabilir miyim?” Ayşe nene respah çekerek dua ediyor, nefesini Timur’a üflemeğe devam ediyordu.

Daha da şiddetlendi Âdem’in yaşları. Hiçbir zaman ona örnek olamamış, *oğlum*, demiş ama koruyamamıştı. Bu vicdan yükü hafifleyecek gibi değildi.

Güldeste'nin eli yeniden bebeğin gövdesindeydi. Karnını okşadı, karnını yanaklarına dokundu. Şefkatle sevdi bebeği. Âdem'e değen gözlerinde derin bir huzur vardı. Gül çehre buğulanmaya başladığında yeniden boşluklardaydı. Sadece gülümsediğini görebilmişti. Ne kadar geçtiğini çözemediği bir süre sonra ne kollarında bebek vardı ne de karşısında karısı. Sedirin izindeki hayalleri dahi kaybolmuştu. Çok derinlerden biri ona sesleniyordu ama seçemiyordu. Karanlığın içinde yuvarlanırken gözlerini aralamayınca sonunda başardı. Işık, gözbebeklerini yakıyordu.

"Ula, Âdem," diyordu Akkadın'ın aksi sesi.

"Uyandı, uyandı," diyen ise Resul'dü.

"Gördük. Kör müyüz?" diye terslendi Akkadın.

Âdem'in bakışları boştu. Ne olduğunu algılamak için kısa bir an için düşünmesi gerekti. Karanlıktan aydınlığa sıyrılırken anıları da birer birer geliyordu. Resul'ün koşarak yanına gelişini, Timur ve Ahu'nun evine gidişini, onları bulamayınca, kolluk kuvvetlerine haber vererek dağa koştuğunu hatırlıyordu. Sonra ise uzun boylu, esmer bir adamı, panik dolu bakışlarla ona bakan Ahu'yu ve omuzlarındaki sızuları anımsadı.

Bir hastane odasında yatıyordu. Boş bakışları başucundaki serumlarda ve ona çatık kaşlarıyla bakan Akkadın'daydı. Arkada Resul'ü gördü. Kolu boynundan asılı, gövdesine yaslıydı. Sızlayan kemikleriyle yüzünü buruştururken dilinden dökülen ilk kelime, "Timur!" demek oldu. "Timur nerede?"

Yorgun görünüyordu Akkadın. Her zaman özenle taranmış saçları lağınık, alnına düşen ak tutamlar solmuş gibiydi. Göz altları mor, teni soluktu. Âdem'in gözlerini açtığını gördüğünde ağır ağır sandalyesinden ayaklandı. Şunca yıllık ömründe ilk defa bu aralar tansiyonu sık sık düşüyordu. Kabul etmeliydi. Artık gerçekten yaşlanıyordu. Ona bırakılan emneti koruyamamış olmanın verdiği azapla günlerdir iki büklümdü.

Zorla ayağa kalktığı anda, "Sen kal yanında, Resul," dedi yorgun sesi.

Âdem, "Aknene," dediğinde adımları yavaşladı. "Timur?"

Derin bir nefesle soluklanmayı denedi. Omuzları çökmüştü. Dağ değildi insan. Kara kışı her zaman kaldıramıyordu. "Hayatta," dedi sadece. Yorgun bakışları Resul'e döndü. "*Kuşım da kuşım*, diyerek bu odadan çıkarsan o kuşın kanatlarını yolarım, Resul. Buradan ayrılma."

Resul sağlam eliyle başını kaşıdı. "Zehiroğlı ne zaman kalkacak?" dedi. "Zehiroğlı ne zaman kalkacak? Ne diyeceğiz oğa? Ne diyeceğiz oğa?"

Cevap vermedi Akkadın. Veremedi. Ne diyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Yorgun adımlarla geriledi. "Hemşirelere Âdem'in uyandığını söyle, Resul," dedi.

Yeniden, "Aknene," dedi Âdem. Gözlerini zorla aralıyor, sesi kısık ve boğuk çıkıyordu. "Ne oldu?"

Akkadın'ın artık sinirlenmeye bile mecali yoktu. "Sen anlat, Âdem," dedi. "Ne oldu o ormanda?" Genzi sızladı. "Benim çocuklarıma ne oldu?"

Camın önüne atmaca kondu. Sarıyla harmanlanmış yeşil gözleri odanın içindeydi. Atmacasına ilerleyen Resul'ün berrak mavileri hiç olmadığı kadar hüznüydü. Her zamanki gibi dudaklarından ayetler döküldü ama bu defa ağıt gibiydi. Elini cama yaslayıp atmacasının gözlerine derin derin baktı.

Sadece, "...*lehu nuren fe ma lehu min nur*," dediği duyuldu. "Derun bir denizdeki karanlıklar gibü. Dalga üstüne dalga, üstünde de bulutlar. Karanluklar üstüne karanluklar." Elini başına vurdu. "Zehiroğli karanlıkta, Zehiroğli karanlıkta. Karisi dalgalarda, karisi dalgalarda."

Duydukları Âdem'in gözbebeklerinin titremesine yetti. "Bir adam vardı. Ahu'nun kafasına silah yaslamış, Timur'u arıyordu. Sonra ben ona..." Anılar netleştğinde duraksadı. Bedenine baktı. Sağ koluyla sol omzundan vurulmuş olmalıydı. Ahu'nun çığlıklarını anımsadı. Timur'un göğsüne yaslı silahı ve patladığı an zihninde belirlediğinde yataktan toplanmayı denedi. "Ne oldu? Timur nerede? Ahu nerede?"

Yine ona sorulanı cevaplamadı Akkadın. "Üç gündür kendinde değilsin," dedi. Adımları geriledi. "Biraz kendine gel, daha sonra konuşuruz. Dinlen şimdi."

Kapıya yöneldi. Üç koca gün gerilerinde kalırken Rize'ye yağan yağmurlar yavaşlamış, Karadeniz sakinleşmişti. Ama asıl fırtına artık onun içindeydi. Yorgun ve yaşlı haline rağmen defalarca uçurumun ucuna gidip derin, soğuk sulara dalmıştı. Yoktu kızı. Bir hiç olup gitmiş gibiydi. Bütün şehir ve köy didik didik aranıyordu. Karadeniz'in dört bir yanı kapatılmıştı ama yer de gök de yarılıp Ahu'yu yutmuş gibiydi.

Arkasından gücünün yettiği sesle, "Nene!" diye bağırın Âdem'e dönüp bakmadı. Hayattaydı, bu, o an için yeterliydi. Timur gözünü açtığında ona bir kayıp haberi daha vermek istemiyordu. Yorgun adımları Âdem'in kapısını kapatıp yoğun bakım ünitesine yöneldi.

Cam bir duvarın arkasında değildi Timur. Kalın duvarların arkasındaydı. Üç gündür ne gözünü açmıştı ne de bir tepki vermişti. Heybetli bedenine yakışmayacak şekilde, mavi bir örtünün altında yatıyordu. Sakalları

uzamış, çehresi solmuş, çenesindeki çukur daha da derinleşmişti. Akciğerlerinde hasar kalmaması için doktorlar ellerinden geleni yapmıştı.

Ameliyat başarılıydı ama uyanmadan net bir şey söyleyemeyecekler, belirtmişlerdi. Şanslı olduğunu söylemişlerdi Timur'un. Erken müdahale edilmiş, akciğer en az hasarla kurtarılmaya çalışılmıştı. Sırtındaki kurşunla yoğun kas dokularına denk geldiği için hayati tehlikesi yoktu ama uyanmadan hiçbir şey söyleyemiyorlardı.

O kurşunu Timur'un kendine sıkıdığından kimsenin haberi yoktu. Ay, lardır kolunda olan, Ahuzar'ın Timur'a şans dileyerek, örüp verdiği bileğin o an koptuğundan da Timur'un zihnindeki derin bataklıkta hapsoldüğünden da haberleri yoktu.

Bekleyeceğiz, demişti doktorlar. Bekliyordu Akkadın. Yoğun bakımın önüne gittiğinde günlerdir onunla birlikte bekleyen Hayri Albay'ın yanına sessizce oturdu. Timur'un tim arkadaşları hâlâ buradaydı. Murathan ikisine de çay uzattığında Hayri Albay aldı ama Akkadın'ın boğazından sıcak lokma geçmesine tahammülü yoktu. Huysuz bir yüzle bardağı geri itti.

Murathan denen bu genç adam da günlerdir onlarla birlikte bekliyordu Timur'un çalıştığı timi ve arkadaşlarını ilk defa gören Akkadın elini öpüp her bir askerin sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapamamıştı. Günlerdir Ahu'yu ve adının Kenan olduğunu öğrendiği adamı aramaya devam ediyorlardı. Ne bir iz vardı ne de ses.

Ahu'nun, Kenan denen o adamı yakasından tutup kendisiyle beraber uçuruma çektiğini söylüyordu herkes. Bu, Akkadın'ın yüreğindeki sızıyı artırıyordu. Elinde büyümemişti ama yaralıyken eline düşen o kızı tanıyordu. Bakışlarındaki inadı, öfkeyi ve yaşama arzusunu, Timur'a olan sevdasını görmüştü. Bu yüzden evlensinler diye başlarının etini yemişti. Yaşlanıyor, zamanı azalıyordu. Bir kere bile gün yüzü görmeyen torununu, onu sevdiğine emin olduğu ellere bırakmak istemişti.

Genzi sızladı. Zorla yutkundu. Murathan çayı yeniden uzattı. Yine geri itti. Ahu'yu o uçurumdan atan gücün çaresizlik olduğunu adı gibi biliyordu. Ama ne denli büyük bir çaresizlik, insanı uçurumdan atardı?

Akkadın çayı geri ittiğinde Murathan derin bir nefes vererek önünde eğildi. "Nene," dedi kalın sesi. "Günlerdir bir şey yemiyormuşsun. Yine tansiyonun düşecek."

Cevap vermedi. Yorgun bakışları kehribar gözlere değdi. "Sana hiç benden bahsetti mi?" dedi.

"Etti. *Bir nenem var*, dedi." Buruk bir tebessümle baktı. "Çok söver, çok da kızarmışsın."

Genzindeki yumru artık gözbebeklerini yakıyordu.

Murathan, "O yüzden kendine iyi bak," diyerek, kucığına bir bisküvi bırakıp çayı da eline tutuşturduğunda itiraz etmeden aldı. "Kaybetmek ne demek, iyi bilirim. Timur yeterince kayıp verdi. Gözünü açtığında seni yanında görsün."

Dudaklarını ve dişlerini sıkmasına rağmen yanağına bir damla yaşın düşmesine engel olamadı Akkadın. Titreyen yaşlı elini karşısındaki genç adamın omzuna atıp şefkatle okşadı. Yaşları arttı. Yaşlı yüreği artık güçlü değildi. "Allah seni yetiştiren ana babadan razı gelsin," dedi. Torununa dokunuyor gibiydi. Onun kadar heybetli değildi belki ama Timur'un izi vardı bu genç adamda. "Koçari seni dost bildiyse vardır bir bildiği."

"O değil, ben onu dost bildim," dedi Murathan. "Beraber büyüdüğümüz biz, nene. Aynı sıralarda okuduk, aynı anda silah sıkıktık, görevlere gittik. Onu biraz olsun tanıyorsam buradan sağ salım çıkacak, emin ol."

Akkadın'ın yanağına bir yaş daha süzüldü. "Biliyorum. Ona şüphem yok. Ama ya sonrası?" Dudakları titredi. "Ne anadan güldü yüzü ne babadan ne de abladan. İridir ama yüreği öyle küçük ki zarar vermemek için sevmeye korkar. Ahu'yu elinden tutup yanıma getirdiğinde ilk defa gözlerinde hayat gördüm." Daha sıkı kavradı kollarını. "Kızımı bulun. Allah hakkı için Timur uyanmadan kızımı bulun. Bir kere daha öyle görmeyeyim bakışlarını. Bir kere daha çökmesin omuzları." Hıçkırıkları arttı. Başı Murathan'ın omzuna düştüğünde yaşlı hıçkırıkları arttı. "Bir evlat, bir torun gömdüm ben bu kara toprağa. Gerekirse ölüsünü bulun, onu da gömeyim bu kara topraklara. Yeter ki bulun. Koçari uyanmadan bulun."

Sırtını sıvazlamaktan başka bir şey yapamadı Murathan. Hayri Albay dişlerini sıkarak, ayağa kalkıp yanlarından uzaklaştığında hepsi sessizdi. Boşalan koltuğa Barbaros tünedi. Akkadın yeniden gücünü toplayıp dikleştiğinde çayını elinden aldı. "Ben tutayım, nenem," dedi.

Yaşlarını silerken, "De get, ula," diyerek huysuzlandı Akkadın. "Ben tutarım." Çayı alıp dikleşmeye, yine sert çehresine bürünmeyi denedi ama zordu. Yine de başardı. Her zamanki Akkadın gibi çenesini yukarı dikti.

"Timur Komutan'ım size çekmiş olmalı," dedi Barbaros. "Bu sakın terslenişi nerede görsem tanırım."

Cevap vermedi. Murathan önünden kalkıp, yoğun bakım kapısına yönelirken çayından içmeye çalıştı. Haklıydı Timur'un arkadaşı. Dimdik

durmalı, her zamanki gibi derdi, gamı yutmalıydı. Bir tutam ak daha ekledi dertlerine. Kimsenin ruhu duymadı.

“Nene,” dedi Barbaros. “Bu Ahu denen kadın, gerçekten Timur komutanımın karısı mı?”

Günlerdir net bir şeyler öğrenmeye çalışan Barbaros delirmek üzereydi. Gidip komutanının nüfus kayıtlarına bile bakmıştı. Evli değildi ama nenesi inatla *karısı*, diyordu.

Murathan ensesinden kavrayıp köpek yavrusu gibi kaldırdı. “Barbaros! Otoriter ve sertti sesi. Birkaç dakika önce Aknene’yle konuşan adam o değil gibiydi. “Ben sana *sus*, demedim mi lan?”

İsyandaydı Barbaros. “Komutanım, siz hiç merak etmiyor musunuz?” dedi. Karşı duvara yaslı sandalyelerde oturan tim arkadaşlarına döndü. “Lan, siz de sorsanız! Siz de merak ediyordunuz. Korkmayın, konuşun.”

Ensesini bırakmamıştı Murathan. Dişlerini sıkarak o yöne savurdu. “Hay senin karına da evliliğine de!” dedi. “Sus da otur lan şurada.”

Duvara savurulan Barbaros’u kadim dostu Zülfıkar yakaladı. Sessizce, “Şimdi sus, kardeşim, komutanım gidince bir daha deneriz,” diyerek kendi planını mırıldandı. İfadesini toplayıp Barbaros’u dikleştirdi. “Sussana sen, güzel kardeşim.” Sırıtmaya çalıştı. “Barbaros işte, komutanım. Bilirsiniz, pek boşboğazdır.”

Aniden, “İmam nikâhlı karısı,” dedi Akkadın. Yorgun gözleri torununun arkadaşlarında gezindi. Ezberlemişti isimlerini: Aybüke, Süleyman, Hasan, Zülfıkar, Alican, Barbaros. Unutmazdı ölene kadar. Onlarda da torununun izi vardı. Onu seven herkesin yeri ise Akkadın’ın başının üzeriydi.

Ortama düşen şey atom bombasıydı.

“Saklandıkları için resmi nikâh kıyamazlardı,” diyerek devam etti Akkadın. “O yüzden imam nikâhı kıydılar.”

Bir türlü evlenemeyen Barbaros’un başından aşağıya dökülen şey kaynar sular olmalıydı. Âdeta sendeledi. “Yani gerçekten karısı,” dedi.

“Öyle,” dedi sadece. “Ahu, Timur’un karısı. Benim ise hem kızım hem gelinim. Kendi evlerinde yaşayıp gidiyorlardı.” Derin bir nefesle toparlanmaya çalıştı. “Mutluydular.” Çayından bir yudum alıp kuruyan dudaklarını ıslattı. Kırmızı gözlerine rağmen başı dikti.

Önünde üç tane ablası olduğu için sevdiği kızla evlenemeyen, asırlık mücadeleden sonra yeni yüzük takabilen Barbaros’un başından aşağıya

Jökülen bu defa kaynar su değil, patlayan bir volkandı. Ne yani? Timur Komutanı bile sonradan gelip ondan önce mi evlenmişti?

Hem de Allah katında!

Düşer gibi olduğunda kadim dostu Zülfikar kolundan yakaladı. Diğer koluna ise diğer kadim dostu Alican girmişti. “Komutanım!” dedi yıkılmak üzere olan Barbaros’a. “Aman diyeyim, güçlü durun. Bilge yengeyi istedik. merak etmeyin, yakında düğün de yaparız. Yeter ki Timur Komutan’ım mı olsun.”

“Komutanıma bak be,” dedi Süleyman. “Hepimizi beşe, ona katlamış, haberimiz yok.”

Daha da sendeledi Barbaros. “Adam olayı aşmış, direkt Allah katında evlenmiş, lan.” Titledi. “Yoğun bakım. Beni yoğun bakıma alın.” O an önünden geçen bir hemşirenin kolundan kavradı. “Yoğun bakımda boş odanız var mı? Beni de alın. İyi değilim.”

Şaşkındı hemşire. “Ne diyorsunuz, beyefendi?” dedi.

Zülfikar, Barbaros’un zombi misali hemşireyi kavradığı elini geri çekerken hem arkadaşını teselli etme hem de ortamı yumuşatma derdindeydi. “Kusura bakmayın,” dedi. “Arada böyle yoklarlar onu. Lütfen siz işinize devam edin.”

Hemşire uzaklaşırken Barbaros hâlâ yoğun bakıma girmekte kararlıydı. Zülfikar ve Alican kollarından sürükleyerek, uzaklaştırırken, “Bana serum verin, bilincimi yok edin!” diye sayıklıyordu.

“Lan, istedik ya seninkini de. Sen de evleneceksin işte,” diyerek teselli vermeyi denedi Zülfikar ama nafileydi.

“*Evləri var*, diyor, Zülküf. Benim hâlâ yok, Zülküf. *İmam nikâhı*, diyor, Zülküf. *Allah katında karısı*, diyor! Doktor!” diye yükseldi. “Bu benim kara bahıtımı neşterlerle kesip alın, doktor! Alın yazıma estetikler yapın. Kolonya sürün bileklerime, lan.”

Yüzünü sıvazladı Murathan. “Hasbünallah, elimde kalacak, salak!” dedi. “Kızı da istedik. Hâlâ susmuyor.”

Akkadın’ın boş bakışlarının cevabını Aybüke verdi. “Barbaros arkadaşımızın uzun zamandır istediği bir kız arkadaşı var,” dedi. “Ama babası kızın önünde ablaları var diye evlenmelerine izin vermiyordu. Daha yeni sözlendiler ama evlilik kısmı hâlâ muamma.”

“Ee?” dedi Akkadın.

Hasan durumu özetlemek adına, "Sözün özü, nenem..." dedi. "Timur herkes evlenir de bir Timur evlenmez, diyorduk. Barbaros da buna güvendi. Şu an güvendiği dağlar yerle bir." Şaşkınca dudak büzdü. "Hoş, ben de uzun süre bu şoku atlabileceğimi sanmıyorum."

"Niye?" dedi Akkadın. "Koçarı kimseyi sevemez mi?" Hepsi sessizleşti. "Sever," diyerek devam etti Akkadın. "Umursamaz durur ama gönlü incidir. Elleri, bedeni iridir ama incitmez. Sevmeyi bilmez değil, en çok bilir. Ama sevdiklerini yaşatmak için uzak durur. Kaç yıldır birlikteymişsiniz. Bir gün olsun, birinizin gönlünü kırdı mı?"

"Aslında bana birkaç kere ana avrat söv-" diyecek oldu Süleyman.

Aybüke yandan dizine vurarak susturdu. "Sus, Süleyman." Sert bakışları Akkadın'a döndü. "O yüzden demedik. Elbette kırmadı." Durumu toparlamaya çalışıyordu. "Bu aşk meşk işleriyle çok işi olmazdı. Ondan şaşkınlığımız. Yoksa Timur Komutan'ımı hepimiz iyi tanırız."

Akkadın'ın bakışları yoğun bakımın kapısında idi. "Ben de öyle sanıyordum," dedi. "Ama Ahu'yu tanıyınca anladım ki o aslında sevdadan kaçmıyordu. Onu böylesine sevecek birini bekliyordu."

Zihnindeki kuyunun en derinlerinde olan Timur, etrafındaki kalp ritim ve monitör seslerini, ellerine ve gövdesine bağlı kabloları hissetmiyordu. Rize'de, evlerindeydiler. Jakuzi içindeki bedeni sıcak suyla gevşiyor, göğsündeki ten ona daha da sokuluyordu. Kollarını, göğsüne tünemiş olan Ahu'ya dolamıştı. O ise konuşuyor, her zamanki gibi bir şeyler anlatıyordu.

"...sokakları o kadar dardı ki haberi yapmak için neredeyse çatılardan atlayacaktık. İnanılmaz bir şehir. Gerçi şehir merkezi öyle değil ama çoğu yerde su sorunu yaşandığı için toplu bir şekilde yaşamayı tercih ediyorlar."

Bu anıyı hatırladığını fark etti. En sevdiği ses, ninniden farksızdı. Sesiyle uyumuş bir haldeyken ne diyeceğini de hatırlıyordu.

Neresi, diyecekti.

"Neresi?" dedi kendi sesi anında.

Yaşadığı anın içine yeniden düşmüş gibiydi. Farkına vardı ama gerçekliğine inanmayı seçti. Anılar, inanmışlıklar kadar canlı kalırdı.

"Sen beni dinlemiyorsun!" dedi gövdesine sakladığı hayat. "Kaç dakikadır ne anlatıyorum ben?"

Gözlerini açıp bakışlarını suyun içine, kucağından ona bakan ahü gözleri çevirdi. Sağ yanağındaki çiller her zamanki gibi su buharında daha da belirginleşiyor, boynundaki yara izi kızarıyordu.

"Dinliyorum," dedi.

"Nereden bahsediyorum?"

"Afrika."

"Daha ne diye neresi diyorsun?"

"Bir daha söyle diye."

Ters bir bakış atmış ama en cilveli haliyle yeniden gövdesine sokulmuştu. "Benim anlattıklarım sana ninni sanırım," dedi.

Timur'un parmakları sıcak ve ıslak tenin sırtındaki dövmedeydi. Ağır ağır gezindi. "Hayır," dedi. "Anlattıkların değil, sesin ninni."

"Yani anlattıklarım."

Sessiz kaldı. Sırtındaki her bir motifi artık ezbere biliyordu. Yara izlerinde, belinde ve dövmenin çizgilerinin üzerinde gezindi. Ahu sessizleşmiş, saklandığı gövdede küçücük kalmıştı. Bu dövme Ahu için lanet olabilirdi ama onun için sevdayı ona getiren bir nimetti.

"Senin ellerin de bana ninni," diyen tatlı homurtusunu duydu. "Devam et."

Derin bir tebessüm belirdi Timur'un dudaklarında. Çenesini Ahu'nun saçlarına yaslayıp kaburgalarından içeri sokmak ister gibi kendine çekti. Sesli dile getirmiyor, belli etmiyordu ama kaybetmekten deli gibi korkuyordu. Sonsuza kadar burada yaşayamayacaklarının farkındaydı ama ilk defa bencil olmak istiyor, bunu diliyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi aniden.

Uyuşuk mırıltılarla onayladı Ahu.

"Dinliyorum, canım."

"Şöyle canım, deme. Bir tur daha sevişmek zorunda kalırız, Ahu."

Kıkırdayarak, "Bu bir mecburiyet mi?" demişti en sevdiği. "Neden zorunda kalalım? Ne istiyorsak onu yaparız."

"Beni durdurman gerek, daha da tahrik etmen değil." Yine en sevdiği tonla kıkırdayarak gövdesine sokulmuştu Ahu. "Sırtındaki dövme..." dedi Timur. Daha cümlesi tamamlanmadan Ahu'nun sırtı gerilmişti. Sevmiyordu artık o dövme. Biliyor, inatla sevmeye devam ediyordu. Kendinde nefret ettiği ne varsa daha çok seviyordu. Bunu Timur'a öğreten Ahu'ydu. Şimdi sıra Timur'daydı. "Neden bu kadar büyük yaptırdın?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Bilmem, hatırlamıyorum," dedi. "Uzun zaman önceydi." Duraksadı. "Hayır, hatırlıyorum. Yok sayılmamak için.

Dövmeye ne kadar büyük olursa benim varlığım da o kadar büyük ve gösterişli olur diye düşündüm."

"Seni görmemek yapılacak en sık körlük olur, Ahu."

Kıkırdamış, Timur'a en sevdiği tonu bahşetmişti.

"Düzgün konuş."

Umursamadan, "Kuşlar?" diye sordu. "Omzundaki kuşların kanatları neden dağınık."

"Yönleri yok. Gidecek yerleri yok. Gidecek bir yuvası yoksa kuşun kanadının ne önemi var?" Göğsünden doğrulup bakışlarını keskin kahvelere diktiğinde Timur'un göğüs kafesinin her bakışıyla bu denli yeşillendiğini bilmiyordu Ahu. "O zamanlar gidecek bir yönüm yoktu."

"Ya şimdi?"

Dudakları cilveyle iki yana kıvrılırken Timur'u yerle bir etmeye yetti ama Ahu bunu da bilmedi. Elini sudan çıkarıp parmak ucuyla çene çukuruna dokundu. "Afrika yerlilerinden duyduğum bir söz vardı," dedi. "Wewe ni roho yangu." Çenesinden dudaklarına ilerledi parmak uçları. "Sen benim ruhumsun, demek. Ruhun neredeyse yönün orasıdır."

Çapkın, minik bir tebessüm kurulmuştu dudağının köşesine. "Yani?" dedi umursamazca. "Bana mı dedin şimdi bunu?"

Anında çatıldı kaşları. "Biraz daha öküzlük yaparsan suda seni boğarım, Timur!" İşaretparmağını yüzüne doğru kaldırdı. "Yaparım, bilirsin."

Minik bir kahkaha attı. "Şaka," dedi her zamanki umursamaz haliyle.

"Bir şakana da güleyim ya, lütfen," dedi. Göz devirerek gerileyecekken Timur yeniden kendine çekti.

"Sinirlenme hemen. Bak, ne diyeceğim. Ruhefza ne demek, biliyor musun?"

Ahu, kısa bir sessizliğin ardından başını Timur'un gövdesinden kaldırdı. "Bilmiyormuşum," dedi. "Ne demek?"

"Cana can katan."

Timur'un az önceki umursamaz gülüşüyle karşılık verdi. "Yani?" dedi. "Bana mı dedin şimdi bunu?"

Dayanamadı Timur. Gülüşü büyürken, kendine çekip dudaklarıyla gül dudakları sarmaladı. Ruhefza kattı canına. Ruh da yandı canı da. Gözlerini kapadığı anda dudaklarının üzerindeki nefes ve sıcaklık kayboldu. Yeniden gözlerini araladığında her şey değişmişti. Görevi için yaşadığı evde, küçük daireliydi. Renkler karışık, alnındaki el sıcaktı.

"Ne garip adamsın," dedi bir ses. "Ne sağıın belli ne solun."

Bir ses değil, Ahu'nun sesi.

Sesin yönüne bakmaya çalıştı. Küçük mutfakta kırmızı tişörtü ve kot pantolonuyla yemek yapan kadını gördüğünde kesik kesik soluklandı. Bedeni yanıyor, gözleri sızlıyordu.

Bu anıyı da anımsadı. Ahu'yu korumak için omzundan vurulduğunda gelip ona bakmış, yemek yapmıştı. O anda olmalıydı.

Ama bu an o an değildi. Garipti. Her şey yerli yerindeydi ama onlar aynı değildi.

Gözlerini kapatıp açtığında Ahu artık başucundaydı. Üzerine eğildiğinde dalgali saçları Timur'un dudaklarına değdi, kokusu genzine doldu. Alev dudaklar alnına derin bir öpücük bıraktığında, daha da yandığını hissetti.

"Ahu," derken sesini en derinlerde zorla bulmuştu.

Ahu, "Hâlâ ateşin var," demiş, yatağın ucuna oturmuştu. "Yemek yemek ister misin? Sevdiğin şeyleri yaptım."

Eski bir anda, yeni bir anı yaşıyor gibiydi. Bu odada Timur ateşler içinde yatarken Ahu'nun yattığı koltuk karşısındaki yerdı. Kırmıştı onu o vakitler. Ama yine de kıyamamış, ona gelmişti Ahu.

"Ahu," dedi yeniden.

Gülümsedi en sevdiği şehre.

"Canım."

"Burada olmamalıyız." Yataktan toparlanmayı denedi. "Bulurlar. Gitmeliyiz. Saklanmalıyız."

"Irmak ve Biricik gelecek ama."

"Sonra..." dedi yataktan toparlanırken. "Sonra göreceğiz onları. Söz. Şimdi saklanmamız, buradan gitmemiz lazım." Elinden kavrayıp ayağa kaldırdı ama gözünü kapatıp açtığında Ahu yanında değil, yatağın karşısındaki koltukta uyuyordu. Bocaladı. Zaman yoktu sanki.

Bakışları masaya takıldı. Radyosu, vazosu ve bordo ojesi yerli yerindeydi ama yanlarına eklenen bir de siyah bir bileklik vardı. Ahuzar'ın Tulpar'a dilettiği şans, Ahu'nun Timur'a olan güveniydi o bileklik.

Bileğine baktı. O bileklik kolunda olmalıydı ama yoktu. Vazoya uzandı. Dokunmak istedi ama vazo tek bir dokunuşuyla ortadan ikiye ayrıldığında kırılan âdeta kalbiydi. Vazonun sol yana düşen parçasını tutmak için elini ileri uzattığında ojeye çarptı. Bordo oje yere düşüp paramparça oldu.

İrkilerek geriledi Timur. Ne varsa paramparça olmuş gibiydi. Bilekliğin elinin içinde, kopmuş bir halde olduğunu o an fark etti. Oda etrafında dönüyor, dünyası âdeta yıkılıyordu. Ayağının altındaki yer salladığında masa da sallandı. Vazonun bir parçası masanın üzerinde kalırken, diğer parçası yere düşüp oje gibi paramparça oldu. Kurduğu, tutunduğu her şey ise yerle bir olmuştu.

Düşen parçaya bakarken Timur'un zihninde uçurum vardı. Ucundaydı Ahu. Timur'un gözlerine bakarak, kendini aşağıya bırakırken saçları iki yanına savruluyor, yanağına ağır bir yaş süzülüyordu. Çaresizce etrafında döndü Timur. Ellerini başının iki yanına vurarak gerçek ve hayal azabından kurtulmak istedi.

Koltukta uyuyan Ahu'ya koştu. "Ahu, kalk," derken belki de ilk defa bu denli panikti. Yüzüne düşen saçları geri itti. "Ahu, Ahu'm! Gitmemiz lazım."

Müptelası olduğu gözler aralandı. Vakit olmadığının farkındaydı Timur. Elinden kavrayıp koltuktan kaldırdı. Yer hâlâ ayaklarının altında sallanırken onunla birlikte kapıya koştu. Ama açtığı kapının arkasında evin çıkışı yoktu. Evin karanlık merdivenleri vardı.

Ablasının katili olan merdivenler.

Bakışları titrerken adımladı geriledi. Ahu'yu arkasına çekip merdivenlerden saklamaya çalıştı. Aldığını geri vermiyordu orası. "Burası değil," dedi nefes nefese. "Burası olmaz." Geriledi. "Burası olmaz!"

"Timur," dedi Ahu.

Elinin içindeki eli daha sıkı kavrayarak gerilemek istedi ama elinin ve arısının boş olduğunu fark ettiğinde almaya çalıştığı nefes hızlandı.

Sadece zihninde değil, gerçekte de çetin bir savaştaydı. Kalp ritmi ve değerleri aniden düzensizleştiği için başına toplanan doktorlardan haberi yoktu. Yoğun bakıma koşan doktorlarla olduğu yere çöken Akkadın'dan da stresle ellerini sıkın arkadaşlarından da bihaberdi. Yavaş yavaş ölüyordu Timur. Her zamanki gibi acı çekerek ama hissizleşerek.

Zihninde Ahu'yu bulamadı. Karanlık ev aniden alev aldı. Nefret ederdi ateşten. Yanan bir parça önüne düştüğünde titreyerek geriledi. Ne denli yakaçağını biliyordu. Nefes alıp verişleri hızlandı. Bu evden uzaklaşmak istedi ama Ahu olmadan yapamadı.

"Ahu!" diyen feryadıyla bir alev topu daha önüne düştü. Gerilemedi, yapamadı. Karşısında kalan merdivenlerin ucunda gördüğü kişiyle olduğu yerde kalakaldı.

Ahu merdivenin en ucundaydı. En altında ise kanlar içindeki ablası. Biri ölü biri canlıydı. Belki de ikisi de ölü.

Dudaklarından, "Hayır," diye bir yakarış döküldü. "Ahu, hayır. Basma o merdivene. Hayır!"

Ölüm vardı onun sonunda. İzin veremez, bir ölümden daha sağ çıkamazdı. Yüreği dudaklarında atıyor gibiydi. Ateş büyüdü. Ev Timur'un başına yıkılıyordu. Duyduğu çığlıkla bakışları mutfak kapısına döndü. Kadir Töng'e üzerine düşen büyük bir odun parçasının altında yanıyor. Büyük ağacın gövdesine bağlı yanmış cesedini anımsadı.

Ahu merdivenden inmek için bir adım attı. Timur'a gelmeye çalışıyordu ama yapmamalıydı. Yangın yerde yatan ablasının eteklerine değdi. Etrafındaki kan gölü yanmaya başladı. Ablası yandı, Ahu bir adım daha attı.

"Dur!" diye var gücüyle bağırdı. "Ahu, dur!"

Durdu. Bu feryadını duymuş gibiydi. "O zaman sen gel," dedi nahif sesi. "Neden oradasın?" Elini ona doğru uzattı. "Orası ölüm, Timur."

Titreyen bakışları etrafında gezindi. "Asıl o taraf ölüm!" dediğinde sesi ilk defa bu denli gür ve şiddetliydi. "Yanımda olman lazım!"

Bu ev her zerresiyle ölümdü. Merdivenin son adımını atmamış, dikkatle ona bakıyordu Ahu. Omuzları çöktü Timur'un. Daha fazla gücü kalmamış gibiydi. Ahu ise inatla elini uzatmaya devam ediyordu. Son gücüyle alevleri aşıp ona uzanan ele ilerledi. Ama Ahu kalan son merdiveni de inmek için bir adım atığında korku her şeyi ezip geçti. O adımı atarsa ablasının kanına değecekti ayakları. Kan, ölümü çekerti.

Zerre düşünmeden aralarında kalan ateşin içine atladı. Var gücüyle, "Ahu!" dedi zihninde.

Aynı saniyelerde hem zihninde hem de gerçekte gözleri açıldı. Ciğerlerine dolan nefes keskin bir acıya neden olurken, "Ahu!" demesi, dudaklarından dökülen ilk nefes oldu. Yanı başındaki doktorlardan birinin bileğini aniden kavradı. Kesik nefesler alıp, verirken gözleri etrafında dönüyor, nerede olduğunu kavramaya çalışıyordu. Gerçek ve hayal birbirine girmiş bir haldeydi.

Doktorun bileğini orantısız bir güçle sıkıyordu. Her şey dönüyor, etrafında doktor ve hemşireler koşturuyor, sesler bulanıklaşıyordu. Kolunu kavradığı erkek doktor yüzüne eğilmiş, bir şeyler söylerken dudaklarının üzerindeki oksijen maskesi bütün kelimelerini yutuyordu.

Ciğerleri yanıyor, her zerresi sızlıyordu. Doktor kolunu geri çekmeye meyletti ama bırakmadı. Bırakamazdı. Ağzındaki maskeyi zorla çıkardı. “Ahu,” dedi tanımadığı doktora. “Nerede? Ahu?” Kelimeler ağzının içinde dönmüş, belki anlaşılmış belki de anlaşılmamıştı. Gözleri kapanıyor ama bilincini kaybetmemek için tüm gücüyle direniyordu.

“Nerede?” dedi belli belirsiz. “Kimseye vermeyin. Bana getirin. Yanıma getirin. Ahu... Kimseye vermeyin. Ki-” Devamı gelmedi.

“Haldun Bey’i çağırın, çabuk!” diye bağırdı doktor. Sayısız şey daha söyledi ama Timur hiçbirini anlamadı. Maske yeniden ağzına takılırken etrafında koşturan sağlık görevleri karmakarışıktı. Bilinci yeniden kontrolünden sıyrıldı.

Defalarca ölmüştü Timur. Gözler kapanırdı ölümde. Ama o her gözünü açtığında bir ölüm görmüştü. Doğumunda, merdivenin ucunda, üç mezar arasında, yanan bir evde ve savaş meydanlarında. Ama ilk defa yok olmak için değil, yaşamak için gözlerini açtı.

Öldü ama uyandı Timur. Yandı ama sevdi. “Ahu!” dedi sadece. Ölümünden sonra ciğerlerine doldurduğu ilk nefes de yine bu isim oldu.

Hayat, yaşam, ölüm ve sevdâ... Ahu...

Toprak yolda, gecenin karanlığında ilerleyen Yakup Öz’ün adımları yavaş ama sertti. Yıllar ondan çok şey götürmüştü belki ama cesaretini ve zekâsını asla kırmamıştı. Yeni nesil için hükmü pek sayılmazdı ama eski kabadayılar önünde saygıyla eğilir, el pençe dururdu.

Ama bu gücü Mahir Kralşan gibi yakup, yıkarak elde etmemişti. Herkes ona *mafya*, dese de o, doğru bildiği yoldan hiçbir zaman sapmamıştı. Bu gücü yasadışı yollarla değil, bileğinin hakkıyla elde etmiş, devleti için yıllarca çalışmıştı. Ama artık İstanbul, o eski İstanbul değildi. Kabadayı dedikleri kara toprak olmuş, yaşlanan kurtlar da itin köpeğin maskarası olmuştu.

Başındaki eski fotr şapkayı gözlerinin üzerine indirip ormanlık alana girdi. Bir süre yürüdükten sonra ışıkları belli belirsiz parlayan minik evi görmüştü. Eski dostlarından biri olan Derviş’in eviydi. Hâlâ hatırladığı gibi tenhada ve tekti.

Eve yaklaştığında bakışları sırtını yokladı. Kimseye güvenmezdi. Kapiya beş kere vurdu. İki, iki, bir ritmini anlayacaklarını biliyordu. Birkaç dakika

sonra demir kapı açıldı. Eski dostu Derviş karşısındaydı. Gür saçları dökülmüş, kelleşmişti. Ama pos bıyıkları ve sakalları hâlâ yerli yerindeydi. Yakup'u derin bir tebessümle karşıladı.

“Yakup Bey!”

“Derviş!”

İkisinin de gülüşü büyüdü. Evden içeri girdiklerinde Derviş hızla kapıyı kapamış, eski dostuna sarılmıştı. “Yaşlanmışsın, Yakup Bey,” dedi.

Dostunun sırtına iki minik tokat atan Yakup, “Sen kendine bak, lan!” demeyi ihmal etmemişti.

Ayrıldıklarında ifadeleri sakindi ama ne için burada olduklarını ikisi de biliyordu. Trabzon'un تنها ilçelerinden birinde, kuytu köşede yaşayan Derviş, balık avlardı. Gençlik zamanlarında İstanbul'a gidip Yakup'a çalışmışlığı çoktu ama uzun bir süredir memleketindeydi. Dara düşen Yakup'un ilk arayacağı isim o olmuştu.

“Yardımanın için eyvallah,” dedi Yakup.

“Ne demek, Yakup Bey. Siz ne isterseniz her zaman başım, gözüm üsüne.”

Omzuna dostça dokundu Yakup. “Var ol, Derviş.” Kısa bir duraksamanın ardından, “Neredeler?” dedi.

Derviş solda kalan merdivenlere yöneldiğinde peşine takıldı. Tahta evin her bir köşesi Karadeniz'di. Merdivenin bitimindeki ilk odaya girdiler. Aydınlık ve geniş bir odaydı. Karşısında kalan yatağın içinde yatan bedeni çok net görebiliyordu Yakup ama bakışları camın önünde dikilen bedendeydi. Kapı kapandığında odada dört kişi kalmıştı ama biri uyuyor, sadece üçü yaşıyordu.

Yakup'un tek oğlu olan Dağhan Öz, kapı sesiyle bakışlarını onlara çevirmişti. Babasının onu saklama istediğinin aksine annesinin intikamını almak için buradaydı. Gür, koyu kahve saçları her zamanki gibi dağınıktı. Haki yeşil kazağı gövdesini kapatıyordu ama ellerini ve boynunu tamamen kaplayan dövmeler her şekilde kendini belli ediyordu. Babasını gördüğünde bakışları kısıldı. Kahve gözleri toprak kadar sertti.

Yakup bakışlarını oğlundan koparıp ağır adımlarla odanın ortasındaki yatağa ilerledi. Solgun teni ve kurumuş dudaklarıyla uyuyan kadına uzun sayılabilecek bir an baktı. Ahuzar Soykamer buradaydı.

“Durumu nasıl?”

Dağhan hiçbir zaman lafını esirgemezdi. Yine esirgemedi. “Her şeyi bilirsin ya, bunu da bil, baba,” diye terslendi. “Görüyorsun işte.”

Yakup otoriter bir sesle, “Dağhan!” diye uyardığında göz devirmişti.

Dağhan’dan aynı şekilde karşılık aldı. “Beni oraya gönderirken böyle bir şey olacağından bahsetmedin! *Kenan’ı alıp geleceksin*, dedin.” İşaretparmak yatağa döndü. “Bana bundan bahsetmedin.”

“Şartlar değişirse sabit bir planla ilerleyemezsin. Hem Kenan’ı bulamayan sensin. Kim sana *ilk kadını kurtar*, dedi? O zaman bıraksaydın da ölseydi.”

Elini burun kemerine atıp derin bir nefes verdi Dağhan. Sever, sayardı babasını. Karşı gelmek istemiyordu ama şartlar ve gördükleri sabrını fazlasıyla zorluyordu. Mahir’i ölümden son anda kurtarıp Kenan’ın nereye gittiğini öğrenen Yakup, hemen harekete geçmişti. Ama bu bilgiyi Teoman’a iletceği anda onun zaten bu operasyon için harekete geçtiği bilgisini almıştı.

Görev adamı olan Teoman’ın devlet için her şeyi yapacağını biliyordu. Ama bu işte ortak olduklarını düşünmüş, Kanturalı’nın sözünü ikiletmemişti. Teoman’ın, avı tamamen kendisine saklaması beklenilir bir şeydi ama bir o kadar da şaşırtıcıydı. Oysa o, Kenan denen şeytana kolay bir ölüm sunmayacaktı.

Annesinin ölümünü bir türlü kabullenemeyen Dağhan intikam almak istemiş, Yakup izin vermemişti. Bunca zaman Barum’da saklanıp oradaki işlerle ilgilenen Dağhan daha fazla buna tahammül edememiş, Kenan’ın Rize’ye gittiğini öğrendiğinde bu işi üstlenip hızla yola çıkmıştı. Düşündüğü sadece Kenan’ı almaktı. Ama süreç beklediği gibi olmamış, kendini aniden bambaşka bir planın içinde bulmuştu.

Dağhan’ın bakışları yataktaki kadına döndü. Günlerdir kendinde değildi ve bunun için gerekli nedenleri de fazlasıyla vardı. O günü anımsadı.

Dağhan Öz, Timur Tonge denen adamın yaşadığı yeri bulmuştu ama karşısında hiç kimse yoktu. Kapısı sonuna kadar açık olan eve girdiğinde, yerde parçalanmış fotoğraf çerçevesinden başka bir şey bulamamıştı. Kırık camların altındaki fotoğraf karesinde derin gülümseyişe sahip bir kadın ve dudaklarında minik tebessümü olan bir adam vardı.

Kenan’ın bu kadına takık, adamın ise Kenan’ın inine sızan biri olduğunu babasından öğrenmişti. Mutlu görünüyordardı. Aynı saniyelerde ormandan silah sesleri yükseldiğinde Dağhan hızla dışarı koşmuştu ama köyün içinden yükselen siren sesleri varken o ormana giremeyeceğine emindi. Birkaç dakika içinde dört bir yandan kuşatılacaktı.

Babasının burada dahi eli kolu vardı. Yerel halktan birisi Yakup Öz'ün emriyle buraya kadar yol göstermişti. Ormana gitmek için kestirme yol önerdiğinde, Dağhan'ın o an için kabul etmekten başka şansı yoktu. Uçurumun altındaki denizden minik teknelerle geçeceklerdi.

Bu görüntü karşısında şaşıran Dağhan'ın, "Kayıkla mı gideceğiz?" demesi de kaçınılmazdı. "On güne varırız artık ormana! Bayağı kestirmeymiş."

"Merak etme. Kayalığın altında oyuklar var, oralarından gideceğiz. On dakikaya karşıdayız," dedi burayı gösteren Rizespor bereli adam.

Başka seçeneği yoktu. Her ihtimale karşı adamlarından ikisini ormana gönderirken yanında kalan adamı Asım'la minik tekneye bindi. Yol gösteren adam, yanında başka bir adamla önlerindeki teknede ilerlerken arkalarına bakıldılar.

Ama yağmur aniden bastırmış, dalgalar şiddetlenmişti. Kayaların altında mağarayı andıran minik bir oyuk vardı. Sis üzerlerine çökerken önlerini görmek bile zordu. Adamın da dediği gibi on dakikada diğer yana yaklaştıklarında ormandan üç el silah sesi daha yükseldi.

Silah, siren ve helikopter sesleri birbirine karışırken Dağhan'ın bakışları sisli semadaydı. Büyük sis bulutunun içine dalmadan önce uçurumun ucunda aradığı şeytanı gördü. Kenan Kralşan oradaydı. İfadesi darbe alırken gözlerini daha da kıstı. Uçurumun ucundaki kadına silahını uzatmıştı. Kıyıya yaklaşmışlardı ama hızla telsizine uzandı.

"Öndekiler! Durun!"

Teknenin motor sesi aniden sustu. Sis ve yağmur dört bir yanı sarmalarken Dağhan'ın gördüğü son şey kadının aniden Kenan'ın yakasından kavrayıp aşağıya çekişi oldu.

"Siktir!"

Havada helikopterleri göremiyordu ama sesleri yakındı. Siren sesleri arttı. Sadece düştüklerini gördü. Sis bulutu ikisini de yutmadan hemen önce kadın ilk olarak yakasından tuttuğu adamı aşağıya itelemişti. İnatla Kenan'ın ölmesini istiyor gibiydi. Denize düştüklerini göremeden sisin içinde kayboldular.

Bu, o şeytanı yakalamak için bir şans mıydı yoksa ona kolay bir ölüm mü sunacaktı, bilmiyordu. Üzerindeki montu çıkarırken arkasındaki adamına seslendi:

"Asım, diğer teknedekilere haber ver. Denize düştüler. Onlardan da biri suya atlayıp Kenan'ı arasın. Teknelerin uçlarını geldiğimiz yöne çevirin. Çabuk!"

Montunu çıkardığını gören Asım şaşkındı. Orta kilolarda, kısa boylu, tatlı denebilecek bir ifadesi vardı ama görüntü fazlasıyla yansıltıcıydı. "Dağhan abi, nereye?" dedi.

Siren sesleri ve helikopter gürültüleri artıyordu. "Motorları sakın açmayın. Kürekle, sessizce devam edin." Montunu yana savurup soğuk suya atladı. Berrak su içinde hızla ilerlemeye çalıştı. Nefes alamadığı anlarda başını kua bir an için çıkarıp soluklandı ve yine denize daldı. Vakti azdı. Siren sesleri artıyordu. Kralşan'ı başka hiç kimseye yem etmeden, gebertmedikçe rahat etmeyecekti. Yeniden suya dalıp, hızla ilerlerken görebildiği kadarıyla Kenan'ı arıyordu ama ilk gördüğü kişi suyun derinlerine batan kadın oldu.

En dibe düşüyordu Ahu.

Ahuzar ölümdü, Ahu uçurum.

Ahuzar fırtınaydı, Ahu kara bir deniz.

Karadeniz'in hırçın sularının en dibine yorgun bedeniyle beraber çökerken acı onu çekebildiği kadar dibe çekiyordu. Gözleri kapanmadan hemen önce kendisiyle birlikte ölüme çektiği şeytanı gördü. Karanlık suların içinde, çırpınarak kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Kenan kurtulmak için çırpınırken Ahuzar ölmek için kendini boşluğa bıraktı. Bu dünyadan silinecekse onunla büyüyen şeytanı da kendisiyle beraber yok etmeliydi. Hem artık neyi kalmıştı ki? Ne dost olabilmmişti ne abla ne de sevdâ. Dipsiz, soğuk suyun içinde dahi ellerindeki kanı görüyordu.

Timur'un kanını.

Bu sevdâ, hayata dair son dalsıydı. Yine kırılıp ellerine batmıştı. Dikendi en nihayetinde, ne kadar sevilirse sevilsin batardı. Dev bir dalga Kenan'ın görüntüsünü alıp götürdüğünde gözleri kapandı. Zihni berrak denizdeydi. Ama bedeni dalgalı, hırçın, soğuk sularda savruluyordu.

En dibe düştü, karanlıkta kayboldu. Bitmişti dünyaya dair ne varsa. Aşk da sevdâ da. Bedeni soğuk suya batarken acı ve his yoktu. Zihnindeki tek görüntü Timur'un göğsüne silahı ateşlediği andı. Ağır bir andı. Onu en dibe çekmeye yetti. Dudakları aralandı. Hırçın dalgalar dev bir darbeye ciğerlerini yaktı. Gerisi hiçlikti.

Daha da derine gömüleceği anda kolundan kavrayıp onu Karadeniz'in hırçın dalgalarından kurtaran eli göremedi. Bilinci elinden tamamen kayıp, giderken bedenini kavrayan güçlü kollar hızla onu denizin yüzeyine çekti. Mavi artık sadece kara bir deniz değildi. Bulanık ve soğuktu.

"İki kişi uçurumdan düştü!" diye bağırdı zirvelerden bir erkek sesi. Denizin üzerini kaplayan sisten uçurumun ucu görünmüyordu. Yağmur şiddetini artırıp dalgalar arttığında Dağhan, Ahuzar'ın bedenini küçük tekneye ilerletti. İlerideki kayığa eliyle sessiz bir komut verdi.

Aramaya devam edin!

Diğer kayıktan bir kişi suya atlamıştı. Dağhan yağmura ve şiddetli dalgalara rağmen Ahuzar'ı küçük tekneye ilerletti. Kürekleri tutan Asım, şiddetli dalgalara direnmeye çalışırken Ahuzar'ı kayığa çekti.

"Bu kim, abi?"

Sadece, "Git!" dedi Dağhan. "Benim Kralşan'ı bulmam lazım."

İzin vermedi Asım. "Saçmalama, Dağhan abi!" Zirveden sesler yükselmeye devam ediyor, helikopter sesleri yaklaşıyordu. "Diğer kayık arar. Şuraya gel."

Siyah saçlarını eliyle geri itelerken geriledi. Küçük tekneyi geri döndürdü. "Önemli olan kadın mı sence?" dedi. "Kenan iti!"

"Önce niye kadını getirdin o zaman?"

"Çünkü önce o önüme çıktı!"

İsyandaydı Asım. "Abi, biz buraya adamı bulmaya geldik, sen denizden kadın çıkartıyorsun!" dedi. "Amacın ne?"

"Sorgulama beni, Asım. Sus da dediğimi yap!" Kayığı iteledi. "İlerideki oyuklara girin. Helikopter sesi uzaklaşana kadar ilerleme. Çabuk, uzaklaş!" Gerilerken, "Kadının nabızıyla solunumunu kontrol et, acil müdahaleye başla!" dedi.

Acil müdahale, soluk, dolaşım, nabız, derken şok içinde kalan Asım, kayığın ortasında yatan kadına baktı. Dağhan yeniden suya dalarak, uzaklaşırken helikopterin sesi yaklaşıyordu. Kalkıp kadına ilerledi. Temel bilgileri hatırlamaya çalışırken önce kalp masajı, daha sonra suni teneffüs, diye tekrarlıyordu bir yandan da. Abisi kadını denizden olanca çabukluğuyla çıkarmış olsa da risk almak istemiyordu. Kaybedecek vakit yoktu. Asım şok halinden çıkıp kadının yüzüne dolan ıslak saçlarını geri iteledi, nabız da soluk da alamayınca müdahaleye başladı. Bir yandan çattık belaya, deyip içten içe söyleniyor, bir yandan da kalp masajına devam ediyordu. Neyse ki suni teneffüsün ikinci solugunda kadın irkilerek gözlerini açmış, Asım'ın koluna sarılarak yan dönmüştü.

Nefes alırken ciğerleri sızlıyor olmalıydı. Öksürerek ciğerlerine dolan suyu boşalttı ama gözlerini açmadı. Açtıysa da Asım göremedi. "Helal bacım, helal," derken baygın kadını yine yere bırakıp küreklere koştu ve tüm gücüyle asıldı.

Uçurumun ucundaki oyuklara girerken, küreklerden biri hırçın dalgalara daha fazla direnemeyerek kırıldı. Oyuğun içine girdiğinde helikopter sesleri de artmıştı. Taşların arasına sinip kısa bir an bekledi.

Çok derinlerden, "Ahu!" diye bağırان bir kadının sesini duydu. "Ahu nerede? Kızım nerede?" Ses sisin, yağmurun ve bulutların içine gömüldü. Asım'ın bakışları kayışın ortasındaki kadına döndü. Birkaç dakika sonra kayışın ucunda aniden beliren Dağhan kendini hızla yerde yatan Ahuzar'ın yanına atmıştı.

"İlerle!" dedi nefes nefese. "Kralşan yok! Ekipler her yeri kuşatmadan çıkmamız lazım. Helikopterler diğer yönde. Radara girmeden gidelim. Çabuk!"

Uçurumun altındaki oyuğun gölgesinde uzaklaştılar. Sis denizin üzerine tamamen çökmüştü, önlerini göremeyecek bir hale gelmişlerdi. "Diğer kayık?" diye bağırdı Asım.

Yağmur şiddetle üzerlerine dökülürken, "Uyduracak bir yalan bulurlar," dedi. "Biz kaçana kadar gelenleri oyalasınlar. Çabuk."

"Patron, Kralşan olmadığı için çok kızacak, abi. Bu kadını ne diye aldık ki şimdi?"

Dağhan ıslak saçlarını geri itelerken, köşedeki yağmurluğu alıp hızla üzerine geçirdi. Boynunu, kollarını ve ellerini kaplayan dövmeleeri, siyah saçları ve sert çehresiyle bir bütündü. Gözlerini yağmur yüzünden açmakta zorlanıyordu ama görme yetisi her zaman iyi olmuştu.

"Gelsin de bu fırtınada patronun bulsun o zaman!" diye terslenerek arkasını döndü. Hızla uzaklaştılar. Gözlerini kısarak sislerin içine baktı Dağhan. Asıl amaç Kenan'dı oysa. Eli boş dönmek istemiyordu.

"Patron baban ya," dedi Asım. "Sen haber verirsin o zaman, abi. Kralşan yoktu, biz de bunu getirdik, dersin."

Yağmur şiddetini artırdı. Bir dalgayla daha sendelediler. Dağhan'la Kenan, babalarının arkadaşlığı yüzünden beraber büyümüşü. Hiçbir zaman anlaşmamışlardı. Kenan'ın gözlerindeki şeytani görmüşü. Bahçede yavru bir köpeği tekmeleyişine, kuşun kanadını kırışına, arkadaşlarına zarar verip sonra özür dilemeyi reddedişine defalarca şahit olmuştu. Onun tam aksi olan Dağhan, yapışıklıklarına karşı çıktıkça kavga etmişlerdi. Bu anlaşmazlıklar neticesinde uzun yıllardır görüşmüyorlardı.

Sessiz kaldı. "Çabuk Asım, çabuk," dedi sadece. "Birazdan bu kanadı da aramaya başlarlar."

"Kralşan?" dedi Asım.

Dağhan'ın keskin bakışları denizdeydi. "Ya geberip gitti ya da karaya vuracak," dedi. "Yakında çıkar kokusu."

"O olmadan kadını kurtarmamızın anlamı ne? Ne yapacak kadını Yakup baba?"

Mahir Kralşan o adamın adını verdikten sonra her şey çorap söküğü gibi gelmişti. Bu zamana kadar bir köşede sessizce beklemesinin nedeni babasının Teoman Doğu denen adamla anlaşma yaptık, demesiydi. Ama birkaç saat önce öğrendiklerine göre Teoman'ın onlarla anlaşmak gibi bir niyeti yoktu. Ne Yakup buna izin verebilirdi ne de Dağhan.

"Onu da babam düşünsün," diye homurdandı. "Yarak kürek gönderdi bizi buraya!" Teknenin ucundaki çantasından telsiz telefon titremeye başladığında o yöne ilerledi.

"Dağhan!" diyordu Yakup. "Cevap ver! Dağhan."

Telsizin mandalına basıp dudaklarına yaklaştırdı. "Kralşan yok," dedi. "Kadını kurtardık."

Sessizlik kısa ama derindi.

"Ne demek Kenan yok?"

"Yok işte, baba! Kadınla birlikte uçurumdan aşağıya düştüler. Şansımıza ormana gizli yoldan ulaşmak için denizdeydik. Kadını kurtarabildik. Kenan yok!"

"Abi."

Cevap vermedi. Gözlerini kıstı. Havadaki helikopter sesi yaklaşıyordu. Yakup bir şeyler daha söylüyordu ama dalgalar sesi yutuyordu.

"Abi!" dedi Asım yeniden.

"Kadını sağ salım getirin o zaman," dedi Yakup. "Teoman'ın planını ben devam ettiririm. Bu saatten sonra Kenan'ı bize getirecek tek şey o kadın."

"Kadını ne yapacağız, baba?"

"Dediğimi yap, Dağhan."

"Ya Kralşan öldüyse? Fırtına var denizde. Sağ çıkması çok zor."

"Yakında çıkar kokusu. Ayrıca o şeytan oradan dahi canlı çıkar, eminim. Benim elimde ölecek. Diğer bütün ölümler ona haram. Kadını bana getirin."

"Abi," dedi Asım yeniden.

Telsizi kapatıp sinirle soludu Dağhan. "Abini siksinler, Asım!" dedi. "Ne ne?"

Motorun ucundaki Asım'ın bakışları, hızla artan kanların içinde yatan kadındaydı. Ahuzar'ın etrafına yayılan kan, yağmurun da etkisiyle gisgide yayılırken Dağhan bile birkaç saniye ne olduğunu anlamadı. Düşer düşmez çıkarmıştı oysa. Bir yerini mi vurmuydu? Düştüğü noktada su derindi. Fakas kadın kolları yukarıda, çivileme şekilde düşmüştü suya. Aksine Kenan'ın paramparça olması gerekiyordu. Kadın ilk onu aşağıya itmişti.

Telsizi yana savurup, emekleyerek kadına ilerledi. Yüzünde çizikler, başının bir köşesinde kanlar vardı. Kanların başından gelip gelmediğini kontrol etti. Kenan'ı getirecek tek şey bu kadınsa yaşamalıydı. Hem duymuştu babasından hayatını ve Timur denen adamla yaşadıklarını. Belli etmezdi ama buruk hayatlar Dağhan'ı daima üzerdi.

"Neydi bu kadının adı?" dedi saklamaya çalıştığı bir panikle.

"Abu- Az- Abuzi..." Dili dönmedi Asım'ın. "Ne bileyim, abi. A harfiyle başlıyor, değişik bir şeydi sanki."

"Sen nereden biliyorsun, lan?"

"Bilmediğimi biliyorsan bana niye soruyorsun, abi? Bir kadın, değişik bir isimle bağırıyordu. Odur diye düşündüm."

Dağhan, Ahuzar'ın başını kavrayıp kanın geldiği noktayı bulmaya çalıştı. Ama başında değildi. Kollarını ve sırtını yokladı. Yine babasından duyduğuna göre bir patlamada yaralanmış ve beline platin takılmıştı. Ama kanın başla- dığı nokta bedeninin üstü değil, kasıklarıydı. Farkındalık gökyüzünü delen şimşekler kadar şiddetliydi.

"Siktir," dedi bunu fark ettiğinde.

"Ne, abi?" dedi Asım. "Nesi var? Bunu da kaybedersek Yakup baba bizi kurşuna dizer. Ölmüş mü? Ölüyor mu?"

"Allah kahretsin!" Üzerindeki yağmurluğu çıkarıp hızla kadının üzerine sardı. Yandaki montunu kavrayıp onu da bacaklarına sarmaladı. "Ne kadar kaldı?"

"Az, çok az."

Dalgaların şiddetiyle Ahuzar'ın daha da sarsılmaması için bedenini kav- rarken yana fırlattığı telsize uzandı. "Tekin!" dediğinde hedefi diğer teknedeki adamdı.

"Efendim, Dağhan abi?"

"Yakalanın!" dedi şiddetle. "Sizi bulmalarını beklemeyin. Şu an yakalanıp bize zaman kazandırın. Ekipler size yönelsin. Sis in içinden çıkın, fark edilin, bir şey yapın. Çabuk. Üç dakika bile bize yeter. Telsizi de hemen denize atın."

Cevabı beklemeden telsizi denize savurdu. Saniyelerin önemi dakikalardan daha büyüktü.

"Öldü mü abi?" dedi Asım. "Yaşıyor mu kadın? Nesi var?"

Cevap vermedi. Üç dakika içinde karadaydılar. Dağhan'la Asım, Ahu'yu mümkün olan en az hareketle sarsmadan, taşıyıp kayaların hemen dibinde onları bekleyen araca getirdiler. Kadının çehresi solmuş, çilleri daha da belirginleşmişti. Araca bindiklerinde kanaması azalsa da hâlâ izlerini taşıyordu. Kadını arkaya yatırıp ön koltuğa geçtiğinde şiddetli yağmura ve çamura rağmen onları buraya getiren adamdan öğrendikleri gizli yoldan ilerlerdiler.

Engibeli yol yüzünden aracın fazla sarsıldığını anlayan Dağhan, anında ön koltuktan kalkıp arkaya yöneldi.

Şaşkındı Asım. "Abi, ne yapıyorsun?" dedi.

Umursamadan uzun bedenini koltukların arasına sıkıştırmayı denedi. Eğilebildiği kadar arkaya eğilip kadını omzundan ve bacağından tutarak sarsıntısına engel oldu. Kasıklarındaki kan artık arabanın içine sızmıştı.

"Babamı ara!" diye kükrediğinde Asım panikle torpidoya uzandı. Lakin ellediği Dağhan'ın kışkıydı.

"Lan, çek elini götümden!"

"E abi, götünü oraya soktun, ne yapayım?" Elinden geldiğince Dağhan'ın kışından uzak durmaya çalışarak, torpidoyu açıp telefona uzandı Asım. Saniyeler dakikalarla yarışıyor, akrep ve yelkovan âdeta savaşıyordu. "Neden Yakup baba bok gibi işlere hep beni yolluyor?" İsyanı eşliğinde Yakup Öz'ü aradı.

Arama açıldığında, "Çıktınız mı?" dedi Yakup Öz.

Dağhan, Ahuzar'ın kolunu bırakıp telefonu hızla Asım'ın kulağından aldı. "Baba, bu kadın hamile!" diye bağırışı öyle şiddetliydi ki aynı anda Karadeniz'in üzerine şiddetli bir şimşek darbesi daha düşmüştü. "Kanaması var!"

"Ne?" dedi Asım. "O kanayan şey çocuk mu?"

Onların aksine Yakup sakindi. "Atacağım adrese gidin," dedi.

"Kadın hamile diyorum, baba! Ne bok yemeye kaçırıyoruz? Anlıyor musun sen beni? Hamile!"

"Dağhan," dedi Yakup tane tane. "Sana atacağım adrese gidin, dedim."

Yüzüne kapanan telefonu Asım'ın kucağına savurdu. "Biz nefesi götten atalım, beybabanın keyfe bak!" diye söylenirken yeniden Ahuzar'ı omzundan ve bacaklarından sabitledi. "Allah kahretsin!"

Sarsılmamasına dikkat ediyordu. İstememesine rağmen hayatının bir anında bu ana şahit olmuştu. Sonucunun aynı olmamasını umuyordu. Sisin

ve yağmurun içinde hızla kaybolurken derin bir nefes verdi. Bakışları kısa bir an için kadının yüzüne takıldı. Parmağında kırmızı taşlı bir yüzük vardı. Ve şu an fark ediyordu ki boynunda kulak altından başlayıp çenesine kadar inen derin bir yara izine sahipti.

"Direnmeye çalış," dedi belli belirsizdi. Adını diyecek oldu ama zihninde bulamadı. "Lan, Asım, bu kadının adı neydi?"

"Ab- Ah- Ay..."

Olmadı, yine bulamadı Asım.

"Ne diyon, la?"

"Alı bir şeydi ama neydi? Ar- Al..."

"Sus, Asım. Sen şu arabayı hızlı sür, yeter."

"O zaman neden ikide bir ismini bana soruyorsun, abi?"

"Bana abi, deme! Sikeceğim abini!"

Umursamadı Asım. "Abi, Kralşan?" dedi.

"Lan, yok zürriyetini siktiğimin iti işte, yok! Sür! Babam kadını canlı getir, demedi mi? Deddiğini yapıyoruz işte."

Sessizce onayladı Asım. Hızla تنها yoldan uzaklaştıklarında arkalarında kalan dağlarda yaşlı bir kadının sesi yankılanıyordu. "Ahu," diyordu var gücüyle. "Kızımı bulun!"

Ne onlar duydu ne de Ahu. Artık Ahu değildi. Ahu o uçurumdan aşağıya düşmüştü. Geriye kalan Ahuzar bile değildi. Büyük bir hiçti. Ama o yaşam ve ölüm arasında direnirken sessizce içine düşen ve nicedir rahminde büyüyen can hem Ahu'ya hem Ahuzar'a var gücüyle tutunmayı deniyordu. Zordu. Kanıyordu ikisi de.

Ahuzar da Ahu da bebeği de çetin bir savaştaydı.

Ne sızlayan belinden ne de kanamasına rağmen ona tutunmak için direnen bebeğinden haberi vardı. Zihninde derin bir hiçlikteydi. Rüya görürdü hep ama bu defa o bile yoktu. Bütün renkler sıfırlanmış, ruhu arafa hapsolmüştü. Bu zamana kadar onu hayatta tutan şey inadı ve öfkesiydi. Yoktu artık hiçbir. Yaşamak için bu dibi görünmeyen hissizlikten sıyrılmak zorundaydı ama direnmek adına hiçbir neden bulamıyordu.

Gözleri belli belirsiz aralandığında kirli sakallı, boğazına kadar dövme, sağ gözünün bir parçasında kahve ve mavinin izlerini taşıyan adamın yüzüyle karşılaştı. Endişeyle bir başkasına sesleniyordu.

"Tümseklere dikkat et, Asım. Sarsılmaması lazım."

"Abi, bu memlekette her yer tümsek! Uçurayım mı arabayı?"

Ahuzar'ın gözleri yeniden kapanırken, "Timur," diyebilirdi sadece. "Canım..."

Saniyelik bir andı. Gözleri yeniden kapandı. Canı yanıyordu. Hem de hiç duymadığı kadar.

"Direni," dedi Dağhan.

Ahuzar için yabancı bir adamın sesinden ibaretti. Sadece ezbere bildiği sesi duymak istiyordu.

Ölmüyorsun, iyi olacaksın. Direni!

Hayatı ölümle bu denli yüz yüze geldiği ilk anda Timur'un sesine tutunmuştu. Yine bu sese tutunmak istedi ama direnemedi. Herkes direni, diyordu ama kimse bunu nasıl yapacağını söylemiyordu. Neye direnecekti? Ne kadar canı kalmıştı? Kim için yaşayacaktı? Biricik'i koruyamamış, Irmak'ın ölümünü öğrenmiş, sevdiği adamın kalbine sıkılmıştı. Ahuzar acı çekmeye alışkındı ama Timur'un el değmemiş sevgisiyle büyüdüğü Ahu hangi darbeyi kaldıracaktı? Hangi can kaldırırdı bu denli yarayı?

"Bebeğin için," dedi tanımadığı ses.

Dıymadı. Varlığını bilmediği cana tutunamadı. Geçmiş, gelecek aynı ne-
kırde akarken çok derinlerden yine o sesi duydu. Zarif ninniye.

"Nana, çkimda komoxti nana..." Sırtındaydı nahif el. Tıpkı uzun zaman önce gördüğü rüyasında, uçurumun ucundan geri gelip sırtını okşamaması gibiydi her şey. "Nana..." derken eli karnının üzerinde hissetti. "Nana..."

"Anne!" dedi. Hülya Soykamer elinin tersiyle geri iteledi.

"Kızım!" dedi Akkadın'ın sesi. "İnekleri sağdun mi?"

"Ahu!" diye bağırırken neşeli bir kahkaha attı Defne. "Tam senlik bir meditasyon öğrendim. Bütün sinirini çekip alacağız."

Cemil baba araya girip, "Bu Kafide'yi çiftlikten atacağım," dedi. "Seni sevmeme izin vermiyor."

Kadife'nin toynak seslerini duydu.

"Özür dilerim," dedi hasta yatağındaki babası. "Bu kadar zayıf ve âciz olduğum için beni affet, Ahuzar. Kaç hakkım varsa sana helaldir. Dilerim Allah'tan, her karanlığını güneşe çıkarır."

Aynı anda Irmak ve Biricik'in, "Abla!" diyen sesi yükseldi.

"Bana ekler alır mısın abla?" diyen Biricik'ti.

"Seni çok özledim, Ahuzar abla," diyen Irmak.

Bütün sesler birbirine karışırken Timur'un tok sesi hepsini bastırdı.

"Şu Karadeniz şahit olsun, Ahu'm. Yaşattım."

Ahuzar içten içe bu cümleyi tekrarladı.

"Şu Karadeniz şahit olsun, Timur. Yaşadığın kadar yaşadım."

Zihnindeki tek ses canına sıkıştı kurşundu. Yine patladı. Göğsünden akan kan onun eline bulaşmıştı. İlk defa yere düşmüş, ona koşamamıştı Timur. Kendi canını vurmuştu Ahu. Bu yüzden Timur yoksa ne Ahuzar vardı ne de Ahu. Her şey kayıp gitti.

"Neden hâlâ buradasın?" diyen babasının sesiyle günler öncesinden sıyrıldı Dağhan.

Saygısızlık yapmak istemiyordu ama içinde bulundukları durum saçmalıktan başka bir şey değildi.

"Ne diyorsun, baba?"

"Neden hâlâ buradasın, dedim sana? Sadece bir gece burada kalıp sonra İstanbul'a geleceksiniz, demedim mi? Bütün şehir kuşatıldı. Her yerde didik didik kadını ve Kenan'ı arıyorlar. Amacın her şeyi batırmak mı?"

Gergin ve stresliydi.

"Batacak olan ne, baba? Biz zaten ne yapıyoruz burada, ben anlamadım. Kenan ortada yok. Biz aldık, bizimle zerre alakası olmayan kadını buraya getirdik. Bunun bize katkısı ne? Bir yıl ortaya çıkmadı diyelim Kenan. Bir yıl saklayacak mıyız biz bu kadını?"

Yakup yatağın sol yanında kalan küçük koltuğa ilerledi. Dikkatli bakışları Ahuzar'daydı. "Ölüp ölmediğini bize bulacak olan adam bugün gözlerini açtı." Yaşlı bedenini koltuğa bıraktı. "Timur Töngre, Kenan'ı bulacak. Adım gibi eminim. Yaşıyorsa bedenini, öldüyse cesedini bulmadan durmaz."

"Nasıl bu kadar eminsin?" dedi Derviş. "Duyduğuma göre durumu hâlâ ağırmuş."

"Toparlar. Merak etmeyin."

Dağhan yine sinirle yükselmemek için burun kemerini ovuşturdu. "Bazen düşünüyorum da..." dedi. "Benimle maytap geçiyor olabilir misin? Ha?"

"Haddini bil, Dağhan!" Yaşlılık nedeniyle rengi solan kahve gözlerini Ahuzar'dan ayırmıyordu. "Ben yapılması gereken neyse onu yaparım."

"Teoman Doğu peşimize düşecek."

“Düşmeyecek. Onunla bir anlaşma yaptık. Hamlelerini ilk o yaptı, başaramadı. Sıra bende. Ben ona nasıl uyum sağladıysam o da bana uyum sağlayacak.”

“Bu uyum sağlamış hali mi? Sen devlet için yıllarca çalıştın ama adam seni ilk hamlesinde saf dışı bıraktı.”

Yakup’un bakışları artık oğlundaydı. “Ben ölene kadar devlet için çalışmaya devam edeceğim. Teoman sadece bir el, benim hesap vereceklerim daha üstleri, o değil.” Gözleri yeniden Ahuzar’daydı. “Bir keresinde bu kızı öldürmeye çalışmıştım. Kenan için kıymetli sanıyordum. Defalarca ölüm emrini verdim ama her defasında Timur denen o adam durdurdu. Hem de kimsenin ruhu bile duymadan.” Koltukta geri yaslanırken, başındaki fîr şapkayı çıkarıp yanına bıraktı. “Sonra öğrendim ki meğer biz bu kızla çok ayrı bir iple bağlıyız. Kaderin ördüğü ağlar koparılamaz. O an daha iyi anladım.”

Söylenenlerden hiçbir şey anlamıyordu Dağhan. “Baba, sence gençlik anılarını dinlemek için doğru zaman bu an mı?” dedi.

“Sözümü kesme, Dağhan,” diye uyardı Yakup. Ters bakışları yeniden Ahuzar’daydı. “Teoman *kadına dokunma*, dedi, dokunmadım. Sonra öğrendim ki bu kadına bir can borcum var. O yüzden hayatını bağışladım.”

“Can borcu?” derken Dağhan’ın bir kaşı havalanmıştı.

“Mahir’in karısı Hülya’nın ilk evliliğinden olan kızı.”

Bu noktada Dağhan’ın sert ifadesi dağıldı. Ahuzar’a bakarken artık iki kaşı da havadaydı. “Nasıl?” dedi. “Hülya Kralşan daha önce evli miydi?”

“Evliydi. İki tane de kızı vardı. Onu ben öldü gösterip yeni bir kimlik verdim. Kocasını da Hülya’dan uzak durması için kızlarının hayatıyla tehdit ettim.” Ahuzar’ın solgun çehresinde gezindi gözleri. “Kaderin ağları meğer örümcek ağlarından daha kuvvetliymiş.”

“Kenan’ın kadını şifre için yanında tuttuğunu söylemiştin.”

“Öyle. Ama sonra Timur Töngge denen o adam geldi. Bu kadın için tek gecede Kenan’ın dev sevkiyatını patlatıp galerisini havaya uçurdu.”

İfadesi tamamen darmadağın olan Dağhan öne doğru bir adım attı.

“Ben yaptım, demiştin.”

“Yapacaktım,” dedi Yakup. “Ama eski bir dostum gelip *bir delikanlı incikamını alacak*, dedi. Merak ettim. Ve gördüm ki gözü karardığı an tek başına bile olsa yapamayacağı hiçbir şey yok. Hele de bu kadın için.”

Derviş düşünceliydi. “Şimdi Teoman peşine düşmeyecek yani. Doğru mu anladım ben?” dedi. Dağhan’a göz ucuyla bakıyordu. “Benim ilgilenmediğim kısım burası, kusura bakma. İşlerinizle ilgilenmiyorum.”

“Hayır, aramayacak,” dedi Yakup. “Bizi biraz yalnız bırakır mısın Derviş?” Derviş saygıyla odadan çıkarken koltukta doğruldu. “İnsan elinde silah tutan bir kukladır, Dağhan. İplerini kontrol etmeyi bilersen o silahı düşmanına doğrultur, bilmezsen sana. Bu işi olaysız çözmek için yeterince kendi köşemde bekledim. Teoman Doğu hırslı bir adam ama merhametli. Kadını bulsaydı saklamaz, Timur’a verirdi.”

“Kadının bizde olduğunu biliyor mu?” Yakup’un sessizliği bir onaydı. “Ama hâlâ aramaya devam ediyor. Yani ortaklığınız devam ediyor?” diyerek bildiklerini onaylamaya çalışıyordu Dağhan. “Verdiği sözü tutmadı, bizi yok saydı.”

“Ortak değiliz, sadece ortak bir plan için çalışıyoruz.” Dikleşirken ellerini ağrıyan dizlerine değdirdi. “Hem sana defalarca söyledim, *biz diye bir şey yok*. Ben de yokum, Teoman da yok. Sadece yapılması gerekenler var. Bu savaş bitene kadar onunla düşman olma gibi bir lüksümüz yok. Hedefimiz ortak. Ben onu dinledim, sıra onda.”

Gerginlikle ağrıyan boynunu gevşeten Dağhan, “O kadar eminsin yani seni dinleyeceğinden?” diyerek öfke kismaya devam etti.

Yakup’un sessizliği yine bir cevaptı. Kanturalı Bey hamle sırasının ona geçtiğini söylemişti. O nasıl köşesine çekildiyse Teoman da çekilecekti. Devlet ve intikamı için yapılması gerekeni artık o yapacaktı.

“Savaş sertleşirse komutanlar yer değiştirir, Dağhan. Eskiden bütün komuta Teoman’daydı. Artık Kralşan bende, Kurul Teoman’da. Silah ise Timur Töng’e’de. Diyorum ya, o delikanlının gözlerini gördüm. İntikam için Kurul’a bile kafa tutar, Teoman’ın önüne atar.”

“Bundan bizim çıkarımız ne? Kenan öldüyse bu kadını saklamanın anlamı ne? Nerede benim annemin intikamı, baba?”

“Vatanın selameti annenin intikamı demek,” derken zerre düşünmemişti Yakup. “Sen sadece dediklerimi yap.”

Odanın içinde bir ileri bir geri gidip gelen Dağhan’ın bakışları Ahuzar’ın etrafındaki cihazlarda, kablolarda, ilaçlarda ve serumdaydı. Dişlerini sıkıttı. Bir kere daha ileri gidip, gelirken önünde beliren annesinin hayalinden kaçamıyordu.

"Altı ay!" dedi en sonunda. "Sana altı ay veriyorum, baba. Altı ay içinde Timur Töngge dediğiniz adam Kenan'ı ve Kurul dediğiniz saçmalığı bulursa ne âlâ, bulamazsa kadını ben kendi ellerimle ona veririm."

Yakup derin bir nefes verirken ifadesi sertleşmişti. "Neden annenin inikamını almak istediğinde seni Kenan'ın karşısına çıkarmayıp sakladım, biliyor musun? Tam olarak bu yüzden." Ağır ağır ayağa kalkıp oğluna ilerledi. Ondakı saydı ama ters ifadeleri oldukça benzerdi. Yakup'un parmağı oğlunun kalbinin üzerine değdi. "Fazla yumuşak burası, Dağhan. Sende Kralşan denen o şeytanın karşısında duracak yürek yok."

Dişlerinin arasından, "Baba!" diye soludu.

"Uçurumdan düştüklerinde kadını bırakıp Kralşan'ı arasaydın bugün bu konumda olmazdık. Bizi tökezleten yine senin merhametin." Sessizdi Dağhan. "Şu an hâlâ burada olmanın sebebi de merhametin."

Dişlerini sıkarken başını sola eğdi. "Bana ister *yüreksiz* de ister *korkak*, baba. İyileşene kadar o kadın buradan bir adım dahi atmayacak. Doktor *hareket etmeyecek*, dedi. Sarsılmaması lazım. Sırtındaki platinler zedelenmiş. Şanslıymış ki düşüş şekli ve anında müdahaleyle darbenin yıkıcı etkisinden korunabilmiş. Kendine gelene, her şeyin iyi olduğuna emin olana kadar onu bu evden çıkartmam."

Kaşları havalandı Yakup'un.

"Ben de kadının hayatını tehlikeye atacaktım değilim. Zamanında işlediğim bir kusurdan ona boynum zaten eğik. Sağlığı için gerekli olan her şey yapılacak."

Ters bir edayla, "İyi," diyerek geriledi Dağhan. "O zaman toparlanana kadar burada kalıyor. Sen de ne yaparsan yap. Konu tartışmaya kapalı."

Yakup, "Bebek?" dediğinde odada derin bir sessizlik hâkimdi. "*Hamile*, dedin. Yaşıyor mu bebek?"

Dağhan'ın bakışları Ahuzar'a döndü. Hülya Hanım diye bildiği kadının kızı mıydı gerçekten? Zerre sevmezdi onu. Güler yüzünün altında hırslı bir kadın yattığını hissediyordu. Ahuzar'ın yüzünde Hülya Kralşan'a benzer bir iz aradı ama benzer hiçbir noktası yoktu. Solgun çehresi her geçen gün biraz daha soluyor gibiydi.

Başucundaki komodine, evlerinden ayrılmadan hemen önce montunun cebine sıkıştırdığı fotoğrafı bırakmıştı. Ahu ve Timur'u. Bir köprü üzerinde, yanak yanağa ekrana gülümsemişlerdi. Bundan güç almasını ummuştu. Belki de haklıydı babası. Merhamet zayıflatıyordu.

Hayır, merhamet değil. Yaşanmışlıklar zayıflatıyordu.

Derin bir nefes vererek odanın çıkışına yöneldi. “Bu defa son söz bende, baba,” dedi. “Ben uygun görene kadar burada kalacak.”

“Sana bir soru sordum, Dağhan!” diye çıktı Yakup.

Umursamazca kapıyı açtı. “Her şeyi biliyorsun ya, bunun cevabını da gidip sen öğren, baba,” dedi. “Şimdi izninle, karımla konuşacağım. Merhametli yüreğim, karımın özlemiyle yanıyor.”

Kapıyı kapatıp dışarı çıktığında Derviş içeri girmişti. Yakup da en ten bakışlarıyla oğlunun arkasından bakıyordu. “Salak çocuk!” dedi bütün içtenliğiyle. “Sevinç, bunu bu kadar nahif büyüterek ne kadar büyük bir hata yaptığını bilse keşke. Şu yaşıma gelmişim hâlâ arkasını topluyorum! Kral-şan’ı bulacağına ilk kadını almış, bir de bana hesap soruyor!”

“Küçümseme,” dedi Derviş. “Mert bir çocuk. Yüreğinin yumuşak olması onu namert yapmaz.”

“Ama bu âlemde yaşatmaz da!”

“Âlem mi kaldı daha, Yakup? Adamlık bile parayla alınıyor bu zamanda. Sükret yetiştirdiğin evlada. Yapılması gerekeni bilir Dağhan, merak etme.”

Başını umutsuzca iki yana sallarken gözleri yeniden Ahuzar’ın soluk çehresine takıldı. Kimse benzetmese dahi o, Hülya denen kadının gençliğini biliyordu. Çehresi ve çilleri annesini andırıyordu. Huyenun benzemesini umuyordu.

“Sen söyle,” dedi. “Bebegi yaşıyor mu Derviş?”

Derin bir nefes verdi Derviş. Artık onun da bakışları Ahuzar’daydı. İfadesine bulaşan hüznün saklayabileceğinden daha fazlasıydı. Sessizce yutkundu ve uzun uzun bu solgun çehreyi izlemekten başka bir şey yapamadı.

Olay Günü - Gece

Fırtına ve şimşek şiddetini azaltmış, Karadeniz’in hırçın dalgaları sakinleşmemiş ama durulmuştu. Gecenin karanlığı dört bir yanı sarmalamışken denizde üç beş balıkçı teknesi ve yük gemisinden başka bir şey yoktu. Hırçın bir dalga şiddetle sahil şeridi boyunca kayalıklara çarparken iki büyük kayanın arasına sıkışmış bedenin ayaklarına vuruyordu.

Sahil şeridine bağlı küçük limana oldukça yakın olan kayalıklar تنها ve ıssızdı. Taşların üzerinde sekerek gelen iki adam vardı.

Biri, "Ula, dur, habuya içelüm," diyerek sigara vermesi için bir diğerine elini uzatmıştı. Arkadaşı sigara verdiğinde dudaklarına yaslayıp karanlığa üflledi. "Jenderme gelmiş bugün. Biliy misin sen niçün geldi?"

"Ula, araymuşlar hauraya bi adamla kari. Ben ne bileyim?"

"Neyini araymuşlar? Suçlu mi?"

"Ne bileyim, Zafer. Sormadum valla. Adam çok zengun diyler ama." Biten sigarasını kayalara savurup hızla limana koştu. "Dondi götüm. Ben gidiyrum içeri."

Geride kalan Zafer sigarasını henüz bitirmemişti. "Ula, bekle beni da. Nasi insansun, he!" derken arkadaşı çoktan karanlığın içinde uzaklaşmıştı. "Sıçalar o bacağına, Selami."

Göz devirdi. Bakışları denizdeyken sigarasından derin bir nefes çekti. Soğuk nedeniyle dudaklarından çıkan duman, sigara bulutuyla karıştı. Bugün fırtına ve yağmurdan dolayı denize açılamamıştı. Söylenenlere göre jandarma her yeri karış karış arayana kadar da balığa çıkmak yasaktı. Her bir köşe dört bir koldan sarılmıştı. Umursamadı Zafer. Daha büyük geçim sıkıntıları vardı. O sadece aldığı paraya bakardı.

Biten sigarasını atmak adına üzerinde bulunduğu kayanın önüne ilerlemeden izmariti yanında kalan boşluğa atmak için hafifçe o yöne eğildi. Diğer kayayla bitişikti ama minik aradan dibe vuran su dalgaları belli oluyordu. Ayak gördüğünde sigarayı atacakken duraksadı. Gece karanlığıyla bir şeyleri ayırmak zordu. Eğilip aralıktan aşağıya bakmayı denedi ama boşluk küçüktü. Sigarayı öne savurup iki kaya arasındaki boşluğa daha da eğildi. Bir beden vardı.

Etrafa bakındı. Heyecan ve gerginlikle nefesi hızlanırken kimsenin olmadığını gördü. Belki de bir ceset karaya vurmuştu. Cebinden telefonunu çıkarıp ışığını yaktı. Kayalıklardan aşağıya atlayıp suya daldı ve iki kayanın arasına ilerledi. Yanılmamıştı. Kayaların arasına saklanmış, dikkatli bakılmazsa görülmeyecek bir erkek bedeni vardı.

"Hişt!" derken temkinli adımlarla yaklaştı. Telefonun ışığından görebildiği kadarıyla ayakkabıları yoktu. Beyaz gömleği ve siyah pantolonu var gibiydi ama hâlâ seçemiyordu. "Ula, ölü misun yoksa diri mi?"

Ses gelmedi.

Birkaç adım daha yaklaşıp parmak ucuyla ayağını iteledi.

"Hişt! Essah öli misun?"

Yine ses gelmediğinde birkaç adım daha yaklaştı ama kayalıkların içine giremedi. Telefonunu dudaklarının arasına sıkıştırırken, adamı ayaklarından tutup kayaların arasından çekti. Telefonu yeniden eline aldı. Genç adamın yüzünün bir yanı derin yara izleri ve kanla kaplıydı. Öyle ki yanağı patlamış gibiydi. Dudakları mor, teni solgundu. Eğilip parmağını burnuna yaklaştırdı. Nefesini alamıyordu. Emin olamadığında bu defa nabzını yokladı. Yavaş ama belli belirsiz atıyordu.

Birkaç dakika önce duyduklarını anımsadı. Bütün Karadeniz'de bir kadın ve bir adam aranıyordu. "Hay şansımı..." Gözlerini kapatıp kısa bir an soluklandı. "Arayacağuk jendermeyi, ne yapalum. La hevle vela kuvvete. Vuracak başka taş arası mı bulamadın sen de be adam."

Jandarmayı aramak için telefonun ışığını kapadı. Ama numaraları tuşlayacağı anda aniden kafasına inen taş darbesini beklemiyordu. Kenan sığ suyun içinden aldığı büyük taşla aniden adamın kafasına vurmuştu.

Adam bocaladı. Karşı gelmek istedi ama hamle beklenmedikti. Hayatta kalma güdüsü insanı vahşileştiriyor, kimliğini yok ediyordu. Kenan taşı aynı şiddetle bir kere daha adamın kafasına vurduğunda düşündüğü tek şey hayatta kalmaktı.

Adam aldığı iki sert darbeye yanına düşmeden önce elinden telefonunu aldı. Öfkeyle sıkıdığı dişlerinden vahşi hırıltılar dökülürken kafasına sert bir darbe daha indirdi. Titriyor, organları yanıyor, bacağı sızlıyordu. Kırık olmalıydı ama şu an hiçbir fikri yoktu. Tek düşündüğü hayatta kalmaktı. Ölmeyecekti. Bu kadar savaştıktan sonra asla kolaylıkla yok olmayacaktı.

Kanlı taşı denize savurdu. Zorla yerden ayaklanıp etrafına bakındı. Bu büyük iki kaya hayatını kurtarmıştı. Yine kurtaracaktı. Bedeni kayaların arasına doğru iteledi ama gücü yetmiyor, bir ayağının üzerine basamıyordu. Sol elinde iki parmağı ve kolu kırık olmalıydı. Ama hissettiği en büyük acı şüphesiz yüzündeydi. Sağ tarafında derin bir yaranın acısı var gibiydi.

Zorla kayaların arasına sindi. Titreyen elleri pantolonunun cebinden bir kâğıt çıkardı. Islaktı ama numaraları elinden geldiğince görebiliyordu. Numarayı sağlam parmaklarıyla tuşlamayı denedi ama sağ gözü bulanık ve puslu görüyordu. Yüzüne ne olduğunu bilmek dahi istemiyordu. Kan ve acı içinde, perişan bir haldeydi ama hâlâ hayattaydı. Telefonu kulağına götürdüğünde ıslak bedeni soğuğa daha fazla dayanamayacak bir noktadaydı.

"Ahuzar," dedi sadece. "Ahuzar." Dişlerini sıkıyor, soğukla titriyordu. "Eğer o denizden sağ çıkarsan yemin olsun, bu defa seni kendi ellerimle parçalayacağım!"

Arama cevaplanmadığında bir daha aradı. Sürmene Hasan'ın sesi uyukulu geldiğinde geç bir vakit olduğunu anladı ama umursamadı. Buraya geldiğinde ona yardım eden ve şu an ulaşabileceği tek kişiydi. Acilen buradan uzaklaşmalıydı.

"Ben, Kenan." Titreyen çenesini kontrol altına almayı denedi. "Kenan Kralşan."

Sürmene Hasan'ın birkaç saniyelik süren sessizliği şaşkınlığındandı. "Kenan Bey, neredesiniz?" dedi. "*Uçurumdan düştü*, dediler. Bütün asker, polis sizi arıyor!"

Yakalanmayacak, hayatta kalacaktı! Yaşamak uğruna kendi kardeşine, babasına bile kıymışken kolay kolay vazgeçmeyecekti. Karadeniz'in hırçın dalgaları kayalara şiddetle vururken, Kenan arkasında bir ceset daha bırakarak uzaklaştı. Onun için hayat kan, kan ise başkasının kanıyla kazanılırdı.

Sayısız ölüm görmüştü ama ölümden döndüğünü hissettiği ilk an buydu. İlk defa hayatı için bu denli mücadele etmişti. Ona yaşamak için verilen bu hakkı bu defa boşa harcamayacaktı. Ölmek mi? Hâlâ aynı fikirdeydi.

Asla tek başına ölmeyecekti. Ama yüzünün parçalandığından, sağ gözünü kaybetme noktasına geldiğinden o an için haberi yoktu. Hayat intikamını her zamanki gibi yaşattığını ona sunarak sessiz ama ağır ağır alıyordu. Ahuzar'a ölümden geri kalan derin bir yara izi olmuştu. Kenan'a kalan, o yaradan daha büyüğü oldu.

İki Hafta Sonrası

Timur gözlerini aydınlık bir hastane odasına araladı. Pencereden vuran güneş yüzüne değiyor, kirpiklerinin, dağınık saçlarının ve sakallarının arasında süzülüyordu. Güneşin değdiği birkaç kumral saç tutamı altın gibi parlarken çehresi soluk, dudakları kuruydu.

Hemen yanı başındaki tekli koltukta Murathan, diğer yanındaki koltukta ise Akkadın uyukluyordu. Günlerdir Timur uyanıp geri uyuyor, bilincini bir türlü tam anlamıyla kazanamıyordu. Etrafındaki cihazlar azalmış ama yaraları iyileşmeye başlamamıştı. Araladığı gözleri pencereye değdi. Önünde bir atmaca vardı ve dikkatle ona bakıyordu.

Yorgun bakışları camdan süzülen güneş ışığıyla atmacaya takılıp kaldı. Günün hangi vaktinde ve nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Zihnindeki tek şey boşluktu. Ama aniden atmaca kanatlarını açıp göğe doğru uçmak yerine kendini aşağıya bıraktı. Birkaç saniye sonra yeniden havadaydı ama o kısa an Timur'un boş zihnini doldurmaya yetti.

Ahu bir kere daha düştü.

Hızlı bakışları etrafında gezindi. Murathan'ı ve nenesini uyuklarken gördüğünde ifadesi daha büyük bir darbe yedi. Ellerine bakmak istedi ama kollarında güç yok gibiydi. Ama acı öyle büyük bir farkındalıkla zihnine düşmüştü ki kesik ve hızlı nefesler alırken, aniden eline takılı serumu koparıp yana savurdu. Burada olmamalıydı. Gözleri deli gibi etrafında sadece tek bir kişiyi ararken yataktan doğrulmayı denedi ama göğüs kafesi yanıyordu.

Sese uyanan, zaten diken üstünde uyuyan Murathan olmuştu. "Timur," diyerek öne atıldı ama Timur'un gözüne inen perde, en koyu dumandan daha karanlıktı.

"Ahu!" dedi nefes nefese. Göğsüne bağlı kabloları da tek hamlede söküp yana savurduğunda Akkadın da uyanmıştı.

"Koçari, dur."

Durmadı. Nefes alamıyordu. Ciğerlerinde hayat kalmamış gibiydi. "Ahu'yu getirin!" dediğinde sesi hırıltılı ama oldukça netti. "Bana Ahu'yu getirin! Nerede?" Ayağa kalkmayı denedi. Başardı ama bacakları uyuşuktu, narkoz ve aldığı ilaçlar hâlâ bedenindeydi. Dizlerinin üzerine düştüğünde ilk tutanı Murathan'dı.

"Timur, dur!"

Hırıltılı nefesleri sıklaştı. Bütün organları ve bedeni düğümlenmiş gibiydi. Zihnindeki tek ses ise Ahu'ya aitti.

Canım, canım, canım...

Can acısıyla kıvrılırken bütün gücüyle Murathan'ı yakasından kavradı. "Karım nerede? Ahu nere-" Gözleri kapanıp, bilinci yine elinden kayıp, giderken açılan kapıdan içeri giren doktor ve hemşireyi gördü. En son ise ifadesizce ona bakan Teoman Doğu'yu ve hiç tanımadığı bir başka adamı.

Başı Murathan'ın omzuna düşerken sırtındaki yaralardan biri açılmış, kanıyordu. Akkadın ağzının içinde dualar okurken yeniden yatağa yatırıldılar. Diğerleri heybetini taşımakta zorlandı ama Murathan yüzünü bile

ekşitmedi. Üzerini örttü. Gözünü açuğında neyi nasıl açıklayacağını bilemeyerek yanına çöktü.

Odaya dışarıdan bakan Teoman Bey sessiz, yanındaki gizli el, gölge ifadesizdi.

Kanturalı Bey ağır ağır, “Yakup doğru taşa oynamış,” dedi. “Delikanlı ne isterse yapın. İyileşsin, toparlansın. Artık Kızılgerdan Operasyonu’ndaki tek lider, Timur Töngge. O, karısını alsın, biz de vatan düşmanlarını.”

8. BÖLÜM

*“Eyvah! Ne yer ne yâr kaldı,
Gönlüm dolu âh ü zâr kaldı.
Şimdi buradaydı gitti elden,
Gitti ebede gelip ezelden.
Ben gittim o hâksâr kaldı,
Bir kûşede târumâr kaldı.
Bâkî o, enîs-i dilden eyvah!
Beyrût'ta bir mezar kaldı.”
-Abdülhak Hamit Tarhan*

“Timur,” dedi Ahu'nun zarif sesi. Bedenini, yaslandığı gövdeye daha da bırakırken bakışları elindeki kitaptaydı. O sıcak gövdede kendi kitabını okurken çoğu akşam olduğu gibi yataklarında, birbirlerinin teninde, kokusundaydılar.

Timur minik bir mırıltıyla onayladı. Birlikte kitap okurken başını gövdesine yaslamış kadından rahatsız değil, aksine varlığına minnettardı.

“Şu an hangi kelimeyi okuyorsun?”

“Kalmak.”

“Cümlelerin tamamı nedir?”

“Yalnız kalmayı öğrenirsen düşünmeyi de öğrenirsin.” Ahu'nun ceylan gözleri alttan alttan ona döndüğünde kendisine göz ucuyla bakmış, minik bir ekleme yapma gereği hissetmişti. “Ahu hariç. O kalabilir, diyor.”

Ahu'nun gülüşü büyürken dudaklarından Timur'un en sevdiği kahkahası dökmüştü. “Trip atmam için hiç açık kapı bırakmıyorsun, farkında mısın?” dedi.

Timur, kitabını okumayı sürdürüyordu ama bir eli her zamanki gibi Ahu-zar'ın üzerindeydi. Yanında olduğuna emin olmalıydı. Her şekilde, her anda buna ihtiyaç duyuyordu. İçinde olduğu ev, son günlerde yaşadıkları ve bu kahkaha sesi bütün acılarını silmek için verilen bir ödül gibiydi.

Belki de bir rüyaydı.

Gözünü açıp, kapatınca elinden kaybolmasından korkuyor, varlığına her şeyle tutunuyordu. Ama biraz önce masum bir yalan söylemişti. Okuduğu cümle söylediği değildi. Ahu yeniden kitabına döndüğünde, onun bakışları aynı cümlemin üzerinde takılı kalmıştı.

Çocuğunuzu, sadece kendisi olduğu, çocuğunuz olduğu için sevin.

Yalandı. Asıl kendi gibi olan çocuklar sevilmezdi. Odağı aynı cümledeydi ama kendini kamufler etmede oldukça başarılıydı. Kimse düşüncelerini okuyamaz, zihninin içine sızamazdı. Ahu'nun parmakları, karnının üzerindeki parmaklarını kavrayıp minik hareketlerle oynamaya başladığında da kalbi göğüs kafesine hızla vurmaya başlamıştı. Bunu da kimse anlamazdı.

Yaman şeydi sevgi. Yokluğu kadar varlığında da insan onu nereye koyacağını bilemiyordu. Birazdan adını seslenecekti mesela. Ne zaman sormaya çekindiği bir şey olsa küçük bir kız çocuğu gibi parmaklarıyla oynadığını artık ezbere biliyordu.

"Timur," dedi Ahu yeniden.

Minik bir tebessüm vardı dudağında. Ahu görmedi. Sessizliğiyle onayladı. Parmaklarının üzerindeki narin eli kavradı. Sessiz cevabını anlayacağını biliyordu.

Söyle, Ahu.

"Yarın Biricik'i arayalım mı?" Gülüşü silinip, yeniden ifadesizleşirken cevap vermek ve yine susmak arasında gidip geliyordu. "Biliyorum," dedi Ahu'nun ılımlı sesi. "Tehlikeli ama çok merak ediyorum. Bir kere daha sesini duyayım, yeter. Irmak'la ilgili bilgi de alırım belki. İyi olup olmadıklarını merak ediyorum."

Timur'un sessiz ama bir o kadar da gürültülü zihni, bazen bencil düşüncelerle baş etmek zorunda kalıyordu. Sonsuza kadar burada, Ahu'yla yaşama isteği her seçeneğe baskın geliyordu. Onu kozadan çıkardığı anda elinden kayıp gitmesinden deli gibi korkuyor, göğüs kafesi bu düşünceyle sıkışıyordu. İyi olduklarına emindi, birkaç kez daha aramışlardı ama çok fazla iletişim kurmak tehlikeli olabilirdi. Ahu'suna kıyamıyor ama endişelerine de engel olamıyordu.

Bu sessizlik Ahu için yeterliydi. "Anladım," dedi sadece. Kızmadı, kırılmadı, yükselmedi. Sadece Timur'un işaretparmağının ucuna minik bir öpücük bırakıp kitabına devam etti. Özlemle yanıyordu ama herkesin iyiliği için yuttu sözlerini.

Timur, "Özür dilerim," diyebilirdi sadece.

"Ne için?"

Artık kitapta değildi bakışları. Kapatıp başucundaki komodine bıraktı. "Vicdan azabı çekiyorsun, Ahu," dedi. "Görüyorum."

Cevap vermedi Ahu. Sadere yaslandığı gövdeden ağır ağır doğrularak bakışlarını Timur'a çevirdi. Baş değildi bakışları. Yeşilleri yine dik, cüretkâr ama hüznünlüydü. "Vicdan azabı çekmiyorum." Gözleri kadar sesi de hüznünlüydü. "Sadace..." Gerisini getiremedi.

Susabilir, uzun uzun çehresini izleyebilirdi Timur. Yapmadı. Yüreğine düşen tek yaşama da dökmeyecekse dilinde düğüm olanları, nefes almanın anlamı neydi?

"Hayır, Ahu. Vicdan azabı çekiyorsun. Kardeşlerini geride bırakmışken burada yaşamak, gülmek ağır geliyor." Eli gül çehrenin alnına ve yanağına dökülen hırçın tutamlara uzandı. "Geceleri sık sık uyanıyorsun, rüyalarında sayıklıyorsun."

Ahu'nun ifadesi düşmüş ama çenesi hâlâ dikti. "Fark etmemiş olmanı dilerdim," dedi.

"Sözkonusu senken imkânsız bir temenni."

Buruktu gülüşü. "Vicdan azabı değil. Sadace..." Doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Mutluyum, Timur. Sırtımda bir ölüm, arkamda şeytan yokmuş gibi mutluyum. Ben bilmem ki bunu. Bu zamana kadar kendim için hiçbir şey yapmadım. Biricik için mücadele ettim, savaştım. O var diye mutluydum. Sonra İrmak geldi. Anlamsızca onun gülüşü de mutlu etti. Ama şimdi tek başıma mutlu olmak için o kadar çok sebep var ki..." Eli göğsüne ilerledi. "Sen, Aknene, Âdem abi, burası... Onlara ihanet etmiş gibi hissediyorum. Saklanmak bencillik gibi geliyor."

Uzun uzun baktı Timur. Çehresinin her bir detayını yine zihnine kazıdı. Sağ yanağında on iki çil, solda ise tam yedi tane vardı. Ahu'nun bunu bilmesini tercih ederdi. Üç ve katları değildi. Nasıl bir mucize olduğunu bilmeden kendi uğursuzluğuna inanırdı.

Şu an onun hissettiği her şey hayatının özetiydi. Ablası ve annesi soğuk mezardayken ne ömrü boyunca dolu dolu yaşayabilmişti ne de nefes almıştı. Bu hissin yaşattığı ağırlığı biliyor, güçlü olduğunu bildiği halde Ahu'suna yaşatmak istemiyordu.

"O zaman ben bencilliğin sülalesini sikmişim," derken hayran bakışları Ahu'nun yüzünde, parmak uçları saçlarındaydı.

İstemsizce gülmüştü Ahu.

"Düzgün konuş, Timur."

"Hiç konuşmayayım o zaman."

Gülüşü hem büyümüş hem de buruklaşmıştı. "Bir yerde anne sayılırım ben." dedi. "Biricik'i doğurmadım ama kalbimde büyüttüm. Düğüncelere engel olamazım."

"Baban?" dedi Timur aniden. "Babanı da seviyorsun ama hiç bahsetmiyorsun."

Ahu'nun gözleri kısıldı. "Bugün sana bir soru sorma aşkı gelmiş, hayırdır?" dedi.

Dudağının bir köşesi kendinden emin bir şekilde kıvrıldı. Cevabı yine sessizdi.

İstemiyorsan susalım, Ahu.

Ahu yine onu anlamış ve buna izin vermemiştir.

"İyi bir adamdı babam. Ama fazla nahif ve hassastı. Dünya hassas kalplileri her zaman ödüllendirmez, bilirsin. Onun laneti de kendisi oldu. Hülya Kral'ın kimeye devam ederek öldü. Ama bizi de sevdi. Hiçbir zaman kızmadı, bağışladı bize. Her fırsatta elimden tutar, çifilikte gezdirirdi. İyiydi yani babam. Ben gibi değildi."

"Sen nasılmışsın?"

"Sert. Öyle derdi babam. Ben fazla nahifim. Bana benzemediğin için seninle gurur duyuyorum, derdi."

Tek kaşı havalandı Timur'un.

"Sen sert değilsin, Ahu. Ateşsin."

"O da yakar."

"Yanmak istemeyen yaklaşmasın o zaman." Belinden kavrayarak kendine çekmiş, en sevdiği bedeni yeniden gövdesinin üzerinde sabitlemişti. "Biz halimizden memnunuz."

Ahu'nun cilveli gülüşü odanın dört bir yanını doldurdu. Başını Timur'un omzuna yaslayıp, gözlerine bakmaya çalışırken parmağı çenesindeki çukurdaydı. "Sen de babam gibisin," dedi birkaç saniye sonra. Bunu beklemeyen Timur'un kaşları yine sorgular gibi havalanmıştı. "Öylesin," diye diretti Ahu'zar. "Sadece onun içi dışı birdi. Sen içini saklamamayı tercih ediyorsun." Eli kalbinin üzerine ilerledi. "Yoksa burası haddinden fazla merhametli, nahif ve hassas. Görüyorum, hissediyorum."

İçti titremişti Timur'un ama her zamanki gibi belli etmedi. "Bunu başkasının yanında söyleme, sana gözleriyle gülerler," demeyi tercih etti.

"Başkalı körmek ki. Öyle kalmaya devam etsin, benim sende gördüğümü görmesinler."

“Ne görmüşsün bende?”

Bu defa uzun uzun bakan Ahu’ydu. Parmağı ezbere bildiği yolu takip etmiş, yeniden çene çukuruna dalmıştı. “Söyledim ya,” dedi ağır ağır. “Babamı. İyi bir babaydı. Eminim sen de öyle olurdun.”

Yine uzun sayılabilecek bir an gözlerinde oyalandı Timur. “Kendimden pek emin değilim. Ama sen, Ahu...” Parmakları saç uçlarından boynundaki derin yara izine ilerledi. “Senin içinde büyüyecek canlı dünyanın en güçlü varlığı olur, eminim.”

Ahu’nun tebessümü küçük ama derindi. Başı sadece Timur’un görebileceği bir tatlılıkla sola eğildi. Çünkü bir tek onun yanında küçük bir kız çocuğuna dönüşebilir, topuklularına ihtiyaç duymazdı. “Belki bir gün, Timur Töngge...” dediğinde kelimeleri arasında derin anlamlar saklıydı. “Güneş bizim için de doğar.”

Sessiz kaldı Timur. Sadece yara üzerinde gidip geldi parmakları.

“Mucizelere inanmak lazım,” diye devam etti Ahu. “Sana dair her şey mucize olduğuna göre içinde senin olduğun hayaller de gerçekleşme ihtimali olan birer mucize bence.”

“Ahu,” dedi Timur sadece.

“Canım.”

Her canım, dediğinde bir can veriyordu Timur’un kalbine. Ahu, o an bunu da bilemezdi. “Hiç,” dedi uzun bir bakıştan sonra. “Canım, de diye dedim.”

Ahu’nun gülüşü bir mucize kadar parlaktı. Kendini yeniden Timur’un kollarına bıraktığında o an için dünyası da bu kadardı. “Sen yeter ki iste, her zaman deriz, canım,” dedi.

İki cümle Timur’a yetti. Sıkıca sarıldı Ahu’suna. Göğsünde sakladı. Kaybetmekten korkmazdı ama o an deli gibi korktu. Ahu hep yaptığı gibi anılarından, Aknené’yle yaptıklarından bahsederken sessizce dinledi onu. Elleri saçlarında gezindi. Aşk, birken iki olmaktı. Ama seveda, ikiyken bir hiç olmaktı. Yandı, canının ateşiyle tutuştu lakin gece yine başını canım, dediğinin boynundaki yaraya saklayıp bacağına kendi bedeninin üzerine attı.

Ahu canıysa madem yeri her zaman burasıydı.

Selene, ay tanrıçası ve güzelliğin ışığıdır, diye rivayet edilir. Güneş, gökyüzünü terk edip ay yükseldiğinde o gelir; boğuk, kasvetli ama ilham veren ışıyla

dünyayı aydınlatırmış. Günlerden bir gün kalbini Latmos Dağları'nda yaşayan bir çobana kaptırmış. Endymion.

Endymion her gece Seleneyi görmek için kaval çalar, ay ışığını kendi üzerine çekmeye çalışırmış. İki âşık her geçen gün birbirine biraz daha çekilirken aşk, onlar için karanlığın içindeki ay ışığı kadar özel ve parlakmış. Ama birbirlerinden ayrı kalmak zorunda kaldıkları gündüzler ikisi için de işkenceden farksızmış.

Günlerden sonra bir gün Endymion, Yüce Zeus'tan bir dilek hakkı istemiş. Sevgilisi Seleneyle geçireceği zamanı sonsuz kılmak için sonsuz bir uyku dilemiş. Dileği kabul edildiğinde Endymion sonsuza kadar sürecektir bu karanlığa Seline için korkusuzca adım atmış. Çünkü onunla geçen karanlık dahi kıymetliymiş, sonsuz geçen aydınlık işkenceden farksızmış.

Karanlığın içinde dört bir yana savrulurken zihnime batan iğneler acı veriyordu. Rüya görürdüm daima. Ama bu karanlıkta tek bir görüntü yoktu. Gözlerimi açmak istiyor ama yapamıyordum. Kendime geldiğim küçük anlarda elimde bir silah patlıyordu. Kurşunun hedefindeki kişiyi tüm varlığımla bilip algılamak, baş edebileceğimden daha fazlasıydı. Rüya içinde kaybolmak daha az acı veriyordu.

"Hâlâ uyanmadı mı?" demişti bir erkek sesi. Bunu ne zaman duyduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Tıpkı cevabın ne olduğunu da bilmediğim gibi.

Uyanmıyordum. Çünkü uyanmak istemiyordum. Gerçekler baş edebileceğimden fazlaydı. Yanımda olmayan o sıcaklığın yokluğunu şu an dahi hissederken sonsuza dek sürecektir bir karanlığa ve uykuya razıydım. Zihnim defalarca kendine gelmişti ama hiçbirinde gözlerimi açma gücünü bulamadan, yine ellerimden kayıp gitmişti yaşam.

"Lan, Asım," dediğini duymuştum aynı adamın. "Çekil kadının tepesinden! Salak mısın?"

"Abi, sanki gözünü kıpırdattı. Bence kendinde," diyen bir başka adamdı.

Gerisi hiçlik, karanlık ve boşluktu. Çünkü silah yeniden patlamıştı. Kaç kere ölürdü bir insan? Ben kaç kere öldüğümü artık sayamıyordum.

Yine derinlerden bir ses, "Üzgünüm," dediğinde de derin bir uykudaydım. Aynı adamın sesiydi. "Böyle olmasını ben de istemezdim."

Duydum ama kelimeleri de gücümü de toparlayamadım. Belim sızlıyor, bacaklarım ağrıyor, kasıklarım iğneler batıyordu.

Aynı adam şimdi de, "Süheyla'm gelecek," diyordu. "Biz bir avuç adam, anlamıyoruz halinden ama o anlar. Hem belki uyandığında bizi görünce

korkarsın. Ani tepkilerden bir süre kaçınman gerekiyormuş. Süheyla olursa daha rahat olursun diye düşündüm. Kadın, kadının halinden anlar.”

Zihnimdeki kapandan sıyrılamadım. Yine aynı kurşun patlıyordu. Rüya görmek, kâbuslarla mücadele etmek bu kadar acı vermiyordu oysa. Neden hiç rüya yoktu? Neden his yoktu? Avazım çıktığı kadar bağırmak istedim ama ona bile gücüm yoktu. Silah yeniden patladı. Kalbim yere yığıldı, kolum kanadım kırıldı. Acı artık bedenimden çok göğsümdeydi. Şakağıma doğru süzülen yaşı hissettim.

Ağlıyor muydum?

Bu sırada küçük bir pamukla şakağımdan süzülen yaşın silindiğini hissettim. “Nasıl birisin, bilmiyorum ama hakkında duyduklarım fazla,” dedi aynı adamın sesi. “Kralşan denen o ite defalarca kafa tutmuşsun. Bunu yapmak herkesin harcı değil. Ben bile yapamadım mesela. Ama sen yapmışsın, hâlâ hayattasın. Buradasın. Bunu yaptığına göre kolay kolay da ağlamazsın. Güçlü bir kadın olduğuna eminim. Yine öyle ol.”

Olamıyordum. Ne vardı ki tutunacak? Umut da yoktu hayat da. İstemiyordum gözlerimi açmak. İrmak, ben yaşadığım için feda edilmişti. Biricik’in hayatı ben yaşadığım için tehlikedeydi. Timur, kalbim... Ya kalbim? Karanlığın içindeki farkındalık en korkunç kâbustan daha fazlaydı. Yine o karanlık zindana düştüğümde, hayatımda ilk defa kabullendim.

Kenan’ın, ona karşı geldiğim anlarda kapadığı merdiven altı depoda dahi direnmişim ama kendi içimdekenden kaçamadım. Kim için aydınlığa koşacaktım? Hiçlik yeniden beni yuttuğunda direnmedim. Zaman, gün, mekân... Hiçbir şeyi öğrenmek için istek duymadım. Nerede olduğumu da etrafımda konuşan adamları da merak etmedim.

Ahu da ölüydü Ahuzar da. Kimdim ki ben?

Kimstesiz bir hiçlik.

Yine düştüm. Ahuzar kendini tutardı, Ahu’yu ise Timur. Bu defa ikisini de kimse tutmadı. Bu defa canımı kimsesizlik yaktı. Yine kayboldum. Etrafımdan nabız sesleri yükseliyor, bazen elimin üzerine iğneler batıyordu. Uyanamadım. Nemli bir bezin tüy gibi bir hafiflikle ellerimde, yüzümde gezindiğini hissediyordum.

“Boynuna ne oldu?” dedi bir kadın. Herkes gibi o da yabancıydı. Sesi oldukça derinden geliyordu.

“Yıllar önce Beyrut Limanı patlamasında yaralanmış. Sırtındaki platinlerle birlikte yara izi de o zamandan kalmış,” diyen, başucumda konuşan adamdı.

"Abi, istediğın yiyecekleri getirdim. Nereye koyayım?" dedi bir diğeri.

"Başımın üzerine koy, Asım. Nasıl fikir?" diyen yine o adamdı. "Lan, nereye olacak, alt kattaki mutfığa bırak."

"Bağırma, Dağhan," dedi kadının zarif sesi. Nemli bez alnımdaydı. "Kendinde olmasa da bizi duyabilir, korkutmayın."

"Bence korkacak bir kadın değil. Kenan itini uçurumdan aşağı çekti. Şeyrana bile kafa tutmuşken bizden korkacağını sanmıyorum."

Kenan...

Karanlık, bilincime yeniden güçlü bir pençe attığında içimde beliren tek şey yakıcı bir öfkeydi. Öyle ki Ahuzar dahi bu denli bir ateşle yanmamıştı. Ateş bedenimde gezinip yeniden kasıklarımın altına battığında minik bir inleme dudaklarımdan fırlar etti. O anda narin bir el tarafından sarıldı ellerim.

"İyisin, merak etme. Sana tutunmayı deniyor. Sen de onu bırakma."

Kimi? Kim kalmıştı ki? Zaman yeniden soldu. Akrep ve yelkovan ne kadar ilerledi, hangisi galip geldi, bilmiyordum.

Karnımda gezinen bir soğukluk hissettim. Çok derinlerden, "Önümüzdeki birkaç gün çok önemli," dedi bir başka kadın. "Kalp atışlarını almak için biraz daha bekleyeceğiz. Umarım anlatırlar."

Sesi tanıdık olan kadın, "Çok inliyor," dediğinde alnımda bir el vardı. "Ateşi de var. Sırtı mı ağrıyor acaba?"

"Muhtemelen ancak şu durumda kuvvetli bir ağrı kesici uygulayamam. Risk hâlâ devam ediyor. Neyse ki platinleri sadece zedelenmiş ve anında müdahale edilmiş. Kendine geldiğinde gerekli tedaviyle toparlayacağına eminim."

Zaman yeniden solup gitti.

Hiçbir şey yoktu. Dipsiz bir karanlık, uçurum ve yüzüme vuran rüzgâr vardı. Her şey yitip, giderken gözlerimi en sonunda zihnimde aralamayı başardım. İstediğim için değil, mecbur kaldığım için yapmıştım bunu. Rüyada olduğunu bilmenin ama buna karşı gelememenin verdiği o his yerli yerindeydi.

Çiftlikteydim. Kara bir kışın ortasındaydık. Çıplak ayaklarım karın üzerindeydi ama hissettiğim soğukluk değil, sadece karın tende bıraktığı cam kıngı hissiydi. Bakışlarım etrafımda gezindi. Cemil babanın evi ve bizim evimiz arkamdaydı. Ama bizimkinin ışıkları yanarken Cemil babanın evinin ışıkları yanmıyordu. Oysa o ev her zaman aydınlık olur, gittiğimde orada olacağını

bilirdim. Adımlarım o yöne ilerledi. Ama aniden kulağıma değen toynak sesleri yönümü değiştirmeme neden oldu.

Eve değil, Kadife'nin olduğu ahıra yöneldim. Beni çağırıyordu. Hırçın sesini duyuyordum. Özlemi anlatabilsem *ayağıma batan buzdan iğneler*, derdim. Kar üzerinden tahta zemine çıktığımda ayaklarımın altındaki ıslaklığın izi yerde kalmamıştı. Sanki varlığımın bir hükmü yoktu. Kimse beni bilmiyor, görmüyordu. En büyük korkusu yok sayılmak olan Ahuzar, artık yoktu.

Ama Kadife gördü. Tahta zemine adımımı attığım anda her zamanki gibi başını kendi tavlasından çıkarıp bakışlarını bana çevirdi. Hırçın sesi yükseldi. Yaralı ayaklarını art arda tahtaya vurmaya başladığında hızlandım. Tam önüne vardığımda ise büyük bir özlemle kollarımı boynuna doladım.

“Kadife!”

Burnundan kesik soluklar çıkardı ama anında uysallaştı. Bana ihtiyacı var gibiydi. Boynunu daha kolay sarılabilmem için eğdiğini hissettiğimde kalbim sızladı. Çok yalnız bırakmıştım onu. Oysa o beni hiçbir zaman bırakmamıştı. Hemen geri çekilmedim. Hep yaptığım gibi alnımı alnına yaslayarak onunla sessiz bir iletişim kurmayı denedim.

“Özür dilerim, Kadife.”

Tepkisiz kaldı.

“Seni çok özledim.”

Başım geri çektiğinde vereceği bir cevabı vardı. Burnunun ucuyla omzumdan kendine doğru çekti. *Özledim*, diyordu kendi dilinde. Ağlayabilsem bunu şu an yapardım ama olmadı. Kollarımı Kadife'nin boynuna dolayıp yelelerini okşamaktan başka bir şey yapamadım. Ama aynı saniyelerde arkasında, ahırın içinde gördüğüm şeyle bakışlarım kısıldı.

Bir zamanlar Kenan Kralşan'a ait belgeleri sakladığım saman yığını dağılmış, bir yatak misali genişletilmişti. Hemen üzerinde yatan ise minik, siyah bir taydı. Tıpkı Kadife gibi kahve gözlerini bana dikmiş, uzun kirpikleriyle dikkatle bakıyordu. Siyahlığına rağmen alnının ortasından başlayıp burnunun ucuna kadar inen beyaz bir alan vardı.

“Kadife...” dedim zorla. Bakışlarım ona döndü. Burnunun ucuyla içerideki yavruyu işaret ediyordu. “Senin yavrun mu?”

İnatla yavruyu işaret edip kişniyordu. Kapıyı açıp yanlarına süzülüyordum sessizleşti. Ayaklarımın altına batan samanlar acıuyordu ama yüzümü

deşitmeden, taya doğru ilerleyip önünde diz çöktüm. Kadife gibiydi bakışları. Gülüşüm büyürken dudaklarımdan umut ve hüznün karışımı bir ah döküldü.

“Kadife’nin yavrusu musun sen?”

Sessizdi. Kahve gözleri öylesine parlak, kirpikleri öyle güzeldi ki genzimin sızladığını hissettim. Alnını okşamak için elimi uzattığımda kaçmadı. Aksine annesi gibi sıcaklığıma sokuldu. Kadife’ye döndüm. Bacaklarındaki yara izleri yerli yerindeydi ama hâlâ ayaktaydı. Belki de yavrusu için dik duruyordu.

“Adı ne olsun, Kadife?” dediğimde sesim titremişti. *Sen ne istersen o*, der gibi başı önüne eğildi. Genzimdeki yumru büyüdü. “Beni mi beklediniz?” Başı yine önüne eğildi. Bakışlarım bacaklarındaki yaralardaydı. “Benim yüzümden artık koşamıyorsun. Hâlâ beni seviyor musun?”

Yine başını öne eğdiğinde içimden kopan parçanın tarifi imkânsızdı. “Tulpar.” Sesim ve genzimdeki yumru dışa taşmamak için direniyordu. “O zaman adı *Tulpar* olsun mu? *Kanatlı at*, demek.” Yanağıma sessiz bir yaşın sızıldığını hissettim. “Biz koşamıyoruz ama o bizim yerimize de uçar.”

Kışneyerek yelelerini sağa sola savurdu. Gülüşüm hüznü ve buruktu. Yeniden minik taya döndüm. Büyük gözleri bendeydi. İçindeki kendi yanısmama baktım. Kahverengi siyaha, siyah küçük bir noktaya dönüştüğünde kayboldum. Artık ne ahırdıydım ne de onların yanında. Hissizlikten duygularım hissedebildiğın bir evreye geçmek, karmaşık bir süreçti. Gözlerimi araladığımda yine rüyada olduğumu sandım ama sızlayan gözlerim rüya olmayacak kadar gerçektir.

Gözüme değen ilk şey gün ışığıydı. Canım yandı ama bu defa bilincim tam anlamıyla kontrolü bana bırakmış gibiydi. Oysa bunu hiç istemezdim. Göz ucuyla etrafıma bakındım. Geniş, ferah bir odadaydım. Duvarlar ve tavan ahşaptı. Elimin üzerinde bir damar yolu, sol tarafımda bazı tıbbi cihazlar vardı ama dönüp bakacak gücüm yoktu. Belim hatta tüm bedenim ağrıyordu. Hayatta ve bunun farkındaydım. Oysa olmamayı dilerdim.

Tavana bakarken silah yeniden benim elimde patladı. Hedef, Timur’un kalbiydi.

Uçurumu hatta kendimi ölüme çekerken yakasından kavradığım şeytanı dahi anımsadım. Oysa bunları da unutmayı isterdim. Yaşamak istemiyordum. Gözlerimi yeniden kapadım. Nerede olduğumu bilmek bile istemiyordum. Karanlığın yeniden beni yutması için yalvardım. Ama gözümü kapadığım anda karanlığın içinden iki kurşun sesi daha yükseldi. İkisi de Timur’a değdi. Can acısıyla gözlerimi yeniden açtım. Fakat ne kıpırdadım ne de konuştum. Boş bakışlarım tavandaydı.

Kapı açıldı. Duysam da tepki vermeden boş tavana bakmaya devam ettim. Ağır bir cenaze vardı içimde. *Ahu gömülüyordu. Kolay değildi.*

“Paketler aşağıda, Asım,” dedi bir kadın. “Yukarı çıkarırsın. Kendi zevkime göre bir şeyler aldım, umarım beğenir.” Kapı kapandığında adım sesleri yaklaşıyordu. Bir noktada durdu. Bana bakıyordu biri. Hissettim ama hiçbir tepki vermedim. “Uyandın!” dedi aniden. Adımlar hızlandı ve aniden tavana arama başka bir silüet girdi.

Koyu kahve saçları omuzlarına dökülen bir kadın vardı karşımda. Gençti. Saçları gibi koyu kahve gözleri ve biçimli bir burnu vardı. Sıradan ama güzel bir kadındı. Aydınlık ve huzurlu bir siması vardı.

Ona baktığımı gördüğünde, dudaklarında derin bir tebessüm belirdi. “Sonunda!” dedi. Yine tepkisizdim. Ama umursamadı. Kapıya döndü. “Asım! Asım!”

Birkaç saniye içinde kapı açıldı.

“Buyur, yenge.”

“Dağhan’a hemen haber ver. Ahuzar uyandı.”

Ahuzar?

İçimden bir parçanın daha koptuğunu hissettim. Ben bu hayatta en çok Ahu olmayı sevmiştim. Yeniden mi Ahuzar’dım?

Çünkü Ahu’yu seven tek yüreği öldürdün, dedi derinlerden bir ses.

Bütün kemiklerim paramparça oldu. Öyle ki ağzımı açıp nerede olduğunu soramadım, adını bile söyleyemedim. Beni yaşatmak için savaşmış ama ben ona dair her şeyi mahvetmişim. O zaman ben neden hâlâ nefes alıyordum?

Başucumda orta yaşlarda, toparlak yüzlü bir adam belirdi. “Valla uyandı!” dedi bana şaşkınlıkla bakarken. “Abla, adını hatırlıyor musun?”

Tepkisizdim.

Kadın, “Asım, saçmalama da git, Dağhan’a haber ver,” dedi. “Doktoru getirecekti. Daha hızlı olsunlar. Çabuk!” Asım dediği adam hızla uzaklaşırken kadının siması yeniden karşımdaydı. İlgiyle alnıma dokundu. “İyi misin? Çok ağrın var mı?” Cevap vermedim. Veremedim. Ama o gülümsedi. “Ben, Süheyla.” Hayal meyal duyduğum gibi narin ve nahifti sesi. Sesinde anlamsız bir huzur vardı. Öfkeli olsam yaşırdım. Ama içimdeki yaşam ateşi sönmüş gibiydi. Yine tepkisiz kaldım. Bana ne yaptıklarıyla ve nerede olduğumla ilgilenmiyordu zihnim. Aynı acıya takılı kalmışım.

“İyisin, merak etme,” dediğinde yanımdaki sandalyeye oturmuştu. Elimi kavradı. “Güçlü birisin.”

Bu daha da acıttı. İstemiyordum artık güçlü olmak.

“Belindeki platinler zedelenmiş ama fizik tedaviyle toparlayacaksın. Şanslısın ki düştükten sonra Dağhan’la Asım anında müdahale etmiş. Burada ihtiyacın olan her şey var, merak etme. İyi olacaksınız.”

Uğultudan farksızdı söyledikleri. İlgilenmiyordum bana ne olduğuyla. Göğüs kafesim ağrıyordu. Sadece Timur’u sormak istedim ama bendeki sevdasından utandım. Öyle büyük bir sevdayı kendimle birlikte ölüme çektiğim için kendi bencilliğimle yandım. Kendimde, yaşamak için hiçbir güç bulamadım. Kadın elimi tuttuğunda ne geri çektim ne *sen kimsin* dedim ne de dini sıktım.

Neden hâlâ yaşıyordum?

Yok olup gitmeliydim.

Boş tavana bakmaya devam ettim. Başucumdaki kadın adını söylemişti ama birkaç saniye içinde unuttum, hatırlama gereksinimi duymadım. Elimi daha sıkı kavradığını hissettim. “Konuşmayacak mısın?” dedi.

Benim artık dünya için söyleyecek hiçbir kelimem yoktu. Sorabilsem Timur, derdim. Utancım ve kurşun sesleri baskın geldi, sustum.

“Anlıyorum,” dedi kadının zarif sesi. “Duyduğum kadarıyla zor şeyler yaşamışsın. Belin ağrıyor olabilir. Sürecin riskli olduğu için güçlü bir ağrı kesici verilemiyor. Ama ağrın çoksa elimi sık. Doktor birazdan gelecek, yapabileceklerimizi sorarım.”

Evet, ağrıyordu. Ama bu ağrının geçmesini istemiyordum. Tepkisizliğim karşısında derin bir nefes verdi. Gözlerimi kapadığımda yine o anı görmenin korkusuyla boş tavana duygusuzca bakmaya devam ettim. Varlığım herkese bu denli zararsa bu dünyada en az yer kaplayacak kadar hareket etmeliydim.

Kadın inatla konuşmaya devam ediyordu. “Yemek getireyim mi?” dedi. “Çorba var. Hemen ısıtırım.”

İstemiyordum. Odanın kapısı yeniden açıldığında bir kişiye ait olamayacak kadar çok ayak sesi vardı. Belki iki ya da üç.

“Durumu nasıl?” dedi bir adam. Tanıyordum sesini. Zihnimde konuşmuş anlar vardı ama her şey bulanıktı.

“Konuşmuyor,” diyen, Süheyla isimli kadındı. “Tepki vermiyor. Bir sorun mu var acaba?”

Ayaklarımın ucundaki yorgan kaldırıldı. Beklemediğim anda ayağımın altına dokunan şeyle irkildim. Ama yine konuşmadım ve bakışlarımı tavandan koparmadım. Bedenim yaşamak için güç bulmuştu ama ben bulamıyordum.

“Bir sorun olduğunu sanmıyorum,” dedi bir başka kadın. Görüş hizamda belirdiğinde küt kumral saçlarını ve sert, sivri çehresini gördüm. Bakışları gözbebeklerimde kısa bir an oyalandı. Yaşam izi aradı.

“Sanırım belinin ağrısı devam ediyor,” dedi Süheyla. Sesi hâlâ endişeliyken elimi sıkıca tutuyordu. “Durumuna uygun bir ağrı kesici yapma şansımız yok mu?”

“Şu an için daha fazlası mümkün değil,” dedi kadın. “Bu gibi durumlarda yapılması gereken en sağlıklı şey kesin istirahat ve ani hareketlerden kaçınmak. Gerekli tüm müdahaleler ilk anda yapıldı. Fakat kritik süreç devam ediyor. Artık her şey ikisinin birbirine tutunma isteğine ve gücüne bağlı.”

“Tehdit daha ne kadar sürecektir peki?” diye sorarken Süheyla’nın elimi daha sıkı kavradığını hissettim.

“Bunu söylemek zor fakat önceliğimiz bugün ilk güçlü yaşam belirtisini duyabilmek. Kanama durmuş olsa da mutlaka istirahat şart. Şimdi isterseniz bir kontrol edelim. Bakalım, beklenen kalp atışını alabilecek miyiz bu defa.”

Boşluktaydı her şey. Sesleri uğultudan farksızdı. Algılayamıyordum. Üzerimdeki örtüyü hafifçe geri çekip kasıklarımın yakınına soğuk bir jel döktüğünü hissettim. Eşzamanlı olarak zihnimde patlayan silah sesleri arttı. Önce Adem abi vuruldu, daha sonra Resul, daha sonra kalbim, en son ise Irmak. Belki de Biricik de benim yüzümden perişan bir haldeydi. Sesler, çığlıklar susmuyordu.

Ayak seslerini duyuyordum.

“Bu ultrason cihazının faturası Yakup babaya gitti ya, Dağhan abi, arayıp bir dünya sövdü.”

“Yakup baban kendi işine baksın, Asım. Başımıza ne geldiyse onun saçma salak fikirleri yüzünden geldi zaten,” diyen, sesi tanıdık olan adamdı.

“Doğru diyorsun, abi,” dedi Asım dediği adam. “Biz dışarı çıkalım mı Süheyla yenge?”

Aynı saniyelerde karnımın altında gezinen soğuk bir şey vardı ama zihnimdeki sesler şiddetini artırıyordu. Belki de deliriyordum. Bütün kemiklerim kırıldığında dahi ayağa kalmıştım ama artık yapamıyordum. Uğultular artarken çok derinlerden gelen bambaşka bir ses belirdi. Olabildiğince güçlü ve hızlı kalp atışları da neydi?

Hızlı, hızlı, hızlı, hızlı...

“Bu minik canlar...” dedi kadın. “Sandığımızdan daha güçlüler ve büyük bir yaşama arzuları var. Bir dikenden daha güçlü bir şekilde anne rahmine nutunuyorlar. Sizin savaşçı minik de inada annesine tutunmayı seçiyor.”

Zihnimdeki bütün sesler hızlı atan bir kalp ritmiyle azalırken gözbebeklerim titredi. Neyden bahsediyorlardı? Başımı en sonunda hareket ettirecek gücü bulabildim. İhtimaller zihnime mih gibi çakılırken gözbebeklerim dakikalardır başımda konuşan kadına döndü. Koyu kahve gözleri ona değen gözlerimle umutla kısılırken elimi daha sıkı kavradı.

“Tepki verdi!” Sol yanına döndü. “Dağhan, tepki verdi!”

Minik can kimdi?

Kalp atışları daha da hızlandı. Sesler tüm odayı dolduruyor, zihnimdeki kurşun seslerinden daha büyük bir şiddetle atıyordu. Kadının yanında esmer bir adam belirdi. Dövmeleri boğazına kadar uzanıyor, açık gömleğinin yakasından gövdesindeki uzantıları belli oluyordu. Ellerinin üzerinde dahi değişik figürler vardı. Oldukça ifadesizdi. Yüzümde, gözlerimde uzun uzun gezinen bakışları yeni biriyle tanışmak kadar yabancı ama bir o kadar da tanıdıktı.

Diğer kadın, “Minik hâlâ burada,” dediğinde başımı zorla ona çevirdim.

Yanımda bir tabureye oturmuştu. Elinde tuttuğu şey karnımla kasıklarım arasında gezinirken monitöre bakıyordu. Hızla atan kalp sesleri, patlayan her bir kurşuna eşti. Titreyen bakışlarım ona döndüğünde gülümsedi.

“Çok güçlü bir bebeğin olacak,” dedi. “Minicik bir can günlerdir sana nutunmak için savaşıyor.”

Yaşam, ölüm, nefret ve silah sesleri birbirine karışırken tek bir cümle bütün sesleri susturdu. Hızla ve kuvvetle atan bir yaşamın sesleri bütün zihni doldurdu. Algılarım yitip gitmiş gibiydi. Sadece bakabildim. Başka hiçbir şey yapamadım.

“Var olan keseye rağmen alamadığımız kalp atışlarını nihayet bu defa güçlü bir şekilde duyabildik. İki haftadır süregelen düşük tehdidinin de etkisi muhakkak. Kanamanın ardından kalp atımının yavaşlaması hatta hiç alınmaması da maalesef beklediğimiz bir durumdu fakat annesine tutunmak için verdiği mücadele inanılmaz.”

Önündeki monitöre uzanıp ekranı bana doğru çevirdiğinde bakmaya korksam da kalp atışı öyle gürdü ki titreyen bakışlarım istemsizce siyah beyaz ekrana döndü. Oradaydı. Küçük, yuvarlak, bulanık bir kesenin içinde küçük

bir parçaydı. Karnımdaki soğuk zemin değişik yönler gittikçe onun da konumu değişiyor ama varlığını koruyordu.

Şaşkınlıktan şoka girmeliydim. Ama olmadı. En kıymetlimin kalbine sıkışım kurşunun sesi yeniden kulaklarımda yankılanırken kalp sesinin ritmi de aynı şiddetteydi. Kendime geldiğimden beri kendimde bulamadığım yaşam hevesi arsızca yine baş gösterdi. Genzim değil, ciğerim sızladı sanki. Yaşamayı istemiyordum oysa. Ekrandaki minik noktaya bakarken her şey yerle bir oldu.

“Sekiz haftalık olmak üzere,” dedi kadın. “İnanılmaz bir yaşam mücadelesi. Durumunuz ve adattığınız kaza göz önüne alındığında düşük riski fazlaydı fakat bu canın yaşama hevesi galip geldi. Sandığımızdan daha güçlü ve inatçı çıktı. Âdeta tüm olumsuz ihtimallere kafa tutuyor.”

Şaşkın bakışlarım ona döndü. Sonra ise minik noktaya. Şeytanla ölüme atlamıştım ben. Beni seven herkesi ölüme sürüklemiş, kalbime sıkışmıştım. Ama o öyle bir umuttu ki varlığı da yokluğu da *yaşa*, diyordu. Korunmamıza rağmen bunun ne zaman yaşandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Her şey darmadağındı. Geçmiş de Timur’un kollarında soluklanan Ahu da. Genzim kavruldu.

“Timur...” diyebildim en sonunda. “Timur...”

Ben öldürdüm, diyemedim. *Nerede*, diyemedim. Mezarımı soramadım. Sadece *Timur*, diyebildim.

Kadının bakışları diğer yanımdaki adamla kadına döndü. Hepsi sessizdi. Hiçbiri cevap vermedi. Kim olduklarını bilmiyordum ama bakışlarında gizli bir cevap vardı. Timur, ölmek istediğim her anda beni hayata bağlamıştı. Ben ise onu kalbinden vurmuştum. Buna rağmen bana umudum olacak bir mucize mi bırakmıştı?

Genzimdeki yangın büyüdü. Geçmiş, gelecek ve şu an birbirine karışırken sorular kadar acı da fazlaydı. Ahu ölmüştü ama içimde büyüyen ondan bir parça mı vardı? *Benim için yaşa*, demişti. O zaman kendisi neredeydi?

Doktor, karnımdaki jeli silerek ayaklandığında bakışlarım hâlâ o siyah ekrandaydı. Görüntü gitmişti ama oradan kopamıyordum. *Neredeyim*, diye soracak yaşam gücüm yoktu ama umut, dünyadaki en arsız duyguydu. Bir şeyler konuşarak dışarı yöneldiklerinde kapının sesini duysam da gözlerim hâlâ boş ekrandaydı.

Ahuzar hep yalnızdı. Ahu ise Timur’la vardı. Yaşama dair ayağa kalkacak gücü bulamadığım bu anda içimde atan bu kalp hangisine aitti? Zihnimdeki yangın büyüdü.

Başımda bekleyen kadın yeniden elimi tutarken, “İyi misin?” dedi. Tırnayan bakışlarım ona döndü. Huzurla gülümsüyordu. “Ben, Süheyla,” dedi. “Merak etme, iyi olacaksınız. Çorba getireyim mi? Bebeğin için artık bedenmene dikkat etmek zorundasın. Biraz sıcak bir şeyler girsin midene.”

Yine tepkisizdim. O gülerek, ayaklanıp odadan çıktığında içine çektiğim yalnızlık sessiz ve keskindi. Bir elim ağır ağır karnımın üzerine ilerledi. Orada bir can mı vardı? Onu kendimle birlikte ölüme sürüklediğim halde bana yaşamam için bir umut mu bırakmıştı?

Bunun ne zaman olduğunu düşünmedim. Ne endişe belirdi içimde ne de korku. Elim karnımda belli belirsiz gezinirken bunun nasıl olduğunu da sorgulamadım. Mucizeler beklenmedik anda geldikleri için mucizeydi. Birkaç dakika sonra odanın kapısı açıldığında kadın yeniden başucumdaydı.

Süheyla, adı Süheyla. Unutma.

Göz ucuyla bakmayı denedim. Başucuma ilerleyip elindeki tepsiyi bıraktı. “Gözlerin çok güzelmiş.” Ilımlı ve nahifti. Göğsümde huzursuzluk yokladım ama bulamadım. “Bugünlük yemeğini ben yedirebilirim. İster misin?”

Elim hâlâ karnımdaydı. Ben içimde korumam gereken bir can varken mi anlamıştım ölüme? Son günlerde göbeğimdeki belli belirsiz değişim, açılan iştahım ve sürekli uyuklamam bundan mıydı? Vicdan azabı, pişmanlık ve acı birbirine karışırken ne hissettiğimi aradan seçemedim.

“Timur,” dedim sadece. “Timur nerede?” Solgundu sesim. Ben gibi değildi.

Cevap veremedi. Kim olduğunu bile bilmiyordum ama gözlerindeki üzüntü samimiydi. Belli belirsiz başını iki yana sallarken komodinin üzerinden aldığı bir şeyi göbeğimle elimin arasına sıkıştırdı.

“Üzgünüm,” dediğinde sesindeki üzüntü tenime iğnelerin batmasından farksızdı. “Çok üzgünüm. Onunla ilgili sana bundan başka bir şey veremem.”

Yorgundu bedenim ve kaslarım ama elime tutuşturduğu şeyi zorla da olsa kaldırarak bakmayı denedim. Daha çok parçalandım. Timur vardı. Yanındaki varlığımın hiçbir önemi yoktu. Dudağında minik tebessümü, gözlerinde yaşam vardı. *Beni ona götürün*, diye avaz avaz bağırmak istedim ama dudaklarımdan dökülen acı bir hıçkırık oldu.

Fotoğraf elimle birlikte kalbimin üzerine düştü. Beni yaşatmak için ölüme koşmuştu. Ben ise bana bıraktığı canın bir an bile kıymetini bilememiştim. İlmak, Biricik, Âdem abi, Resul, Cemil baba, Kadife, Defne... Kim varsa bütün yükleri omuzlarıma boşaldı. Altında kaldım.

Dağ değildi insan. Yıksılıyordu.

Hıçkırarak ağlamaya başladığımda ne Ahuzar'dım ne de Ahu. Neredeydim ki? Kimdim ki? Gözlerim yaşların şiddetiyle kapandı. Bedenim yaşların şiddetiyle sarsıldı.

Elimi yeniden kavrayan Süheyla'ydı.

"Sana *ağlama*, diyemem. Yaşadıkların çok zor."

Ne biliyordu ki? Ne bilebilirdi? Neredeydi Timur?

"Öl- Öldü mü?" dedim hıçkırıklarımın arasından zorla. "Timur..." Yaşlarım ve hıçkırıklarım şiddetlenirken elim yeniden karnıma ilerledi. Birkaç dakika önce duyduğum kalp sesi kulaklarımdan silinmiyordu.

Cevap vermedi. Sadece başı sola bükülürken üzüntüyle yüzü düştü. *Ölmedi*, demedi. Ama *yaşıyor* da demedi. Hıçkırıklarım artarken ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Neredeydim ben? *Sen kimsin*, demek istedim ama acı baskın geldi. Hayatımda ilk defa acı acı bağırarak ağlıyordum belki de. Canım yanmıyordu, için için kanıyordu.

"Ahuzar," dedi Süheyla. "İnan bana kötülüğün için burada değilim. Yaşadıkların zor, anlıyorum." Elim daha sıkı kavradı. "Ama günlerdir bebeğin senin için savaşıyor. Bunun nasıl bir mucize olduğunu sana anlatamam. Bu bebeği istiyor musun?"

Nasıl istemezdim? Canımdan kalan son canı nasıl inkâr ederdim?

Şiddetle ağlamaya devam ederken başımı aşağı yukarı salladım.

"Öyleyse onun için devam etmelisin, Ahuzar. Günlerdir sana tutunmak için mücadele ediyor. Şimdi sen de ona tutun. Güçlü ol ki onun da canına can katılabilsin."

Haklıydı ama canım yanıyordu. Sadece, "Timur," dedim. "Timur."

Daha fazlasına o an için gücüm yoktu. İçimde bir yerlerde çok derinlere gömdüğüm Ahuzar'ı bulmayı denedim. Sadece o baş edebilirdi bu acıyla. Benim her yanımda sızlıyordu. Yıllar önce kırılan bütün kemiklerimi topladığı gibi şimdi de toplamalıydı. Hıçkırıklarımı zorla yuttum. İçimi çekerek, ağlarken kendimi dizginlemeye çalıştım.

Yardım et, Ahuzar. Yardım et.

İçimdeki öfke ateşini aradım. Minik bir kıvılcımı en derinlerde yakalayabildiğimde ona zorla da olsa tutundum. *Bebeğin için Ahuzar, Ahu ve Timur'dan kalan son parça için diren*. Bir yanımda yok olma arzusuyla yanıp, tutuşurken diğer yanımda içimdeki cana tüm gücüyle tutundu. Hıçkırıklarımı

kontrol altına almayı denedim. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Öğrenmek ilgimi de çekmiyordu ama artık minik bir umut vardı.

Süheyla'nın eli saçlarımda gezindi. Alnımın terlediğinin farkında değildim. Avuçiçiyle alnımı ve yanaklarımdaki yaşları silerken gözlerinde hüznün ve masumiyet vardı. "Yemek yiyelim mi?" dedi.

İstemiyordum ama o küçük umuda tutunmalıydım. Çorbadan bir kaşık alıp, dudaklarıma yasladığında zorlanarak içtim. Dudaklarım titriyordu. Mercimek çorbası Timur'un en sevdiği çorbaydı. Genzim daha da yandı. Gözlerimi kapatıp beni ayağa kaldıracak gücü aradım.

Minik kıvılcımı harladım, harladım, harladım. Yaşama dair hiçbir umudum olmadığı halde o ateş çemberini bu defa rahmimin etrafına sardım. İçimde Ahu'dan kalan son parçaya var gücümle sarıldım.

Başka dal yoktu. Kimse anlamazdı. *Ayağa kalk*, derlerdi ama nasıl kalacağıyı söylemezlerdi. Ölmek için yanıp kavruldum ama gülün solan dalında minik bir tomurcuk vardı. Yanan külden ateş harlanır, ölü saklayan topraktan çiçek filizlenirdi. Elim karnıma daha sıkı sarılırken, hıçkırarak ağlamaya devam etmeme rağmen çorbayı içtim. Son umut kırıntısına var gücümle tutundum.

Bebeğin yaşarsa canın da yaşar, Ahu. Bebeğin yaşarsa Timur da yaşar, Ahuzar.

Buydum ben işte. Yine yıkılmış ama ölmemiştim. Arsızdı yaşamak isteyen yerlerim. Her ölümden sağ kalan ama bir tek kalbindeki ölümden canlı çıkamayandım.

Boş odanın ortasında ileri geri gidip gelen Teoman Doğu'nun adımları sık ve telaşlıydı. Ellerini ovuşturuyor, düşüncelerini toplamaya çalıştıkça daha da dağıtıyordu. Timur yaklaşık bir saat önce gözlerini açmış ve yeniden bilincini kaybetmişti. Mesele o değildi. Mesele kendisiydi. Kanturalı Bey'in hesap soracağına adı gibi emindi. Boşuna ortaya çıkmaz, kendini göstermezdi. Onu hastane kapısında gördüğü anda Timur için değil, onun için geldiğini anlamıştı.

Odanın kapısı açıldığında bakışları arkasına döndü. Kanturalı Bey ağır ağır içeri girdiğinde saygıyla ellerini önünde bağlamaktan başka bir şey yapmadı. Kanturalı'nın ak saçları alnına dökülüyor, simasını keskinleştiriyordu. Sivri burnu, yılların getirdiği kırışıklıkları ve sol kaşının yanındaki büyük benle çenesi dik bir şekilde ilerledi.

Devletin gizli eli, bütün operasyonun asıl lideriydi. Teoman dahi bir maşaydı. Karşılarındaki güç ülke bütünlüğünü tehdit eden uluslararası bir kuruldu ve aldıkları destekler oldukça fazlaydı. Kızılgerdan Operasyonu bu nedenle oldukça gizli yürütülüyor, operasyonun sayısız ayağı, dalı ve bölgesi olduğu halde herkes sessizliğini koruyordu. Zira olası bir bilgi sızıntısında sorun sadece bölgesel değil, uluslararası olacaktı.

Kuruldaki her üyenin arkasında bir tim vardı. Ama onlar bunu asla bilmeyecekti. Ülke sınırları içinde elini kolunu sallayarak, suç işleyip kaçakçılık yapmak kabul edilemezdi. O kurul ya bu topraklardan gidecekti ya da yok edilecekti. Teoman Doğu'nun görevi ise Kenan Kralşan'dı.

Kanturalı sandalyeye oturduğunda elindeki dosyayı ağır ağır masanın üzerine bırakmıştı. "Aç, imzala," dedi. Sesinde baskın bir otorite vardı.

Teoman masaya doğru ilerleyip dosyayı aldı. İçinden çıkardığı evrakla kaşları havalanmış, gözleri büyümüştü. "Ama efendim!" diyerek itiraz edecek oldu.

"Ne o?" dedi Kanturalı'nın sakin sesi. "İtiraz mı edeceksin?"

Edemedi. Dişlerini sıkarak sustu.

Kanturalı'nın parmağı karşılarındaki adama doğru kalktı. "Sana Kızılgerdan Operasyonu'nun en önemli ayağını verdim, Teoman," dedi. "Yapacağın tek şey Kenan'ı bize getirip o Kurul'un içine sızmamızı sağlamaktır. Aylardır ne yaptığından bana bahsetmek ister misin?"

Teoman hem dişlerini hem yumruklarını sıkıyordu.

"Elimden geleni yaptım, efendim. Ama Kenan denen o adam..."

"Zeki," dedi Kanturalı. "Sana bunu en başında söyledim. *O adamı hafife alma*, dedim ama sen inatla küçümsedin. O denizden sağ çıkmadığını mı sanıyorsun? Denizde ölü bir balıkçı bulundu. Teknesi kayıp. Kıyıda ise bir başka ceset var. Kayayla kafası parçalanmış. Kim yaptı sence?"

Yine sessiz kaldı. Köpek Kralşan ölmek nedir, bilmiyordu.

"Devlet..." dedi Kanturalı. "Hamlelerini küçük ama temkinli atar, Teoman. Sana bu operasyonun en önemli adımını vermemin nedeni mantıklı bir adam olmandı ama yanıltılmışım. Şimdi imzala o kâğıtları. Artık MİT mensubu değilsin. Görev yetkilerini kişisel amaçların için kullanmak ve halkın can güvenliğini tehlikeye atmaktan müsteşarlık görevinden alındın. Bu sebeplerle emekliye ayrılıyorsun."

lürâz etmek için dilinin ucunda hiçbir savunma sözcüğü bulamadı Teoman. “Ben ne yaptıysam ülkemi çok sevdiğim için yapım, efendim,” dedi. “Bu vatanın iyiliği için çabaladım.”

“Bazen çok sevmek en büyük zararı veriyor, Teoman. Vatanın iyiliği kendi evladlarımızı ateşe atmak değil.”

Teoman yaşadığı hayal kırıklığına rağmen duruşunu bozmadı. Artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. “O zaman neden Timur Töngge’den sevdiği kadını saklıyorsunuz?” dedi. “Kendi evladınızı siz de ateşe atıyorsunuz.”

Kanturalı’nın ak kaşları ağır ağır çatıldı. “Sen bana hesap mı soruyorsun?” dedi.

Teoman’ın bakışları önüne düştü. Karşısında kafa tutabileceği bir güç yoktu. Böyleydi dünya, emir demiri, demir zayıfı keserdi.

“Kurduğun ekibi dağıtmayacağım. Arka planda araştırmalarına devam edip Töngge için çalışacaklar.”

“Timur Töngge lider olacak, diyorsunuz. O çocuğu tanıyorum. Kimseye liderlik yapmaz, tek çalışır.”

“O zaman tek çalışsın. Ekibin de arkasını toplasın. Öyle bir batırdın ki Teoman, bundan daha kötüsü inan ki mümkün değil. Sen işini düzgün yapmış olsaydın Yakup’a bir şans vermek, o delikanlının sevdiği kadını saklamak zorunda kalmazdım.” Çenesini yukarı dikti. “Hem koskoca devlet bir askere bel bağlayacak değil. O yine sadece bir piyon. Kralşan’ın peşine düşecek. Biz ise arka planda adım adım o Kurul’a sızacağız. Sana defalarca söyledim. Kralşan önemsiz bir toz tanesi. Neden tüm gücü ona harcayalım?” Bakışları kâğıtıydı. “Şimdi imzala şunu. Ver istifanı.”

Teoman’ın bunca yıl verdiği emek parmaklarına batıyordu ama zorlanarak kalemi kavradı. Haklıydı Kanturalı, her şeyi hırsları uğruna batırmıştı. Oysa şunca yıllık meslek hayatında kaybettiği tek bir görev yoktu. Ama o Kralşan, bütün iradesini yerle bir etmişti.

İstifa dilekçesini imzaladığında kalem parmaklarının arasından düşmeden, Kanturalı kâğıdı önünden çekip aldı. Ayağa kalkarken hareketleri yavaş ama asildi.

“Yerinde olsam Sinop’tan bir ev alıp emeklilik günlerimin tadının çıkarırdım, Teoman.” Kâğıdı katlayıp lacivert ceketinin iç cebine sıkıştırdı. “Hırslıktan arındığında yeniden buluşalım. Teşkilatta öğretilen ilk kuralı sık sık tekrar et.”

Bütün duygulardan sıyrıl! Sen burada sadece vatan ve görev için varsın.

Kanturalı arkasını dönüp, odadan çıkarken Teoman sandalyeye çökrü. Bunca yılını adadığı her şey ellerinden kayıp, giderken geriye kalan tek şey hâlâ diri bir öfke ve hırs oldu.

2 Ay Sonra

Zaman bir girdap misali akrep ve yelkovanı öğütürken insandan geriye kalan tek şey yara izleridir. Beyhude hayatlar, yitik yaşamlar ve bedbaht kaderler akrep ve yelkovanın bu ağırlarına takılır, hırçın girdapta savurulup durur.

Timur savruluyordu. Karşısında kalan saate ifadesizce bakarken gözlerini asla kırpmıyor, yorgun gözleri her geçen saniyeyi takip ediyordu. Evindeydi, evlerinde. Çöktüğü koltuktan nicedir kalkası yoktu. İki ay herkes için hızlı geçerken onun için bir hayli yavaş ilerlemişti. Bu zamana kadar yaşama dair hiçbir şeyi saymamışken şimdi sayıyordu.

Tam elli sekiz gün, bin üç yüz doksan iki saat.

Yok, demişlerdi Ahu için. Kenan Kralşan'la uçurumdan aşağıya düştü ve hâlâ kayıp.

Hastane yatağından kalkıp, onun adını haykırıp gitmek istediği hiçbir anda bedeninde güç bulamamış, olduğu yere yığılmıştı. Bazen günlerce uyutulmuş, bu şekilde dinlenmesi sağlanmıştı. Sakinleştiriciler ve ilaçlar bedenini toplamıştı. Peki, ya zihni?

Anlamıyorlardı. *Ahu yok*, diyorlardı. Anlamıyorlardı! Yaşamamanın anlamı neydi?

Yaraları kapanmış, kendine gelmeye başlamıştı ama bu, yaşamak değildi. Bu zamana kadar ölü yaşadığını sanırdı. Şimdi anlıyordu ki asıl ölüm, yüreksiz yaşamaktı.

Sakalları ve saçları fazlasıyla uzamış, göz altları çökmüştü. Kabullenmek istememesine rağmen zihninde dönen son an uçurumdan düştüğü andı. Evlerinde onu beklediğini sanmıştı. Yoktu. Olay yerine kaç defa gitmiş, sokak sokak gezip onu aramıştı. Yoktu. Ciğerleri sızlıyordu. Sanki Ahu diye biri hiç var olmamış gibiydi.

Evde her şey yerli yerindeydi ama bir tek salondaki Sevdaluk Köprüsü'nde çekildikleri fotoğraf yoktu. Her yeri aramış, bulamamıştı. Dolapta kıyafetleri, mutfakta izleri, yatakta kokusu olmasa inanacaktı söylenenlere. Ama hâlâ kokusu vardı. Neden anlamıyorlardı? Yok olamazdı. Buradaydı.

Ablan da böyle yitip gitmedi mi, dedi derinlerden bir ses. Koku kalır, iz kalır, anılar kalır. Ama gidenlerden geriye en çok Timur kalır.

Elinde sıkıca tuttuğu şey kırmızı bir elbiseydi. Sıkı sıkı kavramıştı. Hâlâ Ahu'nun kokusu varken nasıl yok olduğuna inanmasını beklerlerdi? Ama ne yapacaktı? Nerede arayacaktı? Karadeniz yuttuğunu vermezdi geri. Boş ve ruhsuz bakışları saatten yatak odasına döndü.

Bomboştu.

Timur, dedi zihnindeki hayat dolu ses. Yatağın içinde belirdi aniden. Uykulu bir ifadeyle dönüyordu. *Bu sabah kahvaltı senden olsun mu canım?*

Yataktaki varlığı silindiğinde Timur'un bakışları hâlâ boş ve duygudan yoksundu. Hayal değildi. O vardı. Elindeki elbiseyi daha sıkı kavradı. Nereden başlayacak, ne yapacaktı?

Kapı ağır ağır açıldığında tepki vermedi. Kimin geldiğine dahi dönüp bakmadı. Bakışlarını artık fotoğraflarının olmadığı boşluktan çekmedi. Neredeydi o an? O da mı uçurumdan düşmüştü? Aydınlıktı bu ev. Artık hiçbir yerine güneş değmiyordu. Âdem koltukta yanma oturduğunda dönüp bakmadı. Gücünü toplamaya çalışıyor ama içindeki öfke ateşini artık bulamıyordu. Birkaç dakika sessizce oturdular.

Konuşan Âdem oldu. "Aknene söyledi," dedi. "Onunla hiç konuşmuyormuşsun. Kadın çok üzülüyor. Yaşlı, kalbi kaldırmıyor."

Kimseyle konuşmak istemiyordu. Yine kalın duvarlarının arkasındaydı. Bakışlarını boşluktan koparmadı.

"Timur," dedi Âdem. "Kızgın mısın bize?"

Neye kızacaktı? Onun yüzünden vurulan Âdem abisine mi yoksa hastanede aç ve susuz haftalarca başında bekleyen nenesine mi? Yine sessiz kaldı.

Âdem'in mavi gözlerinden yanağına ağır bir yaş süzüldü. Verecek hiçbir tesellisi yoktu. Acıyı en çok çeken bilirdi. Günlerdir Timur'la konuşmaya çalışıyor ama hiçbir cevap alamıyordu. Yine duvarlarının arkasına çekilmiş gibiydi. Verdiği tek tepki, kendine geldiğinde arkadaşı Murathan'a sarılarak *onlar anlamıyorlar, sen bana yardım et*, demesiydi.

Barut Tîmi günlerce başında nöbet tutmuştu. Görev emri geldiğinde kısa bir süreliğine geri dönmek zorunda kalmışlardı. Timur ise yeniden kabuğuna çekilmişti.

Âdem ellerini kavradığında ölü bir bedenden farkı yoktu. Duymuyordu dünyayı. Zihninde Ahu'nun sesi vardı.

Canım, canım, canım.

Canı olmadan nasıl yaşayacaktı?

“Oğlum,” dedi Âdem’in ağlamaklı sesi. “Yüzüme bak.”

Bakmadı. Boşluktan kopmadı.

“Güldeste’m öldükten sonra kim için yaşadım, biliyor musun?”

Ablasının adı boşluktan kopmasına yetti. Dönüp yanındaki adama göz ucuyla baktı.

“Sen!” dedi Âdem. “Senin için yaşadım, Timur.”

Yorgundu. Yaraları da ciğerleri de sözde iyileşiyordu ama sigara içmesi yasaktı. Ona kalsa içer, yine paketleri bitirir, daha erken bir ölüme koşardı ama nenesinin günlerce başında ağladığını gördükten sonra kıyamamıştı. *Ben kim için yaşayayım, Âdem abi*, demeye utandı. Nenesi vardı, Âdem abisi vardı ama o yoktu işte!

“Ahu ölmedi,” dediğinde haftalar sonra ilk defa konuşuyordu. Yoktu yaşama dair hiçbir hevesi. Yıkılmazdı ama Ahu yaşasın diye yıkılmıştı. Şeytanın en çok korkudan beslendiğini unutmuştu. Kaybetmekten korkarsan kaybederdin. Hayat en çok korktuğunla sınardı. Elindeki elbiseyi bırakmadan ağır ağır ayağa kalktı. “Ahu ölmedi,” dedi sadece. “Ahu ölmedi.”

Âdem’i arkasında bırakıp evden çıktığında Karadeniz soğuk ama yeşildi. Memleketi olan gözler yokken burası da bir hiçti. Yorgun adımları evden uzaklaştı. Tuttuğu elbiseyi bir an olsun bırakmıyordu. O almıştı Ahu’ya. O ise en çok bu elbiseyi giymişti. Yanından geçen köylüler yüzüne acıyarak bakıyordu. Umursamadı. Ablası öldükten sonra da böyle bakmışlardı.

Bilmiyorlardı. Ne Güldeste ölmüştü ne de Ahu. Asıl ölen, gerçeği görmeyen onlardı. Kendinden olmadığı zamanlarda zihninde dönen tek bir ses vardı.

Asıl yüreğin ölürsen ölüyoruz, oğul...

Nenesinin evinin önünden geçerken, dönüp bakmadı. Akkadın’ın onu camdan izlediğini, eli yüreğinde dualar ettiğini görmedi. Rize bile artık bomboştu. Kuşlar ötmüyor, yeşiller soluyordu sanki. Köyden çıkıp arabasına bindiğinde hızla ilerlediği için kısa bir an nefes almakta zorlandı. Ciğerleri için nefes egzersizi yapması gerekiyordu. Asıl nefesin ne olduğunu bilmiyordu ki kimse.

İlk yaptığı şey radyoyu açmak oldu. Haber verecekti Ahu. Her zamanki gibi radyodan çağıracaktı onu. Bunu da anlamıyorlardı. Radyodan ince bir Karadeniz havası yükseliyordu.

“Yâr seni unutmak ölümden beter,

Bir selamın bana yıllarca yeter.

Bu sevdaluk ancak mezarda biter,

Bilmem ki ne zaman öleceğim ben?"

Daha hızlı sürdü. Nefes alamıyordu. Ne yapacak, ilk nerede arayacaktı? Karadeniz'deydi canı. Bırakıp nerede arayacaktı? Kimden intikam alacaktı? Kimi yok edecekti? Kime öfke kusacaktı? Kralşan şayet hayatta olsa ilk onun gırtlığını parçalardı ama acıdan nefes alamıyordu. O bile yoktu.

Ne yapacaktı?

Ahu'nun her zaman dinlediği radyo kanalından bir adım ileri gitmedi. Şarkılar hızla değişirken bir cümle, bir iz aradı. Tek bir işaret, tek bir cümle nefes almasına yeterdi. *Ahu yok*, diyorlardı. İnanacak mıydı onlara? Şehre inmeden önce sahil yoluna indi. Bakışları Karadeniz'deydi. *Orada*, diyorlardı. Defalarca arşınlamıştı o denizi. Belli bir yerden sonra nefesi yetmiyordu.

Titreyen bakışları denizdeyken, dalgınlıkla önünde giden bir başka araca vuracak olduğunda ani bir frenle durup aracı yol kenarına çekti. Doktorların aksine farkındaydı aldığı nefesin yetersizliğinin. Arabadan inip, taşların üzerinden atlayarak, denize ilerlerken ilk defa ne yapacağını bilmiyordu. Kocamandı bu deniz. Nasıl bulacaktı?

Elini kazağının boynuna atıp genişletti. Dardı her şey. Karadeniz bir sevdayı gömmemiş kadar durgundu artık. *Ahu kendini buraya attı*, diyorlardı. Düşmemiş, bilerek atmış. Yalandı! Başını şiddetle iki yana salladı. Yapmazdı. Onu bırakmazdı.

Sana daha fazla acı çektirmemek için, dedi derinlerdeki ses. *Seni yaşatmak için Kenan'ı senden uzaklaştırdı.*

Her bir düşünce daha çok acı veriyordu. Dizlerinin üzerine, kayalara çök- rüğünde kendine dair hiçbir güç yoktu. Ağlamazdı kolay kolay ama gözlerini ağır ağır kapadığında yanaklarına iki büyük yaş düştü. Bu iki damla tüm Karadeniz'e bedeldi.

"Bari bedenini ver," dedi Karadeniz'e. "Onu da ekeyim toprağa."

Bir yaş daha süzüldü yanağına. Karadeniz vermezdi aldığı. İki mezar daha eşmişti annesinin, ablasının ve bebeğinin yanına. Deniz aldığı canı geri vermezse kendini de onlarla birlikte gömecekti. Çaresizdi. "Çok büyüksün," dedi denize. Başı önüne düştü. "Çok büyüksün, nasıl bulayım onu?"

Aniden yağmur başlamış, başının üzerinden bir atmaca geçmişti. Resul onu izliyordu. Her gün yanına gelip, sırtını ovalayarak dualar mırıldanıyordu. Oysa o da Timur yüzünden yaralanmıştı.

Yağmur şiddetini aniden artırdığında Timur yıllar sonra yüksek zirvelerden avazı çıktığı kadar bağırın o küçük çocuğu sanki. Ama artık zirvede değil, en dipte idi. Gözyaşları şiddetlendi. Ablası öldüğünde de yağmur yağıyordu Ahu gittiğinde de. Yağmur sürekli ondan birilerini alıyordu. “Yağma,” dedi çaresizce. “Yağma! Yağma! Ne olur, yağma artık!”

Belki de ilk defa ahları dudaklarından sesli dökülüyordu. Çünkü ilk defa inanmıştı gerçek mutluluğa. Yağmur arttı, şimşekler yine göğü delmek ister gibi çarpıştı. Timur yıllar sonra avazı çıktığı kadar bağırdı. Duyan yine Karadeniz’di. Küçüklüğünde kendineydi öfkesi. Artık kendi bildiği her şeye. Sustukça yeryüzünden silinecek sanmıştı. Sustukça daha çok acıya batmıştı. Dudaklarından şimşekler kadar şiddetli bir haykırış daha döküldü. Hıçkırıkları yağmura karıştı.

Kimsenin bildiği Timur değildi bu. Oysa o da insandı. Yanıyordu canı. Yağmur durmadı. Ama Timur’un feryatları sustu. Zaman ve mekân yine kaybolmuştu. Saatlerce aynı taşın üzerinde oturup denize baktı. Çok büyüktü. Çok. Nereden başlayacaktı? Kimden intikam alacaktı? Saatler sonra olduğu yerden kalktığında sınısıklamandı. Göğsündeki yara sızladı. Yorgun adımlarla kayalıklardan uzaklaştı.

Nereye gidecekti?

Her zaman yere dik ve güçlü basan adımları yavaş ve gelişigüzel oldu. Arabanın önüne geldiğinde güçsüz elleri kapının kolunu kavradı. Nereden aramaya başlayacaktı? Nereden? Gerekirse cansız bedenini alı, koynuna basardı ama ne yapacaktı? *Denizde*, diyorlardı. Buna onun dahi gücü yetmezdi.

Kapıyı açacağı anda arabanın silecekleri arasına sıkıştırılmış siyah bir zarf gördü. Yağmurdan etkilenmemesi için şeffaf bir paketin içindeydi. Yorgun bakışlarında hiçbir yaşam yoktu. Paketi alıp arabaya bindiğinde yaptığı ilk şey radyoyu açmak oldu.

Mucizeler inanırsak gerçekleşir, derdi Ahu’su. Hayatında ilk defa bir mucizeye inanmak istiyordu. Alnını direksiyona yaslayıp derin derin soluklandı. Bir sürü nefes egzersizi vermişlerdi. Boştu hepsi. Nefesi ciğerlerine battığında zorlukla doğruldu.

Radyodan yükselen sesin sahibi İbrahim’di. Eskiden söverdi ama artık sessizce dinliyordu. Ahuzar’ın varlığının kanıtıydı.

“Bugün çok güzel bir söz okudum, arkadaşlar. Beni çok etkilediği için sizinle de paylaşmak istedim. *Karanlık günlerde siz öldüğünüzü, gömüldüğünüzü zannedersiniz. Ama aslında yeniden filizlenmek için ekilmişsinizdir.* Benim çok hoşuma giden bir cümle oldu. Umarım sizin de yolunuza ışık olur.”

Timur'un bakışları ufuktaydı. Güneş batıyordu. Oysa Ahu *güneş yakın*, derdi. Kucağındaki paketi ilgisizce yana fırlatacakken içinde sallanan bir şey hissettiğinde duraksadı. Zihni donmuş gibiydi. Algısını kontrol etmekte zorlanıyordu. Şeffaf paketin içinden siyah zarfı çıkarıp açığında içinde kısa bir not vardı.

GÖREVE BAŞLADIĞIN YERE GERİ DÖN, TİMUR TÖNGE. HER ŞEYİ EN BAŞTAN AL. ŞEYTAN ÖLMEZ, SÜRÜLÜR. KURBANİ DA YANINDA GÖTÜRÜR.

Boş ifadesi dalgalandı. Ama asıl şok, zarfın içinden eline düşen şeydi. Kan kırmızı bu yüzük Ahu'nundu. Boş bakışları sarsılırken kalbi göğsüne hızla vurdu. Aynı saniyelerde radyodan yükselen nahif ses hem yıkım hem başlangıçtı.

"Çocuk gülüşün dünden bir yara,

Aşk bize sıla.

Günler gelir de büyürüz elbet,

Aşk bize gurbet.

Ay ışığı dalga kıran,

Yarada tuz aşktan kalan,

Ay ışığı tende bıçak,

Giden sürgün kalan kaçak.

Aşk bize sıla,

Aşk bize gurbet.

Aşk bize sıla,

Aşk bize gurbet."

Yakın olan geçmişten bir an düştü zihnine. Mutfaklarındaydı Ahu. Dudaklarından dökülen şarkıları unutması imkânsızdı.

Zihnindeki Ahu, *ay ışığı dalgakıran*, dedi. Bütün sesleri bastırdı. Avuçları içindeki kan kırmızı yüzük tenini yakıyordu. Bakışlarını radyodan çekmedi. Şarkı eşsiz melodisiyle kulaklarını doldurmaya devam etti.

"Kapansın yarası şu gecenin,

Ayrılıklar örtün üstünü.

Kimim kimsemdin, ah gözlerim,

Gidecek yeri yok kimsenin."

Kilitlenip kaldı. Şarkı bitene kadar kıpırdamadı. Yüzük, taş kadar ağırdı. O gün de parmağında olduğuna emindi. *Şeytan ölmedi*, ne demekti? Bakışları

hırçın denize döndü. Sorular ve bilinmezlikler fazlaydı ama artık sabretmeye tahammülü yoktu. Bunları kimin gönderdiği umurunda dahi değildi. *Başladığın yere geri dön...* Bu cümlelerin üzerinde gidip geldi bakışları. Şarku bittiğinde İbrahim'in son bir sözü daha vardı.

“İsmi veremeyen bu izleyicimize teşekkür ediyoruz. Sayesinde çok güzel ve özel bir beste dinledik.”

Ateş küçük bir kıvılcımdan doğardı. Öfke ise umudun kırıldığı yerden. Avuçlarındaki yüzüğü bırakmadan arabayı çalıştırdı. Bu zamana kadar onu hayatta tutan şey suskunluktu. Ama bu defa içinde kaynayan öfke öyle keskindi ki gözleri kararıyor, nefesi sıkışıyor. Belki de o şeytan denizden sağ çıkmış, Ahu'yu da kendisiyle sürüklemişti. Ahuzar'dan öğrendiğini yapı. Acısını ve üzüntüsünü keskin bir öfkeye çevirip ucunu biletti.

Yeniden köye vardığında arabayı ani bir frenle durdurdu. Ona bakan gözler yine umurunda değildi. Köylü bu haline acıyordu. *Zehiroğlu'nun karısı ölmüş*, diye dilden dile dolaşan türküler bile yakılmıştı.

“Yüksektir dağların başı,

Zehiroğlu erlerin başı.

Yüreğinden vuruldu, kanar sol yanı.

Verur mu Karadeniz aldığın canı?

Nerede Zehiroğlu'nin canı? Nerede Zehiroğlu'nin canı?”

Ağıtlar, türküler dilden dile dolaştı. Zehiroğlu'nun sevdasına sadece Rize değil, bütün Karadeniz ağladı.

Adımları hızlandı. Nefesini hemen toparlayamıyordu ama bundan sonrası için ihtiyacı vardı. Evlerine geldiğinde hızla içeri girdi. Salonda Ahu'nun pencere önü çiçeklerini sulayan nenesine bakmadı. Akkadın, Şehrazat ve Güldeste gibi pembe menekşeler ekmişti Ahu da. Akkadın onları her gün suluyor, solmalarına izin vermiyordu.

Timur yatak odasına yönelirken Akkadın'ın endişeli bakışları torunun daydı. Timur hızla dolabı açmış, el bavulunu yatağın üzerine bırakarak içine rastgele kıyafetlerinden doldurmaya başlamıştı. Kırmızı elbise arabadaydı. Ahu'nun tarağını ve kamerasını aldı. Yatağa bakmadı, bakamadı. Başucunda hâlâ yarım bıraktığı kitabı vardı. Zaman durmuştu bu evde. Son anlarından bir adım ötesi yoktu. Küçük el bavulunun ağzını kapamadan hemen önce çekmecedan ablasının fotoğrafını ve *Divan Şiiri* kitabını aldı.

Yatak odasının kapısından ona bakan Akkadın birkaç ay öncesine göre daha yorgun ve bitkindi. *Nereye*, diye sormadı. Sadece uzun uzun baktı. “Yine gidersin, ha Koçari?” dedi.

Ne vermişti ki ona bu şehir? Timur, Rize’yi sevmiştir de Rize, Timur’u hiç sevmemiş gibiydi.

El bavulunun ağzını kapatırken sessizliği sürüyordu. Çekmecedeki silahına uzandı. Alıp beline yerleştirdi.

“Nereye?” dedi Akkadın.

“Karımı almaya.”

Sessiz kaldı Akkadın. Bulamıyordu kimse. O nereden bulacaktı? Ama elleriyle büyüttüğü bir yiğidin, gözlerinin önünde erimesini yüreği kaldırmıyordu. Elinde olsa bütün acılarını ondan çekip alırdı. Heybeti çok diye mi payına düşen acı bu kadar çoktu? Hem torununa hem bir kere daha kaybetmiş kızına yanıyordu.

Timur, “Ölü ya da diri!” dediğinde öfkeyle bavulu kavramıştı. “Ölü ya da diri!” Kendi kendine mırıldanıyor gibiydi.

Akkadın bir adım gerileyerek önünü açtı. *Dur, nereye, nasıl bulacaksın*, demedi. Timur odadan çıkıp karşısında dikildiğinde uzun uzun solgun çehresine baktı. Bir eli torununun omzunu okşarken diğer eli göğsündeki yara izine değdi. Her gün dualar okumuştı. Bir adım daha atıp ilk defa kollarını Timur’un bedenine doladı. İkisi de sever ama belli etmezdi. Artık saklanacak hiçbir şey kalmamıştı. Yaşlı elleri torununun sırtını sıvazladı. İki ay, ikisine de sır gibi gelmişti.

Kıyamadı Timur. Bir eli nenesinin küçük bedenine dolandı.

“Nene...”

“Söyle, Koçari.”

“Hiçbir zaman senden korkmadım.”

Seni seviyorum, diyordu kendince. Cümlelerin özü buydu.

“Biliyorum. Biliyorum, Koçari.”

Bedenleri sessizce geri ayrıldı. Timur evin anahtarını sessizce avuçlarının içine bıraktığında sıkıca kavradı. Kapı kilitlemezdi torunu. Ona emanet ediyordu varını yoğununu. Alıp sıkıca kavradı. Timur’un bakışları vazodaydı. Asla yanından ayırmazdı ama bu defa gerçek bir savaşa gidiyordu. O yöne ilerledi.

Vedaları sevmezdi ama yeniden çıkışa yöneldiğinde eğilerek ilk defa nenesinin ak tutamlarına derin bir öpücük bırakmıştı. Önceden bilmezdi sevmeyi ama öğrenmişti. Sessizlikle örülmüş bağlar, en kuvvetli ruğlaldı. Bir daha

arkasına bakmadan evden çıktı. Arkada kalan Akkadın son anına kadar onu bekleyecekti.

Resul'ün kulübesinin önüne elleriyle yaptığı gül tacını bıraktı. Âdem abisinin şirketine uğradı. Odasında göremediğinde ona da ablasının vazosunu emanet ederek uzaklaştı. Veda ederse bir daha görememekten korkuyordu. Başının üzerindeki atmaca gür sesiyle onu takip ediyordu. Gagasından çıkan hırçın sesler, içinde yanan öfke kadar şiddetliydi. Çünkü Timur ilk defa sessizlik değil, gürültü istiyordu. Bu şehirden saklanmak için değil, yakıp yıkmak için gidiyordu.

Ablasının, annesinin ve minik bebeğin mezarına uğradı. Onların yanına eştiği iki mezar daha vardı. *Mezarıma gül ek, demişti canı.* Gül yakışmazdı toprağa. Sadece onun saçlarına yakışırdı. Aylar önce *Zehiroğlu geri döndü,* diye bağırın sokaklar bu defa sessizdi.

Bu şehri ilk terk ettiğinde, arkasında büyük bir ölüm bırakmış, geri döndüğünde yaşam getirmişti. Şimdi yine arkasında bir ölüm bırakıyor ama bu defa daha büyük bir ölüme gidiyordu. Arkasına bakmadı. Gözlerini Karadeniz'e değdirmeydi.

Ölü ya da diri, dedi sadece. *Ölü ya da diri yüreğini bulacak, bulamazsa yakıp yıkacaktı.*

*"Yorgun düşmem ben, aşk yoldan dönmez,
Kurşunlar yağdır, âşıklar ölmez.
Hep sendin belki, yaktın hiç sönmez, yaktın kül ettin,
Ne olur üzülme, yüzüm hiç gülmez.
Ben doldurdum nehrimi kalbine,
Yağmurdum, gökyüzü sen diye,
Zor durdum, olmadığın yerde."*

Şarkıların sadece sözlerden ibaret olduğu sanılırdı. Oysa her biri ucu kesin, gövdesi kızgın bir bıçaktı. Bakışlarım ufukta batan güneşteydi. Zaman hızlı falan geçmiyordu. Sadece geçiyordu. Bir elim minicik de olsa belirginleşmeye başlayan karnımın üzerindeyken sallanan sandalyemde ileri geri sallanmaya, ifadesizce ufukta batan güneşi izlemeye devam ediyordum.

"Kuzey Yıldızı..." diyordu şarkı. *"Tarihte milyonlarca kayıp ruha yol gösteren, aslı yer değiştirmeyen bir yıldız. Tüm Samanyolu altüst olsa bendeki yerin*

ada değişmez. Milyon yıl geçse ışığından tanır, bulurum seni. Sen benim en parlak yıldızımsın."

"Ben doldurdum nehrimi kalbime,

Yağmurdum, gökyüzü sendin.

Zor durdum, olmadığın yerde.

Ben rüzgârdım, vurdu mu kalbine,

Yıldızdım, ışığım gecene,

Zaafımsın, çek silahını yüzüme."

Güneş, gökyüzüne sarı damlalar bırakarak uzaklaşıyordu. Bakışlarım camın önündeki radyoya değdi. Şarkılar keskin bir bıçak dahi değildi. Kır bir kurşundu. Aylardır zihnimde susmayan kurşun sesleri yeniden patladığında gözlerimi kapatarak elimi karnıma daha da yasladım. Oradaydı canımın canı. Belime takılan, varlığını belli belirsiz gösteren, karnımı destekleyen bir korse vardı. Belim eskisi kadar kuvvetli değildi ama toparlıyordum. Durumuma uygun egzersizler yapıyor, güçlenmeye çalışıyordum. Ama bunları yaparken buradaki hiç kimseye minnet etmiyordum.

Kendime geldiğim ilk günler nerede olduğumu sorgulayacak bir halde değildim ama artık her şey daha netti. Burada esirdim. Ahu yok olmuştu. Ahuzar bürün ihtişamıyla yine gözlerimde parlıyor, yakıp yıkıyordu. Düşündüğü tek şey içinde büyüyen canı hayatta tutmaktı.

Küçükrü henüz. On altı haftayı yeni tamamlıyordu ama bazen kasıklandaki minik seğirmeleri hissediyordum. Tekme olamayacak kadar zayıf ve belirsizlerdi. Varlığının verdiği güç, kelimelerin ötesindeydi. Ahuzar, Biricik, Ahu ve Timur için vardı. Ama bu can ikimizden kopan tek parçaydı ve sadece bana aitti. Kalbimde büyüttüğüm umut ve sevdanın tek şahidiydi. O da olmasa her şeyi bir hayal sanacak, delirecektim.

Kapı açıldığında dönüp bakmadım. Süheyla olmalıydı. Kendime geldiğim ilk andan beri yanımdaydı. Günlerce yemek yedirmiş, belim için gerekli egzersizleri yaptırmıştı. Kötü biri değildi. Asla huzursuzluk hissetmiyordum ama burada tutulmama göz yumuyordu.

Beyrut'ta kemiklerim kırıldıktan sonra Kenan'ın esiri olarak uyanmıştım. Şimdi ise kalbim paramparçaydı ve yine esirdim. O zaman da kabullenmemiştim, yine kabullenmeyecektim. Hele de içimde mucize bir can varken. Ahuzar bile değildim artık. Sert bir kaya, büyük bir alevdim.

Süheyla yanımda belirdiği halde çevirmedim bakışlarımı. Radyo'dan İbrahim'in sesi yükseliyordu. Özlemiştim.

“İlaçlarını içtin mi?” dedi tatlı tatlı.

Ona dönen bakışlarım her zamanki gibi duygudan yoksundu. “İçtim,” dedim sadece. Sandalyeden ağır ağır kalktığımda pencerenin önündeki defterime uzandım. Minik bir gül fidesi büyütüyordum hemen yanı başında. Defterim sayfalarca dolu ve kalındı. Sadece bana özeldi. Komodinin çekme-cesine yerleştirip gözlerden uzaklaştırdım. Beni burada tutanlardan sadece üç şey istemiştım: Bir defter, radyo ve gül.

“Akşam yemeğinde ne istersin?” dedi Süheyla.

“Hiçbir şey.” Yavaşça yatağa oturdum. Doktor hareketlerim konusunda dikkatli olmam gerektiğini söylemişti. Onunla ölüme atlayıp canını kanat-tığı için hâlâ vicdan azabı çekiyordum. Burada olduğum süre boyunca ya- taktan çıkmayıp doktorun dediği şekilde dinlenmemin sebebi sadece oydu. Güç toplamalıydım.

Süheyla camın önündeki koltuğumu çekip önüme oturduğunda duy- gusuz bakışlarımın hedefindeydi. “Ahuzar,” dedi sıkıntıyla. “Ben kötü biri değilim.”

Sürekli aynı şeyi söylüyordu. Ters hareketlerim düşünülürse haklıydı da.

“Biliyorum.”

“O zaman neden böyle yapıyorsun?”

Dağhan’ın eşiydi. Dağhan ise Yakup Öz’ün tek oğlu. Asım, sürekli ihti- raçlar için gidip geliyor, Dağhan sık sık uğruyordu. Hayal meyal beni de- nizden çıkaran kişinin o olduğunu hatırlıyordum. Dövmeleri unutulacak gibi değildi. Eşi Süheyla’yı çok seviyordu. Bunu tek bir bakışından anlayabiliyor- dunuz. Bana zarar vermemiş, aksine iyi olmam için her şeyi yapmışlardı ama buradan çıkmama da izin yoktu.

Timur yok, diyorlardı. Çıldırmış olmalıydılar. O zaman içimde büyüyen can, kimin parçasıydı? Her gece yoklamıştım kalbimi. Yok olsa yitip giderdi yüreğimin hepsi. Gökyüzünde hâlâ parlayan yıldızlar vardı. Yalan söylüyor- lardı. Sadece *yok*, diyorlardı. *Öldü*, diyemiyorlardı. Diyemezlerdi.

“Benden ne istiyorsunuz?” dediğimde elim karnımdaydı.

“Hiçbir şey,” dedi anında. “Sadece iyiliğini.”

“O zaman bırakın, gideyim.”

“Nereye gideceksin?”

“Size ne?”

Yapma böyle, der gibi boynu büküldü. “Ahuzar...” dedi.

“Bana iyilik yapıyorsanız neden esirim? Kardeşimi aramak istiyorum.” İrmak’ın acısı hâlâ kanıyordu. Yüzsüzce mezarına gitmek istiyordum. Biricik’e anılmak, Aknene’nin dizlerine yatmak, Defne’yle dertleşip Cemil babaya sarnılmak istiyordum. Ama en çok da *canımı* geri istiyordum.

“Tehlikeli,” diyerek aynı yalanı sürdürdü. “Kenan hâlâ bulunmadı. Belki de o da senin gibi kurtuldu. Peşine düşebilir. Bebeğini düşün.”

Öfkem artıyordu. Yakup Öz bir zamanlar ölüm emrimi veren adamdı. Şimdi hayatımı kurtarıyordu, öyle mi?

“Gerçekten iyiliğimi istiyor musun Süheyla?” dedim.

“Tabii ki!”

“O zaman beni kocamın mezarına götür.” Bakışlarım daha da alev alıyordu. “Öldü, diyorsunuz ya hani, o zaman beni onun mezarına götürün. İyi niyetinize inanayım.”

İfadesi aniden düştü. Kapı aniden açıldığında sert bakışlarımın hedefi artık Dağhan ve Asım’dı. Ev sahibi Derviş denen bir adamdı ama iki ayda toplanan sadece iki kere görmüştüm. Dağhan önde ilerlerken Asım arkasından elleri poşetlerle dolu bir şekilde ilerliyordu.

Asım, “Hanım abla, sana bir sürü kıyafet aldık,” derken oldukça mutluydu. *Hanım abla*, dediği de bendim. İsmimi bir türlü söyleyemiyordu.

İfadesizdim. “İyi,” dedim düz bir sesle. “Hepsini sen giyersin o zaman.” Yatmak için hareketlendim. Hiçbiri kötü insanlar değildi. Hissediyordum ama bütün hisler ölüydü. Bir şekilde burada zorla tutuluyordum. Yakıp yıkmamamın tek sebebi canımın canını kurtarmış olmalarıydı.

Elleri cebinde ilerleyen Dağhan, “Birileri yine çok mutlu,” demiş, eşinin yanına dikilmişti. Süheyla’nın başının üzerine minik bir öpücük bıraktı.

Ters bakışlarımın hedefi artık oydu. “Çok mu seviyorsun karını, Dağhan Öz?” dedim.

Bunu beklemiyorlardı. Hepsi dikkatle bana bakıyordu. Çekiniyorlardı dikenlerimden, farkındaydım. Ne zaman konuşsam ifadeleri düşüyordu.

Bu sessizliğini *evet* olarak kabul ettim. “Ne güzel,” dedim. “Şimdi karını öldürmek zorunda kaldığını düşün. Sonra ise mezarına bile gidemedi bir yerde esir tutulduğunu. İçinde mutluluk namına bir şey var mı?” Derin sessizlikle almıştım cevabımı. “Aynen öyle.” Yatıp battaniyemi üzerime çektim. Yavaş hareketlerle ikisine de sırtımı döndüm. Bebeğimi de kaybetmekten deli gibi korkuyordum. Yoksa şu anda bütün pencereleri aşağıya indirir, bu evi

başlarına yıkardım. Ani hareketlerden kaçınmalıydım. “Merhametinize ihtiyacım yok. Uyumak istiyorum.”

Asım’ın, “Hanım abla terminatör gibi maşallah,” dediğini duydum. “Saniyede otuz beş laf sokma yetisi var. İnanılmaz.”

“Sus, Asım,” dedi Dağhan. “Otuz beş laf soksa ne olacak? Sen otuzunu anlamıyorsun zaten. Kalan beş de şüpheli.”

Süheyla, “Konumuz bu mu beyler?” dediğinde ikisi de sessizleşmişti.

Parmağımdaki yüzük gözümü açtığımdan beri yoktu. Denize düşmüş olmalıydı. Parmaklarım sürekli o parmağımda oyalanıyordu. Hepsi sessizce odadan çıktığında yine sessizlik ve zihnimle baş başaydım. Boş yüzükparmağıma uzun uzun baktım.

Kapının arkasından Dağhan’ın, “Ben de bayılmıyorum kadını burada rutmaya, Süheyla,” dediğini duydum. “Keyfimden yapıyormuşum gibi konuşma.” Gerisi yoktu. Merdivenlerden aşağıya inmişlerdi. Ayak sesleri azaldı. Elim minik karnımı ovuştururken, gözlerimi kapatıp zihnimdeki boşluğa yuvarlanmayı denedim. Ninni mırılandım bebeğıme. Ben ona, zihnim bana.

“Nana, çkimda komaxti nana...”

Nerede olduğumu bilmiyordum ama geceleri yıldızlar hâlâ parlaktı. Hâlâ Karadeniz’de olmalıydık. Belki de Rize’deydim. Yıldızları sayabiliyordum. Bu defa üç dilek tutmamıştım. Hiçbir yıldız da kaymamıştı. Her gece uzun uzun yıldızları izlemekten başka bir şey yapmıyordum.

Yıldızlar kayıp ruhlardır, derdi babam. *Onları fark edersen aydınlanırsın, Ahuzar.* Kaybolmuş hissediyordum. Ama umut bir o kadar yüzüstüdü. Ellerimde babasının kanı olan avuçlarımı henüz belirginleşen karnıma daha da sardım.

“Babanın adı, Timur Töngge,” dedim. Mırıltım belli belirsizdi. Tek bir isim, yanmama yetti. Genzimi yakan sızıyı öfkemin üzerine ekledim. Doktor henüz beni duymadığını söylemişti ama oradaydı. Varlığını bilirken yok sayamazdım. Yaşadığımı ona yaşatamazdım. Babasına *yok*, diyorlardı. Duymamalı, hissetmemeliydi. Zihnimde kalbine sıkıdığı kurşunun izi vardı. Babasının canını yaktuğımı bilmemeliydi.

Sen ırurursan ölmem, Ahu...

Gözlerimi sıkıca kapadım. Sesi can yakıyordu. Son kalan canını hayatta rutmaya çalışırken zayıf davranamazdım. “Uzun bir boyu, geniş omuzları, keskin koyu kahve gözleri var,” diye her gün yaptığım gibi miniğıme babasını anlatmaya devam ettim. “Çenesindeki derin çukurdan umarım sende de olur.

Çok konuşmaz ama çok derin bakar. Sevgisi en güvenli kale, yanı huzurdur. Babanın adı, Timur Töngge. Onlara inanma. Babanın adı, Timur Töngge.”

“Bana şöyle bakmayı keser misin Süheyla!”

Süheyla göz devirerek, arkasını dönerken Dağhan'ın ifadesi dağılmış, iki bacağı arasında sinir çizgisi belirmişti.

Süheyla camın önüne ilerlerdi. Dudaklarını kemiriyor, üst kattaki odaya bıraktıkları hayat üzerine uzun uzun düşünmesine rağmen eşinden, *babam işle istedi*, demesi dışında bir açıklama alamıyordu.

Çalışma masasına ilerleyen Dağhan gömleğinin bir düğmesini daha çıkararak yakalarını genişletti. Göğsünü kaplayan aslan dövmesinin başı daha net görünürken bedenini masanın ardındaki sandalyesine bıraktı.

“Keyfimden kadını burada tutuyormuşum gibi davranma. Hamile bir kadın odaya tıkmak benim de hoşuma gitmiyor.”

Süheyla'nın zarif bakışları eşine döndü. “Yakup babamın amacı ne?” diye sordu.

“Ara, sen sor. Bana ne soruyorsun? Kıymetli kayınbabanın kafasından gelenleri anlamamanın imkânı var mı sence?”

“Dağhan, bu doğru değil.”

Dağhan'ın başı bıkkınlıkla sola eğilirken ellerini iki yana açtı. “Süheyla, *inanam*,” dedi. “Benim babam bir mafya babası. Doğru şeyler yapmaz. *İstemem*, hatırlatmama gerek var mı?”

“Öyle bir adam olmadığını sen de biliyorsun, Dağhan,” dedi Süheyla. “Yakup babam, masum insanlara zarar vermez.”

“Yine vermiyor. Ahuzar'ın hayatı ve bebeği için elinden geleni yapıyor. Odayı doğum kontrol kliniğine çevirdik. Daha ne yapacak Yakup baban?”

Süheyla camın önünden ayrılmış, ona doğru ilerlemeye başlamıştı. Masanın önündeki deri koltuğa sessizce oturduğunda bakışları dalgındı. Bu zamana kadar asla bu işlere karışmamıştı. Eşini sever, kayınbabasına derin bir ilgi duyardı ama kalbi acıyor, empati yapmadan duramıyordu.

Bu sessiz ve dalgın bakışları karşısında Dağhan sıkıntılı bir nefes vererek koltuğundan kalkmış, eşinin yanına giderek önünde diz çökmüştü. Ellerini birleştirince, “Süheyla'm,” dedi. “Yapma böyle.”

Süheyla'nın dalgın bakışları artık eşindeydi. "Ben hamile olsam ve sen bunu bilmesen ne hissedersin?" dedi.

Dağhan sıkıntılı bir nefes verdi.

"Bu, empati kuracağımız bir durum değil."

"Dağhan, kadının halini görmüyor musun?" dediğinde daha dikti. "Kocasını öldü sanıyor ama sen *yaşıyor*, diyorsun. Bir bebeği var ve kaybetmekten deli gibi korkuyor. Kardeşini aramak istiyor, izin yok. Burada konfor içinde yaşadığını nasıl varsayabilirim? Esir gibi!"

"Çünkü esir."

"Dağhan!"

Derin bir nefes vererek Süheyla'nın ellerini daha sıkı kavradı. "Yapılan her şey onun hayatı için," dedi.

Süheyla aniden, "İki bebek kaybettik," dediğinde sesindeki acı cam kırıkları gibi dört bir yana dağılmıştı. "O korkunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ahuzar bebeği için nasıl korkuyor, görmüyor musun? Baba olacağını ama bunu sana söylemediğimi düşün. Ya da hamileyken yanımda olmadığını. Ne hissedersin, Dağhan? Biz şu an bir aileyi dağıtıyoruz, farkında mısınız?"

Her şeyin farkındaydı. Ama elinden gelen şeyler sınırlıydı. "Süheyla..." tane tane konuşmaya özen gösteriyordu. Eşinin ellerini daha sıkı kavradı. Bana bırak, olur mu? Bu zamana kadar seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

Süheyla'nın sessizliği bir cevaptı. Hayır, uğratmamıştı. Üniversitede tanıştıkları andan şu güne kadar tam on yıl boyunca bir kere bile gönlünü kırmamıştı. İçlerinde kalan tek ukde bir bebektir. Sayısız ilaç ve tedavi süreci atlatmışlardı. Düşük sayısı fazlaydı ama en acısı dokuz ay boyunca beklediği ikiz bebeklerinin doğumuna gidip cansız bedenleriyle geri dönmekti. Süheyla'nın yüreği nahifti. Bildiği acıya sırtını dönemiyordu.

"O zaman yine bana güven," dedi Dağhan. "Şu an buradaysa iyiliği için. Merak etme, halledeceğim."

Sessizdi Süheyla. Dağhan'ın saçlarına minik bir öpücük bırakıp yanağını okşadıktan sonra ayağa kalktı ve sessizce odadan çıktı. Onunla konuşmama-
cağını bildiği halde Ahuzar'ın yanına gidecekti. Ters hallerine kızmıyor, kırlı-
mıyordu. Haklıydı. Nerede olduğunu bilmeden bebeğiyle hayatta kalmaya
çalışıyordu. Derin bir nefes verirken adımları üst kata yöneldi. Ahuzar'a sırt
egzersizleri için yardım edecekti. Herkese aksi davranışa da bir tek Süheyla'ya

güveniyor gibiydi. Konuşmuyordu belki ama onu terslememesi bile yetiyordu.

“Neden bana karşı bu kadar iyisin?” demişti bir gün.

“Çünkü kötülüğün için değil, seni iyileştirmek için buradayım, Ahuzar.”

Ahuzar’ın kahveyle harmanlanmış yeşil gözlerinde öfkeden başka bir his yoktu. “Minnet mi duymalıyım?” dedi.

“Hayır, asla. Ama...”

“Size minnet duyacağım tek şey bebeğim. Kenan ölmedi, değil mi? O yüzden beni burada tutuyorsunuz? Yine yem diye beni önüne atacaksınız.”

“Asla!”

Ters bakışları sürerken, sırtını dönüp uyumayı seçmişti ama bir tek Süheyla’ya *git*, demiyordu. Kızıyor ama kovmuyordu. Ağır adımları Ahuzar’ın odasına yöneldiğinde onu yine yatağında buldu. Başucuna gittiğinde uyumadığına emindi. Gerçekten uyuduğunda sert ifadesi dağılıyordu. Elini saçlarına atıp usulca önünde eğildi.

“Ahuzar,” dedi. “Egzersizlerini yapmamız lazım.”

Gözleri açılmış, sessizce yattığı yerden toparlanmıştı. Süheyla’nın ona uzattığı eli tutmuş, yine sessizce yönlendirmelerine uymuştu. Bir şekilde iki kadın da birbirine destek oluyor ama farkına varmıyordu. Süheyla, Ahuzar’ı ve bebeğini yaşatarak kendi yaralarını sarıyordu. Ahuzar ise Süheyla’nın elini tutarak yalnızlığının acısını.

Aşağı katta, odada kalan Dağhan sıkıntılı bir ifadeyle masasına ilerledi. Kapı açılıp Asım, “Abi!” diyerek içeri daldığında sıkıntısı büyüdü.

“Ne var, Asım? Yine ne var?”

Asım kapıyı kapatıp hızla patronuna koştu. Elinde siyah bir zarf vardı. “Abi, Yakup babadan haber geldi,” dedi. “Zamanı gelmiş. Bunu Timur Töng’e iletmemizi istiyor.”

Sert ve sorgulayan bakışlarla zarfı aldı. Babasının yine nasıl bir çılgın planı olduğunu bilmek bile istemiyordu. Zarfı açıp içinden çıkan notu göz ucuyla okudu. Başını arkadan uzatan Asım da tam olarak bunun için uğraşıyordu. Not uzun ama netti.

GÖREVE BAŞLADIĞIN YERE GERİ DÖN, TİMUR TÖNGE. HER ŞEYİ EN BAŞTAN AL. ŞEYTAN ÖLMEZ, SÜRÜLÜR. KURBANİ DA YANINDA GÖTÜRÜR.

Asım yine tepkisini içinde yaşayamamıştı. “Yakup baba çok fazla film izlemiş olabilir mi abi?” dedi.

Öneri oldukça makuldü. Dağhan sıkıntıyla kâğıdı ve zarfı masasının üzerine bıraktı. “Şaka gibi adam ya!” dedi. Koltuğuna oturduğunda eli şakaklarında, bakışları nortaydı.

“O gün biz ilk Kenan’ı arayacaktık, abi,” dedi Asım. Başını dertli dertli ikiye yana salladı. “O zaman bu işlerle uğraşmıyor olurduk.”

“Çok biliyorsan sen suya girip bulsaydın, Asım!”

“Abi, ondan değil de yukarıdaki abla terminatör gibi. Birimize çakıyı takacak bence, ben diyeyim. Kesinlikle ilk hedefi benim. Hani bu ihtimaldensiz Kralşan’la mı uğraşsaydık diye düşünmüyor değilim. En azından niyeti belli. Hanım ablanın niyeti de belli değil.”

“Haksız mı kadın, Asım? Gözünü bir açtı, hiç tanımadığı adamların yanında esir. Üstelik de hamile. Alnımızdan mı öpecekti? Boş yapma!” Çekmeceyi açıp Ahuzar’ın parmağından gizlice aldığı yüzüğü çıkardı. Kan kırmızı taş uzun sayılabilecek bir süre bakmıştı. Bir şekilde babasının oğluydu Yakup Öz’ün planı varsa Dağhan Öz’ün de vardı.

“O ne, abi?” dedi Asım.

“Yüzük.”

“Onu anladık, abi.”

“Daha ne soruyorsun lan o zaman?”

“Ne yapacaksın?”

Boş boş baktı Dağhan. “Takacağım, Asım.” Sadece serçeparmağına olabilecek yüzüğü gerçekten taktı ama ona bile olmamış, ucunda kalmıştı. “Nasıl?” dedi bozuntuya vermeden. “Yakıştı mı?”

Asım’ın başı sola büküldü. “Sen sevdiysen abi...” dedi.

“Lan, salak salak konuşma.” Siyah zarfın içine babasının notunu bırakan kırken kendinden de minik bir not ekledi: Kan kırmızı bir yüzük. Timur Töngre denen adamı sadece söylentilerden tanıyordu ama herkes yakıp yıkağına bu kadar eminse o zaman karısının hayatta olduğunu bilerek, yakıp yıkmalıydı. Belki de babası haklıydı. Zayıf yüreği. Ama en azından yürekli bir adam değildi. Zarfın ağzını kapatıp Asım’a uzattı. “Ver çocuklara, gizlice Timur Töngre’ye iletinler.”

Asım zarfı alıp, gerilerken Dağhan’ın düşünceli bakışları masanın üzerindeki telefonundaydı. Birkaç dakika içinde babasının arayacağına emindi. Yanılmadı. Telefonu saniyeler içinde çaldı. Açıp ağır bir ses tonuyla cevapladı:

“Aldım notunu, baba. İletmeleri için gönderdim.”

“Güzel,” dedi Yakup Öz. “Duyduğuma göre Timur Töngge nereden başlayacağını bilemiyormuş. O halde başlayacağı noktayı biz bildirelim. İstanbul’a gelecektir. Siz de birkaç güne kadını alıp artık buraya gelin.”

“Kadının arama emri var. Elimizi kolumuzu sallayarak nereye gelebiliriz, baba?”

“Siz yola çıkın, gerisini ben hallederim.”

“Doktor *seyahat edebilir*, demeden adım attırmam. Bebek için riskli.”

“İki aydır dinleniyor!”

Daha önce doğurdun mu da biliyorsun, baba, deme isteğine zor hâkim oldu Dağhan. “Riskli bir süreç atlattı, baba,” dedi. “Doktoruyla konuşup döneceğim. *Sorun yok*, derse geliriz.”

“Dağhan,” diyen Yakup Öz’ün sesi baskındı. “Gerekirse özel uçakla gelin. Ama size *gelin*, dedim! Daha fazla sözümü ikiletme. Savaş başlıyor. Kadının yeri burası!”

Telefon aniden kapandığında Dağhan ekrana ters ters bakıyordu. “Asım haklı,” dedi kendi kendine. “Film mi izliyor bu adam, ne yapıyor, anlamıyorum ki!”

Koltuğunda geri yaslandığında düşünceli bakışları boşlukta ydı. Timur Töngge, dedikleri kadar var mıydı sessizce izleyip görecekti. Fakat bu sırada boş durmayacak, babasının planına kendisi de bir ek yapacaktı. Timur’un önüne atılan her yem için aradığı kadının hayatta olduğuna dair bir parça sunacaktı. Çünkü biliyordu. İntikam bittiğinde insan ilk kendi kafasına sıkardı. Ama birini yaşatmak için intikam alınıyorsa insan onunla birlikte yaşardı.

Camın önündeki çiçeklerini sularken sessizdi Biricik. İfadesi her zamanki sakinliğinde, omuzları dikti. Sarı saçları uzamış, artık beline kadar geliyordu. Yaşı küçüktü ama kısa sürede eriştiği olgunluk bir hayli fazlaydı. Eskiden esip gülerdi. Ama artık büyük bir sakinlikle yaşamını sürdürmeye çalışıyordu. Kimsesizlik, hissedilen bir duygu değildi. Kemik gibi batıyordu. Irmak ve ablası yoktu ama özlemleri derindi. Kenan Kralşan hâlâ ülkenin dört bir yanında aranılıyordu. Hakkında sayısız dosya ve yolsuzluk iddiaları varken haberler günlerce onunla çalkalanmıştı.

Yaklaşık iki ay önce bir haber daha basına düşmüştü ama henüz bundan haberi yoktu. Kenan Kralşan ve bir kadının Karadeniz’de kayboldukları

söyleniyordu. Ekranda yan yana beliren Kenan ve Ahuzar'ı görmemesi için Cihan bozuk bahanesiyle televizyonu evden çıkarmış, bir daha da geri getirmemişti.

Biricik'in yıkılması, Cihan'ın katlanabileceği bir şey değildi. Gizlice defalarca Tulpar abisini aramış, ulaşamamıştı. Polise gitmeyi düşünmüş ama yanlış bir hamle yapmaktan korkmuştu. Tulpar abisi *ne olursa olsun, sakın ben gelene kadar Biricik'i saklandığınız yerden çıkarma*, demişti. Birkaç ay öncesine kadar bu sadece bir sözdü ama artık keskin bir yemindi. Biricik yoksa Cihan da yoktu. Onu kaybetmekten deli gibi korkuyor, Irmak'tan sonra bir daha yıkılmaması için ablasının da kayıp olduğunu bir türlü söyleyemiyordu.

Sessizdi artık Biricik. Ne ağlayıp sızlanıyor ne de öfke kusuyordu. Ablasını uzun süre gözlemlemişti. Her acıdan sonra nasıl ifadesizliğini koruyorsa o da sert bir maskeye bürünmüştü. Bu durum Cihan'ı daha da üzüyordu. İstemiyordu yüzünün solmasını. Bazı şeyleri geç de olsa kabullenmişti. O, Biricik'in arkadaşı falan değildi.

Cihan, Biricik'e körkütük âşıktı.

Biricik, derin bir nefes alarak bakışlarını yola çevirdiğinde beklediği kişi Cihan'dı. Sabit bir döngüde ilerliyordu hayatları. Cihan işe gidiyor, akşam elleri dolu dolu geliyordu. Timur abisinin bıraktığı parayla eve minik bir masa ve iki sandalye almıştı. Artık koltukta değil, karşılıklı bir masada yemek yiyorlardı. Cihan yorgun geldiğinde Biricik'i uyumuş ama onun yatağını hazırlamış bir şekilde buluyordu. Cihan ise işe gitmek için erken uyandığı her gün Biricik için kahvaltıyı hazır ediyordu.

Biricik, eskiden evden çıkmak istemesine rağmen artık buna gerek duymuyordu. Kitap okuyor, ders çalışıyordu. Cihan'ın barakası belki de ilk defa ev gibiydi. Koltuğun üzerinde çiçekli örtüsü, pencerenin önünde çiçekleri, mutfak raflarında tabakları vardı. Biricik renksiz hayatını renklendirmeye çalışıyor, bunu yaparken inatla ablasını bekliyordu.

Yolun ucunda, ellerinde poşetlerle Cihan belirdiğinde dudaklarında minik bir tebessüm vardı. Hayatına en olmayacak anda giren bu kimsesiz çocuğun, her şeyi olacağını söyleseler gülerdi. Artık sadece onu görünce yüzü gülüyordu. Camdan geri çekildi. Aylar öncesinden çok daha başka biriydi. Birkaç dakika sonra kapı açıldığında elindeki sürahiyi masaya bırakmak üzereydi.

İçeri giren Cihan'ın ilk cümlesi, "Bu defa kelebek makarna aldım!" demek olmuştu. "Şanslı günümüzdeyiz."

Biricik gülümseyerek, "Dünden kalan yemekleri ısıtayım, onları yiyelim," dedi. "Kelebek makarna yarına kalsın."

Cihan diğerk elindeki poşeti de kaldırdı. “Bunlar da istediğın kitaplar,” dedi. “Hepsini aldım!”

“Teşekkür ederim. Koltuğın üzerine bırakabilirsin.”

Adımları mutfağı yönelirken Cihan’dan yükselen sesle durmak zorunda kaldı.

“Biricik...”

Ona dönüp, “Efendim,” dedi.

Cihan’ın alnına dağılan saçları arasında parlayan griye dönük mavi bakışını üzgündü. “Daha ne kadar böyle yapacaksın?” diye sordu.

“Ne yapmışım?”

“Gölmüyorsun!”

Yaşıyordu, yetmez miydi? Minik bir tebessümle karşılık vermeye çalıştı. “Abartma.” Cihan poşetleri iki yanına fırlatıp, ayakkabılarını iki yana savurarak ona ilerlediğinde gülüşü soldu. “O ayakkabıları düzgün çıkar yoksa sana yediririm, Cihan.”

Yapardı. Biliyordu. Bunun bilinciyle ani bir şekilde geri dönen Cihan, ayakkabılarını düzeltip yeniden Biricik’e yöneldi. “Al, düzelttim!” dedi.

Sakince bekliyordu Biricik. “Evet, derdin ne?” dedi. “Dinliyorum.”

“Kızım, sen neden bu kadar sakınsın?” Koltuğın ucunu işaret etti. “Şuraya oturup her gün ağlaman, ben eve geldiğimde bağırman, yaptığım her işi beğenmemen gerekmiyor mu? Valla çıldırttın beni günlerdir! Bu ne, lan?” Sorulurken işaretparmağını Biricik’in yüzüne kaldırdı. “İlişkımız monotonlaştı. Artık kavga etmiyoruz.”

“Kavga mı etmek istiyorsun?”

“Evet!” dedi anında. “Bağır bana, kızım.”

“Ben senin kızın değilim!”

Aradığı kızgınlık tonunu yakalayan Cihan mutluydu. “İşte bu! Tam olarak bu! Evet, kızım değilsin.” Kollarını iki yana açtı. “Bana bağırmaya devam et!”

Gölerek gerilemişti Biricik. “Ne o?” dedi. “Yine mi kovuldun?”

Cihan’ın yüzü gibi kolları da anında iki yanına düştü. “Kovulmadım,” dedi. “Ben istifa ettim.”

“Mahalle bakkalından mı?” derken mutfağı yöneldi Biricik. “Çok gürulu bir çalışansın, gözlerim yaşardı.”

Arkasından ilerleyen Cihan’ın susmaya niyeti yoktu. “Bakkal değil,” dedi. “Toptan ve Perakende Satış Merkezi. Çalışan da değil, satış danışmanı.”

Minik buzdolabından dünden kalan yemekleri çıkaran Biricik, arkasını döndüğü anda Cihan'ı dibinde görmeyi beklemiyordu. Bir adım gerileme ihtiyacı duymadı. Cihan artık çekineceği en son insan bile değildi. Ev onun için baraka değil, Cihan'dı. Bir süredir Tulpar abisinin öğrettiği yoldan gidiyor, dövüş derslerine kendi bulduğu bir hocayla elinden geldiğince devam ediyordu. Anlamsızca omuzları genişlemiş, ince bilekleri kalınlaşmıştı.

"Sana bir şey aldım," dedi Cihan.

"Ne?"

Sırtındaki çantayı çıkarıp içini açan Cihan'ın dudaklarında derin bir tebessüm vardı. Çantadan çıkardığı şey ise minik bir çerçeve ve içini dolduran büyük gülüşe sahip üç kişiydi: Biricik, Ahuzar ve Irmak.

Gerçek kadar canlı duruyordu ama değildi. Tek bir kareye hiçbir zaman sığmamışlardı. Ortalarındaki Ahuzar, bir kolunun altına Biricik'i, diğerine Irmak'ı almıştı. Üçü de derin bir tebessümle bakıyordu. Çerçeveyi aldığı anda Biricik'in bakışları dalıp gitti.

"Bizim bir arkadaş böyle işlerden anlıyor," diyen Cihan utançla elini saçlarına atıp karıştırdı. "Sen geçen yemekte *birlikte olduğumuz hiçbir kare yok*, deyince ben de düşündüm ki..."

Gerisini getiremedi. Zira Biricik yine sessizce kollarını beline dolamış, başını omzuna yaslamıştı. Bunu aniden ve sık sık yapmaya başlamıştı. Bir gün Cihan'ın yüreğine inebilirdi. Aralarında bir şey vardı. Bunu ikisi de inkâr etmiyordu ama Biricik'in acısı kırılmaz bir duvar gibiydi. Ablası gittiği andan sonrasını dondurmuştu. O gelmeden yaşamaya devam etmek istemiyor, buna rağmen yüreği Cihan'a sessizce akıp duruyordu.

Cihan'ın kolları da ağır ağır ona dolandığında artık titreyen elleri değil, kalbiydi. "İyi ol, Biricik," dedi teselli vermek adına. "Her geçen gün biraz daha solduğunu görmek istemiyorum."

Biricik'in genzi yandı. Başını yaslandığı omuzdan kaldırmadı. "Ne kadar böyle devam edecek, Cihan?" dedi.

Sırtını ağır ağır okşadı. "Bana güveniyor musun?" dedi. Konuşamadı. Sadece başını ağır ağır salladı. Cihan daha sıkı sarıldı. "O zaman sözlerime inan. Her şey düzelecek. Ben biraz salak olabilirim ama hislerimde yanılmam."

Bununu çekerek onaylamıştı Biricik. "Evet, biraz salaksın," dedi.

Cihan'ın romantik bakışları sekteye uğrarken, "Bu cümlede sadece buna mı takıldın, Biricik?" demeyi ihmal etmemişti.

Bedenleri ayrıldığında ağlamaklı bakışlarına rağmen minnetle gülümseyen Biricik, Cihan'ın kalbine sayısız oklardan birini daha fırlatmıştı.

"Kendin söyledin, ben deyince neden kıızıyorsun?" Mini fırınlarına ilerledi. "Sana çikolata parçacıklı kurabiye yaptım. Akşam ders çalışırken yersin."

Yapacak hiçbir şey bulamayan Biricik en iyi bildiği şeyi yapıyor, sürekli tekrar üniversite sınavına girecekmiş gibi test çözüyor, zihnini oyalamaya çalışıyordu. Bu süreç en çok Cihan'ın işine yaramıştı. Anlattıklarını dinliyor, algılamaya çalışıyordu. Aslında Biricik'i izliyordu.

Biricik'in gerileyişini umursamadan, "Bak, görürsün," dedi Cihan. "Ablan da Tulpar abim de bu kapıdan içeri sağ salım girecek. Biraz daha sabır, Biricik. Sadece biraz daha sabır."

Elinden gelen başka bir şey yoktu zaten. Peki, ya Irmak? Ona ne olacaktı? Ablası *saklan*, demişti. *Ortaya çık*, diyene kadar sözünü tutacaktı. Ya Irmak? Ona neden kimse *saklan*, dememişti? Vicdan azabı içini kemirip duruyordu. Cihan'ın umursamaz görüntüsünün aksine kırılğan bir ruhunun olduğunu artık biliyordu. Gülümseyişini onun için büyötmeyi denedi.

"Makarnanı yoğurtla mı yiyeceksin yoksa ketçapla mı?"

Dün geceden kalan yemek de makarnaydı. *Makarna yemekten makarna olduk*, diyemedi Cihan. Aşk çılgın bir duyguydu. "Sen yine beni ciddiye almıyorsun, Biricik," dedi. "Bak, ben sana burada çok ciddi bir şeyden bahsediyorum. Diyorum ki bana in-"

Kapı çaldığında Cihan sözünü yuttu. Biricik elindeki tencereyi ocağın üzerine bırakırken sessizleştiler.

Kimsesizdi Cihan. Bu kapıyı hiç kimse çalmazdı. Burada olduğu süre boyunca bunu çok iyi bilen Biricik gerginlikle dikleşirken Cihan'ın ifadesi vahşet görmüş gibiydi. Birkaç saniye ikisi de konuşmadı. Kapı bir kere daha şiddetle çaldı.

Belki de Kralşan en sonunda onları bulmuştu. Paniğini ilk kontrol altına alan Cihan oldu. Hızla Biricik'i kolundan kavrayıp mutfaktan çıkardı ve odasına ilerletti.

"Sakın dışarı çıkma. Sesimi duymazsan camdan kaç. Sakın arkana bakma."

"Cihan, saçmalama."

Dinlemeye niyeti yoktu. "Dediğimi yap!" dediğinde sesinde zerre korku yoktu. Oysa deli gibi korkuyordu. Biricik'i odasına ilerletip kapıyı üzerine kapamayı denedi ama yapamadı. Biricik iki eliyle kapıyı kavramış, kapamaması için direniyordu.

“Önce bir kim olduğuna baksana, salak!”

“Sus!” dedi Cihan büyük bir panikle. “Sen hayatta kalacaksın! Kaç!”

Biri kapıyı açmak, diğeri kapamak için inatla direnirken dışarıdan gür bir erkek sesi yükseldi:

“Cihan! Aç lan kapıyı. Sesin geliyor.”

İkisi de durdu. Elleri kolları birbirine girmiş bir haldeyken şaşkın bakışları kapıdaydı. Biricik çok bilmezdi ama Cihan bu sesi nerede olursa olsun tanırdı. Bakışları titrediğinde ellerini Biricik’in kollarından kurtarıp kapıya koştu. Geride kalan Biricik şaşkınlıkla izlerken, Cihan zerre düşünmeden kapıyı açmıştı. Günün ışıkları sönüp, şehir kararmaya başlarken kapısında dikilen adam Timur’dan başkası değildi.

“Abi!” Bağırışı bütün mahalleyi başlarına toplayacak türdendi. “Abim!” Kollarını açıp Timur’a sarılması ise kaçınılmaz bir sondu. Deli gibi özlemişti. Hiç gelmeyecek sanmış, bir an o dahi umutsuzluğa düşmüştü. Şaşkınlık ve şokla ağlayışına engel olamazken iri bedene daha sıkı sarıldı. “Abim!”

Başladığı yere geri dönen Timur’un saçları yeniden üç numara kesilmiş, sakalları gitmişti. Bir kolunu ona sıkıca sarılan gence dolarken keskin bakışları evin içindeki Biricik’teydi. Ürkek bakışlarla onları izliyordu. Önceden Ahuzar’la Biricik’in benzemediğini düşünürdü. Her çehrede onu aramaya başladığı andan sonra anlıyordu ki Ahuzar ve Biricik’in simaları benzerdi. Aynı dik bakış, titrek gözler...

Cihan gördüğünden emin olmak için sarıldığı gövdeden ayrıldı. Fakat Timur’un çehresini bıraktığı gibi bulmadı. Zayıflamış, rengi solmuştu. Umursamadı. Burada olması bile yeterdi. Güçlü durmaya çalışmıştı ama değildi işte. Gözyaşları şiddetlendiğinde kolunu gözlerine kapatarak kendini dizginlemeye çalıştı.

Birkaç dakika önce Biricik’e *bana inan*, demişti. Ama şu an, “Hiç gelmeyeceksin sandım, abi!” diye bağırarak ağlıyordu.

Her zamanki sessizliği içindeydi Timur. Cihan’ın omzuna bir kere dokundu. Minik okşayışı Cihan için büyük bir lütuftu. Ama Timur asıl yıkımı, arkadaki Biricik koşup sıkıca ona sarıldığında yaşadı.

“Geldin!” diyordu umut dolu sesi. “Geldiniz!” Gerilediğinde koyu kahveler umutla Timur’un etrafında ablasını arıyordu. “Ablam nerede? Hı?” Gerileyip askılıktan montunu aldı. “Başka yerde mi bekliyor beni? Hemen gid-

Kapıdan çıkacağı anda Timur kolundan kavramıştı. Biricik onu en son gördüğünde bakışları sert ama sakindi. Şu an ise kaşları çatık, gözlerinin içinde dönen alevler vardı.

“Ne?” dedi Biricik. “Ne oldu?” Geriledi. “Gece olunca mı gideceğiz yoksa? Tamam, tamam. Beklerim.” Cihan’a döndü. “Bekleriz, değil mi Cihan?”

Cihan’ın yaşlı gözleri Timur ve Biricik arasında gidip geliyordu. Karşısındaki adamı tanıyor, bakışlarını az çok tahmin edebiliyordu. “İçeri gel, abi,” diyebilirdi. Saygıyla geri çekilmişti.

Biricik bununu çekip yaşlı gözlerini sildikten sonra Timur’un elini kavramıştı. “Aynen, içeri gel. Lütfen.” Gözlerindeki umut ve neşe Timur’un canını yakıyordu ama çekiştirmesine uyup evden içeri girdi.

Biricik’i bu kapıya getirdiğinde baraka pis, karanlık ve eskiydi. Ama artık bir ev gibi görünüyordu. Bakışları pencere önündeki çiçeklerde, koltuğun üzerindeki örtüde, kırlentlerde, masada, minik kütüphanede gezindi. Biricik, ablasından ne öğrenirse onu yapmış gibiydi. Ahu vardı her bir köşede. Düzen, nizam ve güneş vardı. Bir adım daha atamadı Timur. Adımları olduğu yere çakıldı.

İki genç hevesle ona bakarken ne diyeceğini, kelimeleri nereden toparlayacağını bilmiyordu.

Biricik, Cihan’ın koluna vurdu. “Cihan, terlik ver Tulpar abiye,” dedi.

Cihan hızla köşeden kendi terliklerini getirmişti. Oysa olmazdı Timur’a. Terliklere bakmak da Timur’un canını yaktı. Aile olmanın ne demek olduğunu artık biliyor, içinde bıraktığı ince sızıya engel olamıyordu.

“Timur,” dedi boğuk sesi. “Adım, Timur.”

“Ben gizlidir diye Biricik’e söylememiştim, abi. Ondan Tulpar biliyor,” diyen Cihan gülerek Biricik’e dönmüştü. “Abimin adı, Timur Töngge, Biricik. Üsteğmen kendisi.”

Biricik’in düşündüğü detaylar bunlar değildi. İsminin ne önemi vardı ki? Onun gelmesi demek, ablası demekti. “Çok memnun oldum.” Timur’un dini sıkıca kavramıştı. Onu bir kere Kralşan’ın yanında, daha sonra da ablasıyla görmüştü. Tanımıyor ama ablası güvendiye güvenmesi gerektiğini biliyordu. “Birebir tanışma fırsatımız olmadı.” Bir eli hâlâ Timur’u sıkı sıkı tutarken diğer elini göğsüne yasladı. “Ben Biricik, Ahuzar’ın kardeşiyim.”

Yine kalın duvarlarının arkasına sinen Timur, sessiz ve ifadesizdi. Savaş kuralları kitabını yeniden açmış, hislerden sıyrılmıştı. Kural bir: Merhametsiz

ol. Kural iki: Dengeyi kur, hisleri yut. Kural üç: Silahın yoksa elinde olanı silaha çevir.

Timur, iki gencin gözlerindeki hevesi görüyor, artık sevmeyi bilen yanı sızlıyordu ama her şey gibi bunu da yuttu. Sessizliğini okuyan tek kişi, canı yokken ne önemi vardı ki?

Ahuzar ve Kenan'ın fotoğrafları günlerce medyada dönmüştü. Hâlâ böyle umutlu ve neşeli olduklarına göre olanlardan haberleri yoktu. O zaman Timur'un da bu gerçeği söyleyecek kelimesi yoktu.

"Geç içeri, abi, otur," dedi Cihan. "Sana yemin ediyorum, evin hâlâ bıraktığın gibi. Tek bir köşesine dokunmadım. Her ay kirasını da ödedim. Dövüş derslerine de devam ediyorum." Tişörtünü yukarı çekip şiş kol kaslarını gösterdi. "Bak, kaslarım belirgin artık, değil mi? Bak!"

Bu heyecanım bölen Biricik oldu. Yandan koluna hafifçe vurdu. "Bir sus sana, salak." Eliyle minik salonlarını işaret etti. Timur ayakkabılarını çıkarıp içeri bir adım attığında, iki genç de büyük bir heyecan ve mutlulukla evin içinde koşturuyordu. Biricik koltuğun üzerindeki ayıcığı alıp, masanın üzerine bırakırken, Cihan koltuğun örtüsünü düzelterip saygıyla Timur'un oturması için yönlendirdi.

"Buyur, abim."

Timur aynı sessizliğiyle koltuğa oturdu ama ağırlığıyla eski koltuk gıcırdaşmış, hafifçe sallanmıştı.

"Yaylarından biri çıktı ama Cihan tamir ettirecek," dedi Biricik. Heyecanla yanına oturmuştu.

Cihan, "Kızım, sen kırdın," dedi. "Ben neden yaptırıyorum?"

Timur'un bakışları Biricik'in birkaç dakika önce masaya bıraktığı çerçeveydi. Irmak, Biricik ve Ahuzar tek bir kareye sığmıştı. Duvarlarının arkasına sakladığı üzüntüsü şiddetli bir darbe indirdiğinde en iyi bildiği şeyi yapıp bu acıyı da yuttu.

"Bir dur, Cihan," diyen Biricik'in gülüşü aylar sonra ilk defa bu kadar canlıydı. Bu manzara karşısında Cihan'ın yapacağı tek şey sözünü dinleyerek durmaktı. Biricik, heyecanını sürdürüyordu. "Ablama ne zaman gideceğiz? Akşam mı? Gece yarısı mı? Hiç dışarı çıkmadım. Kimseye görünmedim. Ne derse yaptım." Bir kere daha Timur'un elini kavradı. "Ne zaman görebilirim? O bana gelirdi ama Kenan Kralşan hâlâ aranıyor. Anlıyorum, anlıyorum. Ben ablama giderim. Ne zaman isterse giderim."

Hızlı ve soluksuz cümleleri Timur'un canını daha da yakıyordu. Bakışları onun sarı saçlarında ve gözlerinde gezindi. Çilleri vardı. *Tıpkı ablası gibi*. Sağ yanağında daha fazlaydı. *Tıpkı ablası gibi*. Dayanamayarak önüne döndü. Ne diyecekti?

En sonunda, "Biraz daha burada beklemen lazım," diyebildi. Özel eğitimlerde en ağır derslerden biri duyguları yutmaktır. Ve Timur o dersi en yüksek notla tamamlayan kişiydi. "Ablanın arkadaşı Defne'ye buranın adresini vereceğim. Yanına gelecek. Sadece biraz daha beklemen lazım, Biricik."

Biricik'in gülün yüzü solmaya başladığında Timur âdeta kendini izliyor gibiydi. *Anne* diye ablaya tutunmak, daha sonra da bunu kaybetmek ne demek, biliyordu. Kıyamadı Biricik'e. Elini sarı saçlarına atıp belli belirsiz okşadı.

"Biraz daha ablanın sözünü dinle. Olur mu? Biraz daha."

Hayattaydı Ahu'su. Buna tüm varlığıyla inanıyordu. Gerekirse bu şehri yakacak ama onu bulacaktı.

Biricik'in ifadesi daha da düşmüştü ama geçen zamandan ona kalan güçlü bir olgunluktu. Solan çehresini yarım bir gülüşle toparlamayı denerdi. "Tamam," dediğinde yine hevesliydi. "Tamam, olur. Hep bekledim ki. Yine beklerim. İyi ama değil mi ablam?"

Cevap veremedi. İfadesiz bakışları kanlı ellerindeydi. Herkese ölüm, ona lanet olan eller.

"Abim geldiyse Ahuzar abla da iyidir, kızım. Şüpheli mi var?" dedi Cihan.

En ufak umuda bile tutunmaya hazır olan Biricik hızla başını aşağı yuvarlan sallayarak onayladı. "Peki, ablam..." dediğinde bu defa sesi kısıktı. "İrmak'ı biliyor mu?"

İrmak Kralşan'ın öldüğünü gözlerini açtıktan sonra öğrenmişti. Kaza süsü verilen saldırının arkasında yatan sebep Timur için netti. Kralşan *en kıymetlim*, dediğini dahi koruyamayan bir alçaktı. O zaman kendisi neydi? Neredeydi en kıymetlisi?

Bu soruyu da cevapsız bırakırken aniden ayağa kalktı. "Dediğim gibi Defne'yi yanına göndereceğim. Kenan hâlâ yakalanmadı. Burada saklanmaya devam edin ve benden haber bekleyin." Adımları kapıya yöneldi. Nefes almıyordu ve hissettiği tek şey buradan çıkma isteğiydi.

Ama Biricik aniden, "Bekle!" dediğinde adımları olduğu yere çakıldı. Sarı saçlarını savurarak salonun köşesindeki dolaba koşmuş, en derinlerden küçük bir kutu çıkarmıştı. "Ablam dedi ki sen geldiğin zaman bunu sana vermeliymişim. Ona götürmen için istemiş olabilir." Kutuyu Timur'a uzattı. "Ona

götür. Bir de..." Dudakları titriyordu. "Bu sefer sözünden hiç çıkmadığımı söyle."

Elindeki kutu ağırdı. Biricik'in titreyen dudaklarıyla kurduğu cümleler ise her şeyden daha ağır. Arkasını dönüp elinde kutuyla barakadan dışarı çıktığında her şey boşluktaaydı. Hızlı adımlarla barakadan uzaklaşıp görev için kaldığı eve yöneldi. Değişen tek şey mevsimlerdi. Burayı sonbaharda bırakmıştı. Kış geçmiş, bahar yaklaşmıştı. Bakışları merdivenlerin altına değdi.

Kucağında yemek poşetiyle yağmurda sıırsıklam olmasına rağmen onu bekleyen Ahu oradaydı.

Arkasındaki kaldırıma baktı. Kalbini kırdığı için yalınayak kaldırıma çöken Ahu da oradaydı.

Merdivenlere bir adım dahi atamadı. Ahu'nun topuklu ayakkabılarının sesi zihnindeydi. Merdivenin en ucuna çöküp kaldı. Kutuyu açtığında yanmış bir fotoğraf makinesi, kanlı yeşil fular ve bir fotoğraf karesiyle karşılaştı. Birkaç saniye için gözlerini kapatıp gücünü toplamayı denedi. En hassas olduğu yerden vurulmuş, en ağır darbeyi almıştı.

Zayıf olma, Timur. Onu bulana kadar sakın yıkılma. Sakın zayıf olma!

Gözlerini açıp kutunun içindeki yanmış fotoğraf makinesine uzandı. Bazı yerleri erimiş, kamerası paramparça olmuştu. Temiz olmasma rağmen üzerinde yer yer kan izleri olan fuları aldı. Zihni Beyrut'ta, o andaydı.

Yaramı ilk sen gördün, demişti. Ben de bandanayı sakladım.

Kırık makineyi bırakırken fotoğraf karesine uzandı. Arkasındaki liman patlarken sadece gözleri görünen bir asker, kameraya doğru koşuyordu. Kendisiydi. Timur Töngge. Fotoğrafın arkasında küçük bir not vardı.

Asker, kim olduğunu bilmiyorum ama ölüme yaklaştığım anda gördüğüm en son kişi sensin. Diren, dediğini hatırlıyorum. Direniyorum. Dilerim, sen de iyisindir ve iyi bir hayat sürüyorsundur. Sana bir can borcum var. Umarım bunu ödemem için evren bir şans sunar.

Gözlerini kapatıp öfkesini yokladı. Bulduğu tek şey kurgınlık oldu. Padamadan kurtardığı kadını unutup zihninden silmişti. Bekleyen, direnen Ahu zar'dı. Şimdi ise Ahu onu ölümün kıyısından kurtarmış, bir hayat vermişti. Acı içinde bir umutla beklemesi gereken o muydu?

Gözlerini kapatıp yutkundu. Yerden aniden kalktığında ne sonu vardı ne de ardı. Fuları ve fotoğrafı kutuya yerleştirip hızla merdivenleri çıktı. Artık hayata kurgın bile değildi, öfkeliydi. Evden içeri girdiğinde her yeri temiz ve özenli görmeyi beklemiyordu ama şaşırmadı. Cihan sözünü tutmuş

olmalıydı. Kapıyı sertçe kapatıp kutuyu masanın üzerine bıraktı. Hiçbir yere uzun uzun bakmadı. Anılar kurşundan farksızdı.

Öfkeyle koltuğa yöneldi. Var gücüyle yana çekip koltuğun altında kalan alanı açıkta bıraktı. Mutfak dolabının altından aldığı çekiçle sertçe tahtaları söktü. Hayattan, hak ettiği mutluluğu koparabilmek için gömdüğü her şey buradaydı. Silahları, kurşunları, bıçakları ve bütün mühimmatları artık önündeydi. Kana kan, diş diş savaş nasıl olur, öğretecekti.

Bütün silahlarını aldıktan sonra kutuyu da yanına alarak evden çıktı. Düşünmek, zayıflık demektir. Arabaya geldiğinde Cihan aniden arkasında bitmişti.

“Abim, Timur abim!”

Ters ters baktı. “Ne var?” dedi.

Bir kere daha sarıldı Cihan. “Nasıl özlemişim şu terslemelerini, abim be!” dedi.

Tepkisiz kalmak istedi ama yine kıyamadı. Elini Cihan’ın omuzlarına dolayıp dostça okşadı. Sonra ise ensesinden kavrayıp geri çekti. Yeterliydi. “Tamam, şimdi gerile,” dedi. “Bokunu çıkarma.”

Cihan geriledi ama gülmüyordu. “Abi, Biricik bilmiyor ama haberlerde *Ahuzar Soykamer*, *Kenan Kralşan*’la kayboldu, dediler. O görmesin diye *televizyon bozuk*, dedim, sakladım ama...” Sona doğru sesi kısıldı. “Doğru mu söylüyorlar? Ama sen geldiysen o da yanındadır, değil mi?”

Arabanın kapısını açıp silahlarının olduğu çantayı yan koltuğa savurdu. “Fazla ortalarda görünmemeye bak. Biricik’e de belli etme. Öyle ya da böyle. Ona ablasını getireceğim.” Kapı sertçe kapanmış, nefese muhtaç gibi radyoya uzanmıştı.

Kapanan kapıyı Cihan son anda tuttu. “Yani gerçekten kayıp mı?” dedi. Sessiz kaldı. “Ben de geleyim, abi! Ne yapacaksın ben de sana yardım edeyim.”

“Bana yardım etmek istiyorsan Cihan, Biricik’i hayatta tut.” Arabanın ön çekmecesinden yedek bir telefon alıp Cihan’ın eline tutuşturdu. “Ama illa yardım etmek istiyorsan sokaklardan bilgi topla. Kenan Kralşan’la ilgili bir şey öğrenirsen bu telefonda bana haber ver. Bundan sonra olacak olan her şey daha tehlikeli.”

Cihan dikkatle dinliyor, her söyleneni aklına kazıyordu. “Sen ne yapacaksın, abi?” dedi merakla.

“Bu savaşı başlattığım gibi bitireceğim,” derken sesinde şüpheye yer yoktu. Kapıyı şiddetle kapatıp gaza bastığında bakışları ön aynadan geride

kalan gence takıldı. Elindeki telefonu sıkıca tutarken, söylediği sözü ikiletmemiş, koşarak geri dönmüştü.

Teoman Doğu'ya ulaşamıyordu. Şu durumda Biricik için en iyi olan, savaştan dışında kalmaktı. Teoman Doğu'yu nerede bulacağına dair bir fikri de yoktu ama bulacaktı. Önceliği Ahuzar'ın arkadaşı Defne'ye Biricik'i emanet etmek ve Kenan'ın bağlantılarına ulaşmaktı.

Direksiyonu Defne'nin iş adresine çevirdiğinde bir kurşuna bedeldi radyodan yükselen her şarkı. *Düşlerindeyim, gülüşlerindeyim*, diyordu şarkı. *Kaybolan soluk gülüşlerin, canım sevgilim, artık ölmeyelim.*

Telefonu çaldığında sert bakışlarını yoldan kopardı. Arayan Hayri Albay'dı.

“Emredin, komutanım.”

Hayri önce soluklandı. Daha sonra, “Neredesin, Töngge?” diye sordu. “Rize’den ayrılmışsın.”

Sessiz kaldı.

“Töngge!”

“Emredin, komutanım.”

“Sana *neredesin*, dedim!”

“Başladığım yerdeyim.”

Bu defa sessiz kalan Hayri'ydi. “Kızılgerdan Operasyonu bir süre askıda,” dedi.

“Bana böyle bir emir gelmedi.”

“Timur Töngge!” diyen Hayri Albay'ın sesi bu defa daha sertti. “Teoman Doğu görevinden alındı. Şu an iletişime geçeceğin hiç kimse yok.”

Timur'un kaşları minik bir şaşkınlıkla havalandı. Teoman Doğu'ya bu yüzden mi ulaşamıyordu? Mukbil'i defalarca aramış ama *numara kullanılmıyor* yanıtını almıştı.

“O zaman kimseyle iletişime geçmem, komutanım. Kendi işimi kendim hallederim.”

“Kralşan yok, Timur.”

“Cesedini görmeden inanmam. Ve o cesedi hepinize ben göstereceğim.”

Hayri derin bir nefes vermiş, oğlu bildiği askerinin bu yoldan dönmeyeceğini bildiği için bıkkınlıkla solumuştu. Uyuyan bir canavar uyandırılıyorsa sonuçlarına da katlanılmalıydı. Sorgularda en sakin haliyle bile korku salan adam, sinirlendiğinde asla durdurulamazdı.

Sesini elinden geldiğince ifadesiz tutmaya çalışıyordu. “Emniyetten aradılar,” dedi. “Karaya vuran bir kadın cesedi bulmuşlar.”

Bocaladı ama ne durdu ne de duraksadı Timur. “Karım değil,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Ahu yaşıyor.”

“Timur...”

“Ahu yaşıyor, komutanım.” Bu defa sesi baskın olan oydu. “O Kenan iti de yaşıyor. Ve ben onun leşinizi önünüze atıp Ahu’yu buluncaya kadar durmayacağım!”

Elinde büyüyen çocuğu ilk defa bu kadar öfkeli gören Hayri’nin söyleyecek hiçbir sözü yoktu. Gözü korkmuyordu Timur’un. Başları beladaydı. Timur’la konuşurken bir eli de ağrıyan şakaklarındaydı.

“Kendine zarar verecek bir şey yapma, Timur.” Sessiz kaldı Timur. Canının bir önemi yoktu. “Bulunan cesedin fotoğrafını göndereceğim,” dedi Hayri Albay. “Nenene göstermek istemişler ama izin vermedim. Kadın başında beklerken yeterince perişan oldu.” Telefonu kapamadan önce soluklandı. “Tönges...”

“Emredin, komutanım.”

“Özel Kuvvedler için ilk geldiğinde sana ne demiştin, hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordu.

“Bizim için biçilmiş kaftansın, demiştiniz.”

“Hâlâ öylesin. Yapabileceklerini ben biliyorum, onlar değil. Seni korumak için elimden geleni yaptım ama başladığın işi bitirmek istiyorsan hiçbir şey yapamam.” Sesi kısıldı. “Sana söyleyebileceğim tek şey onlara neler yapabileceğini göster.”

Sesinde tereddüde yer yoktu.

“Emredersiniz, komutanım.”

“Var mı bir isteğin?”

“Teoman Doğu’nun adresi.”

Hayri Albay, “Biraz uzun sürebilir ama döneceğim,” demiş aramayı bitirmişti.

Birkaç dakika sonra telefonuna gelen fotoğrafa bakmadı. Bunu yapmaya gerek duymadı. Ahu yaşıyordu. Bu duyguya tutundu ve aracını hızla sürmeye devam etti.

Hayri Albay ise üst mevkilere bir arama yaptı. Evladım tek bırakamazdı. Onu frenleyecek, canını koruyacak birine ihtiyacı vardı. Lükmanı olsa Barut

Timi'ni bu göreve çıkarırdı ama o kadar yetki sınırını aşıyordu. Sadece tek bir kişiyi istedi karşıdaki sestten.

Timur'un tek dostu, hayatını canı pahasına koruyacak adam: Yüzbaşı Murathan Karakurt.

Aracın kapıları açıldığında olduğum yerde dikleşmiş, elimi ilk karnımın üzerine atmıştım. Beni nereye getirdikleri hakkında hiçbir bilgim yoktu. Siyah camlardan görebileceğim şeyler ise kısıtlıydı. Dağhan, Süheyla ve Asım'la önce istirahatim için tüm önlemler alınmış halde özel bir uçağa binmiştik. Nereye gittiğimizi anlamak için bakışlarım sürekli bir ipucu arıyordu ama bulamamıştım. Cevabımı ise uçaktan inip araçlara ilerlediğimizde almıştım.

İstanbul'daydık.

Yol boyunca bakışlarım gittiğimiz yeri bulmaya çalışsa da ormanlık alandan bir türlü çıkmamıştık. Bir süre sonra hava kararmış, siyah camların -az da olsa- sunduğu görüntü tamamen gitmişti.

"Hadi bakalım," dedi yanımda oturan Süheyla. "Eve geldik."

Ev?

Hepsi delirmiş olmalıydı. Elimi karnıma daha sıkı sarmaladım. Kenan'ın hâlâ hayatta olduğunu iddia ediyorlardı. Belki de Yakup Öz onu kendine çekmek için beni yem olarak kullanacaktı. Zamanında beni defalarca öldürmeye çalışmış bir adamdı. Şimdi beni yaşattığı için minnet duymayacağım. Karanlık bir sokağın köşesinde, onun adamları tarafından darp edilip sırtındaki bıçağın soğukluğunu hissettiğim anı çok net hatırlıyordum.

Yakup Öz'ün, Kenan Kralşan'a selamı var. Sırtındaki bıçağı ona ver!

Bebegimi daha sıkı sarmaladım. Hiç kimseye güvenemezdik. Kapıyı açan Asım'dı. "Hanım abla, buyur," dedi.

İçimde korku aradım. Yoktu. Sert bakışlarımla arabadan indiğimde, endişem sadece içimde büyüyen can içindi. Ne yapacaklardı? Neden buradaydık? Asım arkamda kalan kapıyı kapatırken bakışlarım ormanlık alanın içinde kalan gösterişli villadaydı.

"Gidelim," dedi Dağhan. Ona ne kadar kızmak istesem de başaramıyordum. Kibar bir adamdı ve bana karşı tek bir yanlış hareketi olmamış. Süheyla'nın elinden kavradı. "Babam yemek için bizi bekliyor."

Onlara uyum sağlayarak ilerledim. Adımlarım yavaş, bakışlarım tedbirliydi. Kaçmak için daha makul bir alandı. Diğer evden çıkmama asla izin vermemişlerdi ama burada bir şansım olabilirdi. Orman sık ve patika yollar fazlaydı.

“Boşuna kaçış planı yapma,” dedi Dağhan. “Burada her yol yine bu eve çıkar.”

Cevap vermedim. Bu onun fikriydi, benim değil. Mutlaka bir yolunu bulurdum. Bu zamana kadar beklememin tek nedeni düşük tehdidinin fazla olmasıydı. Ancak buraya gelmeden önce yapılan son kontrollerde doktor hızla raporladığımızı, mevcut egzersizler ve istirahatle sürecin normal seyrinde ilerlediğini söylemişti. *Bebeğimle birbirimize sıkıca tutunuyormuşuz.*

Çünkü başka kimsemiz yoktu.

Onu da kendimle beraber ölüme çektiğim için yeterince pişmandım. O iyi olana kadar sabretmeliydim. Ama kaçmak için bir fırsat bulursam bunu asla kaçırmayacaktım.

Evin önüne geldiğimizde, geride kalan Asım tüm bavulları taşımakla cembelleşiyordu. Elinde bir, kucağında iki bavul getirmeye çalışırken, “Dağhan abi!” dedi zorla. “Bir el at, geberdim, abi.”

Dağhan abisi el atmadı. Sadece evin kapısına vurma gibi bir yardımda bulundu. Son derece modern ve şık görünen villa Yakup Öz’ün olmalıydı. Nihayetinde o da karanlık bir adamdı ve bütün serveti kanlıydı. İçeride ne olduğunu bilmemenin gerginliği içindeydim. Hayata bir öneri sunup bu konuda ondan dönüş beklemeyi uçurumdan düştüğüm anda bırakmıştım.

Gökkuşağı görürsek kalanlar yaşar, Ahuzar, demiştim. Gökyüzünde rengârenk bir kuşak vardı ama kalan hiç kimseden haber yoktu.

Çenemi yukarı dikip öfkemi kuşandım. Kapıyı açan hizmetli kadın, Dağhan ve eşini saygıyla karşılamıştı. Bana elini uzattığında irkilerek geriledim. Bakışlarım sertti. Çehresi uzun, esmer, orta yaşlı bir kadındı.

Bu tavrıma karşılık açıklama yapma gereksinimi hissedip, “Montunuzu almak istemiştin,” dedi.

“Gonca Hanım çalışanımızdır, Ahuzar,” dedi Süheyla. “Merak etme.”

Güvenmesem bile inanmayı seçtiğim tek kişi Süheyla’ydı. Montumu çıkarıp kadına verdiğimde siyah kazağım ve pantolonumla kalmıştım. Büyük alana doğru ilerledik. Işıltılı avizeler göz alıyor, avangart mobilyalar fazlasıyla abartı duruyordu. Dağhan önde ilerlerken Süheyla güven vermek adına yanımdaydı.

Büyük alana girdiğimizde Dağhan, "Biz geldik, baba," diyerek kollarını iki yana açmıştı.

Koltuk takımlarının sol yanında kalan yemek masasındaki Yakup Öz'ü o an gördüm. Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyordum ama zihnimde kalandan daha yaşlıydı. Göbeği erimiş, yüz hatları derinleşmişti. Dağhan ve Süheyla'ya değil, sadece bana bakıyordu.

Onlar masaya ilerlerken ben olduğum yerde kaldım. Beni esir tutan bir adamın sofrasına oturacak değildim. Hele de beni bir şey için kullanacağına eminsen. Hayatımı hayır için kurtardığını hiç sanmıyordum.

Süheyla, Yakup Öz'ün elini öpüp, gerilerken Dağhan en rahat şekilde yemek masasına kurulmayı seçmişti. "Yine hep Süheyla'nın sevdiği yemeler yapılmış," derken başını iki yana salladı. "Evlatlıksam söyle, baba. Üzülerek yaşı geçtim. İnan, üzerimdeki yükler azalacağı için sana minnet bile duyayım."

Yakup Öz oğluna değil, hâlâ bana bakıyordu. "Ahuzar Soykarnet," dedi ağır ağır. Masanın en ucunu işaret etti. "Soframa buyur."

"Gerek yok," diyerek kestirip attım. Bakışlarını Dağhan ve Süheyla'dan çektim. "Bana ait bir oda var mı? Belim ağrıyor. Dinlemek istiyorum."

"Ama yemek yemelisin," dedi Süheyla. "İlaçların için önemli, biliyorsun."

"Her şey benim güvenliğim ve iyiliğim için, değil mi?" dedim en ısrarcı şekilde. "Yemeği de iyiliğim için odama getirirsiniz artık. Yakup Öz burada da rahatımı düşünür, eminim."

Kısa sessizlikte Asım salon kapısına kadar gelmiş ama söylediklerinden sonra hızla geri dönmüştü. Dağhan dişlerini dudagına geçirerek başını yere eğmişti. Gülmemek için direniyor gibiydi. Ama Süheyla'nın ifadesi çok içindiydi.

"Üslup..." dedi Yakup Bey ağır ağır. "Üslubun çok yanlış, küçükhanım. Gel söyle, seninle sakince konuşalım."

Dağhan bakışlarını yerden kaldırdı. "O iş biraz zor, baba," dedi. Eğlenen bakışları bendeydi. "Kendisi ziyadesiyle ters ve minnet gibi bir duygusu yok."

"Beni burada zorla tutuyorsunuz diye size minnet mi edeceğim?"

Yakup Bey elini sertçe masaya vurdu. "Ben seni o Kenan itinin elinden kurtardım!" Öfkelenmişti ama kendini dizginlemeye çalışıyordu.

"Öyle mi?" dedim. "Kenan'dan intikam almak için ölüm emrimi veren de sen değil miydin Yakup Öz? Kenan'a iletmem için sıruma sızlamaya niyetlendiğin bıçağı hâlâ unutmadım."

Gözlerimde kısa bir an oyalandıktan sonra öfkesi sihirli bir değnek değmiş gibi dağıldı. "Hâlâ hayatta olduğuna göre o bıçağı Kenan'a vermedin," dedi. "O zaman bana neyin hesabını soruyorsun?"

Hâlâ hayattaydım çünkü o an bile yaşamamı isteyen tek kişi Timur'du. Ben ise *herkes ölmeni istesin, ben yaşamamı istiyorum*, diyen o adamın kalbine ukmıştım. Öfke, hâkim olabileceğim gibi değildi.

"Verdim," dedim. Ne bakışlarımı kaçırdım ne de öfkemi azalttım. "Ama senin gibi sırtına saplayarak değil, gözünün içine bakarken, masasının üzerine saplayarak verdim." İleri doğru bir adım attığımda gözlerim sinirle yanıyordu. "O yüzden bana sakın sana minnet etmem gerektiğini söyleme, Yakup Öz! Sadece şunu bil, beni hayatta tuttuğun için sağlayacağın çıkar her neyse izin vermeyeceğim. Beni de bebeğimi de kullanamayacaksınız!"

Sessizlik bu defa gerginlik yüklüydü. Dağhan'ın kaşları etkilenmiş bir şekilde havalandığında Süheyla vahşet görmüş gibiydi. Hızla sandalyesinden sıklanıp yanıma koştu. "Ahuzar, sus!" dedi.

Koluma girip ilerletmek istediğinde izin vermedim. "Timur nerede?" dedim Yakup Öz'ün üzerine yürürken. "TİMUR NEREDE?"

"Annen çıkarıcı, baban korkaktı," dediğinde adımlarım olduğu yere çabıktı. Sandalyesinden kalkıp bana yöneldi. "Senin gözün kara, dilin keskin. Kime benziyorsun, Ahuzar?"

Sinirli ifadem titredi. Kolumdan tutan Süheyla, "Ahuzar, öfke bebek için çok tehlikeli, dur!" dediğinde sakinleşmeyi denedim ama zorlanıyordum.

"Ne diyorsun sen? Annem de babam da ölü benim."

"Evet, öldüler," dediğinde tam karşımdaydı. Saçlarına aklar düşmesine rağmen kaşları ve sakalları siyahlığını koruyordu. "Ama Hülya Hanım'ı yakından tanırdım. Aynı şekilde baban İlyas Soykamer'i de. İyi bir seyisti. Gözlerin babana, yüzün annene benziyor ama ne gözlerinin içinde baban var ne de ifaden de annen."

Boynumdaki yaraya kısa bir an takılıp kalmıştı bakışları. Kaşlarım daha da çaldı. Annemin Hülya Kralşan olduğunu biliyor, babamı tanıyordu. *Nasıl?*

"Ne zırvalıyorsun?"

"Vaktimiz bol," diyerek geri döndü. "Geçmiş uzun uzun konuşuruz. Şimdi istediğin gibi istirahat edebilirsin."

Gerilemesine izin vermedim. Uzanıp, kolundan kavrarken kendime çevirdim. "Bir söze başlıyorsan devamını getireceksin, Yakup Öz!" dedim. "Annemi ve babamı nereden tanıyorsun?"

Masadaki Dağhan'ın etkilenmiş bakışları üzerimdeydi. Yakup Bey, önce kolundaki elime, daha sonra gözlerime odaklandı. Öfke yoktu bakışlarında. Aksine memnun gibiydi. "Bu akşam bir soru cevaplama hakkım var," dedi. "Sen seç." Parmaklarını sırayla kaldırdı. "Timur nerede mi? Annemle babamı nereden tanıyorsun mu? Burası neresi mi? Benden ne çıkarmanız var mı?"

Cevap için zerre düşünmedim. "Timur nerede?" dedim. "Öldüyse mezarını görmek istiyorum!"

Evet, bunu istiyordum. Çocuğumu kimsesiz büyütmecektim. Onun bir babası vardı. Bilmeli, tanışmalıydı.

"Çocuğuna babasını böyle mi göstereceksin?"

Öfkeli bakışlarım ağır bir darbe aldı ama asla güçsüzlüğümü belli etmedim. Beni sadece ben yaralayabilirdim. Çenem dikti. "Gerekirse evet," dedim.

Gözleri kısıldı. "Duyduğuma göre yakın mesafeden göğsüne bir kuşun gelmiş." Parmakları kendi göğsüne, tam Timur'un vurulduğu noktadaydı. "İki kurşun ise sırtından."

Zihnime batan acı canıma okuyordu. Yüzüne bakamazdım ama toprağına da mı sarılıp ağlayamazdım? Ahu suçlulukla ezilirken Ahuzar mücadele etmekte zorlanıyordu.

"Sen söyle, Ahuzar, sence hayatta olsaydı seni bulmaz mıydı? Ne bir arayanın var ne de bir soranın."

Dağhan, "Baba!" diye çıkıştı.

Süheyla koluma girip gerilettiğinde bu defa gelen darbeyi kontrol edemedim. Acıtmıştı. Hem de çok. Dişlerimi sıkıp öfkemi yine ateşe çevirdim. Ama karşımda öfke kusacağım kimse yoktu. Haklıydı. Bulurdu. Nerede olsam bulurdu. Dizlerine yatıduğım bir an düştü zihnime.

"Timur," dedim. "Özel Kuvvetlerde gittiğiniz görevler çok uzun sürüyor mu?"

Her zamanki gibi kitap okuyordu. "Bazen evet, bazen hayır," dedi.

"Mesela en uzununu ne kadardı?"

"Ne bileyim. Saymadım," deyip kitabı geri çektiğinde derin gamzesi en sevdiğim manzara olarak karşımdaydı.

"Buna da üşenmezsin, Timur."

"Sayıp ne yapacağım?" dedi. "Zaman işte, geçiyor."

Elimi çenesine ilerlettim. "Diyelim evlendik..." dedim.

"Zaten evliyiz."

"Öyle değil. Resmi olarak yani." Ne saçmalıyorsun da diyebilirdi ama dünyanın en önemli şeyini anlatıyormuşum gibi dinlemeye devam ediyordu. "En acun görevin ne kadar sürmüştü? Sınır ötesinde görev yaparken bir yıl boyunca madan ayrılmayan Bordo Bereliler vardı."

"Sınır ötesinde görev alıp seni görmediğim her anı kınıyorum."

Gülmüştüm.

"Sorun sende değil, bende. Hadi sen beni görmedin, ben seni nasıl görmem? İmkânsız."

Bu defa gülen oydu. "Görsen bile ağzıma sıçarmışsın gibi hissediyorum," dedi.

"Ee, yine hızlıca buradan defolun, dersin tabii ki bunu yaparım."

Gerçekten bu dediğini unutmuş olmalıydı. İfadesi boştu.

"Hatırlamıyorsun, değil mi?" dedim. "Ama ben unutmadım. Türk olduğumuzu söylemiştim. Sen de o zaman hızlıca buradan defolun, diye çok kibar bir cevap vermiştin."

"Sabah yediğini unutturken bunu nasıl hatırlayabilirsin, Ahu?"

"Bilmem," dedim. Çenesindeki elim yanağına ilerliyordu. "Seninle ilgili olduğu için olabilir. Sonra kayboldun zaten, bir daha bulamadım."

"Demek ki benim seni bulmam gerekiyordu," dedi. Dudaklarına ilerleyen parmaklarımı avuçlarının içine hapsetti. "Buldum."

Gülümsemiştim.

"Buldun."

Yakup Öz, gözlerimde gördüğü öfkeden memnundu. İçimdeki kırgınlığı sesime asla yansıtmadım.

"Senin lafına mı inanacağım?" dedim. "Sen öldü, diyeceksin, ben de tamam, deyip sızlanacağım. Aramıyor, diyeceksin, ben de karalar bağlayacağım, öyle mi? Kırılacak, üzülecek, sana boyun eğeceğim. Bu mu beni sindirmek için bulduğun yol? Ben zaten hep kimsesizdim. Hiçbir zaman arayıp soranım olmadı. Ama sen her ne diyorsan bana kanıtlayacaksın, Yakup Öz!"

Gözleri kısıldı. Kalbimi kırarak gardımı düşüreceğini sanıyorsa yanıliyordu. Ben daha büyük bir şeytanla yıllarca mücadele etmiş, yetmemiş, onu kendimle uçurumdan aşağı çekmiştim. Kendi canımı benden daha çok kimse yakamazdı. İzin vermezdim.

Canım yanıyordu. Yine can yakmadan duramadım. "Kendini Kenan'dan farklı sanma!" dedim gerilerken. "O da beni Beyrut Limanı'ndan kurtardıktan sonra hapsedmişti. Sen de aynı şeyi yapıyorsun. Hiçbirinize minnet duymayacağım. Son nefesime kadar lanet okuyacağım!" İşaretparmağımın

hedefi yüzüydü. “Sizin savaşınızda yanan hep ben oldum. Hepiniz bana bir hayat borçlusunuz! Anladın mı? Hepiniz! O yüzden yaptığın her iyiliği benden aldıklarınıza sayın! Hiçbirinize hiçbir zaman boyun eğmeyecek, tek bir kelimenize dahi inanmayacağım.”

Bu defa ifadesi sekteye uğrayan oydu. Süheyla’nın kolumu tutan elinden sıyrılarak geriledim. Öfkeyle yanan gözlerim sızlıyor, genzim yanıyordu. Be-beğim varlığını kasıklarımında minik seğirmelerle belli ettiğinde sakinleşmeyi denedim.

Belki de korkmuştu. Elim henüz varlığı belli dahi olmayan minik tepcikte, son kalan canımın üzerindeydi. Sert bakışlarımın hedefi ise Süheyla’ydı.

“Oda diye içeri kilitleyeceğiniz yer neresiyse oraya götür beni. Sizinle yemek falan yemem.”

Yakup Öz’ün arkasındaki Dağhan’ın ifadesi hem şaşkın hem keyifliydi. Yakup Öz ise pürdikkat bana bakıyordu. Süheyla arkamdan ilerlerken Asım elinde büyük bir gül buketiyle salondan içeri girmişti.

“Yakup baba,” dedi. “Ahuz- Abuz-” İsmim kendi için büyük bir imtihandı. *Ahuzar* diyemeyince yine bildiği yoldan devam etti. “Hanım abla için istediğiniz çiçekleri getirdim.”

Bakışlarım kırmızı güllere takıldı. Eski evde Süheyla *ne istiyorsun*, dediğinde *camımın önüne bir gül fidesi istiyorum*, demiştim. Tomurcuklanmaya başlamıştı bile. Onu da benimle birlikte buraya getirmiştım. Gül aylar önce-sinde tutku, aşk ve bağlılıktı. Şimdilerde ise sadece kan. Sadece tek bir kişiden geldiğinde dikenleri batmıyordu çünkü Timur bana verdiği her gülün dikenlerini kendi eliyle koparıyordu. Bu güllerin dikenleri vardı. Batar, daha da can yakardı. Ve artık benim yanacak canım kalmamıştı.

Ters bakışlarım yeniden Yakup Öz’e döndü. Hem esir edip hem de çiçek mi verecekti? Şaka olmalıydı.

“Yakup babana ver,” dedim Asım’ın yanından geçerken. “Başucuna koysun!”

Hızla yanından geçtiğimde nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Şükür ki her zamanki gibi Süheyla arkamdaydı. Kolumdan kavrayıp merdivenlere yönlendirdi.

“Sana inanamıyorum,” dedi şaşkınlıkla. “Gerçekten sana inanamıyorum. Yakup babayla nasıl böyle konuşursun?”

“Sizin babanız, benim değil. Kendisine saygı borcum yok. Odam neresi?”

Üst kata çıktığımızda yan yana sayısız oda kapısı vardı. Bu kadar büyük bir evde yaşarken ne düşünüyorlardı? Sol tarafa yönelip kapılardan birini benim için açtı. İçerisi benim için hazırlanmış gibiydi. Küçük bavulum yatağın üzerinde, gül fidem ve radyom makyaj masasındaydı. Üzerindeki malzemelere eskiden koşarak atlardım ama şu an hepsini Yakup Öz'ün kafasında parçalamak istiyordum. Büyük yatak ve giysi dolabıyla oldukça sade ama şık bir odaydı.

“Burası senin,” dedi Süheyla. “Ben de hemen yan odadayım. Bir şey istersen bana söyleyebilirsin, biliyorsun.”

Yatağa ilerleyip oturdum. “Beni buradan çıkarmanı istiyorum,” dedim.

“Zor.”

“O zaman yapamayacağın şeyler için söz verme.”

Yatağa uzanıp sırtımı ona döndüm. Dinlenmek ve bebeğimi rahat ettirmek istiyordum. Güç toplamalıydık.

Gitmedi. Kapıyı kapatıp yanıma ilerledi. Ayakucumdaki battaniyeyi sessizce üzerime örttü. Yapmamalıydı. Kimseye minnet duymak istemememe rağmen ona karşı cephe alamıyordum.

“Süheyla,” dedim.

“Efendim.”

“Neden bana hiç kızmıyorsun?”

“Neden kızayım?” dedi. Yine dikendim çünkü. Acı çekiyor ve batıyordum. Sessiz kaldığımda elini omzumda hissettim. “Ne hissettiğini anlıyorum, Ahuzar. Sana kızmaya hakkım yok. Ne desen boynum kıldan ince. Ama şunu bil, sen çok güçlü bir kadınsın. Eminim ki bebeğin de öyle olacak. Sadece biraz dayan, olur mu? Burada kimsenin niyeti senin ve bebeğinin hayatını tehlikeye atmak değil.”

Güçlü mü? Kime göre?

“Ben vurdum,” dedim aniden. “Sevdiğim adamı ben tam kalbinden vurdum. Kanı elimde ama canı da benimle. Sen olsan ne yapardın? Söyle. Ne halde olduğunu bilmeden yaşayabilir miydin? Bir bebeğimiz olacağını bile bilmiyor. Öldüyse bile bebeğini ona göstermek istiyorum, anlamıyorsunuz.”

Benim ona bir can borcum daha vardı. Ödeyememiştim ama içimde büyütüyordum. Bu can, onundu. Bilmeliydi.

Sessiz kaldı. Sadece omzumu okşadı ve battaniyeyle daha çok sarmaladı. Sevgisini ve şefkatini göstermekten çekinmiyordu. “Dinlen,” dedi sadece.

“Yarın doktor gelecek. Bebeğin bu hafta nasıl, ona bakacağız. Sabah egzersizlerine devam etmemiz lazım, biliyorsun.”

Biliyordum. Uzaklaşıp odanın kapısını kapadığında yine kendimle baş başaydım. *Sessiz ve yalnız. Kimsesiz ve çaresiz.* Bakışlarım karşımda kalan cama takıldı. Gün kararmıştı ve artık yıldızlar görünmüyordu. Karadeniz ve yıldızlar geride kalmıştı. Yataktan çıkıp küçük bavulumla ilerledim. Defterimi alıp yeniden yatağa girdim.

İlk sayfa kıyametimdi. İkimizin fotoğrafı vardı. Sevdaluk Köprüsü üzerinde, birbirimize sokulmuş bir şekilde gülümsüyorduk. Parmağымda yüzüğüm vardı. Onu bile kaybetmiş, bana verdiği hiçbir şeye sahip çıkamamıştım. Ne sevdasına ne kalbine. Ama bir diğer sayfa umuttu. Bebeğimizin ilk ultrason görüntüsü vardı. Bazen minicik bir nokta insanı hayatta tutmaya yetiyordu. Her sayfada bir mektup ekliydi. Ona, yüreğime... *Timur'a.* Boş sayfaya gelip arasından kalemi aldım. Bu mektup kısaydı. Belki de en kısası. *Hayatta olsa seni bulmaz mıydı, demesi iğne gibiydi, batıyordu.*

“Canım... Üç harf çok şeyi değiştirir, Ahu, derdin ya hani? Haklıydın. Aşk çok şeyi değiştirdi. Tıpkı gam gibi... Kan gibi... Yas ve kül gibi. İçimde büyüyen can, canın gibi. Eğer bana öfkeliysen öyle kal. Beni sevdiğin için senden çok özür dilerim. Elleri kanlı olan sen değildin, bendim. Özür dilerim.”

Defter kapandı. Vicdan azabı ve suçluluk en ağır şekilde battı. Ama özlem ve seveda daha da hırçındı. Gözyaşlarımı bebeğim için yuttum. Dışlerimi sıkarak boğazымda kalan her şeyi sakladım. Gül soldu, bülbül yok oldu. Geriye kalan sadece *ah u zar* oldu.

“Nefes al, nefes ver. Hisset, ılık bir şelalenin altında, doğayla bütünleştiğini düşün.”

Doktor, bağdaş kurarak oturduğu minder üzerinden Defne'nin söylediklerini ciddi ciddi düşündü. Lakin şelale nasıl ılık olabilirdi? Ses çıkarmadı.

Defne'nin huzurlu sesi su misali akıp gitmeye devam etti. “Şimdi sudan çıkıyorsun,” dedi. “Ayaklarını toprağa bas ve huzuru hisset.”

Doktor'un ayaklarının altında bombalar patladı. Silah sesleri art arda yükseldi. Kendi zihninde asıl huzur buydu. Ama Defne'nin baskın sesine karşı gelemeyerek don atlet kendini ılık nehrin önünde buldu.

“Şimdi oradan kop ve bana gel,” diyen sesi duyduğunda anında kopup geldi.

Bundan birkaç ay önce *yoga yapacaksın*, deseydiler her hücresiyle gülerdi ama hayat kötü sürprizlerle doluydu. Bu kadını izlemek, hayatında anlamsız bir döngüye dönüşürken her akşam kendini burada bulmuş, bunu mantıklı bir nedene bağlamak için de tayt giyip minder üzerinde yuvarlanmayı seçmişti.

Üstelik bunu yaparken tek de değildi. Artık yoga arkadaşları vardı. Hayat gerçekten garipti. Defne sınıfına bakarak, “Nasıl hissediyorsunuz?” dediğinde herkes son derece huzurluydu. Hoşnut cevaplar vererek ayaklanmışlardı ama Doktor hâlâ ciddi duruşunu koruyordu. Bakışlarının hedefi tam karşısındaki kadinken gözlerini kısmıştı.

Âşık mıydı? *Hayır*. Seviyor muydu? *Belki*. İlgi mi duyuyordu? *Kesinlikle*. Kralşan hâlâ bulunamamışken bu kadının hayatından endişe ediyor muydu? *Yüzde yüz, evet*. O zaman sorular başa dönüyordu: Âşık mıydı?

“Doruk,” dedi Defne. “Hâlâ şelaleden kopup gelemedin mi?”

Dalgın bakışlarını bozmadı. Aslında her şeyin sebebi bu kadındı. Ahuzar Soykamer’in kayıp olduğu haberinden beri her gün arayıp bilgi istemişti. Defalarca karakolda uyuyakalmış, arkayı toplaması yine Doktor’a düşmüştü. Üstler arama yoğunluğunun Kenan Kralşan’a verilmesini istiyordu. Sorgulamadan denileni yapmak, göreviydi. Ama Defne ne Biricik’i ne de Ahuzar’ı aramaktan vazgeçiyordu. Üstler bu denli rahatsa Ahuzar hayatta olmalıydı. Bunu bilen Doktor onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor, *haber var mı*, diye her aradığında cevaplıyordu.

Yani suçlu oydu. Bu kadar karşısına çıkmak zorunda mıydı? Üstelik her gün aramıştı. Birgün aramadığında da kendini burada bulmuştu.

“Aynen,” dedi. “Kopamadım. Hatta hasta oldum.”

Defne’nin huzurlu ifadesi bir an dahi bozulmuyordu ama Doktor korktuğunda ve endişe ettiğinde beliren ifadesini biliyordu. İstemsizce ezberlemişti.

“Ne hastası?”

Yoga, deme isteğine zor engel oldu. “Nezle,” dedi. “Ilık şelale mi olur, Defne?” Elini mindere sertçe vurup ayağa kalktı. “Bu nasıl bir şelale? Kaynak suyu mu? Benimki buz gibi.”

Bu defa Defne’nin sakin bakışları şaşkındı. “Nasıl yani?” dedi.

Kendine ayrı, karşısındaki kadına ayrı sinirlenen Doktor’u en sinirlendiren şey şu an giydiği siyah tayttı. Ayrıca nesini anlamıyordu? Ilık şelale

olmazdı. Ya sıcak olacaktı ya da soğuk. "Sen bu yoganın sinire iyi geldiğine emin misin?" diyerek çıktı. "Beni daha bir delirtti de."

Defne minderinden sakince ayaklanmış, saçlarını ensesinde dağınık topuz yapıp, gerdanını açıkta bırakarak Doruk'a yönelmişti. "Sende işe yaramaz çünkü kendini vermiyorsun," dedi. "Ayrıca amacın yoga falan da değil, farkındayım."

"Yoga merkezine başka neden gelinir?"

Kendinden emin bir şekilde dudak kıvrıldı. "Bu senin sorunun. Bana söylemediğin süreç benim değil." Çıkışa yöneldi. "Ahuzar'dan haber var mı?"

"Bir saat önce sordun ya."

Defne, "Hani istediğim zaman sorabilirdim?" dedikten sonra aniden arkasını dönmüş, beklenmedik bir şekilde Doruk'la burun buruna gelmişti.

Gerilemedi Doktor. Burada ne döndüğünü çözme derdindeydi. "Bu cümleden kastım saat başı değildi, Defne," dedi.

Defne de geri durmadı. Hatta dudağının sol köşesinde minik bir tebessüm vardı. "Gözümün önünde olmazsan sormam," dedi. Adımları geriledi. "Yogadan kaydını sildirmeyi deneyebilirdin."

"Üç aylık para verdim!"

"Anında geri ödeme yaparız."

Defne ofisine yönelmişti ama kapının açıldığına dair boncukların birbirine çarpma sesi yükseldiğinde ikisi de durup o yöne baktı. Defne korpusundaki adamı tanııyordu lakin Doktor bu iri adamı ilk görüşte tanımadı. Tek sorun, burada ne yapıyordu. Bir kaşı havalandı.

En son aldığı talimat, Teoman Doğu'nun görevden alındığı ama Kızılgerdan Operasyonu'nun devam edecekti. Yeni lider Timur Töngç'ydü. Bir süre beklmeleri istenmişti ama her zaman Teoman Doğu için çıkış Doktor, bu istifa sonrası şüphesiz en çok dağılandı. Timur Töngç'yi en son Rize'de, bir hastanede bırakmıştı.

Onlara doğru ilerleyen Timur'a Defne, "Buyurun," derken Doktor sesizdi.

"Defne sen misin?" dedi Timur. Sesi boğuk ve donuktu. İfadesi ise aylar önce göreve başlayan o adamdan çok daha sertti. O adam umursamaz bir edayla bakıyordu. Bu ise öfkeyle.

"Evet."

"Özel konuşmak istiyorum."

Defne'nin bakışları Doruk'a döndü. "Bir dahaki seansa daha sakın gelmeye çalış," dedikten sonra Timur'u çalışma odasına yönlendirdi. "Odamda konuşalım. İndirim hakkında mı bilgi alacaksınız?" İkisi odadan içeri girip kapı kapandığında Doktor dinlemek için hızla ileri atıldı.

Timur, küçük odanın ortasında dikilen en büyük şey olabiliyordu. Karşı-
ındaki kadından Ahu sık sık bahsetmişti. *Tek dostum*, demişti. *Ona gerçek-
likte arkadaşlık yapamadım*, deyip üzülürdü. Kenan'ın saldinsını öğrendi-
ğinde günlerce uyumamıştı. Hakkında Defne'nin sandığından daha çok şey
biliyordu. Geçmişe kırık bir aşk gömdüğünü ve kalp kırıklığını onarmak için
bu yoga merkezine tutunduğunu dahi biliyordu. Uzun uzun anlatırdı Ahu.

Uzun uzun...

"Buyurun, oturun," dedi Defne.

Cebinden küçük bir not kâğıdı çıkarıp masasının üzerine bıraktı. "Biri-
cik'in adresi," dedi. "Burada saklanıyor. Yanına gideceksen izlenmediğinden
emin ol. Kâğıttaki numara benim. Gerekirse beni ara, ben götürürüm."

Defne'nin huzurlu ifadesi büyük bir darbe alırken önüne bırakılan kâğıda
şakınlıkla bakıyordu. Titreyen elleriyle kâğıdı kavradı. "Nasıl?" Sesinde giz-
lenmediği bir panik vardı. "Sen kimsin?"

"Timur," dedi sadece.

Defne'nin gözleri heyecanla büyümüşü. "Ahuzar nerede?" dedi. "Onu da
biliyor musun? Kimsin, bilmiyorum ama bun-

"Ahu'nun kocasıym," dedi aniden.

Defne'nin ifadesi felçle eşdeğerdi. Bunca yıllık bütün yoga çalışmaları
yerle bir olmuş gibiydi. "Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Dışında Doktor burnunu ovuşturdu. Bu bilgi Ahuzar'ın en yakın arka-
daşına böyle mi söylenirdi? "İnanılmaz bir adamsın, Timur Töngç," diye mu-
nıklandı.

Defne daha da şaşırıldı. "Kocasayım, derken?" dedi.

"Ahu'nun en yakın arkadaşı olduğun için sana uzun uzun ama bir kere
anlatırım. Tekrarlatma," dedi Timur. "Kralşan aranmaya başladığı günden
beri onu saklıyorum. Şerefsiz Kralşan kendi için çok önemli olan bir şifreyi
Ahuzar'ın sırtındaki dövmeyle saklamış. Bütün yeraltı dünyası onu aramaya
başlayınca, kaçırıp sakladım. Bunca zaman Rize'de beraberdik." Defne'nin
ağız tam anlamıyla beş karış açıldı. "Ona kızma," diye devam etti Timur.
"En çok seni, Cemil babayı ve Biricik'i aramak istedi ama yapamadı. Sizin

hayatınızı da riske atmak istemedi. Kralşan'ın sana saldırdığını duyduğunda günlerce kendini suçladı, güvenliğinden emin olana kadar seni sordu."

Duyduklarının şokuyla dizlerinin bağı çözülen Defne aniden koltuğuna oturmuştu. Şaşkınlığı yüzünden birkaç saniye boyunca konuşamadı. "Nerede?" dedi en sonunda. "Ahuzar nerede? *Kayıp*, diyorlar haberlerde. Nerede o zaman?" Daha fazla sakın kalamıyor, endişelerinde boğuluyordu. "Çıldıracam! Kimse bir şey söylemiyor. Kocasını kocası umurumda değil. Bana sadece iyi olduğunu söyle, lütfen."

Timur sessiz kaldı. Ama Defne'nin bakışlarına karşı doğruyu söylemeyi istiyordu. "Bilmiyorum." O an için oldukça acı bir kelime olsa da yalan söylemeye gücü yoktu. "Ama bulacağım. Sen Biricik'le ilgilen." Kapıya yöneldi.

"Bekle," dedi Defne. "Bekle bir dakika. Siz Ahuzar'la nereden tanışıyorsunuz?"

Kelimelere sığmayacak kadar uzun bir hikâyeydi. "Uzun hikâye," demeyi tercih etti. "Eminim Ahuzar'dan dinlemek istersin. Sadece bekle. Kaybettiğiniz ne varsa geri getireceğim."

Kapının arkasındaki Doktor üç beş adım uzaklaşırken Timur çıkışa yönelmişti. İçerideki Defne'nin şok içinde kaldığını gören Doktor, hızla Timur'un arkasından koştu. Tam kapıdan çıkarken yakaladı.

"Timur Töngge, bekle!" Timur durup arkasını döndü ama karşısındaki adamı tanııyordu. Boş boş baktı. "Konuşmamız lazım," dedi Doktor.

"Ne hakkında? Beni nereden tanıyorsun?"

"Burada konuşamayız."

Timur'un ifadesiz gözleri Doktor'un tıynetına takıldı. Uzun sayılabilecek bir süre baktı.

En ciddiyetsiz halinde yakalanmaktan Doktor da memnun değildi ama bu fırsatı kaçıramazdı. "Adriel," dedi aniden. "Adriel seninle görüşmek istiyor."

Keskin kahveler şüpheyle kısıldı.

"Şifre?"

"Kızılgerdan."

"Sen kimsin?"

"Doktor."

"Benden ne istiyorsun?"

"Benimle gelersen öğrenirsin."

Tereddüde yer yoktu. Nereden başlayacağını kestiremezken bu bir çözüm olabiliirdi. Zihninde kurduğu planın her noktasını hesap etmeli, bu defa rûm ihtimalleri sıfırlamalıydı. “İyi, gidelim,” diyerek geriledi. “Böyle mi geleceksin?”

Doktor hızla geriledi.

“Hemen geliyorum. Sakın bir yere gitme.”

Defne hâlâ ağzı beş karış açık bir şekilde önündeki kâğıda bakıyordu. Bu durumla sonra ilgilenenecekti. Kıyafetlerini değiştirip geldiğinde Timur bıraktığı noktadan bir adım dahi ilerlememişti. Sessiz bir yolculuğun ardından Ayla ve Cengiz Duman’ın değişen adreslerinde durdular. Sessiz biri olduğunu bilen Doktor soru sormamış, Timur’a uyum sağlamıştı.

Tek katlı müstakil evin önüne geldiklerinde Doktor önden gidiyor, Timur sakın ama tedbirli adımlarla arkasından ilerliyordu. Doktor zile bastıktan sonra göz ucuyla yanındaki adamı süzdü.

“Hiç soru sormayacak mısın?”

“Sormasam da anlatmaya hevesli görünüyorsun,” diye net bir cevap aldı. “Bana sadece Teoman Doğu’nun neden görevde olmadığını söyle.”

“İstifa etti.”

“Sebep?”

“Görevde başarısız oldu.”

Cevap vermedi Timur. Belki de Teoman Doğu son yenilgiyi kabullene-memişti. Oysa savaşı pes etmeyenler kazanırdı ve henüz bu savaş başlamış bile değildi.

“Şimdi nerede?”

Doktor, “Bilmiyoruz,” derken kapı açılmış, Adriel her zamanki siyah ve sert halinden uzak, renkli bir kazakla onları karşılamıştı. Kızıl saçları uzamış, çehresi solmuştu. Timur’u görmek, eski bir dostu görmek gibiydi. Görev boyunca birbirini bilen sadece ikisiydi.

Ayla’nın dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. “Tulpar.” Gülümseyişi büyürken, kenara çekilip içeri girmesi için yönlendirdi. Ağır ağır içeri giren Timur’un elleri deri montunun ceplerindeydi. Kapı geniş bir salona açılıyordu. Kızıl saçlı, mavi gözlü bir kız çocuğu Ayla’ya doğru koşup elinden kavradığında Timur yine ifadesizdi ama sorular artıyordu.

En büyük soru işareti salonun ortasında dikilen Cengo’ydu. Bu adamı Ahu’nun yanında, kanalda gördüğünü hatırlıyordu. İlerlemedi. Olduğu yerde sabit durarak hepsini uzun uzun gözlemlemeyi tercih etti.

“Anne,” dedi minik kız. “Bu amca kim?” Timur’a bakarken başını geri atmak zorunda kalmıştı. “Çok uzun.”

Ayla kızının elinden tutup, salona yönlendirirken Timur hâlâ olduğu yerden kıpırdamamıştı. “Açıklayın,” dedi sadece.

Koltuklara yönelen Ayla ılımlıydı. “Gel, otur,” dedi.

Adımları tedbirliydi. Yanındaki Doktor’a ters ters bakarak ilerledi. Cengiz’in karşısında dikildiğinde başı usulca sola büküldü. “Sen Ahu’nun arkadaşı değil miydin?” diye sordu.

“Hâlâ öyleyim,” dedi Cengiz.

“Yalan söyleyen arkadaş olmaz.” Adımları geriledi. Koltuğa ağır ağır oturdu. “Ahu MİT için çalıştığını biliyor muydu mesela?”

Minik kız çocuğu bu defa Cengo’ya yöneldi. “Baba, *bu abi kim*, diyorum size,” dedi merakla.

Timur’un bakışları çocuktaydı. Ayla ve Cengiz arasında gidip gelen tereddüdü bakışları en sonunda parçaları birleştirdi.

“Siz evli misiniz?”

Minik Peri, babasının yanından en masum bakışlarıyla bakıyordu. “Hı hı,” dedi tatlı tatlı. “Annemin prensesler gibi olduğu bir fotoğrafı bile var. Bembeyaz bir elbise giymiş, çok güzel. Onu giyenler evleniyormuş.” Minik adımlarla Timur’a ilerledi. Gelip yanına oturduğunda Timur’un heybetinin yanında minik bir biblo bebek gibi kalmıştı. Kızıl saçlarında, mavi gözlerinde oyalandı Timur. Tatlı bir çocuktu ve annesine benziyordu.

“Ben, Peri,” dedi tatlı tatlı. Minik elini Timur’a uzattı. “Senin ismin ne?”

Ona uzatılan minik ele de ifadesizce bakmak istedi. Yapamadı. Bu minik kalplerin masumluğunu biliyordu. Küçük eli kavradı. “Timur,” dedi.

Güldü Peri. “İsmin çok güzelmiş,” diyerek daha çok sokuldu Timur’a. “Anne, Timur abi kocaman. Bana okuduğun masaldaki dev gibi.”

Minik elini hâlâ Timur’un elinden çekmemişti. Güzel bir kız çocuğuydu. Gözlerindeki masumiyet dingin deniz gibiydi. Artık denizleri de sevmiyordu ama bu gözler masumdu.

Ayla kızının bu cevabına gülümsemişti.

“Öyle ama şimdi bizim Timur abiyle özel bir şeyler konuşmamız lazım. Odanda biraz oynayabilir misin anneciğim?”

“Peki.” Başını Timur’un koluna yaslayıp anlamsızca kucakladı. “Hemen gitme, oynayalım,” dedikten sonra ayaklandı. Rengârenk kabanık eteğiyle oynarken kendi kendine şarkı mırıldanıyor, odasına ilerliyordu.

“Sıcakkanlı bir çocuk,” dedi Ayla. Gülümsemeye çalışıyordu.

Kimse konuşmuyor, herkes göz ucuyla birbirini süzüyordu. Ortamı yumuşatmak için, “Olanları biliyoruz,” dedi Doktor. “Sen saha görevinde olduğun için teknik kısmı bilmiyorsun ama biz de Mukbil’le beraberdik. Süreci geriden kontrol ediyorduk.”

Detaylarla ilgilenmiyordu. “Ahu nerede?” dedi sadece.

“Onu biz de bilmiyoruz,” diyen Cengiz’di. Her ne olursa olsun arkadaşına üzgündü.

Timur’un bakışları ona döndü. “Sen de görevde miydin?” dedi.

Artık sırlar ve oyunlar yoktu. Her şey masaya yatırılıyor, tüm kartlar açık oynanıyordu. Teoman Doğu’nun kurduğu düzen yıkılırken bir yenisi kuruluyordu.

Cengiz sakinlikle onayladı.

“Kenan Kralşan’ın Ahuzar’la ilişkisini çözmek için görevlendirildim ama Beyrut Limanı patlamasında yaralandığım için görevden çekilmek zorunda kaldım.”

Ayla araya girip, “Onun görevini ben aldım,” dedi. “Cengiz’in görevi Ahuzar’dı ama ben Kenan’ın yanına sızdım.”

“Kralşan sana güvenmiyordu, Adriel.”

“Farkındayım. Ama sana güvendi. Her şey sayende açığa çıktı.”

“Açığa çıkan bir şey yok. Irmak Kralşan öldürülmüş. *Şifre olmazsa Kurul Kenan’ı öldürecek*, dediler ama hâlâ hayatta. Belki de yine Kurul’un başında.”

Doktor onları odanın köşesinden dinliyordu. “Öyle zaten,” dedi. “Kurul’un hâlâ ülke içinde elinin olduğuna dair kanıtlar var. Bu demek oluyor ki Kralşan hâlâ hayatta ve Kurul’un başında. Bir yerden gizlice yönetiyor.”

“O zaman çözülen ne?” dedi Timur. “Benden ne istiyorsunuz? Her şeyi kendi kendinize kurup oynamışsınız zaten.”

Kendini açıklamayı deneyen ilk kişi Cengiz’di. “Seninle tanışmıyoruz ama burada hiç kimse senin kötülüğünü istemiyor,” dedi. “Ben görev için Ahuzar’ın yanındaydım ama onu bir görev olarak asla görmedim. Sağlık sorunları nedeniyle geri çekilebilirdim ama inatla muhabirliğe devam edip gözümü Ahuzar’ın üzerinden çekmedim.”

“Yani?” dedi ters ters. “Sonuç?”

Ayla aniden, “Kenan’a ismini ben verdim,” dediğinde bu defa ortamı kaplayan sessizlik daha da ağırdı. Timur’un boynu usulca sola eğildi. Ayla, aylardır vicdan azabıyla yaşıyor, kendini bir türlü affedemiyordu. “Benim

yüzümden sizi buldu. Size ihanet ettim.” Sesinde büyük bir mahcubiyet vardı. “Özür dilemeye yüzüm yok. Ama kızımı kurtarmalıyım.”

Öfkelenmedi. Bir özre ihtiyaç bile hissetmedi. Gerçek bir anne, evladını korumak isterdi. Ama Doktor açıklama yapmadan duramamıştı.

“Kenan’ın adamları tarafından defalarca bıçaklandı ve bir böbreğini kaybetti.”

Timur’un bakışları Ayla’nın yüzünde gezindi. Solgun çehresinin nedeni bu olmalıydı. Kızacağını mı düşünüyorlardı? Kimi suçlayabilirdi? Artık suçlu aramıyordu. Tek bir koku ve teni istiyordu.

Ayla ağır ağır ayağa kalktı. Odanın sağ köşesindeki dolaba ilerledi ve en üstten aldığı mavi dosyayla yeniden Timur’a ilerledi. “Artık görevde değilim ama benim dışımdaki herkes devam ediyor, Timur Töngre,” dedi.

Ona uzatılan dosyaya göz ucuyla bakıp, “Bu ne?” diye sordu.

“Buraya yarım bıraktığın görevi tamamlamak için dönmedin mi?”

“Hayır.” Keskin kahveler dikti. “Ahu’yu almaya, Kralşan’ı tahtından indirmeye geldim.”

Aralarına kurulan sessizlik cevapsız sorularla doluydu. Ama Ayla karşındaki adamın gözlerinde dönen ateşi ilk defa görüyordu. İlk zamanlar hep umarsız ve boş bakardı. Değişmişti.

“Görevimiz buydu zaten.”

Dudak büzerek başını salladı. “Değildi. Benim görevim Kralşan’ı sağ bir şekilde teslim etmektir. Artık öyle bir yükümlülüğüm yok.” Hızla ayağa kalktı. Ama ilerleyeceği anda Ayla yeniden durdurmuştu.

“Onlara liderin sen olduğu söylendi.” Elindeki dosyayı Timur’un eline sıkıştırdı. “Hepsi senden emir bekliyor.”

Bakışları boştu. Eline tutuşturulan dosyaya göz ucuyla baktı. Sorgulayan ifadesi her birinde gezindi. “Lider mi?” dedi en sonunda. “Ne lideri?”

Doktor, “Kızılgerdan Operasyonu’nda emir alacağımız kişi artık sensin,” diye açıkladı.

“Siktirin gidin, kendi kumunuzda oynayın,” diye net bir cevap verdi. Adımları kapıya yöneldi. Dosyayı yere fırlatacakken durduran yine Ayla oldu.

“Dosyada Kralşan’ın bütün bağlantıları var. Geri verme, bir karşılık istemiyorum. Her ne yapacaksan eminim bir faydası dokunur.”

Durup göz ucuyla elindeki mavi dosyaya baktı. Bunu alması demek, onları kuyruk gibi peşine takmak demekti. Ölüme gidiyor, hiçbir sorumluluk istemiyordu.

Ama Ayla ısrar etmekte kararlıydı. “Benim yüzümden başınıza gelenleri dafı etmez ama küçük bir özür hediyesi say,” dedi. “Ne zaman yardıma ihtiaç duyarsan kapım sana açıktır.”

Cengiz kolunu Ayla’nın bedenine dolayıp, kendine çekerken yan yana güzel görünüyorlardı. Bu da Timur’a battı. Cevap vermeden, önüne dönüp,  leyecekken odasından çıkan Peri’nin  aşkın bakışları ondaydı.

“Hemen gidiyor musun?” diyerek, yanına ko up elinden kavradı. “Ama oyun oynamadık.”

Kızıl saçları, beyaz teni ve mavi gözleriyle gerçek bir periydi. Bu bile canını yaktı. Tam önüne geldiğinde minik bir karınca gibiydi. Yutkunurken, önünde eğilerek göz hizasına geldi. Masumdu  ocuklar. Oysa o çocukken bile masum değildi. Oyun nasıl oynanır, bilmezdi. Herkese siktir çekebilirdi ama çocuklara dayanamıyordu.

“Sana adımı söylemiş miydim?”

“Hı hı,” dedi Peri tüm tatlılı ıyla. “Timur.”

Gülümsemek isterdi ama yapamadı.

“Memnun oldum, Peri.”

Tatlı bir gülümsemeyle karşılık aldı. “Ben de memnun oldum.” Minik parmağı Timur’un göz altlarına değdi. “Sen de mi annem gibi hastasın? Gözlerinin altı mor olmuş.”

Sessiz kaldı.

Peri’nin tatlı g l     büyüdü. “Sana ilaç yapmaya gidiyorum. Bekle, tamam mı?” Ko arak gerilediğinde arkasından bakakaldı. Sevmeyi bilmeden önce göğüs kafesi sadece kemiklerden ibaret gibiydi. Artık içeride sızlayan bir parçası vardı.

Yerden kalkarken ters bakışları Duman ailesindeydi. “Size benzemiyor,” diyerek kapıya yöneldi. “Fazlasıyla akıllı.”

Kapıyı açıp dışarı çıktığında Doktor arkasındaydı.

“Bekle, Tönge! Bekle. Bir şey konu madık ki daha. Nereye?”

Arkasına bakmadan ilerliyordu. “Konu saydınız o zaman,” dedi. “Dinleme kotam bitti.”

Kapıyı kapatıp arkasından ko an Doktor panikle mi  haldeydi. Cengo her ne kadar görevde yer almak istese de bir süre ailesiyle kalmalı,  şine destek olmalıydı. Ama bu süreçte Timur’un ruhu bile duymadan arka plandan ona yardım etmeye devam edeceklerdi.

“Dur!” dedi Doktor. “Ne yapacaksın? Beraber yapalım.”

"Ben tek çalışırım."

En sonunda Timur'a yetişti.

"Komuta sana verildi, diyorum. Aylardır senden haber gelmediği için tayı giyip yoga yapıyorum! Ben tek çalışırım da ne demek?"

Timur arabanın önüne geldiğinde durup, "Bana bak, taytlı," dedi.

"Adım, Doktor."

"O zaman bana bak, taytlı Doktor. Kaç kişisiniz lan siz?"

"Mukbil'i zaten tanıyorsun. Bir de Şef ve Terzi var. Ayla artık sahada değil Cengo ise o iyi olana kadar yanında kalıp Peri'yle ilgilenim-"

Sıkkin bir ifadeyle ofladı Timur. "Yani?" dedi.

"Dört," dedi Doktor anında. "Ben, Mukbil, Şef ve Terzi."

Hiç kimseyi sorgulamadı. "İçinizdeki hain kimdi?" dedi.

"Kasap."

Yüzü ekşidi. "Süper market zinciri misiniz lan siz? Bunlar ne ilk adı adı!" Kapıyı açıp arabasına bindiğinde Doktor da diğer kapıya koştu ama Timur tam anlamıyla binmesini beklemeden gaza basmıştı. Yere çıkmaktan son anda kurtulan Doktor hızla kapıyı kapatıp emniyet kemeri taktı. Timur radyoyu açıp gaza yüklediğinde Doktor korkmuyor ama bendişe ediyordu.

"Ne yapacaksın?"

"Seni hiç alakadar etmez."

Bu defa yüzü ekşiyen Doktor'du. "Ayla'nın verdiği dosyada Kenan bağlantılarına ulaşmak için çok önemli isimler var," dedi. "Hangisinden layacaksınız?"

"Kendi bildiğimden."

"Kenan'ın yaşadığına eminim. Kurul yeni lider seçse ülke içinde liyetleri azalırdı ama hâlâ devam ediyorlar. Demek ki hayatta. Ama çıkmamasının bir nedeni olmalı. Eski gücü yok gibi. İki aydır onun miyetinde olan çeteler dağıldı. Ülke içindeki küçük mafyalar racon başlamış."

Timur'un camun önüne attığı dosyayı aldı ama henüz kapağını açmadı. Timur elinden alıp arka koltuğa savurdu. Arabayı aniden durdurdu aşağı," dedi.

Şaşkınlı Doktor. "Ne?" dedi.

"*Lider sensin*, demedin mi? Siktir olup gitmeni emrediyorum. Siktir olup git."

"İki aydır senden emir bekliyorum!" diye yükseldi Doktor. "Vereceğin ilk emir bu mu?"

"Aynen, bu. İn arabadan, gidip yoga yap."

Doktor ters bakışlarıyla kemerini çözdü. Arabanın kapısını açıp, inerken duraksadı. "Bari ilk ne yapacaksın onu söyle," dedi. "Terikte oluruz."

"Kapa şu kapıyı."

Doktor kapıyı kapadığında Timur şiddetle gaza basıp uzaklaşmıştı. Geride kalan Doktor dertliydi. Ellerini beline atıp, tozu dumana katarak ilerleyen arabanın arkasından baktı. "Bahtıma sokayım," derken yerdeki taşlara sağlam bir tekme savurmuştu. *Bundan sonra sadece Timur Töng'e'den emir alacaksınız*, diyerek görevden çekilen Teoman Doğu'yu asla affetmeyecekti.

Telefonunu çıkarıp gerekli kişiyi aradı. "Mukbil," dedi sınırla. "Takip cihazını arabasına yerleştirdim. Nereye gittiğini bana haber ver."

Mukbil coşkuluydu. "*Töng'e is come back!* Ha?" Keyifli bir kahkaha attı. "İşte şimdi işler yeniden eğlenceli bir hal almaya başlıyor."

Dinleme gereksinimi duymadan yüzüne kapadı. Etrafına bakındı. ES'in ortasındaydı. "Lan, bari burada bırakmasaydın!" Gözlerini kapatıp kendini sakinleştirmek için o lanet olası ılık şelaleyi hissetmeye çalıştı. "Soğuk lan işte, soğuk!" diye ona da yükseldi. "Kime akıyor bu ılık şelale?"

Defne'ye gidip ılık şelalenin kim için aktığını sorması çok makuldü. Hem arabasını da orada bırakmıştı. Mesele buradan geri dönmekti. Zengin abileri ihale savaşları yaparken o kara kara buradan dönüş yolunu hesap etmekteydi.

Arkasına bir an bile bakmadan ilerleyen Timur ise ilk hedefinden emin değildi. Gün kararmaya başlarken, arabasını تنها bir köyeye çekip arkadaki dosyaya uzandı. Kurul'un ülke içinde hâlâ faaliyet gösterdiğini kanıtlayan listeler vardı. İsimlerin üzerinde gezinen bakışları birinde duraksadı. Kralşan'ın yanında olduğu günlerde kulağına değen bir isim vardı: Habib Silvanlı.

Parmağı onun üzerinde durdu. Bu adamın sık sık Kenan'ı aradığını, kumarhanelerle ilgili bilgi verdiğini hatırlıyordu. Dimitri Volodin geldiğinde Kralşan bu adamı aramış, Dimitri için bahis açmasını istemişti. Bir Kurul üyesini tanıyorsa diğerlerini de tanıyabilirdi. Kralşan bir başka üyeyle de o kumarhanelere gitmiş olabilirdi.

Kralşan'a savaş başlatmanın ne demek olduğunu öğretecekti. Hayatta olduğuna bir deliğe girip saklandığına ve belli de Abi'yi de o delikte

tuttuğuna emindi. Önce korkutacak, onu öldürmek için geldiğini, peşine düştüğünü Kralşan'a duyuracaktı. İlk savaşta emir, ikincisinde sevdası için susmuştu. Artık kaybedecek hiçbir şeyi olmayan o adamdı.

Dosyayı kapatıp arabasını yeniden çalıştırdı. Aradığını nerede bulacağını bilmiyordu ama öğrenecekti. İki mekâna bakındı. Habib Silvanlı hiçbir yerde yoktu. Siyah bir şapka takmış, başını yerden kaldırmıyordu. Üçüncü mekândan da eli boş çıktığında telefonu çaldı. Bilinmeyen numaradan gelen aramayı sorgulayan ifadesiyle cevapladı.

Kulağına götürdüğü anda tanıdık bir sesle karşılaştı.

"Töngel! Oyuna geri dönmüşsün, dostum! Son günlerde aldığım en keyifli haber bu olabilir."

Telefonu kulağından çekip ekrana baktı. "Mukbil?" dedi.

"Ta kendisi."

"Ne var?"

"Bu huysuzluğunu bile özlemişim, dostum."

Sıkıntıyla oflayarak aramayı kapamaya meylediyordu ama Mukbil'in söyledikleri onu durdurdu. "Habib Silvanlı'yı mı arıyorsun?" diye sordu.

Etrafına bakındı. Issız sokakta ondan başka kimse yoktu. "Sen nereden biliyorsun?" Bakışları arabasına döndü. Soruların cevabı netleşirken adımları Doktor'un oturduğu tarafa yöneldi. "Beni mi izliyorsunuz siz?" Kapıyı açıp takip cihazı koyabilecekleri yerleri kontrol ettiğinde aradığını koltuğun altında buldu.

"Lider sensin," dedi Mukbil. "Gözümü liderimden ayıramam. Habib Silvanlı şu an bir gece mekânında. Adresini sana gönderiyorum. Her ne yapacaksan yakalanmamaya bak, patron. Destek gerekirse ekip her zaman burada."

Arama bittiğinde Timur hem elindeki minik takip böceğine hem de telefonuna boş boş baktı. *Patron*, derken? Hepsi delirmiş olmalıydı. Takip cihazını yere atıp, ezerken telefonuna düşen adrese karşı kayıtsız kalamadı. Rotasını o konuma çevirdi. Uzak ve tam tersi yöndeydi. Gece ikide konumdaki adrese geldiğinde ilk yaptığı bagajdaki çantasından silahlarını kuşanmaktı.

Sessizce içeri süzüldü. İnsanlar rengârenk ışıklar altında dans ediyor, içiyor ve kendinden geçiyordu. Mekânın üst katında korumalar daha fazla olduğuna göre Habib Silvanlı orada olmalıydı. Şapkasıyla gözlerini kapatıp merdivenlere yöneldi. Müzik ritmini artırmış, ışıklar boğuklaşmıştı. Köşede birkaç dakika korumaları gözlemledi. Merdivenin ucundaki adama arkadan

raklaştı. Kalabalık ve sesler artıyordu. Saniyeler içinde belindeki silahı çıkarıp adamın omurgasına iki el ateş etti.

Adam ne olduğunu dahi anlamadan, kıvranarak, yere düşecekken, kollarından kavrayıp hemen yanında kalan boş koltuğa oturttu. Diğer masadan birkaç gözün ona değdiğini hissetti. “Sana *bu kadar içme*, dedim,” derken adamın kel başını dostça okşadı. “Bak, ayakta duramıyorsun.”

Adamın alnı masaya vurdu.

Timur geriledi. Bakışların onda olmadığından emin oldu. Müzik hızlandı. Mekân ışıkları birkaç saniye için müziğin ritmine göre şekillendiğinde herkes keyifli çılgınlıklarla kendinden geçmişti. Timur bu karışıklıktan yararlanarak saniyeler içinde üst kata çıkmıştı. Kapıyı açıp içeri süzüldü. Sessiz, lüks ve şık eşyalarla donatılmış bir odayla karşılaştı.

Odanın ortasına dağılmış kıyafetler ve içki bardakları Habib Silvanlı'nın keyif içinde olduğunu gösteriyordu. Sessiz adımlarla ilerledi. Odanın kapısını içeriden gelen seslerin aksine silahının ucuyla açtı. Habib Silvanlı iki kadınla birlikte geniş bir yataktaydı. Kapı açılıp, bakışlar ona döndüğünde kadınlar çığlık atarak yorganın altına girmiş, çıplak bedenlerini kapama derdine girmişlerdi. Habib Silvanlı ise şaşkındı.

“Sen kimsin, lan?”

Cevap vermedi. Çenesiyle kadınlara dışarı çıkmasını işaret etti.

“Çıkın.”

Kadınlardan biri battaniyeye, diğeri bornoza sarılarak korkuyla yanından geçip uzaklaştığında Habib Silvanlı'ya çıplak bedenini örtmesi için hiçbir şey bırakmamışlardı. Adam panikle yastığı alıp, önünü kapatırken telefonuna uzanmayı denedi.

Timur'un hamlesiyle tam avuçiçine bir kurşun yedi.

“Kenan Kralşan nerede?”

Acıyla bağırmış, elini tutarak iki büklüm olmuştu. “Kimsin lan sen?” dedi.

Bu defaki kurşun Habib'in önüne aldığı yastığa denk geldi. Acı çığlıkları büyürken beyaz yatak kanlar içindeydi.

“Bir daha sormayacağım. Kralşan nerede?”

Acıyla ellerini bacak arasına atan adam öfkeyle, “Nereden bilebilirim?” diye bağırdı. “Geberip gitti.”

Bacak arasına bir kurşun daha yedi. İki kadınla ilgilenemediğine göre iki kurşunu da kaldırırdı. “*Öldü mü*, diye sormadım. *Nerede*, dedim.”

Silvanlı daha büyük bir acıyla kıvrandı. "Bilmiyorum," dedi nefes nefese. "Yemin ederim, bilmiyorum."

Sol bacağına bir kurşun yedi. Acıyla iki büklüm oldu. Timur silahını indirmeden ona doğru ilerlediğinde acısına rağmen yatakta gidebildiği kadar gerilemeyi denedi.

"Yapma. Yemin ediyorum, ben bir şey bilmiyorum. Yapma."

Silah artık şakaklarındaydı.

"Son kez soruyorum. Nerede?"

"Bilmiyorum." Titriyordu. "Onun için gizlice işleri yöneten biri var. Emirleri artık o veriyor."

"Kim?"

"Bujar! Adı, Bujar. Arnavut. İki haftada bir çarşamba günleri mekânları gezip ödemeleri toplar. Kumarhane haraçları Kralşan'a değil, Arnavut bir kadına gider. Kim olduğunu bilmiyorum. Biz sadece Bujar'a ödeme yaparız. Kralşan'dan aksi bir emir gelmediği sürece sistem budur."

"Yani hâlâ hayatta, öyle mi?"

Sessiz ve acınası bakışlarıyla bakıyordu. "Hayatta," derken sesi titredi. "Ama nerede olduğunu kimse bilmiyor. Saklanıyor. Eski gücü artık yok. Ortalıkta olmadığı için kimse önemsemiyor. Emirlerini adamlarıyla gönderiyor."

"İşleri onun için yapan adamları seni görmeye gelecek mi?"

Silvanlı sessiz kaldı ama bakışlarındaki korku cevaptı. Timur silahı ağır indirdi. Yerde adamın donu vardı. Alıp ağzına tıktı. Perdenin ipleri köşelerden söktü. Kasıklarından aldığı iki kurşun son derece körü duruyordu. Adamı ellerinden yatağa sıkıca bağladıktan sonra tam karşısına geçti. Silvanlı aldığı yaralarla kendinden geçmek üzereydi. Büyük bir kan gölünün içinde yüzüyordu.

"Ölmezsen Kralşan için gelen adamlara bu emanetleri ver. Ona ulaşanp dostundan, desinler."

Yatağın ayakucuna küçük bir kâğıt bıraktı. Diğer cebinden çıkardığı eski Roma parası ortadan bölünmüş, iki parçaydı. İkisini de kâğıdın üzerine bırakıp karanlığa doğru geriledi. Kapıdan çıkmadı. Pencereyi açıp aşağıya atladı ve gecenin karanlığında kaybolup gitti.

İstanbul'da, Kurul'un bir diğer üyesi olan Blarta Bella'nın evinde saklanan Kenan, sessizce elindeki viski kadehine bakıyordu. Yanı başında onunla birlikte oturan ise vicdanının en ölü yanı, Irmak'tı. Kadehi tek yudumda içip bardağı sertçe masaya vurdu. Sözde Kurul'un lideriydi ama emir vermesi gereken birinin evinde saklanıyordu.

Çünkü ülkenin her yerinde aranıyordu. Mülklerine el konulmuş, dört bir yandan sıkıştırılmıştı. Üstelik artık insan içine çıkamayacak kadar büyük bir yara taşıyordu. Yüzünün sol yanındaki kesik ve yaralar oldukça derindi. Kayalar parçalamıştı. Aynada kendi yüzüne bakmaya tahammül edemiyor, yüzünün o kısmını kapatan bir maskeyle yaşıyordu.

Öfkesi her geçen gün biraz daha artıyor, karanlığı en çok kendini yiyip bitiriyordu. Sarhoşluğuyla oturduğu yerde sendeledi ama umursamadan bir kadeh daha aldı. Irmak her anını izliyordu.

Bu mu uğruna beni yok ettiğin güç, dedi kulağına. Şu haline bak, abi? Ne için öldüm ben? Bir hiç için mi?

Bu kadehi de tek yudumda bitirdi. Bir kere daha doldurdu ve aynı hızla içti. Saklandığı yerden çıkamadığı için artık kimse ondan korkmuyordu. Kurul üyeleri dahi istediği gibi at koşturuyor, lider o değilmiş gibi davranıyorlardı. Siyahi hiçbir şey söylemiyor, *kurallar*, diyerek uyarmıyordu. Herkes onun ölmesi için el ele vermiş gibiydi.

Bir içki şişesinin daha sonuna geldiğinde şiddetle Irmak'ın hayaletine sarılıp parçaladı.

"Defol!"

Irmak gitti ama yaşanan her şey yerli yerindeydi. Bu yüzle insan içine nasıl çıkabilirdi? En çok karanlıktan korkardı. Artık bir gözü zifiri karanlıktı.

Dikleşti. Belki de daha çok korkarlardı. Korku, bütün ipleri elinde tutmasını dağlayan tek güç değil miydi? Bu yarayı kullanabilirdi. Yerinden kalkmak istedi ama sarhoşluğu engel oldu. Bir ateşe, onu öfkeliendirecek bir şeye ihtiyacı var.

Ahuzar...

Şimdiye kadar ortaya çıkmadığına göre geberip gitmiş olmalıydı. Oysa onun ellerinde ölmeliydi.

Timur Töngö...

Ölmediği haberi kulağına gelmişti. Ne yapabilirdi ki? Onu defalarca ölümün kıyısına iten Kenan'dı. Hâlâ gebermediyse gücünü toparladığı ilk anda onu yeniden öldürecekti. Dönen başı yüzünden gözlerini kapayıp

kırmızı koltuğunda arkaya yaslandı. Başını geri atıp, gözlerini kapatırken siyah maske yaralarını acıtıyordu. Çıkarıp masanın üzerine savurdu.

Açık kapı hafifçe tıklatıldı. Hizmetli genç kadın, “Kenan Bey,” dedi.

Gözlerini açıp başını dikleştirdi. Evin içinde her zaman bu maskeyle geziyordu. İlk defa yarayı tüm gerçekliğiyle gören genç kadın bakışlarını hızla önüne eğdi. Bir gözünü tamamen kaybetmiş, dudağının köşesi ve yanağı sayısız dikişle toparlanmaya çalışılmıştı ama izler oldukça belirgindi. Genç kadın bu görüntüyle âdeta titremişti.

“Sizinle... Sizinle görüşmek isteyen biri var.”

Bazen o denizden kurtulmak için iki kişiyi öldürdüğüne oldukça pişman oluyordu. Ama kolay kolay asla ölmeyecekti.

“Kim?”

“Viran Bey.”

“Çağır.”

Kadın başını yerden bir an bile kaldırmadan, gerilerken Kenan maskeyle yeniden yüzünü kapadı. Viran içeri girdiğinde umursamazca başını geri atıp gözlerini yumdu. Oldukça iri yapılı olan bu adam, artık her yerdeki eliydi. Emirleri onunla veriyor, kontrol sağlıyordu. Fiko ve Tarık gebermişti.

“Viran,” dedi sarhoş bir halde. “Neden bütün sik adamlar beni buluyor?”

Karşısındaki adam sessiz ve ifadesizdi. Kaşları çatıktı, başı kaslı vücudu içinde küçücük kalıyor gibiydi.

“Tulpar,” dedi Kenan. “Eğri oturalım, doğru konuşalım. En iyisi oydu.” Kendi kendine güldü. “Timur Töngge her şeyi mahvetti. Salak, en iyi adamım olabilirdi.”

Viran söylenenlerle ilgilenmiyordu. İlerleyip vermesi gereken mesajı Kenan’ın önüne bıraktı. “Sanırım buna bakmanız lazım, efendim,” dedi. “Dostunuzdanmış.”

Gözlerini açıp bıkkınlıkla dikleştirdi. “*Dostum* mu?” dedi. “Dostum mu varmış benim?”

Önünde kanlı bir kâğıt ve iki parçaya ayrılmış demir para vardı. Gördüğü şeyle ifadesi ciddileşti. Ona şans getiren Roma parasını o denizde kaybettiğini sanıyordu ama bu oydu. Ceketinin cebindeydi. Ceketini ise denizde kaybolmuştu. Bu yokken her şey ters gitmiş, tüm şansı yerle bir olmuştu. Bir parçasını hızla aldı. Kırık diğer parçası kâğıdın üzerindeydi. Bütün şansı kınlanmış mıydı?

Hayır, Kenan, dedi şeytani ses. Kırılmadı. Bir başkası tarafından parçalanmış, baksana.

Özenle ortadan ikiye bölünmüştü. Diğer parçayı da eline aldı. Yan yana getirdiğinde birbiriyle uyuyorlardı ama bir parçanın yüzündeki heykel dururken diğer taraftaki ezilmişti ve kanla kaplıydı. Gözleri kısılrken kanlı kâğıda uzandı.

“Habib Silvanlı saldırıya uğramış,” dedi Viran. “Ağır yaralı. Adamlarına bu kâğıdı ve kanlı paraları verip size iletmemizi istemişler.”

Kaşları havalandı. “Kanlı para, ha?” Kendi kendine gülerken kâğıdı açtı. Sarhoşluğunun etkisiyle kıkırdayışı büyüdü.

Şeytani gözleri kâğıtta yazılanlar üzerinde hızla geziniyor, her cümleden sonra dudağı seğiriyor, kaşları çatılıyordu. Kâğıt, elinden masaya düştüğünde dudaklarından devasa bir kahkaha döküldü. Öyle ki bütün eşyalar bu şeytani gülüşle titremiş, Viran’ın kaşları havalanmıştı.

“Gerçekten tek dostumdanmış. İşte bu yüzden en iyisi bu adamdı ya!” dedi zar zor. “Bak, geberttim ama benim için geri döndü.” Şiddetli bir kahkahayla daha başı geri düştü ama gerçek duygularını saklayamıyor, sarhoşluğun da etkisiyle içinde ne varsa dışarı döküyordu. Kahkahaları kıkırtıya, kıkırtıları derin soluklara dönüşürken ifadesi yavaş yavaş ciddileşti. “Kanlı para, ha? Kanlı para, Tulpar. Timur Töngge. Hangisisin lan sen?”

Dikleşti. Avuçiçini ortadan ikiye bölünmüş para ve notun üzerine vurduğunda şiddetli kahkahaları da bıçak gibi kesilmişti. “Siktir!” diyebilirdi sadece.

Zaten köşeye sıkışmış bir haldeydi. Timur Töngge denen adamın durmayacağını biliyor ama bu kadar hızlı harekete geçmesini beklemiyordu. Başını yine geriye atıp gözlerini kapadı.

“Güvenliği artır. Hakkımda konuşan olursa bağırsaklarını dışarı döker, boğarım. Ölse dahi kimse ona benden bahsetmeyecek.”

“Kime?”

“Bu adama.”

Viran gerilerken ona nasıl hitap edeceğini bilmiyordu. Raconuyla tanınan Habib Silvanlı’nın başına gelenler yeraltında dilden dile yayılıyordu. Herkes gözleri kana bulanmış bir adamın, kanlı parayı parçalanmış bacak arasına bıraktığını söylüyor, bunu yapanın ismi dilden dile yayılıyordu. *Kanlı*, dediler. *O adam*, dediler. En son ise kimsenin tanımadığı bu adama *Kanpusu*, dediler. Zehiroğlu, Timur; Timur, Tulpar; Tulpar ise Kanpusu oldu.

Lakin hepsi tek bir kişiden doğdu.

Kenan'ın bakışları ise not kâğıdına takılıp kalmıştı.

"Ölmedim, şansına küs, Kralşan. Sen de ölmedin, biliyorum. Sana son savaş kuralından hiç bahsetmedim. En az beklenen şey zaferi, en şiddetli güçler, aynı şiddetle bir çöküşü getirir. Aldığın her nefesin tadını çıkar. Yıkılışın, gücünden daha şiddetli olacak. O gün geldiğinde ölmek için bana yalvaracaksın. Ve o an geldiğinde seni öyle bir bitireceğim ki yeryüzünde sana ait tek bir toz zerresi dahi kalmayacak. Kana kan, dişe diş, ölüme ölüm!"

T.T.

GELECEK KİTAPTAN KESİT

Zorla yutkundu. “Öyle bir kadın ki benim onu anlatacak cümlem yok. O yüzden buraya koydum.” Eli, yaralı kalbinin üzerine değdi. “Kalbini kırdım, tersledim. Defalarca sırtımı döndüm ama o bir kere bile bana güvenmekten vazgeçmedi. Öyle inandırdı ki beni kendime, benim onu sevmekten başka çarem kalmadı. Ben güçlü olduğumu sanırdım. Onu görünce anladım ki değilim. Ölüm sanırdım kendimi. Ama asıl ölüm Ahu’ymuş, Murathan.” Kelimeler diline batıyor, ağzında sevimsiz bir tat bırakıyordu.

Daha çok sevmeliydi belki de. O zaman her şey bir rüya gibi göz açıp kapayıncaya kadar bitmezdi.

Ama bundan daha çoğu mümkün müydü?

İnsan severken de ölüyordu.

O zaman yaşarken ölmek daha mı kolaydı?

Hayır. Zor olan severken yaşamak, ölüyorken tek bir beden için özlemle yanmaktı.***

